David Eddings

Saklı Şehir

Tamuli Üçüncü Kitap

A L T I K I R K B E Ş

Giriş

Matherion Üniversitesi Dışişleri Bölümü'nden Profesör Itagne, platformda oturmuş notlarını gözden geçiriyordu. Güzel bir bahar akşamının erken saatleriydi ve Siyasi Bilimler akademisi öğretim üyelerinin toplandığı konferans salonunun pencereleri, çim ve çiçek kokularının, dikkatleri hafifçe dağıtan kuş şakımalarının içeriye girmesi için açık bırakılmıştı.

Uluslararası Ticaret Bölümü'nden Profesör Emeritus Gintana, yirmi yedinci yüzyıl gümrük uygulamaları hakkında, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir şeyler homurdanıp duruyordu. Gintana, ufak tefek, kır saçlı ve akademisyenler arasında "şu bizim sevgili ihtiyar" olarak bilinen biriydi. Aslında Itagne onu dinlemiyordu.

Notlarla dolu bir sayfayı daha buruşturup atarken, yüzünü ekşiterek, bu iş iyi gitmeyecek, diye kendi kendine mırıldandı. Söyleşisinin konusu tüm kampüste duyurulmuş, Uygulamalı Matematik ve Çağdaş Simya gibi ilgisiz bölümlerin akademisyenleri bile, gözleri beklenti içinde parlayarak salonu üka basa doldurmuşlardı. Çağdaş Tarih Bölümü'nün bütün öğretim üyeleri ön sıraları kaplamışlardı, siyah cübbeleri yüzünden bir karga sürüsünü andırıyorlardı. Çağdaş Tarih akademisyenleri, herkesin beklediği gibi, şamatayı garantilemek için gelmişlerdi.

Itagne bir bayılma numarasının işe yarayıp yaramayacağını bezgin bir şekilde düşündü. Tanrı adına herhangi biri olurdu kendini tamamen küçük düşürmeden bir sonraki saati .nasıl atlatacaktı. Tüm gerçeği biliyordu elbette, ama hangi mantıklı insan bu gerçeklere inanırdı? Son karışıklıklar sırasında nelerin olup bittiğini doğrudan anlatmak, kulağa bir çılgının zırvalan gibi gelecekti. Gerçeğe tamamen sadık kalması durumunda, Çağdaş Tarih'ten gelen süprüntülerin tek bir laf etmelerine bile gerek kalmayacaktı. Onların yardımı olmadan da ününü mahvedebilirdi.

Itagne, dikkatle hazırladığı notlarına bir kez daha göz attı. Sonra sıkıntılı bir şekilde onları katlayarak bol kıvrımlı akademisyen cübbesinin geniş

yenine soktu. Bu akşam olacak şeyler, mantıklı bir tartışmadan çok bir meyhane kavgasına benzeyecekti. Çağdaş Tarih'in onun sesini bağnşlar�yla bastırmak için burada olduğu açıktı. Omuzlarını dikleştirdi. Pekâlâ, savaş istiyorlarsa savaşacaktı.

Rüzgâr çıktı. Uzun pencerelerin üzerindeki perdeler hışırdayıp kabardı, yağ kandillerinde titreşen ateşlerin altın dilleri dalgalanıp dans etti. Konferans salonunun dışındaki her yerde güzel bir bahar akşamı hüküm sürüyordu.

Salonda bir nezaket alkışı dalgacığı oluştu ve yaşlı Profesör Gintana varlığının onaylanmasından duyduğu şaşkınlıkla heyecanlanmış olarak hantalca selamlayıp notlarını iki eliyle toparladı, yerine doğru sendeleyerek ilerledi. Sonra Siyasi Bilimler Akademisi Dekanı, akşamın asıl olayını sunmak üzere doğruldu. "Meslektaşlarım," diye başladı, "Profesör Itagne bizi bilgileriyle ihya etmeden önce, bu fırsattan istifade ederek size aramızdaki bazı değerli konuklarımızı tanıtmak istiyorum. Eminim ki hepiniz benimle beraber, Chyrellos Kilisesi'nden Başpiskopos Emban'a, Arcium'lu Cyrinic Şövalyesi Sör Bevier'e ve Thalesia'daki Genidian Tarikatı'ndân Sör Ulath'a hoş geldiniz demek istersiniz."

Itagne, Elene dostlarını selamlamak için platformdan inerken nezaket alkışları devam ediyordu. "Tanrıya şükür buradasınız," dedi hararetle. "Çağdaş Tarih Bölümü herhalde katranı kaynatıp tüyleri hazırlayan birkaç kişi dışında eksiksiz olarak burada."

"Kardeşinin seni zor zamanında tek başına bırakacağını düşünmedin, değil mi, Itagne?" dedi gülümseyerek Emban. "Kendini yalnız hissedebileceğini düşündü ve eşlik etmemiz için bizi yolladı."

Itagne yerine dönerken kendisini daha iyi hissediyordu. Her şey bir yana, Bevier ve Ulath, saldırıları savuşturabilirlerdi.

"Ve şimdi, meslektaşlarım, seçkin misafirler," diye devam etti Dekan, "Dışişleri Bölümü'nden Profesör Itagne, Çağdaş Tarih Bölümü tarafından yeni yayınlanmış olan 'Cyrga Olayı: En Son Krizin İncelenmesi' başlıklı çalışmaya cevap verecek. Profesör Itagne."

Ayağa kalkan Itagne, kasten ağır adımlarla kürsüye yürüdü ve en saldırgan ifadesini takındı. “Dekan Altus, seçkin meslektaşlarım, öğretim üyelerinin eşleri ve saygın misafirler” Durdu. “Unuttuğum herhangi biri var mı?”

Küçük sinirli gülüşmeler duyuldu. Gerilim yüksekti. “Özellikle Çağdaş Tarih Bölümü’nden böylesine çok meslektaşımın bu akşam buraya gelmiş olduğunu görmek, beni çok sevindirdi,” diye devam eden Itagne, ilk yumruğunu savuruyordu. “Onların yüreklerine yakın tuttukları böylesine değerli bir konu hakkında tartışacak olduğum için, burada söyleyeceklerimi, tahrif edilmiş ikinci el raporlardan öğreneceklerine kendi kulaklar�yla duymalan çok daha iyi olur.” Ön sıralardan kendisine tehditkâr bakışlar hrlatan süprüntülere şefkatle gülümsedi. “Beni izleyebiliyor musunuz beyler?” diye sordu. “Herhangi biriniz için fazla hızlı mı ilerliyorum?”

“Bu kadarı da rezalet!” diye bağırarak itiraz etti, ter içinde kalmış iri yapılı bir profesör.

“Daha da kötüleşecek, Quinsal” dedi adama Itagne. “Eğer gerçek sizi rahatsız edecekse, şimdiden gitseniz iyi olur”. Topluluğa bir göz gezdirdi. “Gerçeği aramanm insanlığın en asil uğraşı olduğu söylenir, ama cehaletin karanhk ormanlarında pusuya yatmış ejderler vardır. Bu ejderlerin adlan ‘Yetersizlik’, ‘Politik Taraflılık’, ‘Kasıtlı Çarpıtma’ ve ‘Doğrudan Yanlış Fikirli Aptallık’tır. Çağdaş Tarih Bölü-mü’ndeki yürekli dostlarımız da, en son yayınladıklan ‘Cyrga Olayı’ ile bu ejderlerle dövüşmek için cesurca bir savaşa atıldılar. Ancak, en derin üzüntülerimle bildirmek zorundayım ki, ejderler kazanmıştır.”

Kahkahalar ve en ön sıradan gelen tehditkâr bakışlar artmıştı.

“Bu kurumda, Çağdaş Tarih Bölümü’nün akademik olmaktan çok politik bir birim olduğu hiçbir zaman sır olmamıştı,” diye devam etti Itagne. “Kuruluşundan beri Başbakanın desteği altındaydı ve var olmasının tek nedeni, onun acemiliklerini cilalayarak tamamen yetersiz olduğu gerçeğini olabildiği kadar saklamaktı. Muhakkak ki Başbakan Şubat ve suç ortağı içişleri Bakanı Kolata, asla gerçeklerle ilgilenmemişlerdir, ama rica ederim

baylar, burası bir üniversite. En azından gerçeği söylüyormuş gibi davranamaz mıyız?”

“Saçmalık!” diye böğürdü ön sıradaki iri yarı bir akademisyen.

“Evet,” diye yanıtladı Itagne, ‘Cyrga Olayı’nın san kapaklı bir kopyasmı havaya kaldırarak. “Bunu ben de fark ettim. Peki saçmalık olduğunu bildiğiniz halde, Profesör Pessalt, niçin yayınladınız?”

Bu sefer salondaki gülüşmeler çok daha yüksek sesliydi ve Pessalt’m karmakarışık yanıtlama çabalarını boğmuştu.

“Başladığımız şu muhteşem işe devam edelim,” diye önerdi Itagne. “Pondia Şubat’in gerçekte ne kadar hilekâr bir beceriksiz olduğunu hepimiz biliyoruz, ama sizin ‘Cyrga Olayı’nda beni en çok şaşırtan şey, Zalasta adlı kanun kaçağı bir Styric’i neredeyse azizlik mertebesine yüceltmeye çalışmanız oldu. Tann aşkına herhangi bir insan - Başbakan gibi ciddi şekilde yetenekleri sınırlı olsa dahi böylesi bir adilik yapacak kadar nasıl alçalabilir?”

“Yüzyılının en büyük adamı hakkında böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyorsun?” diye haykırdı süprüntülerden biri.

“Eğer Zalasta bu yüzyılın ortaya çıkarabileceklerinin en iyisiy-se, meslektaşım, başımız ciddi olarak dertte demektir. Ama konudan sapıyoruz. Çağdaş Tarih’in ‘Cyrga Olayı’ diye adlandırdığı kriz, birkaç yıldan beri kaynamaktaydı.”

“Evet,” diye haykırdı birisi,, alaycı bir tonlamayla, “bunu biz de fark etmiştik!”

“Sizin adınıza çok sevindim,” diye mırıldandı Itagne ve dinleyicilerden sıkı bir kahkaha dalgası daha koparmayı başardı. “Aptal Başbakanımız, yardım için kime başvurdu? Zalasta’ya, elbette. Zalasta’nın krize karşı yanıtı neydi? Bizi Pandion Şövalyesi, Elenia’lı Prens Sparhawk’ı çağırmaya yöneltmek. Özellikle Styriclerle Elenelerin ilişkilerinin talihsiz tarihçesi göz önüne alındığında, böylesi bir soruya neredeyse daha sorulmadan bile

Zalasta'nın yanıtı niçin bir Elene soylusunun ismi olmuştu? Muhakkak ki, Prens Sparhawk'in kahramanlıkları efsanevidir, ama bu adamın elinde, Zalasta'nın, onun dostluğunu böylesine özlemesine yol açacak ne vardı? Ve niçin Zalasta, bize Sparhawk'ın Anakha, yani Bhelliom'un aracı olduğunu söylemedi? Bu gerçek, onun aklından mı silinmişti? Koskoca evrenler yaratan bir ruhun önemsiz olduğunu mu düşünmüştü? Bu son yayınlanan kuş pisliği yığınlarının arasında Bhelliom'a değinildiğine bile rastlayamadım. Kasıtlı olarak mı son çağların en önemli olayını gözardı ettiniz? Hayranı olduğunuz Pondia Subat'ı, ilgisi olmadığı politik kararlara dahil etmeye o kadar mı dalmıştınız ki, Bhelliom'un adını bile etmemeye karar verdiniz?"

"Saçma!" diye kükredi kalın bir ses.

'Tanıştığıma memnun oldum, Profesör Saçma. Adım Itagne. Kendinizi tanıtmanız büyük incelikti. Çok teşekkürler, yaşlı dostum."

Kahkahalar artık oldukça gürültülüydü.

"Eline çabuk, değil mi?" diye Ulath'ın Bevie/e mırıldandığını duydu Itagne.

Itagne, başını kaldırıp baktı. "Meslektaşlarım, Zalasta'nm özlemle istediği şeyin Prens Sparhawk değil, Bhelliom olduğunu söylüyorum. Bhelliom mutlak gücün kaynağıdır ve Zalasta da üç yüzyıldır burada söylenemeyecek kadar iğrenç nedenler yüzünden onu ele geçirmeye çalışıyordu. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı. Troll'lerin 'Çiçek Mücevher' dedikleri şeyi ele geçirmek için kendi inancına, halkına ve olduğu kadarıyla kişisel bütünlüğüne ihanet etti."

"Bu kadarı da fazla!" diyerek ayarak fırladı iri yarı Quinsal.

"Bu adam çıldırmış! Şimdi de Troll'lerden bahsediyor! Bu akademik bir olaydır, Itagne, ninnj saati değil. Peri masallan ve hayalet öyküleri için yanlış ortam seçtin."

“Niye bu işi benim halletmeme izin vermiyorsun Itagne?” dedi Ulath, ayağa kalkarak ve kürsüye doğru yürüdü. “Bu sorunu bir iki saniye içinde çözebilirim.”

“Lütfen, buyrun,” dedi Itagne minnettar bir şekilde.

Ulath, kürsünün yanlarına kocaman ellerini dayadı. “Profesör Itagne benden, sizleri birkaç konu hakkında aydınlatmamı rica etti. Troll’lerin varlığına inanmakta zorlandığınızı görüyorum.”

“Hayır, Aziz Şövalye,” dedi Quinsal. “Troll’ler bir Elene mitidir, başka bir şey değil. Bu düşüncede zorlanacak bir şey yok.”

“Hayret doğrusu. Troll gramerini çözmek için beş yılımı harcadım. Siz şimdi zamanımı boşa harcadığımı mı söylüyorsunuz?”

“Sizin de Itagne kadar deli olduğunuzu düşünüyorum.”

“Öyleyse beni zıvanadan çıkarmasanız iyi olur, değil mi? Özellikle sizden böylesine iri olduğum göz önüne alınırsa.” Ulath gözlerini tavana dikti. “Mantık bize bir olumsuzluğu kimsenin kanıtlayamayacağını söyler. Saptamanızı geri almak istemediğinize emin misiniz?”

“Hayır, Sör Ulath. Söylediğimden dönmeyeceğim. Troll diye bir şey yoktur.”

“Bunu duydun mu, Bhlokw?” Ulath sesini hafifçe yükseltti. “Bu adam senin var olmadığını söylüyor.”

Salonun dışındaki koridordan hafif bir kükreme duyuldu, arkadaki kısımdaki çifte kapılar yarılarak içeriye doğru parçalandı.

“Sakin ol!” diye tısladı Bevier, Itagne yerinden zıpladığında. “Bu bir yanılsama. Ulath, kendini eğlendiriyor.”

“Arkana dönüp salonun ucunda ne gördüğünü bana söylemek ister misin, Quinsal?” dedi Ulath. “Orada duran dostum Bhlokw’a ne ad verirdin?”

Kapı ağzından giren yaratık devasaydı ve hayvani suratı, öfkeden kızarmıştı. Pençelerini, aç bir edayla ileriye uzattı. “Bunu kim dedi, U-Lat?” diye homurdandı iğrenç bir sesle. “Onun canını yakacağım! Onu parçalayıp yiyeceğim!”

“Troll gerçekten Tamulca konuşabilir mi?” diye fısıldadı Itagne.

“Tabii ki hayır,” diyerek gülümsedi, Bevier. “Ulath uçuyor.”

Kapı ağzındaki görüntü, Çağdaş Tarih Bölümü üyeleriyle ilgili planlarını, korkunç görsel betimlemelerle dile getirmeyi sürdürdü.

“TrollTer hakkında başka sorusu olan var mı?” dedi Ulath sakince, ama düşen iskemleler, çığlık ve haykırışlar arasında oradaki akademisyenlerin hiçbiri onu duyamadı.

Ulath’ın yanılsamasını göndermesinden sonraki çeyrek saat, salonda düzeni yeniden sağlamaya uğraşmakla geçti ve Itagne tekrar kürsüye çıktığında tüm dinleyici kitlesi, salonun ön tarafına doluşmuştu. “Her kelimemi duymaya böylesine istekli oluşunuz beni duygulandırıyor baylar,” dedi Itagne, “ama arka sıralardan duyulmamı sağlayacak kadar yüksek sesle konuşabilirim, yani bu kadar yaklaşmanıza gerek yok. Sanırım Sör Ulath’m arkadaşının ziyareti, TrollTer hakkındaki küçük yanlış anlamamızı gidermiştir?” Yerde, hâlâ korku içinde titreyen Quinsal’a bir göz attı. “Şahane,” dedi Itagne. “Kısaca özetlemek gerekirse, Prens Sparhawk Tamuli’ye geldi. Eleneler bazen karmaşık insanlardır, bu yüzden Sparhawk’m karısı Kraliçe Ehlana, Matherion’a resmi bir ziyaret yapmaya karar verdi, kocasını ve onun arkadaşlarını, maiyeti arasına gizledi. Varışlarının ardından bizim nasıl olduysa fark etmediğimiz bazı gerçekleri neredeyse anında keşfettiler. İlk olarak, İmparator Sarabian aslında zeki biriydi; ve ikincisi, Pondia Subat’m idaresindeki hükümet, düşmanlarımızla aynı saflardaydı.”

“İhanet!” diye viyaklayarak ayağa fırladı, zayıf ve yarı dazlak bir profesör.

“Gerçekten mi, Dalash?” diye sordu Itagne. “Kime karşı?”

“Şey - ee - ” Dalash kekeledi.

“Hâlâ anlamıyorsunuz, değil mi baylar?” diye sordu Itagne, Çağdaş Tarih Bölümü üyelerine “Bir önceki hükümet devrildi, imparator Sarabian tarafından. Tamuli artık Elene tipi bir monarşi altında ve imparator Sarabian, resmen yönetimde. Bir önceki hükümet ve onun Başbakanı artık geçerli değiller.”

“Başbakan görevinden atılamaz!” diye haykırdı Dalash. “Onun konumu hayat boyudur!”

“Bu doğru olsa bile, aslında sorunun oldukça basit bir şekilde çözülebileceğini ima ediyor, değil mi?”

“Buna cesaret edemezsiniz!”

“Ben değil, yaşlı dostum. Bu imparatorun kararı. Onun karşısına geçmeyin beyler. Bunu yaparsanız, şehrin duvarlarını kellelerinizle süsler. Bu noktaya biraz parmak basalım. Geleneksel ara verişimizden önce, biraz daha ilerlemek istiyorum. Meşeleri uç noktaya tırmandıran, başarısız darbe girişimi oldu. Pondia Şubat da komplonun bir parçasıydı ve sarhoş ayak takımı, belli ki İmparator da aralarında olmak üzere bütün politik düşmanlarını öldürürken, bir kenarda durup ellerini oğuşturarak izlemeyi amaçlıyordu. Profesör Dalash, “ihanet!” çığlıkları atmak istiyorsa, bu konuya da eğilmek isteyebilir. Başarısız darbenin ardından sadece Başbakanın değil, içişleri Bakanının ihanetiyle ilgili pek çok şey keşfettik. Ama en önemlisi, tüm planın Zalasta tarafından idare edildiği ve onun tükenmiş sanılan Cyrgailerin Tanrısı Cyrgon’un Başrahibi Ekatas ile müttefik olduğuydu.

Bu noktada, Prens Sparhawk’ın, Bhelliom’u saklı bulunduğu yerden çıkarmak ve Chyrellos’dan destek istemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ayrıca, aralarında tüm ışıldayan korkunçluklarıyla hâlâ var olan Delphae ırkının da bulunduğu diğer müttefiklerini de bir araya getirdi.”

“Bu saçmalık!” dedi, Çağdaş Tarih Bölümü’nün idareci konumundaki öfkeli, kaba ve kaslı profesörü Pessalt, alaycı bir ifadeyle. “Bu saçmalıklara

inanmamız mı bekleniyor?”

“Bu akşam bir Troll gördün zaten, Pessalt,” diye hatırlattı Itagne. “Parıldayanlardan birisinin kişisel ziyaretini de arzu eder misin? İstiyorsan, senin için bir şeyler ayarlayabilirim ama lütfen dışarıda görüşür? Eğer burada platformun önünde bir pelte birikintisine dönüştürülürsen, o iğrenç kokuyu bir daha asla çıkaramayız.”

Dekan Altus, anlamlı bir şekilde boğazını temizledi.

“Evet efendim,” dedi Itagne. “Sadece birkaç dakikanızı daha alacağım.” Dinleyicilere döndü. “Yani, Troll konusu yeniden açıldığına göre, bu konuya tamamen açıklık getirip ortadan kaldırabiliriz. Fark ettiğiniz gibi, TrollTer gerçektir. Onların tanrılarından biriymiş gibi davranan Cyrgon tarafından, kuzey Thalesia’daki yurtlarından çıkıp Tamuli’ye gelmeleri için kandırıldılar. Gerçek Troll tanrıları, uzun çağlardan beri hapisler ve Prens Sparhawk, onlara bir takas önerdi özgürlüklerine karşı yardımları. Daha sonra, Atanları ^vatanlarına dönüp savunmaya zorlamak için Kuzey Atan’da karışıklık çıkaran ki bu durumda, ordumuzun esas kuvvetini Atanlar oluşturduğu için, biz tamamen savunmasız kalacaktık kandırılmış Troll’lere karşı, hatırı sayılır bir kuvvetle, Kuzey Atan’a yürüdü. Sparhawk’m hamlesi, görünüşte düşmanlarımızın işine geliyordu, ancak Cyrgon ve Zalasta Troll’leri saldırıya geçirdiklerinde, Sparhavvk tanrılarından onlara tekrar sahip çıkmalarını istedi. Çaresizlik içinde kalan Cyrgon, zamanın derinliklerine el atıp oradan, Cyrgailerden oluşan dev bir ordu çıkarttı. Sonra Troll’ler, doğaları gereği onları yediler.”

“Gerçekten de bunları yutmamızı beklemiyorsun, değil mi Itagne?” dedi öfkele Başbakanın-kayınbiraderi ve Çağdaş Tarih Bölümü başkanı olan Profesör Sarafawn.

“Nasıl istersen öyle yap Sarafawn. Karının kardeşi artık resmi tarihi yazdıramıyor. imparator, artık öğrencilerimize sade, cilalanmamış gerçeği vermemizi istiyor. Önümüzdeki ay gerçekleri içeren bir rapor yazacağım. Sende de bunun bir kopyası olsa iyi olur Sarafawn, çünkü gelecekte tüm öğrencilerine bunu okutman bekleniyor - eğer bu kurumda bir geleceğin

olduğunu varsayarsak. Anladığım kadarıyla önümüzdeki yılın bütçesi biraz sıkışık olacak ve bu yüzden bazı bölümlerin kapatılması gerekebilir.” Durdu. “Aletlerle aran iyi midir, Sarafawn? Jura’da çok hoş bir meslek okulu olduğunu duydum. Daconia’ya bayılacaksın.”

Dekan, bu sefer biraz daha ısrarlı olarak boğazını temizledi.

“Özür dilerim, Dekan Artus,” dedi Itagne. “Zamanım bitiyor, beyler, bu yüzden kısaca bir gelişmeyi daha özetlemek istiyorum. Ezici yenilgilerine rağmen Zalasta ve Cyrgon kesinlikle güçsüz değillerdi. Cesur bir hamleyle, Zalasta’nın öz oğlu, Scarpa adlı biri, imparatorluk bölgesine girerek Kraliçe Ehlana’yı kaçırdı ve Sparhawk’a, karısını bir daha görmek istiyorsa, Bhelliom’u vermesi gerektiğini belirten bir uyarı bıraktı.

“Dekan Altus’un büyük bir sabırla beklediği aradan sonra, Prens Sparhawk’m bu yeni gelişmeye gösterdiği tepkiyi ele alacağım.”

Birinci Bölüm

ÇAYIRLIKTAN SERİN BİR sis yükseliyor ve kırılgan soğuk gökyüzünü karartan incecik bulutlar süzülerek batıdan yaklaşıyordu. Ortalıkta gölge yoktu; donmuş toprak, demir sertliğinde ve amansızdı. Kış, karşı konulmaz bir şekilde Kuzey Burnu'nu pençesine almıştı.

Sparhawk'in çelik ve deriler içindeki, binlerce kişilik ordusu, Tzada harabelerinin yakınındaki çayırlığın buz tutmuş otları üzerine geniş bir cephe halinde dizilmişlerdi. İri yarı, tepeden tırnağa silahlı Kilise Şövalyeleri'nin ortasında, atının üzerinde oturan Sör Berit, birkaç yüz metre önünde gerçekleşen dehşet verici şöleni izliyordu. Genç ve idealist bir şövalye olan Berit, yeni müttefiklerinin davranışları yüzünden birtakım güçlükler yaşamaktaydı.

Çığlıklar çok azdı ve haykırmakta olanlar insan değildi yani gerçek insan değildi. Gölgeden başka bir şey değillerdi, uzun zaman önce ölmüş insanların zar zor hatırlanan yansımalarıydılar. Ayrıca, onlar düşmandı - adının ağıza bile alınamaması gereken bir Tanrıya tapan zalim ve ilkel bir ırkın mensuplarıydılar.

Ama üzerlerinden buharlar çıkmaktaydı. İşte Sör Berit'in üzerinden atamadığı dehşetin bir parçası da buydu. Kendi kendisine bu Cyrgailerin ölü olduğunu Cyrgon'un büyüsüyle uyandırılmış hayaletler olduklarını ne kadar söylese de gözü dönmüş Troll'ler tarafından yenirken, bağırsakları deşilen bedenlerinden buharların yükseldiği gerçeği Berit'in tüm kendini ikna etme çabalarını paramparça ediyordu.

“Bir sorun mu var?' diye sordu Sparhawk anlayışlı bir şekilde. Siyah zırhı kırağıyla kaplamıştı ve suratı solgundu.

Berit, aniden bir utanç hissetti. “Bir şey yok, Sör Sparhawk,” diye yalan söyledi. “Sadece, ben ” sözcüğü aramak için duraksadı. “Biliyorum. Bu kısım beni bile zorluyor. Biliyorsun, Troll’ler kasten zalimlik yapmıyor. Onlar için biz, sadece yiyeceğiz. Sadece doğaları gereği yapıyorlar.”

“Bu da zaten sorunun bir parçası, Sparhawk. Yenilip yutulma düşüncesi kanımı donduruyor.”

” ‘Bizim yerimize onların yenilip yutulması daha iyidir/ desem, bir işine yarar mı?”

“Pek değil.” Berit, cılız bir kahkaha attı. “Belki de ben, bu tip işler için yaratılmamışım. Benim dışımdaki herkes, durumu kolayca kabullenebiliyormuş gibi görünüyor.”

“Kimse durumu kolayca kabullenemiyor, Berit. Hepimiz olup bitenler hakkında aynı şeyleri hissediyoruz. Dayanmaya çalış. Bu geçmişten gelen ordularla daha önce de karşılaştık. Troll’ler Cyrgai generallerini öldürür öldürmez, geri kalanlar yok olup gidecek ve bu iş de bitecek.” Sparhawk kaşlarını çattı. “Haydi gidip Ulath’ı bulalım,” diye önerdi. “Aklıma bir şey geldi, ona danışmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi Berit. Siyah zırhlı iki Pandion atlarmı çevirerek koca ordunun önünden, donmuş otların üzerinde ilerlediler.

Ulath, Bevier ve Tynian’ı, hattın birkaç yüz metre aşağısında buldular. “Sana bir şey soracağım Ulath” dedi Sparhawk, Faran’ı hizaya sokarken.

“Bana mı? Ah, Sparhawk, bunu yapmamalıydın!” Ulath, konik miğferini çıkardı ve dalgın bir şekilde cilalı siyah Ogre boynuzlarını yeşil pelerininin yenine silerek parlattı. “Sorun nedir?’

“Önceden bu antikalarla her karşılaşışımızda, liderleri öldürüldüğünde hepsi yok oluyordu. Troll’ler buna nasıl tepki verir?”

“Ben nerden bileyim?”

“Kendini Troll uzmanı sanan sensin.”

“Mantıklı ol, Sparhawk. Bu, daha önce yaşanmamış bir durum. Kimse, tamamen yeni bir durumda, neler olabileceğini öngöremez.”

“Bir tahminde bulun,” diye terslendi Sparhawk.

İkisi de, dik dik birbirlerine baktılar.

“Niye Ulath’ı sinirlendiriyorsun Sparhawk?” dedi nazikçe Bevier. “Niye sadece Troll Tanrıları’nı bu konuda uyarıp sorunu onlara devretmiyorsun?”

Sparhawk, düşünceli bir şekilde yanağım sıvazlarken eli uzun süredir tıraş yüzü görmemiş yüzünde hıtır hıtır ses çıkardı. “Üzgünüm Ulath,” diye özür diledi. “Şuradaki ziyafet salonundan yükselen sesler, kafamı karıştırıyor.”

“Kendini nasıl hissettiğim biliyorum,” dedi Ulath yüzünü ekşiterek. “Yine de, bu konuyu açtığına memnun oldum. Çeyrek mil ötelerinde taze et dururken, Troll’ler kuru tayından memnun kalmayacaklardır.” Ogre miğferini yeniden taktı. “Troll Tanrıları, Aphrael’e verdikleri söze sadık kalacaklardır, ama onları bu konuda uyarsak iyi olur. Yemekleri ortadan yok olduğunda Troll’lerine sahip çıkmalarını kesinlikle istiyorum. Tatlı olarak ölmekten nefret ederim.”

“Ehlana?” diye soludu Sephrenia.

“Alçak sesle konuş!” diye fısıldadı Aphrael. Etrafına bakındı. Ordunun biraz gerisind ey diler, ama yalnız değillerdi. Sephrenia uzanıp Chiel’in beyaz boynunu okşadı ve küçük at, söz dinler bir şekilde Kalten ve Xanetia’dan hafifçe uzaklaşarak donmuş otları kemirmeye başladı. “Çok fazla ayrıntıya ulaşamıyorum,” dedi Çocuk Tanrıça. “Melidere çok kötü yaralıydı ve Mirtai öylesine kızgındı ki, onu zincirlemek zorunda kaldılar.”

“Kim yaptı?”

“Bilmiyorum, Sephrenia! Kimse Danae ile konuşmuyor. Öğrenebildiğim tek kelime, ‘rehine’. Birileri şatoya girip Ehlana ve Alean’ı yakalayıp dışarı çıkarmayı başardı. Sarabian kendinden geçmiş durumda. Bütün salonları muhafızlarla doldurdu, bu yüzden Danae, odasından çıkıp gerçekten neler olup bittiğini öğrenemiyor.”

“Sparhawk’a söylemeliyiz!”

“Kesinlikle olmaz! Ehlana tehlikede olduğunda, Sparhawk ateş alır. Onun ateş almasına izin vermeden önce, ordusunu sağsalim Matherion’a geri getirmesini beklemeliyiz.”

“Ama“

“Hayır, Sephrenia. Öğrenecek, ama herkes güvenlikte olduğunda. Güneş sonsuza dek batıp buradaki herkesin - ve her şeyin -buza dönüşmesine, sadece bir hafta kaldı.”

“Sanırım haklısın,” dedi Sephrenia. Çayırlığın ötesindeki buz kaplı parıltılı ormana bakarak, bir an düşündü. “Bu ‘rehine’ kelimesi, bence her şeyi açıklıyor. Annenin yerini tam olarak saptamanın bir yolu var mı? Aphrael başını salladı. “Onu tehlikeye atmadan, yok. Çevrede dolaşıp burnumu sağa sola sokmaya başlarsam, Cyrgon planını kenarlarından kemirdiğimi düşünebilir ve daha düşünmeyi bitirmeden Anne’ye bir şeyler yapabilir. Şimdi esas meselemiz, ne olup bittiğini öğrendiğinde Sparhawk’m çılgına dönmesini engellemek.” Birden nefesi kesildi ve koyu gözleri kocaman açıldı.

“Neler oluyor?” diye sordu Sephrenia. “Sorun nedir?”

“Bilmiyorum!” Aphrael ağlamaya başladı. “Canavarca bir şeyler oluyor!” Bir an için, gözlerini deli gibi döndürdü ve ardından solgun kaşları konsantrasyon içinde çatılmış olarak kendini toparladı. Derken, gözleri kızgınlıktan kısıldı. “Birisi yasak büyülerden birini kullanıyor, Sephrenia” dedi, donmuş toprak kadar katı bir sesle.

“Emin misin?”

“Tamamıyla. Hava bunun iğrenç kokusuyla dolu.”

Ölücanlandırıcı Djarian, içine çökmüş gözleri, zayıf, iskeletimsi görünüşüyle kadavra benzeri bir Styric’di ve çevresine çürük, küflü bir koku yayıyordu. Diğer Styric esirleri gibi, o da zincirlere vurulmuş ve Styric büyülerine karşı durmak konusunda bilgili Kilise Şövalyeleri’nin yakın gözetimi altında tutuluyordu.

Sparhavvk ve diğerleri nihayet esirleri sorgulamaya başlayabildiklerinde, Tzada yıkıntılarının yakınlarındaki kampın üzerine soğuk, ezici bir alacakaranlık çökmüştü. Ziyafet aniden bittiğinde Troll Tanrıları yaratıklarına sıkı sıkıya sahip çıkmışlardı ve Troller şimdi geniş çayırın birkaç mil ötesinde devasa bir kamp ateşinin etrafında toplanıp dini ayin benzeri şeyler yapıyorlardı.

“Sadece olayları teker teker sırala Bevier,” diye zeytuni tenli Cyrinic Şövalyesine fısıldadı Sparhawk. “Xanetia, işi bitirdiğini belirten işaretini verene kadar, ona gereksiz sorular sormayı sürdür.”

Bevier başıyla onayladı. “İstediğin kadar uzatabilirim, Sparhavvk. Haydi başlayalım.”

Titreşen ateş ışığında kızaran parlak beyaz pelerini, Sör Bevier’e kesinlikle dini bir görüntü kazandırıyordu ve sorgulamasına uzun bir duayla başlayarak bu izlenimi daha da güçlendirdi. Ardından başladı.

Djarian soruları, neredeyse bir mezardan geliyormuş gibi yankılanan bir sesle, sert ve kısaca yanıtlıyordu. Bevier, tutsağın huysuz tavrını fark etmiyormuş gibi davranmaktaydı. Aşırı derecede doğru ve titiz bir tavır sergiliyor/soğuk havada akademisyenlerin ya da kâtiplerin giydiği tarzda, parmaksız yün eldivenler giyerek bu izlenimi daha da güçlendiriyordu. Sürekli tekrarlar yapıyor, daha önce sorduğu soruları farklı şekillerde yemden soruyor ve ardından muzaffer bir edayla, yanıtlardaki tutarsızlıklara dikkat çekiyordu.

Djarian’m sert ve kısa yanıtları içindeki tek istisna, onu bu sevimsiz topraklarda tek basma bıraktıkları için Zalasta ve Cyrgon’u uzun uzun inkâr

ettiği ani bir küfür patlamasıydı.

“Bevier, tıpkı bir avukata benziyor,” diye fısıldadı Sparhawk’a Kalten. “Avukatlardan nefret ederim.”

“Bunu kasten yapıyor, “diye yanıtladı Sparhawk. “Avukatlar insanları tuzak sorularla boğmaya bayılır ve Djarian da bunu biliyor. Bevier onu, saklaması gereken şeyler hakkında kuvvetle düşünmeye zorluyor; Xanetia’ya gereken de bu. Bence Bevie/in değerini bir türlü tam olarak anlayamadık.”

“Bütün bu dua okuyup durmalar,” dedi Kalten ağırbaşlılıkla. “Sürekli dua ettiği zaman, bir adamı ciddiye almak zorlaşıyor.”

“Biz Kilise Şövalyeleri’yiz, Kalten - dini tarikat mensuplarıyız.”

“Bunun konuyla ne alakası var ki?”

“Kendi kafasında o, canlıdan çok ölü,” diye konuşuyordu Xanetia, daha sonra Atanların acı soğuğu kırmak için yaktıkları büyük ateşlerden birinin etrafında toplandıklarında. Anarae’nin yüzü gibi ağartılmamış yün giysisi de ateşin ışıltısını yansıtıyordu.

“Haklı mıydık?” diye sordu Tynian. “Cyrgon, bütün bu orduları canlandırabilmek için, Djarian’m büyülerini mi arttırıyormuş?”

“Evet,” dedi kadın.

“Zalasta’ya karşı o patlama gerçek miydi?” diye sordu Vanion.

“Evet, Lordum. Djarian ve arkadaşlarının Zalasta’nm liderliğine karşı tepkileri, giderek artıyor. Artık hiçbiri liderlerinden gerçek bir yoldaşlık beklemiyor. Aralarında ortak bir amaç kalmamış ve her biri şaibeli olan müttefikliklerinden, kendisi için en fazla çıkarı sağlamaya çalışıyor. Hepsini birleştiren ortak tutku, Bhelliom’a tek basma sahip olmak.”

“Düşmanlarının arasında ayrılık olması her zaman iyidir,” dedi Vanion, “ama bugün burada olanlardan sonra tekrar bir araya gelebilecekleri olasılığını da gözönünde bulundurmalıyız bence. Bir sonraki adımlarının ne olabileceği konusunda özel bir şeyler öğrenebildin mi, Anarae?”

“Hayır, Lord Vanion. Olup bitenlere hiçbir şekilde hazırlıklı değillerdi. Ama Djarian’ın düşüncelerini meşgul eden öyle bir şey vardı ki, belki tehlike oluşturabilir. Zalasta’nın etrafındaki kanun kaçaklarının hepsi Esos’lu Cyzada’dan korkuyor, çünkü sadece o Zemoch büyüsü konusunda bilgili ve sadece o elini öte dünyaya açılan, Azash’ın açüğı kapıdan içeri sokabilir. Hayallerin ötesinde uzanan dehşetler onun için ulaşılmaz değil. Djarian’ın düşündüğü şey, bütün planlan boşa gittiğine göre, çaresizlik içindeki Cyrgon’un, Cyzada’dan ağza alınamayacak sanatını, karanlığın yaratıklarını uyandırıp bize karşı kullanmak için konuşturmasını istemesi.”

Vanion sıkıntılı bir şekilde başmı salladı.

“Stragen’in plam onları nasıl etkilemiş?” dedi Talen merakla.

“Tahmin edilemeyecek kadar rahatsız olmuşlar,” diye yanıtladı Xanetia. “Şimdi ölü olanlara daha çok güveniyorlar.”

“Stragen bunu duyduğuna memnun olacak. Tüm bu ajanlar ve muhbirlerle ne yapacaklarmış?”

“Atanlarla başa çıkabilecek güçleri olmadığı için Zalasta ve yandaşları, İçişleri Bakanlığı’nm gizli elemanlarını, imparatorluğa bağlı krallıklardaki çeşitli Tamul görevlilerini öldürmek için kullanmayı düşünmüşler. İdarenin işleyişini bozmayı amaçlıyorlardı.”

“Bunu not almak isteyebilirsin, Sparhawk,” dedi Kalten.

“Ha?”

“Stragen’in planmı onayladığında İmparator Sarabian’m bazı çekinceleri vardı. Stragen’in yaptığının aslında düşmanlarımızı mahvetmek olduğunu

duyduğu zaman kendini çok daha iyi hissedecektir. Stragen onların adamlarını önce öldürmeseydi, onlar bizim insanlarımızı öldüreceklerdi.”

“Bu yaklaşımın ahlaki tutarlılığı tartışma götürür,” dedi Bevier, onaylamaz bir edayla.

“Biliyorum,” diye kabullendi Kalten.

Ertesi sabah gökyüzü bulutluydu, batıdan gelen ince bulutlar, bir karmaşa içinde yuvarlanıp duruyordu. Sonbaharın sonlan gelmişti ve kuzeyin ucunda olduklan için, güneş sanki güneyden doğuyor ve Bhelliom’un duvarının üzerindeki gökyüzünü ateşli bir turuncuya dönüştürüyordu, hızla uçuşan bulutların altlarını bir alev fırçasıyla boyamak için düşük kızıl ışınlarını güçsüzce yolluyor gibiydi.

Burada, dünyanın çatısmdaki bu olağanüstü güçlü soğuğa karşı, kamp ateşleri solgun, zayıf ve çok küçük görünüyordu, şövalyeler ve arkadaşları kürk paltolara bürünmüşlerdi, ateşlere olabildiğince sokuluyorlardı.

Güneyde, hafif gürültüler ve dehşet verici ışık titremeleri vardı.

“Şimşek mi?” diye şüpheyle sordu Ulath’a Kalten. “Böylesi fırtınalar için yılın yanlış ayı değil mi?”

“Bunlar olabilir,” diye omuzlarını silkti Ulath. “Bir keresinde Heid’in kuzeyindeyken bir kar fırtınası sırasında şimşek ve gökgü-rültülerine rastlamıştım. Çok alışılmamış bir deneyimdi.”

“Yemek pişirme sırası kimde?” diye sordu Kalten boş bulunup.

“Sende,” diye anında yanıtladı Ulath.

“Dikkatin dağınık, Kalten” diye güldü Tynian. “Soruyu sormadan cevabı bilmen gerekirdi.”

Kalten homurdandı ve ateşi karıştırmaya başladı.

“Sanırım bugün kıyıya dönsek iyi olur Sparhawk,” dedi Vani-on, sıkıntılı bir şekilde. “Şimdiye dek hava idare ediyordu, ama sanırım artık uzun süre böyle gitmesini bekleyemeyiz.”

Sparhawk, başını sallayarak onayladı.

Gökgürültüsü sesleri güçlendi ve tepelerindeki ateş kırmızısı bulutlar ani şimşek parlamalarıyla ağardılar.

Ardından birdenbire, ritmik bir gürleme sesi duyuldu.

“Bir deprem daha mı oluyor?” diye bağırdı Kring telaşla.

“Hayır,” dedi Khalad. “Bu fazla düzenli. Sanki birisi büyük bir davul çalıyormuş gibi.” Bhelliom’un duvarının tepesine baktı. “Bu da nedir?” dedi, bir noktaya işaret ederek.

Uçurumun tepesinin bıçak gibi keskin sırtının ardındaki ormandan sanki bir tepe ayaklanıp kalkıyor gibi görünüyordu - tamamen bir tepeye benziyordu, hareket etmesi dışında.

Güneş ardında kalmıştı, bu yüzden ayrıntıları göremiyorlardı, ama giderek yukarıya doğru yükseldikçe, nesnenin iki taraftan devasa kanatlar gibi yayılan iki sivri yumruya sahip bir tür düzleştirilmiş kubbe olduğunu gördüler. Ve hâlâ yukarıya doğru kabarı-yordu. Daha fazlasını gördüklerinde, bunun bir kubbe olmadığını anladılar. Ters çevrilmiş devasa bir üçgen gibi görünüyordu, tepesi geniş, alt ucu sivriydi ve iki yanından o garip kanatımsı yumrular çıkıyordu. Sivri uç, bir tür geniş sütuna yerleştirilimiş gibiydi. Işık arkasında olduğu için, ortalık gece gibi kararmıştı ve kocaman bir karanlık gibi kabararak büyüyordu.

Derken durdu.

Ve ardından gözlerini açtı.

Önce iki zayıf, yanan bıçağa benzeyen alevler saçan gözler giderek daha da açıldılar ve kedi gözleri gibi zalimce kısılarak güneşten daha parlak

ateşlerle yandılar. Bu şeyin muazzamlığını fark etmek hayal güçlerini korku içinde bırakmıştı. Devasa kanatlar gibi görünen şeyler, yaratığın kulaklarıydı.

Ardından yaratık ağzını açıp kükredi ve herkes biraz önce duyduklarının gökgürültüsü olmadığını anladı.

Yeniden kükredi ve yaratığın dişleri, kan gibi alevler damlatan şimşekler gibi parıldadı.

“Klael!” diye feryat etti Aphrael.

Sonra, iki kocaman, yuvarlak dağ gibi omuz uçurumun üzerinden yukarıya doğru yükseldi ve omuzlardan açılan kara yelkenler gibi ik: yarasa kanadına benzeyen kanatlar ortaya çıktı.

“Bu da nedir?” diye haykırdı Talen.

“Klcel!” diye yeniden feryat etti Aphrael.

“Klael nedir?”

“Nedir değil, seni ahmak! Kim demelisin! Azash ve diğer Yaşlı Tanrılar onu sürgün etmişlerdi! Salağın teki onu geri getirmiş!”

Duvarın tepesindeki devasa varlık yükselmeyi sürdürürken bir sürü parmakları olan uzun kollarını ortaya çıkarıyordu. Gövde muazzamdı ve derisinin altında şimşek çakışları kaynaşıyor, aniden fırlayıveren alevleri dehşetli ayrıntıları aydınlatıyordu.

Ardından bu canavar varlık tüm yüksekliğine ulaştı, duvarın üzerinden yirmi beş otuz metre kadar yükseliyordu.

Sparhavvk’ın kanı donmuştu. Ne yapabilirdi? “Mavi Gül!” dedi sertçe. “Bir şeyler yap!”

“Gerek yok, Anakha.” Vanion’un sesini kullanan Bhelliom, onun dudaklarının arasından konuşurken oldukça sakindi. “Kleel Cyrgon’un

pençesinden bir an için kaçtı. Ama Cyrgon yaratığını, benimle doğrudan yüzleşme riskine sokmayacaktır.”

“Bu şey Cyrgon’a mı ait?”

“Sadece şimdilik. Zamanla bu durum değişecek ve Cyrgon, Klael’e ait olacak.”

“Bu şey ne yapıyor?” diye haykırdı Betuana.

Uçurumun tepesindeki yaratık, muazzam yumruğunu kaldırmış, toprağın üzerine akkor halinde bir ateş şeklinde şimşekler yağdırıyordu. Duvarın yüzeyi çatladı ve uçurumun dibindeki ormanı da yerle bir edebilecek parçalar halinde, aşağıya ‘doğru yuvarlanmaya başladı. Yüzeyden giderek daha fazla parçalar kopuyor ve büyük gümbürtülerle düşüyordu.

“Klael kanatlarının gücünden asla emin olmamıştı” diye sakince gözlemledi Bhelliom. “Gelip benimle savaşmak istiyor, ama duvarın yüksekliğinden korkuyor. Bu yüzden kendine bir merdiven yapmak istiyor.”

Depreme benzer bir sesle, duvarın bir milden daha geniş bölümü öne doğru yıkılarak ormanın üzerine çöktü ve uçurumun dibinden yükselen bir yığıntı oluşturdu.

Muazzam yaratık, duvarın tepesine uzanan dik bir yol oluşturabilmek için, uçurumun tepesini yerle bir etmeye devam etti.

Ardından Klael denilen yaratık yok oldu ve tiz bir rüzgâr, arazide yükselen toz bulutlarını dağıtarak esmeye başladı.

Başka bir ses daha duyuldu. Sparhawk hızla döndü. Troll’ler yüzlerinin üzerine kapanmış korku içinde inildiyorlardı.

“Ondan daima haberdardık,” dedi Aphrael, endişeli bir şekilde. “Birbirimizi, onun hakkında öyküler anlatarak korkuturduk. Kendi kendinin tüylerini ürpertmekten herkes daima tuhaf, sapık bir zevk alır. Kendime onun gerçekten var olduğunu asla itiraf etmemiştim.”

“O tam olarak nedir?” diye sordu Bevier.

“Kötülük.” Kız omuzlarını silkti. “Bizim, iyiliğin özü olmamız gerekiyor - en azmdan kendimize bunu söylüyoruz. Klael bunun tam tersidir. O bizim, kötülüğün varlığını açıklama biçimimiz. Klael olmasaydı, kötülüğün sorumluluğunu da bizim üstlenmemiz gerekirdi ve biz de kendimizi, bunu yapamayacak kadar çok seviyoruz.”

“Öyleyse bu Klael, Cehennem Kralı mı?” diye sordu Bevier.

“Yani, onun gibi bir şey. Cehennem, bir yer olmasa da. O bir ruh halidir. Öyküye göre Yaşlı Tanrılar - Azash ve diğerleri - ortaya çıktıklarında, Klael’i orada bulmuşlar. Onlar dünyaya kendileri sahip olmak istiyormuş ve Klael yollarına çıkmış. Aralarmdan bazıları teker teker ondan kurtulmaya çalışıp yenildikten sonra bir a-raya gelmiş ve onu sürgüne göndermişler.”

“Nereden geliyormuş? Yani esas olarak demek istiyorum?” diye bastırdı Bevier. Başlangıç nedenlerine çok fazla takılı kalmış biriydi.

“Ben nereden bileyim? Orada değildim ki. Bhelliom’a sorun.”

“Ben bu Klael’in nereden geldiğinden çok, neler yapabileceği sorusuyla ilgileniyorum,” dedi Sparhawk. Belindeki kesesinden Bhelliom’u çıkardı. “Mavi Gül,” dedi, “sanırım Klael hakkında konuşmamız gerek.”

“Haklı olabilirsin, Anakha,” diye yanıtladı mücevher, yeniden Vanion’un kontrolünü ele geçirerek.

“Onun kökeni neresi?”

“Klael’in kökeni yok, Anakha, Benim gibi o da, daima var olmuştur.”

“O nedir?’

“Gereklilik. Sizi kırmak istemem, Anakha fakat Klael’in gerekliliğini anlamak, sizin kavrama kabiliyetinizin ötesindedir. Çocuk Tanrıça, Klael’i yeterince tanıttı kabiliyetleri seviyesinde.”

“Yaa, öyle mi?” diye cızırdadı Aphrael.

Vanion’un dudaklarına ince bir gülümseme yerleşti. “Beni yanlış anlamaym, Aphrael. Sizi tüm sınırlarına rağmen yine de seviyorum. Siz henüz gençsiniz, bilgelik ve anlayış, yıllarla gelecektir.”

“Bunun sonu iyi olmayacak, Mavi Gül” dedi Sephrenia.

“Eh, peki” diye iç çekti Bhelliom. “Öyleyse işe başlayalım. Klael, Aphrael’in de size söylediği gibi, Yaşlı Tanrılar tarafından sürgün edilmişti lakin Klael’in ruhu, benimki gibi, bu dünyanın taşlarında - ve benim yarattığım diğer şeylerinde - dolanır. Üstelik, Yaşh Tanrılar, yaptıkları büyüyü bozabilirlerdi ve Klael’i döndüren büyü, onu gönderen büyünün tıpatıp aynısıdır. Belli ki Yaşlı Tanrılar’in büyülerine aşina olan ölümlü bir büyü ustası tarafından onların sürgün büyüsü tersine çevrildi ve Klael döndü.”

“O yok edilebilir mi?”

“Burada söz konusu olan ne bir kişi, ne de bir yaratıktır. Klael’den söz ediyoruz. Fakat cevap hayırdır, Anakha benim gibi o da yok edilemez. Klael ebedidir.”

Sparhawk’in yüreği sıkıştı. “Başımız dertte,” diye mırıldandı.

“Aslında bu biraz da benim hatam. Son çocuğumun doğumuna öylesine dalmışım ki dikkatim, yerine getirilmesi şart olan görevlerime yoğunlaşamadı. Yeni bir dünya yaratırken Klael’in sürgün edilmesi, bir noktaya kadar benim de isteğimdi. Lakin bu çocuk beni öylesine mutlu etmişti ki, sürgünü geciktirdim. Sonra da, beni hapseden o kırmızı tozla karşılaşmak zorunda kaldım ve Klael’i sürgün etme görevi Yaşlı Tanrılara kaldı. Onların mükemmel olmaması yüzünden bu sürgün de mükemmel olamadı ve böylece Klael, geri döndürülebildi.”

“Cyrgon tarafından mı?’ diye sordu Sparhawk kasvetle.

“Sürgün büyüsü - ve döndürme büyüsü - Styric dilindeydi. Cyrgon bunu telaffuz etmiş olamaz.”

“Öyleyse Cyzada,” diye tahmin etti Sephrenia. “Büyüyü biliyor olması çok mümkün. Yine de onu bilerek kullanmış olabileceğini sanmıyorum.”

“Belki de Cyrgon onu zorlamıştır, küçük ana,” dedi Kalten. “Zalasta ve Cyrgon’un işleri, son zamanlarda pek iyi gitmiyordu.”

“Ama Klael’i çağırmak!” Aphrael titredi.

“Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar,” diyen Kalten omuzlarını sikti. “Sanırım çaresiz Tanrılar da böyle yapıyor.”

“Biz ne yapmalıyız, Mavi Gül?” diye sordu Sparhawk. “Yani Klael’e, demek istiyorum?”

“Sen bir şey yapamazsın, Anakha. AzashTa karşılaştığında, çok doğru davranmıştın, sanırım Cyrgon’a karşı da gayet başarılı olabilirsin. Ama Klael’in karşısında, tamamen güçsüz kalırsın.”

“Öyleyse sonumuz geldi.” Sparhawk kendini birdenbire, tamamen yenilmiş hissetti.

“Sonunuz mu gelmiş? Tabii ki sonunuz gelmemiş. Niçin bu kadar kolayca boyun eğip pes ediyorsun dostum? Ben seni, Klael ile karşılaşman için yapmadım. Bu benim görevim. Klael bizi bir parça uğraştıracak. Sonra da âdetimiz olduğu üzre, Klael ve ben karşılaşacağız.”

“Sonra da onu, bir kez daha mı sürgüne yollayacaksın?”

“Bunu asla bilemezsin, Anakha. Sadece sana temin ederim ki, Klael’i sürmek için elimden geleni yapacağım - tıpkı onun beni sürmeye çalışması gibi. Aramızdaki mücadele gelecekte ve söylediğim gibi geleceği bilemeyiz. Yine de ben, bu mücadeleye kendimden emin olarak gireceğim, çünkü şüphe kararlılığı azaltır ve ürkek bir belirsizlik, ruhu dibe çeker. Savaşa tasasız bir yürek ve keyifli bir tavırla girilmelidir.”

“Bazen çok anlamlı konuşabiliyorsun, Dünya Yapıcısı,” dedi Aphrael iğneleyici bir ifadeyle.

“Nazik ol,” diye hafifçe azarladı Bhelliom.

“Anakha!” Bu, Av Tanrısı Ghworg’du. Devasa varlık, ardında karanlık bir patika bırakarak, gümüşi otları yara yara buz tutmuş çayırda ilerliyordu.

“Ghworg’un söyleyeceklerini dinliyorum,” dedi Sparhawk.

“Klael’i sen mi çağırdın? Çyrgon’un canini yakmak için Klael’in bize yardım edeceğini mi düşünüyorsun? Eğer böyle yaptmsa, hiç iyi etmedin. Klael’i geri gönder.”

“Ben yapmadım, Ghworg. Çiçek Mücevher de yapmadı. Klael’i, bizim canımızı yakması için çağıran Cyrgon’du.”

“Çiçek Mücevher, Klael’in canını yakabilir mi?”

“Bu belli değil. Klael de, Çiçek Mücevher kadar güçlü.”

Av Tanrısı donmuş toprağın üzerine oturdu, bir yandan da kaba saba suratını devasa pençelerinden biriyle kaşıyordu. “Cyrgon hiçbir şey değil, Anakha.” Neredeyse halk ağzıyla konuşuyordu. “Çyrgon’un canını yarın - ya da herhangi bir zaman - acıtabiliriz. Şimdi Klael’in canım acıtmamız lazım. Kaybedecek zamanımız yok.”

Sparhawk, donmuş toprağın üzerinde bir dizinin üzerine çöktü. “Sözlerin bilgece, Ghworg.”

Ghworg’un dudakları, gizli, küçük, sırıtış benzeri bir hareketle gerildi. “Söylediğin sözcük, bizim aramızda pek kullanılmaz, Anakha. Eğer Khwaj, ‘Ghworg bilgedir,’ deseydi onun canını acıtırdım.”

“Seni kızdırmak için söylemedim, Ghworg.”

“Sen bir Troll değilsin, Anakha. Bizim âdetlerimizi bilmezsin. Klael’in canını acıtmalıyız, ki çekip gitsin. Bunu nasıl yapabiliriz?” “Onun canını

acıtamayız. Sadece Çiçek Mücevher onun gitmesini sağlayabilir.”

Ghworg, iğrenç bir hırlamayla yumruğunu donmuş toprağa vurdu.

Sparhawk, elini kaldırdı. “Cyrgon, Klael’i çağırdı. Klael, bizim canımızı acıtmak için Cyrgon’a katıldı. Biz de zaman kaybetmeden Cyrgon’un canını acıtalım. Eğer Cyrgon’un canını acıtırsak, Çiçek Mücevher Klael’in canını acıtıp göndermeye çalışırken Cyrgon da Klael’e yardım etmeye korkacaktır.”

Ghworg, bunları anlamaya çalışarak duraksadı. “Sözlerin iyi, Anakha” dedi sonunda. “Şimdi Cyrgon’un canını acıtmak için yapacağımız en iyi şey ne?”

Sparhawk durumu gözden geçirdi. “Cyrgon’un aklı seninki gibi çalışmaz, Ghworg, benimki gibi de çalışmaz. Bizim akıllarımız, doğrudandır. Cyrgon’unkiyse hilekârdır. O sizin çocuklarınızı, buraya kadar gelip onlara karşı savaşmamız için, bu kış diyarındaki dostlarımızın karşısına attı. Ama onun asıl gücü, sizin çocukların değildi.

“Cyrgon’un asıl gücü, ışıldayan şehirdeki dostlarımıza saldırmak için, güneş diyarından gelecektir.”

“Orasını görmüştüm. Çocuk Tanrıça bizimle ilk kez orada konuşmuştu.”

Sparhawk, Vanion’un haritasının ayrıntılarını hatırlamaya çalışarak, sustu. “Burada ve güneyde, yüksek yerler vardır.”

Ghworg başını sallayarak onayladı.

“Daha da güneydeyse, yüksek yerler alçalıyor ve sonunda düz-leşiyor.”

“Bunu görmüştüm,” dedi Ghworg. “İyi tarif ettin, Anakha.” Bu Sparkawk’i irkiltti. Belli ki, Ghworg, tüm kıtayı gözlerinin önüne getirebiliyordu.

“Düz yerin ortasında insan-şeylerin Tamul Dağlan dedikleri, yüksek bir yer daha var.”

Ghworg başım sallayarak onayladı.

“Cyrgon’un çocuklarının ana gücü, ışıldayan şehre ulaşmak için bu yüksek yerden geçecek. Yüksek yer serin olacak, böylece çocukların güneş yüzünden acı çekmeyecek.”

“Düşüncelerinin nereye gittiğim görebiliyorum, Anakha. Çocuklarımızı bu yüksek yere götürecek ve orada Cyrgon’un çocuklarını bekleyeceğiz. Bizim çocuklanmız, Aphrael’in çocuklarını yemeyecek. Bunun yerine, Cyrgon’un çocuklarını yiyecekler.”

“Bu Cyrgon ve uşaklarının canını acıtacaktır, Ghworg.”

“Öyleyse, bunu yapacağız.” Ghworg dönüp duvarın çökmüş parçasını gösterdi. “Çocuklarımız, Klael’in merdiveninden tırmanacak. Sonra Ghnomb zamanı durduracak. Çocuklarımız bu gece güneş yatmaya gitmeden önce, yüksek yerde olacak.” Aniden ayağa kalktı. ” İyi avlar,” diye homurdandı, hâlâ korku içindeki Trol-l’lere ve arkadaşlarına katılmak için geldiği tarafa doğru gitti.

“Hâlâ her şey normalmiş gibi devam etmek zorundayız,” dedi Vanion, birkaç saat sonra ateşin başında toplandıklarında. Güneş, Sparhawk’in belirttiği gibi batmaktaydı. “Klael herhangi bir anda, herhangi bir yerde ortaya çıkabilir. Bir tipi ya da fırtınayla ilgili olarak nasıl plan yapamazsak onunla ilgili planlar da yapamayız. Bir şey hakkında plan yapamıyorsanız, yapılacak en iyi şey, alınabilecek önlemleri almak ve ardından onu yok saymaktır.”

“İyi konuştun,” diye onayladı Kraliçe Betuana. Betuana ve Vanion iyi anlaşıyorlardı.

“Öyleyse ne yapmalıyız, dost Vanion?” diye sordu Tikume.

“Biz askeriz, dost Tikume” dedi Vanion. “Askerler ne yaparsa, onu yaparız. Ordularla savaşmaya hazırlanırız, Tanrılarla değil. Scarpa, Arjuna ormanlarından geliyor, başka bir ordunun da Cynesga’dan gelmesini bekliyorum. Troll’ler büyük olasılıkla Scar-pa’yı ezip geçeceklerdir, ama iklim yüzünden bu dağlardan, Ta-mul Toprakları’nm güneyine doğru çok az ilerleyebilirler. Troll’ler-le ilk karşılaşmanın yarattığı şoku atlattıktan sonra, Scarpa onların etrafından dolaşmayı deneyecektir.” Vanion haritasına başvurdu. “Scarpa’nın güçlerine ya da Cynesga’dan gelecek bir orduya karşı durabileceğimiz bir noktada konuşlanmış olmalıyız. Samar’m en iyi yer olacağını düşünüyorum.”

“Bence Sama” diye aynı fikirde olmadığını belirtti Betuana.

“İkisi de” dedi Ulath. “Şamar’daki güçler, Atan Dağları’nm güney ucundan Arjuna Denizi’ne kadar olan bölgeyi kontrol altında tutabilir ve eğer Scarpa Troll’lerden uzak durabilirse, güney Tamul dağlarının doğusundan saldıracak konumda olur. Sarna’daki güçler Atan Dağları boyunca işgal rotasını koruyabilirler.”

“Değindiği noktalar yerinde,” dedi Bevier. “Bu güçlerimizin bölünmesi anlamına gelir ama fazla bir seçeneğimiz de yok.”

“Şövalyeleri ve Peloileri Şamar’a, Atan piyadelerini de Sarna’ya yerleştirebiliriz,” diye ekledi Tynian. “Sama Nehri vadisinin aşağı tarafları süvari hareketleri için ideal ve Sama’nın etrafındaki dağlar da Atanların doğal ortamı.” “iki konum da savunma amaçlı,” diye karşı çıktı Engessa. “Savaşlar savunma konumu alınarak kazanılmaz.”

Sparhawk ve Vanion, uzun uzun bakıştılar. “Cynesga’yı mı işgal edelim?” diye şüpheyle sordu Sparhawk.

“Henüz değil” dedi Vanion. “Bunu yapmadan önce, Eosia’dan yola çıkan Kilise Şövalyeleri’nin gelmesini bekleyelim. Komier ve diğerleri Cynesga’ya batıdan girerlerse, biz de oraya doğudan girmek isteriz. Cyrgon’u zor duruma sokacağız, iki taraftan sıkıştıran böylesi güçlerle, dünyaya gelmiş geçmiş tüm Cyrgaileri canlandırabilir ve ardından onları kaybeder.”

“Klael’i devreye sokacağı ana kadar,” dedi Aphrael huysuzca.

“Hayır, Kutsal Kişi,” dedi Sparhawk. “Bhelliom, Cyrgon’un Klael’i bize karşı göndermesini istiyor. Eğer böyle davranırsak, onları, meseleyi bizim seçtiğimiz bir zaman ve mekânda çözmeye zorlayacağız. Mekânı biz seçeceğiz, Cyrgon Klael’i zincirlerinden boşaltacak ve ben de Bhelliom’u serbest bırakacağım. Ardından tek yapmamız gereken arkamıza yaslanıp seyretmek olacaktır.”

“Duvarın tepesine, Troll’lerin gittiği yoldan çıkacağız, Vanion-Eğitmen,” dedi ertesi sabah Engessa. “Biz de onlar kadar tırmanabiliriz.”

“Bizim tırmanışımız birazcık daha uzun sürebilir,” diye ekledi Tikume. “Atlarımızı bu eğimden yukarı çıkarabilmek için kayaları yoldan temizlememiz gerekiyor.”

“Sana yardım edeceğiz, Tikume-Domi” dedi Engessa.

“Öyleyse tamamdır,” diye özetledi Tynian. “Atanlar ve Peloiler, Sama ve Samafda konuşlanmak üzere buradan güneye gidecekler. Biz de şövalyeleri kıyıya geri götüreceğiz ve Sorgi bizi Matherion’a geri taşıyacak. Orada karaya çıkacağız.”

“Beni düşündüren bu deniz yolu meselesi,” dedi Sparhawk. “Sorgi’nin en azından altı kefe gidip gelmesi gerekecek.”

Khalad içini çekip gözlerini havaya doğru kaldırdı.

“Sanırım beni yine herkesin önünde utandıracaksın,” dedi Sparhawk. “Göremediğim şey nedir.”

“Sallar, Sparhawk,” dedi Khalad yorgun bir sesle. “Sorgi güneydeki kereste pazarlarına götürmek için salları bir araya getiriyor. Sonunda hepsini birbirine bağlayıp kocaman bir sal yapacak.

Şövalyeleri gemilere yükle, atları da sala; böylece hepimiz bir seferde Matherion’a ulaşırız.”

“Salları tamamen unutmuştum,” dedi Sparhawk.

“Sallar çok hızlı hareket etmeyecektir,” diye belirtti Ulath.

Xanetia, dikkatle planlarını dinliyordu. Khalad’a baktı, çekingence, hatta neredeyse utanarak konuştu.”Sallarınızm arkasından esecek düzenli bir rüzgâr size yardımcı olur muydu, genç efendi?”

“Evet, olurdu Anarae,” dedi Khalad coşkuyla. “Yelkenleri ağaç liflerinden örebiliriz.”

“Cyrgon - ya da Klael - sizin hafif bir rüzgâr estirdiğinizi hissetmeyecek midir, sevgili kız kardeşim?” diye sordu Sephrenia.

“Cyrgon, Delphae büyüsünü fark edemez, Sephrenia,” diye yanıtladı Xanetia. “Anakha, Bhelîiom’a, Klael’in de aynı şekilde duyarsız olup olmadığım sorabilir.”

“Bunu nasıl becereceksin?” diye sordu Aphrael merakla.

Xanetia hafif utanmış gibiydi. “Bu senden ve ailenden saklanabilmek içindi, Kutsal Aphrael. Edaemus bizi lanetlediğinde, lanetini, büyülerimizin daima düşmanımıza saklı kalacak şeklinde ayarlamıştı çünkü sizi, o zamanlar düşman olarak görüyorduk. Bu sizi incitti mi, Kutsal Kişi?”

“Bu şartlar altında değil Anarae,” diye yanıtladı Flüt ve Xanetia’nm kollarına atılıp kadını içten bir şekilde öpücüklere boğdu.

İkinci Bölüm

KAPTAN SORGİ’NİN GEMİCİLERİNİN kütüklerden yaptığı sal, çeyrek mil uzunluğunda ve yüz ayak genişliğindeydi. Salın büyük bölümünü devasa bir ağıl kaplıyordu. Tehditkâr gökyüzünün altında, güneye doğru sallanıp yuvarlanarak ilerlerken sık sık delici kar fırtınalarının hışmına uğrayacaktı. Havada acı bir soğuk vardı ve salı yöneten genç şövalyeler, kulaklarına kadar kürklere bürünmüş olarak rüzgârda uçuşan çadır brandalarının derme çatma korumasına sığmıyorlardı.

“Bütün mesele, ayrıntılara özen göstermekte, Berit,” diyordu Khalad, kendi imalatları olan yelkenlerden birinin sancak tarafındaki ucunu tutan halatı çözerken. “Gerçekten bütün iş bu - ayrıntılar.” Bir yelkenden çok kardan bir duvarı andıran şeye bakarken gözlerini kısmıştı. “Sparhawk genel plana bakar ve ayrıntıları diğerlerine bırakır. Bu aslında iyi bir şey, çünkü işin içine bedensel çalışma ve küçük şeyler girdi mi, tam bir beceriksiz olup çıkar.”

“Khalad.’” Berit gerçekten şok olmuştu.

“Onu hiç alet kullanırken gördün mü? Babamız bize bunu tekrar tekrar tembih ederdi: ‘Sakın Sparhawk’m eline bir alet almasına izin vermeyin.’ Kalten elleriyle nispeten iyi iş görür, ama Sparhawk umutsuz bir vakadır. Ona el işiyle ilgili herhangi bir şey uzatırsan, o verdiğinle bir tarafını keseceğine emin olabilirsin.” Khalad, söylediklerini onaylarcasma başını keskin bir hareketle kaldırdı.

“Sorun nedir?”

“Hissetmedin mi? Pruvanın solundaki yedek halatlar gevşemiş. Gidip gemicileri uyaralım. Bu koca ineğin geniş tarafını yine bize dönmesini

istemeyiz.” Kürkler içindeki iki genç, bir araya bağlanmış buz kaplı kütüklerin üzerinden geçerek geminin kıçından gelen acı soğuk yüzünden atların birbirlerine sokulduğu devasa ahıra gittiler.

Kütüklerden sal yapmak teoride iyi bir fikirdi, ama yönlendirilmesi meselesi, Sorgi’nin ya da Khalad’ın beklediğinden daha karmaşık sorunlar doğurmuştu. Khalad’ın yaz kış yeşil yapraklı ağaç dallarından sıkıca ördüğü perdeler yelken olarak iyiydi ve Xanetia’nın rüzgârına kapılarak salın koca ağırlığını güneye doğru sürüklüyorlardı. Sorgi’nin gemilerinin dümenlerini düzgün tutarak salı belirli bir hızda çekmeleri gerekiyordu, ama,sorunlar da tam bu noktada başlıyordu. Hiçbir zaman iki gemi, aynı rüzgâr tarafından yelkenleri şişirilse de tamamen aynı hızda hareket etmezdi. Böylece, devasa salı doğru yöne hareket ettirebilmek için, önündeki elli geminin ve yanlardaki yirmi beşinin, neredeyse sürekli olarak, birbirlerine tam ayarlı şekilde gitmesi gerekiyordu. Herkes azami dikkat sarf ettiği sürece sorun çıkmıyordu. Ama Bhelliom’un duvarının güneyinden iki günlük mesafeye vardıklarında, birdenbire birkaç şey ters gitti ve sal, yan yattı. Tüm çabalara rağmen salı doğrultmayı başaramadılar ve sonunda parçalarına ayırıp yeniden birleştirmek zorunda kaldılar acı soğukta, adamın belini büken ağır bir işti. Kimse bunun tekrarlanmasını istemiyordu.

Salın pruvasının soluna ulaştıklarında, Berit kürk şapkasının altından küçük pirinç bir boru çıkarıp solundaki römorkörlerden birine doğru düz, boğuk bir ses çıkardı. Bu arada eline aldığı sarı bir bayrağı gayretle sallıyordu. Önceden belirlenmiş sinyaller çok basitti. Sarı bayrak gemilere, çekme palamarlarının gergin kalması için daha çok yelken açmalarını söylüyordu; mavi bayrak, halatların gevşemesi için demir atmalarını; kırmızı bayraksa, bütün bağları koparıp yollarından çekilmeleri anlammdaydı.

Khalad’ın sinyali gemicilere ulaştı ve halatlar gerildi.

“Nasıl her şeyi böyle takip edebiliyorsun?”diye arkadaşına sordu Berit. “Bir şeylerin yolunda gitmediğini nasıl böyle hemen anlıyorsun?”

“Acı,” dedi Khalad yüzünü ekşiterek. “Rüzgâr kanımı dondururken bu canavarı yeniden parçalayıp birleştirmek istemiyorum, bu yüzden bedenimin bana söylediklerine çok dikkat ediyorum. Bacaklarında ve ayak tabanında bir şeylerin değiştiğini hissedebilirsin. Halatların biri gevşediğinde salın hareketinin verdiği duygu değişir.”

“Senin yapmayı bilmediğin bir şey var mı?”

“Pek iyi dans edemem.” Khalad gözlerini kısıp yeni bir sulu sepkenin ilk ısırgan parçacıklarının arasından baktı. “Atları besleyip su verme zamanı. Gidip şu acemilere, ortalıkta oturup unvanlarına hayran olmaya bir son verip işe koyulmalarını söyleyelim.”

“Aristokrasiden gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Berit, acemi şövalyelerin rüzgâr tarafından dövülen çadırlarına doğru ahırın kenarından yürürlerken.

“Hayır, onlardan hoşlanmıyor değilim, sadece onlara karşı sabrım yok; etraflarında olup bitenlere karşı nasıl böyle kör kalabiliyorlar anlayamıyorum. Bir unvan, onun dışındaki her şeyi yok saydıracak kadar ağır bir şeyse, taşıması zor bir şey olmalı.”

“Sen de bir şövalye olacaksın, bunu biliyorsun.”

“Bu benim fikrim değildi. Sparhawk bazen salaklaşıyor. Beni ve kardeşlerimi şövalye yapmanın, babamı şereflendireceğini düşünüyor. Eminim ki babam şimdi ona bakıp gülüyordur.”

Çadırlara ulaştılar ve Khalad sesini yükseltti. “Pekâlâ, beyler!” diye bağırdı. “Hayvanlara su verip beslemenin zamanı geldi! Haydi işe girişelim!” Sonra da ağılı dikkatle gözden geçirdi. Beş bin at, bulundukları yere, varlıklarına dair büyük kanıtlar bırakıyorlardı. “Sanırım çömezlerimiz için iyi bir alçakgönüllüğün erdemi dersi almanın zamanı geldi,” diye fısıldadı Berit’e. Ardından sesini tekrar yükseltti. “Bu işi bitirdikten sonra gübre küreklerini ve el arabalarını alsanız iyi olur! İşlerin yığılmasını istemeyiz, değil mi beyler?”

Berit hâlâ büyünün ustalık gerektiren bazı türlerine tamamen hakim değildi. Pandion eğitiminin bu kısmı, hayat boyu sürecek bir öğrenim süreciydi. Yine de karşısına çıktığında, "birinin işe burnunu soktuğunu" anlayabilecek kadar gelişmişti. Sal güneye doğru ağır ağır sürükleniyor gibi görünüyordu, ama mevsimlerin dönümü bazı yerlerden ipucu verir gibiydi. Uzak kuzeyin acı soğuğundan kurtulmaları çok daha uzun sürmeliydi, üstelik böyle kısa bir zamanda, günler bu kadar uzamaya başlamamalıydı.

Bu işi kim ya da ne idare ediyorsa, varmaları gerekenden çok daha kısa bir zamanda, altın bir sonbahar akşamında Matherion'un birkaç mil kuzeyindeki bir kumsala ulaşmışlardı; atları sallanıp duran tomrukların üzerinden kıyıya çıkardılar.

"Kısa bir yolculuktu," dedi anlamlı bir şekilde Khalad, ikisi birlikte çömezlerin atları indirişini seyrederken.

"Demek fark ettin" diye güldü Berit.

"Pek gizli tutmuyorlardı. Sakalımın içine esen soğuk rüzgâr bir dakika içinde kesilince, şüphelenmeye başlamıştım." Bir an durakladı. "Büyü öğrenmek çok zor mu?"

"Büyünün kendisi çok zor değil. Zor olan, Styric dilini öğrenmek. Styric dilinde düzenli fiiller yok. Hepsi düzensiz - ve dokuz zaman var." •

"Berit, lütfen Elene dilinde konuş."

"Bir fiilin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yani az çok, ama zaman nedir?"

Bu durum Berit'in kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Kha-lad her şeyi bilmiyordu. "Bunun üzerinde çalışacağız," diye garanti verdi arkadaşına. "Belki Sephrenia bazı önerilerde bulunabilir."

Ateş kubbeli Matherion'a sedef kapılarından girerlerken, güneş bir renk cümbüşü içinde batıyordu ve imparatorluk bölgesine ulaştıklarında

alacakaranlık bastırmıştı.

“Herkesin nesi var?” diye mırıldandı Khalad kapıdan içeri birlikte at sürerlerken.

“Bunu anlamadım,” diye itiraf etti Berit.

“Gözlerini kullan, be adam! Şu kapı muhafızları Sparhawk’a, patlamasını - ya da bir ejdere dönüşmesini bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı. Bir şeyler dönüyor, Berit.”

Kilise Şövalyeleri alacakaranlığın loşluğunda kışlalarına doğru at sürerken geri kalanları da çekme köprüden geçerek Ehlana’nın kalesine girdiler. Meşalelerin aydınlattığı avluda attan indiler ve içeride toplandılar.

“Burada durum daha kötü,” diye mırıldandı Khalad. “Bari sakinleştirmemiz gerekebileceğini gözönünde bulundurarak Sparhawk’a yakın duralım. Çekme köprüdeki şövalyeler ondan neredeyse korkuyorlardı.”

Merdivenleri çıkıp kraliyet dairesine gittiler. Mirtai kapıda, her zamanki yerinde değildi ve bu Berit’in daha da huzursuzlaşması-na neden oldu. Khalad haklıydı. Burada kesinlikle yolunda git-meen bir şeler vardı.

İçeri girdiklerinde en sevdiği mor yeleğini ve pantolonunu giymiş imparator Sarabian, sinirli bir şekilde oturma odasının mavi halı kaplı zeminini arşınlıyor, Sparhawk ve Vanion’un yaklaşmasından ürkmüş görünüyordu.

“Majesteleri,” diye başını eğerek selamladı Sparhawk. “Sizi yeniden görmek güzel.” Etrafına baktı. “Ehlana nerede?” diye sordu miğferini masanın üzerine koyarken.

“Ee - birazdan gelir, Sparhawk. Kuzey Burnu’nda işler nasıldı?”

“Az çok planladığımız gibi. Cyrgon artık Troll’leri yönetmiyor, ama şimdi daha körü olabilecek bir sorunumuz var.”

“Ya?”

“Ehlana bize katıldığında anlatırız. İki kere anlatmak isteyeceğimiz kadar güzel bir öykü değil.”

İmparator, Dışişleri Bakanı Oscagne’ye çaresiz bir bakış attı.

“Gidip Barones Melidere ile konuşalım Sparhawk,” diye önerdi Oscagne. “Burada bazı şeyler oldu. Olaylar sırasında o da vardı, yani senin sorularını bizden daha iyi yanıtlayabilir.”

“Pekâlâ.” Oscagne’nin kaçamak cevabı ve Sarabian’m sinirliliği bir şeylerin fena halde yolunda gitmediği gerçeğini haykırmasına rağmen, Sparhawk’in bakışı muntazam ve sesi düzgündü.

Barones Melidere yatağında yastıklarla desteklenmiş olarak oturuyordu. Gözalıcı mavi bir sabahlık giymişti, ama sol kolundaki hatırı sayılır bandaj ciddi bir şeylerin yaşandığının göstergesiydi. Yüzü solgundu, ama gözleri soğuk ve kaya kadar sertti. Stragen beyaz saten yeleğini giymiş olarak kadının yatağının kenarında oturmaktaydı ve yüzü endişe doluydu.

“Pekâlâ,” dedi Melidere, “sonunda.” Sesi kısık ve resmiydi. İmparatora ve danışmanlarına şöyle bir göz attı. “Görüyorum ki bu cesur beyler neler olup bittiğini anlatmayı bana bırakmışlar, Sparhawk. Kısa tutmaya çalışacağım. Birkaç hafta önce bir gece, Kraliçe, Alean ve ben yatmaya hazırlanıyorduk. Birisi kapıyı çaldı ve Peloi olduklarını düşündüğümüz dört adam içeri girdi. Kafaları kazınmıştı ve Peloi giysileri giyiyorlardı, ama Peloi değillerdi. Biri Kragefdi. Diğer üçüyse Elron, -Baron Parok ve Scarpa’ydı.”

Sparhawk kımıldamamış ve yüzünün ifadesi değişmemişti. “Ve?” diye sordu, sesi hâlâ duygusal bir patlamadan uzaktı.

“Görüyorum ki mantıklı olmaya karar verdin,” dedi Malidere soğuk bir tavırla. “İyi. Karşılıklı birkaç kırıcı söz söyledik ve ardından Scarpa, Elron’a, beni öldürmesini emretti sadece Kraliçe’ye ciddi olduğunu göstermek için. Elron üzerime geldi ve onun bıçak darbesini bir yumrukla

savuşturdum. Yere düştüm ve ölmüş olduğum izlenimi vermek için her yere kan bulaştırdım. Ehlana, isterik bir haldeymiş gibi yaparak kendini üzerime attı, ama aslında yaptığımı görmüştü.” Barones yastığının altından yakut bir yüzük çıkardı. “Bu sizin için Prens Sparhawk. Karınız bunu kuşağıma sakladı. Ayrıca dedi ki, ‘Sparhawk’a söyle, bana karşı yapacakları şeyler konusunda ne gibi tehditlerde bulunurlarsa bulunsunlar, Bhelliom’dan vazgeçmesini yasaklıyorum.’ Aynen böyle dedi. Sonra da üzerimi bir battaniyeyle örttü.”

Sparhawk yüzüğü alıp parmağına geçirdi. “Anlıyorum,” dedi sakin bir sesle. “Sonra neler oldu, Barones?”

“Scarpa karınıza, arkadaşlarıyla beraber onu ve Alean’ı rehine olarak aldıklarım söyledi. Ona deli gibi bağlı olduğunuzu ve onun güvenli bir şekilde geri dönmesi için her şeyi vermeye hazır olduğunuzu söyledi. Belli ki karınızı Bhelliom’la takas etmeyi planlıyor. Krager’in önceden hazırlanmış bir notu vardı. Nota eklemek için Ehlana’nm saçından bir tutam kesti. Sanırım başka notlar da olacak ve gerçek olduklarını kanıtlamak için her birinde onun saçından bir parça bulunacak. Sonra Ehlana ve Alean’ı alıp gittiler.”

“Teşekkürler, Barones,” dedi Sparhawk, sesi hâlâ düzgündü. “Bu talihsiz olayda şaşırtıcı bir cesaret gösterdiniz. Notu alabilir miyim?”

Melidere yeniden yastığına uzanıp katlanmış ve mühürlü bir

parşömen çıkarıp adama verdi.

Berit, ona hiç söylememiş olsa da, Kraliçesini, kristalin içine yerleştirilmiş tahtında ilk gördüğü andan beri sevmişti. Elbette hayatında başka aşklar da olacaktı, ama o, ilk aşkıydı. Sparhawk mü-hürü kırarak parşömeni açtığında ve soluk sarı bir saç lülesini yumuşakça çıkardığında, Berit’in düşünceleri birden alev aldı. Eli savaş baltasının sapını sımsıkı kavradı.

Khalad onu kolundan tuttu ve Berit, arkadaşının kavrayışında-ki güç yüzünden hafifçe kendine geldi. “Bunun kimseye bir yararı olmaz Berit,”

dedi üzgün bir sesle. “Şimdi aptalca bir şey yapmadan önce baltanı niye bana vermiyorsun?”

Berit, derin bir soluk alarak şuursuz ani öfkesini üzerinden uzaklaştırdı. “Özür dilerim Khalad,” dedi. “Bir an için kendimi kaybettim. Şimdi iyiyim.” Arkadaşına baktı. “Sparhawk, Krager’i öldürmene izin verecek, değil mi?”

“Öyle diyor.”.

“Biraz yardım ister miydin?”

Khalad ona ani bir sırıtışla yanıt verdi. “Birkaç gün sürecek işlerde yanında bir yoldaşının olması her zaman iyidir.”

Sparhawk notu hızla okudu, diğer elinde hâlâ Ehlana’nın soluk renkli saç lülesini nazikçe tutuyordu. Berit, okudukça arkadaşmm çene kaslarının kabardığmı görebiliyordu. Sonra notu Vanion’a verdi. “Bunu sen okusan daha iyi olur,” dedi karanlık bir şekilde.

Vanion başıyla onaylayarak notu aldı. Gırtlağını temizledi.

“Pekâlâ Sparhawk,” diye yüksek sesle okumaya başladı. “Sanırım kızgınlık nöbetlerin geçmiştir. Umarım karını korumuş olması gerekenler arasında çok fazla katliam yapmamışsmdır.

“Korkarım ki durum acı verici bir şekilde açık. Ehlana’yı rehin aldık. Uslu olacaksın değil mi, eski dost? Tüm bunların en açık olan tarafı da, ona karşılık Bhelliom’u ve yüzükleri istiyor olmamız. Durumdan bir çıkış yolu arayıp ortalığı kırıp dökmen için sana birkaç gün veriyoruz. Sonra, aklını başına toplayıp sana söyleneni yapmaktan başka yolun olmadığını anladığında, daha ayrıntılı talimatlar içeren başka bir notun sana ulaşmasını sağlayacağım. İyi bir çocuk ol ve mektuptaki talimatlara uy. Gerçekten karını öldürmek zorunda kalmayı istemiyorum, bu yüzden yaratıcı olmaya kalkışma.

“Kendine iyi bak, Sparhawk ve bir sonraki notum için gözlerini açık tut. Notun benden geldiğini anlaman için onu Ehlana’nın saçından bir bukleyle süsleyeceğim. Çok dikkatli olmalısın, çünkü yazışmalarımız fazla uzun sürerse karın kel kalabilir ve ben de, parmakları kullanmaya başlarım.”

” ‘Krager’ diye imzalanmış” diye bitirdi Vanion.

Kalten, yumruğunu duvara geçirdi, yüzü öfkeden kasılmıştı.

“Bu kadarı yeter!’ diye Vanion soludu.

“Ne yapacağız?” diye bastırdı Kalten. “Bir şeyler yapmalıyız!”

“Havaya sekiz ayak zıplayıp yere konar konmaz koşmaya başlamayacağımız kesin” dedi Vanion.

“Mirtai nerede?” Kring’in sesinde ani bir telaş vardı.

“Durumu tamamen iyi, Domi” dedi Sarabian, onu rahatlatmak istercesine. “Olanları öğrenince biraz morali bozuldu, o kadar.”

“Biraz?” diye mırıldandı Oscagne. “Onu tutabilmek için on iki adam gerekti. Şu anda odasında, Domi Kring aslında yatağa zincirlendi. Ayrıca kendisine zarar vermemesi için muhafızlar da var.”

Kring ani bir hareketle dönüp Melidere’nin odasından çıktı.

“Sizi yoruyoruz değil mi, Barones?” dedi Sarabian.

“Hiç de değil, Majesteleri,” dedi kadın sakin bir sesle. Etrafındakilere bakındı. “Burası biraz kalabalık oldu. Niçin oturma odasına geçmiyoruz? Sanırım gecenin çoğunu bu konu üzerinde çalışarak geçireceğiz, yani biraz rahatımıza baksak fena olmaz,” diyerek üzerindeki battaniyeleri kaldırdı ve yataktan kalkmaya girişti.

Stragen kibarca onu durdurdu. Ardından kucağına aldı.

“Yürüyebilirim, Stragen” diye itiraz ettiği kadın.

“Ben yanında olduğum sürece, yürüyemezsin.” Diğerlerine döndüğünde Stragen’in yüzündeki her zamanki uygar kentli ifade, yerini zor bastırdığı soğuk bir öfkeye bırakmıştı. “Bir noktayı belirtmeliyim, baylar. Bu adamları yakaladığımızda, Elron benimdir. Onu yanlışlıkla öldüren herhangi biri, benimle de karşılaşmak zorunda.”

Barones Melidere’nin gözlerinden mutluluk akıyordu ve başını Stragen’in omuzuna yaslarken, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Caalador, onları oturma odasında bekliyordu. Dizleri ve dirsekleri çamurluydu, saçlarında örümcek ağları vardı. “Aradığımızı buldum, Majesteleri,”diye İmparatora rapor verdi. “Kilise Şö-valyeleri’nin kullandığı barakaların bodrumunda bitiyor.” Hayranlıkla Sparhawk’a baktı. “Döndüğünü duydum. Senin için biraz bilgi toplamayı başardık.”

“Bunu takdir ediyorum, Caalador,” diye sakince yanıtladı Sparhawk. Koca Pandion’un neredeyse insanlık dışı sükuneti, hepsini fazlasıyla endişelendiriyordu.

“Baronesimize olanlardan sonra Stragen’in dikkati biraz dağılmıştı,” dedi Caalador, “yani biraz kendi bildiğim gibi çalışmak zorunda kaldım. Birtakım oldukça doğrudan girişimlerde bulundum. Fikirlerin hepsi benim, bu yüzden onu suçlama.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Caalador,” dedi Stragen, Melidere’nin omuzlarına dikkatle bir battaniye sararken. “Onaylamayacağım hiçbir şey yapmadın.”

“Sanırım bazı küçük gaddarlıklar olmuş,” dedi Ulath.

“En başından başlayayım,” dedi Caalador, bir yandan da parmaklarıyla saçlarını tarayıp örümcek ağlarım ayıklamaya çalışıyordu. “Hasat Festivali sırasında öldürmeyi planladığımız adamlardan biri, katillerimin elinden kurtulmayı başardı ve bana hayatına karşılık bilgi vereceğini öneren bir mesaj yolladı. Kabul ettim ve ondan bilmediğimiz bazı şeyler öğrendim. Burada, imparatorluk bölgesinin çimenliğinin altında tüneller olduğunu biliyorduk, ama bilmediğimiz, tüm şehrin altının bir arı kovanı gibi

tünellerle örülü olduğuydu. İşte Krager ve arkadaşları, bu tüneller sayesinde imparatorluk bölgesine girerek Kraliçe ve nedimesini alıp gittiler.”

“Ağır ol, sayın usta Caalador, biraz bekle,” dedi Xanetia. “İçişleri Bakanı’nın hafızasını taradım ve orada bu tüneller hakkında hiçbir bilgi bulamadım.”

“Bunu açıklamak zor değil, Anarae,” dedi Emban. “Hırslı altlar, sık sık üstlerinden bir şeyler saklar. Gizli Polis Şefi Teovin’in, belki de Kolata’nm mevkisinde gözü vardı.”

“Bu çok mümkündür, Ekselansları,” diye onayladı Caalador. “Bana bilgi veren adamın bazı tünellerin yerinden haberi vardı ve adamlarım başka tüneller ararken ben de tutuklanmış olan çeşitli Gizli Polis üyelerini sorguladım. Yöntemlerim oldukça doğrudandı ve sorgulamanın ardından hayatta kalanlar, işbirliği yapmaya seve seve hazırdılar.

“Kraliçenin kaçırıldığı gece, tüneller oldukça doluydu. Cynesga diplomatları kaçırma planlarını biliyorlardı; durumu fark ettiğimiz anda elçiliği yerle bir edeceğimizi de biliyorlardı. Tünellerden kaçmaya çalıştılar, ama ben o fare deliklerine adamlarımı çoktan yerleştirmiştim. Bazı gürültülü karşılaşmalar oldu ve hemen hemen tüm elçilik mensuplarını ya ele geçirdik ya da öldürdük. Elçi hayatta kaldı ve ben de sekreterlerini sorgularken, onun da seyretmesine izin verdim. Kraliçe Ehlana’yı çok severim, bu yüzden onlara çok sert davrandım.” Sephrenia’ya baktı. “Sanırım çok fazla ayrıntıya girmem gerekmez,” diye ekledi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Aslında Elçi pek bir şey bilmiyordu,” diye özür diledi Caalador. “Ama Scarpa ve arkadaşlarının, buradan güneye doğru gittiğini söyledi - ki bu doğru da olabilir, yalan da. Majesteleri, sadece bu yoldan gidemeyeceklerine emin olmak için, Micae ve Saranth limanlarını kapattırdı ve Tosa’dan sahile inen yola, Atan devriyeleri koydu. Henüz bir sonuç alınmadı, yani Scarpa ya bizi atlatıp geçti ya da buralarda bir delikte saklanıyor.”

Kapı açıldı ve Kring onlara katıldı, yüzü kararmıştı.

“Zincirlerini çözdün mü?” diye sordu Tynian.

“Bu bana şimdilik pek iyi bir fikir gibi görünmedi, dost Tynian. Kraliçe’nin kaçırılışmdan kendini şahsen sorumlu tutuyor. Kendini öldürmek istiyor. Odasında bulunan sivri köşeli her şeyi dışarı çıkarttım, ama yine de şimdilik, zincirlerini çözmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Kaşığını da aldın mı?” diye sordu Talen.

Kring’in gözleri açıldı. “Tanrım!” diye bağırıp kapıya fırladı.

“Yani hiç olmazsa bize bağırsaydı ya da duvarı yumruklasaydı, ne bileyim, bir şeyler yapsaydı,” diye mırıldanıyordu Khalad’a Be-rit, ertesi sabah mavi halılarla kaplı oturma odasında tekrar toplandıklarında. “Bütün yaptığı öylece oturmak.”

“Sparhawk duygularını kendine saklıyor,” dedi Khalad.

“Burada söz konusu olan karısı, Khalad! Orada öylece, koyun gibi oturuyor. Bu adamın duyguları yok mu?”

“Elbette var, ama hepimiz görelim diye onları çıkarıp burnumuzun dibinde sallamıyor. Şu anda onun için düşünmek, hissetmekten daha önemli. Dinliyor ve parçaları birleştiriyor. Duygularını açığa vurmayı Scarpa’yi eline geçireceği zamana saklıyor.”

Sparhawk, kucağında kızıyla koltuğunda oturuyordu. Yer döşemesini inceliyor gibi görünüyor ve aklı başka yerdeymiş gibi Prenses Danae’nin kedisini okşuyordu.

Lord Vanion, İmparator’a ve diğerlerine, Klael’i ve güçlerini stratejik olarak nasıl yerleştirdiklerini anlatıyordu: Troll’ler, Tamul Topraklan’run güneyinin ortasındaki Tamul dağlarına, Atanlar Sarna’ya ve Tikume’nin Peloileri Şamar’a.

Flüt, sessizce Sephrenia’nm kucağında oturuyordu. Berit birdenbire, daha önce anlamadığı bir şeyi fark etti. Önce Prenses Da-nae’ye, ardından Çocuk Tanrıça’ya baktı. İkisi de aynı yaşta görünüyordu, davranışları ve tavırları birbirlerine çok benziyordu.

Çocuk Tanrıça’nın varlığı, imparator Sarabian üzerinde tuhaf bir etki yapıyordu. Kıtanın kararsız, parlak yöneticisi, onun varlığı yüzünden sersemlemiş gibiydi ve gözlerini kocaman açıp kıza bakıyordu. Yüzü solgundu ve Lord Vanion’un söylediği tek bir kelimeyi bile duymadığı açıktı.

Aphrael sonunda dönüp adamın bakışına karşılık verdi. Sonra gözlerini yavaşça adama dikti.

İmparator şiddetle irkildi.

“Annen sana gözlerini dikip birine bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi, Sarabian?” diye sordu kız.

“Davranışlarına dikkat et” diye azarladı Sephrenia.

“Burada bir şeyler dinlemesi gerekiyor. Eğer hayran olunmak isteseydim kendime bir köpek yavrusu alırdım.”

“Özür dilerim, Tanrıça Aphrael,” dedi İmparator. “Kutsal ziyaretçilerim olması pek enderdir.” Kıza daha yakından baktı. “Umarım söylediklerime alınmazsınız, ama Prens Sparhawk’in kızma çok benziyorsunuz. Daha önce hiç ekselanslar�yla karşılaştınız mı?”

Sparhawk’in başı sertçe dikildi, gözlerinde garip vahşi bir ifade vardı.

“Siz söyleyince fark ettim, sanırım hiç karşılaşmadım,” dedi Flüt. Odanın öbür tarafındaki prensese baktı. Berit, Flüt kucağından sıyrılıp Sparhawk’in koltuğuna yaklaşırken Sephrenia’mn gözlerinin de biraz vahşileştiğini fark etti. “Selam, Danae,” dedi Çocuk Tanrıça, çok rahat bir tavırla.

“Selam, Aphrael,” dedi Prenses, neredeyse aynı tonda. “Annemi geri getirmek için bir şeyler yapacak mısın?”

“Çalışıyorum. Babanın bu konuda, fazla heyecana kapılmama-smı sağla. Parçalara bölünüp ortalıkta uçuşursa ve biz onu yeniden bir araya getirmek zorunda kalırsak, hiçbir yararı olmaz.”

“Biliyorum. Bu konuda elimden geleni yapacağım. Kedimi tutmak ister miydin?”

Flüt, gözleri bir tür korkuyla dolmuş olan Mmrr’a baktı. “Beni sevdiğini pek sanmıyorum,” dedi kız.

“Ben babamı hallederim,” diye Çocuk Tanrıça’ya garanti verdi Danae. “Sen bu diğerleriyle ilgilen.”

“Tamam.” Aphrael bir an sustu. ” Sanırım seninle iyi anlaşacağız. Zaman zaman sana uğrasam bir sakıncası olmaz, değil mi?”

“Ne zaman istersen, Aphrael.” Garip bir şeyler dönüyordu. Berit iki küçük kız arasındaki sohbette tuhaf hiçbir şey bulamamıştı, ama Sparhawk’ın ve Sephrenia’nın yüzü açıkça rahatsız olduklarını gösteriyordu. Berit sıradan bir ifade takınıp etrafına bakındı. Sohbeti dinleyen herkesin yüzünde - Lord Vanion ve Anarae Xanetia dışında herkesin hafif manalı bir gülümseme vardı. İkisinin de yüzü, Sephrenia ve Sparhawk gibi gerilmişti. Belli ki gerçek bir felaket yaşanmıştı, ama Allah canını alsın ki, ne olup bittiğini anlayamıyordu.

“Bu olasılığı yok sayabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Oscagne. “Barones Melidere, bize tekrar tekrar, ne kadar keskin bir zekâsı olduğunu gösterdi.”

“Teşekkürler, Ekselansları” dedi Melidere tatlılıkla.

“Bu bir kompliman değildi, Barones,” dedi soğukça Oscagne. “Bu durumda zekânız, kullanılabilecek bir kaynak. Siz Scarpa’yı gördünüz, biz görmedik. Gerçekten deli olduğuna inanıyor musunuz?”

“Evet Ekselansları/tamamen deli. Buna inanmamı sağlayan, sadece davranışları değildi. Krager ve diğerleri ona, canlı bir kobraya davranacakları gibi davranıyorlardı. Korkuyorlardı.”

“Bu Arjunalı hırsızlardan aldığım bazı raporlarla örtüşüyor,” diye onayladı Caalador. “insanlar delilerden bahsederken içine biraz abartı katarlar, ama ulaşan bütün raporlar bundan bahsediyordu.”

“Sparhawk’i ve beni rahatlatmak için oldukça garip bir yol buldun, Caalador,” dedi Kalten. “Sevdiğimiz kadınların, bir delinin esiri olduklarım öne sürüyorsun. O her şeyi yapabilir.”

“Göründüğü kadar kötü olmayabilir, Sör Kalten” diye belirtti Oscagne. “Eğer Scarpa deliyse, bu kaçırma fikri sadece ona ait olmayabilir? Durum buysa, çözüm çok basit. Prens Sparhawk mektuptaki talimatlara uyar, Scarpa, Kraliçe Ehlana ve Alean ile belirir, Majesteleri ona Bhelliom’u verir ve bu iş biter. Hepimiz, ona dokunduğu anda Scarpa’nm başına gelecekleri biliyoruz.”

“Sen deliliği acizlikle bir tutuyorsun, Oscagne” diye karşı çıktı Sarabian. “Ama işler böyle yürümüyor. Zalasta, Bhelliom’a el sürerse yüzüklerin onu koruyacağını biliyor ve eğer o biliyorsa, Scarpa’nm da bildiğini varsayabiliriz. Mücevhere elini bile sürmeden önce, yüzükleri isteyecektir.”

“Öyleyse üç olasılığımız var” dedi Emban özetleyerek. “Ya Cyrgon bu kaçırma işinde Zalasta’ya akıl hocalığı etti, ya Zalasta bu fikri kendi başına geliştirdi ya da Scarpa o kadar deli ki, Bhelliom’u ele geçirip hiçbir hazırlığı ve bilgisi olmadan sağa sola emirler yağdırmaya başlayabileceğini düşünüyor.”

“Bir olasılık daha var, eksalansları,” dedi Ulath. “Klael kumandayı ele almış olabilir ve bu, Bhelliom’u, geleneksel yarışmaları için onu zorlamanın bir yolu olabilir.”

“Bu noktada tüm bunlar neyi değiştirir ki?” diye aniden sordu Sparhawk. “Takası yapmak için kimin belireceğini görene kadar bunun kimin fikri olduğunu da bilemeyeceğiz.”

“Hazırda planlarımız olması gerekir Prens Sparhawk,” dedi Oscagne. “Olası her durumu gözönüne getirip incelemeliyiz ki, gerçekleştiğinde ne yapacağımızı bilelim.”

“Ben zaten ne yapacağımı biliyorum, Ekselansları,” dedi karanlık bir şekilde Sparhawk.

“Şu an için hiçbir şey yapamayız’ dedi Vanion, biraz atak davranarak. “Tüm yapabileceğimiz, Krager’in notunu beklemek.”

“Gerçekten de öyle,” diye onayladı Ulath. “Krager Sparhawk’a talimatlar verecek. Bu talimatlar bize, bunun aslında kimin planı olduğuna dair ipuçları verebilir.”

“Sen de fark ettin, değil mi?” diye Khalad’a sordu Berit, akşam olmuştu ve yatmaya hazırlanıyorlardı.

“Neyi fark ettim mi?”

“Masum numarası yapma, Khalad. Etrafında olup biten her şeyi görüyorsun. Hiçbir şey gözünden kaçmıyor. Flüt ve Danae konuşurlarken, Sparhawk ve Sephrenia çok garip davranıyorlardı.”

“Evet,” dedi Khalad soğukkanlılıkla.”Ne olmuş yani?”

“Nedenini merak etmiyor musun?”

“Bu nedenin bizi ilgilendirmeyeceği hiç aklına geldi mi?”

Berit bir an duraksadı. “İki kızın birbirine ne kadar benzediğini •fark ettin mi?”

Khalad omuz silkti. “Kızlar konusunda uzman sensin.”

Berit birdenbire kızardı ve kızardığı için kendisine lanet okudu.

“Bu sır değil, biliyorsun,” dedi Khalad. “İmparatoriçe Elysoun oldukça açık. Duygularını da biliyorsun saklamıyor.”

“O iyi bir kız,” diye hızla savunmaya geçti Berit. “Yalnızca onun halkı, bizim ahlak anlayışımızı umursamıyor. Sadakat kavramını anlamıyorlar bile.”

“Onu karalamaya çalışmıyorum. Davranışları kocasını rahatsız etmiyorsa, beni de etmez. Ben köylü çocuğuyum, hatırladın mı? Böyle konulara daha gerçekçi yaklaşırız. Yalnızca yerinde olsam, ona fazla bağlanmazdım, Berit. İlgisi zamanla başka yerlere kayabilir.”

“Kaydı bile. Yine de arkadaşlığımızı kesmek istemiyor. Bana da ona da - ve daha önce söylemeyi unuttuğu yaklaşık yarım düzine diğerlerine de - arkadaşça davranmaya devam etmek istiyor.”

“Dünyanın daha çok arkadaşlığa ihtiyacı var, Berit” dedi Kha-lad sırıtarak. “İnsanlar biraz daha arkadaşça davransalar, bu kadar çok savaş olmazdı.”

Krager”in ikinci notu ellerine iki gün sonra ulaştı; Ehlana’nın saçından yeni bir tutamla gerçekliği kanıtlanmıştı. O sersem sarhoşun Kraliçenin soluk sarı saçlarına zarar veriyor olduğunu düşünmek, nedense Berit’in cinlerini tepesine çıkardı. Sparhawk, karısının saçını şefkatle parmakları arasında tutarak diğerlerinden biraz uzakta otururken, Vanion notu onlara okudu.

“Sparhawk, eski dostum,” diye başlıyordu not. “Sana böyle seslenmeme bozulmuyorsun, değil mi? Her şey daha yolunda gi-diyorken, Martel’in bunu öylece söyleyivermesine hayran kalmıştım. Sanırım onda hayran kaldığım tek şey de buydu.

“Bu kadar hoş anı yeter. Bir yolculuk yapacaksın, Sparhawk. Senin ve seyisinin, güneydoğu Arjuna’daki Beresa’ya giden kara yolundan gitmenizi istiyoruz. Gözetleniyor olacaksınız, bu yüzden yan yollara sapmayın, Kalten ve diğer maymunlar arkanızdan iz sürmesin, Sephrenia’yı bir pire ya da fare kılığında cebinde taşıma ve kesinlikle Bhelliom’u hiçbir amaç için kullanma - kamp ateşi yakmak için bile. Biliyorum ki senin mutlak işbirliğine güvenebiliriz, eski dost, uslu olmazsan, Ehlana’yı bir daha göremeyeceğini biliyorsun.

“Seninle konuşmak daima zevktir, Sparhawk, özellikle bu kez elleri bağlı olan sensen. Şimdi artık zaman kaybetmeyi bırak. Khalad’ı ve Bhelliom’u alıp Beresa’ya git. Orada, yeni talimatlar alacaksın. Sevgilerimle, Krager.”

Üçüncü Bölüm

KONUŞUP DURDULAR VE her “belki”, “olası”, “muhtemelen” ya da “öte yandan” Sparhawk’i çileden çıkmanın sınırına getiriyordu. Bunların hepsi tahminlerden ibaretti ve başladıkları yere dönüp durarak esas meseleye bir türlü germiyorlardı. Diğerlerinin biraz ötesinde oturup soluk bukleyi elinde tutuyordu. Saç, tuhaf bir şekilde canlı gibiydi, yumuşak bir okşayışla parmağına dolanıyordu.

Elbette bu onun hatasıydı. Ehlana’nın Tamuli’ye gelmesine asla izin vermemeliydi. Ama sorun bunun da ötesindeydi. Ehlana hayatı boyunca tehlikeyle karşı karşıyaydı. Xanetia Anakha’nın yenilmez olduğunu söylemişti, ama yanılıyordu. Anakha da, her evli erkek kadar savunmasızdı. Ehlana ile evlenerek, onun hayatını tehlikeye atmıştı, kadın yaşamı boyunca tehlikede olacaktı.

Onunla hiç evlenmemeliydi. Onu seviyordu, ama böylesi bir tehlikeye atmak sevgiye sığar mıydı? Ehlana konuyu ilk ortaya attığında, böylesine komik bir fikri kabullenmesine neden olan zayıflığına lanet etti. O bir askerdi ve askerler asla evlenmemeliydi - özellikle arkalannda pek çok savaş bırakmış ve hâlâ düşmanları olan yıpranmış yaşlı emektarlarsa. Yoksa kendisi bencil, yaşlı bir salak mıydı? Aptal bir genç kızın duygularından yararlanmaya hazır yan bunak, iğrenç bir şehvet düşkünü müydü? Ehlana gösterişli bir şekilde, kendisini redderse öleceğini söylemişti, ama Sparhawk işin doğrusunu biliyordu. İnsanlar karınlarına saplanmış bir kılıçla ölürler ya da yaşlanarak, ama aşktan ölen görülmemiştir. Kızın yüzüne karşı dalga geçerek saçma emrini reddetmesi gerekirdi. Sonra kıza uygun bir evlilik ayarlayabilirdi, iyi huylu, iyi bir işi olan, yakışıklı, genç bir soylu bulabilirdi. Böyle yapsaydı, Ehlana şimdi, yaşamına değer vermeyen yabancı Tannlarm, dejenere büyücülerin ve delilerin insafına kalmak yerine Cimmura’da, güvenlikte olurdu.

Ve hâlâ konuşup duruyorlardı. Niçin böyle nefeslerini tüketiyorlardı? Bu meselede yapılacak hiçbir seçim yoktu. Sparhawk talimatlara uyacaktı çünkü Ehlana’nm hayatı buna bağlıydı. Diğerleri kesinlikle bu konuda onunla tartışmak isteyeceklerdi, ama bütün bu tartışmalar sadece onun kafasını karıştırıyordu. Belki de en iyisi, Khalad’ı ve Bhelliom’u alıp Matherion’dan gitmek ve anlamsız zırvalarıyla kendisini delirtmelerine izin vermemekti.

Onu dalıp gidişinden uyandıran, yanağına değen bir bahar meltemi ve yumuşak bir burnun eline sürtülüşü oldu.

“Düşüncelerinizi bölmek istemezdim, bay şövalye” diye özür diledi beyaz geyik, “ama hanımım sizinle görüşmek istiyor.”

Sparhawk şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Artık Matherion’daki mavi odada değildi, diğerlerinin sesleri ortadan silinerek yerini altın bir kumsalı uysalca okşayan dalgaların sesine bırakmıştı. Koltuğu, denizden bir mücevher gibi yükselen küçük, yeşil adadaki Aphrael tapmağının mermer döşemesinin üzerindeydi. Gökkuşağı renklerindeki göğün altında yumuşak bir meltem esiyor ve mermer tapmağın etrafındaki asırlık meşeleri yumuşakça hışırdatıyorlardı.

“Siz beni unuttunuz,” diyerek yaklaştı şefkatli beyaz dişi geyik, gözleri keder doluydu.

“Asla. Sizi ebediyyen hatırlayacağım, sevgili varlık, çünkü sizi seviyorum, ilk karşılaştığımız günkü kadar seviyorum.” Süslü cümleler dudaklarından, kendiliğinden dökülmüştü.

Beyaz geyik mutlulukla iç geçirip karbeyazı başını kucağına dayadı. Sparhawk, kıvrılmış beyaz boynu okşarken, etrafa bakındı.

Beyazlara bürünmüş Çocuk Tanrıça Aphrael, ışıldayan bir haleyle çevrelenmiş olarak, yakındaki meşelerden birinde oturuyordu. Flütünü kaldırdı ve neredeyse şakacı, küçük bir nota çaldı.

“Şimdi neyin peşindesin, Aphrael?” diye sordu, dudaklarının ucuna kadar gelen renkli cümleleri bile bile yutarak.

“Konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm,” dedi Aphrael, flütünü dudaklarından indirerek. “Yoksa kendi kendini mahvetmek için biraz daha zamana mı ihtiyacın vardı? Ya da kendini cezalandırmak için bir kırbaç ister miydin? Peki baba, istediğin kadar devam et. Bu özel an, ne kadar istersem, o kadar uzayabilir.” Çimen lekeli küçük ayaklarının birini uzattı, hiçbir şeye basmadan var olmayan basamaklardan aşağıya tapınağının mermer zeminine soğukkanlılıkla indi. Yere bağdaş kurup oturdu ve flütünü tekrar dudaklarına götürdü “Biraz çalarsam karanlık düşüncelerini rahatsız etmiş olur muyum?”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Sparhawk.

Kız omuz silkti. “Kendini cezalandırmak için tuhaf bir ihtiyaç içindeymiş gibiydin, ama bunun için zamanımız yoktu. Eğer farklı ihtiyaçları aynı anda karşılayamasaydım, tanrıçalığım pek bir işe yaramazdı, değil mi?” Flütünü kaldırdı. “Özellikle dinlemek istediğin bir şey var mı?”

“Sen gerçekten ciddisin, değil mi?”

“Evet.” Flütünden küçük bir melodi çıkardı.

Sparhawk bir saniye baktıktan sonra, teslim oldu. “Bu konuda konuşabilir miyiz?”

“Aklın başına geldi mi? Bu kadar çabuk? Şaşırtıcı.”

Sparhawk etrafındaki adaya baktı. “Burası nerede?” dedi merakla.

Çocuk Tanrıça omuz silkti. “Ben nerede olmasını istersem orada. Gittiğim her yere onu da taşıyorum. Demin düşündüklerinde ciddi miydin, Sparhawk? Gerçekten Bhelliom’u alıp Khalad’ı ensesinden yakalayıp Faran’vn sırtına atlayıp, aynı anda üç yöne birden gitmeye mi çalışacaktın?”

“Vanion ve diğerlerinin bütün yaptıkları konuşmak, Aphrael, bu konuşmalar hiçbir yere varmıyor.”

“Bu düşüncen hakkında Bhelliom ile görüştün mü?”

“Karar benim, Aphrael. Ehlana benim karım.”

“Ne kadar cesursun, Sparhawk. Bhelliom’a bir kez bile danışmadan, onunla ilgili karar alıyorsun. Onun kibarlığına aldanma, baba. Bu onun arkaik konuşma biçiminin yansıması. Kendin için ne kadar üzülsen de, o yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmayacaktır ve eğer fazla ısrarcı olursan, yeni bir güneş yaratmaya karar verebilir - kalbinin yaklaşık altı inç yukarısına.”

“Yüzükler bende, Aphrael. Emirleri veren hâlâ benim.”

Kız güldü. “Sen gerçekten yüzüklerin bir anlamı olduğuna inanıyor musun, Sparhawk? Bhelliom’un üzerinde güçleri yok. Bu sadece onun bilinci - iradesi ve amacı - olduğunu gizli tutmak için kullanılan bir numaraydı. Yüzükleri istediği zaman yoksayabilir.”

“Öyleyse bana niçin ihtiyacı var?”

“Çünkü sen bir gerekliliksin, Sparhawk - yağmur, gelgit veya rüzgâr gibi bir gereklilik. Klsel gibi gereklisin - Bhelliom gibi - ya da benim gibi. Bir gün buraya dönüp gereklilik hakkında konuşmalıyız, ama şimdi buna vaktimiz yok.”

“Dünkü ustalık gösterin de gereklilik miydi? Kendi kendinle herkesin önünde sohbet etmeseydin dünyanın sonu mu gelirdi?”

“Dün yaptığım işe yarayan bir şeydi baba, ama gerekli değildi. Ben neysem oyum, bunu değiştiremem. Bu dönüşümlerden geçerken, etrafta iki küçük kızı tanıyan insanlar oluyor ve benzerlikleri fark etmeye başlıyorlar. İki kızın herkesin önünde karşılaşmasına özen gösteriyorum. Böylece gereksiz şüpheler ortadan kalkıyor ve yorucu sorularla karşılaşmak gerekmiyor.”

“Mmrr’ı çok korkuttun, biliyorsun.”

Kız başıyla onayladı. “Kendimi ona affettireceğim. Bu her zaman bir sorun oluşturuyor. Hayvanlar kılık değiştirmelerimizin gerisini görebiliyor. Bize, bizim birbirimize baktığımız gibi bakmıyorlar.”

Adam iç çekti. “Ne yapmalıyım, Aphrael?”

“Burayı ziyaret etmenin aklını başına getireceğini umuyorum. Gerçekliğe bir uğramak genellikle bu etkiyi gösterir.”

Adam kızın özel, gökkuşağı renklerindeki göğüne baktı. “Senin gerçeklik anlayışın bu mu?”

“Gerçekliğimi beğenmedin mi?”

“Çok hoş,” dedi, beyaz geyiğin boynunu, dalgınca okşarken, “ama bu bir rüya.”

“Buna emin misin, Sparhawk? Bunun gerçeklik olmadığına ve diğerinin de rüya olmadığına emin misin?”

“Bunu yapma. Başımı acıtıyor. Ne yapmalıyım?”

“Sanırım atacağın ilk adım, Bhelliom ile uzun bir görüşme olmalı. Bu tuhaf hallerin ve ani kararların onu çok endişelendirdi.”

“Peki. Ya sonra?”

“Daha oraya kadar gelmedim.” Adama sırıttı. “Üzdünde çalışı-yom Segilim.”

“İyi olacaklar, Kalten,” dedi Sparhawk, şefkatle elini acı çeken arkadaşının omzuna koyarak.

Kalten başını kaldırıp baktı, gözleri umutsuz bir hüzünle doluydu. “Emin misin, Sparhawk?”

“Eğer sakin durursak iyi olacaklar. Rendor’dan döndüğüm zaman Ehlana çok daha büyük bir tehlike altındaydı ve bunun da üstesinden gelmiştik, değil mi?”

“Sanırım haklısın.” Kalten koltuğunda dikleşip mavi yeleğini çekiştirdi. Yüzü solgundu. “Sanırım birilerini bulup canlarını acıtacağım.”

“Ben de seninle gelebilir miyim?”

“İstiyorsan, yardım edebilirsin.” Kalten yanağını oğuşturdu. “Düşünüyordum da, biliyorsun, Krager’in notundaki talimatlara uyarsan Tamuli’nin bir ucundan diğerine kadar bir yıl ya da daha fazla seni gezdirip canını çıkaracak, değil mi?”

“Seçme şansım var mı? Beni gözlüyor olacaklar.”

“Bırak yapsınlar. BeritTe nasıl karşılaştığımızı hatırlıyor musun?”

“Cimmura’daki Karargâh’ta çömezdi,” diye omuzlarını silkti.

“Hayır, ben ilk gördüğümde değildi. Lamorkand’daki sürgünümden geri dönüyordum ve Cimmura’nm dışmda, bir yol kenan hanında durdum. Berit ve Kurik oradaydılar ve Berit senin zırhmı giyiyordu. Seni çocukluğumuzdan beri tanırım, ama ben bile gördüğümün sen olmadığını söyleyemezdim. Sizi ben bile ayırt edemiyor-sam, Krager’in ajanları asla ayırt edemez. Tamuli’de birileri gezine-cekse, Berit yapsın. İkimizin yapacak daha önemli işlerimiz var.”

Sparhavvk irkildi. “Şimdiye dek duyduğum en iyi fikir.” Etrafına, diğerlerine baktı. “Dikkatinizi bana yöneltebilir misiniz, lütfen?”

Herkes yüzlerinde endişeli bir ifadeyle, ona döndü.

“Çalışma zamanı geldi. Dostumuz Kalten bana, Sör Berit’i geçmişte bir aldatmaca için kullandığımızı hatırlattı. Berit ve ben neredeyse aynı boydayız ve zırhım ona oluyor - az çok - ve başlığı kapalı olduğu sürece, kimse ben olmadığımı anlayamaz. Eğer onu yeniden canı çıkmış yaşlı bir

asker numarası yapmaya ikna edebilirsek, Krager ve arkadaşlarına birkaç sürpriz hazırlayabiliriz.”

“Sormana bile gerek yok, Sparhawk,” dedi Berit.

“Gönüllü olmadan önce bazı ayrıntıları öğrenmelisin Berit,” dedi Khalad arkadaşına acılı bir sesle.

“Baban da hep böyle derdi,” diye anımsadı Berit.

“Niye onu dinlemedin?”

“İlginç bir plan, Prens Sparhawk,” dedi Oscagne, biraz şüpheliydi, “ama aşırı derecede tehlikeli, değil mi?”

“Ben korkmuyorum, ekselansları,” diye karşı çıktı Berit.

“Size yönelik tehlikeden bahsetmiyorum, genç adam. Kraliçe Ehlana’yı sokacağımız tehlikeden bahsediyorum. Birileri kılık değiştirdiğinizi anlarsa - yani…” Oscagne ellerini iki yana açtı.

“Öyleyse bu kılık değiştirmeyi kimsenin anlayamayacağı hale sokmalıyız,” dedi Sephrenia.

“Başlığını daima kapalı tutamaz, Sephrenia” dedi Sarabian.

“Sanırım öyle yapması da gerekmeyecek,” dedi Sephrenia. Düşünceli bir şekilde Xanetia’ya baktı. “Ortak çalışacak kadar birbirimize güveniyor muyuz, Anarae? Şimdiye kadar yaptıklarımızdan daha derin bir işbirliğinden söz ediyorum.”

“Önerinizi bütün dikkatimle dinliyorum, kız kardeşim.”

“Delphae büyüsü asıl olarak içeriye yöneliktir, değil mi?”

Xanetia başını sallayarak onayladı.

“Belki de bu yüzden kimse bu büyüyü hissedemez ya da duyamaz. Styric büyüsüyse bunun tam tersidir. Çevremizdeki şeyleri değiştiririz, yani büyümüz dışarıya dönüktür. Bu durumda iki yöntem de tek başına bir işe yaramaz, ama onları birleştirirsek …” Cümlenin sonunu havada asılı bıraktı.

“İlginç bir fikir,” diye düşüncelere daldı Aphrael.

“Anlayabildiğime emin değilim,” dedi Vanion.

“Anarae ve ben, deneysel çalışacağız,” dedi Sephrenia, “ama düşündüğüm işe yararsa, Sparhawk ve Berit, birbirlerine öyle benzeyecekler ki, tıraş olurken birbirlerini ayna olarak kullanabilecekler.”

“İkimiz de tam olarak diğerinin ne yaptığım bildiği sürece, pek bir zorluk yok, Sparhawk” diye temin etti Sephrenia, Vanion ile paylaştığı odada. Berit, Vanion ve Anarae de yanlarındaydı.

“Gerçekten işe yarayacak mı?” diye sordu Sparhawk şüpheyle.

“Bu daha önce hiç denenmemişti,” dedi Vanion, “yani kesin emin olamayız.”

“Kulağa çok ikna edici gelmiyor. Gerçi çok matah bir şey olmayabilir ama sahip olduğum tek surat bu.”

“Siz ya da genç Sör Berit için hiçbir tehlike yok, Anakha,” dedi Xanetia. “Geçmişte insanlarım vadimizi terk edip yabancı diyarlara, diğerlerinin arasına gitmek zorunda kalmışlardı. Gerçek kimliğimizi saklamak için bu yola başvururduk.”

“İşleyiş şekli yaklaşık olarak şöyle, Sparhawk” diye açıkladı Sephrenia. “Xanetia, normalde senin yüz hatlarını kendi yüzüne kazıyacak bir Delphae büyüsü dokuyacak, ama o büyüsünü yaparken, ben büyüyü Berit’e yönlendirecek bir Styric büyüsü dokuyacağım.”

“Sen bu büyüyü dokurken Matherion’daki her Styric bunu hissetmeyecek mi?” diye sordu Sparhawk.

“İşte işin güzel tarafı bu,” dedi Aphrael. “Büyünün kaynağı aslında Xanetia, kimse bir Delphae büyüsünü duyamaz ya da hissedemez. Cyrgon şahsen yan odada oturabilir ve hiçbir şey duyamaz.”

“İşe yarayacağına emin misin?”

“Bunu anlamanın tek bir yolu var.”

Sparhawk, elbette hiçbir şey hissetmedi. Ne de olsa, sadece modeldi. Yine de Berit’in görünüşünün değişmesini izlemek biraz rahatsız ediciydi.

Ortak büyü tamamlandığında, Sparhawk genç arkadaşını dikkatle inceledi. “Gerçekten siluetten böyle mi görünüyorum?” dedi Vanion’a, biraz gururu kırılmış hissediyordu.

“İkinizi ayırt edemiyorum”

“Burun biraz eğri, değil mi?”

“Bildiğini sanıyorduk.”

“Kendime hiç siluetten bu gözle bakmamıştım.” Sparhawk Berit’in gözlerini inceledi. “Belki gözlerini biraz kıssan iyi olur,” diye önerdi. “Gözlerim eskisi kadar iyi değil. Yaşlandıkça başına gelecek şeylerden biri de bu işte.”

“Hatırlamaya çalışırım.” Berit’in sesi bile değişmişti.

“Sesim gerçekten böyle mi?” Sparhawk yılgınlığa kapılmıştı.

Vanion başıyla onayladı.

Sparhawk kafasını iki yana salladı. “Kendi kendini, diğerlerinin seni gördüğü gibi görmek, kesinlikle kendin hakkındaki olumlu düşüncelerini

değiştiriyor” diye itiraf etti. Yeniden Berit’e baktı. “Ben hiçbir şey hissetmedim. Ya sen?”

Berit, zorlukla yutkunup başını sallayarak hissettiğini belirtti.

“Nasıldı?”

“Bundan bahsetmemeyi tercih ederim.” Berit ürpererek, ürkek parmak ucu dokunuşlarıyla, yeni yüzünü keşfetmeye çalışıyordu.

“Hâlâ birbirlerinden ayıramıyorum,” dedi hayranlıkla Kalten, bir Berit’e, bir Sparhawk’a bakarak.

“Zaten düşünce buydu,” dedi Sparhawk.

“Sen şimdi hangisisin?”

“Biraz ciddi olmaya çalış, Kalten.”

“Artık nasıl yapıldığını bildiğimize göre, bazı başka değişiklikler de yapabiliriz,” dedi Sephrenia. “Ortalıkta rahatça dolaşabilmeniz için hepinize yeni yüzler vereceğiz - ve buraya, saraya, sizin yüzlerinizi taşıyan adamlar yerleştireceğiz. Sanırım Hasat Festivali’nden sonra bile gözlenmekte olduğumuz gerçeğinden yola çıkmalıyız ve bu da özel problemimizi çözer.”

“Daha sonra ayrıntılı planlar yapabiliriz,” dedi Vanion. “Önce Be-rit’i ve Khalad’ı yola çıkaralım. Buradan Beresa’ya gitmek için herke^ sin kullandığı yol hangisidir?” Harita açıp masanın üzerine yaydı.

“Gezginlerin çoğu deniz yoluyla gider,” dedi Oscagne, “ama kara yoluyla gidenler, Micae’ya kadar yarımadayı geçer ve oradan anakaraya giden bir gemiye binerler.”

“Oralarda pek yol yokmuş gibi görünüyor,” diye homurdandı Vanion, haritaya bakarak.

“Yerleşimin oldukça az olduğu bir bölgedir, Lord Vanion,” diye omuz silkti Oscagne, “tuz bataklıkları ve benzerleri. Oralardaki birkaç patika

haritada görünmez.”

“Elinizden geleni yapın,” dedi Vanion iki genç adama. “Tamul Dağları’nı geçip ormanın batısındaki şu yola gireceksiniz.”

“Ben olsam, şu dağlardan uzak durmaya özen gösterirdim, Berit,” diye öğüt verdi Ulath. “Orada şimdi Troll’ler var.”

Berit başıyla onayladı.

“Faran’la konuşsan iyi olur, Sparhawk,” dedi Khalad. “Sanırım Berit sırf senin yüzünü taşıdığı için sen olduğuna inanmayacaktır, inandırıcı olmamız gerekiyorsa, Berit’in ona binmesi lazım.”

“Bunu unutmuştum,” diye itiraf etti Sparhawk.

“Unuttuğunu tahmin etmiştim.”

“Peki öyleyse,” diye Vanion, iki gence verdiği öğütlere devam etti. “Lydros’a giden bu yolu izleyin, sonra Arjuna’nın güney ucu boyunca, Beresa’ya giden yolu izleyin. Mantıklı yol budur, sanırım sizin de bu yolu gitmenizi bekliyorlar.”

“Bu epey zaman alacak, Lord Vanion” dedi Khalad.

“Biliyorum. Krager ve arkadaşlarının istediği bu. Acele ediyor olsalardı, Sparhawk’a deniz yoluyla gitmesini söylerlerdi.”

“Berit’e karının yüzüğünü ver, Sparhawk” dedi Flüt.

“Ne?”

“Zalasta yüzüğü hissedebilir ve o hissedebilirse, Cyrgon da hissedebilir ve Klael kesinlikle hissedecektir. Berit’e yüzüğü vermezsen, yüzünü değiştirmek sadece zaman kaybı olur.”

“Berit’i ve Khalad’ı çok büyük bir tehlikeye atıyorsun,” dedi Sephrenia eleştirel bir ifadeyle.

“Bize bunun için para veriyorlar, Küçük Ana” diye omuz silkti Khalad.

“Ben onları koruyacağım,” diye ablasına söz verdi Aphrael. Sonra tartarak Berit’e baktı. “Beni çağır,” dedi.

“Efendim?”

“Büyüyü kullan, Berit,” diye açıkladı abartılmış, bir sabırla. “Doğru yaptığına emin olmak istiyorum.”

“Oh.” Berit dikkatle çağırma büyüsünü okudu, elleri de büyüye eşlik eden karmaşık hareketler yapıyordu.

“Kajerasticon’u yanlış telaffuz ettin,” diye düzeltti kız.

Sephrenia, başarısız bir şekilde kahkahasını bastırmaya çalıştı.

“O kadar komik olan nedir?” diye sordu Talen.

“Sör Berit’in telaffuzu anlam hakkında bazı sorulara neden oldu,” diye açıkladı Stragen.

“Ne dedi?” diye sordu Jalen merakla.

“Boş ver ne dediğini,” dedi Flüt resmi bir edayla. “Biz burada, kızlar ve erkekler arasındaki farklar üzerine modası geçmiş şakaları tekrarlamak için bir araya gelmedik. Bunun üzerinde biraz çalış, Berit. Şimdi de gizli çağrıyı dene.”

“Bu da nedir?” diye Vanion’a fısıldadı Itagne.

“Mesajların iletilmesi için kullanılır, ekselansları” dedi Vanion. “Böylece Çocuk Tanrıça’nın yalnızca bilincine ulaşılır, varlığına değil. Bu büyüyü kullanarak ona, başka birine aktarması için bir mesaj verebiliriz.”

“Çocuk Tanrıça’ya biraz ayıp olmuyor mu? Onu gerçekten böyle ortalıkta dolandırıp mesaj mı taşıtıyorsunuz?”

“Bundan rahatsız olmuyorum, Itagne.” Aphrael gülümsedi. “Sadece sevdiklerimize hizmet etmek için yaşamaz mıyız?”

Berit’in ikinci büyüdeki telaffuzu sorunsuzdu.

“Zaten herhalde bunu kullanmak isteyeceksin, Berit,” diye Vani-on yol gösterdi. “Krager Sparhawk’i, büyü kullanmaması konusunda uyarmıştı, yani büyü yaparken belli etmemeye çalış. Yolda sana yeni talimatlar verilirse, uyuyor gibi yap, Aphrael’e de haber ver.”

“Artık onu Sparhawk’m zırhına sokmaya gerek yok, değil mi, Lord Vanion?” diye sordu Khalad.

“İyi düşündün,” diye onayladı Vanion. “Bir gömlek zırh yeter. Artık yüzünü görmelerini istiyoruz.”

“Tamam, Lordum.”

“Şimdi sen iyisi mi yat uyu,” diye devam etti Vanion. “Yarın sabah erkenden yola çıkacaksınız.”

“Fazla erken olmasın,” diye Caalador düzeltti. “Kezinlile o ca-zuz olcak herflerin kendkendilerine onnan gidiyoken görmeyi ka-çırmazmı istemiyoz. Yeni bi yüzün olması, bunnan azcık hava at-massan fasulyedendir, di mi?”

Ertesi sabah avlu serin ve nemliydi, ışıklar saçan şehrin üzerine ince bir sonbahar sisi çökmüştü. Sparhawk, Faran’ı ahırdan çıkardı. “Dikkatli olun” diye gezgin pelerinleri ve gömlek zırhlarına bürünmüş iki delikanlıyı uyardı.

“Bunu zaten söylemiştiniz, Lordum,” diye hatırlattı Khalad. “Berit ve ben sağır değiliz, bunu biliyorsunuz.”

“Bu ismi unutsan iyi olur, Khalad,” diye uyardı Sparhawk. “Yanındaki genç arkadaşının ben olduğum fikrine kendini alıştırmaya başla. Yanlış yerde bir dil sürçmesiyle her şey mahvolur.”

“Bunu aklımda tutacağım.”

“Paraya ihtiyacınız var mı?”

“Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

“Baban kadar kötüsün.” Sparhawk kuşağının altından bir kese çıkarıp silahtarına verdi. Faran’ı çenesinden tutup iri aygırın gözlerinin tam içine baktı. “Berit’le gitmeni istiyorum, Faran. Tamamen benimleymiş gibi davranmalısın.”

Faran kulaklarını devirip uzaklara baktı.

“Dikkatini buraya topla,” dedi sertçe Sparhawk. “Bu önemli.”

Faran iç çekti.

“Neden bahsettiğini biliyor, Sparhawk,” dedi Khalad. “Aptal değil sadece kötü huylu.”

Sparhawk dizginleri Berit’e verdi. Sonra aklına bir şey geldi. “Bir şifreye ihtiyacımız olacak, hepimizin farklı yüzleri olacak, sizinle temasa geçtiğimizde bizi tamyamayacaksmız. Sıradan bir şey seçin.”

Hepsi durup düşündüler.

” ‘Koçun boynuzu’na ne dersin?’ diye önerdi Berit. “Sıradan bir sohbette kullanmak çok zor olmaz ve daha önce de kullanılmıştı.”

Sparhawk birdenbire kutsal Arasham’m en sevgili öğrencisi Ule-sim’i hatırladı, dudaklarında hâlâ Koçun boynuzu sözcükleriyle bir moloz yığınının üstünde, Kurik’in arbalet oku alnından çıkarken dikilişini. “Çok iyi, Berit. Yani, eee, Sör Sparhawk demek istemiştim. Bu hepimizin hatırlayacağı bir şey. Yola çıksanız iyi olur.”

Başlarını sallayıp eyerlerine atladılar.

“İyi şanslar” dedi Sparhawk.

“Size de Lordum,” dedi Khalad. Ve ardından ikisi dönüp çekme köprüye doğru at sürdüler.

“Tüm yapmamız gereken, Beresa ismi üzerinde durmak” diye düşünceli bir şekilde konuştu Sarabian. “Krager’in notuna göre Sparhawk yeni talimatları orada alacak”

“Bu bir aldatmaca da olabilir, Majesteleri” diye belirtti Itagne. “Aslında takas herhangi bir anda - ya da yerde gerçekleşebilir. Kara yoluyla gitme talimatının nedeni de bu olabilir.”

“Bu doğru,” diye onayladı Caalador. “Scarpa ve Zalasta, Micae Körfezi’nin batı yakasında bekliyor ve takası orada yapmak istiyor olabilirler, bilemeyiz.”

“İğrenç bir belaya bulaşmaktayız,” dedi Talen. “Niye Sparhawk Bhelliom’un Kraliçe’yi kurtarmasını sağlamıyor? Scarpa neler olup bittiğini bile anlayamadan Bhelliom onu alıp gelir.”

“Hayır,” dedi Aphrael, başını sallayarak, “nasıl ben bunu yapa-mıyorsam, Bhelliom da yapamaz.”

“Neden?”

“Çünkü kraliçenin nerede olduğunu bilmiyoruz - ve onu aramaya da çıkamayız, çünkü etrafta dolaştığımızı hissedebilirler.”

“Haa, bunu bilmiyordum.”

Aphrael gözlerini devirdi. “Erkekler!” diye iç geçirdi.

“Ehlana’nın yüzüğünü Melidere’nin parmağına geçirmesi gerçekten çok akıllıcaydı,” dedi Sephrenia, “ama hâlâ onda olsaydı, yerini bulmamız çok daha kolay olurdu.”

“Bu konuda şüpheliyim hayatım,” dedi Vanion. “Zalasta, yüzüğün izinin sürülebileceğini herkesten iyi biliyor. Yüzük hâlâ Eh-lana’da olsaydı,

Scarpa’nm ilk işi, yüzüğü Krager ya da Elron ile tam aksi yönlere doğru yollamak olurdu.”

“Sen Zalasta’nın işin içinde olduğundan yola çıkıyorsun,” diye karşı çıktı kadm. “Scarpa kendi kendine hareket ediyor olabilir.”

“Her zaman en iyisi, en kötü olasılıktan yola çıkmaktır,” diye omuz silkti Vanion. “Zalasta ve Cyrgon da işin içindeyse, durum çok daha vahim demektir. Scarpa tek başınaysa, fırlatılıp atılması çok daha kolay olur.”

“Ama sadece Ehlana ve Alean güvenliğe ulaştırıldıktan sonra,” diye düzeltti Sparhawk.

“Bunu söylemeye bile gerek yok, Sparhawk” dedi Valion.

“Her şey takas anma bağlı, değil mi?” diye ekledi Sarabian. “Bazı hazırlıklar yapabiliriz, ama Scarpa Ehlana’yı ortaya çıkarana kadar aslında hiçbir şey yapamayız.”

“Bu da, Khalad ve Berit’i yakından izlememiz gerektiği anlamına geliyor,” diye ekledi Tynian.

“Hayır.” Aphrael başını iki yana salladı. “Bu ikisini yakın takibe alırsanız, her şeyi mahvedersiniz. Yakın takip işini bana bırakın. Benim zırhım yok, yani kimse kilometrelerce öteden kokumu alamaz. Itagne haklı. Takas her an gerçekleşebilir. Scarpa, Ehlana ve Alean ile belirdiği an, Sparhawk’a haber vereceğim. O zaman da Bhelliom onu - elinde bir bıçakla - onların tam tepesine oturtabilir. Sonra hanımları geri alırız ve olaylar yine kontrolümüze geçer.”

“Ve bu da bizi yeniden askeri bir duruma geri getiriyor,” diye belirtti Emban. “Sanırım Komier ve Bergsten’e haber yollamak isteyebiliriz. Cynesga ve Arjuna’daki Kilise Şövalyelerine ihtiyacımız olacak, Edom ya da Astel’de - ya da burada, Matherion’da değil. En iyisi onları, Zemoch dağlarından döndüklerinde güneydoğuya yollayalım. Sarna’da Atanlar var, Peloiler ve Kilise Şövalyeleri’yse zaten Samar’da, Troll’ler Tamul

Dağları'nda, Komier ve Bergsten Cynesga Çölü'nün batı yakasındalar. Yani Cyrgai diyarını bir limon gibi sıkabiliriz."

"Bakalım ne tür tohumlar dışarı fırlayacak," dedi Kalten karanlık bir şekilde.

Chyrellos Kilisesi'nden Başpiskopos Emban, kesinlikle listelere bayılan bir adamdı. Herhangi bir konu tartışıldığında ufak tefek şişman kilise adamı, otomatik olarak liste çıkarırdı. Çoğu tartışmada tüm noktaların halledildiği bir an vardır ve katılımcılar değişik noktalara dönüp üzerlerinde biraz daha uğraşır. Kaçınılmaz olarak, işte bu noktada Emban listesini çıkarırdı. "Peki o zaman," dedi, konuyu toparlayacağını açıkça belirten bir sesle. "Sparhawk, Milord Stragen ve genç Talen'le birlikte Beresa'ya giden bir gemiye binecek, değil mi?"

"Eğer Berit ve Khalad oraya kadar gideceklerse, Sparhawk da böylece doğru yerde olabilecek, ekselansları," dedi Vanion. "Ayrıca Stragen ve Talen'in Beresa'da bağlantıları var, yani başka kimlerin şehirde olduklarını öğrenebilirler."

Emban listesini kontrol etmeyi sürdürdü. "Sonraki madde. Sör Kalten, Sör Bevier ve Caalador başka bir gemiyle güneye giderek Arjuna ormanlarına dalacaklar."

Caalador başını sallayarak onayladı. "Delo'da, bu ormanlardaki haydutlarla bağlantısı olan bir arkadaşım var," dedi. "Bu haydut çetelerinden birine katılacağız, böylece Natayos gözümüzün önünde olacak ve Scarpa'nm ordusu harekete geçerse, bize haber verecek."

"Doğru." Emban bu maddeyi de işaretledi. "Sonraki madde. Sör Ulath ve Sör Tynian Tamul Dağları'na giderek Troll'lerle bağlantıda kalacaklar." Kaşlarını çattı. "Niçin Tynian da oraya gidiyor? Trollce bilmiyor ki."

"Tynian ve ben iyi anlaşıyoruz," diye homurdandı Ulath. "Ve etrafta Troll'lerden başka konuşacak kimse olmayınca, kendimi korkunç yalnız hissederim. Troll'lerle yalnız olmanın ne kadar moral bozucu olduğunu tahmin bile edemezsiniz, ekselansları."

“Canınız nasıl istiyorsa, Sör Ulath.” Emban omuz silkti. “Sonra, Sephrenia ve Anarae Xanetia, Delphaeus’a gidip son gelişmeleri ve ne yapmakta olduğumuzu Anari Cedon’a anlatacaklar.”

“Ve Styricum ile Delphae arasında barış yapmaya çalışacağız,” diye ekledi Sephrenia.

Emban bir sonraki maddeye geçti. “Lord Vanion, Kraliçe Betuana, Büyükelçi Itagne ve Domi Kring yanlarına beş bin şövalye alıp Batı Tamul’a giderek Sama ve Samar’daki güçlere katılacaklar.”

“Domi Kring nerede?” diye sordu Betuana, gözleriyle etrafta ufak tefek adamı arayarak.

“Mirtai’nin başında nöbet tutuyor,” dedi Prenses Danae. “Hâlâ kendi kendini öldürmeye çalışmasından korkuyor.”

“Burada bir problemimiz olabilir,” diye belirtti Bevier. “Bu şartlar altında, Kring Matherion’dan uzaklaşmak istemeyebilir.”

“Gerekirse onsuz da yapabiliriz,” dedi Vanion. “Tikume ile doğrudan bağlantıya geçebilirim. Kring’in yanımızda olması işleri oldukça kolaylaştırırdı, ama Mirtai’nin gerçekten saçma bir şey yapabileceğini düşünüyorsa, onsuz da yapabilirim.”

Emban başını sallayarak onayladı. “İmparator Sarabian, Dışişleri Bakanı Oscagne ve ben Matherion’da kalıp kaleyi tutacağız ve Çocuk Tanrıça da, birbirimizle bağlantıyı sağlayacak. Değinmediğim bir nokta var mı?”

“Benim ne yapmamı istiyorsunuz, Emban?” diye sordu Danae sevimli bir şekilde.

“Siz Matherion’da bizimle kalacaksınız, Majesteleri” dedi Emban,” karanlık günlerimizi ve gecelerimizi, gülüşünüzün ışığıyla aydınlatacaksınız.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz, ekselansları?”

“Elbette hayır, Prenses.”

Mirtai’nin mutsuz olduğunu söylemek, meseleyi küçültmenin en abartılı yolu olurdu. Kring, yüzünde umutsuz bir ifadeyle, onu danışma odasına getirdiğinde kız zincirlere vurulmuştu. “Söylediğim hiçbir şey ona ulaşmıyor,” dedi Domi. “Sanırım nişanlı olduğumuzu bile unuttu.”

Sarışın Atan devi hiçbirine bakmadan, sonsuz bir umutsuzluk içinde yere çöktü.

“Sahibine karşı görevini yerine getiremedi.” Betuana omuz silkti. “Ya ölecek ya öç alacak.”

“Tam olarak değil, Majesteleri,” dedi Sparhawk’in kızı. Olup bitenleri seyrettiği köşedeki koltuktan aşağı kaydı. Rollo’yu koltuğun bir kenarına, Mmrr’ı da öbür tarafına yerleştirdikten sonra, küçük yüzünde bir işkadını ifadesiyle odanın diğer ucundaki Mir-tai’ye yaklaştı. “Atana Mirtai,” dedi, “yerden kalk.”

Mirtai boş bakışlarla kıza bakıp zincirlerini şakırdata şakırdata, yerden kalktı.

“Annemin yokluğunda, burada kraliçe benim,” dedi Danae. Sparhawk gözlerini kırpıştırdı. “Sen Ehlana değilsin,” dedi Mirtai.

“Olduğumu da iddia etmiyorum. Yasal bir gerçeği belirtiyorum. Sarabian, bu işlerin akışı böyle değil midir? O yokken, annemin gücü bana geçmez mi?”

“Yani, teknik olarak evet, sanırım.”

“Teknik olarakmış, sen onu pabucuma anlat. Ben Kraliçe Ehla-na’nm varisiyim. O dönene dek tahtında hak iddia ediyorum. Yani onun olan her şey, şimdilik benimdir - onun tahtı, tacı, mücevherleri ve onun kölesi.”

“Mahkemede onun karşısına çıkmak istemezdim,” diye itiraf etti Emban.

“Teşekkür ederim, ekselansları,” dedi Danae. “Atana Mirtai, ne dediklerini duydun. Artık benim malımsın.”

Mirtai, kızgın bir bakış fırlattı.

“Böyle yapma,” diye dişlerini sıktı Danae. “Sözlerime dikkat et. Senin sahibinim ve kendini öldürmeni yasaklıyorum. Ayrıca kaçıp gitmeni de yasaklıyorum. Sana burada ihtiyacım var. Burada Melidere ve benimle kalarak bizi koruyacaksın. Annemde çuvalladm. Bende çuvallama.”

Mirtai ayağa kalktı ve kollarının kızgın bir hareketiyle, zincirlerini kırdı. “Dediğiniz gibi olacak, Majesteleri,” diyerek kaşlarını çattı, gözleri parlıyordu.

Danae, küçük, muzip bir gülümsemeyle etrafındakilere baktı. “Görüyor musunuz? O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Dördüncü Bölüm

BİNDİKLERİ GEMİ KÜÇÜK, su alan, yelkenleri yamalarla dolu tek direkli bir kıyı gemisiydi. Kesinlikle dalgaların üzerinden uçup gitmiyordu. Zırh gömleklerini ve gezgin pelerinlerini giymiş olan Berit ve Khalad, kırık dökük gemi dalgaların arasından düşe kalka giderken pruvada dikilip Micae Körfezi’nin kurşuni enginliğine bakıyorlardı. “Şu önümüzdeki kıyı, değil mi?” diye umutla sordu Berit.

Khalad dalgalı suların ötesine baktı. “Hayır, sadece bir bulut yığını. Çok hızlı ilerlemiyoruz, Lordum. Korkarım kıyıya bugün ulaşamayacağız.” Etrafına bakınıp sesini alçalttı. “Güneş battıktan sonra tetikte ol,” diye uyardı. “Bu küvetin mürettebatı deniz artıklarından toparlanmış, kaptanları da onlardan beter. Sanırım bu gece dönüşümlü uyusak iyi olur.”

Berit, güvertenin arka kısmında aylaklık eden canavar gibi adamlara baktı. “Keşke baltam yanımda olsaydı,” diye mırıldandı.

“Böyle şeyleri yüksek sesle söyleme, Berit,” diye fısıldadı Khalad. “Sparhazvk savaş baltası kullanmaz. Krager bunu biliyor, gemicilerden birisi onun adamı olabilir.”

“Hâlâ mı? Hasat Festivali’nden sonra?”

“Henüz kimse tüm sıçanları öldürmenin bir yolunu bulamadı, Lordum ve bir tane bile kalsa, yeter. İkimiz de işi sağlama almak için yaptığımız her şey gözleniyor, söylediğimiz her söz dinleniyor gibi davranalım.”

“Kıyıya çıktığımızda çok daha mutlu olacağım. Gerçekten yolculuğun bu kısmını denizden yapmak zorunda mıydık?”

“Bu bir alışkanlık.” Khalad omuz silkti. “Endişelenme. Eğer gerekirse, bu denizcilerle başa çıkabiliriz.”

“Canımı sıkan bu değil, Khalad. Bu duba, dalgaların üzerinde sırtını incitmiş bir balina gibi sallanıyor. Midem allak bullak oldu.”

“Biraz kuru ekmek ye.”

“Yemesem daha iyi. Gerçekten sefil hissediyorum, Khalad.”

“Ama bir macera yaşamaktayız, Lordum,” dedi Khalad keyifle. “Bu heyecan tüm rahatsızlıklara değmez mi?”

“Hayır, aslında pek değil.”

“Şövalye olmak isteyen sendin.”

“Evet, biliyorum - ve şimdi de beni buna iten nedeni hatırlamaya çalışıyorum.”

Emban durumdan hiç memnun değildi. “Bu gerçekten çok fazla, Vanion,” diye karşı çıktı, diğerleriyle birlikte batı kanadındaki şapele doğru

giderlerken. “Dormant kutsanmış bir ibadet yerinde büyücülük yapılmasına izin verdiğimi duyacak olursa, beni afaroz eder.”

“Orası en güvenli yer Emban,” diye yanıtladı Vanion. “Kutsal Ayinler bahanesiyle tüm Tamulları batı kanadından uzak tutabiliyoruz. Ayrıca, bu şapel zaten herhalde hiç kutsanmamıştır. Burası, Elenelerin kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmeleri için yapılmış taklit bir şato. Burayı yapan insanlar, kutsama ayinlerini biliyor olamazlardı.”

“Ama kutsanmadığını bilemezsin.”

“Sen de kutsandığını. Bu kadar dert ediyorsan, Emban, işimiz bittiğinde yeniden kutsama işlemini gerçekleştirirsin.”

Emban’ın yüzü solgunlaştı. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun,Vanion?’ diye çıkıştı. “Saatler süren dualar - sunağın önüne diz çöküş - oruç?” Tombul yüzü sarardı. “Tanrım, oruç!”

Sephrenia, Flüt ve Xanetia birkaç saat önceden şapele süzülmüş, rahatsızlık vermeyecek şekilde bir köşeye ilişip ilahiler söyleyen Kilise Şövalyeleri’ni dinliyorlardı.

Hanımlara katıldıklarında Emban ve Vanion hâlâ tartışmaktaydılar. “Sorun nedir?” diye sordu Sephrenia.

“Emban ve Vanion şapelin kutsanmış olup olmadığını tartışıyorlar, küçük ana,” diye açıkladı Kalten.

“Kutsanmamış” dedi Flüt omuz sükerek.

“Nereden biliyorsunuz?” diye ısrar etti Emban.

Kız, uzun ve bezgin bir bakış fırlattı. “Sizce ben kimim, ekselansları?” diye sordu.

Adam gözlerini kırpıştırdı. “Nedense bunu hep unutuyorum.

Gerçekten bir yerin kutsanmış olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı?”

“Elbette var. İnan bana Emban, bu şapel senin Elene tanrına daha önce hiç adanmamış.” Bir an durdu. “Ancak bu civarlarda yaklaşık on sekiz bin yıl önce bir ağaca kutsanmış olan bir yer var.”

“Bir ağaç?”

“Çok güzel bir ağaç meşe. Nedense hep meşelere taparlar. Kimse karaağaca tapmak istemiyormuş gibi görünüyor. Birçok insan ağaçlara tapardı. En azından, ne yapacaklarını önceden bilebilirsiniz.”

“Aklı başında biri, nasıl olur da bir ağaca tapabilir?”

“Dindar insanların aklı başında olduğunu kim söylemiş? Bazen siz insanların bizim ne olduğumuz hakkında kafanız çok karışıyor, biliyor musun?”

Birçok yüz hatlarının değiştirilmesi söz konusu olacağı için, Sephrenia ve Xanetia, Sparhawk’in yüzünü Berit’e aktaran büyüyü biraz değiştirmek için bazı deneyler yapmışlardı. Sparhavvk’da değiş tokuş yapmak gerekmediği için ilk önce onu değiştirdiler. Sparhawk, çömezlik zamanlarını Kalten ve Martel ile beraber geçirdikleri eski dostu Sör Endrik’in yanında oturuyordu. Xanetia yüzünde canlılık ve hafif bir parıltıyla onlara yaklaştı. Endrik’i titizlikle incelemesinin ardından garip aksanlı, arkaik Tamulcasıyla Delphae büyüsünü sesini yükselterek okumaya başladı. Sephrenia onun yanında duruyor ve aynı anda Styric büyüsünü yapıyordu.

Xanetia büyüsünü bıraktığında Sparhawk hiçbir şey hissetmemişti. Ama o önemli an geldiğinde, Sephrenia elini uzatıp aynı anda Styric büyüsünü bırakmaya başladı. Sparhawk bunu kesinlikle hissetti. Sanki yüzü bir tür balmumu gibi yumuşayıp eriyor ve hatlarının değiştiğini hissedebiliyordu, bir çömlekçinin elinin, ıslak kili değiştirip biçimlendirmesi gibiydi. Kırık burnunun düzeltilmesi biraz acı vericiydi ve çenesi uzatılırken de kemiğin içinde yerleri değişen dişleri ağrıdı.

“Ne dersin?” diye sordu Sephrenia, Vanion’a işi bittiğinde.

“Sanırım birbirlerine daha fazla benzetilemez,” dedi Vanion, iki adamı dikkatle inceleyerek. “İkiz olmak nasıl bir duygu, Endrik?”

“Ben hiçbir şey hissetmedim, Lordum,” dedi Endrik, merakla Sparhawk’a bakarak. “Ben hissettim,” dedi Sparhawk, yeniden şekillenmiş burnuna hafifçe dokunarak. “Anarae, zamanla bu ağrı geçecek mi?”

“Değişime alıştıkça giderek daha az hissedeceksiniz, Anakha. Bazı rahatsızlıklar olacağı konusunda sizi uyarmıştım, değil mi?”

“Evet, uyarmıştın.” Sparhawk omuz silkti. “Dayanılmaz değil.”

“Ben gerçekten böyle mi görünüyorum?” diye sordu Endrik.

“Evet,” diye yanıtladı Vanion.

“Kendime daha iyi bakmalıyım. Yıllar bana iyi davranmamış.”

“Kimse sonsuza kadar genç ve güzel kalamaz, Endrik,” dedi Kalten gülerek.

“Bu ikisine tüm yapacağın bu mu, Anarae?” diye sordu Vanion.

“Bu süreç tamamlandı, Lord Vanion,” dedi Xanetia.

“Biraz konuşmalıyız, Sparhawk,” dedi Eğitmen. “Hanımlar diğerlerini değiştirirken yan odaya geçip ayak altından çekilelim.”

Sparhawk ayağa kalktı ve arkadaşını, sunağın solundaki küçük kapıya doğru takip etti.

Vanion içeri girdi ve arkalarından kapıyı kapattılar. “Sorgi’yle bütün ayarlamaları yaptın mı?” diye sordu.

Sparhawk oturdu. “Dün onunla konuştum. Bazı arkadaşlarımın dikkat çekmeden Beresa’ya gitmeleri gerektiğini anlattım. Her zamanki gibi firar eden gemicileri varmış ve üç ranzası boşmuş. Stragen, Talen ve ben

mürettebatın arasına karışacağız. Fark edilmeden Beresa’ya inebileceğimizi sanıyorum.”,

“Sanırım bedeli yüksek olmuştur. Sorgi’nin fiyatları bazen tuzlu olur.”

Sparhawk ağrıyan çenesini oğuşturdu. “Pek fena değildi. Sorgi’nin bana birkaç iyilik borcu var ve ben de ona, masrafların çoğunu karşılayacak bir yükü alabileceği kadar zaman tanıdım.”

“Buradan doğruca limana mı gideceksin?”

Sparhawk başını salladı. “Caalador’un kışlaların altında bulduğu tüneli kullanacağız. Sorgi’ye, üç yeni elemanının geceyarısı ona rapor vereceklerini söyledim.”

“Öyleyse yarın yola çıkıyorsunuz?”

“Sonraki gün. Yarın Sorgi’nin kargosunu yüklememiz lazım.”

“Dürüst iş mi, Sparhawk?” diye gülümsedi Vanion.

“Sen de Khalad gibi konuşmaya başladın.”

“Düşünceleri güçlü, değil mi?”

“Babası gibi.”

“Yüzünü oğuşturmayı bırak. Derini tahriş edeceksin. Neye benziyor?”

“Çok tuhaf.”

“Acıyor mu?”

“Burun acıyor. Sanki birisi yeniden kırmış gibi hissediyorum. Senin de başına gelmediği için memnun olabilirsin.”

“Bunun pek bir anlamı olmazdı. Ben sizin gibi sokaklarda sürünmeyeceğim”. Vanioh sempati dolu bir bakışla arkadaşına baktı. “Onu

geri getireceğiz, Sparhawk,” dedi.

“Elbette. Hepsi bu muydu?” Sparhawk’m sesi, kasten duygusuzdu. Burada önemli olan şey, hissetmeye başlamamaktı.

“Sadece dikkatli ol. Ve mizacını dizginle.”

Sparhawk başını salladı. “Gidip diğerleri nasıl oluyor bakalım.”

Değişiklikler, kafa karıştırıcıydı. Bazen kimin konuştuğunu anlayabilmek zordu ve Sparhawk, yanıtları kimin verdiğini anlamak için uğraşıyordu. Herkes vedalaştı ve Kilise Şövalyeleri’nin büyük bölümüyle birlikte şapelden çıktılar. Meşalelerin aydınlattığı avluya gittiler, asma köprüyü geçtiler ve gecenin indiği çayırlığın üzerindeki şövalye kışlalarına ilerlediler. Sparhawk, Stragen ve Talen, gemicilerin zift kokulu iş giysilerini giyerken diğerleri de halkın sıradan giysilerine büründüler. Sonra hep birlikte aşağıya, bodruma indiler.

Artık, orta yaşlı bir Deirah şövalyenin köşeli suratını taşıyan Caalador, isli bir meşaleyle örümcek ağı bağlamış nemli tünele giden yolu aydınlattı. Bir mil kadar ilerledikten sonra durup meşaleyi kaldırdı. “Şte, sisin çıkş, Sporhawk,” dedi, dar, dik bir merdiveni göstererek. “Bi sokkaa çıkcanız - bek iy kokmuyo, faka iy ve ka-ranık.” Bir an durdu. “Özür dilerim, Stragen. Sana beni hatırlatacak bir şey yapmak istedim.”

“Çok kibarsın,” diye mırıldandı Stragen.

“İyi şanslar, Sparhawk,” dedi ardından Caalador.

“Teşekkürler, Caalador.” El sıkışmalarının ardından Caalador meşalesini kaldırıp grubun geri kalanını küf kokulu geçitten aşağı, değişik hedeflerine doğru götürürken Sparhawk, Talen ve Stragen’i karanlıkta bırakıyordu.

“Tehlikede olmayacaklar Vanion” diye adamı sakinleştiriyordu. Flüt, hanımlar eşyalarını toplarken. “Ne de olsa, ben de onlarla gidiyorum, ben onlara sahip çıkarım.”

“Yani on şövalye,” diye Vanion önerisini biraz aşağıya çekti.

“Sadece ayağımıza dolaşırlar, aşkım,” dedi Sephrenia. “Ama senin dikkatli olmanı istiyorum. Bir grup silahlı adamın saldırıya uğrama olasılığı, küçük bir gezgin grubuna göre çok daha fazladır.”

“Ama hanımların tek başlarına seyahat etmeleri güvenli değildir,” diye karşı çıktı Vanion. “Her zaman ormanda dolanan haydutlar ve benzerleri karşınıza çıkabilir.”

“Haydutların ya da benzerlerinin dikkatini çekecek kadar uzun süre bir yerde oyalanmayacağız,” dedi Flüt. “Delphaeus’da iki gün kalacağız. Aslında bir günde de halledebilirdim, ama vadisine girmeden önce, Edaemus ile görüşmem lazım. Onu ikna etmek biraz zaman alabilir.”

“Siz Matherion’dan ne zaman ayrılıyorsunuz, Lord Vanion?” diye sordu Xanetia.

“Bu haftanın sonunda, Anarae,” dedi Vanion. “Teçhizatımızla bir süre ilgilenmemiz lazım, bir de levazımatı toparlamanın alacağı zaman var.”

“Yanma kaim giyecekler al,” diye talimat verdi Sephrenia. “Hava her an değişebilir.”

“Peki, aşkım. Delphaeus’da ne kadar kalacaksınız?”

“Tam olarak bilemeyiz. Aphrael seni haberdar edecek. Anari Cedon’la tartışmamız gereken çok şey var. Cyrgon’un KlaelTi çağırmış olması çok şeyi değiştiriyor.”

“Gerçekten,” diye katıldı Xanetia. “Edaemus’a, geri dönmesi için yalvarmamız gerekebilir.”

“Bunu yapar mı?”

Flüt yaramazca gülümsedi. “Ben onu kafalarım, Vanion” dedi, “ve bu işlerde ne kadar iyi olduğumu biliyorsun. Eğer bir şeyi gerçekten

istiyorsam, neredeyse hep elde ederim."

"Siz oradakiler! Canlanın!" diye böğüren Sorgi'nin boğa enseli reisi, bir yandan da kamçısını Stragen'in topuklarında şaklatıyordu.

Artık sarışm bir Genidian şövalyesinin örgülerine ve uzun bıyıklarına sahip olan Stragen, güvertenin bir tarafından diğerine taşıdığı balyayı yere atarken hançerine uzandı.

"Hayır!" diye tısladı Sparhawk. "Balyayı yerden al!"

Stragen bir an ona baktıktan sonra eğilip balyayı aldı. "Bu anlaşmaya dahil değildi," diye mırıldandı.

"Sana gerçekten o kamçıyla vuracak değildi," dedi Talen, sinirden kaynayan Thalesialıya. "Bütün gemiciler bundan şikayetçidir, ama kamçı sadece gösteri amaçlıdır. Kamçısıyla gerçekten adamlarına vuran bir reis, genellikle yolculuk sırasında bir gece, geminin yanından denize atılır."

"Belki," diye karanlık bir şekilde homurdandı Stragen, "ama şimdi sana bir şey söyleyim. Eğer bu avanak bana bu kamçısıyla dokunursa, yüzecek kadar yaşamayacak. Daha gözlerini kırpmasına bile fırsat vermeden, bağırsaklarını güvertenin üzerine yığacağım."

"Siz, yeni gelenler!" diye bağırdı reis. "Sohbetinizi boş zamanlarınızda yapın! Buraya çalışmaya geldiniz, hava durumu hakkında tartışmaya değil!" Kamçısını yeniden şaklattı.

"Bunu yapabilirdi, Khalad," diye ısrar etti Berit.

"Sanırım sen fazla güneşte kaldın," diye cevapladı Khalad. Kararmış bir gökyüzünün altındaki ıssız bir kumsalda, güneye doğru at sürüyorlardı. Kıyı, denizden esen sert bir rüzgârın altında kuru kamışların birbirine çarptığı sevimsiz bir tuz bataklığının önünde uzanıyordu. Khalad üzengilerinde yükselip etrafına bakındı. Sonra eyerine yerleşti. "Bu komik bir düşünce, Lordum."

“Kafanı biraz açık tutmaya çalış, Khalad. Aphrael bir tanrıça. Ne isterse yapabilir.”

“Eminim, ama niye böyle bir şeyi yapmak istesin ki?”

“Yani - ” Berit soru üzerine biraz durakladı. “Bir nedeni olabilir, değil mi? Senin ve benim anlamaya kadir olmadığımız bir şey?”

“Bütün bu Styric eğitiminin bir adama kazandırdığı bu mu? Her çalının altında Tanrılar görmeye başlıyorsun. Sadece bir rastlantıydı. İkisi sadece birbirlerine benziyor, hepsi bu.”

“Sen istediğin kadar şüpheci olabilirsin, Khalad, ama ben hâlâ garip bir şeylerin döndüğünü düşünüyorum.”

“Ben de senin ısrar ettiğin şeyin saçma olduğunu düşünüyorum.”

“Saçma ya da değil, davranışları aynı, tavırları aynı ve ikisinin de üzerinde şu kendini beğenmiş üstünlük havası var.”

“Elbette var. Aphrael bir Tanrıça, Danae de Prenses. Onlar üstün, en azından kendi kafalarına göre ve sanırım sen, ikisini aynı anda aynı odada gördüğümüz gerçeğini görmezden geliyorsun. Tanrı aşkına, birbirleriyle konuştular bile.”

“Khalad, bu hiçbir şey ifade etmez. Aphrael bir Tanrıça. Belki gerçekten istese, aynı anda bir düzine farklı yerde olabilir.”

“Bu da bizi yeniden, neden sorusuna getiriyor. Bunun amacı ne olabilir ki? Bir Tanrı bile nedensiz işler yapmaz.”

“Bunu bilmiyoruz, Khalad. Belki sadece eğlence olsun diye böyle yapıyordur.”

“Gerçekten de mucizeler görmek için böylesine yanıp tutuşuyor musun, Berit?”

“O bunu yapabilir,” diye ısrar etti Berit.

“Pekâlâ. Ne olmuş yani?”

“Birazcık bile merak etmiyor musun?”

“Etmiyorum,” diye omuz silkti Khalad.

Ulath ve Tynian, batı Daresia’nm Elene krallıklarından gönüllüler kabul eden Tamul ordusunun ender birliklerinden birinin paramparça olmuş üniformalarım giyiyorlardı. Ödünç aldıkları yüzler, orta yaşlı, kır saçlı, sertleşmiş emektar şövalye yüzleriydi. İçinde bulundukları tekne, kıyıdan kıyıya yelken açan, bakımsız, dökülen gemilerden biriydi. Yolculuk için ödedikleri az miktardaki para, onlara tam olarak bunu sağlıyordu - yolculuk dışında hiçbir şey. Kendi içeceklerini, yiyeceklerini ve yamalı battaniyelerini getirmişlerdi, güvertede yatıp kalkıyor ve yemeklerini yiyorlardı. Varış noktaları, Tamul Dağları’ran eteklerinin yirmi beş fersah doğusundaki bir kıyı kasabasıydı. Gündüzleri güvertede aylaklık ediyor, ucuz şarap içip bozuk parasına zar atıyorlardı.

Geminin kayığı onları köyün sallantılı rıhtımına indirdiğinde, gökyüzü yüklüydü. Soğuk bir gündü ve Tamul Dağları, ufuk çizgisindeki ince bir hat gibi görünüyordu.

“Şu at tacirinin adı neydi?” diye sordu Tynian.

“Sablis,” diye homurdandı Ulath.

“Umarım Oscagne haklıdır,” dedi Tynian. “Eğer Sablis işi bı-raktıysa, dağlara yürümemiz gerekecek.”

Ulath, bir balık ağını onaran ekşimiş suratlı bir adamla konuşmak için iskeleyi geçti. “Söyle bakalım, dostum,” dedi nazik bir

Tamulcayla, “at taciri Sablis’i nerede bulabiliriz?”

“Ya canım size onun nerede olduğunu söylemek istemiyorsa ne olacak,” dedi kemikleri sayılan ağ onarıcısı; bırakın kibar olmayı yardımcı olmaktansa ölmeyi seçecek olan şu kötü huylu adamlara özgü genizden

gelen sızlanan bir sesle. Tynian, kendi değerleri hakkında oldukça şişirilmiş görüşlere sahip olan ve diğerlerini, sadece eğlence olsun diye rahatsız etmekten hoşlanan, genellikle ufak tefek yapılı bu tip adamlarla daha önce de karşılaşmıştı. “Bırak ben halledeyim,” dedi, elini sakinleştirmek için Thalesialı arkadaşının koluna bastırarak. Ulath’ın gerilmiş kasları, tehditkâr bir şiddet habercisiydi.

“Güzel ağ,” dedi Tynian, ağm bir ucundan tutarak. Sonra hançerini çekip ağı parçalamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı ekşi suratlı balıkçı.

“Sana bir şey gösteriyorum,” diye açıkladı Tynian. “Sen bana, ‘ya canım nerede olduğunu söylemek istemiyorsa ne olur?’ demiştin. İşte bu olur. Bir kere daha düşün. Benim ve arkadaşımın acelesi yok, uzun uzun düşün.” Avucunu ağla doldurup bıçağıyla kesmeye devam etti.

“Dur!” diye dehşet içinde haykırdı adam.

“Ah - Sablis’i nerede buluruz demiştin?” diye masum bir şekilde sordu Ulath.

“Ağıllan köyün doğu yakasındadır.” Sözcükler adamın ağzından zorla çıkıyordu. Sıska adam, neredeyse çocuğunu korumaya çalışan bir anne gibi, ağını göğsüne bastırıyordu.

“İyi günler komşu,” dedi Tynian ve hançerini kınına soktu. “Yardımın için sana ne kadar müteşekkir olduğumuzu anlatmaya kelimeler yetmez. Bütün mesele boyunca tam anlamıyla harikaydın.” Ve iki şövalye, dönüp rıhtım boyunca perişan görünüşlü köye doğru yürümeye başladılar.

Kampları, gereken her şeyin ait olduğu yere konulduğu gayet düzgün bir yerdi. Berit, Khalad’m her zaman kesinlikle aynı yöntemle kamp kurduğunu fark etmişti. Kendine göre, mükemmel bir kampın nasıl olması gerektiği konusunda sabit bir fikri vardı ve mükemmel olduğu için, sistemini hiç değiştirmiyordu. Khalad bazı konularda oldukça katıydı.

“Bugün ne kadar ilerledik?” diye sordu Berit, akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkarlarken.

“On fersah,” diye omuz silkti Khalad, “her zamanki gibi. Düz bir arazide on fersah standardtır.”

“Bu yolculuk sonsuza kadar sürecek,” diye dert yandı Berit.

“Hayır, ama öyle gibi görünebilir.” Khalad etrafına bakmıp sesini fısıltıya dönüşecek kadar alçalttı. “Aslında pek acelemiz yok, Berit. Hatta biraz yavaşlamak bile isteyebiliriz.”

“Ne?”

“Sesini alçalt. Sparhavvk ve diğerlerinin önünde uzun bir yol var ve onların, Krager’in - ya da her kimse onun bizimle bağlantı kurmasından önce yerlerine ulaşmala’rını istiyoruz. Bunun nerede ya da ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyoruz, yani olayı geciktirmenin en iyi yolu yavaşlamak.” Khalad, ateşin aydınlattığı çemberin dışındaki karanlığa baktı. “Büyü konusunda ne kadar iyisin?”

“Çok değil,” diye itiraf etti Berit, hırsla bulaşıkları ovalayarak. “Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Canını acıtmadan atlarımızın birinin biraz topallamasını sağlayabilir misin?”

Berit hafızasını yokladı. Sonra başını salladı. “Bunu yapabilecek bir büyü bildiğimi zannetmiyorum.”

‘Çok kötü. Topallayan bir at, yavaşlamak için iyi bir mazeret olurdu.”

Hiçbir uyarı olmadan gerçekleşti: Berit’in ensesinde odaklanmış duygusu veren soğuk, tüyler ürperten bir his. “Bu kadar yeter,” dedi yüksek bir sesle. “Teneke tabaklan delmem için bana para vermiyorlar.” Yıkadığı bulaşığı duruladı, üzerindeki suyu silkeleyip çantasına kaldırdı.

“Sen de mi hissettin?” Khalad’m fısıltısı, neredeyse kapalı dudaklarının arasından dökülüyordu. Bu durum, Berit’i irkiltti. Khalad nasıl fark etmiş olabilirdi?

Berit, çantasının iplerini çekti ve küçük bir baş hareketiyle yanıtladı arkadaşını. “Haydi ateşi biraz canlandırıp uyuyalım.” Bunları, ışık halkasının dışından duyulabilecek kadar yüksek sesle söylemişti. İkisi de, ateş için topladıkları odun yığınına doğru yürüdüler. Berit bir yandan büyüyü mırıldanırken bir yandan da büyüye eşlik eden el hareketlerini yapıyordu.

“Kimdi o?” Khalad’m dudakları yine kıpırdamamıştı bile.

“Üzerinde çalışıyorum,” diye fısıldadı Berit. Büyüyü öyle yavaşça salıyordu ki, neredeyse parmak uçlarından süzüyor gibiydi.

Adamın varlığını hissetti. Bu, bir aksanı fark etmek gibi bir şeydi ama konuşan kimse yokken. “Bir Styric,” dedi sessizce.

“Zalasta?”

“Hayır, sanmıyorum. Onu anlardım. Tanışmadığım biri.”

“Çok fazla odun koymayalım, Lordum,” dedi Khalad yüksek sesle. “Bu yığının kahvaltı için de dayanması lazım, biliyorsunuz.”

“İyi düşündün,” diye onayladı Berit. Uzanıp dikkatle dinledi. “Gidiyor,” diye mırıldandı. “Seyredildiğimizi nasıl anladın?”

“Hissettim,” diye omuz silkti, Khalad. “Birisi beni seyrederse hep hissederim. Aphrael ile bağlantı kurman ne kadar ses çıkarır?”

“Bu iyi büyülerdendir. Hiç ses çıkarmaz.”

“Bu olup bitenleri anlatsan iyi olur. Birinin bizi seyrettiğini ve bunu yapanın bir Styric olduğunu söyle.” Khalad eğilip kucağındaki kırılmış

dalları dikkatle ateşe yerleştirmeye başladı. “Kılık değiştirmen işe yaramışa benziyor.”

“Bu sonuca nasıl vardın?”

“Senin gerçekte kim olduğunu bilselerdi, bir Styric’i sadece bizim için harcamazlardı.”

“Ya da Styriclerden başka adamları yok. Stragen’in Hasat Festivali düşündüğümüzden daha etkili olmuş olabilir.”

“Sanırım bu konuda bütün gece tartışabiliriz. Sadece Aphrael’e ziyaretçimizden bahset yeter. O da diğerlerine haber verir, biz de, olup biteni mantık kullanarak çözme sorununu onlara bırakırız.”

“Sen merak etmiyor musun?”

“Uykumu harcayacak kadar değil. Köylü olmanın avantajlarından biri de budur, Lordum. Bizden, bu dünyayı sarsan sorulara cevaplar bulmamız beklenmez. Bu zevk, siz aristokratlara kalmıştır.”

“Teşekkürler,” dedi Berit kızgınca.

“Hiç önemli değil, Lordum,” dedi Khalad sırıtarak.

Sparhawk, hayatında daha önce ekmek parası için çalışmamıştı ve bundan pek hoşlanmadığını hemen anladı. Kaptan Sorgi’nin kalın enseli reisinden kısa sürede nefret etmeye başlamıştı. Adam kaba, aptal ve kasıtlı olarak zalimdi. Sorgi ne zaman güvertede belir-se, müthiş yaltaklanıyordu, ama kaptan güverteden çekildiği anda kendi doğası yeniden ortaya çıkıyordu. Mürettebatın en yeni üyelerine işkence etmekten özel bir zevk alıyor gibiydi, onlara gemideki en sıkıcı, yorucu ve anlamsız işleri veriyordu. Sparhawk, kısa bir süre içinde Khalad’m sınıfsal önyargılarına tamamen katıldığını keşfetti ve bazı geceler kendisini, cinayet planları yaparken yakaladı.

“Herkes patronundan nefret eder, Fron,” dedi Stragen, Sparhawk’m yeni adını kullanarak. “Bu olayların doğasının çok normal bir parçasıdır.”

“Bile bile saldırgan davranmasaydı, ona dayanabilirdim,” diye homurdandı Sparhawk, sünger taşıyla güverteyi ovalarken.

“Ona saldırgan olması için para veriyorlar, dostum. Senin sorunlarının bir kısmı, onun gözlerinin içine bakmandan kaynaklanıyor. Eğer gözlerini aşağıda tutsaydın, sana kafayı takmazdı. Böyle yapmaya devam edersen, senin için çok uzun bir yolculuk olacak.”

“Ya da onun için kısa bir yolculuk,” dedi Sparhawk, karanlık bir ifadeyle.

O gece, bu ihtimali gözden geçirerek hamağında uyumaya çalışırken pek de başarılı olamıyordu. En içten duygularla, insanların hamaklarda uyuyabileceğine karar vermiş olan salağı eline geçirebilmek istedi. Gemi yalpaladıkça hamak da sallanıp duruyor ve Sparhawk sürekli olarak, kendisini kusmanın eşiğinde hissediyordu.

“Anakha.” Ses sadece beyninde bir fısıltıydı.

Sparhawk, şaşkınlıktan donakalmıştı. “Mavi Gül?’ dedi.

“Rica ederim, Anakha, yüksek sesle konuşmayınız. Sesiniz kulaklarımda gökgürültüsü gibi gürlüyor. Bilincinin koridorlarında, sessizce konuş. Ben seni duyarım.”

“Bu nasıl olabilir? Senin kapalı olman gerekiyordu.”

“Beni kapalı tutmaya kimin gücü yetebilir, Anakha? Siz yalnızken ve düşünceleriniz başka şeyler tarafından dağıtılmıyorken, konuşabiliriz.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Şu ana kadar, bilmen de gerekmiyordu.”

“Anlıyorum. Ama şimdi gerekli mi?”

“Evet.”

“Altın engelini nasıl aştın?”

“Bu benim için bir engel değildi, Anakha. Diğerleri, beni senin harika kabının içindeyken algılayamayabilirler. Ama ben, sana bu şekilde ulaşabilirim. Özellikle birbirimize bu derece yakınken.”

Sparhawk, boynundaki bir sırıma asılı olan deri keseyi eliyle tuttu içindeki kutunun kare şeklindeki hatlarını hissetti. “Ve ihtiyaç duyduğumda, seninle böyle konuşabilir miyim?”

“Tıpkı şimdiki gibi, Anakha.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Rahatsızlığını hissedebiliyorum Anakha ve eşinin güvenliğiyle ilgili olarak taşıdığın kaygıları paylaşıyorum.”

“Bunu söylemen büyük incelik, Mavi gül.”

“Sen Kraliçenin serbest bırakılması için elinden geleni yap Anakha. Sen bu işle meşgulken, ben düşmanlarımızla ilgileneceğim.” Sparhavvk’ın elinin altındaki mücevher bir an durakladı. “Beni iyi dinle, dostum,” diye devam etti. “Başka yolun kalmazsa, eşinin özgürlüğünü sağlamak için, beni teslim etmeye korkma.”

“Bunu yapmayacağım çünkü o bunu yasakladı.”

“Eğer böyle bir durum doğarsa gönlün rahat olsun, Anakha. Cyrgon’a boyun eğmeyeceğim, hatta reddedişim yüzünden, kendi çocuğum, senin kendi çocuğunu sevdiğin kadar sevdiğim çocuğum, tehlikeye düşse bile. Şunu bilmek seni rahat ettirsin ki, çocuğumun - ya da senin ve tüm senden olanların - Cyrgon - ya da daha kötüsü - Klael tarafından esir edilmesine izin vermeyeceğim. Bunun asla olmayacağına söz veriyorum. Amacımıza ulaşmakta muvaffak olamazsak, sana mukaddes andımı içiyorum ki, kendi

çocuğumu da, burada yaşayanların tümünü de, böylesine korkunç bir talihsizliği engellemek için yok edeceğim.”

“Bunu duyunca kendimi daha iyi mi hissetmem gerekiyor?”

Beşinci Bölüm

SÜREKLİ OLARAK YORGUNDU, bazen gücünün neredeyse sınırına geliyordu, daima ıslak ve kirliydi. Giysileri paramparçaydı, saçı berbat bir vaziyetteydi. Ama bunlar önemsiz şeylerdi. Korku içindeki Alean’ı, kendilerini esir almış delinin zulmünden kurtarabildiği sürece, rahatsızlık ve aşağılamalara seve seve boyun eğmeye razıydı.

Scarpa’ran deli olduğunu yavaş yavaş kavramıştı. Onu ilk gördüğü andan itibaren insafsız ve öfkeli olduğunu anlamıştı, ama tutsaklıklarının geçmek bilmeyen günleri boyunca, adamın deliliğinin kanıtlan göz ardı edilemeyecek bir hale gelmişti.

Gaddardı, ama Ehlana daha önce de gaddar adamlar tanımıştı. Alean ile beraber, Matherion caddelerinin altından kentin dış kesimlerine yönelen karanlık tünellerden geçip kendilerini bekleyen atların terkilerine kabaca atılarak sıkı sıkıya’ bağlanmalarının ardından, yarımadanın güneybatı sahilindeki Micae limanına doğru yetmiş beş fersah boyunca, çok tehlikeli bir hızla, kelimenin tam anlamıyla sürüklenmişlerdi. Normal bir adam, kendilerine tamamen ihtiyaç duyduğu böyle bir durumda, hayvanlara böylesine eziyet etmezdi. Bu durum, Scarpa’ran deliliğinin ilk işaretiydi. Atları, zavallıların ağızlarından yorgunluk köpükleri gelene dek kamçılayarak sürüyordu ve bu korkunç dört gün boyunca adamın ağzından duydukları tek şey “Daha hızlı! Daha hızlı!” çığlıklarıydı.

Ehlana o bitmeyen yolculuğun dehşetini hatırladığında titredi. Onlar-

Çamurlu patikada atı sendeleyince kadın öne doğru fırladı ve böylece yaşadıkları ana döndü. Kendisini eyerin ön kaşına sıkı sıkıya bağlayan ipler bileklerini kesiyordu ve ipin kestiği yerler tekrar kanamaya başlamıştı. İplerin zaten açık olan yaraları kesmemesi için konumunu değiştirerek rahatlamaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Scarpa. Sesi sertti ama neredeyse, bir çığlık gibi çıkmıştı. Onunla konuştuğunda Scarpa, her zaman çığlık çığlığa bağırıyordu.

“Sadece ipin bileklerimi daha derin kesmesini engellemeye çalışıyorum, Lord Scarpa,” dedi mütevazi bir şekilde. Tutsaklığının başlarında, Scarpa’ya böyle hitap etmesi öğretilmişti ve kadın, bu konudaki ihmallerin Alean’a vahşice davranılmasma, su ve yiyecek verilmemesine yol açtığını hızla fark etmişti.

“Buraya rahat etmek için gelmedin, kadın!” diye öfkelendi Scarpa. “Buraya, itaat etmeye geldin! Orada ne yaptığını görüyorum! İpleri gevşetmeye çalışmaktan vazgeçmezsen, tel kullanırım!” Adamın gözleri yerlerinden fırladı, Ehlana, gözlerinin akında yeniden o tuhaf mavimsi gölgeyi ve aşırı büyümüş gözbebeklerini gördü.

“Evet, Lord Scarpa,” dedi, en itaatkâr ses tonuyla.

Adam, kadına yüzü şüpheyle ve deli gözleri, esirlerini cezalandırmak ya da daha fazla aşağılamak için bahane bulmanın açlığıy-la dolu olarak baktı.

Ehlana, Daresia’nm güneydoğu kıyısındaki, sarmaşık kaplı ormanın derinliklerine doğru uzanan, zorlu, çamurlu patikaya bakmak için bakışlarını yere indirdi.

Micae limanında bindikleri gemi, namuslu amaçlar için inşa edilmiş olması pek mümkün görünmeyen, düzgün siyah bir korsan gemisiydi. Alean ve o, güvertenin altındaki, sintine suyu kokan, karanlık, küçük bir bölmeye hapsedilmişlerdi. Denize açıldıktan iki saat sonra bölmenin kapısı açılıp içeriye biri doğru düzgün bir yemek, diğeri de iki kova sıcak su, sabun ve havlu niyetine kullanılacak paçavralar taşıyan iki esmer denizcinin

eşliğindeki Kra-ger girdi. Kendini tutmasa, Ehlana adamın boynuna sarılabilirdi.

“Bütün bu olanlar yüzünden üzgünüm, Ehlana,” diye özür diledi Krager, miyop gözlerini kısarak, “ama durum benim kontrolümde değil. Scarpa ile nasıl konuştuğuna çok dikkat et. Aklının başında olmadığını fark etmişsindir.” Sinirli bir şekilde etrafına ba-kınıp kaba masanın üzerine bir avuç ucuz mum bıraktı ve ardından kapıyı sürgüleyerek çıkıp gitti.

Beş gün denizde yol almalarının ardından gece yansından biraz sonra Anan’a, güneydoğu sahili ormanlarının kıyısındaki bir liman şehrine varmışlardı. Sonra o ve Alean, gözleri yuvalarından fırlamış Baron Parok’un dizginlerini tuttuğu kapalı bir at arabasına aceleyle tıkıştırıldılar. Gemiden arabaya aktarılmaları sırasında Ehlana, kendilerini esir alanları teker teker gözden geçirerek zayıf bir nokta aradı. Bilindik sarhoşluğuna rağmen Krager, fazla kurnazdı; Parok’sa, Scarpa’nın uzun süredir yoldaşıydı, arkadaşının deliliğinden rahatsız olmadığı açıktı. Sonra soğuk bir şekilde El-ron’u takdir etti. Astelli züppe şairinin, her ne olursa olsun gözlerinin içine bakamadığmı fark etmişti. Belli ki Melidere’yi öldürdüğünü zannettiği için pişmanlık doluydu. Elron, bir eylem adamı olmaktan çok, poz kesmeye meraklı biriydi ve kan görmeye daya-namadığı belliydi. Üstelik, ona ilk rastladığında, uzun, bukleli saçlarıyla ne kadar övündüğünü hatırlıyordu. Kring’in Peloilerinden biriymiş gibi davranması için saçlarını kazıtmaya, Scarpa’nın nasıl bir baskı kullanarak adamı ikna edebildiğini düşündü. Saçlarına yapılan bu zalimliğin adamda güçlü tepkiler uyandırdığından şüpheleniyordu. Elron bu olaya karışmış olmaktan belli ki memnun değildi, bu durum da onu zincirin zayıf halkası haline getiriyordu. Bu gerçeği düşüncelerinin arasına sağlamca yerleştirdi. Bunu kendi amaçlan doğrultusunda kullanacağı zaman gelebilirdi.

Araba onları sahilden alıp Anan’m dış kısımlarındaki geniş bir eve götürdü. Orada Scarpa, ırkının yamru yumru hatlarına sahip kara kuru bir Styric ile konuştu. Styric’in adı Keska’ydı ve gözlerinde, ümitsizce lanetlenmiş bir adamın bakışları vardı.

“Rahatsızlık umurumda bile değil!” diye bağırdı sıska adama Scarpa. “Önemli olan zaman, Keska, zaman! Sadece yap! Bizi öldürmediği sürece, dayanabiliriz!”

Ertesi sabah bu emrin anlamı ortaya çıkıyordu. Keska belli ki, işinde çok iyi olmayan, dışlanmış Styric büyücülerinden biriydi. Fazlasıyla tüketici çabalar harcayarak Scarpa’nın hedefiyle aralarındaki mesafeyi, zaman içinde, ama her seferinde birkaç mil sıkıştırabiliyordu ve bu sıkıştırma işlemine, korkunç, iç burkucu bir acı eşlik ediyordu. Sanki beceriksiz büyücü gücünün her damlasıyla onları burup bir kör gibi ileriye fırlatıyordu ve Ehlana her beklenmedik, hırpalayıcı zıplayışın ardından hâlâ tüm parçalarının bir arada olup olmadığına emin olamıyordu. Kendini parçalanıp dayak yemiş gibi hissediyor, ama yine de acısını Alean’dan saklamaya çalışıyordu.

Nazik kız, çektiği acılar, korkular ve içinde bulundukları şartlar yüzünden artık durmaksızın ağlıyordu.

Ehlana düşüncelerini yaşadıkları ana doğru çekti ve bitkin bir şekilde etrafına bakındı. Akşam olmaktaydı. Bulut yüklü gökyüzü giderek kararıyordu ve günün Ehlana’yı en çok ürküten zamanı yakında üzerlerine çökecekti.

Scarpa, eyerinin üzerine solmuş bir çiçek gibi yığılmış, yorgunluktan neredeyse kendinden geçecek haldeki Keska’ya öfkeyle baktı. “Yeteri kadar ilerledik,” dedi sonunda. “Kampa benzer bir şey kurun ve kadınları atlarından indirin.” Ehlana’nın yüzüne bakarken, kırılgan bakışlı gözleri parladı. “Elenelerin yorgun kraliçesinin, yemek için dilenme zamanı geldi. Umarım bu sefer biraz daha ikna edici olur. Ricaları yeterince içten olmadığı zaman, onu geri çevirmek beni gerçekten bunaltıyor.”

“Ehlana,” diye omuzuna dokunarak fısıldadı Krager. Ateş, sönerek kora dönüşmüştü ve Ehlana, derme çatma kamplarının diğer ucundan gelen horlama seslerini duyabiliyordu.

“Ne?” diye yanıtladı kısaca.

“Sesini kısık tut.” Adamın üzerinde hâlâ, siyah deri Peloi yeleği vardı, kazınmış kafası ve şarap kokulu nefesi neredeyse dayanılmazdı. “Sana bir iyilik yapıyorum. Beni tehlikeye atma. Sanırım artık Scarpa’mn tamamen deli olduğunu anlamışsmdır?”

“Gerçekten mi?” dedi alaycı bir sesle. “Doğrusu çok şaşırdım.”

“Lütfen işleri zorlaştırma. Burada küçük bir değerlendirme hatası yapmış görünüyorum. Eğer bu yarı Styric piçinin bu kadar zıvanadan çıktığını fark etmiş olsaydım, bu komik maceraya katılmayı asla kabul etmezdim.”

“Seni delilere çeken bu garip hayranlık nedir, Krager?”

Adam omuz silkti. “Belki bir kişilik bozukluğudur. Scarpa aslında babasını - hatta Cyrgon’u bile - aldatabileceğim düşünüyor. Sparhawk’m sana karşılık Bhelliom’u vereceğine inanmıyor, ama diğerlerini buna ikna etmeyi başardı. Eminim onun kadınlara karşı neler hissettiğini fark etmişsindir.”

“Bunu yeterince göz önüne serdi,” dedi acı bir sesle. “Onun yerine, Baron Harparin gibi küçük oğlanları mı tercih ediyor?”

“Scarpa kendinden başka kimseden hoşlanmıyor. Tek tutkusu, kendisi. Sakalını saatlerce düzeltisini seyrettim. Böylece aynadaki görüntüsüne hayran olabiliyor. Onun enfes kişiliğini henüz tam anlamıyla tanıma fırsatı bulamadın. Bu yolculuğun ayrıntıları, onun aklı demeyi tercih ettiği şeyi yeterince meşgul ediyor. Natayos’a varmamızı bekle ve onu kızgınlıktan kendinden geçerken seyret. Onun yanında Martel ve Annias sağlıklı akim ta kendisi gibi kalıyorlar. Çok kalmaya cesaret edemiyorum, o yüzden dikkatli dinle. Scarpa, haklı olarak, buraya geldiğinde Sparhawk’in Bhelliom’u yanında getireceğine inanıyor, ama onu sana karşılık takas edeceğine inanmıyor. Scarpa, kocanın buraya Cyrgon ile kozlarını paylaşmaya geleceğine kesinlikle emin ve tartışma sırasında birbirlerini yok edeceklerini düşünüyor.”

“Sparhawk’ın Bhelliom’u var salak ve Bhelliom, kahvaltı niyetine Tanrı yer.”

“Buraya bu konuyu tartışmaya gelmedim. Sparhawk belki kazanır, belki kazanamaz. Konumuz şu anda bu değil. Bizim için önemli olan, Scarpa’nın neye inandığı. Kendisini, Sparhawk ve Cyrgon’un ikisini de mahvedecek bir savaşa gireceklerine inandırmış. Ardından Bhelliom’un, isteyenin alması için ortalıkta kalacağını düşünüyor.”

“Ya Zalasta?”

“İçimde kavga bittiğinde Scarpa’nm, Zalasta’nm da ortalıkta olmayacağını umduğu şeklinde güçlü bir duygu var. Scarpa, yoluna çıkacak herhangi birini öldürmeye dünden razı.”

“Kendi babasını mı öldürecek?”

Krager omuz silkti. “Kan bağları Scarpa için anlam taşımaz. Daha gençken, annesinin ve üvey kız kardeşlerinin kendisi hakkında yetkililerle paylaşılmasını istemediği bir şeyler bildiğini dü- \ şünüp onları öldürdü. Gerçi onlardan zaten nefret ediyordu, yani bu onun için anlamsızdı. Eğer Sparhawk ve Cyrgon birbirlerini öldürür, Zalasta da kutlamalar sırasında ani bir ölüme kurban giderse, ortalıkta Bhelliom’a sahip çıkacak sadece Scarpa kalabilir. Bu ormanlarda bir ordusu var ve Bhelliom’u da ele geçirirse, hepsini bir araya toplayabilir. Matherion’a yürüyüp hükümeti kılıçtan geçirir. Sonra da kendini imparator ilan eder. Ama ben, şahsen, bu projeye karşıyım ve senden ruh hallerine hakim olmanı rica ediyorum. Sen onun planlarında canalıcı bir rol oynamıyorsun, ama Zalasta’nm - ve benim - planlarımda öylesin. Scarpa’yı kızdıracak bir şey yaparsan, seni de, Elron’a nedimeni öldürmesini söylediği gibi anında öldürüverir. Zalasta ve ben, Sparhawk’m, Bhelliom’u sana karşı takas edeceğine inanıyoruz, ama hayattaysan. Bu manyağı çileden çıkarma. Seni öldürürse, tüm planlarımız çöker.”

“Bana bunları niye anlatıyorsun, Krager? Başka bir derdin var, değil mi?”

“Elbette. Eğer her şey bize karşı dönerse, mahkemeler başladığında benim lehime tanıklık yapmanı istiyorum.”

“Korkarım bu pek işe yaramayacaktır,” dedi sevimli bir şekilde. “Senin için mahkeme olmayacak, Krager. Sparhawk seni Kha-lad’a verdi ve Khalad’ın kararı çoktan belli.”

“Khalad mı?” Krager’in sesi biraz zayıf çıkmıştı.

“Kurik’in en büyük oğlu. Babasının ölümünde biraz payın olduğunu hissediyor ve bu konuda bir şeyler yapmayı kendisine görev biliyor. Sanırım onu fikrinden caydırmayı deneyebilirsin, ama eğer niyetin buysa hızlı konuşmanı tavsiye ederim. Khalad çok ani davranışları olan genç bir adamdır ve büyük olasılıkla, sen daha iki laf edemeden seni bir et çengeline asıverir.”

Krager, cevap vermek yerine, kazınmış kafası karanlıkta parlayarak çekip gitmeyi tercih etti. Ehlana içinden, bunun pek büyük bir zafer olmadığını kabul ediyordu, ama içinde bulunduğu durumda, küçücük bir zafere ulaşmak bile bayağı önemli bir şeydi.

“Gerçekten yapıyorlar mı?” Scarpa’ran sert sesi hırs doluydu.

“Bu eski bir âdet, Lord Scarpa,” dedi Ehlana, alçakgönüllü bir ifadeyle, gözlerini çamurlu patikada gezdirerek. “Ama imparator Sarabian bu uygulamayı kaldırmayı planlıyor.”

“Taç giymemin hemen ardından bu âdet yeniden uygulamaya sokulacak.” Scarpa’nm gözleri pırıl pırıldı. “Bu, uygun bir saygı gösterme biçimi.” Scarpa’nın üzerinde, giyilmekten parlamış, eski püskü mor kadife bir pelerin vardı ve pelerini, imparatorluk pelerinini taklit edecek şekilde bir omuzunun üzerine atmıştı. Her sözünden sonra gülünç pozlar takınmaktaydı.

“Nasıl isterseniz, Lord Scarpa.” Sürekli aynı şeyleri tekrarlamak usandırıcıydı ama Scarpa’nm zihnini meşgul ediyordu, dikkati Matherion’daki imparatorluk törenleri ve âdetleriyle meşgul olduğu sürece hayatı tutsaklar için çekilmez kılmakla uğraşmıyordu.

“Yeniden tasvir et,” diye emretti. “Nasıl yapılması gerektiğini tam olarak bilmeliyim - böylece yanlış yapanları cezalandırabilirim.”

Ehlana iç çekti, “imparatorluk mevkisinin sahibi belirdiğinde, saray ahalisi diz çöker - “

“İki dizinin üzerine mi?”

“Evet, Lord Scarpa.”

“Muhteşem! Muhteşem!” Yüzü mağrurdu. “Devam et.”

“Sonra, imparator geçerken, öne eğilip avuçlarını yere koyar ve alınlarını zemine dayarlar.”

“Sıkı!” Aniden kıkırdadı, kadını irkilten, incecik, neredeyse kız gibi bir sesti. Ehlana ona hızlı bir bakış fırlattı. Yüzü, uğursuz bir şekilde, yücelikten uzak bir mağrurlukla bozulmuştu. Gözleri kocaman açıldı ve ifadesi neredeyse dini bir huşu haline dönüştü. “Ve dünyaya hükmeden Tamullara ben hükmedeceğim!” Bir bildiri okurcasına, yankılanan bir sesle, üzerine basa basa devam etti. “Bütün güç benim olacak! Dünyanın yönetimi benim ellerimde olacak ve itaatsizlik, ölüm demek olacak!”

Adam çılgınlığına devam ederken Ehlana ürperiyordu.

Ardından nemli gece çamurlu orman kamplarına çökerken kontrol edemediği bir hırs ve açlık tarafından çekilerek, tekrar kadının yanma geldi. Tiksindiriciydi ama, Ehlana, geleneksel saray törenleri hakkındaki bilgisinin, kendisine Scarpa üzerinde müthiş bir güç sağladığını fark etmişti. Adamm açlığı doymak bilmezdi ve sadece o bu açlığı giderebilirdi. Bu güce sıkı sıkı sarılıp ondan kuvvet ve güven aldı, hatta Krager ve diğerleri, korku dolu bir şekilde kendilerini geri çekerlerken, kadın konuya çeşniler, yeni lezzetler kattı.

“Dokuz karı mı dedin?” Scarpa’nın sesi neredeyse yalvarır gibiydi. “Niye doksan değil? Ya da dokuz yüz?”

“Âdet böyle, Lord Scarpa. Nedeni açık olmalı.”

“Oh, tabii, tabii.” Karanlık bir şekilde konu üzerinde kafa yordu. “Benim dokuz bin karım olacak!” diye bildirdi. “Ve her biri, diğerinden daha arzu uyandırıcı olacak! Ve onlarla işim bitince, onları kraliyet askerlerime vereceğim! Hiçbir kadın, onu diğerlerine tercih edeceğimi sanmasın! Tüm kadınlar sadece fahişedir! Onları satın alacak ve bıkınca da kaldırıp atacağım!” Delirmiş gözleri yerlerinden fırlayarak kamp ateşine daldı. Gözlerde yansıyan alevler, ardında yatan delilik gibi kaynaşıyorlardı.

Kadına doğru eğildi, elini sır verircesine koluna koydu. “Ben, diğerlerinin, aptallıkları yüzünden göremediklerini gördüm. Diğerleri bakıyor, ama göremiyorlar ben görüyorum. Evet, ben görüyorum. Ben çok iyi görüyorum. Herkes bu işin içinde, biliyorsun hepsi. Beni gözetliyorlar. Hep beni gözetlediler. Asla onların gözlerinden kaçamıyorum gözetliyor, gözetliyor, gözetliyorlar ve konuşuyorlar lleri ağızlarına koyup konuşuyorlar, tarçın kokulu nefeslerini birbirlerinin suratlarına üfleyerek. Hepsi kokuşmuş ve hilekâr düzenler kurarak, bana karşı dümenler tezgâhlayarak, beni öldürmeye çalışarak. Gözleri daima yumuşak, gizli, nefretlerinin hançerlerim saklayan kirpikleriyle peçelenmiş olarak gözetliyor, gözetliyor, gözetliyorlar.” Sesi giderek alçaldı. “Ve konuşuyorlar, ben duymayayım diye elleriyle ağızlarını kapatarak. Fısıldaşıyorlar. Daima duyuyorum. Onların sonu gelmez fısıltılarının tıslayan sesini duyuyorum. Nereye gitsem, gözleri beni izliyor gülüşmeleri ve fısıldaşmalan. Onların ıslık çalan fısıltılarını duyuyorum, fısıltılarının ıslığını sonsuz fısıltı hep benim adım Ssscar-pa, Ssscar-pa, Ssscar-pa, tekrar tekrar, kulaklarımda ıslık çalıyor. Yuvarlak uzuvlar�yla hava atarak ve isle sürmelenmiş gözlerini yuvarlayarak. Tezgâhlar kuruyor, sonu gelmez ıslıklı fısıltılarla düzenler ayarlıyor, hep benim canımı acıtacak yollar arıyorlar. Ssscar-pa, Ssscar-pa, beni küçük düşürmeye çalışıyorlar.” Mavileşmiş gözleri yüzünden fırlayacak gibiydi, dudakları ve sakalı, köpüklü tükürüğüne bulanmıştı. “Ben bir hiçtim. Onlar beni hiç yaptı. Bana Selga’nın piçi dediler, onları annemin ve kız kardeşlerimin yataklarına götürmem için bana metelikler verdiler, bana tokat attılar, üzerime tükürdüler, ağladığımda bana güldüler, anneme ve kız kardeşlerime asılıp etrafımı sardılar, kulaklarımda ıslıklarıyla bu sesin kokusunu alabiliyorum

çürük etin tatlı, bıkkınlık getiren sesi, ucuz mor şehvetin ve fısıltılarının sıvı ıslıklarıyla kıvranarak ve..“

Ardından delirmiş gözleri korkuyla doldu, kadının yanından yaltaklanarak geri çekildi ve kıvranarak çamura yığıldı. “Lütfen, Anne!” diye inildedi. “Ben yapmadım! Silbie yaptı! Lütfenlütfen-lütfen beni yine oraya kilitleme! Lütfen, karanlığa değil! Lütfenlüt-fenlütfen karanlığa değil! Karanlığa değil!” Aniden ayağa fırladı ve “Lütfenlütfenlütfen’Teri yavaş yavaş uzayarak sönüp giderken, ormanın içlerine doğru koştu. Ehlana içini burkan dayanılmaz bir acıma duygusuyla dolmuştu ve başını eğip ağladı.

Zalasta onları Natayos’da bekliyordu. On altıncı yüzyılda ve on yedinci yüzyılın başlarında Arjuna uygarlığı çiçekleniyordu ve bu parlak dönemi finanse eden, özellikle yeni filizlenen esir ticaretiydi. Ama güney Atan’a yapılan kötü düşünülmüş bir esir akını ve bölgenin Tamul idarecileri tarafından yapılan birkaç ciddi politik acemilik kontrol edilemez bir Atan cezalandırma seferine yol açmıştı. Eskiden Natayos, geniş caddeleri ve görkemli binalarıyla mücevher gibi bir şehirdi. Şimdiyse, halat gibi sarmaşıklarla kaplanmış yıkık binaları, geveze maymunlann ve! parlak renkli tropik kuşların evi olan gösterişli toplantı salonları, karanlık köşelerinde yaşayan yılanlar ve onlara yem olan sıçanlarıyla ormanın içine gömülüp unutulmuş bir harabe halindeydi.

Ama artık insanlar Natayos’a dönmüşlerdi. Scarpa’nın ordusu karargâhını buraya kurmuş, Arjuniler, Cynesgalılar ve Eleneler kadim şehrin kuzey kapısının yanındaki mahalleyi sarmaşıklardan, ağaçlardan, maymunlardan ve sürüngenlerden arındırarak neredeyse yerleşilebilir bir yer haline getirmişlerdi.

Zalasta yan çökük kapıya yaslanmıştı, gümüşi sakallı yüzü yorgundu, gözlerinde umutsuz bir acının izleri vardı. Oğlu esirlerle oraya ulaştığında ilk tepkisi öfke olmuştu. Scarpa’ya, Ehlana’nın anlamadığı, kulağa sanki birini azarlamak için biçilmiş kaftan gibi gelen bir Styricce’yle hırladı. Ama kadın Scarpa’nın yüzünde beliren somurtkan endişeden tatmin olmaktan kendini alamadı. Tüm şişinmesine, üstünlük taslayışlarına rağmen,

Scarpa’nın yanlışlıkla babası olmuş yaşlı Styric’e karşı belli bir hürmet ve korku beslediği açıktı.

Bir kez, sadece bir kez, Zalasta’nın aşağılama dolu bir tonda söylediği bir şey adamın nasırına basmış olacak ki, Scarpa kendisini toparladı ve yanıt olarak bir şeyler homurdandı. Zalasta’nın tepkisi anında ve vahşiydi. Asasıyla vurduğu ağır bir darbeyle oğlunu tökezletti, sonra da asanm cilalı kısmını ona doğrulttu, birkaç kelime mırıldanarak asanm ucundan, şiddetli bir ışık parıltısı çıkardı. Yanan nokta, tökezlemekte olan Scarpa’yı karnından vurdu ve adam, acıyla haykırarak iki büklüm olup midesini avuçladı. Zalasta’nın büyüsü içini yakarken etrafını tekmeleyip şiddetle sarsılarak, çamurların içine yığıldı. Babası, ölümcül çubuğunu indirdi, acıyla kıvranan oğlunu, birkaç sonsuz dakika boyunca sakince seyretti.

“Şimdi anladın mı?” diye ölümcül bir sesle sordu, bu sefer Tamulca konuşarak.

“Evet, evet, baba!” diye haykırdı. “Dur, yalvarırım!”

Zalasta, onun bir süre daha kıvranıp bükülmesine izin verdi. Sonra sopasını çekti. “Burada efendi sen değilsin,” diye bildirdi. “Sen hasta beyinli bir beceriksizden başka bir şey değilsin. Burada, bu orduyu idare edebilecek yetenekte düzinelerce adam var, sabrımı taşırmasan daha iyi olur. Bir dahaki sefere, oğlum ol ya da olma, büyüyü doğal akışına bırakacağım. Acı, bir hastalık gibidir, Scarpa. Birkaç gün - ya da hafta - sonra, beden bozulmaya başlar. Bir adam acıdan ölebilir. Beni bunu kanıtlamaya zorlama.” Sonra, solgun ve terleyen oğluna sırtım döndü. “Özürlerimi sunarım, Majesteleri,” dedi Ehlana’ya. “Benim niyetim, bu değildi.”

“Senin niyetin neydi, Zalasta?” dedi kadın soğukça.

“Eşiniz ve benim aramdaki anlaşmazlık, Ehlana. Asla size böylesi rahatsızlıklar vermek istemezdim. Ne yazık ki, bu salağın size kötü davranma özgürlüğünü kendisine tanımış olduğunu kabul etmek zorundayım. Sizi temin ederim ki, bunu yeniden yaptığı günün gecesini görmek, ona nasip olmayacak.”

“Anlıyorum. Aşağılama ve acı sizin fikriniz değildi, ama tutsak edilmem sizin fikrinizdi. Aradaki fark nedir, Zalasta?”

Adam iç çekti, yorgun elini gözlerinin üzerinden geçirdi. “Bu gerekliydi.”

“Hangi neden yüzünden? Biliyorsun Sephrenia ve ben, sana asla teslim olmayacağız. Bhelliom ve yüzükler eline geçse bile onun aşkını elde edemeyeceğini biliyorsun.”

“Başka noktalar da var, Kraliçe Ehlana,” dedi hüzünlü bir şekilde. “Lütfen nedimenizle beni izleyin. Sizi odalarınıza yerleştireceğim.”

“Sanırım, bir zindana.”

Adam iç çekti. “Hayır, Ehlana. Odalarınız temiz ve rahat. Şahsen kontrol ettim. Şiddetli sınanmanız sona erdi, söz veriyorum.”

“Sizin ifadenizle, şiddetli sınanmam, ancak kocama ve kızıma kavuştuğumda sona erecektir.”

“Hepimiz dua edelim ki, yakında gerçekleşsin. Ama bu, Prens Sparhawk’a bağlı. Yapması gereken talimatlara uymak. Odalarınız çok uzakta değil. Lütfen beni izleyin.” Adam onları yakındaki bir binaya götürdü ve kapının kilidini açtı.

Hapishaneleri, birkaç yatak odası, bir yemek odası, geniş bir oturma odası, hatta mutfağı olan, neredeyse lüks bir daireydi. Bina belli ki eskiden bir soylunun sarayıydı ve üst katlar uzun zaman önce çökmüş olsa da, zemin katın tavanları büyük kemerlerle desteklenen odaları hâlâ sağlamdı. Odadaki mobilyalar, uyumsuz olsalar da görkemliydi, yerlerde kilimler ve -Ehlana’nm fark ettiği gibi bir süre önce kuvvetli demir parmaklıklar takılmış olan pencerelerde perdeler vardı.

Şömineler çok büyüktü ve yanan kütüklerle doldurulmuşlardı, Arjuni kışının zayıf soğuğunu kırmaktan çok, binlerce yıllık nemin doldurduğu odaları kurutmak için kullanılıyordu. Yataklar, temiz çarşaflar, Arjuni

kesimli elbiseler ve en önemlisi, yere monte edilmiş, mermer bir küveti olan orta büyüklükte bir oda vardı. Ehlana’nm gözleri özlemle bu mutlak lükse takılı kaldı. Hatta dikkati öylesine yoğundu ki, Zalasta’nın özürlerini doğru dürüst dinleyemedi bile. Birkaç belirsiz yanıtın ardından Styric misafirliğini sürdürmesinin istenmediğini fark etti ve kibarca izin isteyerek gitti.

“Alean, tatlım,” dedi Ehlana, neredeyse hülyalı bir sesle, “bu oldukça geniş bir küvet - kesinlikle ikimize birden yetecek genişlikte, öyle değil mi?”

Alean da, gizlenemez bir özlemle küvete bakmaktaydı. “Rahatlıkla, majesteleri.”

“Sence bunu dolduracak suyu ısıtmamız ne kadar sürer?”

“Mutfakta pek çok geniş tencere ve kazan var, kraliçem,” dedi nazik kız. “Tüm şömineler yanıyor. Çok uzun süreceğim sanmam.”

“Harika,” dedi Ehlana coşkuyla. “Niye işe koyulmuyoruz?”

“Bu Klael tam olarak kim, Zalasta?” diye Styric’e soruyordu Ehlana, birkaç gün sonra ziyaretlerine geldiğinde. Zalasta, sanki bu suçunu azaltıyormuş gibi, sık sık hapishanelerine geliyor, genellikle uzun, karmaşık ve bazen de bağlantısız bir şekilde, Ehlana’nm bilmek istediğinden daha fazlasını ağzından kaçırarak konuşuyordu.

“Klael, ebedi bir varlıktır,” dedi Zalasta. Ehlana, ilk olarak Sar-sos’da karşılaştıklarında, adamın kendisini rahatsız eden ağır aksanlı Elene dilinin artık geliştiğini fark etti. Onun numaralarından biri daha, diye karar verdi. “Klael bu dünyanın Tanrılarından çok daha ölümsüz,” diye devam etti Zalasta. “Bir şekilde Bhelliom ile bağlantılı. Onlar birbiriyle mücadele eden prensipler ya da bunun gibi bir şey. Cyrgon ilişkilerini bana açıkladığında, biraz dalgındım, bu yüzden tam anlayamadım.”

“Evet, tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı kadın. Zalasta ile daima özel bir ilişkisi olmuştu. Şartlar yüzünden tepeden atıp tutmak ve adamın kusurlarını yüzüne vurmak zaman kaybından başka bir şey olmuyordu, bu

yüzden adama uygar davranıyordu. Görünüşe göre, Zalasta da, bu yüzden ona minnettardı ve duyduğu şükranlık, kadına karşı daha açık olmasını sağlıyordu. Ona hiçbir şeye mal olmayan bu uygar davranış sayesinde, Ehlana, Styric'in karmakarışık sohbetinden bir sürü bilgi çıkarabiliyordu.

"Her neyse" diye devam etti Zalasta, "Cyrgon ona, Klael'i çağırmasını emrettiğinde Cyzada dehşete kapılarak Tanrıyı niyetinden vazgeçirmek için çok uğraştı. Cyrgon kararlıydı ve Sparhawk TrollTeri avucunun içinden çekip aldığında öfkeden gözü dönmüştü. Sparhawk'm, Troll Tanrıları'nı hapislerinden bırakabileceği olasılığını hesaba katmamıştık."

"Bu Sör Ulath'm fikriydi," dedi Ehlana. "Ulath, TrollTer hakkında çok şey biliyor."

"Öyle olduğu belli. Cyrgon, Cyzada'yı, Klael'i çağırmaya zorladı ama o ortaya çıkar çıkmaz Bhelliom'u aramaya gitti. Bu Cyrgon'u şaşırttı. Onun amacı, Klael'i saklı tutarak düşmanı, beklemediği bir anda gafil avlamaktı. Klael, Bhelliom'la karşılaşmak için fırlayıp Kuzey Burnu'na gidince bu sürpriz de suya düştü. Artık Sparhawk, Klael'den haberdar - ama ona karşı ne yapabilir, bilmiyorum. Zaten Klael'in çağrılmasıyla yapılan asıl aptallık da bu. Klael kontrol edilemez. Bunu Cyrgon'a anlatmaya çalıştım, ama beni dinlemedi. Amacımız Bhelliom'u ele geçirmek, Klael ve Bhelliom ezelden beri düşmandır. Cyrgon Bhelliom'u ele geçirir geçirmez Klael ona saldıracak ve kesinlikle eminim ki, o Cyrgon'dan daha güçlü." Zalasta dikkatle etrafına bakındı. "Korkarım ki, Cyrgailer de pek çok yönden tanrılarının birer kopyası. Cyrgon'un kafası hiç çalışmıyor. Bazen, ürkütücü derecede salak olabiliyor."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Zalasta," dedi kadın içtenlikten uzak bir şekilde, "ama sen de, yanlış kişilerle müttefik olma eğilimi var. Sanırım Annias yeterince akıllıydı ama patriklik tutkusu muhakeme yeteneğini bozmuştu ve Martel'in intikam tutkusu da onu aynı şekilde etkilemişti. Anladığım kadarıyla, Otha bir kütük kadar salaktı ve Azash da öylesine doğaldı ki, aklı fikri arzularındaydı. Tutarlı düşünmek onu aşıyordu."

“Sen her şeyi biliyorsun, değil mi Ehlana? Bütün bunlardan nasıl haberdar oldun?”

“Haber kaynaklarım hakkında seninle konuşamam.”

“Pek fark etmez, sanırım,” dedi dalgınca adam. Sonra yüzünde ani bir açlık belirdi. “Sephrenia nasıl?”

“Yeterince iyi. Yine de senin yaptıklarını öğrendiğinde morali çok bozulmuştu - biliyorsun, Aphrael’in hayatına kastetmen oldukça hastalıklı bir düşünceydi. Senin ihanetine onu ancak bu ikna edebildi.”

“Kendimi kaybetmiştim,” diye itiraf etti adam. “Şu lanet olası Delphae kadını üç yüz yıldır sabırla oluşturulan bir eseri kafasının bir darbesiyle mahvetti.”

“Sanırım beni pek ilgilendirmez ama, neden Sephrenia’nın kendini Aphrael’e tamamen adamış olduğu gerçeğini kabul edemiyorsun? Çocuk Tanrıça’yla yarışabilmenin hiçbir yolu yok, biliyorsun.”

“Sen Sparhawk’m kendisini başkasına adaması fikrini kabul edebilir miydin, Ehlana?” Adamın sesi, suçlayıcıydı.

“Hayır,” diye itiraf etti kadın, “sanırım yapamazdım. Aşk için tuhaf şeyler yapıyoruz, değil mi, Zalasta? Ben hiç olmazsa konuya doğrudan girdim. Yalan ve hile yolunu denemeseydin, her şey senin için farklı gelişebilirdi. Aphrael mantıksız değildir, biliyorsun.”

“Belki değildir,” dedi adam. Derin derin iç geçirdi. “Ama asla bilemeyeceğiz, değil mi?”

“Hayır. Artık çok geç.”

“Çerçevesine yerleştiririrken, camcı camı çatlatmış, kraliçem,” dedi Alean, pencerenin alt kısmındaki kabarcıklı bozuk cam üçgeni sakince göstererek. “Çok beceriksiz bir adammış.” “Bu konuda bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyorsun?” “Babam gençliğinde bir camcının yanında çıraklık

yapmış," dedi ceylan gözlü kız. "Bizim köydeki kırık camları o onarırdı." Çatlamış camı yerinde tutan kurşun boncuğa, kor haline gelmiş ateş maşasıyla dokundu. Kendini tamamen yaptığı işe vererek kaşlarını çatmıştı. "Çok dikkatli olmam gerek, ama işi doğru yaparsam, bu küçük cam parçasını istediğimizde yerinden çıkarıp takabiliriz. Böylece, sokakta neler konuşulduğunu duyabilir ve sonra kimsenin anlayamayacağı şekilde yeniden yerme takarız. Sanırım dışarda neler konuşulduğunu dinlemek isterseniz, hep bu camın altında toplanıyorlar gibi."

"Sen mükemmel bir hazinesin, Alean!" dedi Ehlana, içtenlikle kızı kucaklayarak.

"Dikkatli olun, Leydim!" diyebağırdı Alean. "Elimdeki demir sıcak!"

Alean haklıydı. Küçük hatalı camı olan pencere, binanın tam köşesindeydi, Zalasta, Scarpa ve diğerleriyse yandaki binada kalıyorlardı. Öyle görünüyordu ki, ne zaman askerlerin duymasını istemedikleri bir şey tartışsalar camın önündeki, etrafı duvarla örülü çıkmaza çekiliyorlardı. Pencere çerçevesine kurşunla bağlanmış ucuz cam levhalar, en fazla yarı saydamdılar ve böylece Ehlana, neredeyse hiçbir önlem almak zorunda kalmaksızın Alean'm çatlak levhada yaptığı değişiklik sayesinde, konuşulanları dinleyebiliyor, hatta, görülmeden biraz izleyebiliyordu.

Zalasta ile konuştuğunun ertesi günü, beyaz cübbeli Styric'in, yüzünde karamsar bir ifadeyle arkasında Krager ve Scarpa da olduğu halde, binaya yaklaştığını gördü. "Bundan hızla kendim koparmalısın, baba," dedi Scarpa ısrarla. "Askerler fark etmeye başlıyor."

"Bırak fark etsinler," dedi, Zalasta kısaca.

"Hayır, baba," dedi Scarpa, dolgun, teatral sesiyle, "bunu yapamayız. Bu adamlar hayvandan farksız. Onlar düşünce seviyesinin altında işliyorlar. Bu sokaklarda, köpeği yeni ölmüş küçük bir oğlan ifadesiyle dolanırsan, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmeye ve ordudan kaçmaya başlayacaklar. Bu orduyu bunca çaba ve zaman harcayarak kendine acıman yüzünden kaybetmek için toparlamadım."

“Sen bunu asla anlayamazsın, Scarpa. Sen, aşkın anlamını anlamaya başlayamazsın bile. Sen hiçbir şeyi sevmiyorsun.”

“Oh, evet, seviyorum, Zalasta,” diye hırladı Scarpa. “Ben kendimi seviyorum. Bu, anlamı olan tek sevme biçimi.”

Ehlana o anda Kragefi seyretmekteydi. Ayyaş adamm gözleri kısık ve kurnazdı. Adam teklifsizce, sürekli yanında taşıdığı matarasını çıkardı, şarabın çoğunu yere dökerek başına dikti ve höpür-deterek içti. Geğirdi. “Baa’şlaym,” diye geveledi ve öne arkaya sallanırken düşmemek için duvara tutundu.

Scarpa, onu defetmek istercesine adama hızlı, rahatsız edici bir bakış fırlattı. Ancak Ehlana, Krage/i bir kez daha takdir etti. Genellikle, göründüğünün yarısı kadar bile sarhoş olmazdı.

“Her şey bir hiç içindi, Scarpa,” diye homurdandı Zalasta. “Hastalıklılarla, dejenereler ve delilerle bir hiç için müttefik oldum. Bir zamanlar, Aphrael olmazsa, Sephrenia’nın bana döneceğim düşünmüştüm. Ama bunu yapmayacak. Ölse bile, bana dönmeyecek.”

Scarpa, gözlerini kıstı. “Öyleyse bırak, ölsün,” dedi duygusuzca. “Her kadının aynı olduğunu anlayamıyor musun? Kadınlar birer maldır - saman balyaları ya da fıçılarca şarap gibi. Şuradaki Krager’e bak. Onun boş bir şarap fıçısı için ne kadar tutku beslediğini düşünüyorsun? Onun sevdikleri, yeni fıçılar, dolu olanlar, değil mi, Krager?”

Krager, bir baykuş gibi, yılışıkça sırıtıp yeniden geğirdi. “Baa’şlaym,” dedi.

“Zaten bu tutkunun nedenini de anlayabilmiş değilim,” dedi Scarpa, babasının en hassas noktasma vurmaya devam ederek. “Sephrenia artık sadece defolu mal. Vanion ona sahip oldu - defalarca. Sen, bir Elene’nin artıklarına kalacak kadar aşağılık mısın?”

Zalasta birdenbire, bir hayal kırıklığı hırlamasıyla, yumruğunu taş duvara indirdi.

“Belki de ona sahip olmaya öyle alışmıştır ki, artık ona tatlı laflar mırıldanarak zaman bile kaybetmiyordur,” diye devam etti. “Sadece istediğini alıyor, ardından sırtını dönüp horluyordur. Eleneler kızışınca nasıl olurlar, bilirsin. Belki Sephrenia da onun gibi olmuştur. Vanion onu artık bir Elene yaptı, baba. O artık, bir Styric değil. Bir Elene oldu ya da daha da kötüsü, bir soyubozuk.” Hakaretle dudaklarını büktü. “O da annem ya da kız kardeşlerimden daha iyi değil, onların ne olduğunu sen de biliyorsun.”

Zalasta’nm yüzü çarpıldı, başını geriye atıp ulur gibi bağırdı. “Onu ölü görmeyi tercih ederim!”

Scarpa’ran solgun, sakallı yüzü şeytanileşti. “Öyleyse niye onu öldürmüyorsun, baba?” diye imalı bir fısıltıyla sordu. “Bir Elene ile yatağa girdikten sonra ahlaklı bir kadına güvenilemez, biliyorsun. Seninle evlenmeye ikna edebilsen bile, asla sadık olmayacaktır.” Elini babasının kolunun üzerine içtenlikten uzak bir şekilde koydu. “Onu öldür, baba” diye öğüt verdi. “En azından, ona ait anıların saf olur, çünkü o, artık asla saf olmayacak.”

Zalasta yeniden uluyarak uzun tırnaklarıyla sakalını pençeledi. Sonra arkasını dönüp sokaktan aşağıya doğru koştu. Krager doğruldu, göstermelik sarhoşluğu geçip gitmişti. “Şansmi epey zorla-dm, biliyorsun,” dedi Krager dikkatli bir sesle.

Scarpa sertçe baktı. “Çok iyi, Krager,” diye mırıldandı. “Sen de sarhoş rolünü mükemmel oynadm.”

“Çok tecrübem oldu,” diye omuz silkti Krager. “Seni silip geçmediği için şanslısın Scarpa. Ya da yeniden barsaklarını düğümlenmediği için.”

“Yapamazdı,” diye yılışıkça sırıttı Scarpa. “Ben de oldukça iyi bir büyücüyüm, biliyorsun ve büyü yapmak için düşüncelerin oldukça net olmalıdır. Onu sürekli öfke halinde tuttum. Bir örümcek ağını bozacak kadar bile büyü yapamazdı. Şimdi Sephrenia’yı öldürmesini umalım. Bu gerçekten Sparhawk’i mahvedecektir ve hayatının tek arzusu bir kucak ölü etten başka bir şey olmadığında, Zalasta da güzelce kendi boğazını kesecektir.”

“Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?”

“Sen etmez miydin, Krager? Daha çocukken beni yanma alabilirdi, ama o sadece arada bir ziyarete gelmekle yetindi, bana bir Styric olmanın ne demek olduğunu anlatır ve ardından çekip giderdi, beni fahişelerin işkencelerine bırakarak. Eğer kendi boğazını kesecek cesareti yoksa, ona seve seve yardım ederim.” Scarpa’mn gözleri pırıl pırıldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Şarap fıçm nerede, Krager?” diye sordu. “Şimdi canım, sarhoş olmak istiyor.” Gülmeye başladı, sevinçten ve insanlıktan uzak, gıdaklama benzeri delice kahkahalardı.

“İşe yaramıyor!” dedi Ehlana, tarağı odanın öbür ucuna fırlatarak. “Bak, saçıma ne yaptılar!” Yüzünü ellerinin arasına gömüp, ağlamaya başladı.

“O kadar umutsuz olmayın, leydim,” dedi Alean yumuşak sesiyle. “Cammoria’da yaygın bir tarz biliyorum.” Ehlana’ran kafasındaki saç yığınını, yukarıya, başının sağma doğru topladı. “Bakın,” dedi. “Tüm açık yerleri kapıyor ve oldukça da şık görünüyor.”

Ehlana ümitle, aynaya baktı. “Çok kötü görünmüyor, değil mi?” diye karar verdi.

“Ve eğer sağ kulağınızın üstüne bir de çiçek yerleştirirsek, gerçekten etkileyici görünecek.”

“Alean, sen bir harikasın!” diye haykırdı Kraliçe mutlulukla. “Sensiz ben ne yapardım?”

Neredeyse bir saat kadar uğraştılar, ama sonunda bütün açık yerler kapatılmıştı ve Ehlana, itibarının biraz yerine geldiğini hissediyordu.

Ama o akşam, Krager belirdi. Sağa sola sallanarak eşikte dikiliyordu, gözleri mahmurdu ve yüzünde sarhoş bir sırıtış vardı. “Yine hasat zamanı, Ehlana,” diye bildirdi, hançerini çekerek. “Saçından bir tutama daha ihtiyacım var.”

Altıncı Bölüm

GÖKYÜZÜ KAPALI KALMAYA devam ediyordu ama, şanslarına yağmur hâlâ başlamamıştı. Micae Körfezi'nden esen rüzgâr sertti ve pelerinlerine sıkı sıkıya sarınarak at sürüyorlardı. Kha-lad'ın ağır ağır gitmelerinin kendilerine avantaj kazandıracağına inanmasına rağmen, Berit sabırsızlıktan çıldırıyordu. Yaptıklarının genel stratejilerinin bir parçası olduğunu biliyordu, ama hepsinin yaklaşmakta olduğunu bildikleri yüzleşme tüm korkunçluğuyla önlerindeydi ve bir an önce onunla başa çıkmak istiyordu. "Nasıl bu kadar sabırlı olabiliyorsun?" diye sordu Khalad'a, kıyıya esen rüzgârın iyice soğuk ve nemli olduğu bir akşamüstüydü.

"Ben bir çiftçiyim, Sparhawk," dedi Khalad, kısa siyah sakalını kaşıyarak. "Bir şeylerin büyümesini beklemek; insana her şeyin birdenbire olup bitmeyeceğini öğretiyor."

"Sanırım daha önce oturup bir şeylerin filizlenmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu düşünmemiştim." duymuyormuş gibi ben de buna çok şaşıyorum. Bu kadar çok şeyin farkına varmamayı nasıl başarıyorsunuz, anlayamıyorum."

Berit, buna biraz bozulmuştu. "Peki şu anda, dünyanın bana çığlık çığlığa bağırıp da duyamadığım şey nedir?"

"Bana, bu gece sağlam bir barınağa ihtiyacımız olacağını söylüyor. Hava kötüleşecek."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

Khalad eliyle işaret etti. "Martıları görüyor musun?"

“Evet, bunun konuyla ne alakası var?”

Khalad iç çekti. “Martılar ne yer, Lordum?”

“Hemen her şeyi en çok da balık, sanırım.”

“Öyleyse, niye içerilere doğru uçuyorlar? Karada pek balık bulamazlar, değil mi? Körfezde hoşlarına gitmeyen bir şey gördüler ve şimdi ondan kaçıyorlar. Bir martıyı korkutabilecek tek şey, rüzgârdır - ve rüzgârın getirdiği kabarmış deniz. Denizde fırtına var ve bu tarafa doğru geliyor. îşte dünyanın bana şu anda bağırmakta olduğu şey bu.”

“Öyleyse bu sağduyu, değil mi?”

“Çoğu şey sağduyudur, Sparhawk - sağduyu ve deneyim.” Khalad hafifçe gülümsedi. “Krager’in Styric’inin hâlâ bizi gözlediğini hissedebiliyorum. Eğer o da senden daha dikkatli değilse, felaket bir gece geçirecek.”

Berit, pis bir şekilde gülümsedi. “Nedense bunu bilmek beni hiç üzmedi.”

Ulaştıkları yer köyden biraz daha büyük olmakla beraber, tam anlamıyla bir kasaba da sayılamazdı. Üç sokağı ve tek kattan fazlasına sahip en az altı binası vardı. Sokaklar çamurluydu, domuzlar serbestçe ortalıkta dolaşıyordu. Binalar genellikle ahşaptı ve çatıları sazlarla kaplanmıştı. Ana cadde olması gereken yerde bir han buldular. Sağlam görünen bir binaydı ve önünde, huysuz katırların koşulduğu birkaç sarsak yük arabası vardı. Ulath, balıkçı köyünde satm aldığı yorgun, yaşlı atın dizginlerini çekti. “Ne diyorsun?” diye sordu arkadaşına.

“Hiç sormayacaksın sanmıştım,” dedi Tynian.

“Gidip bir oda tutalım,” diye önerdi Ulath. “Akşam yaklaştı ve yerlerde uyumaktan bıktım. Ayrıca banyo yapmamm zamanı geldi.”

Tynian, birkaç yüz kilometre uzaklarmdaki, dorukları keskince yükselen Tamul Dağları’na doğru baktı. “Troll’leri bekletmekten gerçekten nefret ediyorm, Ulath,” dedi alaycı bir ciddiyetle.

“Zaten onlarla belirli bir randevumuz yok. Troll’ler nasılsa bir şeyin farkına varmazlar. Çok belirsiz bir zaman kavramları var.”

Hanın avlusuna girdiler, atlarını ahırın dışına bağlayıp içeri girdiler.

“Bir odaya ihtiyacımız var,” dedi hancıya Ulath, ağır aksanlı bir Tamulcayla.

Han sahibi ufak tefek, sinsi görünüşlü bir adamdı. Onlara ölçüp biçen kısa bir bakış fırlatarak üzerlerindeki üniforma parçalarını fark etti. İfadesi, memnuniyetsizce sertleşti. Birkaç çok geçerli neden yüzünden askerler, kırsal yerleşimlerde genelde hoş karşı-lanmazlardı. “Pek bilemiyorum,” dedi şarkı söyler gibi vızıldayan bir ‘sesle, “Şu sıralar dolu olduğumuz mevsimdeyiz - “

“Sonbahar sonu mu?” diye sözünü kesti Tynian. “Sizin dolu olduğunuz mevsim bu mu?”

“Yani arabacılar sürekli gelip giderler, biliyor musunuz.”

Ulath hancının omuzunun üzerinden, alçak, dumanlı meyhaneye baktı. “Ben üç tane saydım,” dedi sakince.

“Birazdan dahası gelecek,” dedi adam telaşla.

“Elbette gelecekler,” dedi Tynian alay ederek. “Ama biz şimdi buradayız ve paramız da var-Geceyarısı bir arabacının gelmesi gibi uzak bir olasılık için güvenli bir şeyi kaçırmak mı istiyorsun?”

“Bir çift emekli gaziyle iş yapmak istemiyor, Onbaşım,” dedi Ulath. “Gidip yerel memurla görüşelim. Eminim bu adamın imparatorun askerlerine nasıl davrandığı konusuyla ilgilenecektir.”

“Ben imparatorumuzun sadık bir kuluyum,” dedi aceleyle hancı. “Ve ordusunun cesur gazilerini çatımın altında barındırmaktan gurur duyarım.”

“Kaç para?” diye adamın sözünü kesti Tynian.

“Yarım altın?”

“Pek emin değil, öyle değil mi, Çavuş?” diye sordu Tynian. “Sanırım yanlış anladınız,” dedi, gergin hancıya dönerek. “Biz odayı satın almak istemiyoruz. Sadece bir geceliğine kiralamak istiyoruz.”

Ulath, artık korkmaya başlamış olan Tamula, sert sert bakıyordu. “Sekiz peni,” dedi kesin bir sesle.

“Sekiz mi?” diye tiz bir sesle karşı çıktı hancı.

“İster al, ister alma - ama karar vermek için bütün günümüzü harcama - memuru bulmak için biraz gün ışığına ihtiyacımız var.”

“Siz zor bir adamsınız, Çavuş.”

“Kimse sana kolay bir hayat vaad etmedi, değil mi?” Ulath birkaç bozuk parayı sayıp elinde şakırdattı. “Bunları istiyor musun, istemiyor musun?”

Bir anlık kararsızlıktan sonra, hancı istemeye istemeye paraları aldı.

“İşin tüm keyfini kaçırdın, biliyor musun,” diye şikayet etti, ikisi birlikte atlara bakmaya giderlerken Tynian.

“Susadım,” diye omuz silkti Ulath. “Ayrıca bir çift asker eskisi, önceden tam olarak ne ödemek isteyeceklerini bilirler, değil mi?” Yüzünü kaşıdı. “Acaba Sör Gerda, sakalını kesersem darılır mı?” diye söylendi. “Bu şey kaşındırıyor.”

“Bu gerçekten onun yüzü değil, Ulath. Hâlâ senin. Sadece ona benzemen için biraz değiştirildin.”

“Evet ama, hanımlar yüzlerimizi eski hallerine döndürürken, bunu Gerda için model olarak kullanacaklar ve bunu yaptıkları zaman da, ortada öylece çıplak bir suratla kalacak. Buna karşı çıkabilir.”

Eyerlerini çıkardıkları atları ahıra yerleştirdiler ve meyhaneye girdiler. Tamul içki mekânları, Elenelerinkinden farklı düzenlenmişti. Bir kere

masalar çok daha alçaktı, ayrıca oda, şömineyle değil, çini sobayla ısıtılıyordu. Ama soba da şömine kadar tütüyordu. Şarap, ince küçük kaselerde, biraysa ucuz teneke maşrapalarda sunuluyordu. Yine de koku hemen hemen aynıydı.

Üzeri yemek lekeli yün bir palto giymiş, resmi görünüşlü bir Tamul masalarına yaklaştığında, ikinci biralarına başlamaktaydılar. “Eğer sorun olmazsa, terhis belgelerinize bir göz atacağım,” dedi aşağılayıcı bir tonda.

“Ya sorun olursa?” diye sordu Ulath.

Memur göz kırpıştırdı. “Ne?”

“Sorun olmazsa demiştiniz. Ya sorun olursa?”

“Bu belgeleri talep etme yetkisine sahibim.”

“Öyleyse, niye sordun?” Ulath kırmızı üniforma ceketinin içine uzanarak, ucu kıvrık bir kâğıt çıkardı. “Eski bölüğümüzde, yetki sahipleri asla böyle sormazlardı.”

Tamul, Oscagne’nin onlar için kılık değiştirmelerinin bir parçası olarak düzenlediği belgeleri okudu. “Bunlar düzgün görünüyor,” dedi uzlaşmacı bir tonda. “Böyle ani tepki verdiğim için özür dilerim. Bize asker kaçaklarına karşı gözlerimizi açık tutmamız söylendi - biliyorsunuz ya, bütün fc?u karmaşa. Sanırım havada savaş kokusu olunca, ordu çekiciliğini kaybediyor. Görüyorum ki Matherion’da konuşlandırılmışsınız.”

Tynian başıyla onayladı. “İyi bir görevdi ama çok cila işi ve teftiş vardı. Oturun, memur bey.”

Tamul hafifçe gülümsedi. “Vekil Memur, korkarım ki Onbaşı. Bu geri kalmış yerlere tam yetkili bir memur düşmüyor.” Bir iskemleye çöktü. “Yolunuz nereye?”

“Eve,” dedi Ulath. “Daconia’daki Verel’e dönüyoruz.”

“Beni bağışlayın Çavuş, ama Dacit’e benzemiyorsunuz.”

Ulath omuz silkti. “Ben annemin ailesine çekmişim. Babamla evlenmeden önce Astel’miş. Söyleyin bakalım, Vekil Memur, So-pal’a varmak için doğrudan Tamul Dağları’ndan geçsek, çok zaman kazanır mıyız? Belki orada bir ticaret gemisi bulup Arjun Denizi’ni geçerek Tiana’ya ulaşır ve oradan da atla Saras’a ineriz diye düşünüyorduk. Oradan Verel’e az bir yolumuz kalır.”

“Size Tamul Dağları’ndan uzak durmanızı öneririm, dostlar.”

“Havalar mı bozuk?” diye sordu Tynian.

“Yılın bu zamanında çok normaldir, Onbaşı, ama dağlardan bazı rahatsız edici raporlar aldık. Öyle görünüyor ki dağlardaki ayılar tavşan gibi üremişler. Son zamanlarda oralardan geçen her yolcu, bu hayvanlardan bahsediyor. Neyse ki hepsi kaçıp gidiyorlar.”

“Ayılar mı dediniz?”

Tamul gülümsedi. “Ben tercüme ediyorum. Civardaki cahil çiftçiler, “canavar” kelimesini kullanıyor, ama hepimiz, dağlarda yaşayan, büyük, uzun tüylü bir yaratığın ne olduğunu biliyoruz, değil mi?”

“Çiftçiler de amma heyecanlı bir millet, değil mi?” diye güldü Ulath, maşrapasını kafasına dikerek. “Bir keresinde, bir tatbikata çıkmıştık, çiftçinin teki koşa koşa gelip bir alay kurt tarafından kovalandığını söylemesin mi? Gidip baktık, bir tilkiden başka bir şey değilmiş. Bir çiftçinin gördüğü vahşi hayvan sayısı ve boyutları her geçen saat artıyor gibi görünüyor.”

“Ya da her maşrapa birayla,” diye ekledi Tynian.

Artık çok kibarlaşmış olan memurla bir süre daha sohbet ettiler, ardından adamcağız iyi yolculuklar dileyip gitti.

“Troll’lerin bu kadar güneye gelmiş olduklarını bilmek iyi,” dedi Ulath. “Ortalıklarda onları aramayı hiç istemezdim.”

“Tanrıları onlara yol gösteriyor, Ulath,” dedi Tynian.

“Görüyorum ki, sen hiç Troll Tanrıları’yla konuşmamışsın,” diye güldü Ulath. “Onların yön anlayışı biraz belirsizdir - belki de pusulalarında sadece iki yön olduğu için.”

“Ha?”

“Kuzey ve Kuzeydeğil. Bu yüzden yön bulmaları biraz güç oluyor.”

Kopan fırtına, sonbahar sonunda çıkan ve nereden çıktığı belli olmayan kısa, vahşi boralardan biriydi. Khalad, tuz bataklıklarında bir tür sığınak bulabilme olasılığını bir tarafa bırakıp kıyıya yönelmişti. Küçük bir körfezin ucunda, aradığı denizin sürüklediği odun yığınını bulmuş ve birkaç saatlik yoğun çalışmanın sonucunda, rüzgârdan korunabilecekleri rahat, neredeyse hoş, küçük bir sığmak inşa etmişti.

Bora, üzerlerine çarptığında günün son ışıkları da soluyordu. Rüzgâr, odun yığını arasından uluyordu.- Dalgalar kıyıya vurup gürlerken rüzgâr, yağmuru oradan oraya sürüklüyordu.

Ama Khalad ve Berit, sıcak ve kuru kaldılar. Sığınaklarının arka duvarını oluşturan büyük, ağarmış kütüğe sırtlarını vermişlerdi ve ayakları, çıtırdayarak yanan ateşe doğru uzanıyordu.

“Beni daima şaşırtıyorsun, Khalad,” dedi Berit. “Denizin sürüklediği odunların arasında kalaslar bulacağını nasıl bildin?”

“Hep olur,” diye omuz silkti Khalad. “Ne zaman denizin sürüklediği odun yığınlarını bulursan, orada kalaslar da bulacaksın demektir. İnsanlar kalaslardan gemi yapar ve gemiler batar. Kalaslar, rüzgâr, akıntılar ve gelgitler sayesinde korunaklı yerlerde birikene kadar ortalıkta yüzer.” Uzanıp tavana vurdu. “Yine de bu ambar kapağını tek parça halinde bulmak şans, bunu kabul ediyorum.” Ayağa kalkıp sığınağın önüne gitti. “Dışarısı

gerçekten çok esiyor." Ellerini ateşe uzattı. "Hem de soğuk. Yağmur herhalde geceyarısı olmadan sulu sepkene dönecek."

"Evet," diye keyifle onayladı Berit. "Böyle bir geceyi dışarda karşılamak zorunda kalacak herkese kesinlikle acırım." Ve sırıttı.

"Ben de," diyen Khalad onun sırıtmasına katıldı. "Onun ne düşündüğü hakkında bir fikrin oluyor mu?" diye sordu, aslında buna gerek olmamasına rağmen, sesini alçaltarak.

"Özel bir şey anlayamıyorum. Ama gerçekten ciddi şekilde rahatı kaçmış vaziyette."

"Ne utanç."

"Bir şey daha var. Gelip bizimle konuşacak. Bizim için bir mesajı var."

"Bu gece buraya gelir mi?"

"Bizimle yarın sabaha kadar temasa geçmeme konusunda emir aldı. Ne zaman ne yapacağını söyleyen kişiden çok korkuyor, bu yüzden bu emirlere harfiyen uyacak. Et ne alemde?"

Khalad hançerini kaldırıp ateşin kıyısına, közlerin içine gömülmüş demir tencerenin kapağını kaldırdı. Dışarı taşan koku kesinlikle iştah açıcıydı. "Hazır. Fasulyeler pişer pişmez yiyebiliriz."

"Rüzgâr dışardaki dostumuza doğru esiyorsa, bu koku sefaletini biraz daha arttıracaktır," diye kıkırdadı Berit.

"Sanmıyorum, Sparhawk. O bir Styric, onların domuz yemesi yasak."

"Doğru. Bak bunu unutmuştum. Ama o bir sürgün, belki yemek rejimine uymuyordur."

"Yarin anlarız. Bize yarın geldiğinde, ona bir parça ikram ederim. Niye şu ekmekten birkaç dilim kesmiyorsun? Tencere kapağında kızartabilirim."

Sabaha rüzgâr yatışmıştı ve yağmur, ambar kapağından çatıya vuran birkaç damladan ibaretti. Kahvaltı olarak kalan fasulye ve eti yemelerinin ardından eşyalarını toplamaya başladılar. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Berit.

“Bize gelmesini sağlayalım. Yağmur tamamen dinene kadar oturmak pek tuhaf kaçmaz.” Khalad düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı. “Sana biraz öğüt versem kızar mısın, Lordum?”

“Elbette, hayır.”

“Sparhawk’a benziyorsun, ama konuşman onun gibi değil ve davranışların tam oturmuyor. Styric geldiğinde, yüzünü soğuklaştırıp sertleştir. Gözlerini kısık tut. Sparhawk gözlerini kısıp bakar.

Ayrıca sesini de alçalt. Sparhawk kızdığında çok alçaltır ve insanlara genelde “Komşu” der. Bu kelimeye bir sürü anlam sığdırabilir.”

“Bu doğru, herkese ‘komşu’ der, değil mi? Bunu unutmuştum. Gerçek Sparhawk’tan uzaklaşmaya başladığımda beni her zaman için düzeltme iznin var, Khalad.”

“Böyle mi? “

“Kötü kelime seçimi, sanırım.”

“Böyle denebilir, evet.”

“Matherion’da iklim bize biraz sıcak gelmeye başlamıştı,” dedi Caalador, iskemlesine yaslanarak. Karşısında oturan sert suratlı adamın doğrudan yüzüne bakıyordu. “Eminim ne demek istediğimi anlamışsındır, Orden.”

Sert suratlı adam güldü. “Evet. Benim de birkaç kez yasayı ensemde hissettiğim zamanlar oldu.” Orden Delo’da, deniz kıyısında şaibeli bir taverna işleten Vardenaise’li bir Elene’ydi. Burada, Elene suçluları, bir Elene meyhanesinin tanıdık ortamında olmaktan memnundu ve Orden de

soru sormadan ellerindeki mallan değerlerinin onda birine almaya açık olmaktan. Bu yüzden oldukça zenginleşmiş, iri yarı bir alçaktı.

"İhtiyacımız olan şey yeni bir iş bölgesi," dedi Caalador, yeni yüzler ve uyumsuz kaba giysiler içindeki Kalten ve Bevier'i göstererek, "içişleri Bakanlığı'ndan oldukça yüksek rütbeli bir şahsiyet, bizi durdurup oldukça utandırıcı sorular soran bir grup polisin başındaydı." Rendor'daki bir kuşatmada tek gözünü kaybetmiş ve boş göz deliğini kara bir kumaş parçasıyla kapatan, korkunç görünüşlü bir şövalyenin, Cyrinic biraderlerinden birinin yüzünü taşıyan Bevier'e sırıttı. "Buradaki tek gözlü dostum adamın tavrını pek beğenmedi ve şu komik görünüşlü baltasıyla kafasını uçurdu."

Orden, Bevier'in, bira maşrapasının yanına koyduğu silahına baktı. "Bu bir Lochaber baltası, değil mi?" diye sordu.

Bevier, homurdandı. Kalten, Bevier'in dramatize etme eğiliminin biraz abartmasına neden olduğunu düşünüyordu. Aslında siyah göz bandı yeterliydi, ama öğrenciyken amatör tiyatro çalışmalarına katıldığı için uç noktalara gitme eğiliminde olduğu açıktı. Amacı, tehlikeli görünmekti, ama dışarıya yansıyan şey katil bir manyak portresiydi.

"Bir lochaber baltasının sapı normalde daha uzun olmaz mı?"

"O haliyle ceketimin altına sığmazdı," diye hırıldadı Bevier, "bu yüzden, sapından biraz kestim. Ama biçmeye devam ettiğin sürece, böyle de işe yarıyor. Çığlıklar ve kan beni pek rahatsız etmediği için, tamamıyla işimi görüyor."

Orden omuz silkti ve rahatsızmış gibi baktı. "Bu hayatımda gördüğüm en korkunç görünüşlü silah," diye itiraf etti.

"Belki de bu yüzden benim hoşuma gidiyor."

Orden Caalador'a baktı. "Arkadaşların ve sen hangi bölgede çalışmayı düşünüyordunuz, Ezek?"

“Şehirlerarası yollarda soygun ya da bunun gibi bir şey düşünüyorduk,” dedi Caalador, “Anlarsın ya, temiz hava, bol hareket, sağlıklı yemek, polissiz bölgeler - böylesi şeyler. Aklımızdan bayağı yüklü fiyatlar geçiyor, üstelik İmparator İçişleri’ni dağıttığına göre tüm polis işleri Atanlara kalmış demektir. Bir Atan’a rüşvet verilemeyeceğini biliyor muydun?”

Orden suratsızca başını salladı. “Evet. Gerçekten şaşırtıcı.” Orta yaşlı bir Deiralı gibi görünen ‘Ezek’e düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak baktı. “Niye Caalador’u bana biraz tarif etmiyorsun, Ezek? Yani lafına güvenmediğimden değil. Yalnızca şu sıralar her şey biraz tepetaklak olmuş durumda, rüşvet verdiğimiz bütün polisler ya hapis ya da ölü, bu yüzden biraz dikkatli olmak zorundayız.”

“Hiç sorun değil, Orden,” diye adama güvence verdi Caalador. “Bu zamanlarda dikkatli olmayan birine ben de güvenmezdim. Caalador bir Cammoria’lıdır, kıvırcık saçlı ve kırmızı suratlı. Biraz dört köşedir - bilirsin, geniş omuzlar, kalın ense ve orta kısmı biraz iri.”

•Orden’in gözleri kuşkuyla kısıldı. “Sana ne dedi? Onun kelimeleriyle söyle.”

“Pikii, efeenim,” dedi Caalador, aksanını biraz abartarak, “şu yaaşlı Caalador, didi ki, bufya, Delo’ya gel’cez ve Orden diye bi herf bul’caz - ani o herf varya, Orden, o bu’ladaki karnnık soç al-minde ni dönyo, hep bili.”

Orden rahatlayarak güldü. “İşte bu Caalador. Sen daha üç sözcük etmeden, doğruyu söylediğini anladım.”

“Kesinlikle konuşması biraz bozuk,” dedi Caalador. “Konuşması kulağa salakça gelse de, aslında o kadar da salak değildir.”

“Harbidin da dilidir,” dedi Orden, konuşmayı taklit ederek. “Sanırım buralarda, şehirlerarası yollarda haydutluğun pek kazanç getirmediğini göreceksin, Ezek, özellikle de pek şehirlerarası yol olmadığı için. Orman yeterince güvenli - Atanlar bile o çalılıkların arasında kimseyi bulamaz - ama ganimet zayıf. Ormanda üç adam, []d yakasını bir araya getiremez. Sanırım hepiniz, oradaki çetelerden birine katılmalısınız. Issız yerlerdeki

mülkleri soyarak, çeşitli kasaba ve köyleri yağmalayarak oldukça iyi geçinip gidiyorlar. Bu iş için daima adam gerekiyor, yani sanırım boş yer bulmanız zor olmaz.” Arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde parmağıyla çenesine vurdu. “Şehirden çok uzaklaşmayı düşünüyor musunuz?”

“Ne kadar uzaklaşabilirsek, o kadar iyi,” dedi Caalador.

“Narstil, Natayos harabelerinin oralarda faaliyette. Polisin orada sizi rahatsız etmeyeceğine garanti verebilirim. Scarpa diye bir adam, ordusunu harabelerde konuşlandırmış. Tamul hükümetini devirmek isteyen bir deli. Narstil onunla iş yapıyor. İş biraz riskli, ama o civarlarda çok kârlı işler yapılabilir.”

“Sanırım tam aradığımız şeyi buldun,” dedi Caalador şevkle.

Kalten dikkatli bir şekilde uzun bir oh çekti. Daha meseleyi açmalarına bile gerek kalmadan, Orden aradıkları şeyi vermişti. Bu haydut çetesine katılırlarsa, Natayos’a, bacalarından tüten dumanın kokusunu alabilecek kadar yakın olacaklardı ve bu, umabile-ceklerinden bile daha iyiydi.

“Sana bir şey söyleyeyim mi, Ezek,” dedi Orden, “niye Narstil’e, seni ve arkadaşlarını tanıtacak bir mektup yazmıyorum ki?”

“Bunu kesinlikle çok takdir ederdik, Orden.”

“Ama mürekkebi ve kâğıdı harcamaya başlamadan önce, niye bana o mektuba karşılık kaç para vereceğinizi konuşmuyoruz?”

Styric, çamur içinde, ıslanmış ve soğuktan neredeyse mosmor bir haldeydi. Öylesine titriyordu ki, kamplarına buyur ettiklerinde, sesi dalgalanıyordu. “Sizin için bir mesajım var,” diye seslenmişti. “Heyecanlanıp aptalca bir şey yapmayın.” Elene dilinde konuşuyordu ve Berit bu yüzden ona müteşekkirdi, çünkü Styriccesi pek de iyi sayılmazdı. Kılık değişikliğinin en zayıf noktası buydu.

“İçeri gel, komşu” diye seslendi, kumsalın diğer ucunda dikilen felaket durumdaki adama. “Ellerini görebileceğimiz bir yerde tut.”

“Bana emir verme, Elene” diye hırladı Styric. “Burada emirleri ben veririm.”

“Öyleyse mesajını oradan ver, komşu,” dedi Berit soğukça, “istediğin kadar da oyalanabilirsin. Kuru ve sıcak bir yerdeyim, o nedenle kararını vermeni keyif içinde bekleyebilirim.”

“Yazılı bir mesajım var,” dedi adam, Styricce. En azından Berit, söylediğinin bu olduğunu düşündü.

“Dostum,” diye hızla lafa girdi Khalad, “burada oldukça hassas bir meseleyle karşı karşıyayız, yani anlamadığım bir dilde konuşarak yanlış anlaşmalara yol açma tehlikesine girmesen daha iyi olur. Sör Sparhavvk, Styricce anlıyor olabilir, ama ben anlamıyorum ve benim bıçağım senin karnına girerse, seni en az onunki kadar çabuk öldürür. Sonra pişman olurum, ama sen çoktan ölmüş olursun.”

“İçeri girebilir miyim?” diye Elene dilinde sordu Styric.

“Gel, komşu” dedi Berit.

Yumru suratlı haberci sığmaklarının önüne geldi, ateşe hasretle bakıyordu.

“Gerçekten rahatsız görünüyorsun, eski dostum,” dedi Berit. “Aklına yağmuru durduracak bir büyü gelmedi mi?”

Styric duymazdan geldi. “Size bunu vermem söylendi,” dedi ve el dokuması gömleğinin içine elini sokarak, muşamba kaplı bir paket çıkardı.

“Bir daha elini gömleğine sokmadan önce bana ne yaptığını söyle, komşu,” diye uyardı Berit, alçak sesle konuşup gözlerini kısarak. “Arkadaşımın da belirttiği gibi, burada yanlış anlaşmaların doğması için harika fırsatlarla karşı karşıyayız. Bu kadar yakınken beni irkiltmen, bağırsaklarının yerinde kalmasını sağlamanın pek iyi bir yolu değildir.”

Styric zorlukla yutkundu ve Berit paketi aldığında geriledi.

“Lord Sparhawk mektubunu okurken, bir dilim et ister miydin, dostum?” dedi Khalad. “Çok güzel ve yağlı, içini ısıtır.”

Styric’in yüzünü tiksinmiş bir ifade kapladı.

“Hiçbir şey bir adamın midesine, birkaç parça domuz yağı gibi bayram ettiremez,” dedi Khalad keyifle. “Sanırım bunun nedeni, domuzların yediği bütün o çöp ve yarı çürümüş yem olmalı.”

Styric bir kusma sesi çıkardı.

“Postanı teslim ettin komşu,” dedi Berit soğuk bir sesle. “Eminim gideceğin önemli yerler vardır, kesinlikle seni tutmak ;stemeyiz.”

“Mesajı anladığınıza emin misiniz?”

“Okudum. Elenelerin okuma yazması iyidir. Biz Styricler gibi okuma yazma bilmeyen cahiller değiliz. Mesajın beni pek mutlu etmedi, yani ortalıkta görünmen senin için iyi olmaz.”

Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle gerileyeren Styric, ardından dönüp koşmaya başladı.

“Ne diyor?” diye sordu Khalad.

Berit, mesajın gerçekliğini doğrulayan Kraliçenin buklesini nazikçe elinde tutuyordu. “Planlarda bir değişiklik olduğu yazıyor. Tamul Dağları’nı geçerek aşağı doğru inmemiz ve batıya dönmemiz gerekiyordu. Şimdi Sopal’a gitmemizi istiyorlar.”

“Aphrael’e haber versen iyi olur.”

Birdenbire küçük flütün bildik sesini duydular. İki genç hızla arkalarına döndüler.

Çocuk Tanrıça, Khalad’ın battaniyelerinden birinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor ve flütüne üfleyerek, sade bir Styric melodisi çalıyordu.

“Niye öyle gözlerinizi dikmiş, bakıyorsunuz? Size göz kulak olacağımı söylemiştim, değil mi?”

“Bu akıllıca mı, Kutsal kişi?” diye sordu Berit. “Şu Styric biraz ötemizde biliyorsunuz, varlığınızı hissedebilir.”

“Şimdi hissedemez,” diye gülümsedi Aphrael. “Şu anda daha çok midesinin içindekilerin dışarıya boşalmasını engellemekle meşgul. Domuz yağı hakkındaki sohbetin gerçekten acımasızdı Khalad.”

“Evet, biliyorum.”

“O kadar renkli tasvirler şart mıydı?”

“Etrafta olduğunuzu bilmiyordum. Ne yapmamızı istiyorsun?”

“Size söyledikleri gibi, Sopal’e gidin. Ben diğerlerini haberdar ederim.” Durdu. “O ete ne yaptın, Khalad?” diye merakla sordu. “Kokusu neredeyse iştah açıcıydı.”

“Belki de içindeki birkaç diş sarımsaktandır,” diye omuz silkti Khalad. “Aslında, domuz etinin tadını kimse pek sevmez, ama annem bana, yeterince baharat kullanırsanız, her şeyin iştah açıcı hale getirilebileceğini öğretti. Bir dahaki sefere keçi pişirdiğinizde, bunu hatırlamak isteyebilirsiniz.”

Kız ona dil çıkardı ve ardından yok olup gitti.

Yedinci Bölüm

ZEMOCH’UN DAĞLARINA SOĞUK bir havada, bir tüy bulutu gibi dökülen, kuru, gevrek bir kar yağmaktaydı. Havada acı bir soğuk vardı, Kilise Şövalyeleri, ağır aksak ilerler ve atlarının nalları, tozumsu karı döndürerek havaya savururken üzerlerine kocaman bir buhar bulutuna benzeyen ağır bir sis çökmüştü. Kürklere bürünmüş askeri tarikatların eğitmenleri, tam teçhizatlı bir şekilde, atlannı en önde sürüyorlardı. İlerlemiş yaşma’ rağmen hâlâ kuvveti yerinde olan Cyrinic Şövalyeleri’nin Eğitmeni Abriel, Alcione Eğitmeni Darellon, Sparhawk’in yokluğunda Pandion’larm liderliğini üstlenen, yara izleriyle kaplı, yaşlı bir emektar olan Sör Heldin ile yan yana at sürüyorlardı. Başpiskopos Bergsten, atını onlardan biraz ötede sürmekteydi. Devasa kilise adamı, kulaklarına kadar kürklere gömülmüştü ve Ogre boynuzlu miğferiyle savaşçı bir görüntüsü vardı, ama okumakta olduğu küçük, siyah dua kitabı, bu izlenimi biraz zayıflatmaktaydı. Genidian Eğitmeni Komier ise, öncü birliklerle birlikte önden gidiyordu.

“Sanırım bir daha asla ısmamayacağım,” diye kürk pelerinine biraz daha sarınarak homurdandı Abriel. “Yaşlanmak insanın kanını sulandırıyor. Sakın yaşlanma, Darellon.”

“Bunun alternatifi de çok çekici değil, Lord Abriel.” Darellon, ağır zırhının altında kaybolmuş görünen ince bir Deiralıydı. Sesini alçalttı. “Gerçekten gelmek zorunda değildiniz, dostum,” dedi. “Sarathi anlayışla karşılardı.”

“Yoo, hayır, Darellon. Bu belki de benim son seferim. Bunu hayatta kaçırmazdım.” Gözlerini kısıp ileriye baktı. “Komier, orada ne yapıyor?”

“Lord Komier, Zemoch harabelerine bir göz atmak istediğini söyledi,” diye bas sesiyle homurdandı Sör Heldin. “Thalesialılar, savaş sonrası yıkıntılarını ziyaret etmekten özel bir zevk alıyorlar.’

“Onlar barbar bir ırk” diye keyifsizce mırıldandı Abriel ve tamamen dıa kitabına dalmış gibi görünen Bergsten’e kısa bir bakış fırlattı. “Bunu sağda solda tekrarlamasanız daha iyi olur, baylar,” dedi Darellon ve Heldin’e.

“Hayatta böyle bir şey yapmam, Abriel,” dedi Bergsten, dua kitabından başını kaldırmadan.

“Olağanüstü keskin kulaklarınız var, Ekselansları.”

“Durmadan günah çıkaranları dinlemek yüzünden. İnsanlar başkalarının günahlarım damlara çıkıp etrafa bağırıyor, ama ken-dilerinkilerden bahsederken pek sesleri çıkmıyor.” Bergsten başını kaldırıp ileriyi işaret etti. “Komier dönüyor.”

Genidian Şövalyeleri’nin Eğitmeni, koca bir kar bulurunu havalandırarak at sürerken keyfi gayet yerindeydi. “Sparhawk bir yeri yok ettiğinde, geride ayakta kalmış pek bir şey bırakmıyor,” dedi neşeli bir şekilde. “Ulath bana, kırık burunlu dostumuzun Azash Tapınağı’nı yerle bir ettiğini söylediğinde, ona pek inanmamıştım, artık inanıyorum. Böylesi bir döküntüyü asla görmemişsinizdir. Bütün kentte, yaşanabilir tek bir bina kaldığım sanmıyorum.”

“Böyle şeyler gerçekten hoşuna gidiyor, değil mi Komier?” dedi Abriel, suçlarcasına.

“Bu kadar yeter, beyler!” dedi Bergsten, hızla araya girerek. “Bu çok konuşulmuş eski tartışmayı yeniden alevlendirmek istemiyoruz. Hepimiz farklı şekillerde savaşıyoruz. Arcia’lılar kaleler ve şatolar inşa etmeyi seviyor, Thalesiahlar da onlan yıkmayı. Bunların hepsi savaşın bir parçası ve biz paramızı bu işten kazanıyoruz.”

“Biz mi Ekselansları?” diye yumuşakça homurdandı Heldin.

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Heldin. Elbette artık kişisel olarak bu işin içinde değilim, ama-“

“Niye baltam da yanında getirdin, Bergsten?” diye sordu Komier.

Bergsten ters ters baktı. “Eski günlerin hatırına ve siz Thalesiah haydutlar, elinde balta olan birini daha fazla önemsediğiniz için.”

“Şövalyeler, Ekselansları/’diye yumuşakça vatandaşının sözlerini düzeltti Komier. “Bizim adımız artık şövalye. Eskiden eşkiyay-dı, ama artık davranışlarımıza dikkat ediyoruz.”

“Kilise, sonuna kadar yalan söylemekte olduğunuzu bilmesine rağmen, doğru yolu bulma çabalarınızı takdir ediyor, oğlum.”

Abriel gülümsemesini dikkatle gizledi. Bergsten de eskiden bir Genidian Şövalyesi’ydi ve bazen rahip cübbesi üzerinden hafifçe kayardı. “Harita kimde?” diye sordu, gerçekten merak ettiğinden değil, başlayan tartışmayı dağıtmak için.

Heldin, siyah zırhını çıngırdatarak eyer çantalarından birini açtı ve haritasını çıkardı. “Ne bilmek istiyorsunuz, Lordum?”

“Her zamanki şeyler. Ne kadar uzaktayız? Ne kadar gideceğiz? Önümüzde daha ne tatsızlıklar var?”

“Astel sınırına kadar yüz fersah civarı var, Lordum,” dedi Heldin, haritasına bakarak, “oradan Matherion’a da dokuz yüz fersah.”

“En azından yüz gün,” diye keyifsizce homurdandı Bergsten.

“Hem de başımız hiçbir belaya girmezse,” diye ekledi Darellon.

“Omuzunun üzerinden geriye bir bak, Darellon. Arkamızda yüz bin Kilise Şövalyesi var. Başa çıkamayacağımız hiçbir bela olamaz. Önümüzdeki arazi nasıl, Heldin?”

“Buranın üç gün doğusunda bir tür yamaç var, Ekselansları. Bu taraftaki tüm ırmaklar Merjuk Körfezine, akıyor. Diğer taraftaysa Astel Bataklıkları’na akıyorlar. Sanırım bu yamacı geçtikten sonra yokuş aşağı gideceğiz Otha burada, Zemoch’da suların tepeden yukarıya akmasını sağlamadıysa elbette.”

Bir Genidian Şövalyesi atını ileriye doğru sürdü. “Emsat’dan bir haberci şu anda bize ulaştı, Lord Komier. Size önemli haberleri olduğunu söylüyor.”

Komier başını salladı, atını geri döndürerek, ordusuna doğru sürdü. Diğerleri, ağırlaşan kar yağışı altında, yola devam ettiler.

Komier, peşlerinden at sürerek yorgun haberciyle döndüğünde, kahkahalarla gülmekteydi.

“Bu kadar komik olan ne?’ diye sordu Bergsten.

“Evden iyi haberler var, Ekselansları,” dedi neşeyle Komier. “Sevgili Başpiskoposumuza da bana anlattıklarını anlatsana,” diye talimat verdi haberciye.

“Tabii, Lordum,” dedi, sarışın, örgü saçlı Thalesialı. “Birkaç hafta önceydi, Ekselansları. Bir sabah, saray hizmetkârları, veliahtı hiçbir yerde bulamadı. Saray muhafızları, günlerce tüm sarayı didik didik etti ama sanki küçük sansar, sır olup gitmişti.”

“Davranışlarına dikkat et, adam,” diye tersledi Bergsten. “Avin bir veliahttır - küçük bir sansar olmasına rağmen.”

“Affedin, Ekselansları. Her neyse, bütün başkent şaşkınlık içindeydi. Avin Wargungsson, gelişini dört bir yana duyuracak bir bando olmadan, asla hiçbir yere gitmezdi. Derken, hizmetkârların biri, Avin’in çalışma odasında dolu bir şarap fıçısı olduğunu fark etti. Bu garipti, çünkü Avin şarap sevmezdi, bu yüzden fıçıyı biraz yakından incelemeye karar verdiler. Açılmış olduğu belliydi, çünkü yere biraz şarap damlamıştı. Her neyse, Ekselansları, Avin’i aramaktan hepsi susamışlardı, böylece fıçıyı açmaya karar verdiler, ama açmaya çalıştıklarında, kapağının çivilenmiş olduğunu

gördüler. Thalesia’da kimse bir şarap fıçısını çivilemez, bu yüzden durumdan şüphelendiler. Keserlerle kapağı açtılar - Avin’i, yüzü aşağı dönmüş olarak şarabın içinde yüzer ve ölü buldular.”

“Ciddi olamazsın!”

“Evet, Ekselansları. Emsat’da birilerinin çok garip bir mizah anlayışı varmış, sanırım. Bu şarap fıçısını Avin’in odasına sokup onu içine tıkıp kapağını çivilemeye üşenmemişler. Öyle görünüyor ki, Avin biraz canını kurtarmaya çalışmış. Tırnaklarının altında kıymıklar ve kapağın altında da tırnak izleri vardı. Korkunç bir karmaşa doğdu. Sanırım onu fıçıdan çıkardıklarından yarım saat sonra bile adamdan şarap akmaya devam ediyordu. Hizmetkârlar onu cenaze için temizlemeye çalıştılar, ama şarap lekesinin ne kadar zor çıktığını bilirsiniz. Onu Emsat Katedrali’ne tören için götürdüklerinde hâlâ eflatundu.” Haberci, düşünceli bir şekilde yanağını oğuşturdu. “Hayatımda katıldığım en garip cenazeydi. Cenaze merasimi esnasında Emsat Başpiskoposu, gülmemek için çok uğraştı, ama pek başarılı olamadığı gibi, bütün cemaati de güldürdü. Orada Avin musalla taşında yatıyordu, yavru bir keçi büyüklüğündeydi, olgun bir erik gibi mosmordu ve tüm cemaat kahkahadan kırılmaktaydı.”

“En azından, sonunda herkes onun farkına vardı,” dedi Komi-er. “Bu, Avin için her zaman çok önemliydi.”

“Ah, epey farkına varıldı, Lord Komier. Katedraldeki herkesin gözleri onun üzerindeydi. Onu kraliyet kabristanına defnettikten sonra, bütün kentte muazzam bir parti düzenlendi ve hepimiz, Avin Wargunsson’un anısına kadeh kaldırdık. Thalesia’da kış geldi mi, gülecek bir şeyler bulmak zor olur, ama Avin, bütün mevsimi aydınlatmayı başardı.”

“Ne tür bir şaraptı?” diye kasvetli bir şekilde sordu Başpiskopos Bergsten.

“Arcian kırmızısı, Ekselansları.”

“Hangi yıl olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Sanırım geçen yıldan bir önceki yıl.”

“İyi bir yıl,” diye iç çekti Bergsten. “Herhalde o şarabın bir kısmını muhafaza etmek mümkün olmamıştır?”

“Avin iki gün boyunca şarabı emdikten sonra mümkün olmadı, Ekselansları.”

Bergsten yeniden iç çekti. “Ne israf,” diye homurdandı. Sonra, kahkahadan kırılarak eyerinin üzerinde iki büklüm oldu.

Ulath ve Tynian eteklerden yukarıya doğru at sürerken, Tamul Dağları iyice soğumuştu. Tamul Dağları, sağda solda yükselen, etraflarındaki çant ve köknar kaplı zarif tepelerle ilgisiz görünen, çıplak, yıpranmış doruklarıyla bazen insanın karşısına çıkan, coğrafi garipliklerdendi. Daha yumuşak eğimli olan etekleri, kışın gelişiyle yapraklarını yitirmiş olan çalılıklarla kaplıydı.

İki şövalye, açıklıkta kalmaya ve varlıklarını belli etmeye yetecek kadar gürültü yapmaya dikkat ederek ilerliyorlardı. “Bir Troll’ü telaşlandırmak hiç akıllıca değildir,” diye açıkladı Ulath.

“Oralarda olduklarına emin misin?” diye sordu Tynian, dağların içlerine doğru giderlerken.

Ulath başıyla onayladı. “İzler ya da izlerini silmeye çalıştıkları yerler ve pisliklerini gömdükleri taze topraklar gördüm. Troll’ler, varlıklarını insanlardan gizlemek için çok uğraşırlar. Etrafta olduğunu bilmediğinde, yemeğini yakalamak çok daha kolaydır.”

“Troll Tanrıları, Aphrael’e, yaratıklarının artık insan yemeyeceğine dair söz verdiler.”

“Daha aptal olan bazı TrollTerin beyninde bunun yer etmesi için birkaç kuşağın geçmesi gerekebilir - ve eğer bir Troll bu konuda kararlıysa, ürkütücü derecede aptal olabilir. Tetikte olsak daha iyi. Şu yamaçlardan geçer geçmez, Troll Tanrılan’nı çağıran ayini yapacağım. Sonra, güvende oluruz. Tehlikeli olan, bu yamaçlar.”

“Niye ayini şimdi yapmıyorsun?”

Ulath başını iki yana salladı. “Uygunsuz davranış. Yükseklerde -gerçek Troll ülkesinde - olmadıkça Troll Tanrılarını çağırmamahsın.”

“Burası Troll ülkesi değil Ulath.”

“Artık öyle. Haydi gece için kamp kuracak bir yer bulalım.”

Arkalarında sarp bir kaya ve önlerinde dik bir uçurum olacak şekilde merdivenimsi bir kayalıkta kamp kurdular. Sırayla nöbet tuttular ve şafağın ilk ışıkları yüklü gökyüzünden karanlığı silmeye başlarken Tynian Ulath’ı sarsarak uyandırdı. “Uçurumun dibinde, çalılıkların arasında dolaşan bir şey var,” diye fısıldadı.

Ulath, doğrulup oturdu, baltası elindeydi. Etrafı dinlemek için başmıdikleştirdi. “Troll,” dedi bir saniye sonra.

“Nasıl anladın?”

“Bu gürültüyü her ne yapıyorsa, amaçlı yapıyor. Bir geyik ortalığı böyle çıtırdatmaz, ayılarında hepsi kış uykusunda. Troll, orada olduğunu bilmemizi istiyor.”

“Ne yapacağız?”

“Ateşi biraz canlandıralım - ve uyandığımızı belli edelim. Burada durumumuz hassas, o yüzden fazla hrzh hareket etmeyelim.” Tynian ateşi canlandırırken battaniyesini üzerinden atıp ayağa kalktı.

“Onu ısınması için çağıralım mı?” diye sordu Tynian.

“O üşümüyor.”

“Hava buz gibi, Ulath.”

“İşte bu yüzden kürkü var. Troll’ler ateşi, ısınmak için değil, ışık kaynağı olarak kullanır. Niye kahvaltı hazırlamaya girişmiyorsun? Hava tamamen

aydmlanana kadar harekete geçmeyecektir.”

“Sıra bende değil ki.”

“Benim nöbet tutmam lazım”

“Ben de senin kadar nöbet tutabilirim.”

“Sen neye bakman gerektiğini bilemezsin, Tynian.” Ulath’m sesi mantıklıydı. Zaten genellikle, yemek sırasını savmaya çalıştığında, sesi böyle çıkardı.

Hava giderek aydınlandı. Bu, daima tuhaf bir süreçti. İnsan, gözlerini çevresindeki ormanın karanlık bir noktasına dikebilir ve birdenbire, az önce karanlık olan yerde ağaçlar, kayalar, çalılar görebilirdi.

Tynian, bir tabak dumanı üzerinde but ve bir parça kayış gibi kabuklu ekmek getirdi. “Butu şişin üzerinde bırak,” dedi Ulath.

Tynian homurdandı, kendi tabağını alarak arkadaşının yanma, kaya çıkıntısının ucuna oturdu. Oturup yemeklerini yerken altlarındaki dik yamaçtan aşağı doğru uzanan huş ormanını seyrettiler. “İşte orada,” dedi Ulath sıkıntılı bir sesle, “şu büyük kayanın yanında.’

“Ah, evet. Şimdi gördüm. Tamamen manzaranın içine karışıyor, değil mi?”

“Troll olmak budur işte, Tynian. O, bu ormanın bir parçası.”

“Sephrenia, onlarla uzaktan akraba olduğumuzu söylüyor.”

“Sanırım haklı. Bizimle Troll’ler arasında o kadar büyük farklar yok. Onlar daha iri ve farklı bir beslenme biçimleri var, hepsi bu.”

“Bu ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, bu daha önce hiç olmamıştı.”

“Bir sonraki adımı ne olacak?”

“Orada olduğunu bildiğimizden emin olduğu zaman, bizimle iletişim kurmaya çalışacak.”

“Senin Trollce konuşabildiğini biliyor mu?”

“Olabilir. Troll Tanrıları beni tanıyor ve Sparhawk ile aynı çeteden olduğumu biliyorlar.”

“Oldukça garip bir ifade biçimi.”

“Bir Troll gibi düşünmeye çalışıyorum. Eğer becerirsem, bir sonraki adımının ne olacağını kestirebilirim.”

Sonra Troll, onlara doğru bağırdı.

“Ne dedi?” diye sordu, Tynian sinirli bir şekilde.

“Ne yapması gerektiğini soruyor. Kafası çok karışık.”

“Onun mu kafası karışık? Bir de beni sor.”

“Ona, bizimle buluşması ve Troll Tanrıları’na götürmesi söylenmiş. Bizim âdetlerimizi ya da duruma uygun karşılama kurallarımızı bilmiyor. Ona bunları öğretmemiz gerekecek. Kılıcını kınına sok. İşleri olduğundan daha fazla zorlaştırmayalım.” Ulath ayağa kalkıp acele etmeden hareket etmeye çalıştı. Sesini yükseltip aşağıdaki yaratığa Troll dilinde seslendi. “Yaktığımız bu Khwaj çocuğuna gel. Beraber midemize yemek koyup ne yapmamız lazım konuşacağız.”

“Ona ne dedin?”

“Bizimle kahvaltı etmesi için davet ettim.”

“Ne yaptın? Senden sadece birkaç ayak uzaktaki bir Troll’ün yemeğe başlamasını mı istiyorsun?”

“Bu bir önlem. Yemeğimizi kabul ettikten sonra bizi öldürmesi, çok kabaca olur.”

“Kabaca mı? Oradaki bir Troll, Ulath.”

“Troll olması, davranışlarının kötü olacağı anlamına gelmez.

Ha, neredeyse unutuyordum. Kampa geldiğinde, bizi koklamak isteyecektir. Bizim de onu koklamamız kibarlık olur. Çok iyi kokmayabilir, ama sen yine de yap. Troll’ler, bir sonraki karşılaşmalarında birbirlerini tanıyabilmek için, daima bunu yaparlar.”

“Sanırım sen aklını kaçırdın.”

“Sadece yaptıklarımı izle ve konuşma işini bana bırak.”

“Başka ne yapabilirim ki, seni serseri? Trollce bilmiyorum, hatırladın mı?”

“Bilmiyor musun? Amma da şaşırtıcı. Ben de her okumuş yazmış adam Trollce bilir sanıyordum.”

Troll, huş ormanının içinde kayarak ileriyor ve dikkatle onlara yaklaşıyordu. İlerlerken, kollarını oldukça fazla kullanıyor, ağaçları yakalayıp tüm bedenini kullanarak kendisini ileriye doğru çekiyordu. Sekiz buçuk ayak uzunluğundaydı, parlak, kahverengi bir kürkü vardı. Maymunlarda genellikle görülen çıkıntılı bir ağız ve burun kısmı olmamasına rağmen, yüzü bir dereceye kadar maymunsuydu, derine gömülmüş gözlerinde zekâ pırıltısı vardı. Kamplarının olduğu çıkıntıya gelince, dirseklerini dizlerine koyup pençelerini görülecek bir vaziyete sokarak çömeldi. “Sopam yok,” diye, yarı hırıltılı bir ses çıkardı.

Ulath gösterişli bir şekilde baltasını kenara koyarak boş ellerini gösterdi. “Sopam yok,” diyerek geleneksel selamlaşmayı tekrarladı. “Kılıç kemerini çıkar, Tynian,” diye mırıldandı. “Ve yana koy.”

Tynian, itiraz etmeye başlayacaktı, ama son anda vazgeçti.

“Khwaj çocuğunuz iyi olmuş,” dedi Troll, ateşi göstererek. “Khwaj memnun olacak.”

“Tanrıları memnun etmek iyidir,” diye yanıtladı Ulath.

Troll aniden yumruğunu yere vurdu. “Böyle olmaması gerekir!” diye belirtti mutsuz bir sesle.

“Hayır,” diye ona katıldı Ulath, bir Troll gibi çömelerek, “olmaması gerekirdi. Ama Tanrıların kendilerine göre nedenleri var. Birbirimizi öldürmememiz gerektiğim söylediler. Ayrıca birbirimizi yemememiz gerektiğini de söylediler.”

“Bunu söylediklerini duydum. Onları yanlış anlamış olabilir miyiz?”

“Bence yanlış anlamadık.”

“Acaba akıllarında bir hastalık olabilir mi?”

“Bu mümkün. Yine de bize dediklerini yapmalıyız.”

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye sinirlice sordu Tynian.

“Felsefi bir tartışma yapıyoruz,” diye omuz silkti Ulath.

Tynian şaşkınlıkla gözlerini adama dikti.

“Oldukça karmaşık bir konu. Eğer Tanırlar çıldırdıysa, ahlaki olarak, onlann emirlerine uymamız gerekip gerekmediğini tartışıyoruz. Ben uymamız gerektiğim savunuyorum. Bu içinde bulunduğumuz durumda, savunduğum şey biraz kendi çıkarlarımla örtüşüyor.”

“O konuşamıyor mu?” diye sordu Troll, Tynian’ı göstererek. “Çıkarabildiği bütün sesler, bu kuş cıvıltısı benzeri sesler mi?”

“Bizim türümüzde, bu kuş sesleri konuşma olarak kullanılır. Yemeğimizin birazını bizimle midene koyar mısın?”

Troll, beğeniyle onların atlarına baktı. “Bunlar mı?”

“Hayır.” Ulath, başını salladı. “Bunlar bizi taşıyan hayvanlar.”

“Bacaklarınız hasta mı? Bu yüzden mi böyle kısasınız?”

“Hayır. Hayvanlar bizden daha hızlı koşabiliyor. Hızlı gitmek istediğimizde onlar bizi taşıyor.”

“Midenize ne çeşit yemek koyuyorsunuz?”

“Domuz.”

“Domuz iyidir. Geyik daha da iyidir.”

“Evet.”

“Domuz nerede? Ölü mü? Hâlâ yaşıyorsa, onu ben öldürürüm.”

“Ölü.”

Troll etrafına bakındı. “Onu göremiyorum.”

“Sadece bir kısmını getirdik.” Ulath, ateşin üzerindeki şişte kızaran budu gösterdi.

“Etinizi Khwaj’m çocuğuyla mı paylaşıyorsunuz?”

Ulath bu noktada, pişirme kavramını açıklamaya girişmemenin daha iyi olacağına karar verdi. “Evet. Bizde âdet böyledir.”

“Etinizi çocuğuyla paylaşmanız, Khwaj’in hoşuna gidiyor mu?”

“Biz öyle olduğunu düşünüyoruz,” dedi Ulath, hançerini çekerek şişi ateşten kaldırdı ve neredeyse bir buçuk kiloluk bir but parçası kesti.

“Dişleriniz hasta mı?” Troll’un sesi, neredeyse sempati doluydu. “Benim de bir kere dişim hastalanmıştı. Beni çok acıtmışü.”

“Bizim cinsimizin dişleri keskin değildir. Bizim yemeğimizden biraz midene koyar mısın?”

“Koyarım.” Troll, bir kule gibi yükselerek ayağa kalktı ve ateşin yanma geldi.

“Yemek Khwaj’in çocuğunun yanındaydı,” diye uyardı Ulath. “Sıcaktır. Ağzını acıtabilir.”

“Bana Bhlokw derler,” diye kendisini tanıttı Troll.

“Bana Ulath derler.”

“U-lat? Çağrılmak için garip bir şey.” Tynian’a işaret etti. “Ona ne derler?’

“Tynian” diye yanıtladı Ulath.

“Tin-in. Bu U-lat’dan da tuhaf.”

“Konuşmamızın kuş sesleri, çağırmalarımızı tuhaf yapıyor.”

Troll öne eğilerek Ulath’ın kafasını kokladı. Ulath, içinden yükselen çığlıklar atarak en yakın ağaca tırmanma dürtüsünü bastırmayı başardı. Kibarca Bhlokw’un kürkünü kokladı. Aslında Troll çok da kötü kokmuyordu. Sonra Tynian ve canavar birbirlerini kokladılar. “Artık sizi biliyorum,” dedi Bhlokw.

“Bilmen iyi,” dedi Ulath, dumanı tutan eti uzatarak.

Bhlokw eti alıp ağzına tıktı. Sonra da hızla hepsini eline tükür-dü. “Sıcak,” dedi hafif aptalca bir edayla.

“Ağzımızı acıtmadan yiyebilmek için, önce üzerine üfleyip soğuturuz.”

Bhlokw bir süre, gürültülü bir şekilde ete üfledi. Sonra yine ağzına tıktı. Bir saniye düşünceli düşünceli çiğnedi. Ardından yuttu. “Farklı,” dedi

diplomatik bir edayla. Sonra, iç geçirdi. “Ben bunu sevmiyorum, U-lat” dedi sır verircesine, mutsuz bir şekilde. “Böyle olmaması gerekir.”

“Hayır, olmaması gerekir.”

“Birbirimizi öldürüyor olmalıydık. Siz Troll bölgesine ilk geldiğiniz günden beri, ben siz insan-şeyleri öldürüp yiyorum. İşte böyle olmalı. Benim düşünceme göre, Tanrılar bize bunu yaptırıyorlarsa, akıllan hasta olmalı.” Gökgürültüsü gibi bir sesle iç geçirdi. “Ama senin düşüncen doğru. Bize söyledikleri gibi yapmalıyız. Bir gün akılları düzelecek. O zaman, yeniden birbirimizi öldürüp yememize izin verecekler.” Birdenbire ayağa kalktı. “Seni görmek istiyorlar. Seni onlara götüreceğim.”

“Biz de seninle gideceğiz.”

Bhlokw’un peşinden giderek tüm gün ve ertesi günün yarısı boyunca dağların içlerine doğru ilerlediler. Sonunda, geniş bir çukurda bir ateşin yandığı, karla kaplı bir açıklığa geldiler. Troll Tanrıları, orada bekliyordu.

“Aphrael bize geldi,” dedi Ghworg denen koca yaratık.

“Bunu yapacağını söylemişti,” dedi Ulath. “Bizim bilmemiz gereken şeyler olduğunda gelip anlatacağını söylemişti.”

“Ağzını yüzümüze koydu,” dedi Ghworg, şaşkın bir ifadeyle.

“Böyle yapar. Bu ona keyif veriyor.”

“Acıtmadı,” diye itiraf etti, Aphrael’in onu öptüğü yanağına dokunan Ghworg.

“Ne dedi?” diye sessizce sordu Tynian.

“Aphrael buraya gelip onlarla konuşmuş. Hatta onları birkaç kez öpmüş. Aphrael’i bilirsin.”

“Gerçekten Troll Tanrılan’nı mı öpmüş?” Yüzü sararmıştı.

“O ne dedi?” diye sordu Ghworg.

“Sizin ne dediğinizi söylememi istedi.”

“Bu iyi değil, Thalesia’dan-Ulath. Bizim anlamadığımız kelimelerle konuşmamalı. Adı ne?”

“Ona Deira’dan Tynian derler.”

“Deira’dan Tynian’ı, bizim dilimizi anlar hale getireceğim.”

“Kendini toparla,” diye arkadaşını uyardı Ulath.

“Ne? Neler oluyor, Ulath?”

“Ghworg sana Troll dilini öğretecek.”

“Yani, dur bir dakika- ” Tynian, ellerini başına koydu, bir çığlık attı ve kıvranarak karın içine düştü. Kıvranması hemen geçti, ama yeniden doğrulup oturduğunda rengi solmuştu, sallanıyordu ve gözleri deli gibiydi.

“Deira’dan-Tynian mısın?” diye sordu Ghworg, Troll dilinde.

“E-evet.” Yanıtlarken Tynian’m sesi titriyordu.

“Sözlerimi anlıyor musun?”

“Benim için sözleriniz anlaşılır.”

“Bu iyi. Bizimleyken öbür konuşmadan yapma. Yaparsan, sana güvenemeyiz.”

“Bunu hatırlayacağım.”

“Hatırlaman iyi. Aphrael bize geldi. Berit denen birine, Beresa denen yere gitmemesinin söylendiğini anlattı. Onun yerine, Sopal denen yere gitmesi söylenmiş. Bunun ne olduğunu anlayacağınızı söyledi bize.” Kaşlarını çatarak durdu. “Anlıyor musun?”

“Anlıyor muyuz?” diye Troll dilinde sordu Ulath’a, Tynian.

Ulath, ayağa kalkarak atına gitti ve eyer çantasından bir harita çıkardı. Sonra ateşin başına geri döndü. “Bu, yerin bir resmi,” diye açıkladı devasa varlıklara. “Nereye gideceğimizi bilmek için bu resimleri yapıyoruz.”

Schlee, bir an haritaya baktı. “Yer böyle görünmüyor ki,” dedi. Çömelip kocaman parmaklarını, karın içinden çamura sapladı. “İşte, yer böyle görünüyor.”

Ayaklarının alandaki toprak hafifçe sallanırken Ulath geriye sıçradı. Sonra yere baktı. Gördüğü, bir haritadan çok, kıtanın küçültülmüş bir kopyasıydı. “Bu yerin çok iyi bir resmi,” dedi hayranlıkla.

Schlee omuz silkti. “Ellerimi yerin içine soktum ve onun şeklini hissettim. İşte böyle görünüyordu.”

“Beresa nerede?” diye Ulath’a sordu Tynian, iki günlük bir’ sakal gibi, minicik dağların yamaçlarından yükselen saç teli inceliğindeki ağaçlara şaşkınlık içinde bakıyordu.

Ulath haritasına baktı ve biraz güneye doğru yürüyerek, minicik dalgalarla kaplı parıltılı bir yüzeyin yanında durdu. Hatta ayakları, Schlee’nin yarattığı Tamul Denizi’nin güneyine hafifçe battı. “Tam burada,” dedi Troll dilinde konuşarak, diz çöküp parmağını sahildeki bir noktaya koymuştu.

“Anakha’nın eşini almış olanların, onun gitmesini istedikleri yer burası,” diye açıkladı Tynian, Troll Tanrıları’na.

“Anlamıyoruz,” dedi Khwaj, dobra dobra.

“Anakha eşini sever.”

“Doğru olan da budur.”

“Eşi tehlikede olunca, çok kızgınlasın Eşini alanlar, bunu biliyor. Anakha onlara Çiçek Mücevheri vermedikçe, eşini geri vermeyeceklerini söylediler.”

Troll Tanrıları, olup bitenleri çözmeye çalışarak kaşlarını çattılar. Derken Khwaj, aniden kocaman, kabarık bir ateş bulutu püskürterek gürledi, elli yarda civarındaki bütün karları eritmişti. “Bu adiliktir!” diye gökgürültüsü gibi haykırdı. “Bunu yapmak doğru değil! Onların kavgaları Anakha ile, eşiyle değil! Bu adileri bulacağım! Onları asla çıkamayacakları bir ateşin içine atacağım! Canlarının acısından sonsuza kadar bağrışacaklar!” Tynian düşüncenin korkunçluğu karşısında titredi. Sonra Ulath’m epey bir yardımıyla, Tanrılar’a, nasıl kılık değiştirdiklerini ve bu kılık değiştirme sayesinde yapabildikleri kaçamakları açıkladı.

“Yani siz şimdi gerçekte göründüğünüzden farklı mı görünüyorsunuz, Thalesia’dan-Ulath?’ diye sordu Ghworg, merakla bakıyordu.

“Oldukça farklı, Ghworg.”

“Bu tuhaf. Bana eskisi gibi göründün.” Tanrı bir an durup düşündü. “Belki de o kadar da garip değildir,” diye itiraf etti. “sizin türünüzün hepsi, bana aynı görünüyor.” Kocaman yumruklarını sıktı. ” Khwaj haklı. Kötülerin canını acıtmalıyız. Adı Berit olana, nereye gitmesini söylemişler, bize bir gösterin.”

Ulath yeniden haritasına baktı ve minyatür kıtayı geçerek, Ar-jun Denizi olarak bilinen, büyük bir gölün kenarına geldi. “Burası, Ghworg,” dedi, çömelip parmağını sahildeki bir noktaya basarak. Sonra bifaz daha aşağı doğru çömeldi ve kıyı şeridine dikkatle baktı. “Gerçekten orada!” Yutkundu/’Miniminnacık binaları görebiliyorum! Bu Sopal!”

“Elbette,” dedi Schlee, sanki özel bir şey yokmuş gibi. “Eğer bazı şeyleri eksik bıraksaydım, iyi bir resim olmazdı.”

“Aldatıldık,” dedi Tynian. “Biz düşmanlarımızın, Beresa denen yerde olduklarını sanıyorduk. Ama değiller. Bunun yerine, Sopal denen yerdeler. Adı Berit olanda, Çiçek Mücevher yok. Çiçek Mücevher Anakha’da.

Anakha onu Beresa’ya götürüyor. Eğer adi adamlar Berit ile Sopal denen yerde buluşurlarsa, adi adamlara vermek için, Çiçek Mücevher onda olmayacak. O zaman, adi adamlar kızıp, Anakha’nın eşinin canını yakabilirler.”

“Galiba fazla iyi öğrettim,” diye mırıldandı Ghworg. “Şimdi de hiç susmuyor.”

Ama Schlee, Tynian’ın nutkunu dikkatle dinliyordu. “Ama doğru konuşuyor. Anakha’nın eşi tehlikede olacak. Onu kaçırmış olanlar, öldürebilirler bile.” Dalgın bir halde düşünürken yüzü çarpıldı, geniş omuzlarının üzerindeki derisi titrerken durmadan üzerine düşen kar taneciklerini etrafa silkeliyordu. “Düşüncem şudur ki bu olay Anakha’yi kızdıracak. Öyle çok kızabilir ki, Çiçek Mücevheri uyandırabilir ve bütün dünya yok olup gider. Adilerin onun canını yakmasına engel olmalıyız.”

“Deira’dan-Tynian ve ben, Sopal denen yere gideceğiz,” dedi Ulath. “Adiler bizi tanımayacak, çünkü yüzlerimiz değişti. Adiler adı Berit olana, onlara Çiçek Mücevheri verirse, Anakha’nın eşini geri vereceklerini söylediklerinde orada olacağız. Onlar bunu yaparken, biz de onları öldürüp Anakha’nın eşini alacağız.”

“İyi konuştu,” dedi Zoka, diğer Troll Tanrıları’na. “Düşüncesi iyi. Ona ve diğerine yardım edelim ama adileri öldürmesine izin vermeyelim. Öldürmek yeterli değil. Khwaj’in düşüncesi daha iyi. Onun yerine, Khwaj onları hiç sönmeyecek ateşlerin içine atsın. Bırakalım durmadan yansmlar. Bu daha iyi.”

“Ben bu insan-şeyleri kıpırdamayan zamanın içine yerleştireceğim,” dedi Ghnomb. “Dünya kıpırtısızca dururken, Schlee’nin resmi üzerinde onlarm Sopal denen yere gitmesini izleyeceğiz.”

“Gerçekten insan-şey kadar küçük bir şeyi Schlee’nin resmi üzerinde görebilir misiniz?” diye Yemek Tanrısı’na sordu şaşkın Ulath.

“Siz göremez misiniz?” diye sordu, Ghnomb daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. “Bhlokw’u, yardım etmesi için yanınızda gönderecek ve

Schlee’nin resmi üzerinde sizi izleyeceğiz. Sonra, adiler adı Berit olana, Anakha’nm eşinin onlarda olduğunu kanıtlamak için onu çıkardıklarında, sen ve Deira’dan-Tynian, kıpırdamayan zamandan çıkacak, Anakha’nın eşini onlardan alacaksınız.”

“Ardından ben uzanıp Schlee’nin resminden onları elime alacağım,” diye ekledi Khwaj gaddarca. “Onları buraya getirip asla sönmeyen ateşlerin içine atacağım.”

“Gerçekten Schlee’nin resmine uzanıp içindeki adileri gerçek dünyadan çıkarabilir misin?” diye sordu Ulath hayretle.

“Kolay,” diye omuz silkti Khwaj.

Tynian ateşli bir şekilde başını sallamaktaydı.

“Ne?” diye sordu Schlee.

“Adı Zalasta olan da kıpırtısız zamanın içine gelebilir. Bunu yaptığını gördük.”

“Bu sorun değil,” dedi Khwaj. “Adı Zalasta olan adilerden biri. Onu da asla sönmeyecek bir ateşin içine atacağım. Onu kıpırtısız zamanın içinde bırakacağım, sonsuza dek yansın. Ateş orada da, buradaki kadar sıcak olacaktır.”

Batıya akan ırmakları, doğuya akan ırmaklardan ayıran kayalıklı sırtı geçmelerinin ardından kar ağırlaşıp ıslaklaşmıştı. Astel Bataklıkları’nın üzerinde daima asılı bekleyen kocaman nemli hava bulutu Zemoch Dağları’nın doğu eteklerine çarpıyor, ormanları altına gömüp geçitleri kapatan efsanevi kar fırtınalarının ipini çözüyordu. Kilise Şövalyeleri, Basne adlı Zemoch kentine ulaşmak için gözlerini bile kırpmadan Esos ırmağının güney çatalmdaki vadiyi izleyerek yollarına devam ediyorlardı.

Cyrinic Şövalyeleri Başpiskoposu Abriel, bu sefere çıkarken kendini gayet iyi hissediyordu. Sağlığı yerindeydi ve hayat boyu yaptığı askeri talimler, onun en iyi fiziksel durumda olmasını sağlamıştı. Ama yetmişine

yaklaşmıştı ve asla itiraf etmeyecek olsa da, her sabah erkenden kalkmak, ona artık giderek daha zor geliyordu.

Karlı bir günün sabahında, önlerinde ilerleyen öncü birliklerinin biri, keçi postuna bürünmüş üç Zemoch ile geri döndü. Adamlar zayıf ve kirliydi, yüzlerindeki ifade çok korktuklarını gösteriyordu. Bergsten atını ileriye sürüp onları sorgulamaya girişti. Geride kalanlar iri yarı kilise adamının yanına vardıklarında, bir Arcian Şövalyesi'yle ateşli bir tartışma içinde olduğunu gördüler.

“Ama onlar Zemoch, Ekselansları,” diye karşı çıktı şövalye.

“Bizim savaşımız Otha ile, Aziz Şövalye,” diyordu Bergsten, soğuk bir ifadeyle. “Bu zavallı batıl inançlı şeytanlarla değil. Onlara biraz yiyecek ve sıcak giyecekler verin, bırakın gitsinler.”

“Ama “

“Bu konuda bir sorun yaşamayacağız, değil mi, Aziz Şövalye?” diye sordu Bergsten meşum bir tonla, biraz daha kabararak.

Şövalye, durumunu gözden geçirir gibiydi. Birkaç adım geriledi. “Eee - hayır, Ekselansları,” dedi sonunda, “sanmıyorum.”

“Kutsal Anamız bağlılığını takdir ediyor oğlum,” dedi Bergsten.

“Bu üçünde işimize yarayacak bir şey var mıydı?”dedi Komier.

“Pek yok,” dedi Bergsten, eyerinin üzerinde geriye yaslanarak. “Argoch'un doğusunda bir yerlerde hareket halinde bir tür ordu varmış. Bana anlattıklarına bir sürü söylenti karışmıştı, bu yüzden pek net bir bilgi çıkaramadım.”

“Yani önümüzde bir savaş var,” dedi Komier, beklenti içinde ellerini ovalayarak.

“Bu konuda şüpheliyim” diye itiraz etti Bergsten. “Bölük pörçük laflarından anladığım kadarıyla, önümüzdeki kuvvet, rastgele oluşturulmuş - bir tür dini fanatikler grubu. Chyrellos’daki Kutsal

Annemiz, dokuzuncu yüzyılda, Batı Daresia’daki Elene inancına mensup insanlarla yeniden birleşmeye çalıştığında, dünyanın bu kısmında pek dost edinmedi.”

“Bu neredeyse iki bin yıl önceydi, Bergsten,” dedi Komier. “Kin sürdürmek için çok uzun bir zaman.”

Bergsten omuz silkti. “Eskiler, daha iyidir. Öncülerini biraz daha ilerilere yolla, Komier. Bakalım hoş geldiniz komitesi hakkında daha tutarlı bir rapor alabilecek miyiz. Birkaç esir işe yarayabilir.”

“Bu iş nasıl yapılır, ben de biliyorum, Bergsten.”

“O zaman orada oturup konuşacağına, kalk, yap.”

Argoch’u geçtiler ve Komier’in öncüleri, birkaç esir daha getirdi. Bergsten, üstü başı dökülen, cahil Elene esirlerini kısa bir şekilde sorguladı ve ardından serbest bırakılmalarını emretti.

“Ekselansları,” diye itiraz etti Darellon, “bu hiç de akıllıca değildi. Bu adamlar komutanlarına koşup bütün gördüklerini anlatacaklardır.”

“Evet,” dedi Bergsten, “biliyorum. Ben de bunu yapmalarını istiyorum. Ayrıca bütün arkadaşlarına, dağlardan inen yüz bin Kilise Şövalyesi gördüklerini anlatmalarını istiyorum. Firarlan arttırmaya çalışıyorum, Darellon. Bu zavallı, yanlış yola sokulmuş sapkınları öldürmek istemiyoruz, sadece yolumuzdan çekilmelerini istiyoruz.”

“Yine de stratejik olarak akıllıca olmadığını düşünüyorum, Ekselansları.”

“İstediğini düşünmekte özgürsün, oğlum,” dedi Bergsten. “Bu bir inanç meselesi değil, Kutsal Annemiz aynı fikirde olmamamıza ve tartışmamıza karşı değildir.”

“Siz onları serbest bıraktıktan sonra, tartışmanın pek anlamı yok, Ekselansları.”

“Biliyor musun, aynı şeyi ben de düşündüm.”

İki düşman kuvvet, Basne adlı Zemoch kentinin güneyinde, Esos nehrinin geniş vadisinde, Astel sınırının yaklaşık otuz fersah batısında karşılaştılar. Öncülerin ve esirlerden toparlanan bilgilerin doğru olduğu anlaşılıyordu. Karşılarındaki, bir ordudan çok, kötü silahlanmış, disiplinsiz bir güruhtu.

Dört Tarikat’m eğitmenleri, Bergsten’in etrafını sararak düşünce alışverişinde bulundular. “Onlar da bizim inancımızın müminleri,” dedi Bergsten. “Onlarla anlaşmazlığımız, inancımızın özüyle, bataklıklarının üzerinde daima asılı bekleyen kocaman nemli hava bulutu Zemoch Dağları’nın doğu eteklerine çarpıyor, ormanları altına gömüp geçitleri kapatan efsanevi kar fırtınalarının ipini çözüyordu. Kilise Şövalyeleri, Basne adlı Zemoch kentine ulaşmak için gözlerini bile kırpmadan Esos ırmağının güney çatalmdaki vadiyi izleyerek yollarına devam ediyorlardı.

Cyrinic Şövalyeleri Başpiskoposu Abriel, bu sefere çıkarken kendini gayet iyi hissediyordu. Sağlığı yerindeydi ve hayat boyu yaptığı askeri talimler, onun en iyi fiziksel durumda olmasını sağlamıştı. Ama yetmişine yaklaşmıştı ve asla itiraf etmeyecek olsa da, her sabah erkenden kalkmak, ona artık giderek daha zor geliyordu.

Karlı bir günün sabahında, önlerinde ilerleyen öncü birliklerinin biri, keçi postuna bürünmüş üç Zemoch ile geri döndü. Adamlar zayıf ve kirliydi, yüzlerindeki ifade çok korktuklarını gösteriyordu. Bergsten atını ileriye sürüp onları sorgulamaya girişti. Geride kalanlar iri yarı kilise adamının yanına vardıklarında, bir Arcian Şövalyesi’yle ateşli bir tartışma içinde olduğunu gördüler.

“Ama onlar Zemoch, Ekselansları,” diye karşı çıktı şövalye.

“Bizim savaşımız Otha ile, Aziz Şövalye,” diyordu Bergsten, soğuk bir ifadeyle. “Bu zavallı batıl inançlı şeytanlarla değil. Onlara biraz yiyecek ve

sıcak giyecekler verin, bırakın gitsinler.”

“Ama“

“Bu konuda bir sorun yaşamayacağız, değil mi, Aziz Şövalye?” diye sordu Bergsten meşum bir tonla, biraz daha kabararak.

Şövalye, durumunu gözden geçirir gibiydi. Birkaç adım geriledi. “Eee - hayır, Ekselansları,” dedi sonunda, “sanmıyorum.”

“Kutsal Anamız bağlılığını takdir ediyor oğlum,” dedi Bergsten.

“Bu üçünde işimize yarayacak bir şey var mıydı?”dedi Komier.

“Pek yok,” dedi Bergsten, eyerinin üzerinde geriye yaslanarak. “Argoch’un doğusunda bir yerlerde hareket halinde bir tür ordu varmış. Bana anlattıklarına bir sürü söylenti karışmıştı, bu yüzden pek net bir bilgi çıkaramadım.”

“Yani önümüzde bir savaş var,” dedi Komier, beklenti içinde ellerini ovalayarak.

“Bu konuda şüpheliyim” diye itiraz etti Bergsten. “Bölük pörçük laflarından anladığım kadarıyla, önümüzdeki kuvvet, rastgele oluşturulmuş - bir tür dini fanatikler grubu. Chyrellos’daki Kutsal Annemiz, dokuzuncu yüzyılda, Batı Daresia’daki Elene inancına mensup insanlarla yeniden birleşmeye çalıştığında, dünyanın bu kısmında pek dost edinmedi.”

“Bu neredeyse iki bin yıl önceydi, Bergsten/’ dedi Komier. “Kin sürdürmek için çok uzun bir zaman.”

Bergsten omuz silkti. “Eskiler, daha iyidir. Öncülerini biraz daha ilerilere yolla, Komier. Bakalım hoş geldiniz komitesi hakkında daha tutarlı bir rapor alabilecek miyiz. Birkaç esir işe yarayabilir.”

“Bu iş nasıl yapılır, ben de biliyorum, Bergsten.”

“O zaman orada oturup konuşacağına, kalk, yap.”

Argoch’u geçtiler ve Komier’in öncüleri, birkaç esir daha getirdi. Bergsten, üstü başı dökülen, cahil Elene esirlerini kısa bir şekilde sorguladı ve ardından serbest bırakılmalarını emretti.

“Ekselansları,” diye itiraz etti Darellon, “bu hiç de akıllıca değildi. Bu adamlar komutanlarına koşup bütün gördüklerini anlatacaklardır.”

“Evet,” dedi Bergsten, “biliyorum. Ben de bunu yapmalarını istiyorum. Ayrıca bütün arkadaşlarına, dağlardan inen yüz bin Kilise Şövalyesi gördüklerini anlatmalarını istiyorum. Firarları arttırmaya çalışıyorum, Darellon. Bu zavallı, yanlış yola sokulmuş sapkınları öldürmek istemiyoruz, sadece yolumuzdan çekilmelerini istiyoruz.”

“Yine de stratejik olarak akıllıca olmadığını düşünüyorum, Ekselansları.”

“İstediğini düşünmekte özgürsün, oğlum/’ dedi Bergsten. “Bu bir inanç meselesi değil, Kutsal Annemiz aynı fikirde olmamamıza ve tartışmamıza karşı değildir.”

“Siz onları serbest bıraktıktan sonra, tartışmanın pek anlamı yok, Ekselansları.”

“Biliyor musun, aynı şeyi ben de düşündüm.”

İki düşman kuvvet, Basne adlı Zemoch kentinin güneyinde, Esos nehrinin geniş vadisinde, Astel sınırının yaklaşık otuz fersah batısında karşılaştılar. Öncülerin ve esirlerden toparlanan bilgilerin doğru olduğu anlaşılıyordu. Karşılarındaki, bir ordudan çok, kötü silahlanmış, disiplinsiz bir güruhtu.

Dört Tarikat’m eğitmenleri, Bergsten’in etrafım sararak düşünce alışverişinde bulundular. “Onlar da bizim inancımızın müminleri,” dedi Bergsten. “Onlarla anlaşmazlığımız, inancımızın özüyle ilgili bir konuda değil, Kilise Yönetimi konusunda yatıyor. Böylesi meseleler savaş alanında çözülmez, yani bu adamlardan çok fazlasını öldürmemizi istemiyorum.”

“Ben zaten böyle bir tehlike görmüyorum, Ekselansları,” dedi Eğitmen Abriel.

“Bizden, ikiye bir fazlalar Lord Abriel,” diye belirtti Sör Heldin.

“Bir nokta durumu eşitliyor, Heldin,” dedi Abriel. “Bu adamlar amatör, coşkulu ama eğitimsizler ve neredeyse yarıdan fazlası sadece saman tırmıklarıyla silahlanmış. Eğer hepimiz miğferlerimizi kapatıp mızraklarımızı doğrulturarak hep birlikte üzerlerine saldı-rırsak, çoğu buradan bir haftalık yola kaçar.”

Ve bu da, muhterem Lord Abriel’in yaptığı son hata oldu. Atlı şövalyeler, muhteşem bir düzenle, tüm vadiyi kaplayacak şekilde yelpaze gibi açılarak geniş bir cephe oluşturdular. Dizi dizi Cyrinic, Pandion, Genidian ve Alcion şövalyeleri, hepsi de çeliklere bürünüp savaş atlarına binmiş olarak, bilinen dünyadaki en göz korkutucu organize düşmanlık gösterisi sayılabilecek şekilde sıralandılar.

Maiyetleri arka sıraları oluşturur ve haberciler her şeyin hazır olduğunu bildirmek için at sürerken eğitmenler, en ön sıranın ortasında bekliyorlardı.

“Bu kadarı yeter, sanırım” dedi Komier, sabırsızlıkla. “Levazım arabalarının da saldırması gerekeceğini sanmıyorum.” Etrafındaki arkadaşlarına baktı. “Başlayalım mı, beyler? Haydi şuradaki ayak takımına, gerçek askerler nasıl saldırır, gösterelim.” İri yarı bir Genidian Şövalyesine, küçük bir işaret verdi ve koca sarışın adam Ogre boynuzundan yapılmış trompetini sertçe üfledi.

Ön sıradaki şövalyeler, miğferlerini kapattılar ve atlarını mahmuzladılar. Kusursuz eğitilmiş disiplinli şövalyeler ve atlar, hareket eden bir çelik duvarı gibi ileriye atıldılar.

Saldırının ortasına gelindiğinde havaya kaldırılmış mızraklar, kırılan bir dalga gibi öne eğildi ve karşı orduda firarlar başladı. Eğitimsiz serfler ve çiftçiler, silahlarını atıp korku içinde haykıra-rak kaçmaya başladılar. Orada burada, daha iyi eğitimli birimler pozisyonlarını koruyordu, ama yandaşlarının kaçışı, onları tehlikeli şekilde açıkta bırakıyordu.

Şövalyeler bu birkaç birime müthiş, yankılanan bir darbeyle saldırdılar. Bir kez daha Abriel, savaşın o bildik coşkulu tatminini hissetti. Mızrağı aceleyle kaldırılmış bir kalkana çarptı ve kırılmış silahını bir tarafa atıp kılıcım sıyırdı. Etrafına bakındı ve köylülerin hattının arkasmda bekleyerek görüntüye girmeyen diğer orduyu fark etti, Abriel'in hayatı boyunca gördüğü hiçbir orduya benzemiyordu. Askerler Thalesialılardan bile daha geniş yapılı ve uzundular. Göğüslük ve zincir zırhlara bürünmüşlerdi, ama göğüs zırhları bedenlerine normalden çok daha iyi oturmuş durumdaydı. Bütün kasları, ışıldayan çeliğin altından olduğu gibi görünüyordu. Miğferleri bilinmeyen canavar kafalarının gözalıcı çelik taklitleri gibiydi, önlerinde vizörleri yoktu, ama onun yerine çelik maskeler vardı. Maskelerin üzerindeki yüz hatları birbirlerine benzemeyen bağımsız şekillerde oyulmuştu ve Abriel, onları maskeleri giyen savaşçıların yüz hatları diye düşünüyordu. Cyrinic Eğitmeni, aniden titredi. Maskelerin hatlarmda insani hiçbir şey görünmüyordu.

Bu insani olmayan ordunun merkezinde, tuhaf kubbeli deri bir ' çadır görünüyordu; devasa boyutlarda damarlı parlak siyah bir çadır.

Derken çadır kımıldadı, açıldı, büyüyüp genişledi - kıvrılmış, yarasa benzeri, iki kocaman kanada dönüştü. Sonra kanatların altına sığınmış olan şey doğruldu, hayal edebilmenin ötesinde büyüklüğe sahip bir varlıktı, sivri kulakları, ters dönmüş üçgene benzeyen kafasıyla zifiri karanlığın yaratığı. İğrenç bir yüz boşluğunun içinde iki dar ve kısık göz ışıldıyordu, inanılmaz büyüklükte iki kol öne doğru hırsla uzanmıştı. Parlak siyah derisinin altında şimşekler çakıyor, yaratığın üzerinde dikildiği toprak dumanlar tüterek yanıyordu.

Abriel, tuhaf bir şekilde sakindi. Miğferinin vizörünü Cehennem'in yüzüne iyice bakabilmek için kaldırdı. "Sonunda," diye mırıldandı, "uygun bir rakip." Vizörünü yeniden indirdi, savaş kalkanını bedeninin önüne çekti, yarım yüzyıldan daha uzun bir süredir onurla taşıdığı kılıcını havaya kaldırdı. Hâlâ önünde yükselen kötülüğe karşı eli titremeden kılıcını kaldırabiliyordu. "Tanrı ve Arcium adına!" diye kükreyerek meydan okudu, kendini hazırladı ve yok etmenin içine doğru dümdüz hücuma geçti.

Sekizinci Bölüm

EDAEMUS'UN DARILDIĞINI SÖYLEMEK küçümseyişlerin en büyüğü olurdu. Aslında Delphae Tanrısı olan beyaz ışık lekesi uçları kırmızımsı turuncu renkte ışıldayıp dalgalanmaktaydı ve Delphae vadisinin üzerindeki küçük açıklığın zeminini kaplayan kar, tanrının hoşnutsuzluğunun ısısından erirken buhar filizler halinde tütüyordu. "Hayır!" dedi Tanrı sertçe. "Kesinlikle hayır!"

"Biraz mantıklı ol, Kuzen," dedi Aphrael, gönül çelen bir edayla. "Durum değişti. Artık hiçbir anlamı olmayan şeylere sımsıkı sarılıyorsun. 'Sonsuz düşmanlık' için eskiden bazı nedenler bulunmuş olabilir. Cyrgai savaşı süresince, ailemin pek de iyi davranmadığı konusunda sana katılıyorum, ama bunun üzerinden uzun zaman geçti. Artık hâlâ incinmiş duygularına yapışmak saf çocukluktur."

"Nasıl yapabildiniz, Xanetia?" diye suçlarcasma sordu Ede-amus. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildiniz?"

"Ben sadece bizim tasarılarımız doğrultusunda hareket ettim, Sevdiğim," dedi Xanetia. Sephrenia, Xanetia'nm Tanrisi'yla olan yoğun kişisel ilişkisi karşısında birazcık şaşırmıştı. "Siz bana Anakha'ya yardım sağlamamı buyurmuştunuz ve onun Sephrenia'ya karşı olan sevgisi yüzünden onunla bağlantıya girmek zorundaydım. Aramızdaki düşmanlık duvarını çatlattıktan ve birbirimize güvenmeyi öğrendikten sonra, karşılıklı saygı ve ortak amacımız geleneksel düşmanlığımızı yumuşattı ve biz fark bile etmeden, sevgi yavaşça aramıza süzülüp onun yerini aldı. Benim kalbimde artık o, sevgili kız kardeşimdir."

"Bu ne iğrençliktir! Benim huzurmda bir daha, bu Styric hakkında böyle konuşmayınız!"

“Nasıl arzu ederseniz, Sevdiğim,” dedi, Xanetia, itaatkâr bir tavırla boynunu eğerek. Ama ardından çenesini kaldırdı ve iç ışığı daha yoğun olarak ışıldadı. “Nasıl derseniz öyle olsun, ama ben, yüreğimin gizli sessizliğinde, onun hakkında böyle düşünmeye devam edeceğim.”

“Dinlemeye hazır mısın, Edaemus?” dedi Aphrael, “yoksa önce bir iki yüzyıllık bir huysuzluk nöbeti geçirmeyi mi tercih edersin?”

“Siz şımarıksınız, Aphrael” dedi suçlarcasma Edaemus.

“Evet, biliyorum. Beni böylesine keyifli yapan şeylerden biri de bu. Cyrgon’un Bhelliom’u ele geçirmeye çalıştığım biliyorsun, değil mi? Yoksa yıldızların arasında zıplamaca oynamaktan, burada olup bitenleri izlemeye vaktin mi kalmıyor?”

“Davranışlarına dikkat et,” diye azarladı Sephrenia.

“O da beni yormasın. Nefretini, on bin yıldan beri, hasta bir köpek yavrusunu göğsüne bastırır gibi koruyor.” Çocuk Tanrıça, eleştirir bir ifadeyle, Delphae Tanrısı’nın akkor halindeki varlığına baktı. “Işık şovun beni etkilemiyor, Edaemus. Eğer uğraşmaya değeceğini düşünseydim ben de yapabilirdim.”

Edamus daha parlak bir şekilde ışıldadı ve çevresindeki kırmızımsı turuncu hale islendi.

“Çok sıkıcı,” diye iç çekti Aphrael. ” Üzgünüm, Xanetia, burada sadece vakit kaybediyoruz. Bhelliom ve ben, Klael ile kendi başımıza uğraşmak zorundayız. Usandırıcı Tanrm nasılsa yardım etmeyecek.”

“Klsel!” diye yutkundu Edamus.

“Dikkatini çekebildim, değil mi?” Kız sırıttı. ” Şimdi dinlemeye hazır mısın?”

“Bunu kim yaptı? Kim Klael’i yeniden dünyanın üzerine saldı?”

“Kesinlikle ben değildim. Cyrgon tam işlerini yoluna koymuşken, Anakha her şeyi tersine çevirdi. Cyrgon’un kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin, böylece kurallara uymamaya başladı. Bize bu işte yardım edecek misin - ya da oturup yüz çağ daha somurtacak mısın? Çabuk ol, çabuk, Edamus,” dedi kız, parmaklarını şıklatarak. “Kararını ver. Bütün gün seni bekleyemem.”

“Daha fazla adama ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?” diye sordu Narstil. Çöp gibi kolları, çökük avurtlarıyla, sıska ve nerdeyse iskelet gibi bir Arjuniydi. Arjuna ormanlarının derinliklerindeki kampının ortasında geniş bir ağacın altında, bir masada oturuyordu.

“Riskli bir meslektesin” diye omuz silkti Caalador, etrafındaki karmakarışık kampa bir göz attı. “Mobilyalar, kilimler ve duvar halıları çalıyorsun. Yani köyleri talan edip ıssız yerlerdeki mülklere saldırıyorsun. Sen çalmaya uğraşırken insanlar da kendilerini savunuyor, yani olaylar çıkıyor. Şu anda adamlarının yansı sargılı dolaşıyor ve belki her seferinde, arkanda birkaç ölü bırakıyorsun. Senin alanındaki bir liderin daima daha çok adama ihtiyacı vardır.”

“Şu anda boş yerim yok.”

“Ben birkaç yer ayarlayabilirim,” dedi Bevier, tehditkâr bir şekilde, başparmağım baltasının ağzında dramatik bir edayla gezdirerek.

“Bak, Narstil,” dedi Caalador biraz daha kaba bir tonda, “adamlarım gördük. Şimdi dürüst ol. Birilerinin keçilerini kaçırdıklan ya da tavuklarını çaldıları için başlan belaya girmiş bir avuç yerel kötü çocuğu başına toplamışsın. Profesyonel adamların yok ve bizim sana sunduğumuz şey de bu - profesyonellik. Senin kötü çocukların hava atarak, acımasız ve belalı görünerek birbirlerini etkileyebilirler, ama gerçek katillik onların doğasında yok, bu yüzden kavga başlayınca canlan yanıyor. Adam öldürmek bizi rahatsız etmez. Buna alışığız. Senin burdaki hanzolannın birbirlerine bir şeyleri kanıtlamaları gerekiyor, ama bizim gerekmiyor. Orden bizim kim olduğumuzu biliyor. Yoksa sana bu mektubu yollamazdı.” Gözleri hafifçe

kısıldı. “İnan bana, Narstil, sokağm karşı yakasında bir dükkân açacağımıza seninle çalışsaydık, hayat hepimiz için daha kolay olurdu.”

Narstil artık kendisinden biraz daha az emin görünüyordu. “Bu konuyu düşüneceğim.”

“Düşün. Sakın, önceden potansiyel rekabeti ortadan kaldırmaya kalkışma. Senin kötü çocuklar, bununla başa çıkamaz, ben ve arkadaşlarım da, konuya kişisel yaklaşmakta zorlanırız.”

“Şunu yapmayı bırak,” diye kız kardeşini azarladı Sephrenia, dördü birükte Delphaeus’un kordiorumsu sokaklarından geçerek Xanetia’nin halkının Anari’si olan, Cedon’un evine yaklaşıyorlardı.

“Edaemus yapıyor,” diye karşılık verdi Aphrael.

“Burası onun kenti, bunlar da onun insanları. Konuk olduğun zaman böyle davranmak hiç kibarca değildir.”

Xanetia onlara şaşkın bir bakış attı.

“Kızkardeşim gösteriş yapıyor” diye açıkladı Sephrenia.

“Yapmıyorum,” diye karşı çıktı Aphrael.

“Evet, yapıyorsun Aphrael ve bunu sen de, ben de biliyoruz. Bu konuyu daha önce tartışmıştık. Artık şunu yapmayı bırak.”

“Hiçbir şey anlamıyorum” diye itiraf etti Xanetia.

“Çünkü sen onun varlığını algılamaya alıştın, kız kardeşim,”di-ye bıkkın bir tavırla açıkladı Sephrenia. “Diğer Tanrıların müritlerinin yamndayken, kutsallığıyla böyle gösteriş yapmaması gerekiyor. Bu en büyük kabalıktır ve kendisi de biliyor. Bunu sadece Edaemus’u rahatsız etmek için yapıyor. Bütün o kutsal kişiliğiyle şehri yerle bir etmediğine ya da çatılardaki kamışları ateşe vermediğine şaşırıyorum.”

“Söylediğin çok haince bir şey,” diye suçladı Aphrael.

“Öyleyse davranışlarına dikkat et.”

“Edaemus dikkat etmedikçe, ben de etmem.”

Seprenia, gözlerini yukarı doğru yuvarlayarak iç çekti.

Delphaeus’u oluşturan devasa şehir binanın güney kanadından girdiler ve loş bir koridor boyunca ilerleyerek Cedon’un kapısına geldiler. Anari, kadim yüzü şaşkınlıkla dolu olarak, onları bekliyordu. Edaemus olan ışık yaklaştığında adam dizlerinin üzerine çöktü, ama Tanrısı, ışığını söndürerek insan suretine büründü ve onu ayağa kaldırmak için uzandı. “Bu gerekmez, yaşlı dostum,” dedi.

“Bak sen, Edaemus” dedi Aphrael, “gerçekten yakışıklıymışsm. Böyle ışıklara bürünüp, bizden saklanmamalısın.”

Delphae Tanrısının yaşı belirsiz yüzüne, hafif bir gülümseme yayıldı. “Beni iltifatlarla baştan çıkarmaya uğraşma, Aphrael. Seni ve yöntemlerini biliyorum. Beni böylesine kolayca tavlayamazsm.”

“Gerçekten mi? Tavlandın bile, Edaemus. Ben artık seninle, sadece oynuyorum. Elim çoktan yüreğini avuçladı bile.” Gümüş gibi çınlayan bir kahkaha attı. “Ama bu seninle benim aramda kalacak, Kuzen. Şimdi yapacak başka işlerimiz var.”

Xanetia, sevgiyle kadim Cedon’u kucakladı. “Sizin de fark etmiş olduğunuz gibi, sevgili yaşlı dostum, Her an her şey değişebilir. Karşı karşıya olduğumuz felaket tüm dünyayı yeniden şekil-‘ lendirebilir. En iyisi önce bu felaketi değerlendirelim, sonra durup keyfimiz için, etrafımızdaki her şeyin nasıl değiştiğine şaşabiliriz.”

Cedon onları, üç taş basamak inerek ulaştıkları, içinde keyifli bir ateş yanan, alçak tavanlı, içe doğru kavisli, beyaz badanalı ve rahat mobilyalarla döşeli odasına götürdü.

“Onlara neler olduğunu anlat, Xanetia” diye önerdi Aphrael, Sephrenia’nm kucağına tırmanarak. “Bu niçin tüm kuralları çiğneyerek

buraya gelmek zorunda kaldığımı .onlara açıklar.” Kaşlarını devirerek Edaemus’a baktı. “Sen ne düşünürsen düşün, Kuzen, iyi huylu davranabilirim, burada acil bir durumla karşı karşıyayız.”

Xanetia son aylarda olup bitenleri anlatmaya başlarken Sephrenia iskemlesinde arkasına doğru yaslandı. Delphaeus’da, Sephrenia’nm son ziyaretinde algılayamadığı huzur ve sakinlik vardı. O zamanlar düşünceleri, saplantılı nefreriyle öylesine doluydu ki, etrafına dikkat edememişti. Delphae Sparhawk’dan, vadilerini tüm dünyadan koparmasını istemişti, ama bu bir şekilde gereksiz görünüyordu. Onlar zaten dünyadan kopuktu - öylesine kopuk ki, neredeyse insan bile değildiler. Garip bir şekilde, Sephrenia onlara özeniyordu.

“Adamı çıldırtırlar, değil mi?” diye mırıldandı Çocuk Tanrıça. “Ve senin aradığın sözcük de ‘Saflık’.”

“Ve sen de, bunu rahatsız etmek için elinden geleni yapıyorsun, değil mi?”

“Onlar hâlâ bu dünyanın bir parçası, Sephrenia - en azından bir süre daha. Benim tüm yaptığım, onlara biz geri kalanların da bu dünyada olduğunu hatırlatmak.”

“Edaemus’a karşı çok kötü davranıyorsun.”

“Onu gerçekliğe geri getirmeye çalışıyorum. Son birkaç yüzyıldır kendi basmaydı ve diğerlerinin de ortalıklarda olmasının nasıl bir şey olduğunu unuttu. Sadece ona bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorum. Aslında, bu ona iyi geliyor. Kendini beğenmiş olmaya başlamıştı.” Ablasının kucağından kaydı. “Özür dilerim,” dedi, “ona bir ders daha vermemin zamanı geldi.” Odayı geçerek Edaemus’un tam önünde durdu ve iri, koyu renkli gözlerini yüzüne dikip yalvarırcasına bakmaya başladı.

Delphae Tanrısı, Xanetia’nm anlattıklarına öylesine dalmıştı ki, Aphrael’in farkına bile varmadı, Aphrael kollarım ona doğru uzattığında dalgın bir şekilde eğilip kızı kaldırararak kucağına aldı.

Sephrenia gülümsedi.

“Ve en son olarak,” diye raporuna devam etti Xanetia, “genç Sör Berit’e yeni talimatlar verildi. Dönüp Arjun Denizi kıyısındaki Sopal kentine gitmesi gerekiyor. Çocuk Tanrıça’yı bu değişiklikten haberdar etti ve o da bizlere haber verdi. Troll Tanrıları, Sör Ulath ve Sör Tynian’ı, Yok-Zaman dedikleri şeyde saklayarak Sopal’a göndermeyi düşünüyorlar. Onların düşüncesine göre, düşmanlarımız, Bhelliom ile takas etmek için, Kraliçe’yi ortaya çıkardıklarında, saklandıkları yerden çıkıp onu kurtarabilirler.”

“Yok-Zaman mı?” Cedon’un, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“İptal edilmiş zaman,” diye açıkladı Aphrael. “Troll’ler avcıdırlar ve avlarının izlerini görülmeden sürebilmeleri için, Tanrıları onlara yeni bir saklanma yeri yaratmışlardı. Akıllıca, ama mahzurları var.”

Edaemus, Aphrael’e, Sephrenia’nın çok kereler öğrenmeye çalışıp asla kavrayamadığı dilde, bir şeyler sordu. Aphrael, kuru, teknik bir tonda, elleriyle karmaşık hareketler yaparak açıkladı.

“Ha,” dedi Tanrı sonunda Tamul diline geri dönerek, yüzünde anlamış bir ifade vardı. “İlginç bir fikir.”

“Troll Tanrıları nasıldır, bilirsin,” dedi, kız yüzünü hafifçe buruşturarak.

“Gerçekten de korkunç taleplerini kabul etmelerini sağladın mı?”

“Bende istedikleri bir şey vardı,” dedi omuz silkerek. “Üç yüz asırdır, Bhelliom’dan kaçmanın bir çaresini arıyorlardı. Şartlarımı sevmediler, ama pek seçenekleri yoktu”

“Zalimsiniz, Aphrael.”

“Aslında değilim. Beni gereklilikler zorladı, gereklilikler de ne zalimdir, ne de sevecen. Onlar sadece vardır. Birkaç gün önce yanlarına gittiğimde, onları birkaç kez öptüm ve bu da kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladı - en azından, ısırmayacağımı anladıktan sonra.”

“Bunu yapmadın!” Tanrı dehşete düşmüş görünüyordu.

“O kadar kötü değiller,” dedi Aphrael, yaptığını savunarak. “Sanırım kulaklarının arkasını da okşayabilirdim, ama bu onları in-citebilirdi, bu yüzden bunun yerine, onları öptüm.” Kız gülümsedi. “Birkaç öpücük daha ve yavru köpekler gibi ellerimi yalarlardı.”

Edaemus sırtını dikleştirdi ve Aphrael’in nerede oturduğunu yeni fark etmişçesine gözlerini kırpıştırdı.

Kız, ona gizemli gülücüklerinden birini daha yolladı, yanağını okşadı. “Her şey yolunda, Kuzen,” dedi. “Sen de yola geleceksin. Herkes yola gelir.” Kucağından inip odanın diğer ucundaki kız kardeşinin yanma gitti.

“Burası benim yerim!” diye tehditkâr bir havayla bağırdı, ırkı belirsiz, kıllı bir tip, Kalten uyumak üzere eyer çantalarını indirerek geniş bir ağacın altındaki açıklığa kıvrılırken.

“Öyleydi,” diye homurdandı Kalten.

“Buraya öyle elini kolunu sallayarak gelip birinin yerini çala-mazsm.”

“Öyle mi? Buna karşı bir yasa mı var?” Kalten ayağa dikildi. Diğerinden en az bir kafa daha uzundu ve zırh gömleğinin içinde kocaman görünüyordu. “Arkadaşlarım ve ben, burada kalacağız,” dedi düz bir sesle, “yani pılmı pırtını topla ve başka bir yere git.”

“Elenelerden emir almak gibi bir alışkanlığım yoktur!”

“Bu çok kötü. Şimdi çek git. Yapacak işlerim var.” Kalten’in keyfi yerinde değildi. Aklında sürekli olarak Alean’ın tehlikede olduğu düşüncesi vardı ve ufak sataşmalar bile, asabını çok bozabiliyordu. Bu yüzünden de belliydi. Diğeri birkaç adım geriledi.

“Daha da geri,” dedi Kalten.

“Geri döneceğim,” dedi kızgın bir ifadeyle ve birkaç adım daha geriledi. “Tüm arkadaşlarımı toplayıp geleceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Kalten, biraz önce yerinden ettiği adama bile bile sırtını döndü.

Caalador ve Bevier, ona katıldılar. “Bela mı?” dedi Caalador.

“Ben böyle demezdim,” dedi Kalten, omuz silkerek, “Sadece ast üst ilişkilerini belirliyordum, hepsi bu. Salakça davranışlara katlanmayacağını göstermek için yeni bir durumla karşı karşıya kaldığında, birkaç kişiyi sağa sola iteklemen gerekiyor. Haydi yerleşelim.”

Çadırlarını kurup yatakları için kuru yaprak ve yosun toplarlarken Narstil yanlarına geldi. “Bakıyorum yerleşiyorsunuz, E-zek,” dedi Caalador’a. Sesi, kibarca olmasa da uzlaşmacıydı.

“Birkaç son hareketin ardından, tamamdır,” dedi Caalador.

“Siz iyi kamp kuruyorsunuz,” diye belirtti Narstil. “Düzenli.”

“Karışık bir kamp, karışık bir kafanın göstergesidir,” diye omuz silkti Caalador. “Geldiğine sevindim, Narstil. Buralarda bir yerlerde, bir ordunun kamp kurduğunu duyduk. Sorun yaratıyorlar mı?”

“Onlarla bir anlaşmamız var. Biz onlardan çalmıyoruz, onlar da bizi rahat bırakıyor. Natayos’daki, zaten gerçek bir ordu değil. Daha çok, büyük bir asi öbeği. Hükümeti devirmek istiyorlar.”

“Herkes bunu istemiyor mu zaten?”

Narstil güldü. “Aslında, o güruhun Natayos’da olması, benim işim için çok iyi. Onların varlığı polisi, ormanın bu kısmından uzak tutuyor; bize hoşgörü göstermelerinin bir nedeni de bizim yolcuları soyuyor olmamız, böylece insanlar bu civara pek uğra-mıyor ve Natayos etrafında olup bitenlere burunlarını sokmuyorlar. Onlarla bayağı kârlı işler yapıyoruz. Çaldığımız hemen hemen her şey için çok iyi bir pazar oluşturuyorlar.”

“Natayos denen bu yer, buraya ne kadar uzakta?”

“On mil kadar. Eski bir harabe. Scarpa - orasının şefi - birkaç yıl önce asileriyle oraya yerleşti. Etrafı toparlayıp sağlamlaştırdı ve her gün, yeni taraftarlar getiriyor. Ondan pek hoşlanmam, ama iş, iştir.”

“Neye benziyor?”

“Adam deli. Bazı günler o kadar deliriyor ki, aya karşı uluyor. Bir gün imparator olacağına emin ve sanırım yakın bir zamanda, o ayak takımın toparlayıp harabelerden dışarı yürüyecek. Bu ormanda oldukça güvenlikte, ama açık alana çıkar çıkmaz Atanlar onu anında köpek maması yapar.”

“Buna üzülmemiz gerekir mi?” diye sordu Bevier.

“Ben şahsen hiçbir şeye daha az üzülemezdim,” dedi Narstil görünüşe göre tek gözlü eşkiyaya. “Bu konuda beni tek üzecek olan şey, onunla yaptığım işin bitecek olması.”

“Herkes istediği gibi Natayos’a girip çıkabilir mi?” diye sordu Kalten, sanki sadece hafiften merak ediyormuş gibiydi.

“Eğer yaranda içki ve yemek yüklü bir katır varsa, seni kucakları açık karşılarlar. Oraya birkaç günde bir, bira fıçılarıyla yüklü bir öküz arabası yolluyorum. Askerlerin birayı çok sevdiğini bilirsin.”

“Ya, evet” diye onayladı Kalten. “Bir zamanlar tanıdığım birkaç asker vardı, birisi bir bira fıçısı açtı mı, tüm dünyaları dururdu.”

“Bu, bizden yayılan ışığı, kontrol edebilme yetimizle alakalı” diye açıkladı Cedon. .”Bizim görüntü dediğimiz, aslında ışık tarafından oluşturulur. Kamuflaj mükemmel değildir. Birtakım hafif pırıldamalar oluşur ve gölgemizin bizi ele vermemesi için çok dikkat etmemiz gerekir, ama belirli bir dikkatle görünmez olabiliriz.”

“Burada bazı ilginç zıtlıklar var,” dedi Aphrael. “Troll Tanrıları, zamanı etkiliyor, sen ışığı etkiliyorsun ve ben de kendilerinden saklanmak istediğim

insanların dikkatlerini etkiliyorum, bunların hepsi, bir miktar görünmezlik sağlamak için.” “Sen gerçekten görünmez olabilen bir kimse biliyor musun, Kutsal Kişi?” diye sordu Xanetia.

“Ben bilmiyorum. Sen biliyor musun, Kuzen?”

Edaemus başını salladı.

“Ama nerdeyse görünmez olabiliyoruz,” dedi Çocuk Tanrıça. “Gerçek şeyin herhalde bazı mahsurları olurdu. Bu çok iyi bir fikir, Anari Cendon, ama Xanetia’nm kendini herhangi bir tehlikeye atmasını istemiyorum. Böyle bir şey için, onu çok fazla seviyorum.”

.Xanetia hafifçe kızararak Edaemus’a, neredeyse suçlu bir ifadeyle baktı. Sephrenia güldü. “Seni dürüstçe uyarmalıyım, Edaemus,” dedi. “Müritlerine gözkulak ol. Benim Tanrıçam, uslanmaz bir hırsızdır.” Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Eğer Xanetia kimseye görünmeden Sopal’a gidebilseydi, bu çok yararlı olurdu. Diğerlerinin düşüncelerine ulaşabilme yetisi sayesinde kısa sürede, Ehla-na’nın orada olup olmadığını anlayabilirdi. Oradaysa, harekete geçebiliriz. Değilse, Sopal’in sadece şaşırtmaca olduğunu anlarız.”

Cedon Edaemus’a baktı. “Sanırım, Sevdiğim Kişi, etrafımızdaki dünyadaki etkinliklerimizi, önceden planladığımıza göre biraz daha geniş bir alana yaymamız gerekecek. Anakha için, karısının güvenliği her şeyden daha önemli, eşi ona sağlıklı ve tek parça halinde dönene dek bize verdiği söz tehlikede demektir.”

Edaemus iç çekti. “Dediğiniz gibi olsun, Anari’m. Bu beni rahatsız etse de, sanırım dünyadan el etek çekmişliğimizi bir tarafa bırakıp gücümüz yettiği kadar, Anakha’nm eşinin aranması çalışmalarına katılmalıyız.”

“Bu işe katılmak istediğine gerçekten emin misin, Edaemus?” diye sordu Aphrael. “Gerçekten, gerçekten emin misin?”

“Söyledim ya, Aphrael.”

“Peki benim niye, bir çift Elenenin hayatıyla bu kadar ilgilendiğimi merak etmiyor musun? Elenelerin kendi Tanrıları var, biliyorsun. Niçin onlarla böyle ilgilendiğimi tahmin edebilir misin?”

“Niye lafı böylesine döndürerek konuşuyorsun, Aphrael?”

“Çünkü insanları şaşırtmayı severim. Annemin ve babamın iyi olmasını böylesine içten umursadığm için sana gerçekten teşekkür etmek isterim, Kuzen. Kalbimin en derinliklerine ulaştın.”

Edaemus, donup kalmış bir şekilde kıza bakakaldı. “Bunu yapmadın!” değil mi diye yutkundu.

“Birilerinin yapması gerekiyordu.” Kız omuzlarını silkti. “İçimizden birisinin Bhelliom’a göz kulak olması gerekiyor. Anakha Bhelliom’un yaratığı, ama elim yüreğinin etrafında olduğu sürece, yaptığı şeyleri az çok kontrol edebiliyorum.”

“Ama onlar Elene!”

“Uff, büyü artık, Edaemus. Elene, Styric, Delphae - ne fark eder ki? Eğer kalbini kapalı tutmazsan, hepsini sevebilirsin.”

“Ama onlar domuz yiyor!”

“Biliyorum,” diye ürperdi kız. “İnan bana, çok iyi biliyorum. Bu da üzerinde çalıştığım noktalardan biri.”

Senga, etnik kökenleri, artık kimsenin, onun gerçekten hangi ırka ait olduğunu söyleyemeyeceği kadar birbirine karışmış, iyi huylu bir hayduttu. Sürekli sırıtır, bağırarak konuşur ve çok ovunurdu, bulaşıcı bir kahkahası vardı. Kalten onu sevmişti ve Senga da, Col adıyla tanıdığı bu kanun kaçağı Elene’de kardeş bir ruh bulmuş gibiydi. Mobilyaların ve diğer ev eşyalarının tıka basa çıplak zeminde yığınlar halinde durduğu, Narstil’in karman çorman dairesinin önünden geçerken, Senga kahkahalarla gülmekteydi. “Hey, Col!” diye bağırdı, Kalten, Caalador ve Bevier’in

çadırlarını kurdukları ağaç altına geldiğinde. “Sen de gelsen iyi olur. Bir öküz arabası dolusu bira, Natayos’daki her kapıyı açar.”

“Ordular beni sinirlendiriyor, Senga” dedi Kalten. “Subaylar durmadan seni orduya yazmaya çalışır - genellikle kılıç zoruyla - ve genel olarak generaller de benim ölçülerime göre fazla ahlak düşkünü. “Sıkıyönetim,” lafı bile, nedense kanımı dondurmaya yetiyor.”

“Scarpa bir meyhanede büyümüş, dostum,” diye temin etti, Senga, “ve annesi de bir orospuymuş, yani, insan doğasının karanlık tarafına alışık olması gerekir.”

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Kalten.

Senga sırıtıp gözlerini yukarıya yuvarladı, kocaman bir keseyi şmgırdattı. “Suç hayatımı sona erdirip kendi bira imalathanemi açmaya karar verdim. Tek sorun, Natayos’daki dostlarımızın, büyük olasılıkla, yakında gidecek olmaları. Birahanemi kurarsam ve müşterilerimin hepsi gidip Atanlar tarafından öldürülürse, bütün o biraları benim içmem gerekir. Kimse de o kadar susayamaz.”

“Yaa? Asilerin yakında gideceğini nerden çıkardın?”

“Özel bir şey yok,” dedi Senga, yere çöküp Kalten’e şarap tulumunu ikram ederken. “Scarpa son birkaç haftadır yoktu. O ve iki ya da üç Elene, geçen ay Natayos’dan gittiler, orada konuştuğum hiç kimse, nereye ya da neden gittiklerini bilmiyordu.”

Kalten, ifadesinin alakasız görünmesine özellikle dikkat ediyordu. ” Onun deli olduğunu duydum. Delilerin, bir şeyler yapmak ya da bir yerlere gitmek için nedene ihtiyaçları yoktur.”

“Scarpa, tabii ki sapına kadar deli, ama şu asileri kesinlikle istediği zaman, çılgınlıklarına kışkırtabilir. Bir konuşma yaptığında oturacak bir yer bulmaya çalışsan iyi olur, çünkü en az altı saat konuşur. Her neyse, bir süre önce gitmişti ve ordusu da, kışı geçirmek için yerleşmeye hazırlanıyordu. Artık döndüğüne göre, durum değişti.”

Kalten birdenbire dikkat kesildi. “Geri mi geldi?”

“Evet, dostum. İşte, biraz iç.” Senga, şarap tulumunun tıpasını açtı ve koca bir şarap dalgasını ağzına akıtıp yuttu. Sonra, elinin tersiyle çenesini sildi. “O ve Elene arkadaşları Natayos’a geri döneli dört gün bile olmadı. Duyduğuma göre, yanlarmda iki de kadın varmış.”

Kalten yere çöktü ve ani heyecanını saklamak için kılıç kemerini ayarhyormuş gibi yaptı. “Onun, kadınlardan nefret ettiğini sanıyordum,” dedi, sesini sıradan bir şey söylüyormuş havasında tutmaya çalışarak.

“Öyle, ama duyduğuma göre, bu iki kadın, yoldan geçerken yanma aldığı iki eğlencelik değilmiş. Bir kere, elleri bağlıymış ve konuştuğum adam, perişan göründüklerini, ama meyhane güllerine benzemediklerini söyledi. Onlara doğru dürüst bakamamış, çünkü Scarpa onları güzel mobilyalarla, duvar halılarıyla süslenmiş ve özel birileri için düzenlenmiş görünen bir eve sürüklemiş.”

“Kadınlarda sıradışı bir şeyler görmüş mü?” diye sordu, Kalten nefesini tutarak.

Senga omuzlarını silkip bir yudum daha aldı. “Sanırım sadece, sıradan kamp eşlikçileri gibi muamele görmemeleri.” Başını kaşıdı. “Adamın bana söylediği bir şey daha vardı. Neydi acaba?”

Kalten bu sefer nefesini tuttu.

“Haa, evet,” dedi Senga, “şimdi hatırladım. Adam, Scarpa’ran Natayos’a davet etmek için bu kadar uğraştığı bu iki kadının Elene olduğunu söylemişti. Ne garip, değil mi?”

Dokuzuncu Bölüm

GÜNEYDOĞU ARJUNA KIYILARINDAKİ Beresa kenti, Güney Tamul Denizi ve onun arkasındaki bataklık arasındaki kumsala bir kurbağa gibi kurulmuş, basık, sevimsiz bir yerdi. Bölgenin ana sanayi ürünü mangal kömürüydü ve Beresa'nm üzerinde asılı duran nemli havada, bir lanet gibi ağır, keskin bir duman vardı.

Kaptan Sorgi, yük iskelesine belli bir mesafede demir atarak liman görevlisiyle görüşmek için karaya çıktı.

Gemici giysileri içindeki Sparhawk, Stragen ve Talen, güverte parmaklıklarına yaslanmış, pis kokulu suyun öte yakasındaki hedeflerine bakıyorlardı. "Harika bir fikrim var, Fron," dedi Stragen, Sparhawk'a.

"Yaa?" diye cevapladı Sparhawk.

"Niye gemiden atlamıyoruz?"

"İyi denemeydi, Vymer," diye güldü Talen. Artık hepsi, az çok, takma isimlerine alışmışlardı.

Sparhawk, mürettebattan kimsenin olmadığına emin olmak için etrafa bakındı. "Sıradan bir gemici, ücretini almadan gemiyi terk etmez. En iyisi, dikkat çekecek bir şey yapmayalım. Zaten geriye kalan tek iş, yükün indirilmesi."

"Reis'in kamçısının tehdidi altında," dedi Stragen, suratsızca. '.'Bu adam gerçekten benim kendime hakimiyetimi deniyor. Sadece görünce bile, içimden öldürmek geliyor."

“Son bir kez daha ona katlanabiliriz,” dedi Sparhawk. “Bu kent, bir sürü düşmanca gözle dolu olacak. Krager notunda buraya gelmemi söyledi ve benim, arkamdan destek getirip getirmeyeceğimi öğrenmek için etrafta adamları olacaktır.”

“Plandaki zayıf nokta da bu olabilir, Fron,” dedi Stragen. “Sorgi, bizim sıradan gemiciler olmadığımızı biliyor. O ağzından laf kaçıracak cinsten bir adam mıdır?”

Sparhawk, başını salladı. “Sorgi ağzını nasıl kapalı tutacağını bilir. Ona, bizi kimseye fark ettirmeden Beresa’ya getirmesi için para verildi ve Sorgi, kendisine ödenen para karşılığında yapması gerekeni daima yapar.”

Kaptan, akşama doğru geri döndü ve gemi, demir alıp limandan dışarıya doğru uzanan iskelelerinden birine yanaştı. Ertesi sabah yükü indirdiler. Reis kamçısını idareli kullandı ve yük boşaltma işlemi, hızla sona erdi.

Kargo tamamen boşaltıldığında gemiciler, güvertede, Sorgi’nin, üzerindeki hesap defteri ve para desteleriyle arkasında oturduğu küçük masanın önünde sıraya girdiler. Kaptan, her gemiciye parasını öderken bir de küçük konuşma yapıyordu. Bu konuşmalar, hafif farklılıklar taşıyordu, ama temel içerik aynıydı: “Beladan uzak dur ve gemiye zamanında dön. Yelken açma zamanı gelince, seni beklemem.” Sparhawk ve arkadaşlarına paralarını öderken de bu konuşmada bir değişiklik yapmadı, yüzünde onların tayfadan farklı olduğunu ima edebilecek hiçbir ifade yoktu.

Sparhawk ve iki arkadaşı, gemici torbaları omuzlarında, içleri küçük bir beklentiyle dolu olarak rıhtıma indiler. “Şimdi gemicilerin, neden karaya ayak basınca öyle haytalaştığını anlıyorum,” dedi Sparhawk. “Bu pek büyük bir seyahat değildi, ama içimden, acaip dağıtmak geliyor.”

“Ne tarafa?” diye sordu Talen, sokağa indiklerinde.

“Denizci’nin Durağı diye bir han var,” dedi Stragen. “Deniz kıyısındaki savaş alanından uzakta, sakin, temiz bir yer olduğunu duymuştum. Orayı, çalışmalarımız için üs olarak kullanabiliriz.”

Beresa’mn gürültülü ve pis kokulu sokaklarından geçerlerken güneş batmaktaydı. Arjun Nehri’nin geniş, sırılsıklam deltasında pek taş bulunmadığı için binaların çoğu, dört köşe kesilmiş kütüklerden yapılmıştı ve kütüklerin çoğu da, daha yerlerine bile yerleştirilmeden rutubet tarafından çürütülmüşe benziyordu. Her yerde küf ve mantar boy atmaktaydı, hava, kentin dışındaki kömür üretim yerlerinden gelen kötü odun kokusu ve üşütücü bir nemle doluydu. Sokaklardaki Arjuniler, Tamul kuzenlerinden gözle görülür şekilde daha esmerdiler, bakışları hilekârdı ve sevimsiz şehirlerinin çamurlu sokaklanndaki sıradan gezintileri bile sinsice görünüyordu.

Sparhawk, perişan sokaktan geçerken sessizce büyüyü mırıldandı ve etrafta olduklarından emin olduğu takipçilerin dikkatini çekmemek için dikkatle ortalığa saldı.

“Ee?” diye sordu Talen. İri Pandion’un ne zaman büyü kullandığını anlayabilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi.

“Oralarda bir yerdeler,” dedi Sparhawk. “Fark edebildiğim üç kişi var.”

“Bizim üzerimizde yoğunlaşıyorlar mı?” diye gergince sordu Stragen.

Sparhawk, başını salladı. “Dikkatleri etrafa dağılmış. Styric değiller, o yüzden onları aradığımı fark etmeyecekler. Yürümeye devam edelim. Peşimizden gelirlerse, size haber veririm.”

Denizci’nin Durağı, balık ağları ve diğer denizci aksesuarlarıyla süslenmiş, kare şeklinde, düzgün bir handı. İri yan emekli bir kaptan ve aynı irilikte olan karısı tarafından işletiliyordu. Çatılarının altında hiçbir saçmalığı hoş görmüyorlardı ve olası müşterilerinin parasını kabul etmeden önce, uzun bir ev kuralları listesi sayıyorlardı. Sparhawk, yasakladıkları bazı şeyleri, hayatında duymamıştı.

“Şimdi nereye?” diye sordu Talen, denizci torbalarını odalarında bırakıp yeniden çamurlu sokağa çıktıklarında.

“Rıhtıma döneceğiz,” dedi Stragen. “Yerel hırsızların şefinin adı Estokin. Daha çok kaçakçılarla ve kargo mallarından çalan gemicilerle iş yapıyor. Caalador’un yazdığı bir mektubum var. Görünüşe göre, biz onun, Hasat Festivali esnasında verdiği paranın karşılığını almak için buradayız. Arjunilere genellikle güvenilmez, bu yüzden Estokin bizi gördüğüne çok şaşırmayacaktır.”

Estokin’e, çok açık bir şekilde, doğduğu günden itibaren suç içinde yaşanacak bir hayat belirlenmişti. Yüzü, Sparhawk’m belki de şu ana dek gördüğü, en kötü yüzdü. Sol gözü sürekli olarak kuzeydoğu yönüne bakıyordu ve belirgin bir şekilde şaşıydı. Sakalı seyrek ve dağınıktı, derisi, pul pul soyulan bir hastalık sonucunda lekelenmişti. Sürekli olarak, bir kış göğü gibi beyaz pullar dökmesine neden olacak biçimde, yüzünü kaşıyordu. Burundan gelen tiz sesi, aç bir sivrisineğin vızıldaması gibiydi, sarımsak, ucuz şarap ve ringa balığı turşusu kokuyordu. “Caalador beni, kendisini aldatmakla mı suçluyor, Vymer?” diye sordu belirli bir miktar öfke sergileyerek.

“Elbette hayır,” dedi Stragen, pis kokulu rıhtım batakhanesinin arka odasındaki sallantılı iskemlede arkasına yaslanarak. “Eğer öyle olduğunu düşünseydi, çoktan ölmüş olurdun. Sadece birilerinin elimizden kaçıp kaçmadığını bilmek istiyor, hepsi bu. Cesetler ortaya çıktığında özellikle üzülen buralı bazı kişiler var mıydı?”

Estokin, sağlam gözünü kısıp Stragen’e baktı. “Bunu bilmenin karşılığı, onun için ne kadar?” diye pazarlığa girişti.

“Bize, eğer işbirliği yaparsan, seni hayatta bırakmamız söylendi,” diye soğuk bir sesle karşılık verdi Stragen.

“Beni böyle tehdit edemezsin, Vymer.”

“Seni tehdit etmiyordum, eski dostum. Sadece durumunu açıklıyordum. Esas meseleye gelelim. Ölümlerin ardından Beresa’da kimler heyecanlandı?”

“Aslında, çok fazla kişi değil.” Stragen’in soğuk tavırları, belli ki, Estokin’i iyi davranmaya ikna etmişti. “Hasat Festivali’nden önce, buralara parasını çok rahatça harcayan bir Styric gelmişti.”

“Ne satın alıyordu?”

“Daha çok, bilgi. O da Caaladofun verdiği listedeydi, ama -ormanın içine doğru - kaçmayı başardı. Birkaç buralı boğaz kesiciyi peşine taktım.”

“Öldürülmeden önce, bir şekilde onunla konuşmak isterdim.”

“Pek şansın yok, Vymer. Burası ormana oldukça uzak.” Estokin, bir kez daha alnını, kar gibi yağan pullar dökerek kaşıdı. “Caaladofun niye bütün o adamların öldürülmesini istediğini tam olarak anladığıma emin değilim. Aslında anlamak da istemiyorum, ama politikadan ben de ufak tefek haberdar oluyorum ve bu da, burada, Arjuna’da, Scarpa demektir. Caaladofu, çok dikkatli olması konusunda uyarabilirsiniz. Ormandaki asi ordusundan birkaç firariyle konuştum. Hepimiz Scarpa’nm ne kadar deli olduğu konusunda öyküler duyduk, ama bak dostum, öyküler gerçeğin yanına bile yaklaşamıyor. Duyduklarımın sadece yarısı doğruysa, Scarpa bu dünyadaki gelmiş geçmiş en deli adam.”

Sparhawk’m midesi buruldu ve ardından soğuk bir düğüme dönüştü.

“Baba?”

Sparhawk hızla yatağında oturdu.

“Uyanık mısın?” Çocuk Tanrıça’nm sesi beyninde çınladı.

“Elbette. Lütfen sesini biraz alçalt. Dişlerimi kamaştırıyorsun.”

“Dikkatini bana verdiğine emin olmak istedim. Bazı gelişmeler var. Krager, Berit ve Khalad’a yeni talimatlar verdi. Artık buraya, Beresa’ya gelmek yerine, Sopal’a gitmeleri gerekiyor.”

Sparhavvk küfretti.

“Lütfen böyle kelimeler kullanma, baba. Biliyorsun, bert sadece küçük bir kızım.”

Adam duymazdan geldi. “Takas Sopal’da mı olacak?”

“Bunu söylemesi zor. Bevier’le de bağlantıdayım. Kalten, Natayos’daki askerlere bira satan bir kanun kaçağıyla konuşmuş ve Scarpa’nm orada olduğunu söylüyor. Kanun kaçağı, Scarpa’nm, geri dönerken yanında iki Elene kadını getirdiğini söylemiş.”

Sparhawk’m kalbi yerinden oynadı. “Emin miymiş?”

“Kalten öyle olduğunu düşünüyor. Adamın yalan söylemesi için hiçbir nedeni yokmuş. Kalten’in bira satıcısı onları kendi gözleriyle görmemiş, yani çok ümitlenmemek lazım. Bu çok dikkatle yayılan bir öykü olabilir. Zalasta, Natayos’da ve seni oraya çekmeye ya da sakladığın bazı sırları ona açık etmeni sağlamaya çalışıyor olabilir. Seni, beklemediği bir şeyler yapacağını bilecek kadar, iyi tanıyor.”

“Annenin gerçekten Natayos’da olup olmadığını kesin öğrenmek için yapabileceğin bir şey var mı?”

“Korkarım yok. Scarpa’nm etrafında dolanabilirim, ama Zalasta beni anında fark eder. Bu çok riskli.”

“Başka neler oluyor?”

“Ulath ve Tynian, Troll Tanrıları’na ulaştılar. Ghnomb, onları, çok sevdiği dondurulmuş zamanda Sopal’a götürecek, Berit ve Khalad kente vardıklarında, orada olacaklar. Ghnomb zamanla oynamamn başka bir yöntemini daha biliyor, böylece Ulath ve Tynian’ı dakikadan dakikaya geçirebiliyor. Biraz karışık, ama onlar orada olup bütün olup bitenleri izleyebilecekler, kimse onları göremeyecek. Scarpa ve Zalasta takası Sopal’da yapmaya kalkarlarsa, Tynian ve Ulath, annemi ve Alean’ı kurtarmak için anında tepelerine binecekler.”

“Biliyorsun ki, Zalasta da onları donmuş zamanda izleyebilir.”

“Bu onun için pek iyi olmaz, Baba. Khwaj anneme yapılanları öğrenince kızgınlıktan çıgma döndü ve o da Yok-Zaman’da bekliyor olacak. Zalasta, Ulath ve Tynian’ı izlemeye kalkarsa Khwaj onu yakacak - ve bu ateş asla sönmeyecek.”

“Khwaj’i sevmeye başlayabilirim.”

“Sephrenia ve Xanetia Delphaeus’dalar. Edaemus insanı yoruyor, ama Klael ile ilgili haberler, onun tepesine çıkmış olduğu ağacı da salladı, böylece ben de onu aşağıya inmesi için kafalayabilirim. Annemin esaretinin, senin Cedon ile yaptığın anlaşmayı tehlikeye soktuğunu biliyor, böylece annemi kurtarmak için bize yardım etmeye razı oldu. Onun üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Onu biraz daha ileri götürebilirsem, Delphae’lerin vadilerinden çıkmasına izin vermeye ikna olabilir. Onlar bizim için büyük bir destek olur.”

“Niye bütün bunları daha önce anlatmadın?”

“Öyle yapsaydım bile ne yapabilirdin ki, Sparhawk? Sorgi’nin gemisinden atlayıp kıyıya mı yüzecektin?”

“Böyle şeyleri oldukları zaman bilmeliyim, Aphrael.”

“Niçin? Bırak ben yıpranıp endişeleneyim, Sparhawk. Böyle şeyler seni sadece huysuzlaştırıyor.”

“Bunları Bhelliom’a anlatacağım.”

“Sakın yapma! Bu kutuyu açmaya cesaret edemiyoruz. Açarsak, Klael ve Cyrgon Bhelliom’u anında hissederler.”

“Bilmiyor muydun?” diye yumuşakça sordu Sparhawk. “Bhelliom ile konuşmak için kutuyu açmama gerek yok. Altınla örtülü olmasına rağmen birbirimizle konuşabiliyoruz.”

“Niçin bunu bana söylemedin?”

“Söylesem ne yapacaktın? Suya atlayıp Sorgi’nin gemisinin ardından mı yüzecektin?”

Uzun bir dakika boyunca sessizlik hakimdi. “Gerçekten de benim kelimelerimi böyle döndürüp ağzıma tıkmaktan zevk alıyorsun, değil mi Sparhawk?”

“Elbette. Benimle paylaşmak istediğin başka bir şey var mıydı, Kutsal Kişi?”

Ama kızın varlığının hissi ardında hafif öfkeli bir sessizlik bırakarak gitmişti.

“Eee - Vymer nerede?” diye sordu Sparhawk, birkaç dakika sonra, Talen odasına girdiğinde.

“Bir şeylere katılmaya gitti,” dedi kaçamak bir şekilde Talen.

“Neye katılıyor?”

“Sana söylemememi rica etti.”

“Peki. Ben de ona aldırmamanı rica ediyorum - ve ben burada, seni ele geçirebilecek yakınlıktayım.”

“Bu oldukça kaba bir ifade şekli.”

“Kimse mükemmel değildir. Neyin peşinde?”

Talen iç çekti. “Sen yatağa girdikten biraz sonra, Estokin’in adamlarından biri geldi ve kentte uzun süre kalmak üzere gelmiş herhangi bir yabancı hakkında bilgi verecek kişilere iyi para ödeyeceklerini söyleyen üç Elene’nin ortalıkta dolandığını söyledi. Vymer onlara bir göz atmanın iyi olacağına karar verdi.” Talen, küçük odalarının duvarlarına anlamlı anlamlı baktı. “Sanırım ‘iyi para’ ile ne kastettiklerini bilmek istiyor. Konu para kazanmaksa Vymer’in nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bana söylemeliydi. Benim de iyi para kazanmaya karşı bir alerjim yok.”

“Paylaşmak Vymer’in güçlü taraflarından biri değildir, Fron.” Talen, kulağına dokundu ve parmağını dudaklarına götürdü. “Niye dışarı çıkıp onu aramıyoruz?”

“İyi fikir.” Sparhawk, hızla giysilerini üzerine geçirdi ve hızla merdivenlerden inip sokağa daldılar.

“Demin dini bir deneyim yaşadım,” diye mırıldandı Sparhawk, rıhtım civarındaki gürültülü bölgeye yürürlerken.

“Yaa?”

“Kutsal Kişi’nin ziyaretlerinden biri.”

“Haa. Kutsal ziyaretçin ne anlattı?”

“Kırık burunlu bir arkadaşımıza bir not daha gelmiş. Buraya gelmesi yerine, Sopal’a gitmesi söylenmiş.”

Talen oldukça ağır bir küfür mırıldandı.

“Hislerime tercüman oldun. Şu sokaktan gelen Vymer değil mi?” Sparhawk, onlara doğru sarhoş gibi sendeleyerek yaklaşan zift lekeli bir gömlek giymiş sarışın bir adamı işaret etti.

Talen, adama baktı. “Sanırım haklısın.” Yüzünü buruşturdu. “Hanımlar her şeyi değiştirmekte biraz ileri gitmiş olabilirler. Yürüyüşü bile değişmiş.”

“Siz ikiniz bu geç saatte burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Stragen, yanlarına geldiğinde.

“Kendimizi çok yalnız hissettik,” dedi Sparhawk, düz bir sesle.

“Beni mi özlediniz? Çok duygulandım. Haydi gidip kumsalda yürüyelim, dostlarım. Tuzlu su kokusunu -» ve kumlara vuran dalgaların hoş sesini - arzuladığımı hissediyorum.”

Son yük iskelesinden geçip kumsala vardılar. Bulutlar uzaklara gitmişti ve gökte parlak bir ay vardı. Suyun kıyısına ulaşıp Tamul Denizi’nin ıslak kumlan döven kocaman dalgalarına bakarak dikildiler.

“Ne yapmaya çalışıyordun, Stragen?” diye doğrudan sordu Sparhawk.

“İş, eski dostum. Biraz önce hepimizi diğer tarafın istihbarat servisine yazdırdım.”

“Ne yaptın?”

“Buraya vardığımızda hissettiğin o üç kişi, iyi adamlara ihtiyaçları olduğunu fark ettiler. Ben de onlara hizmetlerimizi sundum.”

“Sen aklını mı kaçırdın?”

“Tabii ki hayır. Bir düşünsene, Sparhawk. Bilgi toplamanın daha iyi bir yolu olabilir mi?” Bizim Hasat Festivali kutlamalarımız saflarını iyice boşalttı, yani pek seçici olamazlar. Estokin’e, bizi önermesi için biraz para verdim, o da onlara birkaç yalan attı. Sör Sparhawk adlı bir beyin, şehri keskin gözlü adamlarla doldurmasını bekliyorlar. Biz de, şüpheli görünen herkesi rapor etmekle sorumluyuz. Onlara şimdiden bir baş şüpheli verdim.”

“Yaa? Kimmiş o?”

“Kaptan Sorgi’nin reisi - biliyorsun, şu kamçılı herif.”

Sparhawk güldü. “Bu yaptığın gerçekten adice, Stragen.”

“Ben şahsen, yaptığımı beğendim.”

“Aphrael de uğramış,” dedi Talen. “Sparhawk’a, Berit ve ağabeyime, yön değiştirmeleri talimatı verildiğini söylemiş. Şimdi, Arjun Denizi sahilindeki Sopal’a gitmeleri gerekiyor.”

Stragen küfretti.

“Bunu ben zaten söyledim,” dedi Talen.

“Bunu bekliyor olmamız gerekirdi,” dedi Sparhawk. “Krager karşı taraf için çalışıyor ve bizi, yapmaya çalışabileceğimiz bazı şeyleri bilecek kadar iyi tanıyor.” Yumruğunu avucuna vurdu. “Sephrenia ile konuşabilmeyi ne kadar isterdim!”

“Sanırım, bunu yapabilirsin,” dedi Stragen. “Aphrael, daha önce sen Cimmura’da ve Sephrenia Sarsos’dayken, konuşabilmenizi sağlayacak düzenlemeler yapmamış mıydı?” Sparhawk birdenbire kendini biraz salak hissetti. “Bunu unutmuştum,” diye itiraf etti.

“Sorun değil, eski dostum. Kafanda bir sürü şey dolanıyor. Niye küçük Kutsal Kaprisli’yle konuşup bir yerlerde bir savaş konseyi ayarlamasını söylemiyorsun? Sanırım şöyle iyi bir eski moda toplantının zamanı geldi.”

Sparhawk, gözlerini bile açmadan, nerede olduğunu biliyordu. Yaban çiçeklerin ve ağaçlardaki tomurcukların kokusu, Aphrael’in özel gerçekliğinin sonsuz baharını anında ortaya çıkarıyordu.

“Uyandınız mı, Anakha?” diye sordu beyaz geyik, eline burnuyla dokunarak.

“Evet, nazik yaratık,” dedi Sparhawk, gözlerini açtı ve hayvanın yanağına dokundu. Yeniden çardağa gelmişti, çiçeklerle kaplı çayırlığa, pırıldayan masmavi denize ve tepesindeki gökkuşağı renkli gökyüzüne bakıyordu.

“Diğerleri adacıkta sizin gelmenizi bekliyorlar.”

“Öyleyse acele edelim,” dedi Sparhawk, yatağından doğrularak. Onun peşinden yürüyerek beyaz bir dişi kaplanın koca ayaklı yavrularının garip oynaşmasını izlediği çayırlığa doğru yürüdüler. Yavruların, bu büyülü diyarı ilk kez ziyaret ettiği zaman, yani altı yıl önce kaplamn büyüttüğü yavrular olup olmadıklarını düşündü.

“Elbette aynı yavrular, Sparhawk,” diye Aphrael’in sesi mırıldandı kulağında. “Burada asla bir şey değişmez.”

Adam gülümsedi.

Beyaz geyik onu, kanat gibi yelkenleri, kuğu boyunlu bir teknesi olan, bol oymalı ve gövdesi eğer gerçek dünyada olsaydı, hafif bir meltemle devrilebilecek kadar suyun yüzeyinde yüzen, o güzel ve kullanışsız sandala getirdi.

“Tenkitçi,” diye suçladı Aphrael’in sesi.

“Bu senin düşün, Kutsal Varlık. İçine istediğin imkânsızlığı koyabilirsin.”

“Yaa, teşekkür ederim, Sparhawk!” dedi kız taşkın bir alayla.

Kadim meşelerin ve Aphrael’in mermer tapmağının süslediği, yakut yeşili adacık safir denizinin üzerindeydi ve kuğu boyunlu sandalın altın kumsala varması, sadece birkaç dakika sürdü. Çoğunun, gerçek dünyada büründükleri kılık değiştirmeler burada etkisizdi ve burada, bu sonsuz rüyada, hepsi kendi yüz hatlarını taşıyorlardı. Bazıları daha önce buraya gelmişti. Daha önce gelmemiş olanlar, büyülü adayı kaplayan bereketli otlarda uzanırlarken ‘ şaşkınlık ifadeleri gösteriyorlardı.

Çocuk Tanrıça ve Sephrenia, tapmaktaki mermer bir bankta, yan yana oturuyorlardı. Aphrael, düşünceli görünüyor ve flütüyle karmaşık bir Styric melodisi çalıyordu. “Seni bu kadar geciktiren neydi, Sparhawk?” diye sordu flütü indirerek.

“Seyahat düzenlemelerimi yapan kişi, beni küçük bir ek geziye çıkardı. Hepimiz burada mıyız?”

“Burada olması gereken herkes burada. Haydi gelin de başlayalım.”

Yamaca tırmanarak, tapmağa doğru yürümeye başladılar.

“Burası nerede?” diye sordu Sarabian, huşu içinde bir sesle.

“Aphrael burayı aklında taşıyor, majesteleri,” dedi Vanion. “Bizi bazen buraya davet eder. Gösteriş yapmayı pek sever.”

“İncitici olma, Vanion” dedi Çocuk Tanrıça.

“Peki ama, öyle değil misin?”

“Elbette öyleyim, ama böyle dosdoğru söylemek hoş değil.”

“Ben kendimi burada bir başka hissediyorum,” dedi Caalador. “Daha iyiyim.”

Vanion gülümsedi. “Burası çok sağlıklı bir yerdir, dostum. Ze-moch savaşı sona erdiğinde, ciddi şekilde hastaydım - aslında ölüyordum. Aphrael beni bir ay kadar burada tuttu ve ayrıldığımda, iğrenç derecede sağlıklıydım.”

Hepsi küçük tapmağa ulaştılar ve tapmağın sütunlu çevresinin hizasındaki mermer banklara oturdular. Sparhawk„ etrafına bakmıp kaşlarını çattı. “Emban nerede?” diye sordu ev sahibesine.

“Onun için burada olmak uygun kaçmazdı, Sparhawk. Elene Tanrınız, Kilise Şövalyeleri için bir istisna yapıyor, ama kilisesinin sorumlularından birini buraya getirseydim, herhalde çok bozulurdu. Atanları da çağırmadım - Peloileri de.” Gülümsedi. “Bu grupların hiçbiri, dini çoğulculuk fikrinden hoşlanmıyor ve bu yer herhalde onların kafasını karıştırırdı.” Gözbebeklerini yukarı doğru yuvarladı. “Xanetia’nm gelebilmesi için, Edaemus’u ikna etmem ne kadar uzun sürdü, inanamazsın. Beni onaylamıyor. Benim hafifmeşrep olduğumu düşünüyor.”

“Sen?” Sparhawk şaşırmış taklidi yaptı. “Nasıl olur da, aklına

böyle bir fikir gelebilir?” .

“Konuya gelelim,” dedi Sephreaia. “Niçin sen başlamıyorsun, Berit? Hepimiz genel hatlarıyla ne olduğunu biliyoruz, ama elimizde ayrıntılar yok.”

“Evet, Leydi Sephrenia,” dedi genç şövalye. “Khalad ve ben kıyıdan aşağı doğru ilerliyorduk, sahile ayak bastığımızdan beri izlenmekteydik. Büyüyü kullandım ve gözetleyiciyi bir Styric olarak tanımladım. Birkaç gün sonra yanımıza geldi ve bize Kragefin notlarından birini getirdi. Not, sahil boyunca yola devam etmemizi, ama Tamul Dağları’nı geçtikten sonra, güneye doğru inmek yerine Sopal’a doğru yönelmemizi söylüyordu. Notta, orada bize diğer talimatların verileceği de yazılıydı. Kesinlikle Kragefden gelmişti. İçinde, Kraliçe Ehlana’mn saçından bir bukle vardı.”

“Onu yakaladığımda Krager ile bu konuda görüşeceğim/ dedi Khalad, karanlık bir sesle. “Onun, Kraliçenin saçma dokunmasına bile ne kadar karşı olduğumuzu anladığına emin olmak istiyorum. Bana güvenebilirsin, Sparhawk. Onunla işim bitmeden, bunu yaptığına pişman olacak - hem de en derinden.”

“Sana güvenim sonsuz, Khalad,” dedi Sparhawk.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi Khalad. “İçinizden biri, bir atın topallayarak gitmesini sağlamanın bir yolunu biliyor mu -canını acıtmadan? Sanırım Berit ve ben, fazla bir şüphe uyandırmadan, zaman zaman yavaşlamak isteyebiliriz. Arada sırada topallayan bir at, bizi gözetlemekte olanlara niçin yavaş gittiğimiz konusunda bir açıklama olabilir.”

“Faran ile konuşacağım,” diye söz verdi Aphrael.

“Sopal yolunda topallamanız gerekmez,” dedi Ulath. “Ghnomb, Tynian’m ve benim, siz oraya varmadan çok önce orada olmamızı sağlayacak. Orada bizi görebilirsiniz de, göremeyebilir-siniz de. Troll Tanrıları’na bazı şeyleri açıklamakta güçlük çekiyorum. Ama biz sizi görebileceğiz. Ghnomb’a derdimi anlatamazsam cebine bir not atarım.”

“Eğer ortalıkta belirirsek, seyahat arkadaşımıza bayılacaksınız,” diye güldü Tynian.

Berit, adama şaşkın şaşkın baktı. “O da kim, Sör Tynian?”

“Bhlokw. Bir Troll.”

“Ghnomb’un fikri,” dedi Ulath. “Troll Tanrıları’yla konuşmadan önce, her seferinde bir dizi küçük törenden geçmem gerekiyor. Bhlokw’un ise gerekmiyor. Böylece iletişimi hızlandırabiliyo-ruz. Neyse, biz orada olacak ama görünmeyeceğiz. Scarpa ve Zalasta takası Sopal’da gerçekleştirirlerse, Yok-Zaman’dan dışarı çıkıp, hepinizi kapacak ve yeniden yok ©lacağız.”

“Tabii ki Kraliçe Ehlana’yı, takası yapmak için Sopal’a getirdiklerini var sayarsak,” dedi Itagne. “Ama örtüşmeyen bazı noktalarımız var. Sör Kalten, Scarpa’nm, Kraliçe ve nedimesini Natayos’da tuttuğuna dair bazı söylentiler duymuş.”

“Bu konuda bahse girmek istemezdim, Ekselansları,” dedi Kalten. “Nereden baksanız, bu ikinci elden edinilmiş bir bilgi. Konuştuğum adam öyküler uydurabilecek kadar zeki biri değildi ve bana yalan söylemesi için hiçbir nedeni yoktu. Ama o da bu bilgiyi, başka birinden almış ve bu durum meseleyi biraz bulandırıyor.”

“Doğru noktaya parmak bastın, Kalten,” dedi Sarabian. “Askerler, yaşlı kadınlardan bile daha beter dedikoducudurlar.” Kulak memelerinden birini çekiştirip gökkuşağı renkli gökyüzüne baktı. “Karşı taraf, benim bilgi için sadece İçişleri Bakanlığı’na bağlı olmadığımı biliyor, yani ‘benim Natayos’da da gözüm kulağım olmasını bekliyorlar. Sör Kalten’in duyduğu bu öykü, bizim duymamız için uydurulmuş olabilir. Prens Sparhawk, söylentiyi doğrula-yabilmemiz için Bhelliom’u kullanmanızın bir yolu var mı?”

“Bu çok tehlikeli,” dedi, Sephrenia, düz bir sesle. “Eğer Sparhawk bunu yaparsa, Zalasta anında fark eder.”

“Ben bundan o kadar emin değilim, Küçük Ana” diye karşı çıktı Sparhawk. “Altm kutunun Bhelliom’u tamamen yalıtmadığını daha yeni öğrendik. Bhelliom üzerine bildiğimizi sandığımız pek çok şeyin, aslında aldatmaca olduğu hakkında içimde güçlü bir duygu var. Belli ki yüzüklerin de aslında bir anlamı yok - belki iletişim için kullanılmaları dışında - ve altın kutu da görünüşe göre bir işe yaramıyor. Onu demirle çevrelememizi engellemek için, Bhelliom’un kafamıza soktuğu bir şey olabilir bu. Sadece

tahminde bulunuyorum, ama bence demirin teması onun için hâlâ acı verici, ama bunu gizlemesini gerektirecek kadar acı verici mi, işte bu o kadar da belli değil.”

“Biliyor musun, aslında haklı,” dedi ablasına Aphrael. “Bhelliom hakkında bildiğimizi sandığımız şeylerin çoğunun kökeni Ghwerig ve Ghwerig de, tamamen Bhelliom’un kontrolü altmdaydı. Bizim hatamız, Ghwerig’in ne dediğini bildiğini düşünmemizdi.”

“Bu hâlâ, Natayos’da olup bitenleri araştırmak için, Bhelliom’u kullanıp kullanamayacağımız sorusunu yanıtlamaz,” dedi Sparhawk. “Bu benim deneyip sonucunu görmek isteyeceğim türden bir şey değil.”

“Natayos’a gideceğim,” dedi Xanetia, sakince. “Niyetim görünmeden Sopal’a gitmekti, ama Sör Tynian ve Sör Ulath zaten orada olacaklar ve kraliçenin orada olup olmadığını belirleyebilecekler. Ben de Natayos’a gidip Kraliçeyi orada arayacağım.”

“Kesinlikle olmaz!” dedi Sarabian. “Bunu yasaklıyorum”

“Ben sizin kulunuz değilim, Tamuli’li Sarabian,” diye hatırlattı kadın, “ama korkunuz olmasın. Başıma bir felaketin gelmesi söz konusu değil. Kimse orada olduğumu bilemeyecek ve etrafımdakilerin düşüncelerine ulaşıp okuyabilirim. Kısa sürede Kraliçe ve nedimesinin orada olup olmadıklarını belirleyebileceğim. Anakha’yla işbirliğine girdiğimizde sunduğumuz hizmet de tam olarak buydu.”

“Bu çok tehlikeli,” diye inatçı bir şekilde ısrar etti adam.

“Bana öyle görünüyor ki, siz benim diğer yeteneğimi unuttunuz, Tamuli’li Sarabian,” dedi Xanetia, oldukça resmi bir şekilde. “Edaemus’un laneti hâlâ üzerimde, dokunuşum hâlâ ölüm demektir ve ben de bunu böyle istiyorum. Benim için endişelenmeyin, Sarabian, çünkü gereklilik zorunlu kılarsa, tüm Natayos’da ölüm ve dehşet saçabilirim. Bunu itiraf etmek beni üzse de, Natayos’u bir kez daha, sadece ölülerin barındığı, üzerinde yabani otların bittiği harap bir viraneye çevirebilirim.”

Onuncu Bölüm

BATI TAMUL TOPRAKLARI'NDAKİ Sama kenti, ismini aldığı ırmağın derin vadilerinin birinde, Atan sırtırmın güneyinde kurulmuştu. Etrafını çevreleyen sarp, engebeli dağlar, yabanıl topraklardan kuzeye doğru esen rüzgâr sayesinde durmaksızın inleyen koyu yeşil çamlarla kaplanmıştı. Hava soğuk, gökyüzü griydi, Vanion'un Kilise Şövalyeleri ordusu ağır ağır, ırmak yatağına inen dik yoldan geçerken, insanın yüzünü ısıran kar taneleri tükürüyordu. Ağır pelerinlerine bürünmüş olan Vanion ve Itagne, en önde at sürüyorlardı.

"Aphrael'in adasında kalmayı, bin kere tercih ederdim," dedi titreyen Itagne, pelerinine daha sıkı sarınarak. "Yılın bu zamanını zaten hiç sevmemişimdir."

"Neredeyse vardık, Ekselansları," diye cevapladı Vanion.

"Kış vakti sefere çıkmak, âdetten midir, Lord Vanion? Yani Eo-sia'da, demek istiyorum?"

"Elimizden geldiğince bunu yapmamaya çalışıyoruz, Ekselansları. Lamorklar birbirlerine kışın saldırırlar, ama biz genellikle daha akıllıca davranırız."

"Sefere çıkmak için berbat bir zaman."

Vanion hafifçe gülümsedi. "Öyle, dostum, ama bundan kaçınmamızın başka nedenleri var. Aslında bir ekonomik yaklaşım meselesi. Atlara saman gerektiği için kışın sefer daha pahalıya geliyor. Yere kar düştüğünde Elene krallarını barışçıl kılan şey, aslında masrafların yükselmesidir." Vanion

üzengilerine basarak yükseldi ve ileri baktı. “Betuana bekliyor. Hızlansak iyi olur.”

Itagne başıyla onayladı ve atlarını sarsıntılı bir tırısa zorladılar.

Atan Kraliçesi, önden gitmek için, dağların doğu kıyısındaki Dasan’da yanlarından ayrılmıştı. Tabii ki öne sürdüğü birkaç iyi neden vardı, ama Vanion, bu davranışının nedeninin, gereklilikten çok sabırsızlık olduğunu düşünüyordu. Betuana açıkça söylemeyecek kadar kibardı ama belli ki atlar işine yaramıyordu ve onları geçmek için fırsat kaçırmıyordu. O ve Engessa, samur kürklerine bürünmüş olarak, kentin bir mil dışında, yol kenarında bekliyorlardı.

“Sorun çıktı mı?” diye sordu Atan Kraliçesi.

“Hayır, Majesteleri,” dedi Vanion, eyerden atlarken kara zırhı parıldıyordu. “Gözetleniyorduk, ama bu da olağandışı bir durum değil-Cynesga’da neler olup bitiyor?”

“Sınırdan yukarı doğru ilerliyorlar, Vanion-Eğitmen,” dedi Engessa sakince. “Pek ne yaptıklarını saklamıyorlar. Onları rahatsız etmek için levazım hatlarını bozup öncü kuvvetlerine pusu kuruyoruz ama sınırı geçmeyi planladıkları açıkça belli.”

Vanion başıyla onayladı. “Beklediğimiz gibi davranıyorlar. Sizin için sorun yoksa Majesteleri, tartışmaya dalmadan, adamlarımı yerleştirmek istiyorum.. Ayrıntıları hallettikten sonra, daha iyi düşünebilirim.”

“Elbette. Engessa-Atan ve ben, onlar için barınaklar hazırladık. Samar’a gitmek için ne zaman yola çıkacaksınız?”

“Yarın veya ertesi gün, Betuana-Kraliçe. Tikume’nin Peloiîeri orada biraz zayıf yayılmışlar. İlgilenmesi gereken çok fazla toprak var.”

“Pela’dan daha fazla adam istedi, Vanion-Lord,” dedi Engessa. “Bir hafta içinde, hatırı sayılır bir güç Samar’a varacak.”

"İyi. Gidip şövalyeleri koşuşturayım. Tartışacağımız çok şey var."

Sarna Nehrinin derinliklerine gece erken indi ve Vanion, Atan garnizonunun karargâhında diğerlerine katıldığında hava tamamen kararmıştı. Tüm Atan binaları gibi, burası da tamamen sade ve kullanıma yönelik tasarlanmıştı. Toplandıkları salondaki tek süs, duvarı boydan boya kaplayan büyük bir haritaydı. Harita parlak renklerle boyanmıştı ve sağında solunda hoş desenler vardı. Vanion hızla banyo yapmıştı ve artık normal kıyafetler giyiyordu. Yıllar ona, zırhın etkileyici, hatta bazen işe yarar olduğunu, ama rahat olması ya da kendine özgü kötü kokusunun ortadan kaldırılması için henüz bir yol bulunamadığını öğretmişti.

"Barınaklarınız rahat mı?" diye kibarca sordu Betuana.

"Kesinlikle, Majesteleri," dedi Vanion, bir iskemleye yerleşerek. "Çocuk Tanrıça'yla yaptığımız toplantının ayrıntılarından haberdar edildiniz mi?" Kraliçe başıyla onayladı. "Itagne-Elçi bana bir rapor verdi." Bir an durdu. "İnsan niye dahil edilmediğini merak ediyor."

"Teolojik meseleler, Majesteleri. Anladığım kadarıyla, Tanrıların böylesi durumlarda oldukça karışık nezaket kuralları var. Aphrael, onun çocuklarını adasına çağırarak, sizin tanrınıza ayıp etmek istemedi. Gelmemesi göze çarpan kişiler de vardı, imparator Sarabian ve Elçi Itagne oradaydılar, ama Dışişleri Bakanı Oscagne yoktu."

Itagne hafifçe kaşlarını çattı. "İmparator ve ben, skeptikiz - sanırım siz bizlere gnostik derdiniz - ama Oscagne tepeden tırnağa ateist. Neden bu olabilir mi?"

"Olabilir. Aphrael'i bir sonraki görüşümde, nedenini sorarım."

Engessa etrafına bakındı. "Sizinle karşılaştığımızda, Kring-Do-mi'yi görmedim, Vanion-Eğitmen."

"Siz ve Majesteleri, önden gitmek üzere bizden ayrıldıktan sonra, Kring adamlarını alıp Sarrafa doğru yola çıktı. Orada, Sar-na'da olacağından daha çok işe yarayacağını düşündü - siz de batı Peloilerin orman ve dağlar

hakkında neler hissettiklerini biliyorsunuz. Cynesgalılar henüz sınır ihlallerinde bulundu mu?”

“Hayır, Vanion-Eğitmen,” dedi Engessa. “Konaklama yerlerinde toplanıp levazımatlarmı hazırlıyorlar.” Ayağa kalkıp haritaya doğru gitti. “Bir süre önce, geniş bir kuvvet Cynestra’dan ayrıldı,” dedi, Cynesga başkentini göstererek. “Burada, sınırın yakınında, bizim karşımızda konuşlandılar. Başka bir kuvvet de, Şamar sınırının öte yanında benzer bir konuma geçti.”

Vanion başıyla onayladı. “Cyrgon, • pek çok bakımdan, Tanrıdan çok generale benziyor. Arkasında istihkamlı konumlar bırakmayacaktır. Tamul Topraklan’nın daha içlerine girmeden önce Şamar ve Sar-na’yı safdışı bırakması gerekiyor. Sanırım burada’karşı karşıya olduğunuz kuvvet, Sarna’yı alıp Atanın güney sınırını kapamak ve sonra., kuzeydoğuya, Tualas’a geçmekle görevlendirilmiş. Eminim ki, tüm Atan milletinin, bu dağlardan aşağı akmasını istemeyeceklerdir.”

“Halkımı durdurmaya yetecek kadar canlı Cynesgalı yok,” dedi Betuana.

“Eminim, Majesteleri, ama sizi yavaşlatmaya yeteceklerdir ve Cyrgon, sizi daha fazla engelleyebilmek için geçmişten de adam toplayacaktır.” Vanion, dudaklarını büzerek haritayı inceledi. “Sanırım nereye gideceğini görebiliyorum. Matherion bir yanmada üzerinde ve Tosa’daki bu dar toprak, orasının anahtarı. Her şeyine bahse girerim ki, asıl meydan savaşı orada olacak. Scarpa, Natayos’dan kuzeye doğru ilerleyecek. Güney Cynesgalılar herhalde Samanı ele geçirip Arjun Denizi’nin kuzey kıyısına dönerek, onunla Tamul Dağları civarlarında buluşmayı planlıyorlar. Oradan, birleşik ordu, Micae Körfezi’nin batı kıyısından Tosa’ya doğru ilerleyebilir.” Gülümsedi. “Elbette, Tamul Dağları’nda onları oldukça kötü bir sürpriz bekleyecek. Sanırım her şey sona ermeden, Cyrgon hayatında Troll adını asla duymamış olmayı dileyecek.”

“Kuzey Atan’dan Tosa’ya, bir ordu göndereceğim, Vanion-Eğit-men,” dedi Betuana. “Ama Cynesgalılarm yarısını engellemeleri için, güney ve doğu sınırlarında yeterince adamımı bırakacağım.”

“Sanırım bu arada hazırlıklarını bozabiliriz,” diye ekledi Engessa. “Sınır ötesi çok sayıda hücum ana saldırılarını geciktirecektir.”

“Tüm ihtiyacımız olan da bu,” diye kıkırdadı Vanion. “Onları yeterince geciktirebilirsek, Cyrgon, batı sınırında yüz bin Kilise Şö-valyesi’yle yüz yüze gelecek. Sanırım orada, Tosa’yı unutacaktır.”

“Onu merak etme, Fron,” dedi Stragen, Sparhawk’a. “Başının çaresine bakabilir.”

“Sanırım bazen onun sadece genç bir oğlan olduğunu unutuyoruz, Vymer. Daha düzenli olarak tıraş olmaya bile başlamadı.”

“Reldin, sesi değişmeye başlamadan oğlanlıktan çıkmıştı.” Stragen, düşünceli bir şekilde yatağında arkasına yaslandı. “Bizim gibi özel alanlarda çalışanlar, çocukluklarımızı genellikle kaybederiz. Çember çevirmek, topaç tutmak’eğlenceli olabilir, ama.” Omuz silkti.

“Bütün bunlar bitince, ne yapacaksın?” diye sordu Sparhawk. “Yani hayatta kaldığımızı farz edersek?”

“Bir süre önce, ikimizin de tanıdığı bir hanım, bana evlenme teklif etti. Çok çekici bir iş anlaşmasının bir parçası. Evlilik fikri bana asla çekici gelmez, ama iş önerisi, geri çevrilemeyecek kadar parlak.”

“Bundan fazlası da var, değil mi?”

“Evet,” diye itiraf etti. “O gece Matherion’da yaptıklarından sonra, onu kaybetmemeye kararlıyım. O hayatımda tanıdığım en soğukkanlı ve cesur insanlardan biri.”

“Hem de güzel.”

“Demek fark ettin.” İç çekti. “Korkarım sonunda, en azından yarı yarıya, saygıdeğer biri olup çıkacağım, dostum.”

“Ürkütücü”

“Değil mi? Aslında, önce başa çıkmam gereken şu diğer küçük mesele var. Sanırım sevgilime, ortak tanıdığımız olan Astelli bir şairin kafasını sunacağım. İyi bir hayvan doldurucu bulabilirsem onu doldurulmuş olarak sunabilirim.”

“Bu her kızın hayalini kurduğu bir düğün hediyesidir.”

“Belki her kızın değil,” diye sırıttı Stragen. “Ama çok özel bir hanıma âşığım.”

“Ama çok fazla var, U-lat” dedi Bhlokw. “Sadece bir tanesinin eksikliğini fark edecek değiller, değil mi?”

“Eminim öyle yapacaklar, Bhlokw,” dedi Ulath koca kahverengi postlu Troll’a. “İnsan-şeyler geyikler gibi değildir. Sürünün diğer üyelerine çok dikkat ederler. Onlardan birini yersen, bizim burada olduğumuzu anlarlar. Köpeklerinden birini kaçırıp ye.”

“Köpeklerin tadı iyi mi?”

“Emin değilim. Birini ye ve bana iyi olup olmadığını söyle.”

Bhlokw homurdanarak kıçının üzerine çöktü.

Ghnomb’un, “anları iki parçaya ayırmak” dediği süreç, bazı garip etkiler yaratıyordu. Bir kere, akşam üzerinin parlaklığı alacakaranlığa dönüşmüştü ve Sopal kentinin vatandaşları, hızlı, sıçrarca-sma hareketlerle etrafta dolaşıyor gibiydi. Yemek Tanrısı, sadece her anın küçük bir kısmında var olacakları için, hemen hemen görünmez olduklarını garantilemişti. Ulath açıklamada büyük bir mantıksal delik görüyordu, ama büyünün işe yaradığına olan inancı mantığı yeniyordu.

Tynian, başım sallayarak sokağın yukarısından döndü. “Onları anlamaya imkân yok. Bir iki kelime anlayabiliyorum, ama gerisi karmakarışık.”

“Yeniden kuş sesleriyle konuşuyor,” diye dert yandı Bhlokw.

“Trollce konuşsan daha iyi olur, Tynian,” dedi Ulath. “Bhlokw’u tedirgin ediyorsun.”

“Unuttum,” diye itiraf etti Tynian, TrollTerin korkunç diline dönerek. “Ben - yapmış olduğun bir şeyi yapmamış olmayı istemek anlamına gelen kelime nedir?” diye tüylü yoldaşına sordu.

“Öyle bir kelime yok, Tin-in,” dedi Bhlokw. “Ghnomb’a, insan-şeylerin dediklerini anlamamız için bir şey yapabilir mi, sorar mısın?” diye sordu Ulath.

“Niye? Neye lazım ki?” Bhlokw’un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Ne dediklerini anlayabilirsek, sürüden hangilerinin peşinden gitmemiz gerektiğini anlayabileceğiz,” dedi Tynian. “Adi olanlar hakkında bilgisi olanların peşinden.”

“Hepsi bilmiyor mu?” diye hayretle sordu Bhlokw.

“Hayır. Sadece bazıları biliyor.”

“İnsah-şeyler çok garip. Ghnomb ile konuşacağım. O, bunu anlayabilir.” Ayağa kalktı. “Geri döner dönmez, bu işi yapacağım.”

“Nereye gidiyorsun?” diye kibarca sordu Tynian.

“Acıktım. Bir köpek yiyeceğim. Sonra da gelip Ghnomb ile konuşacağım.” Bir an durdu. “Açsanız, size de bir köpek getirebilirim.”

“Ee - hayır, Bhlokw,” dedi Tynian. “Sanırım henüz acıkmadık. Yine de, sorduğun için teşekkürler.”

“Biz artık aynı sürüdeniz.” Omuzlarım silkti. “Böyle yapmak gerekir.” Ve sokaktan aşağı doğru ayaklarını sürüye sürüye yürüdü.

“Gerçekten o kadar uzakta değil,” dedi, Aphrael ablasına, Xanetia ile beraber güney Atan’daki Dirgis kentine doğru Delphaeus vadisinden at sürüyorlardı, “ama Edaemus hâlâ yardım etmek konusunda kararsız, yani

davranışlarıma dikkat etsem daha iyi olacak. Çocuklarının evinde “ayarlamalar” yapmaya başlarsam, tedirgin olabilir.”

“Bunu tanımlamak için, daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştın,” diye belirtti Sephrenia.

“Sanırım Sparhawk’m etkisinde kaldım. Kullanışlı bir terim. Yabancıların önünde tartışmak istemeyeceğimiz şeylerin üzerini örtüyor. Dirgis’e vardıktan sonra, Delphae’lerin evinden çıkmış olacağız. O zaman keyfime göre ayarlamalar yapabilirim.”

“Natayos’a varmamız sence ne kadar sürer, Tanrıça?” diye sordu Xanetia. Yeniden rengini değiştirmiş ve ırksal özelliklerini saklamak için iç ışımasını bastırmıştı.

“Birkaç saatten fazla değil - gerçek zamana göre,” diye omuz silkti Aphrael. “Bhelliom’un yaptığı gibi kendimizi ortalıklarda zıpla-tamam, ama acil durumlarda geniş mesafeleri hızla aştırabilirim. Durum içinden çıkılmaz bir hal alırsa, hepimizi oraya uçurabilirim.” Sephrenia titredi. “O kadar içinden çıkılmaz durumda değiliz.”

Xanetia, Styric kardeşine şaşkın bir bakış fırlattı.

“Uçuş onu sinirlendiriyor,” dedi Aphrael.

“Hayır, Aphrael,” dedi Sephrenia, “Sinirlendirmiyor, dehşete düşürüyor. Korkunç bir deneyim, Xanetia. Son üç yüzyılda bunu bana yaklaşık beş kere yaptı. Ertesinde, haftalarca tam bir harabeye dönüyorum.”

“Sana aşağı bakmamanı söyleyip duruyorum, Sephrenia. “Yere bakacağına, bulutlara baksan seni o kadar rahatsız etmez.”

“Elimde değil.”

“Kardeşim, gerçekten o kadar rahatsız edici mi?”

“Hayal bile demezsin, Xanetia. Seninle toprağın arasında beş bin ayaklık bir boşluk dışında hiçbir şey olmadan, göklerde süzülüyorsun. Felaket!”

“Diğer türlü yapacağız,’ diye güvence verdi Aphrael.

“Hemen bir şükran duası besteleyeceğim,” dedi Sephrenia.

“Geceyi Dirgis’de geçireceğiz,’ dedi Aphrael. “Ardından yarın sabah Natayos’a doğru ineriz. Sephrenia ve ben ormanda kalacağız, Xanetia, sen de kente girip etrafa bakınabilirsin. Annem gerçekten orada tutuluyorsa, bu krizi kısa yoldan sona erdirebiliriz. Sparhawk tam olarak nerede olduğunu öğrendikten sonra, Scarpa ve babasının üzerine intikama susamış bir dağ gibi inecektir. İşi bittiğinde, Natayos harabe bile olmayacak. Sadece yerde kocaman bir delik olacak.”

“Aslında onları görmüş” diye rapor verdi Talen. “Onları, uydurulmuş olamayacak kadar iyi tarif etti.” Genç hırsız, Beresa’nın sefil kısımlarına yaptığı araştırma gezisinden yeni dönmüştü.

“Ne tip bir adammış?” diye sordu Sparhawk. “Bu, bizim için dedikodu gözüyle bakılamayacak kadar önemli.”

“Bir Dacite. Jura’lı bir sokak çocuğu. Siyasi fikirleri cüzdanına göre belirleniyor. Scarpa’nin ordusuna katılmasında esas rol oynayan etken, Matherion’un yağmalanmasına katılma fikriymiş. Burada yüce idealleri olan bir adamdan söz etmiyoruz. Natayos’a varıp işin içinde gerçek kavga olduğunu öğrendiğinde ilgisini kaybetmeye başlamış. Onu, hayatımda gördüğüm en sefil meyhanelerinden birinde buldum, sarhoşluktan inlemekteydi. İnan bana, Fron, yalan söyleyecek halde değildi. Ona, Scarpa’nm ordusuna katılmayı düşündüğümü söyledim, babacanca öğütler verdi ‘Sakn aklındın bile qecime, çocuk, ofda bela va” - tarzında şeyler. Scarpa’nın, yenilmez olduğu çılgınlığına kapılmış, Atanlara saldırıp yenebileceğine inanan Zır delinin teki olduğunu söyledi. Zaten firar etmeyi düşündüğünü anlattı, ama sonra Scarpa, Krager, Elron ve Baron Parok ile dönmüş, Kraliçe’yle Alean da onlarla berabermiş, Zalasta onları kapıda karşılamış. Dacite de oralardaymış, böylece ne konuştuklarını duyabilmiş. Belli ki, Zalasta’da hâlâ biraz efendilik kalmış ve Scarpa’nın mahkûmlarına

davranışlarından hiç memnun kalmamış. İkisi bu konuda tartışmışlar ve Zalasta oğlunu, büyüyle oldukça karmaşık bir şekilde düğümlemiş. Scarpa bir süre, kızgın taşa düşmüş bir solucan gibi yerlerde kıvranmış. Sonra Zalasta, hanımları, onlar için hazırlanmış büyük bir eve götürmüş. Benim firarinin söylediğine göre, ev nerdeyse lüksmüş pencerelerdeki parmaklıkları saymazsak.”

“Eğitilmiş olabilir,” dedi Sparhawk. “Belki göründüğü kadar sarhoş değildi.”

“İnan bana, Fron, sarhoştu,” dedi Talen. “O meyhaneye giderken, el alışkanlığımı kaybetmemek için bir kese çalmıştım - yani bir sürü param vardı. Adamın içine, bir bölüğü sarhoş edecek kadar içki doldurdum.”

“Sanırım haklı, Fron,” dedi Stragen. “Bunun uydurma bir öykü olmadığını gösterecek kadar çok ayrıntı içeriyor.”

“Hem bu firari, bize örümcek ağları örmek için yollanmış olsaydı, niye genç bir kapkaççıyı oyalamakla vakit harcasındı ki?” diye ekledi Talen. “Hiçbirimiz, Zalasta’nm bizi son gördüğü halimize benzemiyoruz, ve sanırım o bile, Sephrenia ile Xanetia’nin kafa kafaya verip, bizi değiştirmiş olduğunu düşünemez.”

“Ben yine de kendimizi tutmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Sparhawk. “Aphrael, Xanetia’yi bir gün içinde Natayos’a götürecek; Xanetia, o evde tutsak olanın Ehlana olup olmadığını kesin olarak ortaya çıkarır.”

“En azından oraya biraz yakınlaşabiliriz,” dedi Stragen.

“Niçin? Benim buradaki mavi arkadaşım için mesafeler hiçbir Şey ifade etmez.” Sparhawk, gömleğinin altındaki kabartıya dokundu. “Ehlana’nm orada olduğunu kesinlikle öğrenir öğrenmez, Zalasta ve piçine uğrayacağız. Belki Khwaj’i da bize katılmaya davet edebilirim. Onlar için, bana ilginç gelen bazı planları var.”

Birdenbire ışık çok parlaklaştı ve Sopal vatandaşları, iplerinden çekilen kuklalar gibi ortalıkta hoplamayı bırakıp normal insanlar gibi yürümeye başladılar. Neden gerçek zamana dönmeleri gerektiğini Ghnomb'a anlatmak, yarım günden fazla sürmüştü ve Yemek Tanrısı, bu konuda hâlâ tamamen ikna edilebilmiş değildi.

"Şu sokaktaki meyhanede bekleyeceğim," dedi beraberce dar sokağa çıktıklarında, Tynian Ulath'a. "Parolayı hatırlıyor musun?"

Ulath homurdandı. "Pek uzun kalmayacağım," dedi. Kente yeni gelmiş bir çift yolcuya doğru yürüdü ve "İlginç bir eyer kaşınız var, komşu" diyerek, demir kın ata binen kırık burunlu bir adamla konuşmaya başladı. "Neden yapılmış? Koç boynuzundan mı?"

Berit ona heyecanlı bir bakış fırlattı, ardından Sopal'm doğu kapısı civarlarındaki dar sokakta etrafına baktı. "Eyeri yapan adama sormayı ihmal etmişim, Çavuş" dedi, sarışın Elene'nin eski püskü üniforma ceketini fark ederek. "Ee - belki siz, genç arkadaşıma ve bana biraz öğüt verebilirsiniz."

"Öğüt bedava. Buyur, sor."

"Buralarda, Sopal'da bildiğiniz iyi bir han var mı?"

"Benim ve arkadaşımın kalmakta olduğumuz fena değil. Buradan üç sokak ötede. Önünde, bir erkek domuz resmi asılı - gerçi resim, hayatımda gördüğüm hiçbir erkek domuza benzemiyor."

"Oraya bir bakacağız."

"Belki ben ve dostum sizi orada görürüz. Genellikle akşam yemeğinden sonra meyhanesinde oturuyoruz."

"Orada kalmaya karar verirsek, biz de uğrarız."

Ulath başıyla onaylayarak, sokağın yukarısındaki bir meyhaneye doğru yürüdü ve ateşin yanındaki bir masada oturan Tynian'a katıldı. "Tüylü

arkadaşımızı ne yaptın?” diye sordu.

“Bir köpek daha aramaya gitti. Sanırım bir hata yaptın Çavuş. Onların tadını fazla beğenmişe benziyor. Biraz daha kalırsak, kentte tek bir köpek bile kalmayacak.”

“Sokakta bir Elene’ye rastladım,” dedi Ulath oturup arkasına yaslanarak, meyhanedekiler tarafından duyulabilecek yüksek bir sesle.

“Yaa?” dedi Tynian umursamazca.”AstelTi mi, EdomTu mu?”

“Söylemesi zor. Bir aralar burnunu kırmış, yani ırkını belirlemek biraz zor. İyi bir han arıyordu, ben de bizimkini tavsiye ettim. Belki onu orada görürüz. Değişiklik olsun diye, Elene’ce konuşan birilerini görmek güzel. Bana insanların durmadan Tamulca bir şeyler gevelemesinden yoruldum. Burada işin bittiyse, gidip bizi gölün ötesine, Tiana’ya götürecek bir kayıkçı bulabilir miyiz bakalım.”

Tynian maşrapasını boşalttı. “Gidelim,” dedi ayağa kalkarak.

İkisi meyhaneden çıkıp hanlarına dönerken, acil işleri olmayan adamlar edasıyla, rastgele konuşarak ağır ağır ilerliyorlardı.

“Atımın sol ön nalını kontrol etmek istiyorum,” dedi hana vardıklarında Ulath. “Sen önden git. Meyhanede buluşuruz.”

“Başka nerede olabilir ki?” diye güldü Tynian.

Khalad, Ulath’m tahmin ettiği gibi, ahırdaydı. Faran’ı tımarlar gibi yapmaktaydı. “Görüyorum ki, burada kalmaya karar vermişsiniz,” dedi iri yarı Thalesialı, sıradan bir ifadeyle.

“Kolayımıza geldi,” diye omuz silkti Khalad.

“Dikkatle dinle,” diye fısıldadı. “Biraz bilgi topladık. Burada hiçbir şey olmayacak. Size notlardan biri daha gelecek.”

Khalad başıyla onayladı.

“Tiana’ya gitmek için gölü geçmeniz söylenecek. Teknede konuştuklarınıza dikkat edin, çünkü güvertede, diğer taraf için çalışan biri olacak - yanağında uzun bir yara olan bir Arjuni.”

“Ona göz kulak olacağım,” dedi Khalad.

“Tiana’da yeni bir mesaj alacaksınız. Size, gölün etrafından dolaşarak Arjun’a gitmeniz söylenecek.”

“Bu yolu uzatmak olur,” diye karşı çıktı. “Bunun yarısı kadar sürede buradan Arjun’a gidebiliriz.”

“Belli ki dertleri kısa zamanda orada olmanız değil. Herhalde sizin için hazırladıkları başka numaralar da vardır. Bunun üzerine yemin edemem, ama sanırım sizi Arjun’dan Derel’e gönderecekler. Kalten haklıysa, Ehlana Natayos’da tutuluyorsa, bir sonraki mantıklı adım bu olur.”

Khalad yeniden başıyla onayladı. “Bunları Berit’e anlatacağım. Sanırım şu meyhane kısmından uzak dursak, iyi olur. Gözlendiğimize eminim ve başka Elenelerle konuşmaya başladığımızı görürlerse, bekçilerimiz alarma geçer.”

Birdenbire ahırdaki atlar, huysuzlaşıp bölmelerinin duvarlarını tekmelemeye başladılar.

“Atlara ne oldu?” dedi Khalad. “Ve bu garip koku nedir?”

Ulath bir küfür mırıldandı. Sonra sesini yükseltip Trollce konuştu. “Bhlokw, insan-şeylerin inlerine böyle gelmen iyi değil. Sen köpek yiyordun, insan-şeyler ve hayvanlar, kokunu alabilirler.”

Ulath’ın görünmez yoldaşı ahırdan çıkıp giderken, incinmiş bir sessizlik ortalığı sardı.

Parlak samur postlarına bürünmüş Betuana ve Engessa, Vani-on’a ve Sarna’nın güneyinden gelen şövalyelere eşlik ediyorlardı. Engessa’nm

önerisine uyarak, doğu Cynesga'da dağlardan inmek için, batı'ya doğru ilerlemekteydiler.

"Onları gözetliyoruz, Vanion-Eğitmen," dedi Vanion'un atînin yanından uzun ve rahat adımlarla koşan Atan. "Ana levazımat depoları sınırın beş fersah batısında."

"Yetişeceğiniz bir yer mi var, majesteleri?" diye sordu Vanion, öbür yanında koşan Betuana'ya.

"Bekleyemeyecek bir şey yok, aklınızdan geçen neydi?"

"Burada olduğumuza göre, oraya doğru uzanıp levazımat depolarını ateşe verebiliriz. Şövalyelerim huzursuzlaşmaya başlıyor, biraz antreman onlara iyi gelir."

"Hava biraz serin," dedi Kraliçe, belirsiz bir gülümsemeyle. "Ufak bir ateş hoş olurdu."

"Yapalım mı, öyleyse?"

"Niye olmasın?"

Cynesgahlarm levazımat deposu, yaklaşık beş akrelik bir araziyi kaplıyordu. Ağaçsız, taşlı bir havzaya kurulmuştu ve kıyafetleri rüzgârda uçuşan bir bölük Cynesgah tarafından korunuyordu. Zırhlı şövalye kolu onlara yaklaştığında, savunucular onlarla karşılaşmak için ileri doğru at sürdüler. Bu manevrayı açıklayacak en iyi terim, taktik bir acemilik olduğuydu. Cynesga Çölü'nün çakıl kaplı zemini düz ve engelsizdi, Kilise Şövalyeleri hiçbir engelle karşılaşmadan saldırdılar. İki güç karşılaştığında, muazzam bir çarpışma gerçekleşti ve şövalyeler, bir anlık bir duraksamadan sonra atlarının çelik nalları altında, yaralı ve ölülerin bedenlerini ezerek ilerlerken Cynesgah atları, dehşet içinde kaçışıyordu.

"Etkileyici" diye kabul etti Betuana, Vanion'un binek hayvanının yanında koşarken. "Ama iki dakikalık eğlence için, aylarca bu zırhların ağırlığına - ve kokusuna - dayanmaya değer mi?"

“Her savaş usûlünün kendine göre dezavantajları vardır, majesteleri,” dedi Vanion, vizörü kaldırarak. “Zırhlı saldırılann arkasındaki fikirlerden biri de, diğerlerini yüzleşmelerden kaçmmaya ikna etmektir. Uzun vadede, ufak tefek çatışmaların sayısını azaltır.”

“Son derece yaygın bir söylentiye göre, sertlik iyi bir silahtır,” diye onayladı Betuana.

“Biz bunu seviyoruz,” diye gülümsedi Vanion. “Gidip şu kamp ateşini yakalım da, Majesteleri topuklarını ısıtabilsin.”

“Bu hoş olurdu,” diye gülümsedi kadın.

Tam önlerinde, levazımat deposuna giden yolu kapatması için yükselen, hafifçe yuvarlaklaştırılmış bir piramidi anımsatan toz kaplı bir tepe yükseliyordu. Basit el kol hareketleriyle, Vanion şövalyelerine dağılmalarını ve iki koldan tepeyi sarıp Cyrgon’un ordusunun toparladığı levazımatm üzerine üşüşmelerini emretti. Karşı konulmaz yenilmezlik iddialarını her yana ilan eden o çelik şakırtılı gökgürültüsü sesiyle, ileri doğru atıldılar.

Tepe harekete geçti. Üzerindeki tozu süpüren bir silkinmeyle iki muazzam kanat açıldı ve kanatlarm parlak siyahlığı, Klasl’in üçgen şekilli yüzünü ortaya sererek toplandı. Nihai karanlığın canavarı gürlediğinde hırlayan dudaklarının ardında titreşen şimşekler çaktı.

Ve bu iki dev kanadın altından, Vanion’un hayatında görmediği tarzda bir ordu ortaya çıktı.

Atanlar kadar uzun ve daha iriydiler. Çıplak kolları kocamandı ve çelik göğüs zırhları ikinci bir deri gibi bedenlerine yapışarak her kas yığınını açığa seriyordu. Miğferlerinde egzotik süsler vardı - boynuzlar, sert çelik kanatlar ya da geyik çatalları - göğüs zırhları gibi, vizörleri de üstlerine yapışıktı, her vizöre, onu taşıyan savaşçının yüz hatları işlenmişti. Bu parıldayan yüzlerde hiçbir insani belirti yoktu. Kaşlar inanılmaz bir şekilde genişti ve Klael’in yüzü gibi, neredeyse narin denebilecek dar bir çeneye doğru iniyorlardı. Göz yuvaları ışıldıyordu, burun yerlerinde ikiz delikler vardı. Maskelerin ağızları açıktı ve sivri zalim dişlerle doluydular.

Kleel'm kanatlarının altından dışarı fırladılar ve Klaal'in şimşekleri, etraflarında çakmaya devam etti. Yarı topuz, yarı balta gibi görünen silahları kâbuslardan fırlamış gibiydi.

Düzenli bir geri çekilmeye olanak vermeyecek kadar yakındaydılar, gökgürültüsü gibi bir tırıs içinde olan şövalyeler düşmanın doğasını tam olarak kavramaya fırsat bulamadan savaşın içine düşmüşlerdi.

İki ordunun karşıkarşıya gelmesiyle, yer sarsıldı ve o masif, çelik çatırtı, bir ses karmaşasına dönüştü - vuruşlar, çığlıklar, atların ürkmüş kişnemeleri, metalin parçalanma sesi.

"Geri çekilme borusunu çal!" diye haykırdı Vanion, Genidian-larm liderine. "Şu Ogre boynuzuna bütün nefesinle üfle, adam! Adamlarımızı oradan çıkar!"

Katliam tüyler ürperticiydi. Klaal'in insanlık dışı ordusu, atlan ve adamları parçalara ayırıyordu. Vanion atını mahmuzladı ve atı ileri atıldı. Pandion eğitmen mızrağını yabancılardan birinin göğüs zırhına sapladı ve çejik dudaklı maskesinden kan çıktığım gördü -en azından kan denebilecek, ağır, san bir sıvı. Yaratık, sırt üstü düştü, ama hâlâ zalim silahım sallıyordu. Vanion elini mızrağın sapından çekerek canavan oraya mıhlanmış şekilde bırakıp kılıcım çekti.

Çarpışma uzun sürdü. Yaratık, bir insanı paramparça edebilecek darbelere dayanmayı sürdürüyordu. Nihayet, Vanion onu parçaladı - tıpkı sert, dikenli bir çalıyı parçalayan bir çiftçi gibi.

"Engessa!" Betuana'nın öfke ve çaresizlik içindeki çığlığı diğer muharebe gürültüleri arasında patladı.

Vanion atını çevirdiğinde vurulmuş generalinin yardımına koşan Atan Kraliçesi'ni gördü. Klael'in ortaya çıkardığı korkunç canavarlar bile, o Engessa'ran yanma ulaşmak için kendine yol açarken dehşet içinde yanlara çekiliyorlardı.

Kılıcı soğuk ışıkta parlayan Vanion, Kraliçeye doğru yol açıp giderken etrafına sarı kanları da çeşme gibi fışkırtıyordu. “Onu taşıyabilecek misin?” diye bağırdı Betuana’ya.

Kraliçe eğilip hiç zorluk çekmeden düşmüş arkadaşını kucağına aldı. “Geri çekil!” diye haykırdı Vanion. “Ben arkanı kollarım!” Ve ona saldırmaya çalışan canavarların arasına doğru at sürdü.

Engessa’ ran gevşek bedenini kucaklamış olarak geriye doğru koşarken, Betuana’nın yüzünde hiçbir ümit belirtisi yoktu ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Vanion dişlerini sıktı, kılıcını kaldırdı ve saldırıya geçti. Dirgis’e ulaştıklarında, Sephrenia çok yorulmuştu. “Ben tam olarak acıkmadım,” dedi Aphrael ve Xanetia’ya, kent merkezine yakın, saygıdeğer bir hana yerleştiklerinde. “Tüm istediğim, sıcak bir banyo ve on iki saatlik bir uyku.”

“İyi değil misin, Kardeşim?” dedi Xanetia, endişeli bir sesle.

Sephrenia bitkince gülümsedi. “Hayır, canım,” dedi, elini Ana-rae’nin koluna koyarak. “Biraz yorgunum, hepsi bu. Bu koşuşturmalar beni bitkin düşürmeye başladı. Siz ikiniz gidip yemek yiyin. Birine de, odaya benim için bir fincan çay getirmesini söyleyin. Bu şimdilik yeterli. Kahvaltı zamanında açığımı kapatırım. Yalnız, yatmaya geldiğinizde fazla gürültü yapmayın.”

Hamamda, kulaklarına kadar dumanı tüten sıcak suya gömülü olarak, enfes bir yarım saat geçirdi ve elinde, yolunu aydınlatacak bir mumla, Styric giysilerine bürünmüş olarak odasına döndü.

Odaları fazla büyük değildi, ama Tamuli’de kullanıldığı cinsten bir çini sobanın ısıttığı, hoş ve sıcak bir odaydı. Sephrenia, külleri ve kırıntıları yerden uzak tuttuğu için, soba fikrinden hoşlanıyordu. Ateşin yanma bir iskemle çekti ve uzun, siyah saçlarını taramaya başladı.

“Gösteriş, Sephrenia? Bu yaşında?”

Tanıdık sesi duyunca, neredeyse ayaklanacaktı. Zalasta neredeyse eskisi gibi görünüyordu. Üzerinde, Styric giysileri yerine, Arjuni kesimli deri yelek, yelken bezinden bir pantalon ve kalın tabanlı çizmeler vardı. Geleneklerinden o kadar ayrılmıştı ki, belinde kısa bir kılıç bile taşıyordu. Beyaz saçı ve sakalı karışmış, teni solgunlaşmıştı. “Lütfen olay çıkarma, aşkım,” dedi Sephrenia’ya. Sesi yorgun ve derin bir pişmanlık ötesinde duygusuzdu. İç çekti. “Nerede yanlış yaptık, Sephrenia?” dedi üzgünce. “Bizi birbirimizden ayıran ve bu üzücü duruma düşüren nedir?”

“Bu soruyu gerçekten cevaplamamı istemiyorsun, değil mi Zalasta? Niye her şeyi akışına bırakamadın? Seni seviyordum, biliyorsun - o şekilde değil, ama sevgiydi. Bunu kabullenip diğerini unutamaz miydin?”

“Yapamazdım. Aklımdan bile geçmedi.”

“Biliyorsun Sparhawk seni öldürecek.”

“Herhalde. Doğruyu söylemem gerekirse, umurumda değil.”

“Öyleyse bunların anlamı nedir? Niye buraya geldin?”

“Seni son kez görmek - ve sesini duymak istedim.” Oturmakta olduğu köşedeki iskemleden kalktı. “Her şey çok farklı olabilirdi -Aphrael olmasaydı. Seni Elene ülkesine götürüp yozlaştıran oydu. Sen Styricsin, Sephrenia. Styriclerin Elene barbarlarıyla işi olmaz.”

“Yanılıyorsun, Zalasta. Anakha bir Elene. Bizim onlarla işimiz bu. Gitsen iyi olur. Aphrael aşağıda yemekte. Seni burada bulursa, kalbini tatlı olarak yer.”

“Bir dakika içinde gideceğim. Önce yapmak istediğim bir şey var. Bunu yaptıktan sonra, o da bana ne isterse yapabilir.” Birdenbire yüzündeki ifade endişeye dönüştü. “Neden, Sephrenia? Neden? O kirli Elene vahşisinin dokunuşuna nasıl dayanabildin?”

“Vanion mu? Nasıl olsa anlamazsın. Kavramaya başlayamazsın bile.” Yüzünde cüretkâr bir ifadeyle, adamın karşısında durdu. “Yapacağın neyse

yap ve git. Seni görmek bile beni hasta ediyor.”

“Peki öyleyse.” Adamın yüzü birdenbire taş gibi soğuklaştı.

Yeleğinin altından uzun, bronz bir hançer çıkardığında Sephrenia şaşırmadı bile. Her şeye rağmen, hâlâ çeliğin dokunuşundan tiksinecek kadar Styric kalmıştı. “Buna ne kadar pişman olduğumu bilemezsin,” dedi kadına yaklaşırken.

Sephrenia adamın yüzünü gözlerini tırmalamaya çalıştı. Sakalını yakalayıp onu acı içinde kıvrandınrken, anlık bir zafer hissine bile kapıldı. Sakalını yakalayıp yardım çığlıkları atarken, yüzünü ürmık-layabiliyordu, ama adam kendini kurtardı ve Sephrenia’yi kendisinden uzağa itti. Kadın arkaya doğru tökezleyip bir iskemlenin üzerine düştü ve bu onun yenilgisi oldu. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştıysa da, adam onu saçlarmdan yakalamıştı ve Sephrenia, artık kaybetmiş olduğunu biliyordu. Çaresizlik içinde, bir kez daha Zalasta’run gözlerini tırmıklamaya çalışırken, gözünün önüne Vanion’un yüzünü getirdi, yüreğini ve gözlerini onun hatlarıyla doldurdu.

Derken adam, hançerini dosdoğru göğsüne saplayıp çıkardı.

Sephrenia bir çığlık attı, yarasını tutarak geriye doğru düşerken, parmaklarının arasından kanın aktığını hissetti.

Zalasta onu yakalayarak, kollarının araşma aldı. “Seni seviyorum, Sephrenia,” dedi kırgın bir sesle, gözlerinin feri sönen kadına.

On Birinci Bölüm

"KİMSE KENDİSİNE SORU sormaya yetecek kadar uzun bir süre aynı yerde durmaya yanaşmıyor," diye homurdanmaktaydı Komier, bulutlu bir akşamüstü, öncüleriyle beraber geri dönmüştü. Kırık sağ kolunun yerini dikkatle değiştirerek döndü, alçak taş duvarlarla düzgünce birbirinden ayrılmış, kış nadasındaki boş tarlalara ekşi bir suratla baktı. "Bu Astel serflerinin hepsi, bize şöyle bir bakıp korkmuş ceylanlar gibi ormana dalıyorlar."

"Önümüzde ne var?" diye sordu Darellon. Darellon'un, bir tarafı bandajlı kafasına sığmayacak kadar içeri göçmüş durumdaki miğferi, eyer kayışından sarkıyordu. Gözleri belli bir noktaya odaklanamıyordu ve bandajı da kan içindeydi.

Komier haritasını çıkarıp inceledi. "Astel Nehri'ne geliyoruz," diye yanıtladı. "Karşı tarafında bir kent gördük - büyük olasılıkla Darsas. Ancak bunu onaylayacak kimseyi yakalayamadım. Dünyadaki en yakışıklı adam olmayabilirim, ama insanlar şimdiye dek beni görünce hiç böylesine dehşet içinde kaçışmamışlardı."

"Emban bizi bu konuda uyarmıştı," dedi Bergsten. "Kırsal kesimler fişekleyicilerle kaynıyor. Sertlere, hepimizin boynuzlan ve kuyrukları olduğunu, buraya kiliselerini yakmaya, envai çeşit sapkınlığı kılıç zoruyla gırtlaklarından aşağı akıtmaya geldiğimizi anlatıyorlar. Tüm bunların ardında, Sabre denen o adam varmış görünüyor."

"O adamı istiyorum," dedi, Komier, karanlık bir ifadeyle. "Onu elime geçirip, kamp ateşinin orta kütüğü olarak kullanacağım."

“En iyisi buralıları, şu anda olduklarından daha fazla tahrik etmeyelim, Komier,” diye uyardı Darellon. “Şu sıralar, pek savaşa girebilecek durumda değiliz.” Dönüp ağır yaralıları taşıyan, upuzun araba konvoyuna ve sarsılarak ilerleyen kollara bir göz attı.

“Herhangi bir organize direniş işareti gördün mü?” diye sordu Heldin, Komiefe.

“Henüz görmedim. Sanırım durumun gerçekten ne olduğunu Darsas’a varınca anlayacağız. Astel’in üzerinden geçen köprü yıkılmış ve kent surlarına okçular dizümişse, Sabre’nin barış ve iyi-niyet mesajlarının nüfuzlu kişilerin kulağına gitmiş olduğunu anlarız.” Genidian Eğitmeni’nin yüzü karardı, omuzlarını kıstı. “Bu da iyidir. Daha önce de kentlere girebilmek için savaşmıştım, yani pek yeni bir deneyim olmayacak.”

“Şimdiden, Abriel’in ve Kilise Şövalyeleri’nin üçte birinin öldürülmesini sağladın, Komier,” dedi Bergsten, iğneleyici bir edayla. “Sanırım tarihteki yerin artık garantidir. Bu sefer evleri yakmaya ve kent kapılarını yıkmaya başlamadan önce, biraz görüşme yollarını denesek, hiç fena olmaz.”

“Çıraklık zamanlarımızdan beri ağzın iyi laf yapar, Bergsten. Üzerine şu cübbeyi geçirmeden önce, bu konuda bir şeyler yapmalıydım.”

Bergsten savaş baltasını birkaç kez havaya kaldırdı. “Sana ne zaman uyarsa, cübbemi çıkarmaya hazırım, eski dost.”

“Konudan sapıyorsunuz, beyler,” dedi Darellon, kelimeleri ağzında çiğneyerek. “Dikkatimizi, yaralılarımıza yöneltmeliyiz. Şimdi kavgaya girişmenin zamanı değil - ne birbirimizle, ne de buralılarla. Sanırım dördümüz, beyaz bayrak çekerek önden gitmeliyiz ve kuşatma makineleri kurmaya başlamadan önce, rüzgârın ne taraftan estiğini anlamalıyız.”

“Burada mantığın sesini mi duyuyorum?” dedi Heldin, yumuşakça homurdanarak.

Parıldayan beyaz bir Cyrinik pelerinini Sör Heldin’in mızrağına bağladılar ve keyifsiz bir öğlen sonrasında Astel Nehri’nin batı kıyısına

doğru at sürdüler.

Nehrin diğer tarafındaki kent, yüksek burçları ve kuleleriyle belirgin bir şekilde çok eskiden kalma bir Elene kentiydi. Nehrin uzak kıyısında, rüzgârda dalgalanan kırmızı, mavi ve altın renkli flamalarıyla gururla yükseliyordu, sanki zamanın başından beri oradaymış ve sonsuza dek olmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu. Yüksek, kaim surları, kapalı ahşap kapıları vardı. Astel üzerindeki köprü, hiç hoş görünümlü olmayan silahlan ve çok az miktardaki zırhlarıyla, uzun boylu, bronz yüzlü savaşçılar tarafından tutulmuştu. “Atanlar,” diye onları tanımladı Sör Heldin. “Kesinlikle bu insanlarla savaşmak istemiyoruz.”

Karanlık suratlı asker hatları yarıldı ve altın renkli bir pelerin giymiş yaşlı, buruş buruş bir Tamul ile, tamamen siyahlara bürünmüş koca sakallı Astel’li bir papaz, gelenleri karşılamak üzere öne çıktılar. “Hayırlar olsun, Aziz Şövalyeler,” diye, kuru, tozlu bir sesle zırhlı adamları selamladı, saçı kalmamış yaşlı Tamul. “Kral Al-beren, niyetinizin ne olduğunu merak ediyor. Kilise Şövalyeleri’ni dünyanın bu kısmında çok sık görmeyiz.”

“Siz Elçi Fontan olmalısınız,” dedi Bergsten. “Emban sizi çok iyi tarif etmiş.”

“Ben de onu daha terbiyeli sanırdım,” diye mırıldandı Fontan.

Bergsten, adama kısa bir gülücük fırlattı. “Kente haber salabilirsiniz, Ekselansları. Majestelerine, niyetimizin tamamen barışçı olduğunu söyleyiniz.”

“Eminim ki bunu duyduğuna memnun olacaktır.”

“Emban ve Sör Tynian birkaç ay önce Chyrellos’a gelmişlerdi,” diye devam etti Bergsten. “Sparhawk, işlerin buralarda biraz çığrın-dan çıktığına dair haber yollamış. Dolmant da düzenin yeniden sağlanması için bizi yolladı.” Devasa adam suratını ekşitti. “Korkarım çok iyi bir başlangıç yapamadık. Basne yakınlarında talihsiz bir karşılaşma yaşadık ve tıbbi bakıma ihtiyacı olan birçok yaralımız var.”

“Civar manastırlara haber vereceğim, Aziz Şövalye,” dedi Fon-tan’m yanında duran sakallı papaz.

“Bergsten artık bir şövalye değil, papaz hazretleri,” diye düzeltti Komier. “Eskiden öyleydi, ama Tanrının onunla ilgili başka planlan varmış. O artık bir din adamı. Sanırım yeterince iyi dua edebiliyor, ama henüz baltasını yanından ayırmayı başaramadık.”

“Terbiyem bozuluyor olmalı,” diye özür diledi Fontan. “Burada gördüğünüz dostum, Başkeşiş Monsel, Astel Kilisesi’nin başı.”

“Ekselansları,” dedi Bergsten, başmı kibarca eğerek.

“Ekselansları,” diye yanıtladı Monsel ve savaşçı giysilerine bürünmüş din adamına merakla baktı. “Dostunuz Emban ve benim, doktrinel farklılıklar hakkında çok zihin açıcı tartışmalarımız oldu. Sizinle de bu tartışmaları sürdürmek isteyebiliriz, ama önce yaralılarınızla ilgilenelim. Kaç yaralınız var?”

“Yirmi bin civarı, Ekselansları,” dedi Komier sıkıntıyla. “Tam bir sayı vermek güç. Her saatte bir, birkaçı ölüyor.”

“Tanrı adına, bu dağlarda neyle karşılaştınız?’ diye yutkundu Monsel.

“Belirleyebildiğimiz kadarıyla Cehennemin Kralıyla,” dedi Darellon. “Savaş alanında otuz bin ölü bıraktık - çoğu Cyrinic’ti. Lord Ab

riel, onların eğitmeni, saldırıyı yönetiyordu ve şövalyeleri hemen arkasındaydı. Karşılarına neyin çıktığını fark edene kadar, çoktan sava

şın içine dalmışlardı bile.” İç çekti. “Abriel yetmişine yaklaşmaktaydı ve son saldırısını yönetmekte olduğunu düşünüyor gibiydi.”

“Bunda da haklıydı,” dedi Komier, acıyla homurdanarak. “Ondan geriye, gömecek bir şey bile kalmamıştı.”

“Yine de güzel öldü,” diye ekledi Heldin. “Elinizde hızlı haberciler var mı, Ekselansları? Sparhawk ve Vanion, olabilecek en kısa sürede Matherion’a varmamızı bekliyorlar, onlara gecikeceğimizi bildirsek, iyi olur.”

Üçü de ziftli denizci kıyafetlerini üzerlerine geçirip kötü kokulu, gürültülü, meşalelerin aydınlattığı karanlık sokağa girmişlerdi. “Adı Valash,” dedi Stragen, Sparhawk ve Talen’e. “O ve iki arkadaşı, Verel’den gelen Daciteler.”

“Kimin için çalıştıklarını öğrenebildin mi?” diye sordu, Sparhawk, gözleri karanlığa ve burunları da kötü kokuya alışsın diye bir an durduklarında. Beresa’nm sokakları, özellikle berbattı.

“İçlerinden birinin, Ogerajin’den bahsettiğini duydum,” dedi Stragen. “Sanırım bu kulağa oldukça mantıklı geliyor. Ogerajin ve Zalasta, eski dostlarmış gibi görünüyor.”

“Ogerajin’in beyninin çürüdüğünü sanıyordum,” dedi Talen.

“Belki zihninin açıldığı anlar oluyordur. Ama onları kimin gönderdiği aslında o kadar da önemli değil. Burada oldukları sürece Krager’e rapor verecekler. Anlayabildiğim kadarıyla buraya, Hasat Festivali’nde onlara verdiğimiz zararı telafi etmek ve ellerine ulaşacak ufak tefek bilgi parçalarını toplamak için gelmişler. Paraları var, ama çok fazlasını harcamak istemiyorlar. Bu işe kesinlikle kazanç için girmişler - ve önemli görünme fırsatı sağladığı için.”

“Krager buraya, raporlarım almaya geliyor mu?” diye sordu Sparhawk.

“Son zamanlarda gelmiyormuş. Valash, haberciler aracılığıyla iletişim kuruyor. Bu Dacite’ler burada gerçekten yetersiz kalıyor. Ogerajin’in onlara verdiği paranın olabildiği kadar çoğunu ellerinde tutmaya çalışıyorlar, ama önemli şeyleri kaçırmak da istemiyorlar. O kadar amatörler ki, aklın almaz. Zamanlarının çoğunu, para vermeden nasıl bilgi alabiliriz diye düşünmekle geçiriyorlar.”

“Üçkâğıtçının rüyası,” dedi Talen. “Verel’de ne iş yapıyorlarmış?”

“Zevkleri o yöne giden insanlara çocuk satıyorlarmış,” diye yanıtladı Stragen iğrenmiş bir tonda. “Anladığım kadarıyla, Ogerajin onların en iyi müşterilerinden biriymiş.”

“Bu da onların en aşağılık seviyede olduklarını gösterir, ha?”

“Belki daha bile aşağı.” Stragen, yalnız olduklarına emin olmak için etrafına bakındı. “Valash ikinizle tanışmak istiyor,” dedi sokağın sonunu göstererek. “Şu merdivenlerin yukarısmda duruyor. Çalıntı mallar pazarlayan bir herifin çatı katının bir köşesini kiralamış.”

Talen, pis bir ifadeyle gülümsedi. “Eğer bu Dacite’ler Kragefe bir sürü hatalı bilgi ve yalan söylentiler aktarırlarsa, gereklilikleri kalmadığım düşüneceğini mi söylüyorsun?”

“Belki,” diye omuz silkti Stragen.

“Bu benim yaratıcılığımı fişekliyor.”

“Yaa? Niye?”

“Çocuk satanları sevmem. Bu biraz kişisel bir şey. Gidip, şu Va-lash’ı bir görelim. Söylediğin kadar iğrenç mi merak ediyorum.”

Birkaç kez tekmelenmişe benzeyen, yamalı ve dayanıksız bir kapıya giden sallantılı merdivenleri çıktılar. Kapının ardındaki çatı katı, her tür eski giysi, yıpranıp dağılmış mobilya ve sağı solu çu-kurlaşmış mutfak gereçleriyle inanılmaz şekilde doluydu. Hatta bir kenarda, üzerini toz bağlamış kırık çiftlik malzemeleri bile vardı. “Bazı insanlar da her şeyi çalıyor,” diye burnunu çekti Talen.

Odanın uzak bir köşesinde tek bir mum yanıyordu ve mumun titrek ışığında, kemikli bir Elene, masada uyuklayarak oturuyordu. Daconialı kesimi kısa, yeşil bir ceket giymişti, seyrek, çamur renkli saçları sıska kafasının etrafında, ince, kirli bir hale gibi dimdik duruyordu. Adama doğru

yaklaştıklarında, kendini toparladı ve önemli biriymiş edasıyla, birkaç kâğıt alıp karıştırmaya başladı. Sahte bir sabırsızlıkla başını kaldırdı. “Geç kaldın, Vymer,” dedi genizden gelen, tiz bir sesle.

“Özür dilerim, Efendi Valash,” diye hakir bir tonda af diledi Stragen. “Fron ve ben, genç Reldin’i gergin bir durumdan kurtarmaya çalışıyorduk. Reldin çok iyidir, ama bazen kendine fazla güvenir. Neyse, arkadaşlarımla tanışmak istemiştin.” Bir elini, Sparhawk’in omzuna koydu. “Bu Fron. Kendisi meyhanelerde dalaşıp durur, yani birkaç hızlı yumruk ya da mideye bir tekmeyle halledilebilecek durumları ona bırakırız. Buradaki oğlan, hayatımda tanıdığım en eli hafif kapkaççı olan Reldin’dir. Fare deliklerinden bile geçebilir ve kulakları, kentin diğer yakasında sokaktan geçen karıncaları duyabilecek kadar keskindir.”

“Ben onu sadece kiralamak istiyorum, Vymer. Satm almak istemiyorum.” Kendi şakasına, kendisi kıkırdadı. Belli ki gülüşüne katılmalarını bekleyerek baktı. Ama Talen, gülmedi. Gözlerinde buz gibi bir pırıltı belirdi.

Valash, zayıf şakasının böyle karşılık görmesine biraz bozulmuş gibiydi. Gerçek meraktan çok, bir şey söylüyor olmak için konuştu. “Niye denizci giysileri içindesiniz?”

Stragen, omuz silkti. “Burası bir liman kenti, Efendi Valash. Sokaklar denizci kaynıyor, yani üç tane daha ortalıkta dolanırsa, pek dikkat çekmez.”

Valash homurdandı. “Benim ilgilenmeye layık bulacağım bir şeyleriniz var mı?” diye sordu sıkılmış, tepeden atan bir edayla.

Talen kasketini çıkarıp garip bir şekilde öne eğildi. “Buna siz karar vereceksiniz, Efendi Valash,” diye vızıldadı. “Eğer duymak isterseniz, ben bir şeylere rastladım.”

“Devam et,” dedi Valash.

“Peki, efendim, kentin zengin kısmında, büyük bir evi olan bir Tamul tüccar var. Çalışma odasının duvarında, uzun zamandır göz koymuş

olduğum bir duvar halısı asılı. Çok iyi bir duvar halısı - pek çok minik işlemesi var, renkleri de pek solmamış. Tek sorun, tüm duvarı kaplıyor olması. İyi duvar halıları karşılığında bir servet kazanabilirsiniz, ama tek parça olarak çıkarabilirseniz. Dışarı taşımak için parçalara ayırırsanız, pek değeri kalmaz. Neyse, geçen gece adamın evine girdim, kesip biçmeden oradan çıkarmanın bir yolunu aramaktaydım. Tüccar çalışma odasında, Matherion'un imparatorluk sarayından gelmiş bir soyluyla oturmaktaydı. Onları kapıdan dinledim, soylu tüccara sarayda dolanan bazı dedikodulardan bahsediyordu. Herkes, İmparatorun, Eosia'dan gelme o adamlar yüzünden keyfinin çok kaçmış olduğunu söylüyormuş. Geçen sonbahardaki darbe denemesi onu gerçekten korkutmuş ve düşmanlarıyla bir tür anlaşmaya varmış, ama şu Sparhawk denen adam onu bırakmıyormuş. Sarabian onların kaybedeceklerine eminmiş, o yüzden hepsi hazine dolu bir filo hazırlamış ve ufukta bela belirir belirmez, o gemilerle tüyecekmiş. Bütün saraylılar onun planlannı biliyorlarmış, o yüzden onlar da, gizlice, kavgalar başlayınca tabanları yağlamak için hazırlıklar yapıyorlarmış. Çok yakında bir sabah bu Sparhawk bir uyanacak ki, kapışma düşman bir ordu dayanmış ve ortalıkta ona yardım edecek kimseler yok." Bir an duraksadı. "İstediğiniz, bu tür bilgiler miydi?"

Dacite, ilgisini saklamak için bayağı uğraşıyordu. Memnuniyetsiz bir ifade takındı. "Bunlar, daha önce duymadığımız şeyler değil. Sadece, daha önce duyduklarımızı doğruluyor." İstemeye istemeye, masanın öbür yanma doğru birkaç gümüş kuruş uzattı. "Söylediklerini Panem-Dea'ya ileteceğim. Bakalım, onlar ne diyecek."

Talen, önce bozuk paralara, sonra Valash'a baktı ve kasketini başına geçirdi. "Şimdi gidiyorum, Vymer," dedi düz bir sesle. "Bir daha bu ucuzcuyla bana vakit kaybettirme."

"O kadar aceleci olma," dedi Stragen, yatıştırıcı bir edayla. "Bırak önce adamla bir konuşalım."

"Hata yapıyorsun, Valash" dedi Sparhawk. "Kemerinden ağır bir kese sarkıyor. Eğer Reldin'i aldatmaya kalkarsan, bir gece gelip o kesenin dibine bir delik açar. Sana kahvaltı edecek para bile bırakmaz."

Valash korurcasma elini kesesinin üzerine koydu. Sonra, müthiş bir isteksizlikle keseyi açtı.

“Lord Scarpa’nm Natayos’da olduğunu duydum,” dedi ilgisizce Stragen. “Operasyonlarını Panem-Dea’ya mı taşıdı?”

Valash, altınları sayarken terliyor ve parmaklan, eski bir dosttan ayrılırcasına her birini okşuyordu. “Operasyonlarımız hakkında bilmediğin çok şey var, Vymer.” Parayı eli geri geri giderek, masanın öbür yanma sürerken Talen’e yalvarırcasına baktı.

Talen, altınlan almaya uzanmadı.

Valash, hıçkırırcasma bir ses çıkarıp birkaç tane daha ekledi.

“Böylesi biraz daha iyi,” dedi Talen, önündekileri avuçlayarak.

“Yani Scarpa yer mi değiştirdi?” diye sordu Stragen.

“Elbette hayır. Bütün ordunun Natayos’da olduğunu sanmıyorsun değil mi?”

“Ben öyle duymuştum. Yani başka merkezleri de var?”

“Elbette. Sadece salağın teki bütün gücünü bir yere yerleştirir ve herkese anlatacağım gibi, Scarpa salak olmaktan çok uzaktır. Yıllardır batı Tamuli’nin Elene krallıklarından adam topluyor ve artık hepsini Lydros’a ve oradan da eğitim için Panem-Dea’ya yolluyor. Ardından Synaqua ya da Norenja’ya gidiyorlar. Sadece vurucu güç Natayos’da. Onun ordusu, çoğu kişinin sandığının beş katı büyüklükte. O ormanlar adamlarıyla kaynıyor.”

Sparhawk gülümsemesini dikkatle gizledi. Valash’m belli ki, önemli görünmeye müthiş ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç onun anlatmaması gereken şeyleri ortaya dökmesini sağlıyordu.

“Scarpa’nın ordusunun bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum,” diye itiraf etti Stragen. “Bu, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bir kez de,

değişiklik olsun diye, kazanan tarafta olmak hoş olur.”

“Zamanı da gelmişti,” diye homurdandı Sparhawk. “Denizci torbamı açmaya bile vakit bulamadan her gittiğimiz kentten kovalanmaktan bıktım.” Gözlerini kısıp Valash’a baktı: “Konu açılmışken, işler kötü gider de tabanları yağlamamız gerekirse, Scarpa’nın ormanlardaki adamları bizi de aralarına alırlar mı?”

“İşler niye kötü gitsin ki?”

“Atanlara hiç iyice baktın mı, Valash? Ağaç kadar uzunlar ve boğa gibi omuzları var. İnsanlara hoş olmayan şeyler yapıyorlar, yani kaçmam gerekirse, sığınabileceğim dostane bir yer olsun istiyorum. Ormanda başka güvenilir yerler var mı?”

Birdenbire, çok konuşmuş olduğunu fark eden Valash’m yüzü endişeli bir hal aldı.

“Eee -sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyoruz, Fron,” diye araya girdi Stragen yumuşakça. “Gerçekten ihtiyacımız olursa, orada güvenli yerler var. Eminim ki, Efendi Valash’m hakkında konuşmaması gereken pek çok şey vardır.”

Valash kendini belirgin şekilde şişirdi ve bilgiç, sır dolu bir ifade takındı. “Durumu mükemmel şekilde kavradın, Vymer. Lord Scarpa’nın bana tamamen ikimiz arasında kalması için açtığı şeyleri başkalarına anlatmam doğru olmaz.” Ve anlamlı bir şekilde, kâğıtlarını yeniden eline aldı.

“Daha fazla değerli zamanınızı almayalım, Efendi Valash,” dedi Stragen gerileyerek. “Biraz daha sağa sola burnumuzu sokalım, işinize yarayacak bir şeyler bulunca size haber veririz.”

“Bunu takdir ederim, Vymer,” diyen Valash, misafirleri giderken, kâğıtlarını karıştırmaya devam ediyordu.

“Amma salak bir herif,” diye mırıldandı Talen, üçü dikkatle sallantılı merdivenlerden inip tekrar sokağa çıktıklarında.

“Duvar halıları hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu “Sparhawk.

“Duvar halıları hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Biliyor gibi konuşuyordun.”

“Hiç haberim olmadığı pek çok şey hakkında, biliyor gibi konuşurum. Böylece kıymetsiz bir şeyi birine sokuşturmaya çalışırken boşlukları doldurabiliyorsun. Duvar halısı lafı ağzımdan çıktığında Valash’ın gözlerinin nasıl parladığını görünce, o konuda benden daha fazla şey bilmediğini anladım. Bizi önemli biri olduğuna inandırmakla o kadar meşguldü ki, hiçbir şeye dikkat edecek halde değildi. Bu adam beni zengin edebilirdi. Ona mavi tereyağı bile satardım.”

Sparhawk şaşkınca baktı.

“Bu bir dolandırıcı deyimidir,” diye açıkladı Stragen. “Anlamı biraz karışıktır.”

“Eminim öyledir.”

“Açıklamamı ister misin?”

“Sanmıyorum.”

“Bu bir aile geleneği midir? Yoksa sadece babanı onurlandırmanın bir yolu mu?” diye soruyordu Berit, Khalad’a. İkisi beraber, zincir gömlekleri ve gri pelerinleri içinde, Sopal’dan Tiana’ya geçmek üzere Arjun Denizi’ni aşarlarken, yayvan göl şilebinin ön parmaklıklarına yaslanmışlardı.

Khalad omuz silkti. “Hayır, böyle bir şey değil. Sadece, ailemiz-deki tüm erkeklerin, Talen dışında, kocaman sakalları vardır. Sakalsız olmaya karar verseydim, günde iki kez tıraş olmam gerekirdi. Şimdi haftada bir kez makasla kısaltıyor ve öylece bırakıyorum. Zamandan tasarruf sağlıyor.”

Berit, değişmiş çenesini sıvazladı. “Sparhawk’a bir sakal bıraksaydım, ne yapardı merak ediyorum, ” dedi düşünceli bir tavırla.

“O pek umursamayabilirdi, ama Kraliçe Ehlana seni elma gibi soyardı. O kocasının yüzünü, bu haliyle seviyor. Hatta bu eğri burnu bile seviyor.”

“Hava kötüleşecek gibi,” dedi Berit, batıyı işaret ederek.

Khalad kaşlarını çattı. “Bu da nereden çıktı? Bir dakika önce gökyüzü berraktı. Bunun kokusunu almamış olmam çok garip.”

Batı ufkunda biriken bulut kümeleri, morumsu siyah renkteydi ve şaşırtıcı bir hızla büyüyerek ilerliyorlardı. Bulutun derinliklerinde şimşekler çakıyordu, gökgürültüsünün huysuz gürlemesi gölün çırpıntılı karanlık suyunu aşarak onlara ulaştı.

“Umarım bu gemiciler ne yaptıklarım biliyorlardır,” dedi Berit. “Bu çok sevimsiz bir kasırganın habercisi gibi görünüyor.”

Mürekkebimsi bulutun batıyı giderek daha da fazla kapatarak kabarmasını izlediler.

“Bu doğal bir fırtına değil, Bçrit, ” dedi Khalad, gergin bir şekilde. “Fazla hızlı toplanıyor.”

Ardından ani bir şimşek çaktı ve sanki şimşek bağrından kop-muşçasına, bulut ağarıp titredi. İki genç adam da mavi şimşek karanlığı yararken, bulutun arkasında saklanan gölgeli şekli gördüler. “Klsel!” diye yutkundu Berit, fırtına bölgesinde yayılan yarı saklı, kanatlı canavar şekline bakarak.

Bir sonraki şimşek göğü parçaladı ve eski püskü gemi, korkunç gürültü karşısında titredi. Kleel’in yüzünün onlara dönük kısmı kendisini peçeleyen bulutun ortasında, parçalanıp değişiyor gibiydi, çekik gözleri ani bir kızgınlıkla ışıldadı. Kocaman yarasa kanatları yaklaşan fırtınaya doğru çırpmaya başladı ve iğrenç ağız açılarak Klael’in kızgınlığını bir gökgürültüsü dalgası şeklinde püskürttü. Sonu gelmez bir öfkeyle uluyan

Klael'in muazzam kolları, karanlık göğün içinden uzanarak, orada olmayan bir şeyi, müthiş bir açlıkla yakalamaya çalıştı.

Ardından yok oldu ve doğallıktan uzak bulut dağıldı, zararsızca, ufukta kirli bir leke haline gelene kadar güney doğuya doğru buharlaştı. Ama hava, hâlâ kükürtlü, pis bir kokuyla yüklüydü.

"Aphrael'e haber versen iyi olur," dedi Khalad, kasvetli bir edayla. "Klael yine iplerini koparmış. Bir şey arıyordu ve aradığını bulamadı. Bir sonra nerede arayacağmı Tanrı bilir'

"Komier'in kolu üç yerden kırılmış," dedi Sör Heldin. Zırh gömleklerini giymiş olan Bergsten, Başkeşiş Monsel ve Büyükelçi pontan'ın yanma, Monsel'in, sarayın doğu kanadındaki kitap dolu odasında katıldığı zaman. "Ve Darellon hâlâ her şeyi çift görüyor. Comier çok gerekirse seyahat edebilir, ama bence, iyileşene kadar Darellon'u burada bırakmalıyız."

"At sürebilecek kaç şövalyemiz var?" diye sordu Bergsten.

"En fazla kırk bin, Ekselansları."

"Öyleyse elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Emban bu yoldan geleceğimizi biliyordu ve haberciler göndermiş. İşler güneydoğu Tamuli'de kızışıyor. Sparhawk'm eşi rehine alınmış ve düşmanlarımız ona karşılık, Bhelliom'u istiyor. Arjuni ormanlarmdaki bir asi ordusu Matherion'a karşı sefere hazırlanıyor ve iki ordu daha, doğu Cynesga sınırında birikmekte. Bütün bu ordular bir araya gelirlerse, oyun bitti demektir. Emban, bizim Astel bataklıklarını geçerek doğuya doğru gitmemizi ve sonra güneye dönüp Cynesga başkentini kuşatmamızı istiyor. Bu orduları sınırdan geriye çekmek için, dikkat dağıtıcı bir unsura ihtiyacı var."

Sör Heldin haritasını çıkardı. "İşe yarayabilir," dedi, bir an inceledikten sonra. "Ama böylesi bir iş için biraz hafif kalırız."

"İdare edeceğiz. Vanion arazide, ama bu Cynesga sınırında sayısal olarak fena halde zayıf durumda. Üzerindeki baskıyı hafifletmek için karşı tarafı yeterince rahatsız edemezsek ezilip gidecek."

Heldin, devasa Thalesialı din adamına kafasmda bir şeyler kurarak baktı. “Bundan pek hoşlanmayacaksınız, Ekselansları,” dedi, “ama bu konuda seçeneğimiz yok.”

“Devam et,” dedi Bergsten.

“Cübbenizi bir kenara kaldırıp kumandayı devralacaksınız. Abriel öldürüldü, Darellon iş göremez vaziyette ve Komier bir kavgaya girerse, baltasının ağırlığı bile onu sakatlayabilir.”

“Sen hâlâ buradasın, Heldin. Bu işi sen üstlenebilirsin.”

Heldin, başını iki yana salladı. “Ben bir Eğitmen değilim, Ekselansları, ordudaki herkes bunu biliyor. Ayrıca bir Pandion’um ve diğer tarikatlar, bize karşı güçlü hisler besliyor. Geçen birkaç yüzyılda pek dost edinemedik. Diğer tarikatlar, beni kumandan olarak tanımayacaklardır. Siz bir Başpikopossunuz, Sarathi - ve Kilise adma konuşuyorsunuz. Sizi şartsız kabul edeceklerdir.”

“Bunun lafı bile olamaz.”

“Öyleyse burada oturup, Dolmant’m-bize yeni bir kumandan göndermesini bekleyeceğiz.”

“Bekleyemeyiz!”

“Bence de. Şövalyelere sizin kumandayı devraldığınızı söylememe izin veriyor musunuz?”

“Yapamam, Heldin. Büyü kullanmamın yasak olduğunu biliyorsun.”

“Bunu idare edecek bir yol buluruz, Ekselansları. Saflarımızda pekçok kendini kanıtlamış büyücü var. Bize ne yapılması gerektiğini söyleyin yeter, gerisini hallederiz.”

“Ben bir ant içtim.”

“Daha önce de başka bir ant içmiştiniz, Lord Bergsten. Kiliseyi savunmaya yemin etmiştiniz. Şu durumda, bunun önceliği var.”

Koca sakallı ve kara cübbeli Başkeşiş Monsel, kararsız Thaleialıya düşünceli bir şekilde bakarak tarafsız bir tavırla konuştu. “Bağımsız bir fikir duymak ister misiniz, Lord Bergsten?”

Bergsten tehditkâr bir edayla baktı.

“Nasılsa eninde sonunda yapacaksınız,” dedi, gerçek bir soğukkanlılıkla Astelli din adamı. “Düşmanımızın doğasını gözö-nünde bulundurarak, bir ‘İnanç Krizi’yle karşı karşıya olduğumuzu kabul etmek zorundayız ve bu durumda, bütün diğer kurallar geçersiz kalır. Tanrının sizin baltanıza ihtiyacı var, Bergsten, din bilginize değil.” Gözlerini kısarak Thalesialı din adamına baktı. “Pek ikna olmuşa benzemiyorsunuz.”

“İddiacı olmak istemiyorum, Monsel, ama İnanç Krizi’ kavramı, insan ne zaman bazı kuralları eğip bükmek istese, sandıktan çıkarılıp tozu silkelenerek kullanılmamalıdır.”

“Tamam, öyleyse bir de şunu deneyelim. Burası Astel ve sizin Chyrellos’daki Kiliseniz, burada benim otoritemi tanıyor. Astel’de olduğumuz sürece, Tanrı adına ben konuşurum.”

Bergsten miğferini çıkararak parlak, siyah Ogre boynuzlarını, ceketinin koluyla parlattı. “Teknik olarak, öyle sanırım.”

“Teknik noktalar, bir doktrinin ruhunu oluşturur, Ekselansları.” Monsel’in koca sakalı, tartışmanın hararetiyle dikilmişti. “Burada, Astel’de, Tanrı adına konuştuğumu kabul ediyor musunuz?”

“Tamam, tartışma çerçevesinde kabul ediyorum.”

“Kabul ettiğinize sevindim; sizi afaroz etmek zorunda kalmaktan hiç hoşlanmazdım. Ben burada Tann adına konuşuyorum ve Tanrı sizin, Kilise Şövalyeleri’nin kumandasını üstlenmenizi istiyor. Git ve Tanrının düşmanlarını dize getir, oğlum, Tann koluna güç versin.”

Bergsten, bir dakika boyunca pencereden dışarıdaki kirli gökyüzüne baktı, pek sağlam olmayan bilgiyi kafasında evirip çeviriyordu. “Tüm sorumluluğu üstleniyor musun, Monsel?”

“Üstleniyorum.”

“Öyleyse bu bana yeter” Bergsten miğferini yeniden başına geçirdi. “Sör Heldin, gidip şövalyelere, dört tarikatın da kumandasını üstlendiğimi söyleyin. Gerekli hazırlıkları tamamlamaları talimatını verin. Sabah erkenden yola çıkıyoruz.”

“Hemen, General Bergsten.”

“Anakha,” Bhelliom’un.sesi, Sparhawk’m beyin koridorlarında yankılandı, “uyanmalısın.”

Daha gözlerini bile açmadan Sparhawk, boynundaki sırımın hafifçe ellendiğini hissetti. Küçük eli yakalayıp gözlerini açtı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu Çocuk Tanrıça’ya.

“Bhelliom’u almak zorundayım, Sparhawk!” Sesi çaresizdi ve gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Neler oluyor, Aphrael? Sakinleş ve neler olduğunu anlat.”

“Sephrenia hançerlendi! Ölüyor! Lütfen, Sparhawk, bana Bhelliom’u ver!”

Bir hareketle, ayağa fırladı. “Bu nerede oldu?”

“Dirgis’de. Yatmaya hazırlanıyormuş ve Zalasta odasına gelmiş. Onu yüreğinden hançerlemiş, Sparhawk! Lütfen, Baba, bana Bhelliom’u ver! Onu kurtarmak için, Bhelliom’u almalıyım.”

“Hâlâ yaşıyor mu?”

“Evet, ama daha ne kadar yaşar, bilmiyorum! Xanetia onun yanında. Nefes almaya devam etmesini sağlamak için Delphae büyüsü kullanıyor,

ama o ölüyor, ablam ölüyor!” Kız hıçkınklara boğuldu ve kendini kaybetmiş bir şekilde ağlayarak adamın kollarına yığıldı.

“Kes şunu, Aphrael! Bu şimdi işimize yaramaz. Bütün bunlar ne zaman oldu?”

“Birkaç saat önce. Lütfen, Sparhawk! Onu sadece Bhelliom kurtarabilir.”

“Yapamayız, Aphrael! Eğer Bhelliom’u bu kutudan çıkarırsak, Cyrgon anında onu aldatmaya çalıştığımızı düşünecektir ve Scarpa, anneni öldürür!”

Çocuk Tanrıça ona yapıştı, kontrolsüz bir şekilde iç çekerek ağlıyordu. “Biliyorum!” diye hıçkırdı. “Ne yapacağız, Baba? Onu ölmeye terk edemeyiz!”

“Sen bir şey yapamaz mısın?”

“Bıçak kalbine dokundu, Sparhawk! Bunu geri döndüremem! Sadece Bhelliom’da böylesi bir güç var!”

Sparhawk’m ruhu büzüşüyor gibiydi ve yumruğunu duvara indirdi. Yüzünü yukarı kaldırdı. “Ne yapabilirim?” diye yukarı doğru haykırdı. “Tanrı adına, ne yapabilirim?”

“Kendine gel, Anakha!” Bhelliom’un sesi zihninde gayet keskindi. “Bu münasebetsiz gösteriyle, ne eşine, ne de Sephrenia’ya bir yararın dokunur!”

“Bir şeyler yapmak zorundayız, Mavi Gül!”

“Sen şu anda karar verecek halde değilsin. Bu yüzden, seni ben idare edeceğim. Git ve Çocuk Tanrıça ne diyorsa, onu yap!”

“Sen karımı mahvedeceksin!”

“Belli olmaz, Anakha. Ama Sephrenia son nefeslerini veriyor. Bu kesin. Şu anda en acil olan şey, onun ihtiyacı.”

“Hayır! Bunu yapamam!”

“Bana itaat edeceksiniz, Anakha! Sen benim yaratığımsın ve bu yüzden benim irademe bağlısın! Git ve sana emredileni yap!”

On İkinci Bölüm

SPARHAWK, GİYSİLERİNİ YERE fırlatarak, denizci torbasının içinde aranmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Aphrael. “Acele etmek zorundayız!”

“Stragen’e not bırakmalıyım, ama kâğıt bulamıyorum.”

“Al.” Kız elini uzattı ve elinde, bir parşömen belirdi.

“Teşekkürler.” Parşömeni alıp torbayı karıştırmayı sürdürdü.

“Haydi artık, Sparhawk.”

“Yazmak için bir şey bulmam lazım.”

Kız Styrce bir şeyler mırıldandı ve ona bir tüy kalemle küçük bir hokka uzattı.

“Vymer,” diye karaladı Sparhawk, “bir iş çıktı ve bir süre için gitmem gerekti. Reldin’i beladan uzak tut.” İmzaladı, “Fron.” Ardından notunu, Stragen’in yatağının ortasına koydu.

“Artık gidebilir miyiz?’ diye sordu sabırsızca kız.

“Bunu nasıl yapacaksın?” Adam pelerinini aldı.

“Önce kentten dışarı çıkmalıyız. Kimsenin bizi görmesini istemiyoruz. Ormana giden en kısa yol hangisidir?” t “Doğu. Buradan ormanın sınırına yaklaşık bir mil var.”

“Haydi gidelim.”

Odadan çıkıp merdivenleri indiler ve sokağa ulaştılar. Sparhawk kızı kucaklayıp pelerininiyle sarmaladı.

“Ben yürüyebilirim.”

“Hayır, dikkat çekmeden yürüyemezsin. Sen bir Styric’sin ve insanlar bunu fark edecektir.”

“Daha hızlı gidemez misin?”

“İşin bu kısmını bana bırak, Aphrael. Koşmaya başlarsam, seni kaçırdığımı sanırlar.” Çamurlu sokakta, kimsenin onları duyacak kadar yakınlarında olmadığına emin olmak için etrafına bakındı.

“Bunu nasıl.başaracaksın? Sen işleri ayarlarken, bunu hissedebilecek insanlar var, biliyorsun. Dikkat çekmek istemiyoruz.”

Kız kaşlarını çattı. “Emin değilim. Buraya geldiğimde, moralim çok bozuktu.”

“Anneni öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

“Bu söylediğin çok fena bir şey.” Küçük ağzını, düşünceli bir şekilde büzdü. “Daima bir miktar gürültü olur,” dedi dalgınca.

“Seni tam olarak anlayamıyorum.”

“Birbiriyle örtüşen iki dünya olmasının dezavantajlarından biri budur. Birinin gürültüleri, diğerine taşar. İnsanların çoğu, etrafta dolaşırken bizi duyamaz - ya da hissedemez - ama biz kesinlikle birbirimizi duyar ve hissederiz.”

Sparhawk, tam o anda bir denizci meyhanesinden dışarıya taşan gürültülü bir dalaşdan uzak durmak için sokağın karşı tarafına geçti. “Diğerleri seni duyabilirse, yapmakta olduğunu onlardan nasıl saklayacaksın?”

“Lafımı bitirmeme izin vermedin, Sparhawk. Burada yalnız değiliz. Diğer herkes etrafımızda - benim ailem, Tamul Tanrıları, Ele-ne Tanrın, çeşitli ruhlar, hayaletler ve gökyüzü de tam anlamıyla Güçsüzler ile kaynıyor. Onlar bazen, göç eden kuş sürüleri gibi bir araya toplanırlar.”

Sparhawk, sarsıntılı bir kömür arabasının geçmesi için geri çekildi. “Bu Güçsüzler de kim? Tehlikeli midirler?”

“Pek değil, artık gerçekten var bile değiller. Onlar sadece anılardan ibaret - eski mitler ve efsaneler.”

“Gerçekten varlar mı. Onları görebilir miydim?”

“Onlara inanmadığın sürece, hayır. Bir zamanlar Tanrıydılar, ama onlara ibadet edenlerin ya soyları tükendi ya da başka Tanrılara tapmaya karar verdiler. Gerçek bir varlıkları, hatta düşünceleri bile olmadan, gerçekliğin kıyısında uçuşup dururlar. Sahip oldukları tek şey ihtiyaçtır.” Kız iç çekti. “Bizim de modamız geçiyor, Sparhawk - geçen yıldan kalma eldivenler, pabuçlar ve şapkalar gibi. Güçsüzler yıllar geçtikçe giderek kaybolan ve sonunda bir tür kederli iniltiden başka bir şey olmayan terk edilmiş Tanrılardır.” Yeniden iç çekti. “Neyse, arka plandaki tüm bu gürültülerle, belli bir şey üzerinde yoğunlaşıp onu ayırt etmek çok zor olur.”

Sarhoş türküleriyle çınlayan bir diğer pis kokulu meyhanenin önünden geçtiler. “Bahsettiğin gürültü, bunun gibi bir şey mi?” diye, kafasını dışarı taşan şarkılara doğru döndürerek sordu Sparhawk. “Kulaklarını dolduran ve gerçekten dinlemek istediğin şeyi duymanı engelleyen anlamsız sesler gibi?”

“Aşağı yukarı. Ama bizim, sizin sahip olmadığınız birkaç fazladan duyumuz var, böylece, diğerleri etrafta dolandıklarında onları fark edebiliyoruz, ayrıca, bir şeyler yaptıklarında - senin deyiminle ayarlamalar -

fark edebiliyoruz. Belki yaptığım şeyi, diğer gürültülerin içine saklayabilirim. Daha ne kadar gitmemiz lazım?”

Adam köşeyi dönerek sessiz bir sokağa girdi. “Şimdi kentin dışına çıkıyoruz.” Kızı kollarında kaldırıp biraz daha hızlı yürüyerek ilerlemeye devam etti. Beresa’nın dış mahallelerindeki evler, sanki kendini önemli sayan bir kibirle, sokaklardan geri çekilmiş gibi daha ele gelir cinstendiler. “Kömür depolarını geçtikten sonra, ormana geleceğiz. Benim duyamayacağım bu gürültülerin, büyülerini örtebilecek kadar yüksek sesli olduğuna emin misin?”

“Biraz yardım almaya çalışacağım. Aklıma bir şey geldi. Cyrgon tam olarak benim nerede olduğumu bilmiyor, beni tanıması ve yerimi tam olarak tespit etmesi biraz zaman alır. Diğerlerine buraya gelip bir şölen vermelerini-söyleyeceğim. Yeteri kadar gürültü çıkarırlarsa ve ben yeterince hızlı hareket edebilirsem, burada olduğumu bile anlayamaz.”

Beresa’yı çevreleyen kömür depolarındaki cansız ateşleri besleyen, işleri gereği kapkara ve fazlasıyla içmiş birkaç işçi, ezeli kömürler üzerinde dans eden cehennem zebanileri gibi isli alevlerin etrafında dolanıyordu. Sparhawk, aklı başından gitmiş Çocuk Tanrıça’yı taşıyarak, iri ve karanlık ormanın gölgeli kıyılarına doğru yürüdü.

“Gökyüzünü görebilmem lazım,’ dedi Aphrael. “Ağaç tepelerinin yoluma çıkmasını istemiyorum.” Bir an durdu. “Yükseklik korkun var mıdır?”

“Pek yoktur, niye?”

“Öylesine soruyorum. Başladığımızda heyecanlanma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Elini tuttuğum sürece, tamamen güvende olacaksın.” Yeniden duraksadı. “Ah,” diye mırıldandı, “şu anda bir şey hatırladım.”

“Ne?” Adam bir dalı iterek ormanın karanlığına doğru kaydı.

“Bunu yaptığım zaman, gerçek olmam lazım.”

“Gerçek’le neyi kastediyorsun? Şimdi gerçeksin, değil mi?”

“Tam olarak değil. Soru sorma, Sparhawk. Bana sadece bir gökyüzü parçası bul ve ardından bir süre rahatsız etme. Biraz yardım çağırmam lazım - eğer onları bulabilirsem.”

Adam kocaman çalıları iterek ilerliyordu, midesinde soğuk bir düğüm ve göğsünde, taşa dönüşmüş yüreği vardı. Yüzleştiği korkunç açmaz onu paramparça ediyor, neredeyse ortasından ikiye ayırıyordu. Sephrenia ölmekteydi, ama onun hayatını kurtarması için Ehlana’yı tehlikeye atması gerekiyordu. Adamı ayakta tutan tek şey, Bhelliom’un iradesiydi. Adamın iradesi, dünyada en çok sevdiği iki kişinin çelişen ihtiyaçları karşısmda felç olmuştu. Etrafını saran karmaşayı, umutsuz bir boşunalığın pençesinde yararak ilerledi.

Ardından çalıların arasından, kadife geceye parlak tahıllar gibi serpilmiş yıldızlara göz kırpan bir kaynağın çağladığı derin yosun yatağına gömülmüş bir havuzcuğu olan açıklık bir bölgeye çıktı. Bu sessiz yer, neredeyse büyülü gibiydi, ama gözleri bu güzelliği görmeyi reddetti. Durup Aphrael’i yere bıraktı. Kızın küçük yüzü ifadesizdi, gözleri donuk, neredeyse görmüyormuş gibi bakıyordu. Sparhawk gergince bekledi.

“Güzel, sonunda!” diye patladı kız. “Onlara herhangi bir şeyi açıklamak öyle zor ki! Asla, dinlemelerine yetecek kadar süre boyunca zevzekliklerine ara vermiyorlar.”

“Kimden bahsediyoruz?”

“Tamul Tanrıları. Şimdi Oscagne’nin niye ateist olduğunu daha iyi anlıyorum. Nihayet onları, gelip burada oynamaya ikna edebildim. Bu senin ve benim, Cygon’dan saklanmamızı sağlayacaktır.”

“Oynamak?”

“Onlar çocuk, Sparhawk, sonsuz aylar boyunca ortalıkta birbirlerini kovalayan, çığlıklar atıp oynayan bebekler. Cyrgon onlardan kesinlikle nefret ediyor, yani onların olduğu bir yerin asla yakınma bile

uğramayacaktır. Birkaç dakika içinde burada olacaklar, biz de o zaman işimize başlayabiliriz. Arkanı dön, Baba. Değişirken insanların bana bakmasından hoşlanmıyorum.”

“Ben seni daha önce gördüm - ya da en azından, yansımanı.”

“Bu kısmı beni rahatsız etmiyor. Ama değişim süreci biraz küçük düşürücü. Sadece arkanı dön, Baba. Bunu anlayamazsın.”

Sparhawk itaatkâr bir şekilde arkasını döndü ve gözlerini gece göğüne dikti. Tamdığı birçok yıldız kümesi ortalıkta görünmüyordu ya da yanlış yerdeydiler.

“Tamam, Baba. Artık dönebilirsin.” Sesi daha dolgun ve tmılı geliyordu.

Döndü. “Lütfen üstüne bir şeyler giyebilir misin?”

“Niçin?”

“Sadece yap, Aphrael. İstersen, tuhaflıklarımla dalga geçebilirsin.”

“Bu çok usandırıcı.” Uzanıp hiçlikten yarattığı bir tür tülümsü örtüyü aldı ve sarındı. “Daha iyi oldu mu?”

“Pek fazla değil. Artık gidebilir miyiz?”

“Kontrol edeceğim.” Aphrael’in gözleri bir an uzaklara gitti. “Geliyorlar. Bir yere uğramışlar. Dikkatlerinin dağılması için fazla bir şey gerekmez. Şimdi, dikkatle dinle. Biz bu işi yaparken, soğukkanlı kalmaya çalış. Sadece, canının acımasına izin vermeyeceğim gerçeğine sarıl. Düşmeyeceksin.”

“Düşmek mi? Nereden düşmek? Sen neden bahsediyorsun?”

“Göreceksin. Başka bir yolu tercih ederdim, ama Dirgis’e en kısa zamanda ulaşmak zorundayız ve Cyrgon’a, yerimi belirlemesi için zaman tanımak istemiyorum. Önce kolay aşamalardan başlayacağız, böylece bu

fikre alışacak zamanın olacak.” Başını hafifçe çevirdi. “Geldiler. Artık başlayabiliriz.”

Sparhavvk başını hafifçe kaldırdı. Uzaklarda çocuksu kahkahalar duymuş gibiydi, ama bu, ağaç tepelerindeki yaprakları hışırdatan hafif bir meltemin sesi de olabilirdi.

“Bana elini ver,” diye emretti kız.

Uzanıp kızın elini tuttu. Çok sıcak ve rahatlatıcı bir şeydi.

“Sadece gökyüzüne bak, Sparhawk,” dedi insanın kalbini yerinden fırlatacak kadar inanılmaz güzellikteki genç kadın.

Adam yüzünü yukarıya doğru kaldırdı, ağaçların tepelerinin arasından süzülerek ilerleyen ışıltılı ayı gördü.

“Artık aşağıya bakabilirsin.”

Havuzun kıpırtılı sularının yaklaşık on ayak üzerindeydiler. Sparhawk’in kasları gerildi.

“Bunu yapma!” diye sertçe uyardı kız. “Sadece gevşe. Seni havalarda su almış bir kano gibi sürüklemem gerekirse, hızımız azalır.”

Denedi, ama başarılı olduğu söylenemezdi. Gözlerinin ona yalan söylediğine emindi. Ayaklarının altındaki sertliği hissedebiliyordu.

Üzerine ayağıyla vurdu, toprak kadar sağlamdı.

“Bu sadece şimdilik böyle,” dedi Tanrıça. “Bir süre sonra, buna ihtiyacın kalmayacak. Sephrenia için her zaman sağlam bir zemin oluşturmam gerekiyordu-” Sesi tuhaf, küçük bir hıçkırıkla kırıldı. “Lütfen kendine hakim ol, Sparhawk,” diye yalvardı. “Acele etmeliyiz. Yeniden göğe bak. Biraz daha yükseleceğiz.”

Hiçbir şey hissetmedi, ne hava akımı, ne mide bulantısı. Ama tekrar aşağıya baktığında, açıklık ve büyülü havuz, küçük bir noktaya dönüşü

vermişti. Beresa'nın titrek. ışıkları minicik pencerelerinden parlıyordu ve ay, Tamul Denizi'nin üzerine upuzun, pırıltılı bir patika döşemişti.

"İyi misin?" Ses hâlâ Aphrael'indi, ama tınısı ve görüntüsü bariz bir şekilde bambaşkaydı. Yüzü garip bir şekilde, Danae'nin ve Flüt'ün hatlarını birleştirip bir yetişkin oluşturuyordu. Sparhawk, cevap vermek yerine altındaki sertliğe ayağını vurup duracaktı.

"Harekete geçtiğimizde, bunu sağlamaya devam edemeyeceğim," diye uyardı kız. "Fazla hızlı gidiyor olacağız. Sadece elimi tut, ama heyecanlanıp parmaklarımı kırma."

"O zaman sen de beni şaşırtacak bir şey yapma. Kanat açacak mısın?"

"Ne saçma bir fikir. Ben kuş değilim Sparhawk. Kanatlar sadece beni engeller. Arkana yaslan ve gevşe." Aphrael ona derin derin baktı. "Gerçekten iyi gidiyorsun. Sephrenia genellikle bu noktada, isterikleşmeye başlar. Oturuyor olsaydın daha rahat eder miydin?"

"Neyin üzerinde?"

"Boş ver. Belki ayakta dursak, daha iyi. Birkaç derin nefes al ve başlayalım."

Yukarı bakmanın işe yaradığını fark etti. Yıldızlara ve yeni yükselmekte olan aya bakarken altındaki korkunç boşluğu görmesi gerekmiyordu.

Hiçbir hareket hissi, kulağında hiçbir ıslık, pelerininde hiçbir dalgalanma yoktu. Aphrael'in elini tutarak duruyor ve sürekli olarak güneye doğru yuvarlanan aya bakıyordu.

Derken altlarına solgun bir parlaklık geldi.

"Oh, bir bu eksikti," dedi Tanrıça.

"Ne oldu?" Sparhawk'in sesi biraz korkulu çıkmıştı.

"Bulutlar."

Aşağıya baktı ve altlarındaki periler diyarını gördü. Yuvarlanan beyaz bulutlar, ay ışığında parlayarak sonu gelmez gibi uzayıp gidiyordu. Cisimsiz bir ovada hafif sis dağları kat kat yükseliyor, kıvrımlı bulutlardan şatolar ve sütunlar gözcüler gibi sağda solda dikiliyordu. Ay ışığı altmda parıldayan bulutlar altlarından hafifçe kayıp giderken, Sparhawk'm düşünceleri şaşkınlık içindeydi. "Ne güzel" diye mırıldandı.

"Belki, ama toprağı göremiyorum." ,

"Sanırım ben bunu tercih ediyorum."

"Referans noktalarına ihtiyacım var, Sparhawk. Nerede olduğumu göremiyorum, yani nereye gittiğimi de bilmiyorum. Bhelliom hiçbir isme ihtiyaç duymadan, herhangi bir yeri bulabilir, ama ben bulamam. Benim yerdeki göstergelere ihtiyacım var ve bütün bu bulutlar ortalıktayken, hiçbirini göremiyorum."

"Niye yıldızları kullanmıyorsun?"

"Ne?" '

"Denizciler denize açıldıklarında, böyle yaparlar. Yıldızlar hareket etmez, böylece denizciler belli bir yıldız ya da yıldız kümesi seçip ona doğru dümen kırarlar."

Altlarındaki bulut akışı yavaşlayıp dururken aralarında uzun bir sessizlik oluştu. "Bazen öyle akıllı oluyorsun ki, sana dayanamıyorum, Sparhawk," dedi elini tutan Tanrıça aksice.

"Yani bu hiç aklına gelmedi mi demek istiyorsun?" diye sordu Sparhawk inanamayarak.

"Geceleri pek uçmam. Aşağı iniyoruz. Bir işaret bulmalıyım."

Aşağı doğru çöktüler, bulutlar onları karşılamak için acele etti ve her yanlarına yapışan koyu bir sise kapıldılar. "Sisten yapılmışlar, değil mi? Yani bulutlar demek istiyorum." Sparhawk şaşırmıştı.

“Sen neden yapıldıklarını sanıyordun?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiç bunu düşünmemiştim. Nedense insana garip geliyor.”

Bulutların altından çıktılar - artık bulutlar, ay ışığında yıkanmak yerine ışığı örten kirli bir tavan gibi üzerlerinde sarkıyorlardı. Altlarındaki yer, neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. Havada ayakta durup bir o yana, bir bu yana uçarak tanıdık bir şey görmek için bakmarak süzülüp durdular.

“İşte orada.” Sparhawk işaret etti. “Orta büyüklükte bir kent.

Bayağı bir ışık var.”

Işığın çektiği bilinçsiz sinekler gibi o yöne hareket ettiler. Sparhawk aşağıya baktığında garip bir gerçekdışılık hissine kapıldı. Altlarındaki kent ufacık görünüyordu. Bir çocuk oyuncağı gibi, bir su kenarına büzülmüştü. Sparhawk yanağını kaşıyarak haritasındaki ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. “Herhalde Sopal’dir. Bu göl de Arjun Denizi olmalı.” Bir an duraksadı, aklı sanki hızla dönüyordu. “Başladığımız yerden neredeyse üç yüz fersah uzaktayız, Aphrael!” diye bağırdı. “Neredeyse bin mil!”

“Evet - eğer bu kent gerçekten Sopal’sa.”

“Öyle olmalı. Kıtanın bu tarafındaki tek büyük su parçası Arjun Denizi ve Sopal’da onun doğu yakasında. Arjun güneyde ve Tiana batıda.” İnanamayan bir ifadeyle kıza baktı. “Bin mil! Ve Be-resa’dan sadece yarım saat önce ayrıldık! Hızımız ne kadardı?”

“Ne fark eder ki? İşte buraya vardık. Önemli olan bu.” Elini tutan genç kadın göl kıyısındaki minyatür kente düşünceli düşünceli baktı. “Dirgis biraz batıda, yani dosdoğru kuzeye gitmemiz lazım.” Hafifçe kuzey baü yönüne gelene kadar, havada biraz döndü. “Bu oldukça doğru bir yönlenme olmalı. Kafanı oynatma, Sparhawk. Bu yöne bakmaya devam et. Yukarı çıkacağız ve bir yıldız seçeceksin.”

Bulutların arasından hızla yükseldiler ve Sparhawk, sisli ufukta, tanıdık yıldız kümesini gördü. “Orada,” diye işaret etti. “Köpek kafası şeklinde toplanmış o beş yıldız.”

“Benim gördüğüm köpeklere benzemiyor.”

“Hayal gücünü kullanmalısın. Daha önce nasıl oldu da yıldızlara bakarak yolunu bulmayı düşünmedin?”

Kız omuzlarını silkti. “Herhalde senden daha uzağı görebildiğim için. Sen gökyüzünü bir yüzey gibi görüyorsun - üzerinde, hepsi sana aynı uzaklıkta olmak üzere yıldızlar boyanmış, ters çevrilmiş bir kase gibi. Bu yüzden, o yıldız kümesini bir köpek kafası gibi görebiliyorsun. Ben öyle bakamıyorum, çünkü ben mesafe farklarını görebiliyorum. Köpeğinden gözünü ayırma, Sparhawk. Yönümüzden saparsak, bana haber ver.”

Altlarındaki ay ışığında yıkanan bulutlarla birlikte yeniden hızla kaydılar ve bir süre sessizce uçtular. “O kadar da kötü değil,” dedi Sparhawk. “En azından, alıştıktan sonra.”

“Yürümekten daha iyi,” dedi tüllere bürünmüş Tanrıça.

“Ama yine de ilk başta tüylerim diken diken olmuştu.”

“Sephrenia asla bu aşamayı atlatamadı. Ayakları yerden kesilir kesilmez, panik içinde viyaklamaya başlıyor.”

Sparawk bir şey hatırladı. “Bir dakika bekle,” diye karşı çıktı. “Ghvverig’i öldürüp Bhelliom’u çaldığımızda, sen onun mağarasına bir yarıktan süzülerek geldin ve o da, havada yürüyerek seni karşılamaya çıktı. O zaman hiç panik içinde viyaklamıyordu.”

“Hayır. Bu onun hayatında yaptığı en cesurca şeydi. Onunla o kadar gurur duymuştum ki, neredeyse patlayacaktım.”

“Bilinci yerinde miydi? Yani onu bulduğunda?”

“Gidip geliyordu. Kendisine kimin saldırdığını söyleyebildi. Kalp atışını yavaşlatıp acısını dindirmeyi başardım. Şimdi çok sakin.” Aphrael’in sesi titredi. “Öleceğini düşünüyor, Sparhawk. Yüreğinde-ki yarayı hissedebiliyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyor. Ben giderken, Xanetia’ya, Vanion için son bir mesaj veriyordu.” Genç Tanrıça, hıçkırığını zor yuttu. “Başka şeyden konuşabilir miyiz?”

“Elbette.” Sparhawk’m gözleri, gece göğündeki yıldız kümesinden ayrıldı. “Tam önümüzde, bulutların arasından çıkan dağlar var.”

“Öyleyse vardık sayılır. Dirgis bu dağ sırasının altındaki büyük vadiye kurulmuş.”

Hızlı uçuş yavaşladı. Atan dağlarının güneydeki en uç kısmının, bulutların üzerinden donmuş adalar gibi yükselen karlı doruklarının üzerinden geçtiler ve altlarındaki vadiyi sadece ince bir bulut tabakasının kapladığını fark ettiler.

Çiçek tohumları gibi salınarak, vadinin ormanlarla kaplı tepelerine, ovalarına doğru alçaldılar. Yerin manzarası, tüm renkleri yutan ayışığmın altında, keskin hatlarıyla parlıyordu. Biraz uzakta, sollarında, bir ışık öbeği vardı - dar sokaklarda kaba saba meşaleler ve küçük pencerelerde altın mum ışığı. Aphrael, “Burası Dirgis,” dedi. “Kentin biraz dışına ineceğiz. Belki kente girmeden, eski halime dönmeliyim.”

“Ya bunu yap ya da üstüne birkaç giysi daha geçir.”

“Gerçekten rahatsız oluyorsun, değil mi, Sparhawk? Yoksa çirkin falan mıyım?”

“Hayır. Tam tersi - ve bu beni daha da çok rahatsız ediyor. Sen ortalıkta böylesine çıplak dururken, düşünemiyorum, Aphrael.”

“Ben gerçekten kadın değilim, Sparhawk - yani seni bu kadar rahatsız ediyor gibi görünen anlamda değilim. Beni bir kısrak ya da bir dişi geyik olarak düşünemez misin?”

“Hayır, düşünemem. Yalnızca yapman gerekeni yap Aphrael. Sanırım seni nasıl düşündüğüm konusunu artık kapatabiliriz.”

“Kızardın mı, Sparhawk?”

“Evet, aslında kızardım. Artık konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Aslında çok tatlısın, biliyor musun.”

“Kesecek misin artık?”

Dirgis’in dış mahallelerinden yarım mil uzakta, ıssız bir vadiye indiler ve Çocuk Tanrıça yeniden hepsinin Flüt olarak tanıdığı, Styric yetimi şekline bürünürken Sparhawk sırtını döndü. “Daha iyi oldu mü?” diye sordu kız, yeniden arkasına döndüğünde.

“Çok daha iyi.” Sparhawk kızı kucakladı ve uzun bacaklarını hızlı bir tırısla açarak, kente doğru yola koyuldu. Böylece sanki düşünmek zorunda kalmıyordu.

Doğrudan kente girip ana yoldan bir kez saparak, geniş, iki katlı bir binaya geldiler. “İşte burası,” dedi Aphrael. “Hemen içeri girip yukarı çıkalım. Hancının diğer tarafa bakmasını sağlayacağım.”

Sparhawk açık kapıyı itti, zemin kattaki salonu geçti ve merdivenlerden çıktı.

Xanetia’yi, Spehrenia’yı kucağında sallayarak ve tamamen ışıldayan bir halde buldular. İki kadın, duvarları kabaca yontulmuş kütüklerle döşeli küçük bir odada, dar bir yatağın üstündeydi. Dünyanın her tarafında, dağ hanlarında bulabileceğiniz rahat, hoş odalardan biriydi. Bir soba, birkaç iskemle ve her yatağm yanında bir konsol vardı. Yanan bir iki mumdan, yatağm üzerindeki çifte altın bir ışık düşüyordu. Sephrenia’nm urbasının önü kanla kaplanmıştı ve yüzünde, o öldürücü griliğin hafifçe karıştığı, ölümcül bir solgunluk vardı. Sparhawk kadına baktı ve öfkeden çıldırdı. “Bunun için Zalasta’nm canını yakacağım,” diye homurdandı Troll dilinde.

Aphrael ona şaşkın bir bakış fırlattı. Sonra o da, Troll'lerin gırtlaktan gelen diliyle konuştu. "Düşüncen iyi, Anakha," diye onayladı ateşli bir şekilde. "Ona çok acı ver." "Acı"ya karşılık gelen Troll kelimesinin parçalayıcı sesi, ikisine de çok tatmin edici geldi. "Ama yüreği hâlâ bana ait," diye ekledi Aphrael. Sonra da, Xanetia'ya "Değişiklik var mı?" diye sordu, Tamulca'ya geçerek.

"Yok, Kutsal Kişi," dedi Xanetia, neredeyse tükenmiş bir sesle. "Onu hayatta tutmak için, sevgili kız kardeşime tüm gücümü veriyorum, ama neredeyse tükendim. Yakında o da, ben de öleceğiz."

"Hayır, nazik Xanetia," dedi Aphrael. "Seni kaybetmeyeceğim. jCorkma. Anakha, ikinizi de kurtarmak için Bhelliom ile geldi."

"Ama bu olmamalı," diye karşı çıktı Xanetia. "Bunu yaparsak, Anakha'nın kraliçesini tehlikeye atarız. Bunu yapmaktansa, ablan da ben de ölelim daha iyi."

"Asil olma, Xanetia," dedi Aphrael sertçe. "Bu iş canımı sıkıyor. Bhelliom ile konuş, Sparhawk. Bu işi nasıl yapmamız gerektiğini öğren."

"Mavi Gül," dedi Sparhawk, gömleğinin altındaki kabarıklığa dokunarak.

"Seni duyuyorum, Sparhawk," diye fısıldadı adamın beyninin içindeki ses.

"Sephrenia'nın yaralı olarak yattığı yere geldik."

"Evet."

"Şimdi ne yapmalıyız? Sana yalvarıyorum, Mavi Gül. Eşimin felaketini arttırma."

"Öğütün uygunsuz, Sparhawk. Belli bir güven eksikliğini gösteriyor. Haydi işimize başlayalım. İradenizi bana teslim ediniz. Sizin dudaklarınızdan, Anarae Xanetia ile konuşacağım."

Sparhawk’m üzerine garip bir gevşeme çöktü, kendisini parçalanıyormuş gibi hissetti, bilinci bedeninden kayıp gidiyordu.

“Bana kulak veriniz, Xanetia.” Konuşan Sparhawk’m değişmiş sesiydi, ama konuştuğunun bilincinde değildi.

“Tüm dikkatimle, Dünya Kurucusu.” dedi Anarae tükenmiş sesiyle.

“Ablasını destekleme yükünü Çocuk Tanrıça’ya bırak. Senin ellerine ihtiyacım var.”

Aphrael yatağın üzerine kaydı ve Sephrenia’yı Xanetia’nın kucağından alıp sevgiyle kucakladı.

“Kutuyu alın, Anakha,” diye emretti Bhelliom, “Ve onu, Xanetia’ya teslim edin.”

Ceketinin altından kutuyu çıkarıp ipini başının üzerinden geçirirken, Sparhawk’m hareketleri çok keskindi.

“Edaemus’un lanetinin üzerine yağdırdığı tüm sakinliği etrafına topla, Xanetia, kutuyu - ve benim özümü sarmala, içindeki barış, elinde tuttuğuna işlesin.”

Xanetia başım salladı ve ışıldayan ellerini, Sparhavvk’ın tuttuğu şeyi almak için uzattı.

“Çok iyi. Şimdi, Çocuk Tanrıça’yi kollarına al. Onu kucakla ve beni ona ilet.”

Xanetia, Aphrael ve Sephrenia’yı kollarıyla sardı.

“Harika. Zekân hızlı çalışıyor. Bu işleri daha da iyileştiriyor. Aphrael, kutuyu aç ve beni çıkar.” Bhelliom duraksadı. “Numara yok,” diye hiç de kendisine özgü olmayan sokak ağzıyla uyardı. “Beni yumuşak dokunuşun ve hilelerinle tuzağa düşürmeye çalışma.”

“Saçmalama, Dünya Kurucusu.”

“Ben seni iyi bilirim, Aphrael, senin Azash’m da, Cyrgon’un da olabileceğinden daha tehlikeli olduğunu bilirim. En iyisi ikimiz de, ablanın iyileştirilmesi işine odaklanalım.”

Çocuk Tanrıça kutunun kapağını açtı ve ışıldayan Safir Gül’ü çıkardı. Sparhawk, tamamen sersemlemiş bir vaziyette, Xanetia’dan yayılan beyaz ışıltının Bhelliom’un yaydığı ışıkla karışınca, nasıl hafif mavi bir ton aldığını gördü.

“Beni, bir merhem gibi yaranın üzerine koy ki Zalasta’nm açtığı yarayı iyileştirebileyim.”

Sparhawk bir askerdi ve yaralar konusunda çok şey bilirdi. Sephrenia’nın sol göğsünün kabarık üst kısmındaki derin, kan sızdıran bıçak yarasını görünce midesi düğümlendi.

Aphrael, elindeki Bhelliom ile uzanıp kanayan yaraya nazikçe dokundu.

Sephrenia, mavi bir ışık saçarak, parlamaya başladı. Yarı yarıya kafasını kaldırdı. “Hayır,” diye zayıfça fısıldadı kadın, Aphrael’in elini itmeye çalışarak.

Sparhawk, onun ellerini avuçlarının arasına alıp tuttu. “Sorun yok, küçük ana,” diye yumuşakça yalan söyledi. “Her şey halledildi.”

Sephrenia’nın göğsündeki yara, geride çirkin, mor bir iz bırakarak kapanmıştı. Sonra, onlar seyretmekteyken, Safir Gül işine devam etti. Yara izi, önce incecik beyaz bir çizgiye dönüştü, sonra giderek belirsizleşip yok oldu.

Sephrenia öksürmeye başladı. Bu, neredeyse boğulmuş bir adamın yapacağı gibi, hırıltılı bir öksürüktü.

“Bana şu leğeni uzat, Sparhawk,” diye emretti Aphrael. “Ciğerlerindeki kanı temizlemesi lazım.”

Sparhawk, konsolun üzerindeki geniş, düz leğeni alarak kıza uzattı.

“İşte,” dedi kız. “Bunu artık geri alabilirsin.” Adama kapalı kutuyu verdi, leğeni alıp Sephrenia’nın çenesinin altına tuttu. “İşte böyle,” diye ablasını cesaretlendirdi, küçük kadın öksürerek kan pıhtıları tükürmeye başladığında. “Hepsini çıkar.”

Sparhawk başını çevirdi. İşlem pek hoş görünmüyordu.

“Düşüncelerinizi sakinleştirin Ahakha,” dedi, Bhelliom’un sesi yumuşakça. “Düşmanlarınız olup bitenlerden haberdar olmadılar.” Mücevher bir an duraksadı. “Edaemus’a hakkını vermek lazım, çünkü çok kurnaz. Bence hiç kimse, onun yaptığı şeyin gerçek önemini kavramış olamaz. Çocuklarını lanetlemek, onları saklamanın tek yoluydu. Bunun ona vermiş olması gereken acıyı düşününce bile titriyorum.”

“Anlamıyorum,” diye itiraf etti Sparhawk.

“Bir kutsama berrak havada çan gibi çınlayıp parıldar, Anakha. Ama bir lanet karanlık ve sessizdir. Anarae Xanetia’dan yayılan ışık bir kutsama olsaydı, tüm dünya onun nefes kesici sevgisini duyup hissederdi, ama Edaemus onu bir lanete çevirmeyi tercih etti. İşte bilgeliği burdaydı. Lanetlenmişler reddedilmiş ve saklıdırlar, hiç kimse - Tanrı ya da insan - onların ortalıkta gezinmesini duyamaz ya da hissedemez. Kutuyu eline aldığında, Anarae Xanetia benim varlığımın tüm sesini ve hissini boğdu, Sephrenia ile Aphrael’e sarıldığında, onları ışıltılı karanlığıyla sardığında, hiçbir canlı beni fark edemezdi. Eşiniz güvende - şimdilik. Düşmanlarının neler olup bittiğinden haberleri yok.”

Sparhawk’in yüreği ferahladı. “Sana güvensizliğim için şiddetle pişmanım, Mavi Gül,” diye özür diledi.

“Kendinizde değildiniz, Anakha. Seni rahatlıkla bağışlıyorum.”

“Sparhawk,” Sephrenia’nın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

“Evet, küçük ana?” Hızla yatağının yanma gitti.

“Bunu kabul etmemeliydin. Ehlana’yı korkunç bir tehlikeye soktun. Daha güçlü olduğunu sanırdım.”

“Her şey yolunda, Sephrenia. Bhelliom bana biraz önce açıkladı. Sen iyileştirilirken, kimsenin ruhu bile duymadı.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Xanetia’nm varlığı -ve teması - yüzünden. Bhelliom, onun olup bitenleri tamamen boğduğunu söylüyor. Anladığım kadarıyla, bunun lanetle ve kutsama arasındaki farkla bir ilgisi var. Her nasıl işliyorsa, Ehlana’nm tehlikeye düşmemesini sağladı. Sen kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yarı boğulmuş bir kedi yavrusu gibi, gerçektenebilmek istiyorsan,” diye hafifçe gülümsedi. Sonra iç çekti. “Zalasta’nın bunu yapabileceğine hiç inanmazdım.”

“Bu fikri aklına getirmiş olduğuna bile pişman edeceğim onu,” dedi Sparhawk karanlık bir sesle. “Kalbini yerinden söküp bir şişte mangal yapacak ve gümüş bir tabakta, Aphrael’e sunacağım.”

“Ne iyi bir çocuk, değil mi?” dedi Aphrael, sevgiyle.

“Hayır.” Sephrenia’nın sesi, şaşılacak derecede katıydı. “Böyle düşünmenizi takdir ediyorum, canlarım, ama hiç birinizin Zalasta’ya bir şey yapmasını istemiyorum. Hançerlenen kişi benim, onun kimin eline düşeceğine karar verme hakkı da benimdir.”

“Sanırım bu adilce olur,” diye karar verdi Sparhawk.

“Düşündüğün şey nedir?” diye sordu Aphrael.

“Vanion olup bitenleri duyduğunda korkunç derecede kızacak. Onun kızgınlıktan ortalığı birbirine katıp mobilyalara zarar vermesini istemiyorum, bu yüzden Zalasta’yı ona vereceğim-parlak kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış olarak.”

“Yine de kalbi benimdir,” diye ısrar etti Aphrael.

On Üçüncü Bölüm

GÖKYÜZÜ SOMURTKAN BULUTLARLA kaplıydı ve üşütücü, kuru bir rüzgâr, Vanion ordusunun başında doğuya doğru geri çekilirken Cynesga Çölü’nün ıssız topraklarını süpürüyordu. Kleel’in askerleriyle giriştikleri çatışmada, zırhlı şövalyelerinin neredeyse yansını kaybetmişlerdi ve hayatta kalanların çok azı hafif yaralarla kurtulabilmişti. Vanion, Sarna’dan bir orduyla aynlmıştı. Şimdiyse, bir katliamdan başka bir isim verilemeyecek savaşın ardından inleyen, her tarafı dökülen, iyice dayak yemiş bir sıra yaralıyla dönüyordu.

Dört Atan’m taşıdığı bir sedyeye yatırılmış olan Engessa’mn yanında, yüzü kederden allak bullak durumdaki Kraliçe Betuana yürüyordu. Vanion iç çekti. Engessa, artık çok zor nefes alabiliyordu.

Eğitmen, yaşadığı şoku üzerinden atıp mantıklı düşünebilmek için eyerinin üzerinde şöyle bir silkindi. Klael’in savaşçılarına karşı verdikleri mücadele Kilise Şövalyeleri’nin büyük bölümünü mahvetmişti ve istila stratejileri tamamen Şövalyeler üzerine kuruluydu. Bu zırhlı süvariler olmadan Tamul Topraklan’nın doğu sınırı güvende değildi.

Vanion acı bir küfür mırıldandı. Şimdi yapabileceği tek şey, diğerlerini değişen durum hakkında uyarmaktı. “Sör Endrik,” diye seslendi, hemen arkasından gelmekte olan emektar askere. “Siz burayı devralın. Benim halletmem gereken bir şey var.”

Endrik öne geldi.

“Doğuya doğru devam edin. Ben biraz arkadan geleceğim.” Yorgun atını tırısa geçmeye zorlayarak ileri doğru sürdü.

Konvoyun bir mil kadar uzağına gelince durdu ve çağırma büyüsünü dokudu.

Hiçbir şey olmadı.

Bu sefer, daha da aciliyet katarak bir kez daha dokudu.

“Ne?” Aphrael’in kulağmdaki sesi, aşırı sabırsızdı.

“Bazı kötü haberlerim var, Kutsal kişi.”

“Kötü olabilecek ne kaldı? Acele et, Vanion. Çok meşgulüm.”

“Çölde Klael ile karşılaştık. Yanında bir devler ordusu vardı ve fena halde un ufak edildik. Sparhawk ve diğerlerine, Cynesgalılar Samar’ı kuşatırlarsa, dayanmamın mümkün olamayabileceğini ilet. Şövalyelerin yarısını kaybettim, kalanlar pek savaşabilecek durumda değil. Tikume’nin Peloileri cesur adamlar, ama kuşatmalar konusunda deneyimsizler.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Yaklaşık dört saat Önce. Abriel’i ve diğer eğitmenleri bulabilir misin? Şu sıralarda Zemoch ya da Batı Astel’de olmaları gerekir. Onları Klael konusunda uyarmalısın. Onlara hiçbir şekilde, Klael’in ordularına karşı meydan muharebesine girmemelerini söyle. Biz onlarla baş edemeyiz. Kilise Şövalyeleri’nin ana kuvveti pusuya düşürülür ve yok edilirse, bu savaşı kaybederiz.”

“Bu bahsettiğin devler kim, Vanion?”

“Tanışacak vaktimiz olmadı. Ama Atanlardan daha büyükler -neredeyse Troll’ler kadar. Üstlerine yapışan zırhlar ve çelik yüz maskeleri giymişler. Silahları daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve kanları da sarı.”

“Sarı mı? Bu mümkün değil!”

“Ama sarı. İstersen, gelip kılıcımın ucuna bakabilirsin. Betuana’nm geri çekilmesi için arkasını korurken, birkaçını öldürdüm.”

“Geri çekilmek mi? Betuana mı?”

“Engessa’yı taşıyordu.”

“Engessa’ya ne oldu?”

“Biraz fazla öne gitmişti ve Klael’in askerleri ona saldırdı. İyi savaştı ama etrafını çevirmişlerdi. Onlara saldırdık ve Betuana kendisine, Engessa’ya doğru yol açtı. Geri çekilme emri verip Engessa’yı geriye taşırken, ben arkasını korudum. Onu Sarna’ya getirdik, ama sanırım boşa uğraşıyoruz. Kafasının yanı içeri göçmüş ve korkarım, onu kaybedeceğiz.”

“Öyle deme, Vanion. Asla öyle deme. Daima bir umut vardır.”

“Bu sefer pek yok, Kutsal Kişi. Bir adamın beyni darbe almışsa, mezarını kazmaya başlayabilirsin.”

“Onu kaybetmeyeceğim, Vanion! Onu Sarna’ya ne kadar çabuk ulaştırabilirsin?”

“İki günde, Aphrael. Buraya varmamız iki gün sürdü, demek ki dönüş de iki gün sürer.”

“O kadar dayanabilir mi?”

“Şüpheli.”

Aphrael Styrce kısa, çirkin bir laf etti. “Neredesin?”

“Sarna’nın yirmi fersah güneyinde, çölün yaklaşık beş fersah içlerinde.”

“Orada kal. Ben gelip seni bulacağım.”

“Betuana’ya yaklaşırken dikkatli ol. Çok garip davranıyor.”

“Ne demek istiyorsan açık söyle, Vanion. Bulmaca çözecek vaktim yok.”

“Ne demek istediğime emin değilim, Aphrael. Betuana bir asker ve insanların savaşlarda öldürüldüğünü biliyor. Engessa’nın başına gelenlere verdiği tepki - yani - aşırı. Tamamen çöktü.”

“O bir Atan, Vanion. Onlar çok duygusal insanlardır. Dön ve konvoyunu durdur. Hemen oraya geliyorum.”

Vanion, ortalıkta baş sallayacak kimse olmamasına rağmen başıyla onayladı, atını döndürdü ve şövalyelerine katılmak için sürdü. “Değişiklik var mı?” diye sordu Kraliçe Betuana’ya.

Betuana, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. “Gözlerini bir kez açtı, Vanion-Eğitmen,” diye cevapladı. “Ama beni gördüğünü sanmıyorum.” Engessa’nın elini tutmaktaydı.

“Aphrael ile konuştum. Ona bakmak için, buraya gelecek. Henüz ümidini yitirme, Betuana. Aphrael beni iyileştirdi ve ben ölüme, Engessa’dan daha yakındım.”

“O oldukça güçlüdür. Eğer Çocuk Tanrıça onu, yarası onu öldürmeden iyileştirebilirse …” Sesi garip bir tonda kırıldı.

“iyileşecek, Majesteleri,” dedi Vanion, olduğundan daha emin bir sesle. “Kocanıza haber ulaştırabilir misiniz? - Kkel hakkında, demek istiyorum. Klael’in kanatlarının altında taşıdığı o askerlerden haberdar edilmesi gerekir.”

“Koşucu göndereceğim. Androl’a, Tosa’ya gitmek yerine, Sarna’ya gelmesini söyleyeyim mi? Klael şimdi burada ve Scarpa’nın ordusunun Tosa’ya varması, daha biraz sürer - Troll’leri yenebilirlerse.”

“Ben diğerleriyle konuşma şansı bulana kadar bekleyelim. Kral Androl sefere çıktı mı?”

“Öyle olmalı. Ben bir şey önerir önermez, Androl hemen zıplar. O iyi bir adamdır ve çok, çok cesurdur.” Bunları neredeyse, kocasını telaffuz edilmeyen bir eleştiriye karşı savunur gibi söylemişti, ama Vanion, kadının

konuşurken bile, Engessa’nm kül grisi yüzünü dalgınca okşamakta olduğunu fark etti.

“Acelesi vardı herhalde,” dedi Stragen, hâlâ Sparhawk’m kısa notunun anlamını çözmeye çalışarak.

“Mektup yazma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı,” diye omuz silkti Talen. “Tega Adası’nda güya yaptıklarımız hakkında günlerce yalanlar düzmekle uğraştığı o sefer dışında.”

“Belki o seferde tüm yeteneğini tüketmiştir,” diyen Stragen, notu katladı ve dikkatle baktı. “Parşömen. Parşömeni nereden buldu?”

“Kimbilir? Belki bize geri dönünce anlatır. Gidip sahilde yürüyelim. Biraz antrenmana ihtiyacım var.”

“Peki.” Stragen pelerinini aldı ve genç hırsızla birlikte merdivenlerden inip sokağa çıktılar.

Güney Tamul Denizi sakindi, karanlık yüzeyindeki ay izi kesintisiz ve çok parlaktı. “Ne hoş,” diye mırıldandı Talen, ikisi beraber suyun kıyısındaki ıslak kuma ulaştıklarında.

“Evet,” diye onayladı Stragen.

“Sanırım aklıma bir şey geldi,” dedi Talen.

“Benim de.”

“Haydi anlat.”

“Yok, önce seninkini duyalım.”

“Peki. Cynesgalılar sınıra yığılıyor, değil mi?”

“Evet.”

“İyi bir hikâye, onları yığıtmayabilir.”

“Böyle bir kelime olduğunu sanmıyorum.”

“Buraya kelimeler hakkında tartışmaya mı geldik? Kilise Şövalyeleri’nin gelmekte olduğunu duyarlarsa, Cynesgalılar ne yaparlar? Hemen onları karşılamak için, bir ordu yollamazlar mı?”

“Sanırım Sparhawk ve Vanion, Şövalyelerin gelmesi konusunu gizli tutmak istiyorlardı.”

“Stragen, yüz bin adamı nasıl gizli tutabilirsin? Diyelim ki ben Valash’a çok güvenilir bir kaynaktan, Kilise sancakları taşıyan bir filonun, Kaftal’a gitmek üzere, Daconia’nm güney ucunu dönmekte olduğu bilgisini aldığımı söyledim. Bu diğer tarafı biraz endişelendirmez mi? Şövalyelerin Zemoch’dan geldiklerini biliyor olsalar bile, yine de bu filoyu karşılamak için, kuvvetler göndermek zorunda kalacaklardır. Şövalyelerin onlara iki farklı yönden yaklaşmakta olduğu gerçeğini gözardı edemezler.”

Stragen birdenbire güldü.

“Komik olan nedir?”

“Sen ve ben fazla uzun süredir beraberiz, Talen. Benzer şekilde düşünmeye başladık. Ben de Valash’a, Atanların doğu Astel bozkırlarını geçmekte olduğu ve Kuzey Cynesga’dan, başkente doğru ilerleyecekleri haberini verecektim.”

“İyi plan,” dedi Talen.

“Seninki de.” Stragen gözlerini kısıp ayışığmda yıkanan sulara baktı. “İki hikâye de, stratejik olarak mümkün. Bunlar tam olarak bir savaş adamının yapacağı hareketler. Bizim gerçekten planladığımız, doğu ve batıdan aynı anda yapılan bir saldırı. Cyrgon’u, bunun yerine, kuzey ve güneyden saldıracağımıza inandırabilirsek, onu öylesine yerinden etmiş oluruz ki, gerçek saldırılarımızı karşılayabilmek için, ordularını eski pozisyonlarına getirmeyi asla başaramaz.”

“Üstelik ordusunu ikiye bölmüş olacağımızı söylemeye bile gerek yok.”

“Yine de dikkatli olmalıyız,” diye uyardı Stragen. “Valash’m bile, ikisini de aynı anda yutacak kadar salak olduğunu sanmıyorum. Onları etrafa dağıtıp damla damla üzerine dökmeliyiz. Gerçekten yapmak istediğim, Atanlar hakkındaki peri masalını, benden başka birisinin anlatmasını sağlamak.”

“Belki Sparhawk, Aphrael’in bunu ayarlamasını sağlayabilir?”

“Eğer dönerse. Notu biraz belirsizdi. Ama biz de işleri yoluna koyabiliriz. Hikâyemizi biraz değiştirelim. Sen o yalancı filonu Valesia’ya geri çek. Kafkal’ı hedef liman olarak göstermeden önce, Cyrgon’a biraz endişelenmesi için zaman tanıyalım. Ben de Atanların kuzeybatı sınırına yığılmalarıyla ilgili birkaç sağlam dedikodu yayacağım. Sparhawk dönene kadar, işleri bu noktada bırakalım.”

Talen iç çekti.

“Ne var?”

“Bunlar yasal, değil mi?”

“Sanırım öyle diyebiliriz, evet. Bununla sorunun mu var?”

“Eğer yasalsa, neden bu kadar eğleniyorum?”

“Hiçbir şey yok mu?” diye sordu Ulath, kırmızı üniforma ceketinin boynunu açarak.

“Çıt bile yok,” diye yanıtladı Tynian. “Büyüyü dört kere okudum, ama ona hâlâ ulaşamıyorum”

“Belki meşguldür.”

“Sanırım, bu mümkün.”

Ulath düşünceli bir şekilde yanağını oğuşturdu. “Kesinlikle, Sor Gerda’nm sakalını kesmeyi düşünüyorum,” diye mırıldandı. “Biliyorsun, bu

Yok-Zaman'da bulunduğumuz için olabilir. Bunu ilk kez denediğimizde - daha Pelosia'dayken - büyülerimizin hiçbiri işe yaramadı."

"Sanırım bu büyü farklı, Ulath. Aslında gerçekten bir şey yapmaya çalışmıyorum. Sadece Aphrael ile konuşmaya çalışıyorum."

"Evet, ama büyüleri birbirine katıyorsun. Saçlarının ucuna kadar bir Troll büyüsünün içindeyken, Styric büyüsü deniyorsun."

"Belki, bu yüzden. Arjun'a varıp gerçek zamana dönünce, yeniden denerim."

Bhlokw, Ghnomb'un donmuş anının gri ışığının içinden, havada donakalmış bir göçmen kuş sürüsünü geçerek ayaklarını sürüye sürüye geldi. "Bir sonraki vadide, insan-şeylerin inlerinden var."

"Çok mu, az mı?" diye sordu Ulath.

"Çok. İnsan-şeylerin köpekleri de orada olacak mı?"

"İnsan-şeylerin inlerinin yakınında hep köpekler olur, Bhlokw."

"Öyleyse acele edelim." Tüylü Troll bir an duraksadı. "İnsan-şeyler bu yere ne diyor?"

"Burası Arjun denen yer - sanırım."

"Burası bizim gitmek istediğimiz yer, değil mi?"

"Evet."

"Niçin?"

"Adi olanlar Berit denen adama oraya gitmesini söylediler. Bizim düşüncemiz şu ki, biz de oraya Ghnomb'un kırılmış anı içinde gidip insan-şeylerin kuş konuşmasını dinleyelim. İnsan-şeylerden biri, Berit denen adamın bir sonra gönderileceği yerin neresi olduğunu söyleyebilir. Bir

sonraki yer, Anakha'nın eşinin olduğu yer olabilir. Bunu bilmek bizim için iyi olur."

Anlatılanlar arasında yolunu bulmaya çalışan Bhlokw'un tüylü ensesi kabardı. "İnsan-şeylerin avlanması hep böyle basit-olmayan mı?"

"Basit-olmayan olmak, bizim türümüzün doğasıdır."

"Kafanıza acı vermiyor mu?"

Ulath, dişlerini göstermemeye çalışarak gülümsedi. "Bazen veriyor," diye itiraf etti.

"Benim düşüncem şu ki, basit bir av, basit-olmayan bir avdan iyidir. İnsan-şeylerin avlanması öylesine basit-olmayanki bazen niye avlandığımı unutuyorum. Troll'ler yenecek-şeyler avlar. İnsan-şeyler düşünce avlıyor."

Ulath Troll'ün algılaması karşısında biraz irkilmişti. "Benim düşüncem şu ki, senin düşüncen iyi olabilir," diye itiraf etti. "İn-san-şeyler gerçekten düşünce avlıyor. Buna biz çok değer veririz."

"Düşünce iyi, U-lat, ama onu yiyemezsin."

"Biz, göbeğimiz dolduktan sonra düşünce avlarız."

"Bu Troll ve insan-şeyler arasındaki fark, U-lat. Ben Troll'üm. Benim göbeğim hiç dolmaz. Acele edelim. Benim düşüncem şu ki, buradaki köpeklerin de öbür yerdeki köpekler kadar yemek-için-iyi olup olmadığım bilmek iyi olur." Bir an durakladı. "Seni kızdırmak istemem, U-lat, ama benim düşüncem şu ki, insan-şeylerin köpekleri, insan-şeylere göre daha yemek-için-iyiler." Tüylü pati-lerinden biriyle yanağını kaşıdı. "Yine de, göbeğim boşsa, bir in-san-şey yiyebilirim, ama bir köpek daha iyi olur."

"Öyleyse gidip, bir köpek bulalım."

"Senin düşüncen iyi, U-lat." Koca canavar uzanıp Ulath'm başını, onu neredeyse dizlerinin üzerine çökerterek, sevgiyle okşadı.

Çocuk Tanrıça parmak uçlarıyla Enessa’nın kırık kafasının yanma hafifçe dokundu ve gözleri uzaklara daldı.

“Eee?” diye sordu Vanion, ısrarlı bir sesle.

“Beni sıkıştırma, Vanion. Beyin çok karmaşıktır.” Nazik araştırmasına devam etti. “İmkânsız,” dedi nihayet, parmaklarını çekerek.

Betuana homurdandı.

“Lütfen böyle yapma, Betuana,” dedi Aphrael. “Tek kastettiğim, burada yapamayacağımızdı. İyileştirmek için, başka bir yere götürmeliyim.”

“Adaya mı?” diye tahmin yürüttü Vanion.

Kız başıyla onayladı. “Orada her şeyi kontrolümde tutabilirim. Burası hâlâ Cynesga - Cyrgon’un bölgesi. Ona ne kadar tatlılıkla sorarsam sorayım, bana izin yereceğini sanmıyorum. Burada dua edebilir misin, Betuana?”

Atan kraliçesi başını olumsuzca salladı. “Sadece Atan’da olur.”

“Tanrınızla bu konuyu görüşeceğim. Gerçekten uygunsuz bir vaziyet.” Yeniden eğilip elini Engessa’nm göğsüne koydu.

Atan generali görünüşe göre artık nefes almıyordu, yüzü ve vücudu donmuştu.

“Onu öldürdün!” diye kıza haykırdı Betuana.

“Adaya götürene kadar kanamayı durdurabilmek için, onu sadece dondurdum. Yarası o kadar kötü değil, ama kanama, beynin geri kalanını parçalıyor. Donma etkisi bunu bir damlamaya indirgiyor. Şu an yapabileceğim tek şey bu, onu Sama’ya götürene kadar bedeninin kendi kendine daha fazla zarar vermesini önleyecektir.”

“Umut yok,” dedi Betuana, endişeli bir bakışla.

“Sen neden bahsediyorsun? Onu bir iki gün içinde ayağa kaldırabilirim - ama onu, zamanı kontrol edebileceğim tek yer olan, adama götürmeliyim. Beyin kolaydır. Yürek aslında öylesine -neyse, bunu boş verin. İyi dinle, Betuana. Vanion ve sen onu Sar-na’ya ulaştırır ulaştırmaz, koşabildiğin en yüksek hızla Atan sınırına gitmeni istiyorum. Sınırı geçer geçmez, dizlerinin üzerine çök ve Tanrına dua et. İnatçı olacaktır - her zamanki gibi - ama peşini bırakma. İsteğini kabul ettirene kadar, başına bela ol. Engessa’yı adama götürmek için, onun iznine ihtiyacım var. Başka hiçbir çıkış yolu bulamazsan, onun için günün birinde hoş bir şey yapmaya söz vereceğimi söyle. Ama nasıl bir iyilik olacağı konusunda çok fazla ayrıntıya girme. Benim Engessa’yı kurtarabileceğimi, onun kurtaramayacağını sürekli hatırlat.”

“Emrettiklerini yapacağım, Kutsal Kişi.”

“Emretmedim, Betuana. Sadece önerdim. Senin üzerinde emretme otoritesine sahip değilim.” Çocuk Tanrıça, Vanion’a döndü. “Bana kılıcını göster,” dedi. “Şu sarı kana bir bakmak istiyorum.”

Vanion kılıcını çıkardı ve kabzasından tutarak uzattı.

Kız titredi. “Onu sen tut, tatlım. Çelik içimi bir hoş yapıyor.” Kılıcın üzerindeki izlere, gözlerini kısarak baktı. “Şaşırtıcı,” diye mırıldandı. “Bu kan değil.”

“Onları kestiğimizde onlardan akan buydu.”

“Belki, ama yine de kan değil. Bu bir tür safra. Klael müttefiklerini biraz fazla uzakta aramış. Bu rastladığınız devler buralardan değil, Vanion. Onlar bu dünyadaki hiçbir yaratığa benzemiyor.”

“Bunu anında fark ettik, Kutsal Kişi.”

“Büyüklük ya da biçimlerinden bahsetmiyorum, Vanion. Sanki iç organları bile insan ve hayvanlarınki gibi değil. Tahminimce akciğerleri bile yoktur.”

“Her şeyin akciğerleri vardır, Aphrael - belki balıklar dışında.”

“Bu durum burası için geçerli, tatlım, Eğer bu yaratıkların damarlarında, kan yerine safra akıyorsa, karaciğerleri ile-” bir an, kaşlarını çatarak, sözünü yanda bıraktı. “Sanırım mümkün,” dedi şüpheyle. “Yine de onların dünyasının havasmı koklamayı hiç istemezdim.”

“Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim bile olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Kız gülümsedi. “Sorun değil, tatlım. Seni yine de seviyorum.”

“Teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz.”

“İyi bir memleket olabilir, dost Tikume,” dedi Kring, taşlı çölde etrafına bakarak siyah deri ceketini düzeltti. “Açıklık ve çok engebeli değil. İhtiyacı olan tek şey su - ve birkaç iyi insan.” İkisi beraber, düzensiz Peloi güruhunun başında at sürüyorlardı.

Tikume sırıttı. “Aslında meselenin özüne inersen, dost Kring, cehennemin de ihtiyaç duyduğu tek şey bu.”

Kring güldü. “Cynesgalıların kampına daha ne kadar var?”

“Beş fersah daha. Kolay savaş olacak, Domi Kring. Cynesgalılar ata biniyor ve sizin kılıçlarınıza benzeyen kıvrık kılıçlar kullanıyorlar ama atları bodur ve pek de iyi değil. Üstelik Cynesgalılar da kılıç ustalıklarını geliştirmeyecek kadar tembel. Daha da iyisi, geniş, dökümlü yenleri olan, uçuşan giysiler giyiyorlar. Zamanlarının yarısını, kendi elbiselerine takılıp boğuşarak geçiriyorlar.”

Kring’in sırıtışı bir kurt gibiydi.

“İyi koşabiliyorlar,” diye ekledi Tikume, “ama daima aynı yere geri dönüyorlar.”

“Aynı kamplara mı?” diye sordu Kring, inanamayarak.

Tikume başıyla onayladı. “Bu her şeyi daha çok kolaylaştırıyor.

Onları aramamıza gerek bile yok.”

“İnanılmaz. Şef olarak başlarında çürük ağaç kütükleri mi var?”

“Duyduğum kadarıyla emirlerini Cyrgon’dan alıyorlar.” Tiku-me tıraşlı kafasını oğuşturdu. “Bir Tanrının salak olabileceğini söylemek, sence sapkınlık mıdır?”

“Bizim tanrımız hakkında söylemediğin sürece güvenliktesin.”

“Kilise’yle başımın belaya girmesini istemem.”

“Emban aklı başında biridir, Domi Tikume. Düşmanımız hakkında yergi dolu şeyler söylediğin için seni dışlamayacaktır.” Kring üzengilerinde yükselip, Cynesga çölünün boz enginliği boyunca baktı. “Heyecanla bekliyorum. Uzun zamandır sıkı bir kavgaya girmemiştim.” Eyerine oturdu. “Neredeyse unutuyordum. Dost Oscagne’ye Cynesga kulaklarını ganimet olarak alıp alamayacağımı sordum. Hayır dedi.”

“Ne yazık. Adamlar, teşvik olunca daha iyi savaşıyorlar.”

“Hatta bu alışkanlık haline geliyor. Kuzey Atan’da Troll’lere karşı bir kez savaşmıştık ve ben, etrafımda onu benden satm alabilecek kimsenin olmadığını hatırlayana kadar, bir Troll’ün kulağını yan yarıya kesmiştim. Şu ilerdeki tepe garip görünüyor, değil mi?” Çöl zemininden yükselen, mükemmel düzgünlükteki kubbeyi gösterdi.

“Garip görünüyor. Üstünde hiç taş yok. Sadece toz.”

“Belki bir kum tepesidir. Rendor’da, buna benzer kum tepeleri vardı. Rüzgâr kumları uçurup yuvarlak tepeler halinde yığıyor.”

“Toz da kum gibi yığılır mı?”

“Belli ki öyle. Şu ilerimizdeki de bunun kanıtı.”

Sonra, tepe ortasından yarılıp kenarları açıldı. Tüm ağırlığıyla kalkarken parlak siyah kanatlarından muazzam toz şelaleleri saçan Klael’in, üçgen yüzüne bakakaldılar.

Kring dizginlerini sertçe çekti. “Bu tepede bir gariplik olduğunu biliyordum!” diye haykırdı adamları etrafına toplanırken, kendi dikkatsizliğini lanetleyerek.

“Bu sefer yalnız gelmemiş!” diye bağırdı Tikume. “Kanatlarının altına askerler gizlemiş! Durun?’

“Koca şeytanlar, değil mi?” Kring, gözlerini kısarak kendilerine doğru koşturan savaşçılara baktı. “İster büyük olsun, ister küçük yine de piyadeler ve bu da bize gereken tek avantaj, değil mi?”

“Doğru!” Tikume’ kikirdedi. “Bu Cynesgalıları kovalamaktan daha eğlenceli olacak.”

“Kulakları olup olmadığını merak ediyorum” dedi Kring, süvari kılıcını çekerken. “Eğer varsa, bunları toplayabiliriz. Dost Oscagne’den henüz tamamen umudumu kesmedim.”

“Bunu anlamanın tek yolu var,” dedi Tikume ve kargısını kaldırarak saldırıyı başlattı.

Standard Peloi taktikleri, belli ki Klael’in askerlerini şaşırtıyordu. Göçebelerin atları ceylanlar kadar çevikti ve doğu Peloilerinin, kargıyı kılıca tercih etmeleri de ek bir avantajdı. Süvariler küçük gruplara ayrılıp saldırıya geçtiler. Uzun kollar halinde, her grup çelik maskeli canavarların biri üzerinde yoğunlaşarak ve her Peloi, yakın mesafeden kargısını koca gövdeye saplayıp hızla güvenli bir mesafeye kaçarak ileri atıldılar. Birkaç saldırının ardından düşman savaşçıların ön safları, gövdelerinden kısa mızraklar fırlamış halde, kirpiler gibi yere serilmişti.

Zırhlı askerler giderek çaresiz bir hale geldiler ve korkunç to-puzlarıyla havayı dövüp neredeyse tek bir ağır darbe bile indire-meyerek, hızla saldıran işkencecileri karşısında boş yere debelenip durdular.

"İyi mücadele!" diye nefes nefese bağırdı Kring, birkaç saldırıdan sonra. "İriler ama yeteri kadar hızlı değiller."

"Ayrıca pek de formda sayılmazlar," diye ekledi Tikume. "Son hallettiğim, hava kaçıran bir körük gibi tıslıyordu."

"Soluma konusunda sorunları var görünüyor, değil mi?" diye onayladı Kring. Birden gözleri kısıldı. "Bir dakika bekle, haydi bir şey deneyelim. Çocuklarına sadece at sürmelerini, sonra dönüp geri gitmelerini söyle. Daha fazla kargı ziyan etmeyelim."

"Tam anlayamadım, Domi."

"Yüksek dağlara hiç çıktın mı?"

"Birkaç kez. Neden?"

"Oralarda nefes almanın ne kadar zor olduğunu hatırladın mı?"

"Sanırım. Biraz başımın döndüğünü hatırlıyorum."

"Klael bu askerleri nereden topladı bilmiyorum, ama buralardan olmadıkları belli. Sanırım daha ağır havaya alışıklar. Onları peşimizden koşturalım. Eğer hava senin yerine işini görecekse, birini öldürmenin ne anlamı var ki?"

"Denemeye değer." Tikume omuz silkti. "Ama işin eğlencesini bayağı azaltıyor."

"Daha sonra Cynesgalılarla eğlenebiliriz. Önce Klael'in piyadelerini ölümüne koşturalım. Sonra Cyrgon'un süvarilerini katlederiz."

"Bu konuda biraz benim lafımı dinle," dedi Talen'e Stragen, birlikte depoya giden sallantılı merdivenleri tırmanıyorlardı. "Artık Valash'ı

çözdüm, yani tepkilerini senden daha iyi ölçebilirim.”

“Peki. O senin sazanın. Onunla sen oyna.”

Stragen kötü kokulu deponun kapısını açtı ve ikisi, ıvır zıvırm arasından Valash’m köşesine doğru kendilerine yol açtılar.

Brokat ceketli sıska Dacite yalnız değildi. Yüzü açık, sızıntılı yaralarla dolu karanlık bir Styric de masadaki iskemlelerden birine çökmüştü. Styric’in sağ kolu yanından sarkıyordu, yaralı yüzünün sağ kısmı çökmüştü ve sağ göz kapağı da neredeyse sağ gözünü tamamen kapayacak şekilde düşmüştü. Belli ki etrafının hiç farkında olmaksızın kendi kendine mırıldanıyordu.

“Bu uygun bir zaman değil, Vymer,” dedi Valash.

“Oldukça önemli, Efendi Valash,” dedi Stragen, çabucak.

“Peki, ama uzun sürmesin.”

Masaya yaklaşırlarken Talen’in midesi birdenbire alt üst oldu. Komadaki Styric’den, dayanılmaz bir çürük et kokusu yayılıyordu.

“Bu benim efendim,” diye kısaca açıkladı Valash.

“Ogerajin mi?” diye sordu Stragen.

“İsmini nereden bildin?”

“Sanırım bir kere bana söylemiştiniz - ya da arkadaşlarınızdan biriydi. Ortalıklarda dolaşamayacak kadar hasta değil mi?”

“Seni ilgilendirmez, Vymer. Bana getirdiğin önemli bilgi nedir?”

“Ben değil, Efendi Valash. Reldin bir şeyler duymuş.”

“Öyleyse konuş, çocuk.”

“Peki, Efendi Valash,” dedi Talen, başını bir tür yarım selamlamayla indirerek. “Bu sabah çok erken, bir vakitte rıhtım meyhanelerinden birine gitmiştim ve iki Edomlu denizcinin konuştuğunu duydum. Bir şeyler hakkında çok hayacanlanmış görünüyorlardı. Biraz yanlarına yaklaşıp meseleyi anlamaya çalıştım. Edomluların Chyrellos Kilisesi hakkında neler hissettiklerini bilirsiniz.”

“Sadede gel, Reldin.”

“Evet efendim. Sadece açıklamaya çalışıyordum. Denizcilerden biri limana yeni gelmişti ve diğerine, Edom’daki birilerine - sam-jim adı Rebal olan birine - haber iletmesini söylüyordu. Öyle görünüyor ki ilk gemici Valesia’dan yeni gelmişti, oradaki limandan ayrılırken gemisi, Valles’den gelen bir filonun yanından geçmiş.”

“Bunda önemli olan nedir?” diye sordu Valash.

“Ben de bu noktaya geliyorum. İlk denizciyi öylesine heyecanlandıran şey, gördüğü gemilerin hepsinde Chyrellos Kilisesi’nin sancağı olması ve güvertedeki savaşçıların hepsinin zırhlı olmasıymış- Tamuli halkını zorla sapkınlığa geçirmeye gelen Kilise Şövalyeleri hakkında bir şeyler zırvalayıp duruyordu.”

Valash, ağzı yarı açık, dehşet içinde ona bakıyordu.

“Bu kısmı duyar duymaz, oradan sıvıştım. Vymer, sizin bunları bilmek isteyebileceğinizi düşündü, ama ben o kadar emin değildim. Elenelerin dini tartışmaları bizi ne ilgilendirir ki? Bu bizi ilgilendirmez, değil mi?”

“Kaç gemi?” diye sordu Valash yarı boğulmuş bir sesle. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Denizci kesin sayılar söylemedi, Valash efendi,” diye gülümsedi. “Bana öyle geldi ki, bildiği sayılar yetersiz kalmıştı. Sanırım filo, ufku bir uçtan diğerine kaplıyormuş. Eğer o zırhlı adamlar Kilise Şövalyeleri’ yse sanırım o gemilerin hepsinde onlardan vardı. Bu adamlar hakkında öyküler

duymuştum. Peşinden gittikleri adamların yerinde olmak istemezdim. Bu bilgi kaç para eder, Efendi Valash?”

Valash, hiç karşı çıkmadan kesesine uzandı.

Stragen birdenbire, “Bu sıralarda ormandaki kamplardan hiç haberci geldi mi, Valash efendi?” diye sordu.

“Bu seni ilgilendirmez, Vymer.”

“Siz ne derseniz öyledir, Efendi Valash. Demek istediğim, onları halk arasında konuşmamaları konusunda uyarmanız. Ormandan gelmişe benzeyen birkaç adam gördüm. Birisi diğerine, Scarpa Cyrga’dan talimat almadan hiçbir şey yapamayacaklarını söylüyordu. Cyrga kim? Daha önce adını duymamıştım.”

“Kim değil, Vymer,” dedi Talen. “Neresi. Cyrga, Cynesga’da bir kenttir.”

“Gerçekten mi?” Stragen’in ifadesi, meraklı bir hal almıştı. “Bu adı ilk defa duyuyorum. Nerededir? Cyrga’ya varmak için hangi yoldan gidersiniz?”

“Yol Vigay Kuyusu’nun yakınındadır,” diye konuştu hastalıklı Ogerajin etrafa ilan eder gibi yüksek bir sesle.

Valash boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve ellerini boş yere efendisinin yüzünün önünde sallamaya çalıştı ama Ogerajin onu elinin tersiyle itti. “Gündüzü arkana al,” diye devam etti Styric.

“Efendi Ogerajin,” diye karşı çıktı Valash, ciyaklayan bir tonda.

“Sus, uşak,” diye payladı Ogerajin. “Bu yolcunun sorusunu cevaplayacağım. Amacı kendini Cyrgon’a takdim etmek ve önünde eğilmekse, yolu bilmelidir. Devam et, yolcu, Vigay Kuyusu’nu geç ve kuzeybatıya doğru çöle gir. Hedefin, Cyrgon’un isteği dışında girenlerin felakete uğrayacağı, Yasak Dağlar olsun. Bu karanlık yasaklanmış

yükseklikIere vardığında, Cyrgon’un Sütunları’nı ara, çünkü onlar sana yol göstermeden Cyrga senin için sonsuza dek saklı kalacaktır.”

“Lütfen, Efendi.” Valash keder içinde sayıklayan yaşlı deliye bakarken çaresizce ellerini oğuşturuyordu.

“Sana susmam emrettim, uşak. Bir kez daha konuşursan, emin ol ki ölürsün.” Arkasını dönüp deli bakışlı tek gözünü Stragen’e dikti. “Göçerlerin geçmeye ürktüğü Tuz Ovaları sakın seni yıldırmasın yolcu. Sür atını, ölü beyazlıktan cesurca geç, o beyazlık ki, kıymetli tuzu çıkarmak için ocaklarda çalışan zalimlerden başka hiçbir hayat barındırmazlar.

“Tuz Ovaları’nm ardında, önündeki ufukta Yasak Dağlar’m karanlık silueti belirecektir ve eğer Cyrgon dilerse, parlak beyaz sütunları seni saklı kentine götürür.

“Kemikler Ovası’ran seni ürkütmesine izin verme. Bu kemikler, ölüme kadar Cyrgon’un seçilmişleri için çalışan kölelere aittir ve onlar görevleri bitince, çöle teslim edilir.

“Kemikler Ovası’ndan sonra, ardında Saklı Şehir Cyrga’yı barındıran Yanılsama Kapıları’na gelirsin. Ölümlülerin gözleri, bu kapıları algılayamaz. Çatlamış bir duvar gibi, Yasak Dağlar’m eteğinde dikilirler, senin yolunu kapamak için. Gözlerini her ne olursa olsun, Cyrgon’un iki beyaz sütununa dik ve adımlarını onların arasındaki boşluğa yönlendir. Gözünün sana sunduğu kanıta güvenme, çünkü yekpare görünen duvar sis gibidir ve yolunu kapamaz. Aralarından geç ve Cyrgon’un sayısız bölüğünün huzursuz uykusunda yattığı ve onun kudretli sesinin bir kez daha düşmanlarını perişan etmek için onları çağıracağı anı bekledikleri, Kahramanlar Vadisi’ne giden karanlık koridorda ilerle.”

Valash bir adım geriledi ve Talen’e ısrarla, kendisini izlemesi için işaret etti.

Meraklanmış olan Talen de adamı izledi. “Efendi Ogerajin’i ka-ale almayın, çocuk” dedi Valash ısrarla. “Sön zamanlarda pek iyi değil ve bu hezeyanlar ona sık sık geliyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm, Efendi Valash. Ona bir doktor getirmeniz gerekmez mi? Gerçekten çıldırmış, biliyor musunuz.”

“Bir doktorun onun için yapabileceği bir şey yok,” diye omuz silkti adam. “Sadece Vymer’in, yaşlı adamın ne dediğini bilmediğini anlamasını sağla.” Valash, Ogerajin’in hezeyanları yüzünden fazlasıyla endişeli görünüyordu.

“O zaten biliyor, Efendi Valash efendi. Birileri, böyle ‘kudretli, haşmetli’ diye yüksekten atmaya başladı mı, eyerinin kaymakta olduğuna emin olabilirsin.”

Hastalıklı Styric hâlâ o boş tınılı ses tonuyla çılgınlığına devam ediyordu. “Kahramanlar Vadisi’nin ardında, güneşte parlayan ve Saklı Şehir” e su sağlayan Cyrgon Kuyusu’nu göreceksin.

“Kuyu’nun yakınındaki kanallarla işlenmiş tarlalarda, kara Cyrga’yı, gece duvarının içinde bir dağ gibi yükselirken göreceksin. Cesurca oraya git ve Kutsanmış Cyrgai şehrine gir. Bu kapalı doruğun tepesine giden dik sokakları çık ve orada, bilinen dünyanın tepesinde, bu siyahlığın içinde, beyazı bulacaksın, tebeşir sütunlarının, Cyrgon’un kutsal sunakta sonsuza dek yandığı Kutsalların Kutsalı’nın çatısını ve eşiğini taşıdığı.

“Bu korkunç varlık önünde yüzünün üzerine düş, Vanet, tyek Alcor! Yala Cyrgon! diye haykır ve eğer onu memnun etmezsen, seni yok edecektir.

“İşte, yolcu, tüm olmuş ve olacak her şeyin Kralı ve Tanrısı Kudretli Cyrgon’un yüreğinde yatan Saklı Şehirln yolu budur.”

Sonra çıldırmış Styric’in yüzü, grotesk bir neşe maskesine dönüştü ve anlamsız tiz bir kıkırdamayla, gıdaklamaya başladı.

On Dördüncü Bölüm

“TAMAM SPARHAWK, ARTIK önüne dönebilirsin.”

“Giyinik misin?”

Kız içini çekti. “Bir dakika bekle.” Satenimsi bir hışırtı duyuldu. “Böylesi iyi mi?” diye sordu aksi bir sesle.

Adam döndü. Tanrıça parlak, beyaz bir elbiseye bürünmüştü. “Böylesi daha iyi.”

“Aman ne iffetlisin. Bana elini uzat.”

Kızın ince elini avucuna aldı ve beraberce, Dirgis’in doğusundaki ormanlı tepelerden yukarıya doğru süzüldüler. “Sarna, dosdoğru güneyin biraz batısında,” dedi kıza.

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Hızla güneybatıya ilerlerken altlarındaki toprak geriye akıyordu.

“Aşağıdaki insanlar bizi görebilirler mi?” diye merakla sordu.

“Tabii ki hayır. Neden?”

“Sadece merak ettim. Bunun, halk hikâyelerinde yeri olan bazı delice efsaneleri açıklayabileceğini düşünmüştüm.”

“Siz insanlar çok yaratıcısınız. Bizim yardımımız olmadan da delice hikâyeler icat edebilirsiniz.”

“Bugün uzlaşmaz bir ruh hali içindesin. Oraya varmamız ne kadar sürecek?”

“Sadece birkaç dakika.”

“İlginç bir seyahat yöntemi.”

“Fazla abartılıyor.”

Bir süre susarak yola devam ettiler. “İlerideki Sarna,” dedi kız.

“Vanion sence buraya varmış mıdır?”

“Sanmam. Belki günün ilerleyen saatlerinde. Aşağı iniyoruz.” Kentin kuzey ucundan bir mil kadar uzak bir açıklığa yumuşakça indiler ve Aphrael, daha tanıdık bir biçim olan Flüt haline döndü. “Beni taşı,” dedi kollarını uzatarak.

“Sen yürümeyi biliyorsun.”

“Seni Dirgis’den buraya kadar taşıdım. Adil ol, Sparhawk.”

Adam gülümsedi. “Sadece şaka yapıyordum, Aphrael.” Onu kollanna alıp ormandan geçerek, kente doğru yürümeye başladı. “Nereye gideceğiz?” diye sordu kıza.

“Atan kışlasına. Vanion, Itagne’nin orada olduğunu söyledi.” Kız kaşlarım çattı. “Oh, bu gerçekten imkansız!” diye patladı.

“Neler oluyor?”

“Sör Anosian, umutsuzca münasebetsiz. Dediklerinden hiçbir şey anlayamıyorum.”

“Nerede?”

"Şamar" da. Bana Kring ve Tikume'nin yeni keşfettikleri bir şeyi anlatmaya çalışıyor, ama her kelimenin sadece üçüncüsünü anlayabiliyorum. Bu adam niye derslerine biraz daha yoğunlaşmaz?"

"Anosian biraz eee"

"Aradığın kelime 'tembel' Sparhawk."

"Enerjisini korumayı seviyor," dedi Sparhawk, Pandion yoldaşını koruyarak.

"Tabii ki öyle." Tanrıça kaşlarını çattı. "Bir dakika dur."

"Ne oldu?"

"Aklıma bir şey geldi."

"Şimdi ne geldi aklına?"

"Tynian'in, Chyrellos'dan getirdiği şövalyeleri seçerken, biraz seçici davranmamış olabileceğini düşündüm/'

"Eline geçirebildiklerinin en iyilerini getirdi."

"Sanırım mesele burada. Komier'den niye hiç rapor almadığımı merak edip duruyordum. Sanırım Tynian ona, Anosian'dan daha yetenekli tek bir Pandion bile bırakmadı. Sizin aranızda, birkaç fersahtan uzağa haber iletebilen çok fazla kişi yok ve görünüşe göre, Tynian bunu başarabilenlerin hepsini toparlamış."

"Anosian'ın anlatmaya çalıştıklarından anlam çıkarabildin mi?"

"Nefes almakla ilgili bir şeyler. Birilerinin bu konuda sorunları var. Itagne ile konuştuktan sonra, oraya uzanıp bir göz atacağım. Belki aynı odada olursak, Anosian biraz tutarlı olabilir."

"Nazik ol." Kent kapılarından geçerek Sarna'ya girdiler. Sparhawk, yerel Atan garnizonunu barındıran düz taş kaleye giden dar yollar boyunca

Çocuk Tannça'yı kucağında taşıdı.

Kırmızı pelerinine sarınmış Itagne'yi, büyük toplantı salonunda tüm duvarı kaplayan haritanın önünde buldular. “Ah, Itagne,” dedi Sparhawk. “İşte buradasın.” Flüt'ü yere bıraktı. ?

“Korkarım ki sizi çıkaramadım, Sör?”

“Benim, Itagne, Sparhawk.”

“Buna asla alışamayacağım. Seni Beresa'da sanıyordum.”

“Oradaydım - düne kadar.”

“Nasıl bu kadar çabuk gelebildin?”

Sparhawk ellerini Flüt'ün küçük omuzlarının üzerine koydu. “Sormaya gerek var mı?”

“Ah. Seni Sarna'ya getiren nedir?”

“Vanion'un başı çölde belaya girdi. Geri dönüyor. O ve Betuana, Engessa'yı bir sedyenin üzerinde getiriyorlar.”

“Dünyada, Engessa'yı yaralayabilecek kadar iri biri mi varmış?”

“Belki bu dünyada yok, Itagne,” dedi Aphrael. “Kleel başka bir yerden bir ordu getirdi. Çok garipler. Vanion ve Betuana bu akşam burada olacaklar. Sonra Betuana'nm Atan'a gitmesi gerekiyor. Buradan ne kadar tutar?”

Itagne haritaya baktı. “On beş fersah.”

“İyi. O zaman bu onun çok zamanını almayacaktır. Engessa'yı adaya götürebilmem için, Tanrısının iznini alması lazım. Kafasının bir yanı içeri göçmüş ve bunu burada onaramam.”

“Yüce Tanrım!” diye haykırdı Itagne. ?

“Fark etmiş olman ne hoş.”

Adam hafifçe gülümsedi. “Başka ne var, ne yok?”

“Bayağı bir şeyler var,” dedi Sparhawk. “Zalasta, Sephrenia’yı öldürmeye çalıştı.”

“Ciddi değilsin!”

“Korkarım öyleyim. Hayatını kurtarmak için, Bhelliom’u kullanmak zorunda kaldık.”

“Sparhawk!” Itagne gözlerini kocaman açtı.

“Sorun yok, Itagne,” dedi Aphrael, odanın öbür tarafına gidip ellerini uzatarak.

“Bu Kraliçe Ehlana’yı tehlikeye atmadı mı?” diye sordu kızı kucağına alırken.

Sparhawk başını salladı. “Sanırım Xanetia, bu mırıltılı gürültüleri bastırabiliyor. Ehlana hâlâ güvenlikte - en azından Bhelliom böyle dedi.” Ama yüzünde, yine de endişeli bir ifade vardı.

“Tanrıya şükür!”

“Bir şey değil,” dedi Aphrael, “ama aslında Bhelliom’un fikriydi. Ancak hâlâ bazı sorunlarımız var. Vanion’un Klael’in ordusuyla karşılaşması, ona şövalyelerinin yarısına mal oldu.”

“Bu bir felaket! Bu şövalyeler olmadan Şamar’ı koruyamayız.”

“O kadar emin olma, Itagne,” dedi kız. “Anosian adlı bir Pandion şövalyesinden karmakarışık bir mesaj aldım. Samafdâymış, Kring ve Tikume, Klael’in askerleriyle ilgili bir şey keşfetmişler. Oraya bir uzanıp neler olup bittiğini öğreneceğim.”

“Klael, Berit ve Khalad’ı gözlemde tutuyor,” diye devam etti Sparhawk. “Arjun Denizi’ni geçerken onu görmüşler.” Yüzünün bir yanını kaşıdı. “Aklına başka bir şey geliyor mu, Aphrael?”

“Pek çok şey. Ama burada yapmakta olduğumuz şeyle pek bir ilgileri yok.” Itagne’yi öpüp kucağıdan yere süzüldü. “Çok sürmez,” dedi onlara. “Eğer ben dönmeden Vanion gelirse, Sephrenia hakkındaki haberleri ona hassasiyetle verin ve şimdi iyi olduğunu da söyleyin. Ona dikkat edin, beyler. Kış ayındayız ve tepenizde bir çatı bulunsa, iyi olur.” Kapıya gidip açtı ve kapıdan çıkarken kaybolup gitti.

Tiana, Arjun Denizi diye bilinen büyük gölün, kuzey kıyısm-daydı. Burası, geniş bir limanı olan ve sürekli dolup taşan bir Ta-mul kentiydi. Geniş göl mavnası yanaşır yanaşmaz Berit ve Kha-lad atlarını kıyıya indirdiler. “Şu hanın adı neydi?” dedi Khalad.

“Beyaz Martı,” diye cevapladı Berit.

“Şiirsel,” diye belirtti Khalad.

“Herhalde diğer isimlerin hepsi kullanılmıştı. İnsanların kafası karışmadan önce, bir kentte kullanabileceğin belli sayıda aslan, ejder ve domuzlar vardır.”

“Krager’in notları giderek daha ayrıntılı talimatlar içermeye başladı,” dedi Khalad. “Bizi Sopal’a yolladığı zaman sadece kentin ismini vermişti. Şimdi kalacağımız yerleri de seçiyor. Belki de bu, küçük yolculuğumuzun sonlarına yaklaştığımızı gösteriyordur.”

“Sör Ulath, bizi buradan Arjuna’ya göndereceklerini söyledi.”

“Eğer bu gölün-etrafında bu kadar uzun süre dolanacağımızı bilseydim, yanımda olta getirirdim.”

“Ben aslında şahsen pek balık sevmem.”

“Kim sever ki? Bu aslında sedece evden çıkabilmek için kullanılan bir bahanedir. Ağabeylerim ve ben, evde uzun süre durduğumuzda, annelerimizin bize yapılacek işler bulmaya başladıklarını fark ettik.”

“Garip bir ailen var, Khalad. Çoğu adamın tek annesi olur.”

“Babamın fikri. İşte Beyaz Martı.” Khalad sokağı işaret etti.

Han şaşılacak şekilde temiz ve bakımlıydı. İyi bir ahırı vardı ve odalar, titizlik derecesinde düzgündü. İki genç adam atlarının gereksinimlerini karşıladılar, eyer çantalarını odalarına taşıdılar ve hanın arkasına bitiştirilmiş hamamdan yararladılar. Sonra, kendilerini çok daha iyi hissederek, akşam yemeğine kadar vakit geçirmek için meyhaneye girdiler. Khalad kalkıp çini sobayı dikkatle inceledi. “İlginç bir fikir. Eosia’da beğenilir mi, merak ediyorum.”

“Ben ateşi görmeyi tercih ederim,” dedi Berit.

“Tüm istediğin buysa mumlara bakabilirsin. Şömine çok verimli değildir ve korkunç pislik yaratır. Soba çok daha kullanışlı -üzerinde yemek bile pişirebilirsin. Sanırım eve gidince, annemlere bundan bir tane yapacağım.”

“Mutfaklarını yıkmaya başlarsan seni süpürgelerle kovalarlar.”

“Sanmıyorum. İçinde kömür tozları yüzmeyen bir yahni fikri hoşlarına gidebilir.”

Masalarına yaklaşan adamın üzerinde başlıklı bir pelerin vardı, başlığı yüzünü kapıyordu. “Size katılmama itiraz etmezsiniz, sanırım?” diyerek oturup başlığını hafifçe geri itti.

Micae Körfezi’nde gördükleri Styric, karşılarında duruyordu.

“İyi gelmişsin, komşu,” dedi Berit. “Tabii sen nereye gideceğimizi biliyordun, bizse bilmiyorduk.”

“Kuruman ne kadar sürdü?” diye sordu Khalad.

“Hoşbeş kısmını atlayabilir miyiz?” dedi soğukça Styric. “Sizin için yeni talimatlarım var.”

“Yani dostluğumuzu tazelemek için uğramamış miydin?” diye sordu Khalad. “Dağıldım.”

“Çok komik.” Styric bir an durakladı. “Şimdi cebimden notu çıkaracağım, yani bıçaklarınızı çekmeyin.”

“Aklımdan bile geçmez, eski dostum,” diye homurdandı Khalad.

“Bu senin için, Sparhawk.” Styric, mühürlü parşömeni uzattı.

Berit parşömeni alıp mühürü kırdı. Notu tanımalarına yarayan Kraliçe’nin saçını dikkatle çıkarıp yüksek sesle okudu. “Sparhawk. Kara yoluyla Arjun’a git. Orada yeni talimatlar alacaksın Krager.”

“Her zamankinden daha sarhoştu herhalde,” dedi Khalad. “Bu sefer tüm o küçük yorumlarla uğraşmamış. Sadece meraktan soruyorum dostum, niye bizi doğrudan, Sopal’den Arjun’a yollamadı? Herkese zaman kazandırmış olurdu.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez, Elene. Sadece sana denileni yap.”

“Ben bir çiftçiyim, Styric, yani bunu yapmaya alışığım. Ama buradaki dostum, Prens Sparhawk sabırsızlanabilir ve bu da onu huysuzlaştınr.” Khalad, serseri suratlı haberciye gözlerini kısarak baktı. “Konu açılmışken, sana bir öğüdüm var, eski dostum. Buradan Arjun’a, at sırtında yirmi günde gidilir. Oraya varana kadar Sparhawk oldukça çekilmez olacaktır. Eğer bir sonraki mesajı ulaştıracak kişi sensen, ona fazla yaklaşmamanı öğütlerim.”

“Sanırım huysuzluğunu yenmesini sağlamanın bir yolunu bulabiliriz,” dedi alaycı bir tavırla. “Arjun’a varmak için, yirmi gününüz yok. On dört gününüz var.” Ayağa kalktı. “Geç kalmayın.” Dönüp kapıya yürüdü.

“Haydi gidelim,” dedi Khalad.

“Nereye?”

“Onun peşine.”

“Niye?”

Khalad iç çekti. “Onu biraz sarsmak için, Berit,” dedi abartılmış bir sabır ifadesiyle. “Onu soyup giysilerini aramak istiyorum. Bir sonraki mesaj üzerinde olabilir.”

“Deli misin? Bunu yaparsak, Kraliçeyi öldürebilirler.”

“Sadece habercilerini tartakladık diye mi? Salaklaşma. Onlar Bhelliom’u istiyor ve ona karşı ellerindeki tek takas fırsatı Kraliçe. Habercilerinin her birini teker teker öldürebiliriz, ama yine de ona bir şey yapmazlar. Şu Styric’i biraz sarsıp ceplerini arayalım. Eğer bir sonraki mesajı ele geçirebilirsek, onların önüne geçebiliriz.”

“Biliyor musun, haklı olduğunu düşünüyorum. Kraliçeye bir Şey yapmazlar, değil mi?”

“Hiç şansları yok, Lordum. Şu Styric’e biraz görgü kurallarını öğretelim. Sparhawk da zaten böyle yapardı.”

“Yapardı, değil mi?” Berit arkadaşına dikkatle baktı. “Bu adam

seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?”

“Evet, aslında ediyor. Davranışından hoşlanmıyorum.” “Öyleyse gidip davranışlarını biraz değiştirelim.”

“Salakça bir şey yapmayacağım,” dedi Kalten. “Sadece biraz etrafa bakınmak istiyorum.” Üçü, Narstil’in dağınık orman kampında, ağaçların altında oturuyorlardı. Ateş yakmışlardı ve üç çalıntı tavuk kızarırken yağları ateşe damlıyordu.

“Kimsenin canı acımyacak,” dedi Caalador, Bevier’e. “Eğer içeri girmemizin vakti gelirse, arazinin durumunu bilmeliyiz.”

“Kendini dizginleyebileceğinden emin misin?” diye sordu Be-vier Kalten’e. “Orada yapayalnız olacaksın, biliyorsun.”

“Ben artık büyüdüm, Bevier,” dedi Kalten. “Her şey olması gereken hale dönene kadar, gürültülü bir şey yapmayacağım. Yeniden böyle bir şans elimize geçmeyebilir. Senga onunla gidip bira satmasına yardım etmemi istedi. Bu dünyadaki en doğal şey ve kimse beni tanımayacak. Natayos’da çok kıymetli bilgiler toplayabilirim ve pencerede duran birilerini tamyabilirsem, şu iki arkadaşımızın tam olarak nerede olduğunu kesinlikle öğrenmiş oluruz. O zaman da kırık burunlu arkadaşımız, mavi arkadaşıyla konuşur ve kimse gözünü bile kırpamadan onları oradan kaldırırız. Sonra aşağı inip bazılarına, tam olarak ne kadar üzgün olduğumuzu açıklarız.”

“Ben şahsen, onaylıyorum,” dedi Caalador, Bevier’e.

“Taktik olarak iyi görünüyor” diye itiraf etti Bevier. “Ama - eee - Col eğer başı belaya girerse, nasıl yardım isteyecek?”

“Yardıma ihtiyacım olmayacak, çünkü sıradışı bir şey yapmayacağım. Oraya gideceğim, Shallag, o yüzden beni vazgeçirmek için boşuna nefes tüketme.”

Senga, karmakarışık kamptan geçerek yanlarına geldi. “Arabası yüklendi, Col,” diye seslendi. “Hazır mısın?”

Kalten ayağa kalktı. “Sen ne zaman hazırsan, Senga,” dedi ve yarı pişmiş tavuğunu ateşten çekip yeni arkadaşına katılmaya gitti. “Burada oturup ağaçları saymaktan zaten sıkılmıştım.”

Natayos’a varmaları, bir öküzü acele etmeye zorlamanın hiçbir yöntemi olmadığı için üç saat aldı. Yol iyi düzenlenmişti, ormanda kıvrıla kıvrıla, en az direnişe rastlanacak şekilde ilerliyordu.

“İşte orada,” dedi Senga, dar bir akıntı sığlığından geçerlerken. Ağaç kütüklerinin benekleriyle kaplı bir açıklığın ötesinde, geçen yüzyılların taşların köşelerini yuvarlaklaştırdığı yıkılmış kadim kenti göstererek. “Oraya vardığımızda, yanımdan ayrılma Col. Uzak durmamız gereken

birkaç yer var. Kapının hemen yanında, gerçekten kimsenin yanma yaklaşmasını istemedikleri bir bina var.”

“Ya?” dedi Kalten, ilerideki yosunlu harabeye gözlerini kısarak bakarken, “içinde ne var ki, bu kadar önemsiyorlar?”

“En ufak bir fikrim bile yok ve sorarak sağlığımı tehlikeye atacak kadar da meraklı değilim.”

“Belki orası hazine binalarıdır,” diye fikir yürüttü. “Eğer bu ordu söylediğin kadar büyükse, bayağı bir ganimet toplamışlardır.”

Senga omuz silkti. “Sanırım olabilir, ama bunu anlamak için bütün muhafızlarla savaşmaya niyetim yok. Buraya bira satmaya geldik, Col. Böylece hazinelerinin büyük bir kısmına sahip olabiliriz, hem de tehlikeye girmeden.”

“Ama bu çok namusluca,” diye sırıtarak karşı çıktı. “Bizim gibi insanlar için, namuslu iş, ahlaksızlık değil midir?”

Senga güldü ve elindeki uzun ince sırıkla öküzün gövdesine vurdu. Gıcırtılı kağnı çürüyen duvarlara doğru engebeli toprağın üzerinde sarsılarak ilerledi.

“Hey, Senga!” Kapıdaki düzensiz muhafızlardan biri, Kalten’in arkadaşını selamladı. “Niye bu kadar oyalandın? Son gittiğinden beri, buraları bir tabak kum kadar kuruydu.”

“Arkadaşların ustama fazla mesai yaptırıyor. Talebi karşılayamıyor. Siz içmeden önce, birayı biraz dinlendirmemiz gerekiyor. Olmamış bira, adamın midesine garip şeyler yapar.”

“Fiyatlara yine zam yapmadın, değil mi?”

“Hayır. Eski fiyatlar.”

“Sanırım aldığın fiyatın on kat fazlası.”

“Yok, o kadar da değil. Nereye indirmemi istersin?”

“Geçen seferki yere. Ben şimdi ortalığa haber salarım, millet de kuyruğa girmeye başlar.”

“Bu sefer muhafız istiyorum, Mondra. Geçen seferki gibi son fıçı bittikten sonra bir kargaşanın çıkmasını istemiyorum.”

“Hallederim. Bana da biraz ayır.”

Öküz arabası gıcırdayarak kapıdan geçti ve kaldırım taşlarını yosunların aşındırdığı geniş bir sokağa çıktılar. Belli ki son birkaç yıldır, Natayos’da bayağı bir iş yapılmıştı. Harap duvarların köşe taşları dikkatsizce tekrar yerlerine sokuşturulmuş ve soyulmuş kütük desteklerle sabitlenmişti. Uzun zaman önce yıkılmış çatılar, ağaç liflerinden yapılmış hasırlarla doldurulmuş ve boğuk sesli tropik kuşlar için birer yuva oluşturmuştu; sağda solda yarı yanmış ağaç ve çalı öbekleri, sokak ve evlerden çıkarılan çöp yığınlarını yakarak ortadan kaldırmaya çalışan umursamaz işçilerin izlerini ele veriyordu. Halk tembelce sokaklarda dolanıyordu. Astel, Edom ve Daconia’dan gelen Elenelerin yanı sıra, Arjuniler ve Cynesgalılar da vardı. “Disiplin” kelimesinin anlamını bile bilmiyor görünen kaba saba giyimli, tıraşsız bir güruhtu.

“Buna kaç para alıyorsun?” dedi Kalten, arabadaki bira fıçılarının birini okşayarak.

“Maşrapası bir peni.”

“Bu insafsızca!”

“Almak zorunda değiller ki.” Omuz silkti. “Doldurmadan önce, parayı al. Verilen sözleri kabul etme.”

“Ahlaki acılarımı dindirdin, Senga,” diye güldü. “Bu fiyata, yaptığımız iş pek de namuslu sayılamaz.”

“Bak sana bahsettiğim bina şu.”

Kalten, iyi görünen harabeye bakmak üzere dönerken olabildiğince umursamaz görünmeye çalıştı. “Gerçekten de kimsenin oraya bakmasını istemiyorlar. Pencerelerdeki demir çubuklarla hapishaneye benziyor.”

“Pek değil, Col. Parmaklıklar insanları dışarıda tutmak için, içeride değil.”

Kalten homurdanarak binaya bakmaya devam etti. Parmaklıklı pencerelerde kötü bir şekilde yerleştirilmiş ucuz, dalgalı camlar vardı. İçerideki perdeler, orada olabilecek herhangi birinin ya da şeyin görünmesine imkân vermiyordu. Kapıda ve her köşede muhafızlar vardı. Kalten kızgınlıktan ulumak istedi. Hayatının merkezi haline gelmiş olan o narin kız belki de sadece yirmi yarda uzağmdaydı, ama ayın öte tarafmdaymış gibi uzaktı. Bu dalgalı camlardan baksa bile, değişmiş yüz hatlarıyla onu tanıması olanaksızdı.

Senga, birayla muhafız kiralarken arkadaşı işe girişti. Scarpa’mın asileri tam serseriydiler, bağrışıp gülüyorlardı, genel olarak keyifleri yerindeydi. Düzenli bir şekilde kuyruğa girdiler, Kalten ve Sen-za’nın maşrapaları kehribar birayla doldurduktan arabamn arkasındaki yere, ikişer ikişer yaklaştılar. Çeşitli maşrapa, kupa ve kovaların kapasiteleri konusunda birkaç tartışma çıktı, ama Senga’nm konu hakkındaki son sözü kesindi, yüksek sesle karşı çıkanlar bir kez daha fikirlerini gözden geçirsinler diye sıramn en sonuna gönderiliyor ve yeniden en öne doğru savaşmaları gerekiyordu.

İki girişimci son fıçıyı da boşaltıp hayal kırıklığı içindeki geç kalmışları yolladıktan sonra, Kalten tanıdık bir figürün, yosunlu alanı geçerek, öküz arabasına yaklaştığını gördü. Krager iyi görünmüyordu. Kafası kazıtılmıştı, bir balık göbeği kadar solgundu ve sefahatlere dalmış yüzü, geçen yılların yoğun içki alemleri sayesinde yıpranmıştı. Giysileri, belirgin bir şekilde pahalı görünmesine rağmen, buruşuk ve kirliydi. Bedeninden dalga dalga geçen bir titremeyle sürekli olarak sarsılıyordu.

“Sanırım şarap getirmediniz,” dedi Senga’ya umutla.

“Pek talep yok,” dedi Senga, arabanın arka kapağını kapatarak. “Bu heriflerin çoğu bira istiyor.”

“Şarap bulabileceğim bir yer biliyor musun?”

“Etrafa bir sorarım. Neyi tercih edersin?”

“Bulabilirsen, Arcian kırmızısı.”

Senga ıslık çaldı. “Bu sana pahalıya mal olur, dostum. Belki senin için yerel kırmızı şaraplardan bulabilirim, ama ithal şeyler -cüzdanını bayağı bir hafifletir.”

Krager ona zorla sırıttı. “Sorun değil,” dedi küçümseyici sesiyle. “Şu sıralar, zengin denebilecek bir konumdayım. Yerel kırmızılar domuz sidiği gibi. Ben gerçek şarap istiyorum.”

“Bu biraz zaman alır. Delo’da senin için bir şeyler temin edebilecek bazı bağlantılarım var, ama Delo buraya bayağı uzak.”

“Ne zaman geliyorsun?”

“Birkaç gün sonra. Bu sulu hayvan yemini aldığım bira imalathanesi gece gündüz çalışıyor, ama yine de yetiştiremiyorum.”

“Öyleyse bana yerel domuz sidiğinden birkaç fıçı getir - Arcian kırmızısı bulana dek bana yetecek kadar.”

“Bana güvenebilirsin.” Kragefe sert bir bakış fırlattı. “Ama biraz ön ödeme yapmalısın. Sana satmadan önce, Arcian kırmızısını almam lazım. Durumum oldukça iyi, ama henüz o kadar zengin değilim.”

Krager kesesini aradı. Kalten’i neredeyse dayanılmaz bir sabırsızlık sarmıştı. Alean’ın burada olduğuna emindi. Kragen’in varlığı bunu kanıtlıyordu. Mahpuslar büyük ihtimalle, parmaklıklı pencerelerin olduğu binada tutuluyorlardı. Kesinlikle Narstil’in kampına geri dönmeliydi ki, Bevier Aphrael’e haber verebilsin. Xanetia Natayos’a görünmeden

gelebilseydi, ya hapis duvarlarından geçer ya da Kragerin şarap yüklü zihnine sızıp artık neredeyse kesin hale gelen şeyi doğrulaya-bilirdi. Her şey yolunda giderse, o ve Sparhawk, birkaç gün içinde, sevdikleri kadınlarla yeniden birleşeceklerdi. O zaman herkes buraya gelip sorumlu kişilere hoş olmayan şeyler yapabilirlerdi.

Vanion ve Betuana, aynı günün akşamüstünde Sarna'ya ulaştılar ve Atan kraliçesi, vakit kaybetmeksizin sınıra doğru yola koyuldu.

"Dehşetliydi, Sparhawk," dedi Vanion, iskemlesine yorgunca yaslanarak, miğferini masanın üzerine koydu. "Daha önce gördüğüm hiçbir askere benzemiyorlar. İriler, hızlılar ve derileri o kadar kalın ki, çoğunlukla kılıcım üzerlerinde yaylandı. Klasl onları nereden buldu bilmiyorum, ama kanlan sarı ve şövalyelerimi parçaladılar."

"Sanırım Kring ve Tikume de onlarla karşılaşmış," dedi Sparhawk. "Anosian Aphrael'e haber vermeye çalışıyordu, ama büyüyü o kadar kötü yaptı ki, Aphrael dediklerinden hiçbir şey anlayamadı. Tynian'dan biraz hoşnutsuz. Matherion'a getirdiği şövalyeleri toplarken, yanlışlıkla birazcık büyü bilen tüm Pandionları toplamış. Bu yüzden Komier'den haber alamıyor."

"Ona katılıp, iletişimi sağlayabilecek birilerini göndermemiz gerekebilir - ama zaten adamın oraya varması da haftalar alır."

"Aphrael onu götürürse, almaz," diye itiraz etti Sparhawk. "Beni Beresa'dan Sopal'a yarım saatte taşıdı - neredeyse bin mil."

"Ciddi olamazsın!"

"Uçmaya bayılacaksın, Vanion."

"Sen masal anlatıyorsun, Sparhawk."

Hızla döndüler.

Çocuk Tanrıça odanın diğer ucunda, çimen lekeli ayaklarını masaya uzatmış, bir iskemlede oturuyordu.

“Bunu yapmamanı dilerdim,” dedi Sparhawk.

“Herhangi bir duyuru mu isterdin, Sparhawk? Beni takdim etmek için ilahiler okuyan çeşitli ruhlar? Biraz gösterişli olur, ama ayarlayabilirim.”

“Söylediğimi unut, yeter.”

“Öyle olsun. Anosian ile sohbet ettim. Artık dersine çalışıyor -çok sıkı olarak. Kring ve Tikume, çölde, Klasl ve askerleriyle karşılaşmış ve sizlerin bilmesi gereken bir şey keşfetmişler. Haklıymı-şım, Vanion. Klael’in askerlerinin damarlarında, kan yerine safra akıyor çünkü karaciğerleriyle nefes alıyorlar, yani geldikleri yerde hava, buradaki gibi değil - belki bataklık gazı gibi bir şey. Bu havada ihtiyaç duydukları şeyler var ve bunu, buradaki havadan alamıyorlar. Peloiler, standart vurkaç taktiklerini kullanmışlar ve bir süre sonra, bu canavarlar yıkılmaya başlamışlar. Bir dahaki sefere onlara karşı savaşırken, sadece dönüp kaçın. Sizi kovalamaya kalkışırlarsa ölümüne tıkanacaklar. Betuana gitti mi?”

“Evet, Kutsal Kişi,” dedi Itagne.

“İyi. Engessa’yı ne kadar çabuk adama götürebilirsem, o kadar çabuk iyileştirebilirim.”

“Ben de sana bunu sormak istiyordum,” dedi Sparhawk. “Beyninden yaralandığını söylemiştin.”

“Evet.”

“Beyin çok karmaşık, değil mi?”

“Sizinki bizimki kadar karmaşık değil, ama hiçbir şekilde basit sayılmazlar.”

“Ve sen de Engessa’nın beynini adanda iyileştirebiliyorsun?”

“Elbette.”

“Eğer bir beyni iyileştirebiliyorsan, birinin kalbini de iyileştire-bilmen gerekir. Niye Sephrenia’yı adana götürüp orada iyileştirmedin? Niye Beresa’ya gelip Bhelliom’u çalman gerekti?”

“Bu da ne demek?” diye haykırdı Vanion, ayağa fırlayarak.

“Harika, Sparhawk,” dedi Aphrael, kuru bir ifadeyle. “İnceliğine hayranım. Durumu iyi, Vanion. Bhelliom onu hayata döndürdü.”

Vanion yumruğunu masaya vurdu ve sonra bariz bir çabayla kendini dizginledi. “Biri bana olup bitenleri anlatsa nasıl olur?” diye, buz gibi bir sesle sordu.

“Dirgis’deydik.” Kız omuz silkti. “Sephrenia odasında yalnızdı ve Zalasta içeri girip onu göğsünden hançerledi.”

“Yüce Tanrım!”

“Şimdi iyi, Vanion. Bhelliom durumu halletti. Hızla toparlıyor. Xanetia onunla beraber.”

Vanion kapıya doğru yürüdü.

“Hey, buraya gel,” dedi Çocuk Tanrıça. “Engessa’yı adama götürüp yarasını iyileştirir iyileştirmez, seni Dirgis’e götüreceğim. Şimdi nasılsa uyuyor ve sen de onu uyurken pek çok kez gördün.”

Vanion hafifçe kızardı ve aptalca bir ifadeyle baktı.

“Hâlâ sorumu yanıtlamadın,” dedi Sparhawk. “Eğer bir beyni iyileştirebiliyorsan, bir kalbi niye iyileştiremiyorsun?”

“Çünkü üzerinde çalışmak için beyni kapatabilirim, Sparhawk,” dedi Tanrıça azap dolu bir sesle. “Kalbin atmaya devam etmesi gerekiyor ve ortalıkta öyle kıpırdarken üzerinde çalışamam.”

“Ya, sanırım bu mantıklı.”

“Zalasta’yı nerede bulabileceğimi biliyor musun?” diye sordu Vanion, korkunç bir sesle.

“Herhalde Natayos’a geri dönmüştür,” dedi Aphrael.

“Sephrenia’yı ziyaret ettikten sonra, beni oraya götürebilir misin? Onunla gerçekten görüşmek zorundayım.”

“Kalbi benimdir,” dedi Çocuk Tanrıça.

Vanion ona garip bir bakış fırlattı.

“Bu devam edip giden bir şaka,” dedi Sparhawk.

“Şaka yapmıyorum, Sparhawk,” dedi Aphrael, kuru bir sesle.

“Natayos’a gidemeyiz,” dedi Sparhawk. “Ehlana orada olabilir ve gidip kapılara vurmaya başlarsak Scarpa onu öldürür. Ayrıca, sanırım Zalasta’ya bir şey yapmadan önce, Khwaj’la görüşmen gerek.”

“Khwaj mı?” diye sordu Vanion.

“Tynian, Aphrael’e, Khwaj’m, Styric dostumuz için kendine has planları olduğunu söyledi. Onu bir ateşe yerleştirmek istiyormuş.”

“Benim daha ilginç fikirlerim var,” dedi Vanion, karanlık bir sesle.

“Buna emin olmayın, Lordum. Khwaj Zalasta’yı ateşe yerleştirmek istiyor, ama ölümüne yakmak istemiyor. Sonsuz bir ateşten bahsediyor - ortasında Zalasta’nın haykırdığı - sonsuza dek.”

Vanion fikri gözden geçirdi. “Hoş bir fikir,” dedi sonunda.

“Leydim,” diye fısıldadı Alean, “çabuk gelin. Zalasta döndü.”

Ehlana keten baş örtüsünü üzerine geçirdi ve arızalı camın başına nedimesinin yanına geldi. Baş örtüsü Alean’m fikriydi. Kraliçenin mahvedilmiş kafasma tam olarak geçiyor, boynunu ve çenesinin altını kaplıyordu. Rahatsızdı, ama Krager’in bıçağının saçmda yarattığı dehşeti örtüyordu. Eğilip camdaki küçük üçgen aralıktan baktı.

Zalasta’nm sıska yüzü kederle bozulmuştu, gözleri ölüydü. Scarpa, yüzünde memnun bir ifadeyle geldi. “Ee?” diye sordu.

“Git buradan, Scarpa,” dedi Zalasta.

“Sadece iyi olup olmadığına bakmak istedim, baba,” dedi Scarpa bariz bir sahtelikle. Scarpa kendine, altından dövülmüş bir çorba kasesinden kaba bir taç yapmıştı. Belli ki, tıraşlı kafasına iliştirdiği, yana kaymış süsle ne kadar komik göründüğünden habersizdi.

“Beni rahat bırak!” diye gürledi Zalasta. “Gözüme görünme!”

“Öldü mü?” Babasının sesindeki tehditi duymazdan geldi.

Zalasta’nm yüzü sertleşti. “Evet,” diye cevapladı, şaşırtıcı derecede duygusuz bir sesle. “Bıçağımı doğrudan kalbine sapladım. Şimdi, yapmış olduğum şeyle yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermekteydim. Lütfen kal, Scarpa. Bu senin fikrindi. Öylesine muhteşem bir fikirdi ki, seni bu yüzden ödüllendirmek isteyebilirim.”

Scarpa, birdenbire gayet akıllı bakmaya başlayan gözleri korku doldu ve bir adım geriledi.

Zalasta, parmaklarını kanca gibi bükerek elini uzattı ve Styric dilinde bir şeyler mırıldandı. Scarpa göbeğini tutarak viyakladı. Zalasta yavaşça adamı geri iterken yapma tacı yere düştü.

“Acınacak şekilde acizsin, Scarpa,” diye dişlerini gıcırdattı Zalasta, yüzü oğlundan sadece birkaç santim uzaktaydı. “Ama planında temel bir hata var. Sephrenia’ya yaptığım için kendimi öldürebilirim, ama önce seni öldürürüm - olabilecek en tatsız şekilde. Seni zaten öldürebilirim. Senden gerçekten

hoşlanmıyorum, Scarpa. Sana karşı belli bir sorumluluk duyuyordum, ama bu kelime senin sözcük haznenin dışmda kalır.” Gözleri ani bir ateşle yandı. “Deliliğin bulaşıcı olmalı, oğlum. Ben de aklımı yitiriyorum. Beni Sephrenia’yı öldürmeye ikna ettin, oysa onu, seni sevebileceğimden çok daha fazla seviyordum.” Parmaklarım çözdü. “Kaç, Scarpa. Ucuz oyuncak tacını kapıp kaç. Seni öldürmeye karar verdiğimde, nasıl olsa bulurum.”

Scarpa kaçtı, ama Ehlana onun gittiğini görmedi. Gözleri yaşlarla doluydu ve camdan çekildiğinde, yas dolu bir feryatla ağladı.

On Beşinci Bölüm

SPARHAWK, ERTESİ SABAH uyandığında kuzeydeki Atan dağlarından esen sert rüzgârda uçuşup dans eden, yoğun, kalın bir kar tabakasıyla karşılaştı. Kışladaki odasının penceresinden keyifsizce dışarı baktı, giyinip diğerlerini aramaya çıktı.

Itagne’yi, kucağında bir öbek belgeyle, savaş odasında, sobanın yanında otururken buldu. “Önemli mi?” diye sordu içeri girerken. “Pek değil.” dedi Itagne. Suratını buruşturup kâğıtları başka yere koydu. “Oscagne beni yerimden edip Cynestra’ya yollamadan önce, geçen bahar, ciddi bir hata yaptım. Üniversitede, dış ilişkiler dersi vermekteydim ve korkunç bir hata eseri olarak, ağzımdan, T?ir ödev hazırlayın’ sözleri kaçtı. Şimdi şu koca desteyi elden geçirmek zorundayım.” “Kötüler mi?”

“İnanılmaz derecede. Lisans öğrencilerinin kaleme dokunmaları bile yasaklanmalı. Şimdiye kadar ders notlarımın on beş değişik versiyonuna rastladım - hepsi de kaba saba, yarı okur-yazar bir üslupla yazılmış olarak.” “Vanion nerede?”

“Yaralılarına bakıyor. Aphrael’i bu sabah gördün mü?” Sparhawk başını olumsuzca salladı. “Her yerde olabilir.” “Seni gerçekten Dirgis’den buraya

uçurdu mu?” “Ya, evet - daha önce de, Beresa’dan oraya uçtuk. Çok olağandışı bir deneyim, her seferinde, aynı tartışmayla başlıyor.” Itagne, sorarcasına baktı.

“Bunu yaparken gerçek şekline dönmesi gerekiyor.” “Gözkamaştırıcı ışık mı? İhtişam bulutları gibi mi.” “Hayır, alakası yok. Daima küçük bir kız bedenine bürünüyor, ama bu bir numara. Aslında o, genç bir kadın.”

“Tartıştığınız şey nedir?”

“Giyinik olup olmaması. Sanırım Tanrıların giyinmeye ihtiyaçları yok ve mütevazilik düşüncesini de tam kavrayamadılar. İlk belirdiğinde, biraz kafa karıştırıcı olabiliyor.”

‘Tahmin edebiliyorum.”

Kapı açıldı ve Vanion pelerininin omuzlarına yığılmış karları silkeleyerek içeri girdi.

“Adamlar nasıl?” diye sordu Sparhawk.

“Pek iyi değil,” diye yanıtladı Eğitmen. “Keşke onlara yanaşmadan önce, Klael’in askerleri hakkında daha fazla bilgimiz olsaydı. Bu katliamda boşu boşuna, bir sürü iyi şövalye kaybettim. Aklım başımda olsaydı, saldırıdan sonra peşimizden kovalamamalarına bakarak bir şeyler çıkarırdım.”

“Ne kadar savaştınız?”

“Bize saatler gibi geldi, ama on dakikadan fazla değildi.”

“Şamar’a varınca, Kring ve Tikume ile görüşmek isteyebilirsin. Çökmeye başlamadan önce, bu askerlerin bizim havamıza ne kadar dayanabilecekleri konusunda bir fikir edinmeye çalışmalıyız.”

Vanion başıyla onayladı.

Yapabilecekleri gerçekten hiçbir şey yoktu ve sabah akıp gitti.

Akşam olmadan, Betuana, bedenine yapışan samur derisi içinde savrulup duran karın arasından kendisini zorlamadan koşarak içeriye girdi. Neredeyse insan ötesi olan dayanıklılığı sinir bozucuydu. Soluması hızlanmamıştı, hatta odaya girdiğinde, yanakları kızarmış bile değildi. “İnsanı zindeleştiriyor,” diye dalgınca belirtti üzerindeki derileri çıkarırken. Gece siyahı saçından bir bukle yakalayıp ıslak halini gözden geçirmek için, önüne doğru çekti. “Tarağı olan var mı?” diye sordu.

Hepsi, odanın diğer ucundan gelen bir trompet alayının gürültüsüne bakmak için gözlerini çevirdiler. Baktıkları yerde, Çocuk Tanrıça duruyordu. Saf ışıktan bir haleyle çevrelenmişti ve ağırbaşlı bir edayla havada oturup, tatlı tatlı Sparhawk’a gülümsüyor-du. “Düşünmüş olduğun, bunun gibi bir şey miydi?” diye sordu.

“Neden ben?” diye inledi Sparhawk, gözlerini yukarıya doğru döndürerek. Sonra kızın gülümseyen, küçük yüzüne baktı. “Pes ediyorum, Aphrael. Sen kazandın.”

“Elbette. Daima ben kazanırım.” Yumuşakça yere oturup ışığını söndürdü. “Buraya gel, Betuana. Ben de senin için bir tarak var.” Ellerini uzattı ve bir elinde tarak, diğerinde bir fırça belirdi.

Atan Kraliçesi onun yanma gidip bir iskemleye oturdu.

“Ne dedi?” diye sordu Aphrael, tarağı yavaşça Betuana’mn sular damlayan saçından geçirirken.

“Önce ‘hayır’ dedi, ikinci ve üçüncü defalar da ‘hayır’ dedi. Hatırladığım kadarıyla, on ikinci defaya doğru yumuşamaya başladı.”

“İşe yarayacağını biliyordum.” Aphrael, gülümsedi.

“Bir şeyler kaçırıyor muyuz?” diye sordu Vanion.

“Atanlar Tanrılarını pek sık çağırmazlar, eğer çağırırlarsa da, her seferinde gelmesi gerekir. Belli ki başka bir şey üzerinde yoğunlaşmıştı ve

Betuana onu her çağırdığında, işini yarıda bırakıp ne istediğine bakması gerekiyordu."

"Çok kibardım." Betuana gülümsedi. "Ama durmadan sormaya devam ettim. Senden çok korkuyor, Kutsal Kişi."

"Biliyorum." Aphrael tarağı bırakıp fırçayı aldı. "Ruhunu çalacağım tarzında şeyler düşünüyor. Hayatta yanıma gelmeyecektir."

"Bana izni verene kadar, onu çağırmaya devam edeceğimi anlamasını sağladım," diye sürdürdü Betuana, "sonunda razı oldu."

"Her zaman böyle yaparlar," diye omuz silkti Aphrael. "listelemeye devam ettiğin sürece, eninde sonunda istediğini alırsın."

"Buna mızmızlık etmek denir, Kutsal Kişi," dedi Sparhawk.

"Birkaç gün trompet alayı dinlemeye ne dersin, Sparhawk?"

"Eee - yok, kalsın. Yine de sorduğun için teşekkürler."

"Kesinlikle izin verdi mi?" diye sordu Aphrael, Kraliçe'ye.

Betuana gülümsedi. "Kesinlikle. Bana, 'Ona söyle, ne isterse yapsın! Sadece beni rahat bırak!' dedi."

"İyi. Yani Engessa'yı adaya götüreceğim/'Aphrael dudaklarını büzdü. "Belki kocana bir koşucu göndersen iyi olur. Ona Klael'in askerlerini haber ver. Kocam tanıdığım kadarıyla, onlara saldırmaması için emir vermen gerekecek. Hayatımda, kaçmaya onun kadar yeteneksiz birini görmedim."

"Ona açıklamaya çalışırım," dedi şüpheyle Betuana.

"İyi şanslar. Al." Aphrael, tarağı ve fırçayı uzattı. "Engessa'yı adaya götürüp buzunu çözecek ve iyileştirmeye başlayacağım."

Ulath kentin dışında mola verdi ve Bhlokw, Ghnomb'u çağırdı. Yemek Tanrısı koca pençesinde, kocaman bir hayvanın yarı yenmiş butunu tutarak

belirdi.

“Adı Berit olanın gitmesi söylenen yere vardık,” dedi Ulath, devasa Troll Tanrısı’na. “Yok-Zaman’dan çıkıp kırılmış anın zamanına girebilseydik, iyi olurdu.”

Ghnomb şaşkınca, belli ki ne yaptıklarını anlayamadan baktı.

“U-lat ve Tin-in düşünce avlıyorlar,” diye açıkladı Bhlokw. “İn-san-şeylerin, göbeklerinde karınları olduğu gibi, akıllarında da karınları var. İki karnı da doldurmaları gerekiyor. Bu yüzden böyle istiyorlar. İstedikleri, akıl karınlarını doldurmak.”

Ghnomb’un hayvani yüzünde, yavaş yavaş bir kavrayış ifadesi doğdu. “Bunu niye daha önce söylemedin, Thalesia’dan-Ulath?”

Ulath bir yanıt arandı.

“Akıl karınlarımız olduğunu, Bhlokw keşfetti,” diye araya girdi Tynian. “Biz bunu bilmiyorduk. Biz sadece aklımızın acıktığını biliyorduk. Ghworg’un, Bhlokw’u bizimle avlanmaya yollaması iyi oldu. Bhlokw çok iyi bir avcı.”

Bhlokw memnuniyetle ışıldadı.

Ulath hızla metaforu genişletti. “Akıl karınlarımız adi adamlar hakkındaki düşüncelere aç. Konuştukları zaman, insan-şeylerin çıkardıkları kuş seslerinden, düşüncelerini avlıyabiliyoruz. Bizi göremeyecekleri şekilde, kırılmış anm kıyısmda duracağız ve çıkardıkları kuş seslerini dinleyeceğiz. Avladıklarımıza giden izleri takip edeceğiz ve onlar bizim orada olduğumuzu bilmeyecekler. Onların kuş seslerini dinleyip Anakha’mn eşini nerede sakladıklarını bulacağız.”

“Siz iyi avlanıyorsunuz,” diye onayladı Ghnomb. “Ben daha önce hiç bu tür avlanma üzerine düşünmemiştim. Bu neredeyse, yenecek-şey avlamak kadar iyi. Avınızda size yardım edeceğim.”

“Bunu yapacak olman bizi çok memnun ediyor,” diye teşekkür etti Tynian.

Arjun, Arjuna Krallığı’nın başkentiydi ve gölün güney kıyısında gelişmiş bir kentti. Kraliyet sarayı ve soylu ailelerin gösterişli evleri kentin güneyindeki tepelere kurulmuştu, ticaret merkeziyse göl kıyısındaydı.

Ulath ve Tynian atlarını sakladılar, Ghnomb’un kırılmış anının gri loşluğunda kentin içine yürüdüler. Sonra ayrılıp, Bhlokw kö-pek aramaya giderken onlar da akıl karınlarının istediği bilgiyi aramaya gittiler.

Ulath, kentin doğu kıyısındaki rıhtımın civarında bulunan döküntü meyhanelerden birinden çıkarken neredeyse akşam olmuştu. “Bu bir ayımızı alır,” diye mırıldanıyordu kendi kendine. Kulak misafiri olduğu bir iki konuşmada Scarpa adı geçmişti ve adı her duyduğunda, merakla konuşanlara yaklaşmıştı. Ama ne yazık ki, Scarpa ve ordusu buralarda genel bir konuşma malzemesiydi ve Ulath, işe yarar hiçbir bilgi edinememişti.

“Yolumdan çekil!” Ses sert ve emredici bir tondaydı. Ulath, ki-‘ min böylesine saldırgan olduğunu anlamak için döndü.

Adam, zengin Dacite giysileri içindeydi. Heyecanlı siyah bir ata biniyordu ve yüzünde alışkanlık haline gelmiş aşağılayıcı bir ifade vardı.

Ulath adamı daha önce hiç görmemiş olmasma rağmen, hemen tanıdı. Talen’in kalemi bu yüzü neredeyse mükemmel bir şekilde yakalamışta. Ulath gülümsedi. “Tamam, işte,” diye mırıldandı. “Bu biraz daha iyi.” Sokağa geri dönüp gösterişle yürüyen siyah atı izledi.

Ulaştıkları yer, kraliyet sarayının yakınlarındaki büyük evlerden biriydi. Resmi uşak giysili bir hizmetkâr, tepeden bakan Eleneyi karşılamak için evden fırladı. “Varışınızı merakla bekliyorduk, Lordum,” dedi yerlere kadar eğilerek.

“Atıma bakacak birini bul,” diye tersledi Elene, attan inerken. “Herkes geldi mi?”

“Evet, Baron Parok.”

“Şaşırtıcı. Orada öyle dikilme, salak. Beni onlara götür.”

“Evet, Baron hazretleri.”

Ulath yeniden gülümseyip onları eve doğru izledi.

Uşağın onları götürdüğü oda, bir tür çalışma odasıydı. Duvarlara kitap rafları sıralanmıştı ama dizili kitaplar hiç açılmamışa benziyorlardı. Odada bir düzineye yakm adam vardı: bazıları Elene, bazıları Arjuni, hatta bir de Styric.

“Hemen işe geçelim,” dedi Baron Parok, tüylü şapkasını ve eldivenlerini umursamazca masanın üzerine atarak. “Bildirecek neyiniz var?”

“Prens Sparhawk, Tiana’ya vardı, Baron Parok,” dedi Styric.

“Bunu bekliyorduk.”

“Ama soydaşıma yaptığı muameleyi değil. O ve seyisi olacak Sayvan, habercimizi izleyip saldırmışlar. Bütün giysilerini parçalayıp ceplerini ters yüz etmişler.”

Parok sertçe güldü. “Senin kuzeninle tanıştım, Zorek. Eminim bunu fazlasıyla haketmiştir. Böylesi bir muameleyi hak etmek için Prens’e ne demiş?”

“Onlara notu vermiş, Lordum ve o seyis zırtapozu at sırtında yirmi gün seyahat etmek üzerine iğneleyici bir laf etmiş. Kuzenim bundan rahatsız olup seyahati sadece on dört günde tamamlamaları gerektiğini söylemiş.”

“Bu talimatlarda yer almıyordu,” diye tersledi Parok. “Sparhawk onu öldürmüş mü?”

“Hayır, Lordum.” Zorek’in sesi tersti.

“Yazık,” dedi Parok karanlık bir ifadeyle. “Şimdi bu işi benim yapmam gerekecek. Siz Styricler bazen kendi yetkilerinizi aşıyorsunuz. Boş zamanımda, kuzenini avlayıp diğerlerine ders olsun diye bağırsaklarını parmaklıklara asacağım. Size söyleneni yapın diye para veriliyor, yaratıcı olasınız diye değil.” Etrafına bakındı. “Bir sonraki not kimde?”

“Bende, Lordum,” dedi zengin görünüşlü bir Edomlu.

“Sen o notu biraz bekleteceksin. Zorek’in kuzeni zamanlamamızı alt üst etti. Bırakalım da Sparhawk burada bir hafta falan topuklarını serinletsin. Sonra Derel’e gitmesini söyleyen notu verin. Lord Scarpa, Sparhawk - takas için Natayos’a gitmesini söyleyen - son mesajı almadan ordusunun kuzeye doğru harekete geçmiş olmasını istiyor.”

“Baron Parok,” dedi kibirli bir edayla, brokat yelekli, gözlerinin altı torbacıklanmış bir Arjuni. “Bu gecikme - özellikle burada, başkentte - kralım için bir tehdit oluşturuyor. Sparhawk denen adam sürekli olarak mantıksızca davranışlarda bulunuyor, hâlâ güç mücevheri onun elinde. Majesteleri, bu Eleneli barbarın burada, Ar-jun’da boş vaktini geçirmesini istemiyor. Onu hemen Derel’e gönderin-. Bir yerleri harap edecekse, orası Arjun değil, Derel olsun.”

“Şaşırtıcı derecede keskin kulaklarınız var, Dük Milanis,” dedi Parok, alaycı bir edayla. “Gerçekten de, saraydan bir mil uzaktayken, Kral Rakya’nın ne dediğini duyabiliyor musunuz?”

“Ben burada, Majestelerinin çıkarlarını korumak için bulunuyorum, Baron. Onun adına konuşmak için tam yetkiye sahibim. Majestelerinin Lord Scarpa ile yaptığı ittifak, bir elmasın üzerine kazınmadı. Prens Sparhawk’i hareket halinde tutun. Onu burada, Arjun’da istemiyoruz.”

“Ya yapmazsam?”

Milanis omuz silkti. “Majesteleri ittifakı bozar ve sizin grubun neler yapmakta olduğu - ve neler yapmayı planladığı - konusunda Tamul elçisine bir rapor hazırlar.”

“Anlıyorum ki, bir Arjuni’ye güvenmenin salaklık olduğu konusundaki eski rivayet güncelliğini koruyor.”

“Sana söyleneni yap yeter, Parok,” diye tersledi Milanis. “Bu ısrarlı protestolar ve ırkçı saçmalıklarla beni sıkma. Burada hava atmaya kalkışma, eski dostum. Majestelerinin elçiye raporu yazıldı bile. Tek beklediği, onu kentin diğer ucuna yollamak için bir neden.”

Bir hizmetkâr, üzerinde büyük bir sürahi ve şarap kadehleri bulunan tepsiyle içeri girerken Ulath açık kapıdan yararlanarak odadan çıktı. Tynian ve Bhlokw’u toparlamak biraz zaman alacaktı, sonra Aphrael’e, oldukça kapsamlı bir mesaj hazırlamaları gerekiyordu.

Evden çıkışının ardından Sör Ulath kendisine küçük bir izin verdi, bir zafer çığlığıyla havaya sıçrayarak ellerini neşeyle çırptı. Sonra kendini toparlayıp arkadaşlarını aramaya gitti.

Siyah zırhlı Sör Heldin, alayın başındaki Bergsten’e katılmak için döndü.

“Şansın yaver gitti mi?” diye sordu Bergsten.

Heldin başını salladı. “Sör Tynian hepsini toparlamış,” diye homurdandı kalın bas sesiyle. “Süzgeçle altın arayan bir adam gibi, Pandionları taramış. Styric’ceye dili dönebilen herkesi almış.”

“Sen büyüleri biliyorsun.”

“Evet, ama Aphrael beni duyamaz. Benim sesim onun kulakları için fazla alçak.”

“Bundan bazı gayet ilginç teolojik noktalara varabiliriz,” dedi Bergsten, düşünceli bir ifadeyle.

“Başka bir zaman bu konuyu ele alabilir miyiz, Ekselansları? Şu anda, Zemoch’da olup bitenleri Sparhawk ve Vanion’a haber vermek zorundayız. Elçi Fontan’ın habercileri onlara ulaşana kadar savaş bitmiş olabilir.”

“Diğer tarikatlarla konuş, Heldin.”

“İşe yarayacağını sanmam, Ekselansları. Her tarikat, kendilerine sırları öğreten Styric’in kişisel Tanrısı aracılığıyla çalışır. Bizim Aphrael’e haber vermemiz gerekiyor. Sparhavvk’ın omzuna konmuş olan o.”

“Heldin, çıraklığın boyunca silahlarla idman yaparak fazla zaman harcamışsın. Teoloji’nin bir amacı vardır, biliyor musun?”

“Evet, Ekselansları,” diye iç çekti Heldin ve gözlerini yukarı döndürerek ayin için kendini toparladı.

“Bunu yapma. Elene teolojisinden bahsetmiyorum. Styriclerin sapkın inanışlarından bahsediyorum. Kaç tane Styric Tanrısı var?”

“Bin tane, Ekselansları,” dedi anında Heldin. “Sephrenia hep bundan bahsederdi.”

“Bu bin Genç Tanrı, birbirinden bağımsız olarak mı var?”

“Anladığım kadarıyla, hepsi akraba - yani aile gibi.”

“Şaşırtıcı. Sephrenia seninle konuşurken onu dinlemişsin. Siz Pandionlar, hepiniz Aphrael’e tapıyorsunuz, değil mi?”

“Tapmak, fazla güçlü bir ifade olabilir, ekselansları.”

“Ben Aphrael hakkında hikâyeler duydum, Heldin,” diye gülümsedi. “Onun özel hedefleri var. Tüm insanlığı çalmaya çalışıyor. Neyse, ben Genidian tarikatının bir üyesiyim.” Durakladı. “Üyesiydim,” diye düzeltti. “Biz Hanka’yı çağırırız, CyrinicTer Romalic ile çalışırlar, Alcione’larsa S.etras ile muhatap olur. Orada, bulutların ötesindeki sisli göklerinde, sence bu Styric Tanrıları birbirleriyle konuşurlar mı?”

“Lütfen kafama kafama vurma, Bergsten. Bir şeyi gözden kaçırmışım, hepsi bu. Ben salak değilim.”

“Hiç öyle olduğunu iddia etmedim, eski dostum,” diye gülümsedi. “Biraz ruhani rehberliğe ihtiyacın vardı, hepsi bu. Kutsal Annemiz’in tüm amacı da bu. Ruhani sorunlarınla bana gel, oğlum. Sana şefkatle rehberlik ederim - ve eğer rehberlik işe yaramazsa, baltamı alıp seni kovalarım.”

“Görüyorum ki Ekselansları erkeksi kilise ilkesini benimsemişler,” dedi huysuzca Heldin.

“Bu benim ruhani problemim, oğlum, seni ilgilendirmez. Şimdi git ve bir Alcione bul. Efsaneye göre, o ve Aphrael, birbirlerine özellikle yakmlarmış. Sanırım küçük hırsız kuzenine haber iletmesi için Setras’a güvenebiliriz.”

“Ekselansları!” diye karşı çıktı Heldin.

“Kilise, yüzyıllardır Aphrael’i izliyor, Heldin. Değerli küçük Çocuk Tanrıçanız ve onun numaraları hakkında her şeyi biliyoruz. Seni öpmesine izin verme, dostum. Eğer verirsen, sen başka tarafa bakarken, ruhunu çalıverir.”

Bu sefer, ağır bira varilleriyle yüklü, bir düzine öküz arabası vardı ve Senga, ürününün korunup dağıtılması için, Narstil’in perişan kanunsuzlarından birkaç düzinesini işe almıştı. Kalten, çaktırmadan Caalador ve Bevier’i de takıma dahil etmişti.

“Hâlâ hata yapmakta olduğunu düşünüyorum, Senga,” dedi iyi huylu iş verenine Kalten. Sallanıp duran kağnılarıyla Natayos’a doğru sert orman zemininde ilerliyorlardı. “Pazar tamamen senin elinde. Niye fiyatlarını düşürüyorsun?”

“Çünkü böylelikle daha çok para kazanırım.”

“Kulağa pek mantıklı gelmiyor.”

“Bak Col,” diye sabırla açıkladı Senga. “Buraya daha önce geldiğimde, bir araba dolusu biram vardı. İstediğim gibi fiyat biçebiliyordum, çünkü mal azdı.”

“Sanırım buraya kadar mantıklı.”

“Şimdi neredeyse sınırsız malım var, yani kârımı, fiyat üzerinden değil sürümden yapıyorum.”

“Burası mantıksız.”

“Şöyle diyeyim. Hangisini tercih ederdin, bir adamdan on altın mı yoksa on bin adamın her birinden bir peni mi çalmak isterdin?”

Kalten parmaklarıyla hızlı bir hesap yaptı. “Haa,” dedi. “Şimdi ne kastettiğini anlıyorum. Çok üçkâğıtçısın, Senga.”

Senga biraz şişindi. “Uzun vadeli düşünmek daima iyidir, Col. Gerçek derdim, bira yapmanın o kadar da zor olmaması. Eğer aklıbaşmda bir adamın eline bir tarif geçecek olursa, buraya kendi bira imalathanesini kurabilir. Her şey benim için tam yoluna girmeye başlarken, bir fiyat çekişmesine girmek istemiyorum.”

Narstil’in kampından ayrıldıklarında gün yeni ışımaktaydı, Natayos’a vardıklarındaysa sabahı ortalamışlardı. Kapılardan sorgusuz sualsiz geçtiler, parmaklıklı pencereleri olan evin yanından ilerlediler ve geçen seferki alanda dükkânlarını kurdular. Senga’nın en yakın ahbabı olarak Kalten güvenlik şefi konumuna terfi etmişti. Narstil’in kampında daha önce, terslik alanında saldığı ün sayesinde, kanundışılarm hiçbiri onun emirlerini sorgulamıyordu, üstelik tek gözü bantlı, savaş baltalı ve katliama düşkünlüğü belli olan Bevier’in varlığı, otoritesine güç katıyordu.

“Burda pek bi iş yapamıycaz, Col,” diye mırıldandı Caalador Kal-ten’e. Birlikte bira yüklü kağnılardan birinin yanmda durarak arabayı koruyorlardı. ‘Taşlı Senga heriflerin ödemeden sıvışmasından öö-le korkuyo ki sermen ben burda ipe baalı bi çift karga gibiyiz.”

“Biraz sabret, Ezek. Herkes sarhoş olduktan sonra, ortalıkta daha rahat dolanabiliriz.”

Bevier onlara katılmak için, avucunda baltasını tutarak, gevşek gevşek yürüdü. İnsanlar nedense, otomatik olarak onun yolundan çekiliyorlardı. “Aklıma bir şey geldi,” dedi.

“Birilerini mi öldüreceksin?” diye sordu Kalten.

“Ciddi ol, Col. Niye dostun Senga’yı bir yana çekip, burada, Natayos’da sürekli bir işletme açmasını önermiyorsun? Yapılacak en mantıklı şey bu olur ve üçümüze de, burada kalmak için neden sağlar. Şu harabe binalardan birini temizleyip meyhane açabilir, burada kalıp işletebiliriz. Öküz kağnısının arka kapağını açıp bira satmaktan daha mantıklı.”

“Herifin bayaa bi hakkı var, Col,” dedi Caalador. “Şu bizim Yaşlı Shallag, sanki kaavaltıda kan içiyo, ama o göz bandının ardında kellesi hâlâ çalışıyo.”

Kalten durup düşündü. “Böylece tam buraya, Natayos’a yerleşebiliriz, değil mi? Her şey gözümüzün önünde olur.” Etrafına bakındı. “Senga, birilerinin burada kendi bira imalathanesini kurmasından endişeleniyor,” dedi yakınlardaki askerlerin de duyabileceği şekilde. “Eğer üçümüz burada kalırsak, buna kalkışacak herhangi birini, başka bir hobi bulması için ikna edebiliriz. Gidip Sen-ga’yla bir konuşayım, bakalım ne diyecek.”

İyi huylu dostunu, öküz arabalarından birinin arkasında, uyduruk bir şekilde yapılmış bir masanın başında buldu. Adam yüzünde neredeyse hülyalı bir ifadeyle parasını sayıyordu. “Ooh, her şey yolunda, Col,” dedi, neredeyse şarkı söyleyerek.

“Sadece kuruşlar var.”

“Biliyorum, ama bir sürüler.”

“Shallag’m aklına bir fikir geldi.”

“Sıradaki her üçüncü adamın kafasını keserek kalabalığı biraz azaltmak mı istiyor?”

“Shallag gerçekten o kadar da kötü değil.”

“Gerçekten? Kamptaki her adam, kâbuslarında onu görüyor.”

“Arjuna’ya geldiğinden beri, tek bir adam bile öldürmedi.”

“Biriktiriyordur. Birkaç binimizi bir araya toplayıp hepimizi birden öldürebilene kadar, zamanın gelmesini bekliyordur.”

“Fikrini duymak istiyor musun yoksa kötü esprilerin daha bitmedi mi?”

“Affedersin. Haydi söyle.”

“Diyor ki, şu harabelerden birini temizleyip buraya bir meyhane kurmalıymışız.”

“Yani gerçek bir işletme gibi mi? Kasası, masaları, iskemleleri falan olan?”

“Neden olmasın? Artık bira imalatçın tüm gün çalıştığına göre, sürekli bira temin edilmesini sağlayabilirsin, müşterilerin de hazır. Burada dükkân açarsan, sadece haftada bir gelmek yerine, her gün bira satabilirsin. O zaman müşterilerin de, bölük bölük gelmek yerine, başa çıkılabilir sayılarda gelir.”

“Bu hiç aklıma gelmemişti. Sadece hızlı bir şekilde kâr edip sınırdan kaçmayı düşünmüştüm. Burada gerçek bir meyhane açabilirim, Col - gerçekten, Tanrının gözünde namuslu, yasal bir iş. Artık çalmam gerekmeyecek.”

“Fiyat listeni gördüm, Senga. Merak etme, hâlâ çalıyorsun.”

Senga duymazdan geldi. “Belki adını ‘Senga’nm Sarayı’ koyabilirim,” dedi hülyalı bir sesle. Kaşlarını çattı. “Hayır,” diye karar değiştirdi. “Bu bir birahane için fazla süslü. Sadece ‘Senga’nm Yeri’ yeterli. Bu, asıldığım zaman üzerine adımın kazılacağı bir mezar taşından daha kalıcı bir şey.” Sonra kafasını sallayıp iç çekti. “Hayır, Col,” dedi pişmanlıkla. “İşe

yaramaz. Sen ve diğer muhafızlarım burada olmazsanız, Scarpa’nın askerleri içeri dalıp para vermeden, bütün biramı içerler.”

“Öyleyse bizi niye burada tutmuyorsun ki? Burada kalıp ödemelerini sağlayabiliriz.”

“Akşama kampa dönmezsek, Narstil’in hoşuna gitmeyebilir.”

“Senga,” dedi Kalten, yumuşakça. “Gerçekten hâlâ Narstil’e ihtiyacın var mı? Sen artık namuslu bir işadamısm. Haydutlarla düşüp kalkmamalısın.” Senga güldü. “Biraz fazla hızlı gidiyorsun, Col. Kafamı ayarlamam için bana biraz zaman tanı.” Sonra aniden küfretti.

“Sorun nedir?”

“Harika bir fikir, Col, ama işe yaramaz.”

“Neden?”

“Çünkü burada dükkân açmak için Scarpa’nm izni lazım ve yanına gidip ondan izin istemeyeceğim.”

“Bunu yapman gerektiğini sanmıyorum, dostum. Dün Narstil’in kampındaki o ıvır zıvır yığınını biraz karıştırdım ve tahmin et, ne buldum?”

“Ne?”

“Çok süslü, gümüş kakmalı bir fıçı Ardan kırmızısı. Hatta gümüş bir tıpası bile var. Bunu çalan adam ne kadar değerli olduğunu bilmiyormuş - o bir biracı. Ondan yarım altına satın aldım. Ben sana satarım, sen de bunu Krager denen herife hediye edersin. Scarpa’yı burada dükkân açmamız için ikna etmeyi niye ona bırakmıyoruz?”

“Col, bir dahisin! Bu kırmızı Arcian fıçısı için ne istiyorsun?”

“Ah - sanırım beş altın.”

“Beş altın mı? Senin ödediğinin on katı! Buna soygun derler!”

“Sen bilirsin, Senga. Dostumsun, ama ne de olsa, iş iştir.”

Gözleri kaymış Krager’ı, yıkık bir duvarın üzerine tünemiş olarak, meydandaki susamış askerleri ilgisizce seyrederken buldular. Elinde bir maşrapa tutuyor ve arada sırada, pek tat almaksızın bu maşrapadan birkaç yudum alıyordu.

“Aa, işte buradasınız, Efendi Krager,” dedi Senga, neşeyle. “Niye şu bulaşık suyunu bırakıp buradan bir yudum almıyorsunuz?” bir kolunun altında taşıdığı süslü şarap varilini çıkardı.

“Yerel domuz sidiği mi?”

“Deneyin de görün.”

Krager şarabını yere döküp kalaylı maşrapasını uzattı. Senga gümüş üpanm musluğunu çevirip yarım bardak kırmızı Arcian döktü.

Krager gözlerini kısıp maşrapasına baktı ve şüpheyle kokladı. Sonra gözlerini esriklikle yukarı döndürdü. “Ohh, canım, canım benim!” diye derinden gelen bir sesle inledi. Küçük bir yudum alıp zevkle titredi.

“Hoşunuza gideceğini düşünmüştüm,” dedi Senga. “Artık dikkatinizi bana verdiğinize göre, size bir iş teklifim var. Natayos’da, kalıcı bir meyhane açmak istiyorum ama bunun için izne ihtiyacım var. Lord Scarpa’ya bu konuyla ilgili bir iki olumlu söz edebilsey-diniz, size gerçekten minnettar kalırdım. Onayını alabilirseniz, derin bir şükran duyarım.”

“Ne kadar şükran duyarsın?”

“Sanırım bu kadar,” Senga yeniden gümüş kapaklı varili okşadı. “Lord Scarpa’ya, sorun yaratmayacağımı söyleyin. Ana kampından biraz uzaktaki boş binalardan birini seçeceğim ve binayı temizleyip çatısını onaracağım. Kendi güvenliğimi sağlayacak ve askerlerinin fazla sarhoş olmamalarına dikkat edeceğim.”

“Buyrun ve başlayın, Efendi Senga,” dedi Krager, varile gözlerini dikmiş olarak. “Lord Scarpa’nm onayı konusunda size şahsen garanti veriyorum.” Şaraba uzandı.

Senga bir adım geriledi. “Daha sonra, Efendi Krager,” dedi resmi bir ifadeyle. “Şu anda, beğeni doluyum. Şükranlık, Scarpa izni verdikten sonra gelir.”

Elron, kalabalık alanı geçerek yanlarına doğru koştu. “Krager!” dedi tiz bir sesle. “Hemen gel! Lord Scarpa’nm öfkeden gözü döndü! Hepimize, hemen karargâhta toplanma emri verdi!”

“Sorun nedir?” diye sordu Krager, ayaklanarak.

“Cyzada, Cynesga’dan şimdi geldi. Zalasta ve Lord Scarpa’ya, Klasl’in, bizim şimdiye kadar izlediğimiz adama bir göz atmaya gittiğini söyledi! Sparhawk değilmiş, Krager! Sparhawk gibi görünüyor, ama Klael, onun başka biri olduğunu anında anlamış!”

On Altıncı Bölüm

“O OLDUĞUNU BİLİYORUM, leydim,” diye ısrar etti Alean.

“Alean,tatlım,” dedi Ehlana, yumuşakça, “Sör Kalten’e zerre kadar benzemiyor.”

“Nasıl yapmışlar, bilmiyorum, ama o sokaktaki Kalten. O her geçişinde, kalbim şarkı söylüyor.”

Ehlana penceredeki küçük açıklıktan dışarı baktı. Adam şüphesiz bir Elene gibi görünüyordu ve Sephrenia bir büyücüydü.

Sephrenia’yı düşünmek Kraliçe’nin gözlerini tekrar yaşlarla doldurdu. Kendini toparlayıp hızla gözlerini sildi. “Geçip gitti. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, hayatım?”

“Binlerce şey, leydim - küçük şeyler. Kafasını nasıl tuttuğu, yürürken omuzlarını o komik döndürüşü, gülüşü, kılıç kemerini yukarıya çekmesi. Yüzünü bir şekilde değiştirmişler, ama o olduğunu biliyorum.”

“Haklı olabilirsin, Alean,’ diye karar verdi Ehlana, biraz ikircikli olarak. “Herhalde ben de, kimin yüzünü taşıyor olursa olsun, Sparhawk’i kalabalıkta gördüğüm anda tanırdım.”

“Kesinlikle, leydim. Kalplerimiz, sevdiğimiz adamları tanır.”

Ehlana, farkında olmadan kafasındaki baş örtüsünü düzelterek, odada dolanmaya başladı. ‘“Mümkün değil,” diye belirtti. “Sparhawk bana Rendofdayken nasıl kılık değiştirdiğini anlatmıştı, Styric büyüsü insanların yüzlerini değiştirebilir. Sephrenia bunu yapamasa bile Bhelliom kesinlikle yapabilir. Kalbine güvenip ora-dakinin Sör Kalten olduğunu varsayalım.”

“O olduğunu biliyorum, Leydim.”

“Akla yakın. Eğer Sparhawk burada olduğumuzu öğrendiyse, kesinlikle bizi kurtarmaya gelene kadar dostlarımızdan bazılarının burada bizimle olmasını ister.” Aklına bir şey geldi ve kaşlarını çattı. “Belki de emin değildir. Kalten sadece ortalığı kolaçan etmek için burada olabilir. Ona, bir şekilde, umudunu kesip gitmeden, burada olduğumuzu haber vermeliyiz.”

“Ama biz hapisiz, Leydim,” dedi iri gözlü kız karşı çıkarak. “Seslenmeye çalışırsak onu büyük bir tehlikeye atarız.” Eğilip tekrar sokağa baktı. “Geri geliyor.”

“Şarkı söyle, Alean!” diye haykırdı Ehlana, birdenbire.

“Ne?”

“Şarkı söyle! Sesini tanıyabilecek birisi varsa, o da Kalten’dir!”

Alean’m gözleri aniden büyüdü. “Tanıyacaktır!” diye haykırdı.

“İşte. Ben onun yüzünü izleyeceğim. Ruhunu şarkına dök, Alean! Kalbini paramparça et!”

Berrak soprano sesi acı dolu şarkıda kolaylıkla yüksek tonlara tırmanıverdi. Ehlana, kızın söylediği, “Benim Mavi Gözlü Tatlı Sevgilim” adlı çok eski türkünün nedimesi ve sar |ın Pandion için özel bir anlamı olduğunu biliyordu. Tekrar pencereden baktı. Sokaktaki kaba saba giysili adam, Alean’ın yükseklere uçan sesini duyduğunda öylece donakalmıştı.

Ehlana’nın kafasındaki tüm şüpheler yok oldu. Bu Kalten’di! Adamın gözlerinden yaşlar akıyordu, yüzünü, huşu ve hayranlık kaplamıştı.

Ve derken, öylesine beklenmedik bir şey yaptı ki, Ehlana, dostunun zekâsı hakkında o güne dek beslediği fikirlerini değiştirmek zorunda kaldı. Yosunlu kaldırıma oturup ayakkabısının tekini çıkardı ve Alean’m şarkısına, ıslıkla eşlik etmeye başladı. O biliyordu! Ve ıslıkla, onlara

bildiğini gösteriyordu! Sparhawk bile, böylesine anında yanıt veremez ya da durumu anladığını böylesine mükemmel şekilde gösteremezdi.

“Yeterli, Alean,” diye tısladı. “Mesajımızı aldı.”

Alean şarkısını kesti.

“Sen, orada ne yapıyorsun?” diye sordu kapıyı koruyan Arjuni-lerden biri, önlerini kapatarak.

“Ayakkarjımdaki taş,” diye açıkladı Kalten, çıkardığı ayakkabısını sallayarak. “Bana koca bir kaya gibi gelmişti.”

“Peki, yürü.”

Kalten’in değiştirilmiş yüz hatları sertleşti. “Arkadaş,” dedi iğneleyici bir tonda, “eninde sonunda muhafızlık görevini devredecek ve Senga’nın meyhanesine gelip biraz bira içmek isteyeceksin. Oradaki güvenlik benden sorulur ve eğer sen beni burada itip kakarsan, ben de, sen oraya geldiğinde hizmet verilemeyecek kadar azgın olduğuna karar verebilirim. Anladın mı?”

“Ben herkesi bu binadan uzak tutmakla sorumluyum,” dedi muhafız, hızla tonunu değiştirerek.

“Ama kibarlıkla, dostum, kibarlıkla. Burada herkes dişine kadar silahlı, yani birbirimize kibar olmamız lazım.” Kalten, Ehla-na’nın dışarıyı gözetlemekte olduğu parmaklıklı pencereye hızlı bir bakış fırlattı. “Ben Shallag’la dolanmaya başladığımdan beri, kibar olmayı öğrendim - kimi kastettiğimi biliyorsun, değil mi? Kısa saplı lochaberi olan şu tek gözlü herif?”

Muhafız titredi. “Göründüğü kadar kötü mü?”

“Daha da kötü. Yüzüne karşı hapşırırsan bile kafanı keser.” Kalten omuzlarını dikleştirdi. “Sanırım meyhaneye geri dönsem iyi olur. Dostum Ezek’in dediği gibi, ‘Etrafta dolaniim de, kar edi-im, olmaz bööle bi şi.’

İşten sonra meyhaneye uğra, dostum. Sana bir bira ısmarlayayım.” Ve sonra hâlâ, “Benim Mavi Gözlü Tatlı Sevgilim” türküsünü ıslıkla çalarak yoldan aşağı yürüyüp gitti.

“Onun kıymetini bil Alean,” dedi Ehlana, coşkulu bir şekilde. “Ve bu yüzün seni aldatmasına izin verme. Bana iki dakikada, Sparhawk’m bir saatte veremeyeceği kadar bilgi verdi.”

“Leydim?” diye şaşkın bir şekilde sordu Alean.

“Burada olduğumuzu biliyor. Sen şarkı söylerken, ıslıkla eşlik etmeye başladı. Bana ayrıca Caalador ve Sör Bevier’in de burada olduğu haberini verdi.”

“Bunu nasıl becerdi?”

“Muhafızla konuşuyordu. Bevier herhalde, Daresia’da kısa saplı lochaber baltası taşıyan tek adamdır. Diğer arkadaşı da, kulağa aynı Caalador gibi geliyordu. Burada olduğumuzu biliyorlar, Alean. Eğer onlar biliyorsa, Sparhawk da biliyordur. Eşyalarımızı toparlamaya başlayabiliriz. Kısa sürede buradan kurtulup Matherion’a dönüyor olacağız.” Keyifle güldü ve kollarını nedimesine doladı.

Kalten, Senga’nın meyhanesine giden yosunlu yolda ilerlerken yüzündeki ifadeyi gizlemekte güçlük çekiyordu ama içindeki heyecan kaynıyor ve kahkaha atmamak için kendini güç tutuyordu.

Scarpa’nm ordusu Natayos’un kuzey binalarını temizlemiş ve yaşanabilecek bir hale getirmişti ama kentin çoğu hâlâ sarmaşıklarla kaplı bir harabe görünümündeydi. Senga, meyhanesi için çeşitli yerler beğenmiş ve sonunda, çavuşlar ya da fazla mantığı olmayan ama katı prensiplere sahip kıdemli Elene subaylarından uzak durmak için, eski kentin içlerinde, biraz uzakça bir yerde harekete geçmeye karar vermişti. Çatısı olmayan, ama üzeri kolaylıkla çadır beziyle örtülebilecek durumda, kaim duvarlı, basık, yayvan bir bina seçmişti. Scarpa’nm ana kampından, meyharîeye giden yoldaki çalılıkları temizletmek için birkaç asker tutmayı düşünmüştü ama Caalador onu, parasım harcamamaya ikna etmişti. “N’lazım, be

Senga,” demişti kılık değiştirmiş Cammoria’lı, işgüzar iş adamına. “O sussamış askele b’rak kenni kennilere yolu bi güsel açsın hemi de bi güsel parala’ el diğiştirmeden.” Meyhane, yanındaki diğer harabelerden, çadır bezi çatısı ve üzerine kaba bir şekilde yazılmış “Senga’mn Yeri” levhası dışında pek ayırt edilemeyecek şekilde, yıkıntıların ortasında çömelmiş gibiydi.

Kalten meyhaneye yan kapıdan girdi ve gözlerinin loş ışığa alışması için bir an durdu. Meyhanede, gün ortasında bile, bayağı bir kalabalık vardı ve Narstil’in kampından gelmiş altı kanunsuz, kaba bir tezgâhın ardında gidip gelerek, köpüklü biralar verip para topluyorlardı.

Kalten, Bevier ve Caalador’u arayarak gürültücü kalabalığın arasından ilerledi. Onları, odanın kıyısında bir masada otururken buldu. Bevier’in sapı kesilmiş lochaber’i ve Caalado/un kalın sopası, burada toplanmış alemcilere, eğlenmeye geldiklerini ancak sert bir şekilde korunan sınırlar da olduğunu hatırlatmak istercesine masanın üzerine konmuşlardı.

Kalten dikkatle oturdu ve heyecanını bastırmaya çalıştı. Arkadaşlarına doğru eğildi. “Buradalar,” diye fısıldadı.

Caalador, meyhaneye bakındı. “Yanni,” dedi, “hepiciği diilse de, nerde’se görevde olmayannar burda.”

“Kalabalıktan bahsetmiyorum, Ezek. Parmaklıklı evdekilerden bahsediyorum. Aradığımız insanlar kesinlikle o evde.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Bevier, ısrarlı bir fısıltıyla. “Onları gördün mü?”

“Görmem gerekmedi. İçlerinden biri benim özel dostum olur, ve bu dost, beni tanıdı - bu yüzle bile. Bana nasıl diye sorma.”

“Emin misin?’ diye bastırdı Bevier.

“Oh, evet. Bu dostum, gökgürültülü bir fırtınada bile ayırt edebileceğim sesiyle, şarkı söylemeye başladı. İkimiz için çok özel bir anlamı olan, çok

eski bir türküyü. Evdeki dostlarımız beni tanıdı, bu şüphe götürmez. Bahsettiğim dostum, bu türküyü sadece benim için söyler."

"Mesajlarını aldığını göstermenin bir yolu yoktu, sanırım?" diye sordu Caalador. "Kapıyı yıkmak falan gibi, yani?"

"Hayır, kapıyı yıkmam gerekmedi. Islıkla eşlik ettim. Daha önce de yapmıştım, yani dostum ne demek istediğimi anlayacaktır. Sonra muhafızlardan biriyle bir sohbet açtım ve içerdeki dostlarımızın bilmesi gerekecek şeyleri, konuşmaya harmanladım."

Caalador iskemlesinde geriye yaslandı. "Senin şu buraa meyane fikrin bayaa iyi işleyo, Shallag. Gildik gileli, bissürü kullanıcak bilgi toplayıvirdik."

Kalten meyhaneye bakındı. "Durum şu anda sakin," dedi sessizce. "Güneş batana kadar, kavgalar başlamayacaktır. Niye harabelere bir uzanmıyoruz? Sanırım şu bizim küçük kızla bir sohbet etmemiz lazım. Bu sefer bizim ona iyi haberlerimiz var."

"Haydi, gidelim," dedi Caalador, ayağa kalkarak. Tezgâhın ardına geçip köpüğe bulanmış kanunsuzlardan biriyle kısaca konuştu ve dışarı çıktı. Meyhanenin arkasına geçtiler ve durmadan tiz sesleriyle öten parlak kuşların tünediği harap binaların yanından geçerek sarmaşıklarla kaplı bir ara sokağa daldılar. Bir kısmı çökmüş bir harabeye girdiler, Bevier büyüyü söylerken Kalten ve Caalador bekliyordu.

Dışarı çıkarken Cyrinik sırıtıyordu. "Kendine dikkat etsen iyi olur, Kalten."

"Neden?"

"Bir dahaki sefer sana rastladığında, Aphrael, aklın başından gidene kadar seni öpmeyi planlıyor."

"Sanırım bununla yaşayabilirim. Yani mutlu oldu mu?"

“Nerdeyse kulak zarımı patlatacaktı.”

“Yani, onun da her zaman dediği gibi, ‘Biz sevdiklerimizi mutlu etmek için yaşarız.’”

Daha kapıdan girmeden, haykırmaya başlamıştı Scarpa. Sesi yüksek ve tizdi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, uyduruk tacı yana kaymıştı. Belli ki histerik öfkesinin tam ortasındaydı. Odaya daldığında sakalı ve dudakları köpükle kaplanmıştı. “Kocan bizi kandırdı, kadın!” diye viyakladı Ehlana’ya. “Onun hainliğinin bedelini sen ödeyeceksin! Bunun için canını alacağım!” Ellerini pençe gibi öne uzatarak kadına doğru ilerledi.

Zalasta eşikte belirdi. “Hayır!” diye bağırdı buz gibi bir sesle.

Scarpa babasına döndü. “Bu işe karışma!” diye ciyakladı. “O benim mahkûmum! Sparhawk’in hainliği için onu cezalandıracağım!”

“Hayır, yapmayacaksın. Sana ne dersem, onu yapacaksın.” Zalasta Elene dilinde konuşuyordu ve aksanı tamamen yok olmuştu.

“O adam benim emirlerime uymadı! Bunu ödeteceğim!”

“Bunu beklemeyecek kadar aptal miydin? Sana adamın ne kadar kurnaz olduğunu anlatmıştım, ama beynin örümcek ağlarıyla öylesine kaplı ki, dinlemiyorsun bile.”

“Ben ona bir emir verdim!” Scarpa’nm sesi domuz homurtusuna dönmüştü. Ayağıyla yere vurdu. Sonra diğer ayağını da vurdu. Ardından kelimenin tam anlamıyla öfkeden dans ederek, aşağı yukarı zıplamaya başladı. “İmparator benim! Bana itaat etmek zorunda!”

Zalasta bu sefer, büyü kullanmaya zahmet bile etmedi. Sadece sopasını sallayarak, tacı bir yana savrulup giden isterik oğlunu yere devirdi. “Beni hasta ediyorsun,” dedi aşağılama dolu bir sesle. “Bu duygu patlamalarına ayıracak zamanım yok. Sen imparator değilsin. Şu halinle, tamamen işe yaramazsın.” Yüzü duygusuzdu ve gözleri uzaklara dalmıştı. “Ayağını denk

al, Scarpa. Artık bu dünyada sevdiğim hiçbir şey kalmadı. Beni tüm insani bağlarımdan kopardın. Eğer beni rahatsız edersen, seni böcek gibi ezerim.”

Scarpa, korkunç yaşlı adamdan uzağa yuvarlanırken, aklı birdenbire başına gelmiş gibiydi, gözleri korkuyla dolmuştu.

“Ne oldu?” diye merakla sordu Ehlana.

“Ortaklarımdan biri - Esos’lu Cyzada - Cynesga’dan yeni geldi,” diye soğukkanlılıkla yanıtladı Zalasta. “Bize, belki de zaten beklememiz gereken bazı haberler getirdi. Senin kocan kurnaz bir adam, Ehlana. Onu avucumuza aldık sanıyorduk, ama kendini kurtarmayı başarmış.”

“Anlamıyorum.”

“Seni kaçırdığımızda, ona talimatlar .bırakmıştık. Seyisiyle beraber, at sırtında Güney Arjuna’daki Beresa kentine gitmesi gerekiyordu. Adamlarımız onu izliyordu ve kurallara uyuyor gibiydi. Ama uymuyormuş. Görünen o ki, sandığımız kadar sana düşkün değilmiş.”

“Sadece benim emirlerimi uyguluyordu, Zalasta. Ona ne olursa olsun, Bhelliom’u teslim etmemesini söyledim.”

“Bunu nasıl yaptın?” Zalasta, belirgin şekilde ilgilenmişti.

“Senin deli oğlun Elron’a Barones Melidere’yi öldürmesini emretti. Elron işe yaramaz bir beceriksiz, yani Melidere, onun kılıç darbesinden kurtuldu. Benim için çalışan bazı dikkate değer adamlarım vardır, Zalasta. Melidere çok inandırıcı bir şekilde ölü taklidi yaptı. Ben de histeri geçiriyormuş taklidi yapıp onu bir battaniye ile örterken, emirlerimi kulağına fısıldadım.” Adama yandan, kötü niyetli, uzun bir bakış fırlattı. “Aklın gidip geliyor olmalı, Zalasta. Yüzüğümün parmağımda olmadığını fark etmedin. Onu da Melidere’ye bıraktım.”

“Çok akıllıca, Ehlana,” diye mırıldandı adam. “Sen ve kocan, insanı zorlayan rakiplersiniz.”

“Bizi takdir etmene çok sevindim. Sparhawk seni nasıl aldattı?”

“Tam emin değiliz. Matherion’daki imparatorluk bölümünden ayrıldığından beri onu gözetleyen adamlarımız var ve talimatlarımıza harfiyen uyuyordu. Numara yapmasını engelleyebilmek için, birkaç kez yolunu bile uzattık. Sonra Klsel kaçtı ve yine Bhelliom’u aramaya gitti. Sparhawk olduğunu düşündüğümüz adam, seyisi Khalad ile beraber Arjun Denizi’ni geçen bir yük gemisindeymiş. Klael bir bakışta, senin kocan gibi görünen adamın Anakha olmadığını anlamış. Cyzada’nm getirdiği haber buydu.”

Kadın neredeyse gülümsedi. “Ve şimdi, Sparhawk dışarılarda bir yerde - elinde Bhelliom, yüreğinde öldürme arzusuyla-sizin, onun nerede olabileceği hakkında en ufak bir fikriniz bile yok, üstelik nasıl göründüğünü bile bilmiyorsunuz. Sorunun büyük, Zalasta.”

“Aklınız çok çabuk çalışıyor, Majesteleri. İş arkadaşlarımdan bile daha çabuk düşünüyorsunuz.”

“Bu çok zor bir şey değil. Senin etrafın arızalılarla sarılı. Dehamın özellikle hayran olduğunuz yanı hangisi?”

Adam hafifçe gülümsedi. “Seni severim, Ehlana. Esprilisin. Benim arızalı adamlarım, henüz kocanın tezgâhının getirdiklerini tam olarak kavrayamadılar. Eğer birisinin ona benzemesini sağla-yabildiyse, muhakkak ki kendi yüz hatlarını da değiştirebilir.”

“Bunu hep yapar, Zalasta. Rendo/dayken, kılık değiştirme konusunda bayağı deneyim edindi. Her şey parçalanıp üzerine düşüyor, değil mi? Hemen kaçmaya başlamanı öneririm.”

“Haklısın, kısa süre içinde gidiyorum, ama sen de benimle geliyorsun. Nedimene, seyahat için hazırlıklara başlamasını söyle.”

“Ne diyorsun?” diye ayağa fırlayarak haykırdı Scarpa. “O buradan gidemez!” diye viyakladı. “Takası burada yapacağız!”

“Seni embesil,” diye dudak büktü Zalasta. “Buna katılmana gerçekten izin vereceğimi düşünmüyordun, değil mi? Seni Bhelliom’un beş mil yakınına sokmayı bile, asla aklımdan geçirmedim.”

Scarpa ağzı açık bakakalmıştı.

“Bu senin hayatını kurtarmak için, saçma bir çabaydı, salak. Sen ona daha dokunur dokunmaz, Bhelliom seni yok ederdi.”

“Eğer yüzükler bende olursa, edemezdi. Beni korurlardı.” Scarpa’ run gözleri yine vahşileşmişti.

“Yüzükler bir aldatmaca,” dedi Zalasta aşağılayıcı bir edayla. “Bhelliom üzerinde hiçbir güçleri yok.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Buna çaresizce inanmak istiyorsun, değil mi Scarpa? Evrendeki en güçlü şey üzerinde hakimiyet kazanmak için tek yapman gerekenin, bir çift yüzüğü parmağına geçirmek olduğunu sanıyordun. Cüce Troll Ghwerig, yüzükleri Bhelliom’un talimatlarına göre yaptı. Onlar, bir Troll’ü, mücevher üzerinde hakimiyeti olduğuna inandırmak için yapılmışlardı. Bhelliom, Ghwerig’i yüzükleri yapmaya yöneltti ve o da Aphrael’i onları çalmaya sevk etti. Herkesin dikkati yüzüklere öylesine yönelmişti ki hiçbirimiz, Bhelliom’u, Thalesia’daki imparatorluk tacından çalmaya bile uğraşmadık.”

Scarpa aşağılayıcı bir şekilde dudaklarını büktü. “Biraz önce kendini ele verdin, moruk. Bhelliom öylesine ölümcülse, nasıl oldu da, Thaesia kralları ona dokunduklarında ölmedi?”

“Çünkü Bhelliom canlı, salak. Bir bilinci var. Sadece öldürmek istediklerini öldürür - ve sen buna kesinlikle dahilsin. Oğlum olmana rağmen, benim bile içimden, genellikle seni öldürmek geçiyor. Senin kafanda, çarpık, yarı oluşmuş bir şekilde, Bhelliom’u eline alıp ona emirler verebileceğin gibi bir fikir vardı, değil mi?” Scarpa suçlulukla kızardı.

“Hasta kafana, sadece bir Tanrı’mn - ya da Anakha’nm - güvenlik içinde Bhelliom’u eline alıp emirler vermeye başlayabileceği girmiyor mu? Ben bunu bir yüzyıl önce anlamıştım. Niye Azash - ya da Cyrgon ile - ittifaka girdim sanıyorsun? Dini kaygılar taşıdığımı mı düşünüyordun?” Acımasızca gülümsedi. “Gerçekten Bhelliom sayesinde bana rakip olabileceğini mi düşündün, Scarpa? Yüzükleri parmaklarına takıp Bhelliom’u kapacak, ve beni öldürmesini emre-decektin, değil mi? Neredeyse içimden, tam tersi bir durumu dilemek geliyor. Bhelliom seni yavaşça taşa döndürürken yüzünde belirecek ifadeyi görmeye bayılırdım.” Zalasta dikildi. “Bu kadar yeter,” dedi. Kapıya gitti. “Buraya gelin,” diye haykırdı, “hepiniz.”

Kapıdan içeri kayan adamlar, tereddüt ve korku içindeydiler. Krager, ayık görünecek kadar korkmuştu, Elron resmen titriyordu. Üçüncü adam, uzun sakallı, kaim kaşlı, içeri gömülmüş parıltılı gözleri olan zayıf bir Styric’ti.

“Pekâlâ, beyler,” dedi Zalasta. “Bu yeni gelişme, planlarda değişiklik yapmamızı gerektiriyor. Oğlum ve ben konuyu gözden geçirdik. O yaşamaya devam etmek istediğine karar verdi, çünkü talimatlarıma uyacağmı belirtti. Kraliçeyi ve nedimesini güvenli bir yere götürüyorum. Natayos artık güvenli değil. Sparhawk kelimenin tam anlamıyla her yerde olabilir. Bence, o çoktan burada. Üçünüzün burada, Scarpa’yla kalmanızı istiyorum. O sahte Sparhawk’a talimat mektuplarım yollamaya devam edin. Düşmanlarımızın ne olup bittiğini bildiğimizi anlamalarına izin vermeyin. Bana birkaç gün verin, sonra Panem-Dea’ya talimat yollayın. Onlara, iki çok önemli hanımı ağırlamak için hazırlık yapmalarını söyleyin. Sonra iki gün daha bekleyin ve oraya kapalı bir araba yollayın. Panem-Dea’daki haydutlar için güvenlik yabancı bir sözcüktür, böylece daha haberciniz yerine varmadan, mesajınız tüm güney Arjuna’da duyulmuş olur. Cyza-da, şu bozuk oğluma göz kulak olmam istiyorum. Talimatlarıma harfiyen uymazsa, diğer dünyadaki Azash’ın hizmetkârlarından birini çağırıp onu öldürtmeni istiyorum. Yaratıcı ol, ihtiyar. Bulabileceğin en acımasız ve iğrenç şeytanı çağır. Scarpa bir daha sözümden çıkarsa, ölümünün çok, çok uzun sürmesini istiyorum ve çığlıkları, buradan Matherion’a dek duyulacak kadar yüksek olsun.”

Cyzada’nm ölü gözleri, ani, acımasız bir beklentiyle parladı. Artık aklı tamamen başına gelmiş olan Scarpa’ya, karanlık bir gülücük fırlattı. “Ben hallederim, Zalasta,” diye söz verdi yankılı bir sesle. “Kimi çağıracağımı biliyorum.”

Scarpa korkuyla geriledi.

“Mahkûmları nereye götüreceksiniz, Lord Zalasta?” diye böğürdü Elron. “Anakha denilen o kana susamış canavardan nerede korunabilirsiniz ki?”

“Bunu bilmeniz gerekmiyor. Pandionlar, tutsakları sorgulama işini aşırı ciddiye almakla ünlüdür. Bilmediğiniz bir şeyi, onlara da anlatamazsınız - size işkence bile yapsalar.”

“İşkence mi?” Elron’un gözleri büyüdü ve sesi, korkmuş bir viyaklama olarak çıktı.

“Burası gerçek dünya, Elron, romantize edilmiş bir gündüz düşü değil. Poz kesme ve rol yapmalar artık bitti, ama eminim, seni yakaladıklarında çektirecekleri zulümlere kahramanca dayanman, hepimizi çok etkileyecektir.”

Elron neredeyse bayılmışçasına arkaya devrildi.

On Yedinci Bölüm

MAJESTELERİ, VELİAHT PRENSES Elenia'lı Danae, annesinin kalesinin üst katlarından birinde, bir pencerenin yanında düşünceli bir şekilde oturuyordu. Dışarıda huzursuz bir hava vardı, sert bir rüzgâr, kuru yapraklan, koşuşturan boz fareler gibi çayırın üzerinde sürüklüyordu. Danae, olasılıklar, alternatifler ve tercihleri gözden geçirirken, mırlıyan kedisini dalgın bir şekilde okşuyordu.

Siyah deri ve parlatılmış çelikten yapılma Atan göğüs zırhını takmış olan Mirtai, keyifsizdi, koridorda kızın birkaç metre gerisinde yüzünde somurtkan bir itaat ifadesiyle ve eli kılıcının kabzasında öylece duruyordu.

"Hâlâ bana kızgınsın, değil mi?" diye sordu Danae, arkasına dönmeye bile zahmet etmeden.

"Sahibimi onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez," dedi Mirtai, inatçı bir edayla.

"Of, yeter artık. Buraya gel."

Mirtai, kaprisli küçük sahibinin oturduğu yere sert adımlarla yürüdü. "Evet?"

"Bir kez daha deneyeceğim. Bu sefer beni dinle lütfen."

"Majesteleri nasıl emrederlerse."

"Biliyor musun, bu çok yorucu olmaya başladı. Seni seviyoruz, Mirtai."

"Majesteleri, imparatorluk çoğulunda mı konuşuyor?"

“Kafamı bozmaya başlıyorsun. Benim bir adım var, sen de ne olduğunu biliyorsun. Hepimiz seni seviyoruz ve eğer kendini öl-dürseydin kalbimiz kırılırdı. Akim başına gelsin diye seninle öyle konuştum, seni budala.”

“Niye yaptığını biliyorum, Danae, ama beni diğerlerinin önünde küçük düşürmen gerekir miydi?”

“Özür dilerim.”

“Bunu yapamazsın. Sen bir kraliçesin ve kraliçeler, özür dilemez.”

“İstersem dilerim.” Danae durakladı. “Yaptım bile,” diye ekledi.

Mirtai güldü ve küçük kızı kucakladı. “Asla kraliçe olmayı öğrenemeyeceksin, Danae,”

“Hm, bilmem. Kraliçe olmak sadece, ne istersen olur demek. Zaten bunu yapıyorum. Böyle basit bir şey için, taca ya da orduya ihtiyacım yok.”

“Sen çok şırriarık küçük bir kızsın, Majesteleri.”

“Biliyorum ve her dakikasına da bayılıyorum.”

Sonra Prenses hafif, uzaktan gelen bir mırıltı duydu, şüphesiz ki Mirtai’nin farkına bile varamayacağı bir mırıltı. “Niye gidip Melidere’yi bulmuyorsun?” diye önerdi. İç çekip gözlerini yukarı yuvarladı. ”Eminim zaten beni arıyordur. Şu kızlık derslerden birinin daha vakti gelmiştir.”

“Sana sarayın görgü kuralları ve geleneksel kibarlık üzerine ders veriyor, Danae,” diye azarladı. “Eğer kraliçe olacaksan, bunları bilmen gerekiyor.”

“Bence bunlar salaklık. Sen önden git, Mirtai. Bir dakika içinde gelirim.”

Dişi dev koridordan aşağı doğru gitti ve Prenses Danae, çok kısık sesle konuştu. “Ne var, Setras?” diye sordu kuzenine.

“Sen görgü kurallarını zaten biliyorsun, Aphrael” dedi, yanında beliriveren, kıvırcık saçlı kuzeni. “Niye ders alıyorsun?”

“Böylece Melidere’nin zihni meşgul oluyor, saçma şeyler yapmıyor. Stragen’i ve onu bir araya getirebilmek için az uğraşmadım. Sıkılıp etrafta eğlence arayarak her şeyi mahvetmesini istemiyorum.”

“Bu senin için çok önemli, değil mi?” Setras’ın sesi şaşkın gibiydi. “Türlerini devam ettirmek içn yaptıkları şeyler neden seni bu kadar ilgilendiriyor?”

“Sanırım bunu anlayamazsın, Setras. Sen daha çok küçüksün.”

“Ben senin kadar büyüğüm.”

“Evet, ama kendi başlarına olduklarında, sana tapanların neler yaptıklarına pek dikkat etmiyorsun.”

“Ne yaptıklarını biliyorum. Çok komik.”

“Onların hoşuna gidiyor görünüyor.”

“Çiçekler bu konuda çok daha asil,” diye burun kıvırdı Setras.

“Benimle konuşmak istediğin konu bu muydu?”

“Ah, neredeyse unutuyordum. Senin için bir mesajım var. Bana hizmet edenlerden biri - bir Alcione Şövalyesi. Sanırım onu tanıyorsun. Adı Tynian olan, yuvarlak yüzlü bir adam.”

“Evet.”

“Biraz destek getirmek için Chryellos’a dönmüş ve görünüşe göre sana mesaj getirebilecek herkesi seçip dünyanın bu tarafına getirmiş, yani sana Zemoch’da neler olduğunu anlatabilecek tek bir Kilise Şövalyesi bile kalmamış.”

“Evet, bunu zaten biliyorum. Anakha, Tynian ile bu konuda görüşecek. Zemoch’da ne olmuş?”

“Kilise Şövalyeleri Klael ile karşılaşmışlar. Şövalyelerin üçte biri öldürülmüş.”

Aphrael bir dizi yakası açılmadık küfür sıraladı.

“Aphrael!” diye yutkundu Setras. “Böyle konuşmamalısın!”

“Of, boş ver şimdi, Setras! Niye bunu bana gelir gelmez söylemedin?”

“Diğer şeyi merak ediyordum,” diye itiraf etti kuzeni. “Hepsi öldürülmemiş Aphrael. Hâlâ geride kalmış bir sürüsü var. Kısa sürede yine eskisi kadar çok olurlar. Korkunç bir hızla ürüyorlar.”

“Hepsini seviyorum, salak! Hiçbirini yitirmek istemiyorum!”

“Sen açgözlüsün. Eksik yanlarından biri de bu, kuzen. Hepsi sende kalamaz, biliyorsun.”

“Bu konuda kesin kararlara varma, Setras. Daha yeni başladım, biliyorsun.” Ellerini havaya kaldırdı. “Bu olamaz! Bana vermeye çalıştığın mesajı anlamıyorsun bile. Kilise Şövalyeleri şimdi nerede?”

“Cynesga’yı işgal etmek için, Orta Astel bozkırından geçiyorlar. Herhalde oraya vardıklarında Klael ile yeniden karşılaşacaklar. Umarım hepsi öldürülmez.”

“Kumanda kimde?”

“Romalic’in hizmetkârlarından biri - Chyrellos’dan ayrıldıklarında, Abriel adlı yaşlı bir adam kumanda ediyormuş, ama Zemoch’da öldürülmüş, artık Bergsten adlı bir Thalesialı - Elene Tan-nsı’nm başrahiplerinden biri - emirleri veriyormuş.”

“Tahmin etmeliydim,” dedi kız. “Önce halletmem gereken bazı şeyler var. Sonra gidip Bergsten’i bulur ve neler olup bittiği hakkında doğru bir rapor alırım.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum,” dedi Setras biraz kırılmış bir şekilde.

“İyi yaptın, kuzen.” Aphrael onu affetmişti. “Olup bitenleri tam olarak izleyememen senin suçun değil.”

“Aklımda önemli şeyler vardı, Aphrael,” diye kendini savundu. “Bir ara stüdyoma uğra,” diye ekledi sevinçle. “Hayatımda yaptığım en iyi eserlerden biri olan bir güneş batımı yaptım. Öyle güzel oldu ki, onu değiştirmemeye karar verdim.”

“Setras! Güneşi bu şekilde tutamazsın!”

“Orada kimse yaşamıyor ki, Aphrael. Kimse fark etmeyecek.”

“Ah, tatlım!” Aphrael yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Seni hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?” alt dudağı hafifçe titriyordu ve büyük, ışıltılı gözleri aniden gözyaşlarıyla dolmuştu. “Oysa ben, senin ve diğerlerinin benimle gurur duymanız için o kadar uğraşıyorum ki!”

“Hayır, Setras,” dedi kız. “Ben seni hâlâ seviyorum.”

Setras keyiflendi. “Öyleyse her şey yolunda, değil mi?”

“Sen canımsm, Setras.” Onu öptü. “Haydi şimdi koştur. Bunu diğerleriyle görüşmem lazım.”

“Gelip güneş batımıma bakacaksın, değil mi?”

“Elbette kuzen. Haydi şimdi git.” Uyuklayan kedisini kaldırdı ve tüylü yaratığın kulağına üfledi. “Uyan, Mmrr.”

Sarı gözler açıldı.

“Yuva kurduğumuz yere-dön,” dedi küçük Prenses, kedice konuşarak. “Benim biraz işim var.” Mmr/ı yere koydu, kedi sırtını kabarttı, kuyruğunu

bir soru işareti şekline sokup esnedi. Sonra koridordan aşağıya salınarak yürüdü.

Danae, gözleri ve zihniyle, yalnız olup olmadığını kontrol ederek etrafına bakındı. Kalenin koridorlarmda dolaşan insan erkekler vardı ve çıplak bir Tanrıça'nm görüntüsü onları daima heyecanlandırıyordu. Bu şüphesiz gönül okşayıcı olmakla beraber, hiçbir üreme dürtüsü olmayan bir varlık için biraz da kafa karıştırıcıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsm, Aphrael, insan erkeklerin çiftleşme dürtüsünün, nasıl bu kadar seçicilikten uzak olabildiğini anlayamıyordu.

Çocuk Tanrıça hemen gerçek kişiliğine döndü ve ardından iki küçük kız biçiminde hızla ikiye bölündü.

"Sen büyümeye başladın, Danae," diye belirtti Flüt.

"Belli oluyor mu? Şimdiden?"

"Fark ediliyor. Yine de olgunlaşana kadar, daha çok yolun var. Bütün bunlardan geçmek istediğine emin misin?"

"Onları biraz daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir. Sanırım Setras şey, biliyorsun ya o şey için, bir kadın ve bir erkeğin gerektiğini bile bilmiyor." Danae kızardı.

"Setras çok zeki değil. Mirtai'yi ödünç alabilir miyim?" diye sordu Flüt.

"Ne için?"

"Ona burada gerçekten ihtiyacın yok ve Dirgis'de olanlardan sonra, Sephrenia'yı koruması için güvenebileceğim birini istiyorum."

"İyi fikir. Gidip Sarabian ve diğerleriyle görüşelim. Bağlantı kuramadığımız kişilere haberciler gönderebilir."

Flüt başıyla onayladı. "Hepsi bizim olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu."

Danae güldü. “Bence Setras haklıydı. Biz açgözlüyüz, ha?”

“Hepsini seviyoruz, Danae. Onların da bizi sevmemesi için bir neden göremiyorum.”

İki kız, el ele koridorda ilerlemeye başladılar. “Danae,” dedi Flüt, “sence Mirtai yükseklikten korkar mı?”

“Talen’in çizdiği resme ne kadar benziyor, değil mi?” diye Ulath’a mırıldandı Tynian.

“Çok benziyor. Bu oğlanda müthiş bir yetenek var.”

“Evet. Hem de iyi resim yapıyor.”

Ulath güldü. Sonra Parok’un etrafına toplanmış adamlara baktı ve Tynian’ı biraz uzağa çekti. “Emirleri Parok veriyor,” diye fısıldadı. “Ama süslü yelekli Arjuni, Kral Rakya adma konuşuyor.”

“Sarabian, Arjuna Kralı’na çok kızacak.”

Ulath başıyla onayladı. “Kısa süre içinde, tahtta başka birini görürsem, şaşırmam.”

“Parok, Natayos’la ilgili tam olarak ne dedi? Anlamını karıştırmış olamazsın, değil mi?”

“İmkânsız, Tynian. Dük Milanis’le tartışmaya başlamadan önce Parok, Sparhawk’a son notu yollamadan Scarpa’nm ordusunu Natayos’dan çıkarmak istediğini söyledi. Sparhawk’a takas için Natayos’a gitmesini söyleyeceklerini açıkladığında sevinçten çığlık atacaktım.”

“Yine de dikkatli olmalıyız. Ehlana’yı başka bir yerde tutuyor olabilirler. Onu son dakikaya kadar Natayos’a getirmeyebilirler.”

“Xanetia oraya varınca, kesinlikle belli olacak.”

Kitaplarla dolu odanın kapısı açıldı ve üniformalı bir hizmetkâr içeri girdi. “Natayos’dan önemli bir mesaj ulaştı, Baron. Haberci, atını nerdeyse ölümüne sürmüş.”

“Atlar ucuzdur. Onu içeri yollayın.”

“Bu adamdan nefret etmeyi becerebilirim.” Tynian mırıldandı.

“Ben zaten ediyorum,” dedi Ulath. Düşünceli bir şekilde etrafına bakındı. “Biz görünmüyoruz, değil mi?”

“Ghnomb öyle diyor.”

“Karnı görünmez bir bıçakla deşildiğinde, Parok’un yüzünün alacağı ifadeyi düşünebiliyor musun?”

“Yavaş yavaş,” diye ekledi Tynian. “Çok yavaşça.”

Natayos’dan gelen haberci, kötü giyimli bir Dacite’ti ve odaya daldığında nefes nefeseydi. “Baron,” diye yutkundu. “Tanrıya şükür sizi buldum.”

“Konuşsana be adam!”

“Bir su içebilir miyim?”

“Önce konuş. Sonra ne istersen içersin.”

“Lord Scarpa bana, gözlemekte olduğunuz adamın, Sparhawk olmadığını söylememi emretti.”

“Scarpa’nın artık tamamen delirdiğini görebiliyorum”

“Hayır, Baron. Zalasta da onayladı. Klael adlı biri gidip o notları verdiğiniz adama bir göz atmış. Sizin bu Klasl denenin kim olduğunu bildiğinizi düşünüyor gibiydiler. Klael, burnu kırık adamın Sparhawk gibi göründüğünü, ama o olmadığını haber vermiş. Klael’in kesinlikle emin olmasını sağlayacak bir yöntemi olmalı.”

Parok korkunç şekilde terlemeye başladı.

“Bu her şeyi mahvediyor,” diye homurdandı Tynian. “Bunu hemen Aphrael’e haber vereceğim. Berit ve Khalad’ı güvene alsak, iyi olur.”

“Scarpa, Sparhawk’in eşini öldürdü mü?” diye sordu Parok.

“Hayır, Lord Baron. Yapacaktı ama Zalasta durdurdu. Size, sahte Sparhawk’a, durumun farkında olduğumuzu belli etmemeniz gerektiğini söylemem emredildi. Zalasta’nın, mahkûmu emin bir yere götürene kadar zamana ihtiyacı var. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmenizi istiyor. Şu iki kadın yerlerine ulaştıktan sonra, Sparhawk olduğunu iddia eden adamı öldürebilirsiniz.”

“Öyleyse tüm komuta Zalasta’da?”

“Evet, Baron Parok. Lord Scarpa biraz-eee, sanırım-aklı karışık diyebiliriz.”

“Deli de diyebilirsiniz. Bu daha uygun olur.” Parok volta atmaya başladı. “Scarpa’yı iyice fırlattırmak için ne gerekir diye merak etmekteydim,” diye mırıldandı. “Zaten böylesi daha iyi. Zalasta bir Styric, ama hiç olmazsa kafası yerinde. Geri dön ve ona mesajını aldığımı, planlarını bozacak bir şey yapmayacağımı söyle. Scar-pa’dan hiç hoşlanmadığımı ve ona sadık olacağımı da ilet.”

“Yapacağım, Lord Baron.”

Dük Milanis ayağa kalktı ve odayı geçerek, camın yanma vardı. “Tanrı aşkına şu korkunç koku nedir?” diye haykırdı.

Tynian döndü ve kocaman Troll’ün arkalarında durduğunu gördü. “Bhlokw. İnsan-şeylerin inine böyle dalman iyi değil.”

“Beni Khwaj yolladı, Tin-in,” diye açıkladı Bhlokw. “Khwaj beklemekten yoruldu. Adi olanları hemen yakmak istiyor.”

Sonra aniden loş kırılmış anları dumanla doldu ve Ateş Tanrısı’ ran muazzam varlığı belirdi. “Avınız çok uzun sürüyor, Thalesia’dan-Ulath. Adi olanlardan birini bile bulamadın mı? Bulduysan, hangisi olduğunu göster. Onu sonsuza dek yakayım.”

Tynian ve Ulath birbirlerine uzun uzun baktılar. Sonra Tynian kurt gibi sırıttı. “Haydi yapalım,” dedi.

“Niye yapmayalım ki?” diye katıldı Ulath. Alevler içinde titreşen Ateş Tanrısı’na baktı. “Avımız başarılı oldu, Khwaj. Anak-ha’nın eşini çalanlardan birini bulduk. Şimdi onu sonsuza dek yakabilirsin.” Durdu. “Ama peşinde olduğumuz başkaları da var. Onları korkutmayalım ki, avlanmaları güçleşmesin. Ghnomb bu-duklarımızı Yok-Zaman’a koyabilir mi? Onları orada sonsuza dek yakabilirsin. Yok-Zaman’da yanarsa sürüsündeki diğerleri dumanının kokusunu almazlar ya da çığlıklarını duyup kaçmazlar.”

“Düşüncen iyi, Thalesia’dan-Ulath,” diye onayladı Khwaj. “Bunu Ghnomb ile konuşurum. O öyle yapar ki yananlar, hareket etmeyen zamanda yanarlar. Bunların hangisini yakayım?”

“Bunu,” dedi Ulath, Baron Parok’u göstererek.

Pencereden dönen Dük Milanis donakaldı, adımının ortasında heykele dönüşüvermişti.

Baron Parok, huzursuz voltasına devam ediyordu. “Ekstra önlemler almaya başlamalıyız,” dedi, etrafmdakilerin artık kıpırdamadıklarını fark etmemişti. Sonra dönüp, Natayos’dan gelen, yorgun haberciye tosladı. “Çekil yolumdan, salak,” diye tersledi.

Adam kıpırdamadı.

“Sana Zalasta’ya haber götürmeni emretmiştim,” diye kızdı. “Niye hâlâ buradasın?” Habercinin yüzüne bir tokat attı ve eli taştan bile sert bir maddeye çarpınca acıyla bağırdı. Deli gibi etrafına bakındı. “Hepinizin nesi var?” diye haykırdı tiz bir sesle.

“Ne dedi?” Khwaj’m sesi korkunçtu.

Parok devasa Troll Tanrısı’na bakakaldı, viyaklayarak kapıya koştu.

“Yok-Zamanda olduğunu anlamıyor,” dedi Ulath, Trollce.

“Niye cezalandırıldığını bilmeli,” diye karar verdi Khwaj. “İn-san-şeylerin kuş sesleriyle konuşursanız, ne dediğinizi anlar mı?”

“Ben anlamasını sağlarım,” diye söz verdi Ulath.

“Yaparsan iyi olur. Ona konuş.”

Parok, kıpırdamayan kapıyı yumruklayıp duruyordu.

“Bu işe yaramaz, eski dostum,” dedi uygar bir şekilde Ulath, korkmuş Dacite soylusuna. “Her şey senin için kötüye gidiyor, Baron. Şuradaki, kulaklarından dumanlar çıkan koca adam Troll Tanrısı Khwaj’tır. Senin Kraliçe Ehlana’yı kaçırmış olmanı hiç onaylamıyor.”

“Siz de kimsiniz?” diye ciyakladı. “Burada neler oluyor?”

“Ceza sarayına getirildiniz, Baron,” dedi Tynian. “Dostumun da açıkladığı gibi, Khwaj size oldukça kızgın. TrollTer ahlaki değerlere çok değer veren bir türdür. Bizim artık normal karşıladığımız şeyler - kaçırmalar, zehirlemeler ve rehin tutmak - onların kafalarım felaket attırır. Ama ufak bir avantajınız var. Sonsuza dek yaşayacaksınız, Baron Parok. Hiç, hiç ölmeyeceksiniz.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Göreceksiniz.”

“Artık anladı mı?” diye sabırsızca sordu Khwaj.

“Bizim düşüncemize göre, anladı,” dedi Trollce Ulath.

“İyi.” Khwaj korku içinde kıvranan Dacite’e yaklaşarak kocaman pençesini uzatıp kafasına indirdi. “Yan!” diye homurdandı.

Baron Parok çığlık attı. Sonra yüzü parçalanır gibi göründü ve derisinin altından akkor halinde alevler fişkırdı. Yeleği bir an için tütüp kül oldu.

Yeniden çığlık attı.

Hâlâ insan biçimindeydi, ama alevlerin çerçevelediği bir biçim. Baron yanıyor ve acı içinde uluyarak dans ediyordu.

Khwaj koca pençesiyle kıpırtısız kapıya vurdu ve kapı, alevler içinde parçalara ayrılarak patladı. “Git!” diye gürledi. “Koş! Sonsuza dek koş! Ve daima yan!”

Alevler içindeki Dacite çığlık çığlığa koşuyordu.

Arjun kenti, sürekli şimdinin sonsuz anında donmuş duruyordu. Şehirliler, heykeller gibi donakalmışlardı ve sessiz sokaklarında koşturan bu yanan gazabı fark etmiyor, acı içindeki çığlıklarını duymuyor, onun göl kıyısına doğru kaçışını görmüyorlardı.

Alevler içindeki Baron Parok ardında yağlı bir is bırakarak koşuyordu. Limana vardı ve Arjun Denizi’nin karanlık sularına uzanan uzun bir iskeleye koştu. İskelenin sonuna vardığında, bir an bile duraksamadan, serinletici suyun hasretiyle kendini suya attı. Anın kendisi gibi, gölün yüzeyi de geçit vermez ve elmas kadar sertti. Alevler içindeki gazap yumağı, çaresizlikten uludu, parlak yüzeye diz çöküp yumrukladı içeri alınmak için yalvardı, ulaşamadığı kutsanmış serinlikte boğulabilmek için dua etti. Sonra Troll Tanrısı’run korkunç emriyle sürüklenerek ayağa fırladı. Hâlâ dile getirilemeyecek kadar korkunç yalnızlığı ve acısı içinde çığlıklar atan insan şekilli sonsuz alev, gecenin siyahında uzak bir parlak kıvılcım gibi karanlık kristal yüzeyde kaybolup gitti. Onun acı dolu kayıp haykırışı ve sonsuz yalnızlığı sahilde yankılandı.

“Umarım Sparhawk evin yolunu bulmayı başarır,” diye mırıldandı Talen. Stragen’le birlikte depoya giden sallantılı merdivenleri tırmanıyorlardı.

“Bazı önemli bilgilerimiz var ve bunları diğerlerine ulaştırmanın başka yolu yok.”

“Bu konuda şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Stragen. “Bakalım, Valash senin şu yeni kaynattığın hikâyeye nasıl tepki verecek. Ne tarafa zıpladığım görene kadar, hikâyeyi belirsiz bırak.”

“Sonra da bana yankesicilik öğretir misin?” dedi Talen abartılı bir şevkle.

“Tamam,” diye iç geçirdi Stragen. “Özür dilerim. Ne yaptığını bildiğini kabul ediyorum.”

“Teşekkürler, Vymer!” diye coştu Talen. “Teşekkürler! Teşekkürler!”

“Prenses Danae ile fazla vakit geçirdin,” diye mırıldandı Stragen ekşi bir ifadeyle. “Umarım seninle evlenir. Bunu hak ediyorsun.”

“Dilini ısır, Stragen. Hâlâ ondan hızlı koşabiliyorum.”

“Koşmak her zaman işe yaramaz, Reldin. Ben de koşabilirim sanıyordum ama Melidere tek bir kelimeyle, bacaklarımı kopparttı.”

“Ya? Hangi kelime imiş bu?”

“Kazanç, genç dostum. Önüme sınırsız miktarda altın serdi.”

“Sen satılmışsın, Stragen,” diye suçladı Talen. “Sen dünyadaki tüm bekârları para için sattın.”

“Sen yapmaz miydin? Burada birkaç kuruştan bahsetmiyoruz.”

“Bu bir prensip meselesi,” dedi Talen, havalı bir edayla. “Ben para için satılmam.”

“Danae sana para sunmayacak, benim masum genç dostum. Eğer şimdi koşmaya başlarsan, belki kurtulursun, ama şüpheliyim. Babanı tanırdım, ailenizde belli bir zaaf var. Danae seni ele geçirecek, Talen. Hiç şansın yok.”

“Başka şeyden bahsedebilir miyiz? Çok moral bozucu bir konu.”

Adam güldü ve merdivenin üstündeki yamalı kapıdan geçtiler.

Valash tek bir mumun ışığında oturmuş, yüzünde acılı bir bitkinlik ifadesiyle, uzun bağlantısız kelime diziler>sayıklayan Ogerajin’ı dinliyordu.

“İyiye gidiyor gibi görünmüyor,” diye sakince gözlemledi Stragen; onların yanma ulaştıklarında.

“İyiye gitmeyecek, Vymer,” diye iç çekti Valash. “Bu hastalığın seyrini daha önce de görmüştüm. Ona fazla yaklaşmayın. Bu aşamada korkunç bulaşıcıdır.”

“Kesinlikle onun hastalığına yakalanmak istemem,” diye titredi Talen.

“Benim için bir şeyiniz var mı?”

“Bu bilgi üzerine yemin edemem, Efendi Valash,” dedi Talen, dikkatle. “Haberi aldığım tipler çok güvenilir değillerdi. Yine de Panem-Dea’ya iletmek isteyebilirsin. Daha çok doğrudan onlarla ilgili, yani birkaç ekstra önlem almak isteyebilirler.”

“Devam et,” dedi Valash.

“Peki, birkaç Arjuni askeri rıhtımdaki meyhanelerden birinde kafa çekerlerken kulak misafiri oldum, gerçek Arjuni askerleri demek istiyorum, Lord Scarpa’nın devşirdiklerinden değil. Arjuna başkentinden gelen bazı emirlerden bahsediyorlardı. Anlayabildiğim kadarıyla, ormana yapılacak kapsamlı bir sefer için hazırlanmaları emredilmiş. Lord Scarpa’nın Panem-Dea’daki kampına bir saldırı düzenleyeceklerini düşünüyorlardı.”

“İmkansız!” diye inledi Valash.

“Emirlerin şahsen Kral Rakya’dan geldiğini söylüyorlardı. Haber elbette subaylarına gelmiş ve onlar da surdan burdan toplamışlar, ama Arjuni

ordusunun Scarpa’nın kuvvetlerine saldıracağına emindiler. Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Askerlerin hepsi sarhoşmuş, Reldin. Kral Rakya bizim müttefikimiz.”

“Gerçekten mi? Ne şaşırtıcı bir şey. Öyleyse bunu ordularına da söylesin. Dinlediğim o iki asker, Panem-Dea’dan taşıyacakları ganimetleri düşünüp ağızlarının suyunu akıtıyorlardı.”

“Kraliçe Panem-Dea’ya geliyor,” diye aniden vızıltılı bir sesle şarkı söylemeye başladı Ogerajin, eski bir ninninin melodisine uydurarak. “Kraliçe Panem-Dea’ya geliyor.” Sonra gıdaklarcasma, tiz bir sesle gülmeye başladı.

Ani bir keder ifadesi Valash’m yüzünden geçti. “Sakin ol, Efendi Ogerajin,” dedi, Stragen ve Talen’e endişeyle bakarak.

‘Kraliçe Panem-Dea’ya geliyor, bir arabaya binmiş,” diye çatlayan sesiyle devam etti Ogerajin.

“Ona aldırmayın,” dedi Valash, aceleyle. “Sadece saçmalıyor.”

“Aklı gerçekten gidiyor, değil mi?” diye sordu Stragen.

“Altı beyaz at ve gümüş tekerler-“Ogerajin devam ediyordu.

“Hiç böyle saçmalık duydunuz mu?” diye sordu Valash, zayıf bir kahkahayla.

“Varlığımız onu rahatsız ediyor olmalı,” dedi Stragen. “Genellikle akşamın geç saatlerinde uyuyakalır mı?”

“Genellikle.”

“İyi. Bundan böyle, Reldin ve ben, o uyuyunca, geceyarısmdan sonra geliriz.”

“Bunu takdir ederdim, Vymer.” Valash, endişeli bir ifadeyle onlara baktı. “Hep böyle değildi. Hastalık yüzünden.”

“Eminim öyledir. Belki ne dediğini bilmiyor bile.”

“Aynen öyle. Tamamen kafayı yemiş. Niye siz ikiniz onun deli saçması şarkısını unutmuyorsunuz?” Valash kemerinden kesesini çekip birkaç sikke çıkardı. “Alın. O uyuduktan sonra gelin.”

İki hırsız eğilerek selamladılar ve sessizce gittiler.

“Sinirliydi, değil mi?” dedi Talen, basamaklardan inerlerken.

“Sen de fark etmişsin. Neredeyse kendini unutup kesesini açtı.”

Merdivenin sonuna ulaştılar. “Nereye?” diye sordu Talen.

“Şu anda hiçbir yere. Bunu kendine sakla, Talen.”

“Neyi kendime saklayayım?”

Stragen çoktan, parmaklarını önünde havada karmaşık şekilde oynatarak yüksek sesle Styric’ce bir şeyler söylemeye başlamıştı.

Talen, şaşkınlık içinde, avucu yukarıda elini açan ve bir güvercin savururmuş gibi bir fırlatma hareketi yapan Stragen’e bakakaldı. Gözleri uzaklara daldı ve dudakları bir süre sessizce oynadı. Sonra gülümsedi. “Onu şaşırttım. Haydi gidelim.”

“Burada neler oluyor?” diye sordu Talen.

“Biraz önce öğrendiklerimizi Aphrael’e ilettim,” diye omuz silkti adam.

“Sen mi? Sen ne zaman Styric büyüsü öğrendin?”

“O kadar zor değil, Talen,” diye sırıttı. “Sparhawk’in yapışını yeterince seyrettim ve ne de olsa, Styric’ce biliyorum. Hareketler biraz kafa karıştırıcı

ama Aphrael bana bazı talimatlar verdi. Bir dahaki sefere daha iyi yapacağım.”

“İşe yarayacağını nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Ama denemenin zamanı gelmişti. Aphrael benden çok memnun kaldı.”

“Sen biraz önce ona hizmet etmek için gönüllü oldun, biliyorsun, değil mi? Onun hakkında bu kadarını biliyorum. Artık onun kölesisin, Stragen. O sana sahip oldu.”

“Eee, evet,” Stragen omuz silkti. “Sanırım bir adamın başına daha kötü şeyler gelebilir. Aphrael’in kendisi de bir hırsız, yani eminim iyi anlaşacağız.” Omuzlarını dikleştirdi. “Gidelim mi?”

On Sekizinci Bölüm

“KESİNLİKLE EMİN MİSİN?” diye coşkuyla sordu Sparhawk, Çocuk Tanrıça’ya.

“Kalten emin,” dedi kız. “Binanın yanından geçiyormuş ve Alean şarkı söylemeye başlamış. Onun sesini tanır, değil mi?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Şarkı söyleyerek, onu ölüm uykusundan bile uyandırabilir. Beni Natayos’a ne kadar hızla ulaştırabilirsin?”

“Önce diğerlerini Dirgis’e götürelim. Xanetia ve Sephrenia’ya olup bitenleri anlatmak istiyorum.”

“Ben hepsini zaten biliyorum. Natayos’a gitmeliyim Aphrael.”

“Her şey zamanında, Sparhawk. Dirgis’e varmamız o kadar zaman almaz ve diğerlerinin de işe yarayacak fikirleri olabilir.”

“Aphrael-” Sparhawk karşı çıkmaya başlamıştı.

“Benim usulüme göre hareket edeceğiz, Sparhawk,” dedi Tanrıça kararlı bir ifadeyle. “Çok zaman almaz ve ayrıca sinirlerini kontrol altına alman için sana zaman verir. Diğerleri, haritah odada bekliyorlar. Haydi onları alıp Dirgis’e gidelim.”

Yola çıkmadan önce, kısa bir tartışma yaşandı. “Ata ihtiyacım yok,” diye ısrar etti Betuana, ayakkabılarından birinin bağlarını sı-kılaştırarak.

Aphrael iç çekti. “Lütfen benim usulüme göre yap Betuana.”

“Attan daha hızlı koşabilirim. Niye bir atı kendime yük edeyim?”

“Çünkü sen Dirgis’den buraya ne kadar uzaklık olduğunu biliyorsun, at bilmiyor. Böylesi benim için daha kolay. Lütfen, Betuana, hatırım için.” Çocuk Tanrıça, rica edercesine zırhlı Atan kraliçesine baktı.

Betuana güldü ve pes etti.

Karla kaplı avluya çıkarak atlara bindiler ve Sarna’nm sokaklarında at sürdüler. Kenti çevreleyen dağları bulutlar kapatmıştı ve kar serpiştiriyordu. Doğu kapısından çıkarak dağ geçitine yönelen dik yokuşu tırmandılar. Sparhawk, Itagne ve Vanion önden giderek, ağır pelerinlerine bürünmüş ve Çocuk Tanrıça’yi kucağında taşıyan Atan Kraliçesi’ne yol açıyorlardı. Küçük kutsal varlığın doğasında, Sparhawk’i rahatsız eden bir ikilem vardı. Kızın, kendisinin anlama kapasitesinin ötesinde bilge olduğunu biliyordu, ama yine de pek çok noktada küçük bir kızdı. Sonra gerçek Tanrıça’nm çıplak gerçekliğini hatırladı ve onu anlayabilme umutları yok olup gitti.

“Daha hızlı gidemez miyiz?” diye sordu Vanion.

Sparhavvk’m dostu, Sephrenia’ya yapılan saldırıyı öğrendiğinden beri, dayanılmaz bir sabırsızlık içinde kıvranıyordu ve Sparhawk, zamanı

geldiğinde onu fiziksel olarak dizginlemesi gerekeceğinden korkuyordu. “Hızlı ya da yavaş bir şey fark etmez, Vanion,” dedi. “Koşabilir ya da sürünebiliriz, ama yine de oraya az çok aynı zamanda varırız.”

“Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?”

“Bir süre sonra uyuşuyorsun,” diye ekşi bir ifadeyle güldü.

Yaklaşık on beş dakika sonra, yüksek bir tepenin üzerinden -güneşin pırıl pırıl parladığı - Dirgis kentine bakıyorlardı.

“İnanılmaz!” diye haykırdı itagne. Sonra arkasına dönüp biraz önce tırmandıkları yola baktı, gözleri kocaman açılmıştı.

“Sana bunu yapmamanı söylemiştim, itagne,” diye hatırlattı kız.

“Orada hâlâ kar yağıyor,” dedi nefes nefese. “Ama-” Yeniden önlerinde uzanan, güneşi emmekte olan karlı araziye baktı.

“Neden siz insanlar hep tam orada durmak istiyorsunuz?” diye şaşkınca sordu küçük kız. “Sadece devam et, itagne. İki yer arasındaki geçiti aştıktan sonra, artık aldırmayacaksın.”

itagne kararlı bir şekilde yüzünü öne çevirip atını parlak güneş ışığına doğru sürdü. “Sen de durumu anladın mı, Sparhawk?” diye sordu kontrollü bir sesle.

“Anladım gibi. Gerçekten, iki yüz milin silindiği yerden geçerken, sana neler olduğunu bilmek istiyor musun?” Itagne titredi.

Atlarım tepeden aşağı sürerek kente girdiler. “Daha ne kadar gideceğiz?” diye sordu Vanion. “Sadece biraz daha,” dedi Sparhawk. “Büyük bir kent değil.” Binaların kenarlarına kalın tabakalar halinde karın yığıldığı dar sokaklardan geçtiler. Hana vardılar, arkasındaki avluya girdiler ve atlarından indiler.

“Her şey düzeltildi, Betuana,” diyordu Aphrael, Atan Kraliçesine. “Onu derin bir uykuda tutuyorum, böylece yeniden her şey kaynayabilecek.”

“Başında kim nöbet tutuyor? Belki ben de oraya gitmeliyim.”

“Hayır, Betuana,” dedi sertçe. “Seni oraya götürme iznim yok-henüz.”

“Ama orada yalnız.”

“Elbette yalnız değil. Ben orada, onun yanıbaşındayım.”

“Ama-” Betuana küçük kıza bakakaldı.

“Bunu düşünmemeye çalış,” dedi Çocuk Tanrıça, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzerek. “Engessa-Atan aldatıcı bir adam, biliyor musun - belki sessiz olduğu için. Onun aklına girene kadar, onun gerçekten ne kadar dikkate şayan olduğunu anlamamıştım.”

“Ben hep bilmiştim,” dedi Betuana. “Onu benden - bizden - ne kadar süre ayrı tutman gerekecek?”

Aphrael, Kraliçe’nin dil sürçmesi hakkında yorum yapmadı. “Bir kaç hafta. Tamamen iyileştiğine emin olmak istiyorum. Haydi Vanion’a inme inmeden içeri girelim.”

Sparhawk, masayı silmeye başka hiçbir şeyi görmeyecek kadar dalmış görünen hancının yanından herkesi içeri soktu. Merdivenleri tırmandılar ve kapıda nöbet bekleyen Mirtai!yi gören Sparhawk, şaşakaldı. “Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ödünç verildim. Eski bir pelerin gibi.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Mirtai,” dedi Aphrael. “Danae orada tamamen güvende, ama burada, Sephrenia’yı koruyacak, güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Haydi içeri girelim.”

İçeri girdiklerinde Sephrenia yatakta oturuyordu ve Xanetia, korurcasma üzerine eğilmişti. Oda güneş ışığı ile doluydu.

Vanion sevdiği kadının yanma gidip yatağının yanma diz çöktü ve onu kollarıyla sardı. “Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım,” dedi acılı bir sesle.

Sephrenia adamın yüzünü ellerinin arasına alıp öptü.

“Canını acıtacaksın,”

“Sus, Vanion,” dedi kadın, adamın başını kucaklayıp yüzünü şiddetle vücuduna bastırdı. Aphrael’in kocaman gözleri yaşlarla ışıl ısıldı. Birdenbire ani duygusallığını üzerinden attı. “Haydi işe girişelim,” dedi. “Son defa böyle beraber olduğumuzdan beri, bir sürü şey oldu.”

“Hepsi de körüydü,” dedi Itagne, kasvetli bir sesle.

“Tamamen değil,” dedi kız. “En kötüsü, Klael’in Kilise Şövalyeleri’ ni, Zemoch dağlarında silip süpürmüş olması. Yanmda o garip askerler varmış, arkadaşlarımızın yansı yaralanmış ya da ölmüş.”

“Yüce Tanrım!” diye inledi Itagne.

Sparhawk son olayların ayrıntılarını bildiği için, Klael’in askerleriyle ilgili gizemleri tamamen ortadan kaldırmaya karar verdi. Parmak uçlar�yla, gömleğinin altındaki kabartıya dokundu. “Mavi Gül,” dedi düşüncelerinin sessizliğinde.

“Sizi duyuyorum, Anakha.”

“Dostlarımız yeniden Klael ile karşılaşmış. Buraya, başka bir yerden savaşçılar getirmiş.”

“Bu beklenmedik değil. Klael, boyutları yüzünden insanlarla doğrudan uğraşmaya uygun değildir.”

“Onun gözünde fareler gibi miyiz?” dedi Sparhawk, şüpheyle.

“Kendinize haksızlık ediyorsunuz, Anakha.”

“Belki de. Bana kalırsa, şu askerler bu dünyadan değil. Kanları sarı ve suratları, Klael’inki gibi.”

“Ah,” dedi ses. “Sana, Klael ve benim, yarattığım çeşitli dünyaların sahipliği için yarıştığımızı söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bunu itiraf etmek benim için güç, Anakha, ama ben bu yarışmalardan her zaman galip çıkmadım. Klael bazı dünyaları benden aldı. Senin ve ahbaplarının karşılaştığı o yaratıklar bu dünyaların birinden - tahminimce Arcera’dan - geliyorlar.”

“Korkunçlar, Mavi gül, ama yenilmez değiller. Burada uzun süre kalınca, bazı sıkıntı belirtileri gösterdiklerine dair kanıtlarımız var.”

“Öyle olmasaydı şaşardım. Arcera’nm havasından bir nefes al-saydm ciğerlerin parçalanırdı. Bu dünyanın havası öyle tatlı ve bütünlüklü ki, senin türün ve diğer yaratıklar kolayca uyum sağlayabildiler. Arcera’mn yaratıkları o kadar şanslı değil. Onların evlerindeki zararlı, mikroplu havaya uyum sağlama yolları, senin basitçe içine hava çekme yönteminden çok daha karışık. Üstelik, senin için öldürücü olan, onlar için yaşamsal olmuş. Eminim, onlar bir karşılaştırma yapsa, sizin havanızı ince ve yetersiz bulacaklardır.”

“Ve ölümcül mü?” diye ısrar etti Sparhawk.

“Zaman içinde, kesinlikle.”

“Bizim havamızın onları öldürmesi için ne kadar zaman gerekeceği konusunda bir tahminde bulunabilir misin?”

“Siz bir vahşisiniz, Anakha.”

“Sayıca üstünler, Mavi Gül. Klael’in askerleri, davamızı felakete sürüklüyor. Onların burada ne kadar dayanabileceğini bilmeliyiz.”

“Bu savaşçıdan savaşçıya değişir. Kesinlikle bir günden fazla olamaz ve bitkinlik süreci hızlandırır.”

“Teşekkür ederim, Mavi Gül. Dostlarım ve ben, bu bilgiler ışığında en uygun taktikleri geliştireceğiz.”

“Dikkatini ver, Sparhawk,” dedi Aphrael.

“Affedersin,” diye özür diledi. “Arkadaşımızla fikir alış verişi yapıyordum.” Önündeki kabarıklığı okşadı. Vanion’a baktı. “Klsel’in askerlerinin zaafları konusunda biraz daha bilgi aldım. Senin ve benim bazı taktikler geliştirmemiz gerekiyor.”

Vanion başıyla onayladı.

“Berit ve Khalad’m iyi olduğuna emin misin?” diye küçük kıza sordu Sephrenia.

Aphrael başıyla onayladı. “Zalasta, onu aldatmış olduğumuzu fark ettiğini belli etmek istemiyor. Herkese bir şey olmamış gibi davranmaları emrini verdi.” Bir an düşündü. “Sanırım hepsi bu. Bergsten bozkırdan geliyor. Kalten, Bevier ve Caalador zaten Natayos’da-lar. Ulath, Tynian ve evcil Troll’leri de kısa sürede orada olacaklar.”

“imparatora haber verebilir misin?” diye sordu kıza Itagne. “Arjuna Kralı’nın Scarpa’nın müttefiki olduğunu bilmeli.”

“Bunu hallederim,” diye söz verdi kız. Sonra hafifçe kaşlarını çattı. “Sephrenia. Stragen’e gizlice ders mi veriyordun?”

“Hayır, neden?”

“Gizli çağrı büyüsünü kullandı. Çok iyi yapamadı, ama dikkatimi çekmeyi başardı.”

“Tanrı aşkına, bunu nasıl öğrendi?” diye haykırdı Vanion, hâlâ Sephrenia’yı kollarında tutarak.

“Belki sizleri izleyerek. Stragen hızlı öğreniyor ve Styric’ce biliyor. Sanırım sırları çalmak da yankesicilik gibi bir şey. Her neyse, Scarpa’nm diğer üslerini bana bildiren Stragen oldu. O ve Talen, karşı tarafı yanıltmak için, şu Dacite’e sahte öyküler satıyorlar.”

“Bana kalırsa, Natayos’a gitme vakti geldi,” dedi Xanetia. “Orada, Anakha’nm Kraliçesi’nin varlığını doğrulamalı ve kurtarmak için hazırlık yapmalıyız.”

“Zalasta onu uzaklaştırmaya kalkışmadan önce,” diye ekledi Sparhawk. “Ben de gitsem, iyi olur. Diğerleri zaten orada ve Kal-ten’i ani bir şey yapmaması için engellemek gerekebilir. Ayrıca, Eh-lana ve Alean oradalarsa, onları da tehlikeden uzaklaştırabiliriz. Sonra Scarpa’nın ordusunu dağıtır ve Cyrgon ile iki laf konuşuruz.”

“Ve Zalasta ile,” dedi Vanion, soğukça.

“Bu arada,” dedi Aphrael. “Kimse, bir şeyler yapacağımız kişilerin listesini tutuyor mu? Tutan varsa, Baron Parok’un ismini silebilir.”

“Ulath onu öldürdü mü?” diye tahmin yürüttü Sparhawk.

“O ölü değil, Sparhawk. Aslında, sonsuza kadar yaşayacak. Yine de onu asla bulamayacaksınız. Khwaj sabırsızlanıyordu, Ulath ve Tynian’ı, Ehlana’yı kaçırmış kişiler hakkında bilgi vermeleri için sıkıştırmaya başladı. Onlar da ona, Parok’u verdiler.”

“Ne oldu?” diye sordu Itagne.

“Ghnomb zamanı dondurdu.” Kız omuz silkti. “Sonra Khwaj Parok’u ateşin içine yerleştirdi. Tamamen alev almış’durumda. Hâlâ o boş, kıpırtısız anın içinde koşuyor ve koşacak - ve yanacak - sonsuza kadar.”

“Yüce Tanrım!” diye yutkundu dehşet içindeki Itagne.

“Bunu Khwaj’a iletirim, Itagne,” diye söz verdi Çocuk Tanrıça. “Eminim onayını duymaktan memnun olacaktır.”

Hava soğuk ve kuru, gökyüzü garip şekilde griydi. Tynian ve Ulath, atlarının arasında ayaklarını sürüyen Bhlokw ile, donmuş zamanın içinde Arjun'dan dışarıya at sürüyorlardı. "Natayos'a varmamız ne kadar sürecek demiştin?" diye sordu Tynian.

"Ah, bilmiyorum, birkaç saniye herhalde," dedi Ulath.

"Çok komik."

"Benim hoşuma gitti." Ulath, başlarının üzerinde, göğün ortasında asılı kalmış kuş sürülerine baktı. "Bu Yok-Zamanda hareket eden bir adam yaşlanır mı diye merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Sanırım Baron Parok'a sorabilirsin."

"Pek tutarlı cevap verebileceğinden şüpheliyim." Ulath, sakallı yanağını kaşıdı. "Kesinlikle bu şeyi keseceğim, Gerda beğenmezse bu onun sorunu." Sonra aklına, postlu dostlarına sormak istediği bir şey geldi. "Bhlokw," dedi.

"Evet, Ulath?"

"Avımızın bizi sıcaklığın sana acı vereceği sıcak ülkelere götürdüğü için üzgünüz."

"Acı vermiyor, Ulath. Yok-Zaman'da sıcak ya da soğuk yok."

Ulath, bakakalmıştı. "Emin misin?" diye sordu inanamayarak.

"Sen sıcak hissediyor musun?" diye sordu Bhlokw, basitçe.

"Hayır," diye itiraf etti Ulath. "Hissetmiyorum. Benim düşünceme-" Sözünü yarıda kesip sorusunu tutarlı bir Troll'ceyle formüle etmeye çalıştı. "Sen ve sürüdaşlarm hem ölü, hem ölü olmayan Cyrgon'un çocuklarını yerken, kuzeyin derinlerindeydik."

"Evet. Burada olduğumuz yere göre kuzeydeydik."

“Sonra Ghnomb seni ve sürüdaşlarmı Yok-Zaman’a aldı.”

“Evet.”

“Sonra Ghworg sizi güneşin ülkelerine görürdü’”

“Evet.”

“Bunu yaparken size hiç acı vermedi mi?”

“Hayır. Acıyı veren olması gerektiği gibi olmayan şeylerdi.”

“Hangi şeyler, olması gerektiği gibi değildi?”

“Bütün Troll’ler bir sürüydü. Böyle olmaması gerekir. Troll sürülerinde o kadar çok olunmaz. Öyle iyi avlanılmaz.” Bhlokw, koca pençesiyle kıllı yüzünü kaşıdı. “Olmamız gereken yerde, Troll dağlarında, öyle avlanmazdık. Düşünceme göre, bize gelip buraya gelmemiz için hiç-erimeyen-buzu aşmamızı söylediğinde, Ghworg’un aklı hastaydı. Bunu Ghworg yapmadı. Cyrgon yaptı. Cyrgon, Ghworg gibi göründü ve Ghworg’un sesiyle konuştu. Benim aklım hastaydı. Düşüncem bana, onun Ghworg olmadığını söylemeliydi.”

“Bütün Troll’ler bir sürü olunca, bu sana acı veriyor mu?”

“Çok acı veriyor, U-lat. Olması gerektiği gibi olmayan şeyleri sevmiyorum. Grek’i çok kardır tanırım. Troll dağlarında onun sürüsü benim sürümün yanında avlanır. Grek’i sevmem. Son iki kardır, onu öldürmek düşünceme göreydi. Ghworg onu öldürmeme izin vermiyor. Bu bana acı veriyor.”

“Hep böyle olmayacak, Bhlokw,” dedi Ulath, avuturcasına. “Cyrgon’un tüm çocuklarını öldürdükten sonra, Tanrılar Troll’leri, Troll dağlarına götürecek. O zaman her şey gerektiği gibi olacak.”

“Öyle olunca, sevineceğim. Gerçekten Grek’i öldürmek istiyorum.” Bhlokvv, keyifsizce ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

“Konu neydi?” diye sordu Tynian.

“Emin değilim.Bir şeyin etrafında el yordamıyla dolanıyorum. Önümde durduğunu biliyor, ama üzerine parmak basamıyorum.”

“Şimdilik, Troll Tanrıları’nm, çocuklarının adam öldürme dürtülerini kontrol edebildiklerini umalım,” dedi Tynian.

“Troll öldürme” diye düzeltti Ulath.

“Ne?”

“Sen ‘adam öldürme’ dedin. Bhlokw, Grek’i öldürmek istiyor. Grek bir Troll. Doğru kelime, ‘Troll öldürme’ olacaktı.”

“Bu önemsiz bir baştan savmacılıktı, Ulath,”

“Doğru doğrudur, Tynian, ” dedi Ulath hafiften alınmış tonda.

Ertesi sabah Aphrael Sarna’dan döndüğünde, saat hâlâ çok erkendi. Ay hâlâ batı ufkundaki yerini korusa da, gökyüzü doğudan, günün ağarmasıyla hafifçe ışımaya başlamıştı.

Sparhawk ve Xanetia, karanlık ormandan Flüt’ün çalgısının tanıdık sesini duyduklarında, yarım saatten fazla beklememişlerdi.

“Çabuk oldu,” dedi Sparhawk, Çocuk Tanrıça onlara katıldığında.

“Sama kıtanın öte yanında falan değil, Sparhawk. Hepsini yerleştirdim.” Gülümsedi. “Vanion tam bir belaydı. Ayrılırken Sephrenia’yı yatırmaya çalışıyordu.”

“O çok hastaydı, Aphrael,” diye hatırlattı Sparhawk.

“Artık değil. Kalkıp gezinmeye ihtiyacı var. Arkanızı dönün.”

Xanetia şaşkınlıkla baktı.

“Bu da onun acaipliklerinden biri,” dedi Sparhawk. “Değişirken kimsenin kendisini görmesini istemiyor.” Çocuk Tanrıça’ya baktı. “Bu sefer giyinik olmayı unutma. Anarae’yi rahatsız etmeyelim.”

“Bu konuda bezdiricisin, Sparhawk. Lütfen arkanızı dönün.”

Sadece birkaç saniye sürdü. “Tamam,” dedi Aphrael. Önlerine döndüler. Sparhawk Tanrıçanın, yeniden satenimsi beyaz kıyafete bürünmüş olduğunu gördü.

“Tasvir edilemeyecek kadar güzelsin, Kutsal Kişi,” dedi Xanetia.

Aphrael omuz silkti. “Çok üçkâğıt yapıyorum. Bana güveniyor musun, Anarae?”

“Ölümüne, Kutsal Aphrael.”

“Umarım ders alıyorsundur, Sparhawk.”

“Bu yaptığını Zalasta’dan saklamak için gereken gürültüleri ayarladın mı?”

“Gerekmiyor: Xanetia bizimle ve onun varlığı her şeyi saklayacaktır.”

“Bunu düşünmemiştim,” diye itiraf etti Sparhawk.

“Haydi öyleyse, Anarae,” dedi Aphrael. “Hepimiz el tutuşacağız. Sonra havaya yükseleceğiz. Aşağı bakmazsan gerçekten daha iyi olur. Şu dağların tepesine yükselir yükselmez, yola çıkacağız. Rüzgâr ya da bir hareket hissi almayacaksın. Sadece elimi tut ve başka bir şey düşünmeye çalış. Çok uzun sürmeyecek.” Doğuya doğru, gözlerini kısarak baktı. “Harekete geçsek iyi olur. Scarpa’nın askerleri ortalıkta dolanmaya başlamadan Natayos’a varıp iyi bir saklanma yeri bulalım.” El ele tutuştular.

Sparhawk kendini tutamayarak şafak göğüne yükselirlerken altlarında giderek uzaklaşan yere baktı.

“Elimi eziyorsun, Sparhawk, ” dedi kız.

“Özür dilerim. Buna pek alışık değilim.” Xanetia’ya baktı. Giderek yükselirlerken tamamıyla parıldamakta olan Anarae, mutlak sakinliğin simgesi gibiydi.

“Dünya ne güzel,” dedi kadın, sesinde bir hayranlık ifadesiyle.

“Çirkinliği göremeyecek kadar yükselirsen öyle,” dedi gülümseyerek Aphrael. “Bazen düşünmek için buraya gelirim. Düşüncelerimin yarıda bölünmeyeceğine emin olabileceğim tek yerdir.” Onlar yükselirlerken, gökyüzünde birdenbire fırlamış gibi görünen yeni doğmuş güneşe bir göz attı, yüzünü güneydoğuya döndü ve garip, hafif bir şekilde başını salladı.

Altlarındaki dünya yumuşakça akmaya başladı, hızla onlara doğru gelip aynı hızla arkalarında kalıyordu.

“Bana, hoş bir seyahat yolu gibi göründü,” dedi Xanetia.

“Ben de hep sevmişimdir,” diye.ona katıldı Aphrael. “Kesinlikle at sırtında hoplamaktan daha hızlı.”

Çevrelerinde hoş bir sessizlikle, güneydoğuya doğru uçtular.

“Arjun Denizi,” dedi adam, sağlarmdaki su kütlesini gösterdi.

“Böylesine küçük mü?” dedi Xanetia. “Daha büyük sanırdım.”

“Oldukça yükseklerdeyiz,” dedi Aphrael. “Belli bir mesafeden her şey ufak görünür.”

Hızla yollarına devam ettiler ve kısa süre içinde, kıtanın güneydoğu kıyısını kaplayan yoğun yeşil ormana varmışlardı.

“Şimdi biraz inişe geçiyoruz,” diye uyardı Aphrael. “Delo’yu kendime kerteriz noktası olarak alacağım ve sonra Natayos’a ulaşmak için, güneybatıya doğru gideceğiz.”

“Yerden görünmez miyiz?” diye sordu Xanetia.

“Hayır - ilginç bir fikir. Işığınız kesinlikle insanları heyecanlandırırdı. Yerdeki insanlar başlarının üzerinden uçan melekler görmeye başlasalardı, yepyeni dinler doğardı. İşte Delo.”

Liman kenti, dikkatsiz bir çocuğun derin mavi Tamul Denizi’nin kıyısında unuttuğu bir oyuncağa benziyordu. Güneybatıya dümen kırarak yavaş yavaş inişe geçtiler.

Aphrael ısrarla, altlarında kayıp giden ormana bakıyordu, “işte,” dedi zafer kazanmış bir ifadeyle.

Kadim kentin kuzey kısmı çalı ve ağaçlardan arındırılmış olmasaydı harabeleri bulmak çok daha zor olurdu. Yarı’yıkık binaların devrilmiş gri taşları gün ışığında net bir şekilde görünüyorlardı ve yeni temizlenmiş kuzey yolu, ormanın koyu yeşil yüzünde kesilmiş derin bir yara izi gibiydi.

Harabelerin yaklaşık çeyrek kilometre uzağında, yola hafifçe kondular ve Sparhawk onları hemen sık çalıların arasına götürdü. Heyecandan gerilmişti. Kalten haklıysa, Ehlana’nm esir tutulduğu yere bir milden bile daha yakındı.

“Yola çık, Xanetia,” diye önerdi Aphrael. “Kente girmeden, sana bir bakmak istiyorum. Bu önemli bir iş, ama seni tehlikeye atmak istemiyorum. Kimsenin seni göremeyeceğine emin olalım.”

“Fazlasıyla endişeleniyorsun, Kutsal Kişi. Yüzyıllar boyunca, biz Delphae’ler bu kamuflajı mükemmelleştirdik.” Vücudunu dik-leştirip yüzüne neredeyse doğal olmayan bir soğukkanlılık yerleşti. Biçimi yanıp sönmeye başlamış gibiydi ve düz ev dokuması kıyafetinin altından küçük, gökkuşağı parıltıları belirdi. Şekli belirsizleşip dalgalandı ve biçimi fark edilmez oldu.

Derken sadece bir siluetten ibaret kaldı ve Sparhawk açık bir şekilde, arkasındaki ağacın gövdesini görebildi.

“Nasıl diğer tarafındaki şeyleri görünür kılabiliyorsun?” diye merakla sordu Aphrael.

“Işığı eğiyoruz, Kutsal Kişi. Aldatmacanın özünde bu var. Işık etrafımızdan, ağır akan bir su gibi geçiyor ve vücutlarımızın normalde görünmez kılacağı şeylerin görüntüsünü kendisiyle beraber taşıyor.”

“Çok ilginç,” dedi Aphrael, düşünceli bir edayla. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Ama yine de tetikte olmalıyız,” dedi Xanetia, Tanrıça’ya. “Gölgelerimiz, geveze hayaletler gibi bizi ele verebilir.”

“Çözümü basit. Güneş ışığından uzak durun.”

Sparhawk hafif bir gülümsemeyi bastırdı. Bir Tanrıça bile, bazen herkese bariz olan şeylerde öğüt verebiliyordu.

“Tavsiyenizi büyük bir dikkatle tatbik edeceğim, Kutsal Kişi,” dedi Xanetia, tamamen ciddi bir ifadeyle.

“Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi Xanetia?”

“Elbette hayır, Kutsal Aphrael.” Artık dış hatlar bile silinmişti ve Xanetia’nin sesi hiçlikten geliyor gibiydi. “İşe başlayalım,” dedi kaynağı olmayan ses. “Hemen dönerim.”

“Edamus’u takdir etmeliyim,” dedi Aphrael. “Çok akıllıca bir saklanma yöntemi. Şimdi dön, Sparhawk. Eski halime dönmeliyim.”

Çocuk Tanrıça, tanıdık Flüt biçimine döndükten sonra, Sparhawk’la birlikte yerlerine iyice yerleşip güneşin doğmasını beklediler. Ormandan buharlar çıkıyordu/hava, kuşların gevezelikleri ve böceklerin vızıltılarıyla doluydu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Eh-lana’ya öyle yakınlardı ki, Sparhawk’a, kadının bildik kokusunu ala-biliyormuş gibi geliyordu. “Ulath ve Tynian buraya vardılar mı?” diye sordu, meraktan çok aklını endişelerinden uzak tutabilmek için.

“Herhalde,”’ dedi Flüt. “Arjun’dan dün sabah yola çıktılar. Onlara üç hafta gibi gelmiş olabilir ama diğer herkes için bir kalp atışı zamanı

kadardı.”

“Yok-Zamanda mı kaldılar, yoksa Scarpa’ran ordusunun arasına mı karıştılar?”

“Söylemesi güç. Xanetia gitmeden bunu kontrol etmeliydim.”

Sonra yoldan geçen birkaç adamın konuşmasını duydular. Sparhawk, Aphrael tam arkasında olarak, yola doğru süründü.

“Çünkü bu askerlere güvenmiyorum, Col,” diyordu kaba görünüşlü biri, sarışın bir Eleneye.

“Daha sabah, Senga. Güpegündüz bira arabalarına saldırmazlar.”

“Asla yeterince dikkatli olamazsın. Natayos’da para tükeniyor ve bu bira, işimin can damarı. Parası biten susamış bir adam her şeyi yapabilir.”

“Fiyatlarını düşürmeyi hiç düşündün mü?” diye sordu, tek gözünde siyah bir bant takmış kötü görünüşlü biri.

“Dilini ısır, Shallag,’ dedi Senga.

“Sadece bir öneriydi, Senga,” diye omuz silkti gözü bantlı adam.

Hemen arkalarında bir düzineye yakın, ağır silahlı adam vardı.

“Onları tanımışsındır, şüphesiz” diye mırıldandı Aphrael,.

“Kalten ve Revier. Ama Caalador’u görmedim.” Bir an düşündü. “Sen burada kalabilir misin? Yani, kendi başına?”

“Burası felaket tehlikeli, Sparhawk - kaplanlar, aslanlar, ayılar.”

“Salakça bir soruydu, değil mi?”

“Evet, bence öyleydi. Aklındaki nedir?”

“Kalten ve Bevier belli ki bu Senga denen adam için çalışıyorlar. Sanırım beni de işe aldırmalarını sağlayabilirim. Natayos’a gidiyormuş gibiler, yani bira muhafızı olarak işe girersem, dikkat çekmeden kente girebilirim.”

“Anneme bu kadar yakınken, kendini sakin tutabilecek misin?”

“Aptalca bir şey yapmayacağım, Aphrael.”

“Peki, sanırım haklısın. İzin veriyorum.”

“Ah, teşekkür ederim, Kutsal Aphrael. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

“Çok yetenekli bir ağzın var, Sparhawk,” dedi terslendi kız.

“Son zamanlarda çok yetenekli bir grupla birlikteyim ondandır,” diyerek omuzlarını silkti adam.

“Kısa bir süre için Sarna dönmeliyim. Kente girdiğinde kendini beladan uzak tutmaya çalış.”

“Seni deli gibi özleyeceğim.” Sırıttı.

“Bugün tuhaf bir espri anlayışın var.”

“Kendimi iyi hissediyorum. Her şey yolunda giderse güneş batmadan önce anneni alıp gidebilirim.”

“Göreceğiz.”

Güneş doğu ufkuna doğru yavaşça ilerlerken beklemelerini sürdürdüler. Sonra kuzeyden onlara doğru yaklaşan ağzına kadar dolu arabaların çıkardığı gürültüler duyuldu. “Seni haberdar edeceğim,” diye söz veren Sparhawk çalıların arasından çıkarak çamurlu yolun kıyısında dikilmeye başladı.

Dört sakin öküzün çektiği ilk araba gıcırdayarak köşeden döndü. Arabanın arkası fıçılarla tamamen doldurulmuştu. Senga denen adam,

uğursuz görünüşlü bir sürücünün yanında oturuyordu. Değiştirilmiş yüz hatlarına rağmen bildik davranışlarmı sergileyen Kalten'se fıçıların üzerinde oturuyordu.

"Selam, Col," diye seslendi yolun kıyısından. "Bir süre önce buradan geçerken duyduğum sesin sana ait olduğunu anlamıştım."

"Hey, bu herif Fron değilse kör olayım!" Kalten'in suratına geniş bir sırıtma yayılmıştı. Sparhawk, birden eğer Kalten onu tanı-masaydı neler olabileceğini merak etti. Kalten şimdi keyifle kahkahalar atıyordu. "Mahterion'da olaylar aleyhimize geliştiğinde senin denizin ötesine tüydüğünü düşünüyorduk."

"İşe yaramadı," diye omuzlarını silkti Sparhawk. "Güvertede hiç rahat vermeyen kamçılı bir reis vardı. Karanlık bir gecede yüzmeye karar vermiş. Niye bunu istediğini bilmiyorum. Aşağıya atlamasına yardım ederken kıyının yirmi fersah uzağındaydık."

"insanlar bazen tuhaf şeyler yapar. Burada ne arıyorsun?"

"Buralardaki orduyu duydum ve saklanmak için iyi bir yer olacağını düşündüm. Etrafta Scarpa denen herifin Matherion'a saldırmak için planlar yaptığı söyleniyor. Orada yarım kalmış birkaç küçük hesabım var, yani böylece kâr ve eğlenceyi birleştirebilirim."

"Sanırım Scarpa'nın ordusunun arka saflarında sana daha iyi bir yer bulabiliriz," Kalten ayağıyla, Senga'nm omzunu dürttü. "Şurada, bileklerine kadar çamura batmış duran adam var ya, o bizim Matherion'dan eski bir dostumuz," dedi meyhaneciye. "Adı Fron ve çok iyi kavga eder. Polis Matherion'da üzerimize saldırdığında, diğerleri kaçabilsin diye onları oyalarken Shallag ile omuz omuza dövüşüyordu. Ona da senin Natayos'daki işlerinde bir yer bulabilir misin?"

"Ona kefil olur musun, Col?" diye sordu Senga.

"Bela durumunda, daha iyi bir yardım bulacağımızı sanmam."

“Güvenlikten sen sorumlusun. İstediğini işe al.”

“Böyle diyeceğini umuyordum,” dedi Kalten. Adama gelmesini işaret etti. ‘Tırman, Fron. Sana Natayos’un harikalarını göstereyim.”

“Bir bira arabasının tepesinden mi?”

“Daha iyi bir yer düşünebiliyor musun?”

On Dokuzuncu Bölüm

KRİNG, APHRAEL'İN SEPHRENIA ve diğerlerini Dirgis'den Sarna'ya taşıdığı günün akşamına doğru Sarna'ya vardı. Mirtai, Atan kışlasının avlusuna sakince inip çarpık bacaklı nişanlısını selamladı. İki nişanlı, çok resmi bir şekilde kucaklaşıp binaya girdiler.

"Kendisine iyi hakim ohıyor," dedi Vanion, Betuana'yla birlikte toplantı odasının penceresinden ikisini seyrederken.

"Ortalık yerde hislerini göstermek ayıptır Vanion-Eğitmen. Kalbimiz başka türlü istese de, edepli olmalıyız."

"Yaa."

"Hey, dost Vanion!" diye selam verdi Kring, uzun boylu sevgilisiyle içeri girerlerken. "Ben de seni arıyordum."

"Seni görmek güzel, dost Kring. Samar'da işler nasıl gitti?"

"Ortalık sakin. Cynesgalılar sınırdan geri çekildiler. Güneyde, bana söylenmeyen bir şeyler mi oluyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Niye sordun?"

"Cynesgalılar sınırın tam karşısında yığılıyorlardı ve her an Şamar'ı kuşatmalarını bekliyorduk. Sonra birkaç gün önce, geri çekildiler ve arkalarında sadece birkaç birlik bıraktılar. Ordularının geri kalanı güneye hareket etti."

"Niye bunu yapsınlar ki?" diye sordu Vanion, kaşlarını çatarak.

“Herhalde Kilise Şövalyeleri’ni karşılamak için,” dedi Aphrael.

Vanion, her zamanki yerinde, Sephrenia’nm kucağında, sakince oturan Çocuk Tanrıça’ya bakmak için döndü. Bir an önce orada değildi. Ama bu konuyu açmanın anlamı yoktu. Aphrael asla değişmeyecekti. “Kilise Şövalyeleri o taraftan gelmiyor, Kutsal Kişi.”

“Bunu biz de biliyoruz Vanion, ama Stragen ve Talen, Bere-sa’da oldukça meşguldüler. Oradaki Dacite ajanını, Kilise sancakları taşıyan koca bir filonun Daconia Körfezi’nde dolandığına inandırdılar. Belli ki Dacite, bilgiyi iletmiş ve Cynesga kumandanları da ana kuvvetlerini, güney Cynesga’yı savunmak için oraya yollayacak kadar ciddiye almışlar.”

“Ama onlar, Kilise Şövalyeleri’nin, kara yoluyla Astel üzerinden gelmekte olduğunu biliyorlar.”

“Bu kuvvetten haberdarlar, Lord Vanion,” dedi Itagne, “ama denizden gelen başka bir ordunun daha olduğuna inanıyor olmalılar.”

“O kadar kalabalık değiliz, Itagne.”

“Bunu sen ve ben biliyoruz, Vanion, ama genellikle burada, Ta-muli’de, sizlerin milyonlarca olduğunuza inanılır. ‘Kilise Şövalyeleri’ terimi, ufkun bir ucundan, diğerine dek uzanan orduları çağrıştırır.”

Vanion kaşlarını çattı. “Ya,” dedi sonunda. “Sanırım anladım. Zemoch savaşları sırasında Eosia krallarının ordularıyla güçlerimizi birleştirmiştik. Tamul gözlemciler, her zırhlı askerin Kilise Şövalyesi olduğunu sanmış olmalılar.”

“Sanırım İmparator’la bir sohbet edeceğim,” dedi düşünceli bir ifadeyle Itagne. “Sizin bu iki hırsızınıza soyluluk unvanları verilebilir. Onların bu uydurma filoları, Cynesga ordusunun yarısını sınırdan çekmiş gibi ve büyük olasılıkla, Arjunileri de yerlerine sabitledi.”

“Bu harika bir filo,” diye sırıttı Vanion. “Üstelik, denizcileri beslemen bile gerekmiyor. En iyisi, öyküyü canlı tutalım.” Aphrael’e baktı. “Bazı

yanılsamalar ayarlayabilir misin, Kutsal Kişi?”

“Ejderler? Uçuşan melekler?”

“Onun yerine, ufukta beliriveren bin gemiye ne dersin?”

“Karşılığında ne alacağım?”

“Dalga geçmeyi bırak,” dedi Sephrenia, nazik bir gülümsemeyle.

“Yalancıktan gemilerini nerede istersin, Vanion?”

Adam biraz düşündü. “Niye onları Daconia ve Batı Arjuna arasındaki kıyı şeridinde aşağı yukan oynatmıyorsun? Arjunileri ve Cynesgalıları, bir çıkartmaya karşı savunmaya geçebilmek için oradan oraya koşturalım.”

“Bunu hemen halledeceğim,” dedi Aphrael, ablasının dizinden yere inerek, “unutmadan önce.”

“Sen ne zaman bir şeyi unuttun ki?” diye gülümsedi Sephrenia.

“Bilmiyorum. Ama bir ara bir şeyleri unutmuş olmalıyım. Herhalde, ne zaman olduğunu unuttum.” Herkese muzip, küçük bir gülümseme yollayarak ortadan kayboldu. Kring, tek eliyle kazınmış kellesine dokunarak, Mirtai’nin yanında oturuyor ve kısılmış gözleriyle düşünceli bir şekilde tavana bakıyordu. Diğer elini kullanamıyordu, çünkü onu Mirtai ele geçirmişti. Kızın memnun, neredeyse mülayim ifadesi, yakın zamanda bu eli bırakmayı düşünmediğini gösteriyordu.

“Eğer Kutsal Aphrael, bu Cynesga birliklerinin dikkatlerini sürekli olarak başka yöne çekmeyi başarırsa, Tikume ve ben, yardım almaksızın Samar’ı koruyabiliriz. Özellikle, artık Klael’in askerleriyle nasıl başa çıkılacağını bildiğimize ıv>re.” Kellesini, daha da sertçe oğuşturdu.

“Bu konuda endişelenme,” dedi Mirtai. “Buradaki işimiz biter bitmez, seni tıraş edeceğim.”

“Tamam, aşkım,” diye anında onayladı adam.

“Aklıma gelmişken,” dedi Vanion. “Sparhawk, Bhelliom ile görüştü. Klael’in askerleri, ölmeye başlamadan önce, bizim havamıza ancak bir gün dayanabiliyorlar ve bitkinlik süreci hızlandırıyor. Onlara yeniden rastlarsanız, bol bol koşturun.”

Kring başıyla onayladı.

Uzun boylu bir Atan içeri girip Itagne’ye bir şeyler mırıldandı.

“Şu anda gerçekten çok meşgulüm, eski dostum,” diye karşı çıktı Itagne.

“Adam çok ısrar ediyor, Itagne-Elçi.”

“Ah, peki,” dedi Itagne, ayağa kalkarak. “Hemen döneceğim, Lord Vanion,” diyerek odadan çıkan Atan’ı takip etti.

“Sparhawk, Klael’in askerlerinin, hangi ülkeden geldiklerini öğrenebilmiş mi?” dedi Kring. “Oradan uzak durmak isterim.”

“Endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum, Domi Kring,” dedi Sephrenia, gülümseyerek. “Klael askerlerini buraya, yıldızların ötesindeki yerlerden getirmiş.”

Kring kaşlarım çattı. “Sparhawk ile konuşmak isteyebilirsiniz, dost Vanion. Ben de herkes gibi iyi bir kavgadan zevk alırım, ama eğer tüm evrene savaş açacaksa bizlere de haber vermesi gerekirdi.”

“Kesinlikle onunla bunu konuşacağım, Domi Kring,” dedi Vanion. Sonra iç çekti. “Klael’in askerleri hakkında daha önce bilgi edinmiş olabilmemizi dilerdim. Kilise Şövalyeleri, onlara Zemoch dağlarında rastladı ve saflarının yansı ya yaralandı ya da öldü.” “Üzgünüm, dost Vanion. Birçok eski yoldaşınızı kaybettiniz mi?”

“Birçok, Domi Kring,” dedi Vanion, üzgünce, “birçok.”

“Dost Engessa ne halde?” diye sordu Kring, Betuana’ya.

“Aphrael iyileştiğini söylüyor, Domi,” dedi Kraliçe. “Yine de kendi gözlerimle görmek isterdim.”

Itagne, hafifçe modası geçmiş giyimli bir Tamul eşliğinde döndü. “Lütfen rahatsız edilmemizi sağlar mısınız?” dedi koridordaki Atan muhafıza. Sonra kapıyı kilitledi. “Birtakım yeni haberler geldi,” dedi ardından. Elini yabancının omzuna koydu. “Bu benim -yeni bulmuş olmama rağmen - çok sevgili dostum Ekrasios.”

Betuana kaşlarını çattı. “Bu bir Tamul adı değil,” dedi.

“Hayır, Majesteleri,” dedi Itagne, “değil. Aslında bu bir Delp-haeic ismidir. Delphae halkı çok müzikal insanlardır. Bu durum onların hâlâ eski Tamul dili konuşuyor olmaları gerçeğinden kaynaklanıyor olabilir. Buradaki arkadaşım, Delphae’lerin görkemli inzivalarından çıkmaya karar verdiklerini bildirmek için gelmiş. Ekrasios, bu Anakha’nın yakın arkadaşı Eğitmen Vanion. Bu görkemli hanımsa Atan Kraliçesi Betuana. Kısa boylu arkadaşımız Batı Peloileri’nin Domisi Kring. Kring’in elini ölümüne tutan uzun boylu, güzel kız Mirtai, onun nişanlısı. Şu zarif Styric hanımı da Tanrıça Aphrael’in Başrahibesi Sephrenia.”

“Bütün saygımla,” diye resmi bir tavırla eğilerek selamladı. “Sevgili Edaemus’tan selamlar getirdim. Kutsal Aphrael, içinde bulunduğumuz olayda hepimizin ortak çalışması gerektiğine inandırmış onu. O da yüzyıllardır üzerimizde olan yasağı gevşetti. Lord Vanion, ben buraya, benim ve arkadaşlarınım sizin safınızda olduğumuzu bildirmeye geldim. Ortak davamızı daha ilerilere götürmek için bizim nerelere yayılmamız en iyi sonucu verebilir?”

“İzninizle, Lord Vanion” diye araya girdi Itagne. “Şimdi aklıma geldi de, Delphae’ler Arjuni ormamndaki harabeleri rahatça boşaltabilirler. Ekrasios ve arkadaşları tüm ışıldayan ihtişamlar�yla orada Scarpa’nm kampının kapılarında beliriverirlerse, asiler hemen evlerine dönüp mümkün olduğunca hızla tekrar eski işlerine dönerler.”

“İyi dedin,” diye onaylayarak mırıldandı Mirtai.

Sparhawk ve Kalten'in fıçıların üzerine oturduğu bira arabası kadim şehrin sokaklarından tmgırdayarak geçerken "O kesinlikle etrafta dolanıyor, değil mi?" dedi Tynian'a Ulath.

"Doğa kuraları bizm yaşlu Sporhawk'a uygulanmıyo gib görü-nüyo," diye Caaladofun lehçesinin kötü bir taklidini yaparak yanıtladı Tynian. "Gerçek zamanın içine kayalım mı? Yoksa yerimiz de mi bekleyelim?"

"Gözden uzak olursak daha yararlı olacağımızı düşünüyorum," dedi Ulath.

"Benim için sorun yok, ama Sparhawk ve diğerlerine, burada olduğumuzu nasıl haber vereceğiz?"

"Cebine bir not atarım ya da kulağına üflerim."

"Bu dikkatini çekecektir."

Bhlokw, maymunumsu suratında kederli bir ifadeyle, ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Burada hiç köpek yok," diye bildirdi.

"Askerler genellikle köpek beslemez, Bhlokw," dedi Tynian.

"Acıktım, Tin-in. Buradaki insan-şeyler sürülerinden biri eksil-se fark ederler mi - sadece küçük bir tane?"

"Burada bir sorunumuz var gibi," diye Ulath'a .mırıldandı Tynian. "Dostumuzun karnını tok tutmak, muhakkak bizim de çıkarımıza."

Ulath, artık sinek kaydı tıraş edilmiş yanağını kaşıdı. "Onu ortalığa salamayız," diye belirtti. "Eğer insanları yakalayıp bu kırılmış anm içine sürüklerse, dikkat çekecektir."

"O görünmez, Ulath." '

"Evet, ama Arjuni'nin teki ortadan kaybolup kemikleri hiçlikten dışarı tükürülürse, kesinlikle dikkat çeker." Troll'a döndü. "Bizim düşüncemize göre, insan-şeyleri burada öldürüp yemen iyi olmaz, Bhlokw. Biz burada

düşünce avlıyoruz ve sen insan-şeyleri öldürüp yersen, düşünceleri korkutup kaçırırsın.”

“Ben düşünce avlamayı sevmiyorum, U-lat,” diye dert yandı Bhlokw. “Her şeyi basit-olmayan yapıyor.”

“Orman yakında, Bhlokw,” dedi Tynian. “Orada birçok yemek-için-iyi-şey olmalı.”

“Ben bir Ogre değilim, Tin-in,” diye karşı çıktı Bhlokw, hafifçe kırgın bir sesle. “Ben ağaç yemem.”

“Ağaçların arasında yemek-için-iyi yaratıklar olmalı, Bhlokw,” dedi Ulath. “Tin-in’in söylemeye çalıştığı buydu. Sana hakaret etmek istememişti.”

Bhlokw bir an Tynian’a dik dik baktı. “Gidip avlanacağım,” dedi birdenbire. Sonra döndü ve ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı.

“Dikkatli olmalısın, Tynian,” diye dostunu uyardı. “Eğer anında bir kavgaya bulaşmak istiyorsan, tek yapman gereken bir Troll’e, Ogre olabileceğini söylemek.”

Yani bu kadar mı önyargılılar?” dedi Tynian şaşkınlıkla.

“Ne kadar önyargılı olduklarına inanamazsın. Troll’ler ve Ogreler zamanın başlangıcından beri birbirlerinden nefret ederler.”

“Ben de önyargının bir insan zaafı olduğunu sanırdım.”

“Bazı şeyler bize özel kalamayacak kadar iyiler, sanırım. Haydi Sparhawk’in peşinden gidip ona burada olduğumuzu belli edelim. Bize yaptıracak bir işi olabilir.”

Otlardan arındırılmış sokaklardan geçen bira kervanının ardından giderek, Natayos’un hâlâ çalı ve sarmaşıklar içindeki kısmına geldiler. Arabalar otlan daha yeni ayıklanmış bir sokaktan tıngır mıngır geçerek

üzerine kabaca “Senga’nm Yeri” yazılmış bir tabela asılı çadır bezi çatık bir binanın arkasına döndüler.

“Biraya yakın olmak istiyorsan, Kalten’e güven,” dedi Tynian.

“Öyle,” diye onayladı Ulath. “Burada bekle. Ben gidip Sparhawk’a, Natayos’da olduğumuzu haber vereyim.” Senga varillerin indirilmesi işini idare ederken, değişmiş yüz hatlarıyla komik görünen Sparhawk, Bevier ve Kalten’in adamın yanında dikildikleri yere doğru yürüdü. “Koçun boynuzu,” diye fısıldadı. “Heyecanlanıp etrafa bakınmaya başlama,” diye ekledi. “Beni göremezsiniz.”

“Ulath?” diye inananamayarak sordu Kalten.

“Doğru. Tynian, Bhlokw ve ben dün geldik. Etrafa burnumuzu sokmakla meşguldük.”

“Görünmez olmayı nasıl başardınız?” diye sordu tek gözü bantlı Bevier.

“Aslında görünmez olmadık. Ghnomb anları ikiye bölüyor. Biz sadece daha küçük olan parçada var oluyoruz. Bu yüzden bizi göremiyorsun.”

“Sen bizi görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Ulath, bu mantıken tutarsız.”

“Biliyorum, ama Ghnomb işe yaradığına inanıyor ve sanırım inancı mantığı alt edebilecek kadar kuvvetli. Tynian ve ben buradayız, kimse bizi göremiyor. Yapmamızı istediğiniz bir şey var mı?”

“Şu kapının yanındaki binaya girebilir misiniz?” diye hızla sordu Sparhawk. “Penceresinde parmaklık olana?”

“imkânsız. Bu konuda uğraştık. Kapıda çok fazla nöbetçi var. Bhiokw çatıdan girmeye kalkıştı, ama her şey mühürlenmiş.”

“Oradaki karım, Ulath!” diye haykırdı Sparhawk. “Bir Trolİ’ü, onun bulunduğu binaya gönderdiğim mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Bhiokw onun kılma bile zarar vermez, Sparhawk - belki biraz korkutur, ama zarar vermez. Onun çatıdan girip Ehlana ve Alean’ı alıp dışarı taşıyabileceğini düşünmüştük.” Ulath bir an durakladı. “Aslında bizim fikrimiz değildi, Sparhawk. Bhiokw gönüllü oldu -aslında gönüllü bile olmadı. Biz daha onu durduramadan, duvara tırmanmaya başladı. ‘Gidip onları alacağım. Anakha’nm eşini ve dostunu oradan çıkarayım ki, bütün o Cyrgon’un çocuklarını öldürüp yiyelim/ diyordu. Bhiokw biraz ilkel ama kalbi doğru. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama onu sevmeye başlıyorum.”

Kalten sinirli bir şekilde etrafına baktı. “Şimdi nerede?”

“Avlanıyor. Göl kıyısındaki kentlerde dolanırken, onu insan yememeye ikna ettik. Bunun yerine köpeklere alıştırdık. Köpekler gerçekten hoşuna gitti, ama burada, Natayos’da pek köpek yok, o da ormana avlanmaya gitti - herhalde fil ya da onun gibi bir şeyler kovalıyordur.” Ulath, gözucuyla, pırıldayan bir şeyler algıladı. “Tanrı adına, bu da ne?” diye haykırdı.

“Ne?” diye sordu Kalten, şaşkınlıkla etrafına bakmarak.

“Binanın köşesinden, gökkuşağı gibi bir şey geliyor!” Ulath, yaklaşan cisme bakakalmıştı.

“O Xanetia,” dedi Sparhawk. “Onu gerçekten görebiliyor musun?”

“Yani siz göremiyor musunuz?”

“O görünmez, Ulath.”

“Benim için değil.”

“İçinde bulunduğun özel zamanla ilgili bir şey olmalı dostum,” diye tahminde bulundu Bevier. “Onu görebildiğini kendisine bil-dirsen iyi olur. Bir gün bunu bilmek önemli olabilir.”

Pırıltılı gökkuşağı birkaç adım ötede durdu. “Anakha,” dedi Xanetia, yumuşakça.

“Seni duyuyorum, Anarae.”

“Görevimi başaramadığımı söylemek, beni üzüyor,” diye itiraf etti Xanetia. “Scarpa’nm aklı öylesine karışık ki düşüncelerinden tutarlı bir sey çıkaramıyorum. Yalnız yandaşlarının zihinlerini yumuşakça taradım ve sana bildirmeliyim ki, Kraliçen artık burada, Natayos’da değil. Düşmanlarımız Sör Berit’in kılık değiştirmesini öğrendiklerinde, Zalasta eşini ve nedimesini, karanlığın örtüsü altında buradan alıp gitmiş. Eğer arzularsan, onların gittikleri yeri, buradaki diğerlerinin aklından okumaya çalışırım.”

Sparhawk’ın yüzünde birdenbire beliren umutsuzluk ifadesi, Ulath’ın kalbini adama karşı sempatiyle dolduruyordu.

Uzun boylu ve hafif silahlanmış insanlar, bronzlaşmış kol ve bacakları soğuk gri ışığın altında parıldayan ucu bucağı görülmeyen birlikler halinde rahat hareketlerle koşuyorlardı. Kule gibi yükselen uzun boyuyla Kral Androl, ordusunun başında rahatça koşuyordu. Yeniden hareket halinde olmak güzeldi ve savaş beklentisi rahatlatıcıydı. Savaş anlamlı bir şeydi ve insan onun sonuçlarını görebiliyordu. Karısının yokluğu, Androl’ün hazırlıksız omuzlarına binlerce idari yük bindirmişti. Gerçekten anlamadığı şeyler hakkında kararlar vermek ve doğru karar verip vermediğini anlayabileceği şekilde sonuçları anında görememek çok moral bozucu idi. Atan Kralı, Tanrı’sına Betuana’yı karısı olarak kendisine bağışladığı için bir kez daha dua etti. Aslında iyi bir takım oluşturuyorlardı. Kraliçe ayrıntılar konusunda çok becerikliydi. Aklı hızlı işliyordu ve kocasının dikkatinden kaçan anlam ve nüansları fark edebiliyordu. Öte yandan, Androl harekete geçmek için yaratılmıştı. Bütün yorucu karar verme işlerini, seve seve karısına bırakıyor ve her şey halledilip ne yapacaklarını bildiklerinde kararların yerine getirilmesi işini üstleniyordu. Zaten böylesi daha iyiydi. Atan Kralı kapasitesinin sınırlarının tamamen farkındaydı ve bazen bir şeyi gözden kaçırdığında, karısının onu affedebildiğim biliyordu. Onu çok fazla hayal kırıklığına uğratmadığını umuyordu.

Karısının, ordusunun büyük bölümünü Sarna Gölü'nün güney kıyısına götürüp Tosa'da büyük bir savaşa hazırlanması önerisi -karısı ona asla emir vermezdi - tam da Androl'ün sevdiği türden bir işti. Burada hareket vardı, basit, karmaşıklıktan uzak. Sıkıntılı kararlar verilmiş, düşman belirlenmiş ve bütün sıkıcı ayrıntılar ortadan kaldırılmıştı. Ordusunu, Tualas'ın elli fersah güneydoğusundaki dağların son yükseltilerine doğru götürürken gülümsüyordu. Betuana'nın mesajı, Tosa'daki savaşın çok muazzam olacağına işaret ediyordu. Çarpışan kılıçların çınlamalarının göklere ulaştığı ve birbirlerine girmiş orduların miller boyunca uzayıp gittiği devasa bir çarpışma. Karısının onunla gurur duymasını sağlayacaktı.

Dağların arasından geçen yol, uzun bir yamaç boyunca ilerliyor, dar bir geçiti aşarak taşlan çağlardır tırtıklayan vahşi bir akıntının derin yarığına iniyordu.

Kral Androl, bayırı aştıktan sonra biraz nefes nefese kalmıştı ve ordusunu geçitten geçirdi. Elçi Norkan ile geçirdiği ziyan olmuş saatler Androl'ün kondisyonunu düşürmüştü. Bir savaşçı, asla talim yerinden ya da antrenman sahasından uzak tutulmasına izin vermemeliydi. Ordusunu dar yarığa götürürken, yeniden tempoyu tutturdu, hızla akan dağ nehrinin güney kıyısında rahatça koşmaya başladı. Eğer kendisi formdan düştüyse, askerleri de aynı durumda olabilirdi. Sama Gölü'nün yanında, talim ve antrenman yapabilecek, savaşçılarının kondisyonunu doruğa ulaştırmak için gerekli beden terbiyesini sağlamaya yetecek kadar geniş bir alana sahip olan uygun bir kamp yeri bulmayı ümit ediyordu. Androl içten içe, eğer ordusu son kerte talimli ve zinde durumdaysa önlerine çıkan her kuvveti yenebileceklerine inanıyordu.

"Androl-Kral!" diye bağırdı General Pemaas, vahşi akıntının gürültüsünü bastırarak. "Bakın!"

"Nerede?" diye sordu Androl, hafif dönüp kılıcına uzanarak.

"Yarığın tepesinde - sağda!"

Atan Kralı, tepelerindeki kayalık uçurumun kıyısına bakabilmek için boynunu uzattı.

Atan Kralı, hayatında çok şey görmüştü, ama aniden yarığın üzerinde beliriveren devasa canavar benzeri şeyi hiç görmemişti.

Parlak siyah bir şeydi, cialanmış deri gibi, vücuduna eklenmiş yarasa benzeri muazzam açık kanatları vardı. Üçgen biçimli kafası, ışıklar saçan göz yarıkları ve ateş tüküren bir ağızla süslenmişti.

Kral Androl durumu gözden geçirdi. Sorun, devasa yaratığın yarığın tepesinde kendilerininse dibinde olmalarıydı. Dönüp hızlı adımlarla, yarığın tepesine çıkabilir ve uçurumun kıyısına ulaşabilmek için kayaların üzerinden tırmanabilirdi, ama bu, o şeye, kaçması için bir sürü imkân sağlardı, üstelik onu öldürmek için, aşağıya kovalaması gerekecekti. Şu andaki, mükemmel olmaktan uzak formunda bu çok zahmetli olurdu. Elbette uçurumdan yukarı tırmanabilirdi, ama bu yine de zaman alırdı ve yaratık, onun geldiğini görüp kaçabilirdi. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, geçidin tepesindeki yaratık çözümü kendisi sundu. Koca kollarını kaldırıp uçurumun tepesini bir tür ateşle dövmeye başladı.

Androl, uçurumun tepesi ufalanıp yarığa doğru yuvarlanmaya başladığında gülümsedi. Salak yaratık, kendi sonunu hazırlıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Kral Androl, aşağıya yuvarlanan ev büyüklüğünde bir kayayı savuştururken, uçurumun eteğinde biriken taş yığınını dikkatle gözden geçirdi.

Canavar gerçekten saldırmayı planlıyordu! Androl keyifle güldü. Yaratık tahmin edilemeyecek kadar salaktı, ama cesaretini takdir etmek lazımdı - salakça bir cesaret, ama yine de cesaretti. Tüm evren, AtanTı Androl'ün yenilmez olduğunu biliyordu, ama bu zavallı, salak canavar, gelmiş geçmiş en büyük savaşçıya karşı çelimsiz gücünü denemek istiyordu.

Androl, üzerlerine dökülen taş topraktan kaçacâkTkadar çevik olmayan askerlerinin haykırışlarını göz ardı ederek, biriken taş toprak yığınına, düşünceli bir şekilde baktı. Artık yeteri kadar yüksek olmuştu. Sadece birkaç ayak daha.

Derken, yığının yukarıda kanatlarını çırparak gürleyen yaratığa ulaşabileceği kadar yükselmiş olduğunu fark etti. Koca bir kaya parçasını daha savuşturdu ve düşen kayalardan sakınarak ileri atıldı, çevresindeki yükseltilere tutunarak hızla yaratığa doğru tırmanmaya başladı.

Neredeyse tepeye ulaştığı anda durdu, kılıcını çekip hazırlandı.

Ve ardından vahşi bir savaş çığlığıyla, kalan kısmı da aştı. Biraz sonra öldüreceği bu cesur ve yolunu şaşırmış yaratık için hissettiği anlık sempati hissini bastırarak harekete geçti.

“Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu üzerine dökülen bir üniforma giymiş, uzun bir mızrak taşıyan iri yarı bir Dacite. Sparhawk ve Kalten, içinde iki kocaman varil olan bir el arabasmı çekerek binanın köşesinde belirivermişti.

“Efendi Krager için bir teslimatımız var,” dedi Kalten.

“Bunu herkes söyleyebilir.”

“Öyleyse git ona sor,” diye önerdi Kalten.

“Onu rahatsız etmek istemem.”

“O zaman bırak, geçelim. Bu şarabı uzun zamandır bekliyor. Bunu teslim etmemize izin vermezsen, gerçekten rahatsız olacaktır. Hatta meseleyi Lord Scarpa’ya iletecek kadar rahatsız olabilir.”

Muhafızın yüzü anlayışlı bir hal aldı. “Burada bekleyin,” dedi, döıjüp binanın arkasındaki ağır kapıya gitti.

“İçeri girdiğimizde, ben arkada kalacağım,” diye fısıldadı Sparhawk. “Eğer sorarsa, el arabasını çekmeme yardım eden güçlü kuvvetli bir yardımcı dersin.”

Kalten başıyla onayladı.

“Orada mısın, Anarae?” diye sordu Sparhawk, kadını göremeyeceğini bile bile etrafına bakarak.

“Tam yanındayım, Anakha,” dedi Xanetia.

“Onu olabileceği kadar çok konuşturacağız. Herhalde biraz sarhoştur. Bu işini zorlaştırır mı?”

“Krager’in düşüncelerini daha önce de paylaşmıştım. Çok fazla içmediği sürece, tutarlı. Mümkünse, dikkatini Kraliçe’nin hapis tutulduğu eve çekin. Bu durum zihnini bizi ilgilendirecek düşüncelere yönlendirebilir.”

“Elimden geleni yapacağım, Anarae,” diye söz verdi Kalten.

Dacite muhafız geri geldi. “Sizi kabul edecek,” diye bildirdi.

“Buna emindim,” dedi Kalten, sırıtarak. “Efendi Krager bu özel şarabı çok sever.” O ve Sparhawk el arabasmının kollarını kavrayıp Scarpa’nın dairesi olduğu belli olan, yarı onarılmış harabenin, sert, düzensiz taşlarının üzerinden çektiler.

Krager keyifle kapının ağzında bekliyordu. Kafası kazınmıştı, ama pek değişmemişti. Tıraşsız ve dağınık bir haldeydi, sulanan miyop gözlerine kan oturmuştu, elleri belirgin bir şekilde titriyordu, “içeri getirin,” diye emretti tanıdık, paslı sesiyle.

Kalten ve Sparhawk, el arabasının kollarını yere dayayıp iki varili yerine sabitleyen ipleri çözdüler ve birini dikkatle yere koydular. Kalten bir ip yardımıyla varilin boyunu ölçtü ve sonra kapının genişliğini gözden geçirdi. “Ucu ucuna. Devir, Fron. İçeri yuvarlayabiliriz.”

Sparhawk varili devirdi ve arkadaşıyla beraber dağınık odanın içine yuvarladılar. İçeride, duvarlardan birine yaslanmış dağınık bir yatak ve her yere saçılmış giysiler vardı. Tüm mekâna, Kra-ge/in yıkanmamış, şarapta pişmiş vücudunun ekşi kokusu sinmişti, bir köşede, kırık çömlek şişeler ve boş fıçılar vardı.

“Bunları nerede istersiniz, Efendi Krager?” diye sordu Kalten.

“Herhangi bir yere,” dedi adam sabırsızca.

“Bu pek akıllıca değil,” diye eleştirdi Kalten. “Kendi kendinize yerinden kıpırdatamayacağınız kadar ağırlar. Uygun bir yer seçin.”

“Haklı olabilirsiniz.” Krager, gözlerini kısıp etrafına bakındı. Sonra yatağın yanında bir yere gitti ve oradaki giysileri tekmeleyerek uzağa fırlattı. “Tam buraya koyun,” diye talimat verdi.

“Ah - işe devam etmeden önce hesapları düzenleyebilir miyiz? Bu şaraplar çok pahalı, Efendi Krager.”

“Ne kadar?”

“Senga bana, varil başına elli altın alması gerektiğini söyledi. Arcium’dan bu kadar uzakta, kırmızı Arcian bulmak çok zor.”

“Elli altın mı?” diye haykırdı Krager.

“Her biri,” diye ısrar etti Kalten. “Bana, sizin için varilleri açmamı da söyledi.”

“Bir şarap varili nasıl açılır biliyorum, Col.”

“Eminim öyle, ama Senga dürüst bir işadamı ve paranızı almadan önce, sizi memnun ettiğime emin olmamı istiyor.” Varili duvara doğru yuvarladı. “Doğrultmama yardım et, Fron,” dedi. Varili kaldırdılar ve Kalten kemerinin altından, bir manivela çubuğu çıkardı. “Birayla uğraşmak çok daha kolay,” diye belirtti. “Birileri şu Arcialı şarap imalatçılarına, varilin yanma bir tapa deliği koymanın avantajlarından bahsetmeli.” Krager bir elinde maşrapasıyla dirseğinin yanında, iştahla beklerken dikkatle kapağı kaldırdı.

“Bir deneyin,” dedi Kalten, kapağı kaldırıp kenara çekilirken.

Krager, maşrapasını derin kırmızı sıvıya daldırdı, titreyen eliyle kaldırıp derin derin içti. “Muhteşem!” Mutlu bir şekilde iç çekti.

“Senga’ya, malı onayladığınızı ileteceğim,” dedi Kalten, gülerek. “Bir yol eşkiyasından beklemezsiniz, ama Senga müşterilerini memnun etmeye çok önem veriyor. Ekşimiş bir varil birayı bize döktürdüğüne inanır mısınız? Haydi gel, Fron, diğer varili de alalım. Efendi Krager onu da kontrol etsin de hesaplarımızı görelim.”

İkisi dışarı çıkıp ikinci varili el arabasından kaldırdılar.

“Ehlana ve Alean’ı tuttukları evin kapısındaki muhafızları niye çekmişler, sorsana/’diye mırıldandı Sparhawk.

“Haklısın,” diye inledi Kalten, şarap varilini yere indirirlerken.

ikinci varili birincinin yanına koydular, Kalten kapağı açtı ve Krager şarabı denedi.

‘Tatmin edici mi?” diye sordu Kalten.

“Gayet güzel,” dedi Krager. Bir maşrapa daha daldırdı ve mutlu bir şekilde yatağına çöktü. “Kesinlikle enfes.”

“Öyleyse yüz altın ediyor.”

Krager kemerinin altından ağır bir kese çıkardı ve isteksiz bir şekilde Kalten’e attı. “Al. Kendin say. Çok fazla çalma.”

“Burada iş yapıyoruz, Efendi Krager,” dedi Kalten. “Eğer sizi soymak isteseydim, boğazınıza bıçağımı dayardım.” Koluyla masanın üzerindeki ekmek kırıntılarını ve giysi parçalarını temizleyip keseyi açarak altınları saymaya başladı. “Pencereleri parmaklıklı olan evdeki tüm muhafızların çekildiğini fark ettik,” dedi. “Birkaç gün önce kimse o evin yirmi adım yakınma bile gelemiyordu, ama bu sabah, Fron ve ben, el arabasını tam kapısının önünden geçirdik ve kimse bize dikkat bile etmedi. Scarpa oradaki değerli şeyleri başka yere mi taşıdı?”

Krager'in şiş yüzü birdenbire dikkat kesildi. "Bu seni ilgilendirmez, Col."

"Ben de ilgilendirdiğini söylemedim. Yine de Lord Scarpa'ya bir öneride bulunabilirsiniz. Eğer insanların böyle şeyleri fark etmesini istemiyorsa, hiçbir şeyi değiştirmemeliydi. Muhafızları oldukları yerde tutmalıydı. Biliyorsunuz, Senga ve biz haydutuz, hepimiz Lord Scarpa'nın hazinesini bu evde tuttuğuna inanıyorduk. 'Hazine' kelimesi, bizim gibi adamların kulaklarını dikleştirmeye yeter."

Krager ona baktı ve gülmeye başladı.

"O kadar komik olan nedir?" diye sordu Kalten, sayma işinden başını kaldırarak.

"Gerçi oradaki bir hazineydi Col," dedi Krager, sırıtarak. "Ama sayabileceğin cinsten değil."

"Sizin de dediğiniz gibi, beni hiç ilgilendirmez, ama Senga'nm meyhanesinde çalışan herkes, hazinenin yerinin değiştirildiğini biliyor. Eminim hepsi, yeni hazine deposunu bulmak için harabelerde dolanıp duruyorlardır."

"Bırak dolansınlar," diye omuz silkti. "Hazine buradan çok, çok uzakta."

"Umarım hâlâ başında muhafızlarınız vardır. Bu civardaki ormanlar, Fron ve benim gibi tiplerle kaynıyor. Buraya gelip hesabımı kontrol eder misiniz?"

"Sana güveniyorum, Col."

"Öyleyse salaksınız."

"Kendin ve adamın için on altın daha al," dedi Krager coşkuyla. "Ve sonra, senin için mahsuru yoksa şu iki yeni dostumla yalnız kalmak istiyorum."

“Çok cömertsiniz, Efendi Krager,” dedi Kalten keseden birkaç altın daha alarak. Daha önce saymış olduklarıyla birlikte hepsini toparlayıp ceketinin cebine attı. “Haydi gidelim, Fron. Efendi Krager yalnız kalmak istiyor.”

“Senga’ya, şükranlarımı ilet,” dedi Krager, kendine biraz daha şarap koyarak. “Ve ona bu enfes şaraptan daha fazla bulmak için gözlerini açık tutmasını söyle. Tüm bulabildiklerini alırım.”

“Söylerim, Efendi Krager. Keyfinize bakın.” Kalten, pis kokulu odadan çıktı.

Sparhawk arkasından kapıyı kapatıp elini uzattı.

“Ne?” diye sordu Kalten.

“Beş altınım, mahsuru yoksa,” dedi Sparhawk, ciddi bir ifadeyle. “Hesaplarımız karışmasın, değil mi?”

“Siz çok üçkâğıtçısınız, Sör Kalten.” Xanetia’nm fısıltısı arkalarından gelmişti. “Adamın düşüncelerini çok becerikli bir şekilde bizim için en yararlı olacak yöne çevirdiniz.”

Kalten, Sparhawk’m avucuna para sayarmış gibi yaptı. “Ne buldun, Anarae?” diye sordu gergin bir sesle.

“Bir iki gün önce, her yanı örtülü bir araba - pek çok muhafız eşliğinde - tüm dikkatimizi yöneltiğimiz evin önünde üstüne basa basa durduktan sonra, bu yerden ayrılmış. Sadece bir yanıltmaca olan araba, Panem-Dea’ya gidiyormuş. Ama aradıklarımız içinde değilmiş. Onlar çoktan, Zalasta ile beraber, Natayos’dan ayrılmış.”

“Krager, Zalasta’mn onları nereye götürdüğünü biliyor muymuş?” diye sordu Sparhawk.

“Belli ki Zalasta kimsenin bunu bilmesini istememiş. Ama Krager, her zaman tetikte olduğu için işler kötüye giderse Zalasta’nın varış noktasını bilmenin hayatını kurtarabileceğini düşünmüş ve Styric’in planlarını

öğrenmek için elinden geleni ardına koymamış. Sarhoş salak numarasıyla Zalasta yoldaşı Cyzada ile konuşurken, yanlarında olmayı başarmış. İki dost Styric dilinde konuşuyorlarmış, ama Krager, hepimizin bildiğinin aksine, bu dili çözmüş ve ayaküstü sohbetlerinden kendisinin - ve bizim - en çok merak ettiğimiz şeyi öğrenmiş.”

“Bu sürpriz oldu,’ diye mırıldandı Kalten. “Sarhoş ya da ayık, Krager tam bir üçkâğıtçı. Zalasta hanımları nereye götürmüş, Anarae?”

Xanetia iç çekti. “Bu bilgi tam bir melankoli nedeni, Sör Kalten. Korkarım, Zalasta’nın niyeti, Kraliçe ve nedimesini, Cyrgon’un şahsen hüküm sürdüğü ve gücüyle sevdiklerimize ulaşamamamızı sağlayabileceği tek yere Saklı Şehir Cyrga’ya götürmek.”

Yirminci Bölüm

SADECE UYUMASINA İZİN verseydiler. Etrafındaki dünya biçimsizleşmiş ve gerçekdışı görünüyor, bitkin bedeni biraz uyku - ya da ölmek - için haykırırken kadın donuk, umursamaz bir sersemlikle duruma seyirci kalıyordu. Bitkince pencerenin önünde durdu. Aşağıda, gölün etrafındaki tarlalarda, kış nadasına bırakılmış toprağı kaba aletlerle kazan esirler kaynaşan karıncalara benziyorlardı. Diğer esirler, çukurun eğimli kenarlarındaki ağaçların arasında yakacak odun topluyorlardı ve baltalarının tok sesi, Ehlana' mn onları seyrettiği karanlık kuleye kadar geliyordu.

Alean çıplak bir sedire uzanmıştı, ölü ya da uykudaydı. Ehlana hangisinin içinde olduğunu bilmiyordu, ama her durumda yumuşak huylu nedimesini kıskanıyordu.

Yalnız değillerdi, elbette. Asla yalnız kalmıyorlardı. Kendi suratı da yorgunluktan çökmüş bir halde olan Zalasta, Kral Santheocles ile durmaksızın konuşup duruyordu. Ehlana, bitkin Styric'in vızıltılı kelimelerinden anlam çıkarmaya çalışamayacak kadar yorgundu. Üzerine yapışan çelik bir göğüs zırhı ve kısa deri ceket giyip işlemeli çelik bileklikler takan Cyrgai Kralı'na dalgınca baktı. Santheocles, yalıtılmış bir ırktandı ve kuşaklar boyu süren seçici çiftleşme, halkının en takdir ettiği fiziksel özellikleri uç noktaya çıkarmıştı. Uzun boylu ve oldukça kaslıydı. Teni çok açık, ama dikkatle kıvrılıp yağlanmış saçları parlak siyahtı. Burnu, alnının kesintisiz hattını devam ettirerek dümdüz gidiyordu. Gözleri kocaman, çok koyu ve - tamamen boştu. Yüz ifadesi, kendini beğenmiş ve acımasızdı. Yüzü, tutkudan, hatta en sıradan nezaketten bile yoksun, aptal, kibirli bir adamın yüzüydü.

İşlemeli göğüs zırhı pazularmı ve omuzlarını açıkta bırakıyordu ve Zalasta'yı dinlerken dalgınca yumruklarını sıkıp gevşetiyor, kaslarını

solgun derisinin altında titretip dans ettiriyordu. Zalasta'nm söylediklerine pek kulak vermediği açıktı, bunun yerine kol kaslarının ritmik kasılıp gevşeyişlerine dalıp gitmişti. Gayet formda bir vücuda ve düşünmeyle rahatsız edilmemiş bir akla sahip olan her açıdan mükemmel bir askerdi.

Ehlana gözlerini bir kez daha odada yorgunca dolaştırdı. Mobilyalar garipti. Bildiğimiz anlamda iskemleler yerine, sırt dayanakları olmayan kol yerleri işlemeli, yastıklı tabureler ve sedirler vardı. Belli ki iskemle arkalığı fikri Cyrgailerin aklına gelmemişti. Odanın ortasındaki masa garip şekilde alçaktı ve antik tarzdaki lambalar, içinde yanan fitiller yüzen yağlar bulunan dövülmüş bakır kâselerden ibaretti. Yerdeki kabaca doğranmış döşeme tahtaları hasırlarla örtülmüştü; kare şeklinde kesilmiş siyah bazalttan duvarlar süssüz, camlar perdesizdi.

Kapı açıldı ve Ekatas içeri girdi. Ehlana yorgun zihnini odaklayabilmek için kendisini zorladı. Burada, Cyrga'da kral, Santheocles'ti, ama idare Ekatas'm elindeydi. Cyrgon'un Başrahibi simsiyah giysilere bürünmüştü ve yaşlı yüzü derin bir kırışıklıklar ağıyla kaplıydı. Onun yüz ifadesi de kralının ki kadar kibirli ve acımasız olmasına rağmen gözleri üçkâğıtçı ve pervasız bakıyordu. Siyah cübbesinin önünde, burada, Saklı Şehir'de her yerde görülen o sembol vardı, stilize edilmiş altın bir alevin tepesine oturtulmuş beyaz bir kare. Mutlaka bu işaretin bir anlamı vardı, ama Ehlana, bu anlamı merak bile edemeyecek kadar yorgundu. "Benimle gel," diye aniden emretti adam. "Kadınları da getir."

"Hizmetkâr kızın bir önemi yok," dedi Zalasta, hafifçe meydan okuyan bir sesle. "Bırakalım, uyusun."

"Emirlerimin sorgulanmasına alışık değilim, Styric."

"Öyleyse alış, Cyrg. Kadınlar benim esirim. Benim anlaşmam Cyrgon ile, sen bu anlaşmada bir aracıdan başka bir şey değilsin. Kibirin beni rahatsız etmeye başladı. Kızı rahat bırak."

Gözleri birbirlerine kilitlendi ve ani bir gerilim odayı doldurdu. "Evet, Ekatas?" dedi sakince Zalasta. "Zaman geldi mi? Sonunda bana meydan

okuyacak kadar cesaret topladın mı? Ne zaman istersen, Ekatas. Sen ne zaman istersen.”

Artık tamamen dikkatini toplamış olan Ehlana, Cyrgon’un rahibinin gözlerinde korku pırıltısı gördü. “Öyleyse Kraliçe’yi getir,” dedi keyifsizce. “Cyrgon’un görmek isteyeceği de o’dur.”

“Bilgece bir karar, Ekatas,” dedi Zalasta, alaycı bir şekilde. “Doğru kararları vermeye devam edersen, daha uzun yaşayabilirsin.”

Ehlana pelerinini alıp sevecenlikle nedimesinin üstünü örttü. Sonra üç adama döndü. “Haydi şunu halledelim,” dedi kraliyet tavırlarının son kalıntılarını toparlayarak.

Santheocles birden ayağa fırladı, yüksek sorguçlu miğferini, dikkatle düzenlenmiş saçlarını bozmamaya dikkat ederek taktı. Geniş yuvarlak kalkanını kaldırmak için birkaç saniye uğraştıktan sonra kılıcını çekti.

“Tam bir eşşek,” diye kızgınlıkla mırıldandı Ehlana. “Majestelerine keskin şeyler vermenin doğru olduğuna emin misiniz? Biliyorsunuz, bir tarafını kesebilir.”

“Gelenekler böyledir, kadın,” dedi sertçe Ekatas. “Mahkûmlar sıkı gözetim altında tutulur.”

“Ah,” diye mırıldandı kadın, “ve geleneklere uymalıyız, değil mi, Ekatas? Geleneklerin yönetimi altında düşünmemiz gerekmez.”

Zalasta hafifçe gülümsedi. “Sanırım bizi tapmağa götürmek istiyordun, Ekatas. Cyrgon’u bekletmeyelim.”

Ekatas, gidip kapıyı hızla açtı ve onları serin koridora çıkardı.

Kraliyet sarayının en tepesindeki kuleden aşağı inen merdivenler dar ve dikti, sonsuz basamaklar aşağı doğru kıvrılarak iniyordu. Aşağıdaki avluya vardıklarında, Ehlana titriyordu.

Geniş avludaki kış güneşi çok parlaktı ama pek ısıtmıyordu.

Taş döşeli avluyu geçerek, mermer yerine kireç taşından yapılmış soluk tapınağın bulunduğu yere geldiler. Mermerin tersine, kireç taşının donuk, ışığı yansıtmayan bir yüzeyi vardı ve tapınak sanki hastalıklı, cüzzamlı gibi görünüyordu.

Tapınağın giriş kısmına giden basamaklardan tırmandılar ve geniş bir eşikten içeri girdiler. Ehlana bu Kutsalların Kutsalı yerin içerisinin karanlık olmasını beklemişti, ama öyle değildi. Ekatas ve Santheocles secdeye varıp bir ağızdan, “Vanet, tyek Alcor! Yala Cyrgon!” diye bağrışırlarken Ehlana, şaşkın bir şekilde durumu kavramaya çalışarak ışığın kaynağına bakakalmıştı.

İşte o zaman, Kraliçe, Saklı Şehifin her tarafındaki sembolün anlamını kavradı. Beyaz kare, tapınağın tam ortasına yerleştirilmiş yekpare sunağı temsil ediyordu ama, karenin üzerinde yanan alev, stilize edilmiş bir tasvir değildi. Bu aslında kıvrılarak ve açlıkla yukarı uzanan gerçek bir ateşti.

Ehlana aniden korkuya kapıldı. Sunağın üzerinde yanan sunulmuş bir adak değildi, başa çıkılmaz bir iradeye sahip, bilinçli ve etrafının farkında olan canlı bir alevdi. Güneş kadar parlak olan Cyrgon, solgun sunağında ölümsüz bir şekilde yanmaktaydı.

“Hayır,” diye karar verdi Sparhawk. “Yapmasak daha iyi olur. Haydi buraya oturalım - en azından Xanetia birkaç zihni gözden geçirinceye kadar. Her zaman için geri dönüp Scarpa ve arkadaşlarıyla ilgilenebiliriz. Şu anda Zalasta’nm, Ehlana ve Alean’ı nereye götürdüğünü öğrenmeliyiz.”

“Zaten biliyoruz ya,” dedi Kalten. “Cyrga’ya gidiyorlar.”

“Bütün mesele bu,” dedi artık görünebilir olan Ulath. “Cyrga’nın nerede olduğunu bilmiyoruz.”

Sarmaşıklarla kaplı harabelere geri dönerek, yapabileceklerini gözden geçirmek için yarı yıkılmış bir sarayın ikinci katında toplanmışlardı.

“Aphrael az çok biliyor,” dedi Kalten. “Orta Cynesga’ya gidip orada biraz sağa sola bakamaz mıyız?”

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Bevier. “Cyrgon, uzun çağlardan beri, orayı yanılsamalarla saklıyor. Kentin sokaklarının üzerinden geçip de farkına bile varamayız.”

“Ama şehri herkesten saklamıyor,” diye fikir yürüttü Caalador. “Gidip gelen haberler var, yani, burada, Natayos’ta birileri yolu biliyor olmalı. Sparhawk haklı. Niye çöle gidip kum taneleri ve çakıl taşlarının altını arayacağımıza, sağa sola bakınmayı burada, Xanetia’ya bırakmıyoruz?”

“Yani burada mı kalıyoruz?” diye sordu Tynian.

“Şimdilik,” dedi Sparhawk. “Xanetia işini yapana kadar dikkat çekecek bir şey yapmayalım. Şimdilik en iyi seçeneğimiz bu.”

“Öylesine yakındık ki!” diye köpürdü Kalten. “Buraya sadece bir iki gün önce gelmiş olsaydık!”

“Ama yapmadık,” dedi Sparhawk, kendi hayal kırıklığını ve moral bozukluğunu bastırmaya çalışarak. “Şimdi yapabileceğimizin en iyisini yapalım ve kurtarabileceğimizi kurtaralım.”

“Zalasta giderek uzaklaşırken,” diye ekledi Kalten acıyla. “Merak etme, Kalten,” dedi Sparhawk, ölüm kadar soğuk bir sesle. “Ben onun peşinden gitmeye karar verdikten sonra, Zalasta asla, yeterince hızla ve yeterince uzağa kaçamaz.”

“Meşgul müsün, Sarabian?” diye tereddütle sordu İmparatori-çe Elysoun, mavi döşenmiş odanın kapısından.

“Aslında değilim, Elysoun,” diye iç çekti İmparator. “Sadece düşünüyordum. Son günlerde bir sürü kötü haber ulaştı.”

“Başka zaman gelirim. Aklında bir şeyler olunca pek eğlenceli olmuyorsun.”

“Dünyadaki tek şey bu mu, Elysoun?” diye sordu üzgünce. “Sadece eğlence?”

Aydınlık ifadesi biraz gerilirken kız odaya girdi. “Bizimle evlenme nedenin bu değil miydi, Sarabian?” diye sordu. Genelde kullandığı rahat Valesia lehçesi yerine, gevrek bir Tamulca konuşuyordu. “Bizimle evlenmenin nedeni, müttefiklikleri sağlamlaştırmaktı, yani biz burada sadece semboller olarak varız, oyuncaklar ve süsler. Kesinlikle hükümetin bir parçası değiliz.”

Adam birdenbire kızdaki kavrayış ve değişiklik karşısında şaşırmıştı. Elysoun’u hak ettiğinden daha az ciddiye almak kolaydı. Onun her şeyiyle kendini verdiği zevk arayışı ve yerel giysisinin saldırgan şekilde sergileyici yapısı kadını boş kafalı bir sefahat düşkünü gibi gösteriyordu, ama şu anda karşısında tamamen farklı bir Elysoun vardı. Ona yeni bir ilgiyle baktı. “Son zamanlarda neler yapıyordun, aşkım?” diye sevgiyle sordu.

“Her zamanki şeyler,” diye omuz silkti kız.

Adam gözlerini çevirdi. “Bunu yapma.”

“Neyi yapma?”

“Böyle sallama. İnsanın dikkatini çok dağıtıyor.”

“Öyle olması gerekiyor. Sadece kıyafet giyemeyecek kadar tembel olduğum için böyle giyindiğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bunun için mi geldin? Eğlence için? Yoksa daha önemli bir şeyler mi var?” Daha önce hiç böyle konuşmamışlardı ve kadının ani dürüstlüğü adamın kafasını karıştırıyordu.

“En iyisi önce önemli şeylerden konuşalım,” dedi kız. Eleştirel bir şekilde adama baktı. “Daha çok uyumalısm,” dedi anaç bir ifadeyle.

“Keşke uyuyabilseydim. Aklımda öyle çok şey var ki.”

“Bu konuda ne yapabilirim, bir bakacağım.” Kız bir an sustu. “Kadınlar Sarayı’nda bir şeyler oluyor, Sarabian.”

“Ya?”

“Koridorlarda kalabalık yapan cins cins kucak köpeklerinin ve dalkavukların araşma bir sürü yabancı karışmış durumda.”

İmparator güldü. “Bu sarayhlan tanımlamanın oldukça pervasız bir tarzı.”

“Öyle değiller mi? Aralarında bir tane doğru dürüst erkek yok. Sarayda olmalarının tek nedeni bizim komplolarımıza yardım etmek. Günlerimizi, birbirimize karşı komplolar kurarak geçirdiğimizi bilmiyordun, değil mi?”

Adam omuz silkti. “Böylece boş zamanlarınızda yapacak bir şeyleriniz oluyor.”

“Bütün zamanımız boş zaten, kocacığım. Bizim sorunumuz bu. Neyse, bu yabancılar çevredeki yerleşik soylu evlerinin hiçbirine ait değiller.”

“Emin misin?”

Kızın cevap olarak verdiği gülümseme tehlikeliydi. “Bana güvenebilirsin. Tüm evlerle işlerim oldu. Hepsi birer kelebekten farksızdı. Bu yabancılar ise eşek arıları.”

Kadına şaşkın bir bakış attı. “Kadınlar Sarayı’ndaki tüm soylularla işin oldu mu?”

“Az çok.” Kız yeniden omuz silkti - adam, bunu bilerek yaptığını düşündü. “Aslında, çok sıkıcıydı. Soylular bir avuç yumuşak, ama bu, neler olup bittiğini izlemenin iyi bir yoluydu.”

“Öyleyse sadece-?”

“Belki biraz, ama kendimi korumak için önlemler almak zorundayım. Bizim siyasetimiz çok derindendir, ama çok da yabanidir.”

“Bu yabancılar Tamul mu?”

“Bazıları öyle. Bazıları değil.”

“Bu durum ne zamandır devam ediyor?”

“Hepimiz Kadınlar Sarayı’na geri taşındığımızdan beri. Burada Elenelerle yaşarken, bu eşek arılarını hiç görmemiştim.”

“Yani son birkaç haftadır öyleyse?”

Kız başıyla onayladı. “Bilmen gerekeceğini düşündüm. Yıllardır devam eden şeylerin bir parçası olabilir, ama bana öyle gelmiyor. Bu durumun farklı olduğunu hissediyorum. Bizim politikalarımız sizinkinden daha dolaylıdır ve Kadınlar Sarayı’nda olup bitenler, erkeklerin politikaları.”

“Benim için bu meseleyi gözlem altında tutar mısın? Sana çok minnettar kalırdım.”

“Elbette, kocacığım. Ben ne de olsa sana sadığım.”

“Yaa, gerçekten mi?”

“Bu hataya düşme, Sarabian. Sadakat, şu diğer şeyle karıştırılmamalı. O hiçbir şey demek değildir. Sadakat çok şey demektir.”

“Sen de göze çarpandan daha fazlası var, Elysoun.” \

“Yaa? Ben asla bir şeyler saklamaya çalışmadım.” Kız derin bir iç çekti.

İmparator yeniden güldü. “Bu akşam için planların var mı?”

“Başka zamana ertelenemeyecek hiçbir şeyim yok. Aklından neler geçiyor?”

“Belki biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Konuşmak mı?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

“Önce bir haber yollayayım. Sonra istediğin kadar konuşuruz -değindiğin şu diğer şeylerin yanı sıra.”

Tiana’dan yola çıkak iki gün olmuştu ve Arjuna yolundaki gölün batı ucunu geçmekteydiler. Yoldan biraz uzakta, göl kıyısında kamp kurmuşlar ve Khalad arbaletiyle bir geyik avlamıştı. “Kamp eti,” dedi Berit’e, hayvanın derisini yüzerken. “Zaman ve para tasarrufu.”

“Arbaleti gerçekten çok iyi kullanıyorsun.”

Khalad omuz silkti. “Çok pratik yapmaktan,” dedi. Sonra başını birden dikleştirdi. “Birileri geliyor.” Bıçağıyla yolu gösterdi.

“Arjuni,” dedi Berit, gözlerini kısarak yaklaşan atlılara baktı.

“Hepsi değil,” dedi Khalad. “Öndeki bir Elene - giysilerine bakılırsa bir Edom’lu.” Khalad kanlı ellerini uzun otlara sildi, arbale-tine yeni bir ok yerleştirdi. “Sadece güvenlik önlemi. Ne de olsa, bizim gerçekten kim olduğumuzu biliyorlar.”

Berit karanlık bir şekilde başıyla onaylarken kınındaki kılıcını gevşetti.

Süvariler yaklaşık elli yarda uzaklarına geldiklerinde durdular. “Sor Sparhawk?” diye Elene dilinde seslendi Edom’lu adam.

“Belki,” dedi Berit. “Sizin için ne yapabilirim, komşu?” “Sizin için bir haberim var.”

“Çok etkilendim. Getirin.”

“Yalnız gelin,” diye ekledi Khalad. “Koruyucularınıza ihtiyacınız olmayacak.”

“Son haberciye neler yaptığınızı duydum.”

“İyi,” diye yanıtladı Khalad. “Biz de bu haberin yayılmasını istemiştik. Arkadaşınızın medeni olmak konusunda sorunları vardı, ama eminim siz daha terbiyelisinizdir. Gelin. Güvenliktesiniz - kibar olduğunuz sürece.”

Edom’lu hâlâ kararsızdı.

“Arkadaş,” dedi Khalad, iğneleyici bir şekilde. “Arbaletimin menzili içindesiniz, onun için dediğimi yapsanız, iyi olur. Tek başına ilerle. İşimizi görelim, sonra da Arjuni dostların ve sen, yolunuza gidersiniz. Aksi takdirde, iş sevimsizleşebilir.”

Edom’lu arkadaşlarıyla kısaca durumu değerlendirdi ve sonra atını dikkatle öne sürdü, başının üzerinde katlanmış bir parşömen tutuyordu. “Silahlı değilim,” diye bildirdi.

“Bu akıllıca değil, komşu,” dedi Berit. “Zamanlar kötü.”

Haberci kollarını yavaşça indirip parşömeni uzattı. “Planlar değişti, Sör Sparhawk,” dedi kibarca.

“Şaşırtıcı.” Berit parşömeni açtı ve sevecenlikle tanımlayıcı saç buklesini aldı. “Üçüncü kez. Dostların karar vermekte zorlanıyor gibi.” Parşömene baktı. “Kullanışlı. Bu sefer harita bile çizilmiş.”

“Pek bilinen bir köy değil,” diye açıkladı Edom’lu. “Köle ticareti olmasaydı, orada olmazdı bile.”

“Sen iyi bir habercisin, arkadaş,” dedi Khalad, adama. “Kra-ger’e benim için bir haber taşır mısın?”

“Denerini, genç efendi.”

“İyi. Onun peşinde olduğumu kendisine bildir. Belki omuzun-dan arkaya baksa iyi olur, çünkü işler nasıl gelişirse gelişsin, bir gün yanına geleceğim.”

Edom’lu sertçe yutkundu. “Kendisine söylerim, genç efendi.”

“Çok müteşekkir kalırım.”

Haberci atını birkaç yarda gerileterek Arjuni eşlikçilerine katılmak için geri sürdü.

“Ee?” diye sordu Khalad.

“Vigayo Cynesga’da.”

“Aslında pek kent sayılmaz.”

“Hiç oraya gittin mi?”

“Şöyle bir uğramıştım. Sparhawk, Bhelliom ile antrenman yaparken, Bhelliom bizi yanlışlıkla oraya götürmüştü.”

“Buraya ne kadar uzak?”

“Yüz fersah kadar. Ama doğru yönde. Aphrael, Zalasta’nm kraliçeyi, Cyrga’ya götürdüğünü söyledi, yani Vigayo Arjun’a göre, hedefimize daha yakın. Haberi ulaştır, Berit. Aphrael’e, sabah yola çıkacağımızı söyle. Sonra gelip geyiği kesmeme yardım edebilirsin. Vigayo’ya on günlük yolumuz var, ete ihtiyacımız olacak.” j

“O adam oraya gitmiş/’dedi Xanetia. “Saklı Şehir’le ilgili anıları canlı ama yol hakkında hatırlayabildikleri net değil. Seyahat hakkında kopuk izlenimlerden fazlasını bulamadım. Deliliği düşüncesindeki tutarlılığı yok etmiş, üstelik düşünceleri, amaç ya da yön belirlemeden, gerçek ve hayal arasında gidip geliyor.”

“Burada bir sorunumuz var,” dedi Caalador. “Yaşlu Krager, Zalasta naşı’ Cyrga’ya gidiceeni anatırken fazlacana kafası iyimiş ve Scarpa da, nasi oraya gitiini hatırlamaycak kelli üşütük.” “Cyza-da’dan ne haber?” diye Xanetia’ya sordu, gözleri kısılıp aksanını bir tarafa bıraktı.

Kadın omuz silkti. “Esos’lu Cyzada’nın düşünceleriyle aramda engel oluşturan şey, sarhoşluk ya da delilik değil,” dedi tiksinti dolu bir sesle.

“Azash denen karanlığın derinlerine öylesine dalmış ve öte dünyanın yaratıkları onu öylesine ele geçirmişler ki, düşünceleri artık insani değil. Başlangıçta bu korkunç şeytanları büyüleriyle biraz kontrol edebiliyormuş, ama sonra Klael’i çağırmış ve her şey serbest kalmış. Yani, beni asla bir daha o kaynayan karmaşaya yollamayın. Gerçekten de Cyrga’ya giden bir yol biliyor, ama kesinlikle bu yolu izleyemeyiz, çünkü ateş, karanlık ve dile getirilemeyecek dehşetin içinden geçiyor.”

“Yani bu yerin içerdiği olasılıklar az çok tükenmiş oldu, değil mi?” Tanıdık sese doğru hızla döndüler. Çocuk Tanrıça, flütünü ellerinde tutarak, sakin bir şekilde pencere pervazında oturuyordu.

“Yaptığın akıllıca mı, Kutsal Kişi?” dedi Bevier. “Düşmanlarımız varlığınızı hissedemezler mi?”

“Burada bunu yapabilecek kimse kalmadı, Bevier. Zalasta gitti.

Size, Berit’e yeni talimatlar verildiğini söylemek için uğradım. O ve Khalad, Vigayo’ya gidiyorlar, Cynesga sınırının tam öte yanında küçük bir köy. Hazır olduğunuz anda, sizi oraya götüreceğim.”

“Bu neye yarar ki?” diye sordu Kalten.

“Xanetia’yi bir sonraki habercinin olabildiği kadar yakınma getirmeliyim,” dedi Aphrael. “Cyrga tamamen saklı - benden bile. Bu hayalin bir anahtarı var ve bulmamız gereken de bu. Bu anahtar olmadan hepimiz bu ıssız topraklarda yaşlanana kadar dolanabilir, ama yine de kenti bulamayabiliriz.”

“Sanırım haklısın,” dedi Sparhawk. Dosdoğru kıza baktı. “Bir toplantı daha ayarlayabilir misin? Bu işin sonuna yaklaşıyoruz ve diğerleriyle konuşmalıyım - özellikle Vanion ve Bergsten’le, hatta Betuana ve Kring de olsun. Emrimizde ordular var, ama üç değişik yöne koştururlar ya da Cyrga’ya parça parça saldırırlarsa çok işe yaramazlar. Bu yerin nerede olduğu hakkında genel bir fikrimiz var ve ben etrafında çelik bir halka oluşturmak istiyorum, ama Eh-lana ve Alean güvenli bir şekilde dışarıya çıkarılmadan kimsenin bir pot kırmasını istemiyorum.”

“Başımı belaya sokacaksın, Sparhawk,” dedi kız. “Bu tür bir toplantı için almam gereken izinler karşılığında ne sözler vermem gerektiği hakkında bir fikrin var mı? - Üstelik, bu sözlerin hepsini de tutmam gerekecek.”

“Gerçekten çok önemli, Aphrael.”

Kız ona dil çıkardı, sonra görüntü titreyip yok oldu.

“Domi Tikume emir yolladı, hürmetli efendim,” dedi Bergsten’e kafası kazınmış Peloi. Orta Astel’deki Pela kentinin dışında kurulmuş din adamının çadırında oturuyorlardı. “Size sunabileceğimiz her hizmeti sunmakla yükümlüyüz.”

“Domi’niz iyi bir adam, dost Daiya.”

“Emirleri, arı kovanına çomak sokmak gibi,” dedi Daiya keyifsizce. “Kilise Şövalyeleri’yle müttefiklik fikri günlerce süren dini bir tartışma başlattı. Burada, Astel’de halkın çoğu Kilise Şövalyeleri’nin cehennemde doğup büyüdüğüne inanıyor. Tartışanların büyük bölümü, şimdi konuyu şahsen Tanrı’yla görüşüyorlar.”

“Anladığım kadarıyla, Peloiler arasında dini tartışmalar oldukça ateşli geçiyor.”

“Oh, evet. Ama Başkeşiş Monsel’in mesajı ortalığı oldukça yatıştırdı. Peloi dini düşüncesi o kadar da derine inmez, hürmetli efendim. Biz Tanrıya inanır ve dini meseleleri din adamlarına bırakırız. Başkeşiş onayladıysa, bu bize yeter. Yanıldıysa, bunun için cehennemde yanacak olan kendisidir.”

“Burası Cynestra’ya ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Bergsten.

“Yaklaşık yüz yetmiş beş fersah kadar, hürmetli efendim.”

“Üç hafta,” diye mırıldandı Bergsten, acı bir ifadeyle. “Peki, sanırım bu konuda yapılabilecek pek fazla bir şey yok. Sabah erkenden yola çıkarız. Adamlarına, iyi bir uyku çekmelerini söyle, dost Daiya. Önümüzdeki ay boyunca bir daha böyle bir fırsatları olamayacak.”

“Bergsten.” İsmini çağıran ses hafif ve müzikaldi.

Thalesialı din adamı birden doğrulup oturdu ve baltasını kaptı.

“Yoo, bunu yapma, Bergsten. Canını acıtmayacağım.”

“Kim var orada?” diye sordu. Bir yandan da mumunu, çakmak taşını ve çeliğini arıyordu.

“Al.” Karanlıkta, avucunda dans eden bir alev tutan küçük bir el belirivermişti.

Bergsten göz kırptı. Geceyarısı ziyaretçisi küçük bir kızdı - bir Styric, diye tahmin etti. Uzun saçlı, gece kadar karanlık kocaman gözlü, güzel bir çocuktu. Bergsten’in elleri titremeye başladı. “Sen Aphrael’sin, değil mi?” diye yutkundu.

“İyi gözlem, Ekselansları. Sparhawk sizi görmek istiyor.”

Standard Kilise doktrininin ona var olmadığını - var olamayacağını - söylediği bu varlık karşısında geriledi adam.

“Aptallaşıyorsunuz ekselansları. Tanrınızdan izin almamış olsaydım, sizinle konuşmamın bile mümkün olmadığını bilmiyor musunuz? İzin olmadan sizin yanınıza bile yaklaşamam.”

“Evet, teorik olarak,” diye kararsızca fikir yürüttü Bergsten. “Bir iblis olabilirsin ve kurallar onlar için geçerli değildir.”

“İblise benziyor muyum?”

“Görüntü ve gerçeklik iki farklı şeydir,” diye ısrar etti adam.

Kız adamın gözlerinin içine baktı ve Elene Tanrısı’nm gerçek adını söyledi, bu Kilise’nin en gizli tuttuğu sırlarından biriydi. “Bir iblis bu adı söyleyemez, değil mi, Ekselansları?”

“Evet, sanırım söyleyemez.”

“Seninle iyi anlaşacağız, Bergsten,” dedi kız, adamı hafifçe yanağından öperek. “Ortzel bu konu hakkında haftalarca tartışırdı. Lütfen baltanı burada bırak. Çelik tüylerimi ürpertiyor.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sparhawk ile buluşmaya. Sana bunu daha önce söylemiştim.”

“Uzak mı?”

“Pek değil.” Kız gülümsedi ve çadır örtüsünü araladı.

Pela’da vakit hâlâ geceydi, ama çadır örtüsünün dışındaki her taraf gün ışığı içindeydi - garip bir gün ışığı. Gökkuşağı renginde bir gökyüzünün altında bembeyaz bir kumsal, safir bir deniz boyunca uzayıp gidiyordu ve kumsaldan yarım mil uzaklıkta parlak mermerden bir tapmağın zirvesini süslediği, küçük, yeşil bir tepe, bu inanılmaz mavilikteki denizin üzerinde yükseliyordu.

“Burası neresi?” diye sordu Bergsten. Kafasını çadırdan çıkarmış ve şaşkınlık içinde etrafına bakmıyordu.

“Sanırım siz buraya cennet diyebilirdiniz, Ekselansları,” dedi Çocuk Tanrıça, avucunda dans eden alevi üfleyip söndürerek. “Neyse, burası bana ait. Başka yerler de var, ama burası benim.”

“Nerede?”

“Her yerde ve hiçbir yerde. Tüm cennetler, aynı anda her yerdedir. Tabii ki, bütün cehennemler de öyle - ama bu ayrı bir hikâye. Gidelim mi?”

Yirmi Birinci Bölüm

NELAN’LI CORDZ, MÜKEMMEL bir adamdı. Bunu anlamak, dindar Edom’lu için pek kolay olmamıştı. Bu kaçınılmaz sonuca varabilmesi için geniş kapsamlı ruh taramaları ve inancımn kutsal kitaplarını zahmetli bir şekilde incelemesi gerekmişti. O mükemmeldi. Tanrının tüm emirlerine uyuyor, yapması gerekeni yapıyor ve yasak şeyleri yapmıyordu. Buna mükemmellik denmez de, ne denirdi?

Mükemmel olmak rahatlatıcıydı, ama Cordz mükemmelliğinin üstünde yan gelip yatacak bir adam değildi. Artık Tanrının gözünde mükemmelliğe ulaştığına göre, dikkatini komşularının yanlışlarına yöneltme vakti gelmişti. Ne var ki, günahkârlar günahlarını nadiren ortalık yerlerde işliyorlardı. Böylece, Cordz’un gizli çalışması gerekti. Geceleri pencerelerden gözlüyor, özel konuşmalara kulak misafiri oluyordu ve günahkâr komşuları, yaptıkları olmaması gereken işleri kurnazca ondan sakladıklarında, yapmış olabilecekleri günahları tahmin ediyordu. Cordz için Sabbat çok özel bir gündü, ama vaazlara gitmiyordu. Mükemmel bir adamın, vaaza ne ihtiyacı vardı? Sabbat’da ayağa kalkıp komşularının yaptıkları ve yapmış olabilecekleri günahları bildirme fırsatı oluyordu.

Herhalde şeytanı rahatsız ediyordu. Tanrı biliyor ki, komşularını da rahatsız ediyordu.

Ama ardından Edom’da bir kriz meydana geldi. Çağlar boyunca entrikalar tasarlayıp gerçekleştirdikten sonra, baştan çıkıp sap-kınlaşmış Chyrellos Kilisesi, sonunda namuslu insanlara karşı harekete geçmeye hazırlanıyordu. Kilise Şövalyeleri yola çıkmışlardı ve akla sığmayacak dehşetler de onlarla birlikte yoldaydı. Cordz, Rebal’in ordusuna ilk katılanlardandı; mükemmel adam, daha kutsal bir dava uğruna komşularını günahlarıyla başbaşa bırakmıştı. Dava için yaşamsal önem taşıyan mesajlar taşıyarak batı Tamuli’nin Elene krallıklarından hızla geçerken düzinelerce at çatlatmış ve Rebal’in en güvenilir habercisi olmuştu.

O gün, Cordz, güney Daconia’mn, doğruyu söylemek gerekirse vatandaşlarının günahkâr olduklarını bilmek bir yana, bunu zerre kadar önemsemedikleri birer günah ve şehvet yuvası olan yoz kentlerine doğru bitkin atını koşturmaktaydı. Daha da kötüsü, ne idüğü belirsiz ve büyük

ihtimalle sapkın bir geleneğe göre, Dacite Kilisesi'nde, din adamı olmayanlar Sabbat ayinlerinde kalkıp konuşamıyorlardı. Yani, şahsen Tann'nm sözcüsü olan mükemmel bir adam, etrafında gördüğü günahları ortaya dökemiyor ve ihbar edemiyordu. Bu konuda hissettiği sıkıntı yüzünden bazen haykıracak gibi oluyordu.

Son hafta durmaksızın at sürmüştü ve çok yorgundu. Nihayet liman kenti Melek'e yukarıdan bakan tepeyi gördüğünde, biraz rahatlamıştı.

Ardından diğerlerinin günahlarıyla ilgili tüm fikirleri aklından yok olup gitti. Cordz sendeleyen atını dizginlerken dehşet içinde gördüğü manzaraya bakakalmıştı.

Orada, kış güneşinin altında parıldayan denizin üzeri, muazzam bir filoyla kaplıydı. Sayısız gemi, Chyrellos Kilisesi'nin kırmızı ve altın renkli sancaklarıyla donanmış olarak kıyıdan aşağıya doğru, görkemli bir şekilde yelken açmıştı!

Mükemmel adam öylesine dehşete kapılmıştı ki, solunda bir yerlerde bir çobanın kaba saba kavahyla çaldığı sade Styric ezgisini duymadı bile. Bir süre en korkunç kâbusuna baktı, sonra ümitsizce atını mahmuzlayıp alarm vermek için dörtnala sürmeye başladı.

General Sirada, Dük Milanis'in küçük erkek kardeşiydi ve Pa-nem-Dea'daki asilere kumanda ediyordu. Kral Rakya, Scarpa'nın generallerinin çoğunun Arjuni olmasını ayarlamıştı. Sırada birtakım risklerin olduğunu biliyordu, ama soylu ailelerin oğullan bu alemde ilerlemek istiyorlarsa bazı riskleri göze almak zorundaydılar. Onlar için, konum ve mevki, kazanılması gereken şeylerdi. Sirada, bir meyhane orospusunun deli piçiyle çalışmanın ve ormanda kamp kurmanın rahatsızlıklarına günün birinde sıranın kendisine geleceğini düşünerek katlanmıştı.

Ve işte sırası gelmişti. Natayos'daki deli, nihayet harekete geçme emri vermişti. Sefer başlamıştı. Panem-Dea'da o gece kimse uyumamıştı. Sefer hazırlıkları karanlıkta yapıldı ve Sirada'nın kumandasındaki disiplinsiz ayak takımı, bir kez daha herhangi bir şeyi gürültüsüz yapamayacaklarını gösterdiler. General geceyi, haritalarını inceleyerek geçirdi. .

Strateji akıllıcaydı; bunu itiraf etmesi gerekiyordu. Scarpa ve diğer kuvvetlerle, Derel yakınlarında güçlerini birleştireceklerdi. Sonra kuzeye, Tamul Dağları'na doğru ilerleyerek Cynesgalılarla birleşeceklerdi. Oradan, Matherion'a son saldırıyı yapmak için To-sa'ya hareket edilecekti.

General Sirada'nın kendi stratejisiyse çok daha basitti. Scarpa Tosa'daki herhangi bir direnişi ezebilirdi, ama imparatorluk başkentinin ışıldayan kubbelerini görebilecek kadar yaşayamazdı. Si-rada hafifçe gülümseyerek cebindeki küçük zehir şişesini okşadı. Ordu Matherion'u ele geçirecekti, ama son saldırıyı idare eden ve kılıcını İmparator Sarabian'a sokan bizzat o olacaktı. Dük Milanis'in küçük erkek kardeşinin bu seferden beklentisi en azından küçük bir hükümdarlıktı.

Kapı çarpılarak açıldı, gözleri yuvalarından fırlamış ve suratı bembeyaz olmuş yaveri, içeri daldı. "Yüce Tanrım, Generalim!" diye viyakladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. "Ne cesaretle? Seni bunun için kamçılatacağım!"

"Saldırıya uğradık, Generalim!"

Sirada şimdi dehşet çığlıklarını duyabiliyordu. Hızla ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Gün henüz ışımamıştı, karanlık ormandan gelip Panem-Dea'nın evlerini ve yıkık duvarlarını bulanıklaştıran yapışkan bir sis üzerlerine sızıyordu. Karanlığı kızıl ışıklarıyla geri iten kamp ateşleri ve meşaleler yanmaktaydı, ama yaban otlarıyla kaplı sokaklarda başka ışıklar da vardı, yanmayan ya da titreşmeyen, solgun, soğuk ışıklar. Işık yaratıkları, ay kadar solgun bir şekilde Panem-Dea'nm sokaklarında iz sürüyorlardı. Generalin kalbi dehşetle doldu. Bu olanaksızdı! Parıldayan İnsanlar bir efsaneydi! Böyle yaratıklar yoktu!

Sirada dehşeti üzerinden atıp kılıcını sıyırdı. "Hızlı olun!" diye haykırdı darmadağın olmuş adamlarına. "Hizaya girin! Mızrakçılar öne!" Kaynaşan korkmuş bir kalabalık oluşturan dehşete düşmüş birliklerin arasından

kılıcını sağa sola savurarak kendine yol açmaya çalıştı. “Hizaya girin! Sıra olun!”

Ama kötü eğitimli adamların paniğe kapılmış yüzlerinde, ne bir mantık ne de otoritelerden korku izi vardı. Bağrışıp çağrışan kalabalık sadece yarıldı ve adamın diğer tarafa geçmesine izin verdi. Adam yeniden üzerlerine doğru koştu, kılıcıyla büyük yaylar çiziyor ve kendi adamlarını kesip biçiyordu.

Kendini düzeni sağlamaya öylesine kaptırmıştı ki, sol yanındaki kaburgalarının hemen altma saplanan bıçak darbesini hissetmedi bile. Hatta niye dizlerinin kıvrıldığını, askerlerinin ezici ayaklarının altına niye düştüğünü ve niye onların çığlıklar atarak ormanın derinliklerine kaçtıklarını bile anlamadı.

“Bu haritanın aslına sadık olduğuna emin misin, Tynian?” dedi Bergsten, ayağının altındaki minyatür dünyaya bakarak.

“Bu hayatınızda görebileceğiniz en aslına sadık harita efendim,” dedi Tynian. “Bhlokw büyüyü dokudu ve Troll Tanrıları ellerini yere daldırıp kıtanın şeklini hissettiler. İşte kıta bu - tüm ağaç ve çalıları da dahil olmak üzere. Her şey burada.”

“Cyrga dışında, Tynian-Şövalye,” diye düzeltti Engessa. Atan generali artık tamamen iyileşmişti ve her zamanki kadar formda görünüyordu. Ama yüzü biraz endişeliydi. İlk geldiğinde Kraliçesi onu kısaca selamlamıştı ve şimdi, açıkça onu görmekten kaçmıyordu.

Sephrenia, Aphrael’in mermeri tapmağmdaki sıraların birine oturmuştu ve gökyüzünden dökülen gökkuşağı renkli bir ışık, yüzünde dolaşıyordu. “Kıtayı yeniden yaratırken Schlee’nin Cyrga’yı hissedebileceğini ummuştuk, Ekselansları,” dedi, “ama Cyrgori’un yanılsatma mekanizması kusursuz görünüyor. Bir Troll büyüsü bile onu kıramadı.”

“Yapabildiğimiz en iyi tahmin nedir?” diye sordu Bergsten.

Aphrael, Bhlokw'un onlar için meydana çıkardığı küçük dünyada hafifçe yürüdü. Küçük Cynestra bölgesinin üzerine basarak güneye çölün ortasındaki dağlık bir araziye doğru yöneldi. "Bu civarda bir yerlerdeydi," dedi, belirsizce dağların üzerim göstererek.

"İdi ne demek?" diye sertçe sordu Bergsten.

Aphrael omuz silkti. "Bazen bir şeyleri oradan oraya taşırız."

"Koskoca kentleri mi?"

"Olabilir - ama bu kötü planlamayı gösterir."

Bergsten titredi ve uzun bir parça iple, minyatür kıta üzerinde mesafeleri ölçmeye başladı.

"Ben burada, Pela'dayım," dedi, orta Astel'de bir noktayı göstererek. "Cyrga bölgesinden üç yüz fersah uzaktayım, yani yolda Cynestra'yı zapt etmek için durmam gerekecek. Siz diğerleriniz daha yakındasınız, yani eğer hepimiz aynı anda orada olmak istiyorsak, sizlerin biraz yavaş gitmeniz gerekecek."

Aphrael omuz silkti. "Ben ayarlamaları yaparım."

Bergsten kıza şaşkın bir bakış attı.

"Kutsal Aphrael'in, zaman ve mesafeleri sıkıştırmak için bir yöntemi var, Ekselansları," diye açıkladı Sparhawk. "O "

"Bunları dinlemek istemiyorum, Sparhawk!" Ellerini kulaklarının üzerine yerleştirerek adamın sözünü kesti. "Beni buraya getirerek ruhumu yeterince tehlikeye soktun. Lütfen bana bilmem gerekmeyen şeyler anlatarak, daha fazk tehlikeye sokma."

"Nasıl isterseniz, Ekselansları" diye kabul etti Sparhawk.

Emban, Cynesga çölünün ortasında yükselen dağ silsileleri arasında dolanıp duruyordu. "Hepimiz bu dağlara tırmanacağız," dedi. "Uzman

sayılmam, ama hepimiz dağlann eteklerinde durup son saldırıyı yapmadan önce, herkesin oraya gelmesini beklesek iyi olmaz mı?”

“Hayır, Ekselansları” dedi Vanion, sertçe. “Dağ eteklerinden uzak duralım - en azından bir günlük ulaşım mesafesinde. Klael’in yaratıklarıyla karşılaşırsak, manevra yapacak araziye ihtiyacımız olacak. Bu olduğunda, etrafımda bol bol düz arazi olmasını istiyorum.”

Küçük şişman dinadamı titredi. “Asker sensin, Vanion.” Güneyi işaret etti. “İşte zayıf noktamız bu. Doğudan, kuzeydoğudan ve kuzeyden gelen iyi bir kuvvet yoğunluğumuz var, ama güneyi koruyacak kimsemiz yok.”

“Ya da batıyı,” diye ekledi Sarabian.

“Batıyı ben koruyacağım, Majesteleri,” dedi Bergsten. “Şövalyelerimi ve Peloileri tüm bu çeyreği kapamak için kullanabilirim.”

“Yani hâlâ güney açık,” diye fikir yürüttü Emban.

“Orası halledildi, Emban,” dedi Aphrael. “Stragen güney kıyısında beliren muazzam bir Kilise donanması hakkında hikâyeler uydurmaktaydı, ben de onu desteklemek için yanılsamalar yarattım. Troll’lerin Zhubay’ın kuzeyinde konuşlandırılmaları ne kadar sürer, Ulath?”

“Sadece Troll Tanrıları’m, çocuklarına Tamul Dağları’nda değil, orada ihtiyacımız olduğuna ikna edecek kadar,” dedi iri Thalesialı. “Yaklaşık bir gün. Bir kez ikna oldular mı, çocuklarını Yok-Za-man’m içine yerleştirirler. Arada sırada Troll’leri beslemek için durmamız gerekmese, göz açıp kapayana kadar Zhubay’da olabilirdik. Cyrga’nm nerede olduğunu bilseydim, yarm sabaha kadar bin beş yüz Troll ile birlikte kapılarında olurdum.”

“Aceleye gerek yok,” dedi Çocuk Tanrıça, çelik gibi bakışlarla etrafına bakmarak. “Hiç kimse - üstüne basarak söylüyorum, hiç kimse - Ehlana ve Alean’m güvenlikte olduğunu öğrenene kadar Cyrga’ya ilerlemeyecek. Gerekirse, size kuşaklar boyunca çölde halkalar çizdirebilirim, yani beni atlatıp yaratıcı olmaya kalkışmayın.”

“Elenia Kraliçesi senin için bu kadar önemli mi, Kutsal Kişi?” diye sordu Betuana, yumuşakça. “Savaş serttir ve biz de kayıplarımızı kabullenmek zorundayız.”

“Bu kişisel bir mesele, Betuana,” dedi kısaca, Aphrael. “Konumlarınız bunlar.” Minyatür kıtanın üzerine işaret etti. “Bergsten kuzey ve batıdan gelerek kentin bu kenarını tutacak; Ulath, Tynian ve Bhlokw Troll’leri Zhubay üzerinden getirip Betuana’nm Atanlarına sol koldan katılacaklar; Vanion doğudan gelecek, Kring ve Peloiler ona sol kanattan katılacak; Stragen, Beresa’daki o iğrenç Da-cite’i, Verel ve Kaftal civarındaki kıyılara çıkarma yapan milyonlarca Kilise Şövalyesi olduğuna inandırdı ve bu da Cynesga ordularının büyük kısmını oraya yönlendirecek. Hepimiz Cyrga’da birleşeceğiz. Mesafeler arasında bazı uyuşmazlıklar var, ama ben bunların çaresine bakacağım. Zamanı geldiğinde, hepiniz yerlerinizde olacaksınız - sizi teker teker alıp taşımam gerekse bile.” Birdenbire durdu. “Sorunun nedir, Bergsten? Bana gülme, yoksa seni burnundan tutup sallarım.”

“Gülmüyordum, Kutsal Kişi. Sadece onaylamak için gülümsü-yordum. Strateji ve taktik hakkında bunca şeyi nereden öğrendiniz?”

“Elenelerin savaş yöntemlerinizi, ateşi keşfettiğinizden beri izlemekteyim, Ekselansları. Birkaç numaranızı öğrenmem şart olmuştu.” Birdenbire Bhlokw’a döndü. “Ne?” diye sordu Trollce, rahatsız olmuş gibiydi.

“Ulath bana neler söylediğinizi söyledi, Çocuk Tanrıça. Bunları niye yapıyoruz?”

“Adi olanları cezalandırmak için, Troll Tanrıları’nm Rahibi.”

“Ne?” dedi Sparhawk, Ulath’a, şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde. “Ona ne diye hitap etti?”

“Oh?” dedi yumuşakça Ulath. “Bilmiyor muydun? Kıllı dostumuz makam sahibidir.”

“Onların da rahipleri var mı?”

“Elbette. Herkesin yok mudur?”

“Anakha’nın eşini çalan adi olanları cezalandırmak iyi bir şey,” dedi Bhlokw, “ama o kadar kişiyi toparlamamız gerekli mi? Khwaj adi olanları cezalandıracak. Şimdi Schlee’nin mevsimi ve av yoluna gitmemiz gerekiyor. Yavruları beslememiz lazım, yoksa ölürler ve bu da iyi olmaz.”

“Ah, tatlım,” diye mırıldandı Aphrael. ,

“Burada neler oluyor, Sör Ulath?” diye sordu Sarabian.

“Troll’ler avcı bir halktır, Majesteleri,” diye açıkladı Ulath. “Savaşçı değil. Savaş işinden anlamazlar. Öldürdüklerini yerler.”

Sarabian titredi.

“Bu çok ahlaklı bir şey, Majesteleri,” diye belirtti Ulath. “Bir Troll’ün bakış açısına göre, yiyecekleri ziyan etmek, caniliktir.”

Aphrael gözlerini kısarak, Troll Tanrıları’mn rahibine bakmaktaydı. “Bu dediğim, hem av yolunu izlemeye, hem de adi olanları cezalandırmaya aynı anda yarayacak, iyi bir şey,” dedi. “Bu şekilde avlanırsak, hem adi olanların canını yakacak hem de Schlee’nin mevsimi boyunca, yavrulara bol bol et götüreceğiz.”

Bhlokw söylenenleri gözden geçirdi. “İnsan-şeylerin avlanması basit -değil,” dedi şüpheyle. “Ama benim düşünceme göre, Tanrı -şeylerin avları daha da bâsit-değil.” Biraz düşündü. “Ama yine de, iyi. Etten de fazlasını sağlayan av, iyi bir avdır. Sen çok iyi avlanıyorsun, Çocuk Tanrıça. Biz seninle bir gün oturup yemek yiyelim ve eski avlardan konuşalım. Bunu yapmak iyidir. Böylece sürüdaş-lar birbirine yakınlaşır ve beraber daha iyi avlanırlar.”

“Bunu yapmaktan memnuniyet duyarım, Bhlokw.”

“Öyleyse yapacağız. Birlikte yememiz için bir köpek öldüreceğim. Köpek, domuzdan bile, yemek-için-iyi.”

Aphrael hafifçe bir kusma sesi çıkardı.

“Sürüdaşlarımızla kuş sesleriyle konuşursak, sende kızgınlık yapar mı, Bhlokw?” diye araya girdi Sparhawk. “Yakında avın başlama zamanı gelecek ve her şeyin hazır olması lazım.”

“Bende kızgınlık yapmaz, Anakha. Ulath bana, sizin ne söylediğinizi söyler.”

“İyi öyleyse,” dedi Sparhawk diğerlerine. “Cyrga’da nasıl buluşacağımızı hepimiz biliyoruz, ama aramızda önden gitmesi gerekenler var. Lütfen biz konumumuzu alana kadar, saldırıya geçmeyin. Ayaklarımızın altında dolaşarak, kalabalık yapmayın.”

“Kimi yanma alacaksın, Sparhawk?” diye sordu Vanion.

“Kalten, Bevier, Talen, Xanetia ve Mirtai.”

“Ben tam olarak-“

Sparhawk bir elini kaldırdı. “Seçimleri Aphrael yaptı Lordum. Eğer karşı çıktığınız bir nokta varsa, itirazınızı ona yapın.”

“Bu insanları yanma almak zorundasın, Sparhawk,” diye açıkladı Aphrael sabırla. “Almazsan, başarısız olursun.”

“Sen ne diyorsan öyle olsun, Kutsal Kişi,” diye teslim oldu adam.

“Yani, Berit ve benim önümde olacaksınız, değil mi?” dedi Khalad.

Sparhawk başıyla onayladı. “Diğer taraftakiler, bizim sizin arkanızdan gelmemizi bekliyor olacaklar. Eğer önde olursak, onları şaşırtabiliriz - en azından, öyle umuyoruz. Aphrael bizi doğrudan Vi-gayo’ya götürecek ve biz de biraz etrafa burnumuzu sokacağız. Bir sonraki mesajı taşıyan tip önceden oraya vardıysa Xanetia gitmeniz gerekecek bir sonraki noktayı okuyabilir. Er geç, birileri size, Cyrga’yı saklayan yanılsamanın anahtarını

verecektir ve ihtiyacımız olan bilgi de bu. Bunu ele geçirdikten sonra, gerisi kolay.”

“Onun kolay tanımlamasından hoşlanıyorum,” dedi Caalador Stragen’e.

Emban kaçınılmaz listesine bir not daha düştü. Sonra gırtlağını temizledi.

“Olması şart mı, Emban?” diye iç çekti Bergsten.

“Düşünmeme yardımcı oluyor Bergsten ve hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımıza emin olmamızı sağlıyor. Seni çok sıkıyorsa, dinleme.”

“İnsan-şeyler nasıl avlanacaklarına karar verirken, çok konuşuyorlar, U-lat,” diye dert yandı Bhlokw.

“Bunu yapmak, insan-şeylerin doğasında var.”

“İşte bu, insan-şeylerin avlanmasının çok fazla basit-değil olmasından. Benim düşünceme göre, onların avlarının basit-değil olması, öldürdüklerini yememeleri yüzünden. Anlamadığım nedenlerden öldürüyorlar. Benim düşünceme göre, insan-şeylerin “savaş” dedikleri çok kocaman bir adilik.”

“Niyetimiz Troll Tanrıları’nın rahibine kızgınlık yapmak değil,” dedi Bergsten, kusursuz bir Troll’ceyle. “İnsan-şeylerin savaş dedikleri, iki Troll sürüsü aynı av sahasında avlandığı zaman olan şeyler gibidir.”

Bhlokw bu konuda düşündü. Sonra, tüylü yüzüne bir kavrayış dalgası yayılırken homurdandı. “Şimdi aklıma girdi. İnsan şeylerin “savaş” dedikleri, düşünce avlamak gibi bir şey. Bu yüzden basit değil. Ama yine de çok konuşuyorsunuz.” Troll gözlerini kısıp Emban’a baktı. “İşte en kötüleri de bu,” diye ekledi. “Onun akıl karnı da, göbek karnı kadar büyük.”

“Ne dedi?” diye merakla sordu Emban.

“Pek doğru dürüst çevrilebilecek bir şey değil, Ekselansları,” dedi Ulath, tatlılıkla.

Emban ona hafifçe şüpheli bir bakış fırlattı ve ardından bir kez daha titizlikle işine döndü. Listesinde ilerlerken teker teker tüm maddeleri kontrol ediyordu. İşini bitirdiğinde etrafına bakındı. “Kimsenin aklına başka bir şey geliyor mu?”

“Belki,” dedi Sephrenia, hafifçe kaşlarını çatarak. “Düşmanlarımız, Berit’in gerçekten Sparhawk olmadığını biliyorlar, ama Sparhawk’in onun arkasından gelmekten başka bir şansı olmadığını düşüneceklerdir. Bu inancı desteklemek işe yarayabilir. Bhelliom’un sesini ve duygusunu taklit etmenin bir yolunu bildiğimi düşünüyorum. Eğer işe yararsa, düşmanlarımız, Sparhawk’in, Vanion’un idaresinde çölde ilerleyen şövalyelerin arasında olduğunu düşünecekler. Onu aramaktansa, bizim üzerimizde yoğunlaşacaklar.”

“Kendini tehlikeye atıyorsun, Sephrenia,” dedi Aphrael.

“Bu pek yeni bir şey olmaz,” diye gülümsedi. “Ve yapmaya çalıştığımız şeyin ne olduğunu düşünürsen, hiçbir yer güvenli sayılmaz.”

“Bitti mi öyleyse?” dedi Engessa ayağa kalkarak.

“Belki, dost Engessa,” diye cevapladı Kring. “Birbirimize dikkatli olmamızı söyleyeceğimiz bir iki saati hesaba katmazsan.”

Engessa omuzlarını dikleştirip döndü ve doğrudan Kraliçesine baktı. “Emirleriniz nelerdir, Betuana-Kraliçe?” diye sordu askeri bir resmilikle.

“Talimatımız, bizimle Sarna’ya dönmenizdir, Engessa-Atan.” dedi Kraliçe soylu bir katılıkla doğrularak. “Orada ordularımızın kumandasını alacaksınız.”

“Emriniz yerine gelecektir, Betuana-Kraliçe.”

“Döner dönmez, eşim Krala koşucular yollayacaksınız. Ona artık Tosa’nm tehdit altında olmadığını bildirin. Parıldayan insanlar Scarpa ile ilgilenecekler.”

Kumandan katı bir şekilde başıyla onayladı.

“Ayrıca, ona kuvvetlerine Sarna’da ihtiyaç duyduğumu söyleyin. Orada asıl savaş için hazırlanacağız ve o da, kumandayı devralmak için orada olmalı.” Bir an durdu. “Sizin liderliğinizden memnun olmadığımız için değil, Engessa-Atan, ama Kral And-rol’dür. Siz iyi hizmet ettiniz. Atan kraliyet ailesi size minnettardır.”

“Görevimi yaptım, Betuana-Kraliçe,” dedi kumandan, yumruğunu selamlamak amacıyla göğüs zırhına vurarak. “Şükran gerekmez.”

“Ah, tatlım,” diye mırıldandı Aphrael.

“Sorun nedir?” diye sordu Sephrenia.

“Hiçbir şey”

Yirmi İkinci Bölüm

“ONLAR KESİNLİKLE CHACOLE ve Torellia, Sarabian,” dedi birkaç gün sonra Elysoun. “İşleri az çok idare eden, Chacole. O daha yaşlı ve kurnaz. Yabancılar genellikle doğrudan ona gidiyor. Bir süre başbaşa konuşuyorlar, sonra da Chacole Torellia’yı çağırıyor. Daha önce birbirlerini hiç böyle sevmezlerdi, ama şimdi gece gündüz kafa kafaya veriyorlar.”

“Belki de talimatları evlerinde alıyorlardır,” diye fikir yürüttü Sarabian. “Cynesga Kralı Jaluah, Chacole’nin ağabeyi ve Torellia da, Arjuna Kralı Rakya’nın kızı. Neyin peşinde olduklarını çıkarabilir misin?”

Kız kafasını olumsuzca salladı. “Henüz çok erken.”

“Erken mi?”

“Yine kadın politikaları. Biz erkeklerden daha dolambaçlı hareket ederiz. Chacole, başka müttefikler aramadan önce her şeyi yerli yerine oturtmak istiyor. Torellia, onun kontrolünün altında, ama genişleme çalışmalarına başlamaya henüz hazır değiller.”

“Alt mevkidekinin Torellia olduğuna emin misin?”

Kız başıyla onayladı. “Chacole’nin hizmetkârları, onunkilere efendilik taslıyor. Bu, Kadınlar Sarayı’ndaki ilk egemenlik işaretidir. Cieronna’nm hizmetkârları tamamen çekilmezler, çünkü o ilk eş ve biz hepimiz, ona bağlıyız - Liatris dışında, elbette.”

“Elbette,” diye gülümsedi Sarabian. “Aklı başında kimse, Liatris’e ters davranmaz. Son zamanlarda kimseyi öldürdü mü?”

“Geçen yıl Cieronna’nm uşağını doğradığından beri hayır.”

“Bir fikrim var. Liatris’i de bu işe dahil etsek mi?”

Elysoun kafasını olumsuz anlamda salladı. “Belki daha sonra, ama bu aşamada değil. Atana Liatris fazla doğrudandır. Eğer ona bu konuyu açarsam, gidip Chacole ve Torellia’yı öldürür. Liatris’i işin içine katmadan önce Chacole’nin bana yaklaşmasını bekleyelim.” “Chacole’nin sana yaklaşacağından emin misin?” “Hemen hemen. Benim hizmetkârlarımın onunkilere göre daha fazla hareket serbestliği var - sosyal aktivitelerim yüzünden.” “Bu yaptıklarını tanımlamanın oldukça hassas bir yolu.” “Benimle evlendiğinde bir Valesia’lı olduğumu biliyordun, Sarabian ve geleneklerimizi de. Bu yüzden bölgede benim hizmetkârlarımın lafı geçiyor. Gelenek hep böyle olagelmiştir.” Kral iç çekti. “Şu anda kaç kişi var, Elysoun?” “Aslında hiç kimse.” Kız gülümsedi. “Gerçekten anlamıyorsun, değil mi, Sarabian? Bu küçük maceraların en zevkli kısmı daima entrikalar olmuştur ve ben bu siyaset oyunlarına bol bol katılıyorum.” “Kendini biraz tedariksiz hissetmiyor musun?” “Dayanabiliyorum,” diye omuz silkti. “Ve tamamen çaresiz kalırsam sana güvenebilirim, değil mi?” Adama cilveli, küçük bir gülümseme yolladı.

“Eyi, Efendi Valash,” diye homurdandı Caalador, karmakarışık depodaki iskemlesinde arkasına yaslanarak. “Burdaki yaşlu Vymer, didi ki, sen bilgi içn eyi para veryomuşun, ve kenni gözlerimnen gör-düüm günebatı Atan’da olupbiten baz şeleri duyma isteybilimişin.”

“İkiniz uzun zamandır tanışıyorsunuz, değil mi?” dedi Valash.

“Ooo, bittabi, Efendi Valash. Ben ve Vymer ço eskiyiz. Matherion’daki velvelee kada gideriz - o bi de ben bi de Fron bi de Reldin - bi de bikaç başka herf - İçişlerinin herfleri üzermize atladıında. O gece bi alay eelence yaptıydık, size diyim. Her ne halse, askerle üzermizden attıktan sona, hepimiz ayrılıp dörtbiyana daaldık. Ka-nudan kaçıyoken, birbirinnen öbek olmak iç iyi fikr diil.”

Stragen, dikkatle Valash’m yüzünü seyrederek, mumun oluşturduğu ışık halkasının dışında oturuyordu. Caalador, Valash’in süre-giden aldatılması işinde Sparhawk ve Talen’in yerini doldurmak için yeni gelmişti ve Stragen bir kez daha, dostunun elinin ne kadar hafif olduğuna şaşırıyordu. Valash, Caalador’un aksanının kolay halksı çekiciliğiyle dalıp gitmiş gibiydi. Stragen şapşalca konuşulmasını horgörürdü, ama işe yaradığını kabullenmek zorundaydı. Her zaman hakikiymiş, yapmacıklıktan uzakmış görünüyordu.

“Fron nerede sahi?” diye sordu Valash.

“O bi de Reldin, bi hafa önce sıvıştıla. Bufya gelirkene, Delo’da bi meyhanee uğramıştım ve orda bi herf vadi, her tarfa polis diye bağrı-yo, meyhaneciye Fron’u ve yarındaki oolanı taarif ediyodu, ben de burya geligelmez, onara bunu didim, onarda bildi ki demir aim vakti gelmiş. Hernehalse, burdaki Vymer didi ki, sen ööle orda burda olup bitenneri mera ediyomuşun, Matherion’dan tüydüğümden beri, bi-iki şey gördüm ki, o da diyo ki, senn için kıymeti olumuş.”

“Seni dinleyeceğim, Ezek,” dedi Valash, koma halindeki Ogerajin uykusunda konuşmaya başladığında kafasını kaldırarak.

“İyi mi?” diye sordu Stragen.

“Bir şeyi yok. Bunu hep yapar. Devam et, Ezek.”

“Eyi, efenim, bikaç hafa öncedi galba, Atan’da tabanvay gidiyo-dum, Astel’den geçip Darsos’a varıveriim diyodum - kanun peşimde olduundan falan. Dağ tepe giderkene, dağdan iniyodum ki, bi de ne görüm, bissürü Atan, yanni dünyada bu kadarı vamıdır, bilemem - yani, millece, her yere, nerye baksan, Atan! Hepicii de savaş vitesine takmış ve cidden pis görünüyola ve hiç dostaane diille.”

“Tüm Atan ordusu mu?” diye haykırdı Valash.

“Bana daaçok kocıman devler milletinin hepici toplanmış göç etyola gibi geldi ya, Efendi Valash. Hayaatınnda bööle çoğunu topluca görmemişindir!”

“Tam olarak neredeydiler?” diye sordu heyecanla Valash.

“Şinci, efenim, yani annadım kadarınna, tam da Cynesga sınırı yakındaydıla - Zhubay diye küçük bi ye va ya, na oradalarda. Şö-öle elinizin altına bi hartanız vasa, tam yirini gösteriim.” Caalador gözlerini kısarak Dacite’e baktı. “Ne dirsin, bu bili nekada eder?” Valash kesesine uzanırken tereddüt bile etmedi. “Çok garipti, Domi Tikume,” dedi dostuna Kring. Aphrael’in adasındaki toplananın ertesi günü, savaşçüarının başında Cynesga çölüne doğru at sürüyorlardı. “Çocuk Tanrıça hepimizin rüya gördüğünü söyledi, ama gerçek gibiydi. Otların ve çiçeklerin kokusunu bile alabiliyordum. Daha önce rüyamda böyle kokular almamıştım.” “Oraya gitmenin sapkınlık olmadığına emin misin, Domi Kring?” Tikume şüpheyle baktı. Kring güldü. “Eğer öyle ise, refakatimdekiler de fena değildi. Emban ve Bergsten de oradaydı. Neyse, sen ve ben, Cynesga’ya yaptığımız akınlara devam edeceğiz. Sonra ilerleyip çölün ortasındaki dağlara at süreceğiz. Biz oraya varana kadar, Prens Sparhawk’in Cyrga’nın yerini tam olarak belirleyeceğini umalım.”

Önlerinden giderek, güneş altında, kavrulmuş çölü tarayan öncülerden biri dörtnala dönüyordu. “Domi Tikume,” dedi saflara girerken. “Onları bulduk.”

“Neredeler?” diye sordu Tikume.

“İki mil ilerimizde kurumuş bir dere yatağı var, Domi. Oraya gizlenmişler. Sanırım bize pusu kurmayı planlıyorlar.”

“Ne tip askerler bunlar?” diye sordu Kring.

“Cynesga süvarileri ve geçen sefer ölümüne koşturduğumuz o çelik maskeli koca adamlar. Biraz piyadeleri de vardı, ama onlarm nereli olduğunu çıkaramadım.”

“Göğüs zırhları? Kısa etekler? Yüksek sorguçlu miğferler ve büyük, yuvarlak kalkanlar?”

“Aynen öyle, Domi Kring.”

Kring eliyle tıraşlı kafasını oğuşturdu. “Su yatağı ne kadar geniş?”

“50 adım kadar, Domi.”

“Eğri büğrü mü? Oldukça derin mi?”

Öncü başıyla onayladı.

“Bu gerçekten bir pusu” dedi Kring. “Atlılar herhalde onları görmemizi istiyorlar, sonra bizi deliğe çekecekler. Onları izlersek piyadelerle burun buruna geleceğiz. Klael’in askerlerini açık arazide ölümüne koşturmuştuk, artık bizi kapalı bir yere sokmak istiyorlar.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Tikume.

“Bu su yatağından uzak duracağız, dost Tikume. Kanattan atlılar göndererek süvarilerini yok ettir. Onları katledeceğiz, böylece Klasl’in askerleri açığa çıkacaklar.”

“Cyrgailere ne olacak? Bunlar da karşımıza çıkıp duran geçmişten gelen o adamlardan mı?”

“Sanmıyorum. Burası Cynesga’nın içleri, yani Cyrga’dan gelen canlı askerleri olmalı.” Kring birdenbire durdu ve bir sırıtış, yavaşça yüzünden geçti. “Aklıma bir şey geldi. Kanattan atlılarını gönder, dost Tikume. Bana planımı yapmam için biraz zaman ver.”

“Pis pis sırıtıyorsun, dost Kring.”

“Bazen oldukça pis biri adam olabiliyorum, dost Tikume,” dedi Kring, sırıtışı daha da genişleyerek.

“Esir tacirleri,” dedi Mirtai, vahanın etrafına kümelenmiş evlerden oluşan köye doğru kahverengi kıraç topraklarda yavaşça ilerleyen kervana, kayalıklı tepeden bakarak. Arjuni ormanının nemli havasından Cynesga çölünün kıraç ortamına aniden geçmek, Sparhawk’a hafif bir baş ağrısına mal olmuştu.

“Bu kadar uzaktan nasıl anlayabildin?” diye sordu Bevier.

“Şu kukuletalı siyah cübbeler,” dedi, saklandıkları kayanın arkasından bir kez daha bakan kız. “Esif tacirleri, Cynesga’ya gelirken bunları giyerler, böylece yerel otoriteler onları rahatsız etmez. Cynesga, esir ticaretinin resmi olduğu tek yerdir. Diğer krallıklar bu ticarete karşıdır.”

“Aklıma bir şey geldi, Sparhawk,” dedi Bevier. “Bizim de siyah cübbelerimiz olsaydı, çölde dikkat çekmeden hareket edebilirdik.”

“Biz pek Arjuniye benzemiyoruz, Bevier,” dedi Kalten.

“Benzememiz de gerekmiyor,” dedi Talen. “Beresa’da duyduğum kadarıyla, çölde esirleri çalmak için kervanlara saldırılar düzenleyen yağmacı çeteleri var, yani Arjuni esir tacirleri, mallarını korumaları için, her ırktan eli silah tutan adamı kiralıyorlar.”

“Yaa,” dedi Kalten. “Şu siyah cübbeleri nereden bulabiliriz?”

“Ben şurada onlardan yüz tane falan görebiliyorum,” dedi Bevier, kervanı göstererek.

“Eleneler,” diye iç çekti Xanetia, gözlerini yukarı yuvarlayarak.

“Neredeyse Sephrenia gibi konuşmaya başladın, Anarae,” dedi Sparhawk, hafif bir gülümsemeyle. “Gözden kaçırdığımız nedir?”

“Her renk ve koyulukta cübbe işimizi görür, Anakha,” diye sabırla açıkladı kadın, “ve kesinlikle vahanın yakınındaki Viga-yo’dan alınabilir.”

“Siyah olmaları lazım, Anarae,” diye karşı çıktı Bevier.

“Renk bir ışık işidir, Sör Bevier ve ben de ışığı kontrol etme konusunda bir uzmanım.”

“Ah,” dedi adam. “Bunu düşünmemiştim.”

“Bunu fark etmiştim - anında.”

“Nazik ol,” diye mırıldandı adam.

Bergsten’in şövalyeleri ve Peloi müttefikleri bulutlu, soğuk bir akşamüstü, birkaç günlük zorlu bir yolculuk gibi görünen bir sürüşün ardından Cynesga sınırını geçtiler ve Cynestra’nm başkentine doğru güneydoğuya at sürdüler. Peloi öncüleri önden gidiyordu, ama o gün hiçbir direnişle karşılaşmadılar. Kamp kurdular, nöbetçiler dikip erkenden yattılar.

Kamplarını toplayıp ertesi gün gibi görünen zamanda yola çıkmalarının üzerinden pek vakit geçmemişti ki, Daiya sıranın önünde at süren Heldin ve Bergsten’e katılmak için geri dönüyordu. “Öncülerim bir mil kadar önümüzde askerlerin biriktiğini bildirdiler, efendim,” diye rapor verdi.

“Cynesgalılar mı?” diye sordu Bergsten hızla.

“Öyle görünmüyor, efendim.”

“Git bir bak, Heldin,” diye emir verdi Bergsten.

Pandion başıyla onayladı ve atını, çeyrek mil .önlerindeki, kayalık tepeye doğru mahmuzladı. Döndüğünde yüzü sararmıştı. “Başımız belada,

Ekselansları,” diye homurdandı. “Doğu Zemoch’da karşılaştığımız o canavarlardan burada da var.”

Bergsten oldukça vahşi bir küfür savurdu. “Her şeyin fazla iyi gittiğini biliyordum.”

“Domi Tikume bizi bu yabancı askerlere karşı uyarmıştı,” dedi Daiya. “Bizim onlarla başa çıkabileceğimizi söylersem, size ayıp etmiş olur muyum? Domi Tikume ve Domi Kring, bize işe yarar görünen birtakım taktikler verdiler.”

“Zerre kadar ayıp olmaz, dost Daiya,” dedi Bergsten. “Bu canavarlarla son karşılaşmamızdan pek muzaffer bir şekilde ayrılmadık, yani bizim taktiklerimizden daha işe yarayan taktikler olduğunu görmek ilgimi çeker.”

Daiya klan şefleriyle kısa bir görüşme yapıp Heldin’i, Bergsten’i ve şövalyelerin bir kısmını seyretmeleri için tepeye çıkardı.

Bergsten, ağır savaş atlarına binmiş zırhlı şövalyelere göre, hafif süvarilerin avantajlarını anında gördü. Üstlerine yapışan zırhlar giymiş devasa askerler, mızraklı Peloilerin keskin saldırıları karşısında şaşırmış gibiydiler. Azap çektiricilerine çaresizce yaklaşabilmek için ileri atıldılar, ama Peloilerin kedi ayaklı atları fazla hızlıydı. Mızraklar çalışmaya başladı ve muazzam canavarların giderek daha çoğu bu ölümcül yağmurun altında kaldı.

“Tüm numara onları koşmaya zorlamak, efendim,” dedi Daiya. “Yakın savaşta çok tehlikeliler, ama nefesleri güçlü görünmüyor, yani koşturmak bir kavgada hiç o kadar tehlikeli değiller.”

“Vanion bunu söylemişti,” dedi Bergsten. “Domi Tikume size . nefeslerinin kesilmesi için ne kadar zaman gerektiğini söyledi mi?”

“Belli bir şey söylemedi, efendim.”

Bergsten omuz silkti. “Sorun değil, dost Daiya. Bol bol açık arazimiz var ve vakit hâlâ erken. Gerekirse, bütün gün koşturabiliriz.”

Devam eden saldırıların etkisiyle, devasa askerler, karmakarışık bir koşturmacayla ilerlediler, korkunç silahlarını.sağa sola sallayarak korkutucu savaş naraları atıyorlardı.

Peloiler bu meydan okumalara kulak asmayıp vur kaç taktiklerine devam ettiler.

Sonra, dayanmanın sınırlarına gelmişçesine yaratıklar ayaklarını sürüyerek kaçtılar.

“Bu uygun bir yöntem,” dedi Sör Heldin, gümbürtülü, bas sesiyle. “Ama farklı bir donanıma ihtiyacımız var.”

“Sen neden bahsediyorsun, Heldin?” diye sordu Bergsten.

“Geleceğe bakıyorum, Ekselansları. Eğer bu yaratıklar standard bir demirbaş olacaklarsa, birkaç şeyi değiştirmemiz gerekecek. Kilise Şövalyeleri’nin birkaç bölüğünü, hafif süvari olarak eğitip donatmak fena bir fikir olmayabilir.”

“Heldin,” dedi Bergsten, sertçe. “Bu şeyler standard demirbaş haline gelirse, bunun nedeni savaşı kaybetmemiz olacaktır. O noktada, Kilise Şövalyesi kalmış olacağını düşünmene neden olan nedir?”

“Çekiliyorlar, efendim!” diye bağırdı Daiya. “Kaçıyorlar!”

“Ama nereye kaçıyorlar, Daiya?” dedi Bergsten. “Onları hava öldürüyor ve hava her yerde. Nereye gidebilirler, Daiya? Nereye?”

“Nereye gidebilirler?” diye soruyordu Kring, Klael’in askerleri, beceriksizce Peloilerin önünden çöle doğru kaçarlarken.

“Kimin umurunda?” diye güldü Tikume. “Bırak kaçsınlar. Hâlâ o deliğe doldurulmuş Cyrgailerimiz var. Arka sıralardan kurnaz bir alt rütbeli onları talan etmeye vakit bulamadan, onları yerlerinden kıpırdatsak iyi olur.”

Cyrgailer, zamanın başından beri aynı stratejiyi uyguluyorlardı. Düzenli olarak ilerliyor, adım adım yürüyor, geniş, yuvarlak kalkan-lar�yla kendilerini koruyarak uzun mızraklarını önlerinde tutuyorlardı. Peloiler üstlerine atladığında durup sıralarını sıklaşüracaklardı.

On sıra diz çöker, kalkanlarını birleştirip mızraklarını kaldırırdı. Arkalarındaki sıralar kapanır, onlar da kalkanlarını birleştirip mızraklarını önlerinde tutarlardı.

Kesinlikle güzeldi - ama süvarilere karşı hiç işe yaramıyordu.

“Onların koşmasını sağlamalıyız, dost Tikume!” diye bağırdı Kring, yeniden toplanmış Cyrgai birliklerine doğru dörtnala giderlerken. “Bir sonraki saldırıdan sonra, çocuklarını biraz daha geri çek! Bu antik herifler böyle kümelenip dururlarsa, bir şey yapamayız! Onları koştur!”

Tikume haykırarak bazı emirler verdi ve süvarileri taktiklerini değiştirip birkaç yüz yarda geri çekildiler ve Cyrgaileri üzerlerine gelmeye zorladılar.

“Sınıra ne kadar var?” diye sordu Tikume.

“Kim bilir? Konuştuğum kimse tam olarak emin değildi. Ama yakınız. Onları koştur, Tikume! Koştur!”

Peloiler atlarını çevirip kıraç topraklarda, doğuya doğru dörtnala kaçmaya başladılar.

Cyrgai bölüklerinden zayıf bir zafer çığlığı yükseldi ve trompetleri yeniden üflendi. Antik askerler, adım ve sıraları hâlâ mükemmel bir düzgünlükte koşu düzenine geçtiler. Çavuşlar kesik ve kuvvetli bir ahenkle bağırdılar ve kıraç zemin, yarım Cyrgai çizmeleri altında, koca bir davulun dövülmesi gibi inledi. Ve ardından sanki sessiz, devasa kanatlar güneşin önünü kapatmış gibi kış öğlesinin ışığı kararıverdi. Soğuk bir rüzgâr çölü yalarken insanlığın tüm kederinin toplamı gibi görünen bir inilti ortalığı kapladı.

Birdenbire nefesleri kesilen Cyrgailer, dizi dizi, yığılıp öldüler, sersemleyerek yere düşüp kör gibi arkalarından gelen yoldaşlarının ayakları altında ezildiler. Gelenler de, onlar gibi, şaşkınlık içinde yerdekilerin üzerlerine düştüler.

Sapsarı olup titreyen Kring ve Tikume, kadim Styric büyüsü öldürücü işini yaparken, korkudan donakalmış bir şekilde bakıyorlardı. Derken, geri dönüp doğuya doğru at sürerlerken, acı verici ölümlerine körlemesine giden mükemmel askerlere sırtlarını döndüler.

“Bu giysiler Arjuna ve Tamul Diyarı için yeterince iyi, komşu,” dedi Sparhawk. Aynı gün, bir dükkân sahibiyle konuşuyordu. “Ama bir kum fırtınasında pek işe yaramazlar. Şu an üstümde olan, sırtıma iki kilo tozun girmesini sağladı.”

Dükkân sahibi dirayetle başını salladı. “Diğer ırklar bizim geleneksel giyimimize gülerler, iyi efendim. Ama gülüşleri genellikle kum fırtınalarımıza ilk kez yakalandıklarında boğazlarında kalır.”

“Rüzgâr burada daima eser mi?” diye sordu Talen.

“Tam olarak değil, genç efendi. Akşam üstleri en kötüsüdür.” Sparhavvk’a baktı. “Kaç giysiye ihtiyacınız var, iyi efendim?”

“Altı kişiyiz, komşu ve hiçbirimiz de birbirimizi aynı kıyafeti paylaşmak isteyecek kadar sevmiyoruz.”

“Tercih ettiğiniz bir renk var mı?”

“Tozu diğerlerinden daha iyi engelleyen bir renk var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Öyleyse herhangi bir renk olabilir.”

Adam deposuna koşturup bir deste güzel katlanmış giysiyle döndü. Gülümseyip ellerini birbirine sürttü ve fiyat konusunu açtı.

“Sana kazık attı, biliyor musun?” dedi Talen, tıkış tıkış dükkândan tozlu sokağa çıktıklarında.

“Herhalde,” diye omuz silkti Sparhawk.

“Bir gün sana pazarlığın ince noktalarını öğretmem gerekecek.”

“Gerçekten önemli mi?” dedi Sparhawk, Cynesgalı cübbelerini terkisinin arkasına bağlarken. Etrafına bakındı. “Anarae?”

“Buradayım, Anakha,” diye cevap verdi kadının sesi.

“Bir şeyler bulabildin mi?”

“Hayır, Anakha. Belli ki haberci henüz gelmemiş.”

“Berit ve Khalad hâlâ birkaç günlük uzaklıktalar, Sparhawk,” dedi Talen sessizce. “Ve burası da, mesajcının etrafın tadını çıkarmak için erkenden gelmek isteyeceği çekicilikte bir yer değil.” Kış güneşi altında keyifsiz görünen palmiye ağaçlarına ve beyaz evler öbeğinin ortasındaki çamurlu gölcüğe baktı.

“Çekici olsa da, olmasa da, kalmak için bir neden bulmamız gerekecek,” dedi Sparhawk. “Haberci buraya gelmeden ve Anarae Xanetia onun düşüncelerini dinlemeden gidemeyiz.”

“Ben tek başıma kalabilirim, Anakha. Buradaki kimse benim varlığımı fark edemez, yani korunmaya ihtiyacım yok.”

“Bir arada kalacağız, Anarae,” dedi Sparhawk. “Kibarlık işte, anlarsın ya. Bir Elene centilmeni, hiçbir hanımı eşliksiz bırakmaz.”

Bir tür şarap dükkânı ya da meyhaneye benzeyen gölgeli bir sundurmada bir tartışma çıkmıştı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun, Echon!” diye bağırdı vızıltılı sesli, yamalı, pis bir giysisi olan yaşlı bir adam. “Buradan Sarna Nehri’ne en az yüz mil var ve orasıyla burası arasında, hiç su yok.”

“Sen ya çok içiyorsun ya da çok fazla güneşte durmuşsun, Za-gorri,” diye hırladı, güneşin kuruttuğu, zayıf, koyu mavi giysili bir adam olan Echon. “Benim haritama göre oraya altmış mil var - daha fazla değil.”

“Haritayı çizeni ne kadar iyi tanıyorsun? Ben tüm hayatımı burada geçirdim ve Sarna’nm buraya ne kadar uzaklıkta olduğunu biliyorum. Yine de, buyur git. Yanma da sadece altmış mil yetecek kadar su al. Katırların ölecek ve sen de son kırk mil boyunca kum içeceksin. Benim için sorun yok, seni zaten pek sevmem. Ama sözlerimi unutma, Echon. Oradaki Vigay Kuyusu’ndan Sarna’nm kıyılarına kadar yüz mil var.” Ve yaşlı adam, boz renkli gölcüğe tükürdü.

Talen birdenbire gülmeye başladı.

“O kadar komik olan nedir?” diye sordu Sparhawk.

“Yine şansımız yaver gitti, saygıdeğer şefim,” dedi oğlan keyifle. “Eğer burada işimiz bittiyse, niye diğerlerinin bizi bekledikleri yere dönmüyoruz? Hepimiz iyi bir gece uykusu çekmek isteriz -ne de olsa, sabah erkenden yola çıkacağız.”

“Ya? Nereye?”

“Cyrga’ya, tabii. Gitmek istediğimiz yer orası değil miydi?”

“Evet, ama Cyrga’nın nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun, Sparhawk. Cyrga’ya giden yolu biliyoruz - en azından ben biliyorum.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“ÖLÜMÜ İYİ MİYDİ?” dedi Betuana. Yüzü solgundu, ama bunun dışında bir sıkıntı belirtisi göstermiyordu.

“Ona layık bir ölümdü, Betuana-Kraliçe” diye cevapladı Haberci. “Bir yarığın dibindeydik ve Klael-Canavar yarığın duvarlarını yıkıp üzerimize yuvarlıyordu. Androl-Kral canavara saldırdı ve böyle yapması sayesinde ölecek olan birçok kişi kaçabildi.”

Kadm söylenenleri düşündü. “Evet,” diye onayladı sonunda. “Ona layık bir ölümmüş. Ordu hareket edebilecek durumda mı?”

“Çok yaralımız var, Betuana-Kraliçe ve binlercemiz de yarığa gömüldü. Emirlerinizi beklemek üzere Tualas’a geri çekildik.”

“Birkaç kişiyi, yaralılara bakmaları için orada bırak, geri kalanını buraya getir. Tosa artık tehlikede değil. Esas tehlike, burada.”

“Emredersiniz, Kraliçem.” Yumruğunu göğüs zırhına vurarak selamladı.

Atan Kraliçesi ayağa kalktı, hâlâ solgun olan yüzü tepkisizdi. “Kendi başıma kalıp olup bitenleri gözden geçirmeliyim, Itagne-Elçi,” dedi sonunda resmi bir şekilde.

“Uygundur, Kraliçe,” dedi Itagne. “Yasınızı paylaşıyorum,”

“Ama suçumu paylaşmıyorsunuz.” Dönüp yavaşça çıktı.

Itagne Engessa’nm taşlaşmış yüzüne baktı. “Sanırım diğerlerine haber versem iyi olur,” dedi adam.

Engessa başıyla onayladı.

“Ayrılmadan önce haberciyle görüşebilir misin, Engessa?” diye sordu. “Lord Vanion, stratejisini değiştirmeden önce birtakım verilere ihtiyaç duyacaktır.”

“Sizin için bu bilgileri sağlayacağım, Elçi,” dedi Engessa başını hafifçe eğerek ve dışarı çıktı.

Itagne küfredip yumruğunu masaya vurdu. “Tam zamanıydı!” diye köpürdü. “Şu salak, kendini öldürtmeden önce biraz beklese ne olurdu!”

Betuana’nın hiçbir hatası yoktu. Kadının Engessa için endişelenmesinin onur kinci bir tarafı yoktu ve sadece birkaç hafta sonra olay unutulup gitmiş olacaktı - temelinde yatan kişisel duygularla beraber. Ama tam da bu özel zamanda Androl’ün ölmesi - Itagne tekrar küfretti. Atan Kraliçesi’nin ayakta kalması şarttı ve bu kriz onu etkisiz hale getirebilirdi. Itagne’nin bütün bildiklerinden yola çıkarak söyleyebileceği kadanyla, şu anda odasında, kendisini kılıcının üzerine atmaya hazırlanıyordu. Ayağa kalkıp kalem kâğıt aradı. Burada, Sarna’da her şey parçalanmadan Vanion’a haber ulaştırmalıydı.

“Her şey/yaşlı adam ‘Vigay Kuyusu’ dediğinde yerine oturdu,” dedi Talen. “Ogerajin de tam olarak aynı terimi kullanmıştı.”

“Bu kadar çok şey ifade ettiğini bilmiyordum,” dedi Mirtai şüpheyle. “Cynesgalılar tüm bu çöl kaynaklarına ‘kuyu’ derler. Herhalde bu suyu da, Vigay adlı bir adam keşfetmiştir.”

“Ama önemli olan, onun Ogerajin’in bahsettiği işaretlerden biri olması,” dedi Bevier. “Konu nasıl açılmıştı?” diye Talen’e sordu.

“Stragen ve ben, Valash için masallar düzüyorduk. Ogerajin, Ve-rel’den yeni gelmişti ve sakince çürüyen beyniyle bir kenarda oturuyordu. Stragen Valash’a, güya bir yerlerde kulak misafiri olduğu bir şeyleri anlatıyordu - güya adamın teki, Scarpa’mn Cyrga’dan gelecek talimatları beklediğini söylemiş. Bilgi toplamaya çalışıyordu ve Valash’a, Cyrga’ya gitmek için hangi yolun izlenmesi gerektiğini sordu. İşte o sırada Ogerajin konuya daldı. Sayıklamaya başladı, Vigay Kuyusu’ndan, Tuz Ovalan’ndan ve bir masal kitabından çıkmışa benzeyen başka bir sürü yer adlarından bahsediyordu. Ben onun sadece çılgınlıktan saçmaladığını sandım, ama Valash çok heyecanlanıp susturmaya çalıştı. Bu yüzden deli adamm sözlerini daha dikkatle dinledim. Bana öyle geldi ki, Stragen’e, Cyrga’ya gitme konusunda çok net talimatlar veriyordu, ama talimatların hepsi masal kitabından alınmışa benzeyen isimlerle karışmıştı. Vigay Kuyusu meselesi

bende, talimatların ilk bakışta göründüğü kadar karışık ve bulanık olamayabileceği gibi bir his uyandırmıştı.”

“Tam olarak ne dedi, genç Talen?” diye sordu Xanetia.

”Yol Vigay Kuyusu’nun yakınındadır,” dedi. Sonra Valash onu susturmaya çalıştı, ama o devam etti. Stragen’e, Cyrga’ya gidebilmesi ve Cyrgon’un önünde eğilmesi için talimatlar vermek istediğini falan söyledi. Ona, Vigay Kuyusu’ndan kuzeybatıya doğru, Yasak Dağlar’a gitmesini söyledi.”

Sparhawk haritasını gözden geçirdi. “Orta Cynesga’da birkaç tane sıradağ var ve bu da Aphrael’in adadayken gösterdiği genel bölgeye giriyor. Başka ne dedi, Talen?”

“Ordan burdan bahsedip durdu. Yasak Dağla/dan, Cyrgon’un Sütunları’ndan bahsetti. Sonra kendisini aştı ve Tuz Ovaları’nı anlattı. Stragen’e dediğine göre, bu tuz ovalarından, Yasak Dağları görebilmeniz gerekiyormuş. Sonra Parlak Beyaz Sütunlar ve Kemikler Ovası gibi şeyler vardı. Kemiklerin, ‘ölüme kadar, Cyrgon’un Seçilmişleri için çalışan kölelere’ ait olduğunu söyledi. Belli ki, Cyrga’da bir köle öldüğünde kentten çıkarılıp çöle atılıyor.”

“Öyleyse, o kemiklik kentten oldukça uzakta olmalı,” diye fikir yürüttü Kalten.

“Yerine oturuyor, Sparhawk,” dedi ciddiyetle Bevier. “Cynesgalıların kendileri de büyük oranda göçebedir ve çok fazla köleye ihtiyaçları yoktur. Ogerajin, ‘Cyrgon’un Seçilmişleri’nden bahsetmiş. Bunlar Cyrgailer olmalı ve köleleri satın alanlar da bence onlar.”

“Yani bu gördüğümüz köle kervanları Cyrga’ya gidiyor demek, değil mi?” dedi Talen heyecanla.

“Ve kuzeybatıya gidiyorlardı,” dedi Mirtai. “Ogerajin’in sayıkladığı yöne.”

Sparhawk eyer çantasına gidip haritasını çıkardı. Haritayı açtı ve çöl rüzgârı kenarlarını havalandırmasın diye, sıkı sıkıya tuttu. “Cyrga’nm, Orta Cynesga’daki şu dağların oralarda olduğunu biliyoruz,” diye fikir yürüttü. “Her durumda, bu yöne gideceğiz. Ogerajin sadece sayıklamışsa ve talimatları hiçbir yere varmıyorsa bile, talimatları izleyerek doğru bölgeye gidiyor olacağız.”

“Bu da, burada oturup Khalad ve Berit’i beklemekten iyidir,” dedi Kalten sabırsızlıkla. “Bir şeyler yapmam gerek - çölde daireler çizsem bile.”

Sparhawk tek kelime etmeden, elini dostunun omzuna koydu. Kendi çaresiz endişesi de Kalten’inki kadar yakıcıydı ama bu duyguyu uzağında tutması gerektiğini biliyordu. Çaresiz adamlar hata yaparlardı ve bu noktada bir hata, Ehlana’nm mahvına sebep olabilirdi. Duyguları ona çığlık çığlığa batırıyorlardı, ama o kararlı bir şekilde onları beyninin ayrı bir bölmesine zorla tıkarak kapıyı sıkı sıkı kapıyordu.

“Eğer bunu yaparsak, Anakha çok memnun olacak,” diye Troll dilinde konuştu, muazzam varlıklarla, Ulath.

Av Tanrısı Ghworg, karanlık bir şekilde homurdandı. “Anak-ha’nın düşüncesi rüzgâr gibi,” diye yakındı. “Bize önce, ‘İnsan-şeylerin Tamul Dağları dediği yere gidin ve Cyrgon’un çocuklarını öldürün,” dedi. Şimdi de ‘İnsan-şeylerin Zhubay dediği yere gidin ve Cyrgon’un çocuklarını öldürün,” diyor. Bizim, Cyrgon’un hangi çocuklarını öldürmemizi istediğine karar veremiyor mu?”

“Av böyle yapılır, Ghworg,” diye açıkladı Tynian. “Cyrgon’un çocukları, kızıl geyikler, gibi hep aynı arazide otlamıyorlar. Cyrgon’un çocukları, mevsim değiştikçe, daha iyi otlaklar bulabilmek için oradan oraya göç eden ren geyikleri gibiler. Önce otlamak için bu yere, Tamul Dağları’na gelmişlerdi, ama şimdi Zhubay denen yere otlamaya gittiler. Eğer onları bu Tamul Dağlan denen yerde avlamaya çalışırsak öldürüp yiyecek av bulamayacağız.”

“İyi konuştu,” dedi Yemek Tanrısı Ghnomb. “Değişen Anak-ha’nm düşünceleri değil, avladığımız yaratıkların yolları değişiyor. Avlanmanın

yolu, bize, onları öldürüp yemek için otladıkları yere gitmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Bu av giderek daha da basit-değil oluyor,” diye homurdandı Ghworg.

“Bunun nedeni, insan-şeylerin, geyik-şeylerden daha basit-değil olmaları,” dedi Ateş Tanrısı Khwaj. “Deira’dan-Tynian’m düşüncesi iyi. Av olmayan yerde avlanan yemek yiyemez.”

Ghworg bu konuda kafa yordu. “Avın yolunu izlemeliyiz,” diye karar verdi. “Çocuklarımızı, Cyrgon’un çocuklarını avlasınlar diye, Zhubay denen yere götüreceğiz. Onlar oraya otlamaya gelince de öldürüp yiyeceğiz.”

“Bunu yapmanız bizi çok memnun eder,” dedi Tynian, kibarca.

“Çocuklarımızı Hareket-Etmeyen-Zaman’a koyacağım,” dedi Ghnomb. “Cyrgon’un çocukları oraya varmadan, Zhubay denen yerde olacaklar.”

Buz Tanrısı Schlee, devasa parmaklarını toprağa soktu. Toprak hafifçe sarsıldı ve kıtanın resmine dönüştü. “Bize göster, Thalesia’dan-Ulath. Zhubay denen yer nerede?”

Ulath minicik Atan dağlarının güneybatı kıyısına doğru bir miktar ilerledi, dikkatle yere bakmaya devam ediyordu. Sonra durdu, eğilip Cynesga Çölü’nün biraz kuzey ucuna doğru giden bir noktaya dokundu. “İşte burada, Schlee,” dedi.

Av Tanrısı Ghworg ayağa kalktı. “Çocuklarımızı oraya götüreceğiz,” diye bildirdi. “Haydi Anakha’yı memnun edelim.”

“Bizi gözetliyorlar, Vanion,” dedi Sephrenia yavaşça.

Adam atını onunkine yaklaştırdı. “Styricler mi?” diye fısıldadı.

“Biri,” dedi kadın. “Pek becerikli sayılmaz.” Hafifçe gülümsedi. “Dikkatini çekmek için, kafasına bir tane indirmem gerekebilir.”

“Ne gerekirse yap, aşkım,” dedi adam. Omuzunun üzerinden şövalyelerine baktı ve sonra gözlerini önüne dikti. Dağlardan iniyorlardı ve Sarna Vadisi genişlemeye başlamıştı. “Yarın köprüye varırız. Nehri geçtikten sonra, Cynesga’da olacağız.”

“Evet, tatlım,” dedi kadın. “Haritayı gördüm.”

“Niye büyüyü yapmıyorsun?” diye önerdi Vanion. “Oradaki beceriksiz Styric’imize aldığı ücretin karşılığını ödemesi için bir şans tanıyalım.” Kadına sıkıntılı bir şekilde baktı. “Bu konuda çelişki içindeyim, Sephrenia. Klasl hâlâ orada bir yerde ve eğer Sparhaw’in da Bhelliom’la birlikte yanımızda olduğunu düşünüyorsa, üzerimize çökecektir.”

“Hem öyle, hem böyle olmaz, Vanion,” dedi kadın keyifli bir gülümsemeyle. “Beni hiç gözünün önünden ayırmayacağını söylemiştin, yani eğer tehlikeli yerlere gitmek konusunda ısrarcıysan ben de gitmek zorunda kalacağım. Şimdi eğer izin verirsen şu Styric’i uyandıracağım.” Yumuşakça Styric dilinde konuşurken bir yandan da parmaklarıyla büyüyü dokuyordu.

Vanion şaşırmıştı. Büyülerin çoğunu tanımakla övünürdü ama bu daha önce görüp duymadığı bir büyüydü. Daha dikkatle izledi.

“Boş ver,” dedi Sephrenia, büyüyü yarıda bırakarak. “Bunu bilmen gerekmez.”

“Ama - “

“Sadece şu tarafa bak, Vanion. Bu büyüyü yardım almadan da yapabilirim.” Bir an durdu. “Beni anlamaya çalış, tatlım. Ne de olsa bir kızın, birkaç sırrı olmalıdır.”

Adam gülümseyip başını çevirdi.

On yarda kadar önlerinde, havada belirsiz bir dalgalanma oldu ve sonra, sanki gerçekten oradaymış gibi, Sparhawk’in her zamanki kötü huylu aygırına binmiş olarak belirdiğini gördü. Görüntü öylesine gerçekti ki,

sinekler bile atın çekimine kapılmıştı. “Muhteşem!” diye haykırdı Vanion. Denemek için bir düşünce yolladı ve Sparhawk’in tanıdık varlığını hissetti. “Gerçeği bilmeseydim, orada olduğuna yemin edebilirdim. Yanılsamayı sürdürebilir misin?”

“Tabii ki,” dedi kadın sinir bozucu bir rahatlıkla. Ve sonra güldü, uzanıp adamın yanağını sevgiyle okşadı.

“Niye bu kadar geç kaldın?” diye sordu Talen, Çocuk Tanrıça ertesi sabah Vigayo’nun dışındaki kamplarında belirdiğinde.

“Çok meşguldüm,” dedi kız küçük bir omuz silkmeyle. “Bu oldukça karmaşık bir iş, biliyor musun? Hepimiz oraya aynı zamanda varmak istiyoruz, değil mi? Burada sorun nedir, Sparhawk?”

“Değişiklik olsun diye şansımız biraz yaver gitti, Kutsal Kişi,” diye yanıtladı Sparhawk. “Talen ve ben dün köydeydik, köylülerden birinin vahalarına Vigay Kuyusu dediğini duyduk.”

“Eee?”

“Niye ona hikâyeyi anlatmıyorsun, Talen?”

Genç hırsız, Ogerajin ve Stragen’in Beresa’daki sohbetlerini anlattı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kalten, Çocuk Tanrıça’ya.

“Haritası olan var mı?” diye sordu kız.

Sparhawk eyer çantasına gitti, sıkıca rulo yapılmış haritasını çıkarıp getirdi.

Kız haritayı açıp önünde diz çöktü ve birkaç dakika gözden geçirdi. “Orada bazı tuz düzlükleri var,” diye belirtti sonunda.

“Ve doğru yöndeler,” diye dikkat çekti Bevier.

“Ogerajin oraya gitmişti,” diye ekledi Talen. “En azından gittiğini söylüyor, yani yolu bilmesi gerekir, değil mi?”

“Ayrıca Kuzeybatıya doğru giden bir köle yolu var,” dedi Mir-tai. “Buraya ilk geldiğimizde o tarafa giden bir kervan görmüştük ve Ogerajin de, Cyrgailerin köleleri olduğunu belirtmiş. Köle kervanlarının Cyrga’ya gitmesi akla yakın, değil mi?”

“Bütün bu spekülasyonları bir delinin sayıklamalarından çıkardığınızı biliyorsunuz, değil mi?” dedi Flüt, eleştirircesine.

“Bizi onaylayan bazı noktalar var, Aphrael,” diye hatırlattı Sparhawk. “Köylüler vahaları için Ogerajin’in kullandığı terimi kullandılar, tuz düzlükleri onun söylediği yerde ve köleler de o yöne gidiyor. Ben doğruluğunu kabul etmeye meyilliyim.”

“Cyrga’nın orta Cynesga’da olduğunu sen söyledin,” diye hatırlattı Kalten. “Ve orası da, tüm bunların gösterdiği nokta. Ogerajin bir şeyleri eksik bırakmış olsa bile Cyrga bölgesinde olacağız. Yani hedefimize, şimdi olduğumuzdan daha yakın olacağız.”

“Zaten hepiniz kararınızı verdiyseniz, beni ne diye rahatsız ettiniz?” Kızın sesi biraz alınmış gibiydi.

Talen sırıttı. “Sana söylemeden tüymenin kibar olmayacağını düşündük, Kutsal Kişi.”

“Senden bunun öcünü alacağım, Talen,” diye tehdit etti kız.

“Kervan sence şu anda ne kadar önümüzdedir?” diye Mirtai’ye sordu Sparhawk.

“On fersah. En fazla on iki. Köle kervanları hızlı hareket etmez.”

“Sanırım en iyi fırsatımız bu,” diye karar verdi Sparhawk. “Haydi şu giysileri giyip işe başlayalım. Kervanın birkaç fersah gerisinden gideceğiz ve bizi gören olursa kervandan kopmuş olduğumuzu sanacak.”

“Her şey boş durmaktan iyidir,” dedi Kalten.

“Nedense böyle hissedeceğinden emindim,” dedi Sparhawk.

“Burada mahkûmlardan pek farkımız yok,” dedi İmparatoriçe Chacole, eliyle Kadınlar Sarayı’nm lüks mobilyalarını göstererek. Chacole, otuzlu yaşlarına girmiş olgun bir Cynesgahydı. Sesinden tembel bir memnunsuzluk akıyordu, ama Elysoun’a bakarken gözleri sert ve kurnazca parlıyordu.

Elysoun omuz silkti. “Benim istediğim yere gelip gitmekte hiç sorunum olmadı.”

“Sen Valesialı olduğun için böyle,” dedi İmparatoriçe Torellia, gücenmiş bir sesle. “Sana, bizlere tanınmayan izinler veriliyor. Bence bu adil değil.”

Elysoun tekrar omuz silkti. “Adil olsun olmasın, âdet böyle.”

“Niye senin bizlerden daha fazla özgürlüğün olsun ki?”

“Çünkü benim daha hareketli bir sosyal yaşantım var.”

“Kadınlar Sarayı’nda sana yetecek kadar erkek yok mu?”

“Sinsileşme, Torellia. İnandırıcı olabilecek kadar yaşlı değilsin.” Elysoun beğeniyle Arjuni Imparatoriçesi’ne baktı. Torellia yirmilerinin ortasında incecik bir kızdı ve tüm Arjuni kadınları gibi itaatkârdı. Charcole belli ki bundan yararlanıyordu.

“Kimse Cieronna’mn hareketlerini kısıtlamıyor,” dedi Chacole.

“Cieronna ilk eş,” diye yanıtladı Elysoun, “ve en yaşlımız. Başka hiçbir şeye değilse bile, yaşma saygı duymalıyız.”

“Yaşlı bir Tamul cadısının uşağı olmayacağım!” diye parladı Chacole.

“Senin uşağı olmanı istemiyor, Chacole,” dedi Elysoun. “Sayabileceğinden çok uşağı var zaten - eğer Liatnis sayılarını biraz daha

azaltmadıysa. Cieronna’mn tek istediği bizimkilerden daha süslü bir taç ve resmi törenlerde bizim önümüzde yürümek. Kendisi Matherion’daki en zeki kişi değil.”

Torellia kıkırdadı.

“İşte Gahennas geliyor,” diye tısladı Chacole.

Koca kulaklı Tega İmparatoriçesi, çenesine kadar insanın tenini dağlayan yünlere bürünmüş olarak yüzünde tatsız bir ifadeyle onlara yaklaştı. Üstünde pek kıyafet olmayan Elysoun’u ne zaman görse, yüzüne böyle bir ifade yerleşiyordu. “Hanımlar,” diye küçük bir baş hareketiyle selamladı.

“Bize katıl, Gahennas,” diye davet etti Chacole. “Siyaset konuşuyorduk.”

Gahennas’m patlak gözleri parladı. Tegalılar siyaset solurlardı.

“Chacole ve Torellia kocamıza bir dilekçe vermeyi düşünüyorlar,” dedi Elysoun. Kollarını kaldırıp gerindi ve kelimenin tam anlamıyla çıplak göğüslerini Gahennas’in gözüne sokarak esnedi.

Gahennas hızla gözlerini ondan kaçırdı.

“Özür dilerim, hanımlar,” dedi Elysoun. “Dün gece pek uyumadım da.”

“Bir güne bu kadar şeyi nasıl sığdırıyorsun?” diye iğneleyici bir şekilde sordu Gahennas.

“Bu bir zamanlama meselesi, Gahennas,” dedi Elysoun omuz silkerek. “Zamanım iyi kullanırsan birçok şeyi halledebilirsin. Niye bunu bırakmıyoruz tatlım? Sen beni onaylamıyorsun bu benim hiç umurumda değil. Birbirimizi asla anlayamayacağız, öyleyse niye bu konuda boşuna zaman kaybediyoruz?”

“Sen imparatorluk bölgesinde istediğin yere gidebilirsin, değil mi, Elysoun?” dedi Chacole, kışkırtıcı bir şekilde.

Elysoun, gülümsemesini saklamak için bir kez daha esniyor-muş gibi yapü. Chacole nihayet asıl noktaya gelmişti. Elysoun da, bunun ne kadar zaman alacağını merak etmişti zaten. “İstediğim gibi gidip gelebilirim. Sanırım tüm casuslar peşimde koşturmaktan yoruldular.”

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Tabii ki, hayatım. İhtiyacın olan nedir?”

“Cieronna beni sevmiyor, casusları her gittiğim yerde takip ediyor. Şu sıralar, bilmesini istemediğim bir işin içindeyim.”

“Bak sen, Chacole! Artık eğlence için biraz daha ileri gitmeye karar verdiğini mi söylüyorsun?”

Cynesga İmparatoriçesi, espriyi anlayamamayarak boş boş baktı.

“Hadi, yapma,” dedi Elysoun, sırnaşarak. “Hepimizin burada, Kadınlar Sarayı’nda özel eğlencelerimiz var. Gahennas’m bile.”

“Kesinlikle benim yok!” diye karşı çıktı Tegalı.

“Gerçekten mi, Gahennas? Senin yeni yaverini gördüm. Tamamen şehvet dolu. Yeni aşığın kim, Chacole? Muhafızlardan kuvvetli genç bir teğmen mi? Onu senin için saraya sokmamı mı istiyorsun?”

“Öyle bir şey değil, Elysoun.”

“Elbette, değil,” diye onayladı Elysoun, ağır bir alayla. “Peki, Chacole. Aşk mektuplarını senin için taşıyacağım - ona o kadar yaklaşmamı tehlikeli bulmayacağma eminsen. Ama niye gözün o kadar uzaklarda, sevgili kız kardeş? Gahennas’m sevimli genç yaveri var, eminim onu iyi eğitmiştir - öyle değil mi, Gahennas?” Bir kaşını dalga geçercesine kaldırdı. “Söyle bana hayatım. Bakir miydi? - yani onu ele geçirmeden önce, demek istiyorum.”

Gahennas, Elysoun’un alaycı kahkahası ardında çınlarken, olay mahalinden kaçıyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“İKİ KELİMEYDİ SANIRIM,” diye ısrar etti Kalten. Aynı akşamüstü, Vigayo’nun birkaç mil dışındaydılar. “Koç’un Boynuzu. İki.”

“Bu bir parola, Sör Kalten,” dedi Talen, açıklamaya çalışarak. “Koçboynuzu. İşte böyle.”

“Sen ne dersin, Sparhawk?” dedi Kalten. “Bir arada mı yazılır, ayrı ayrı mı?” Üçü de, yol kıyısına, bir mezar oluşturacak kadar taş yığmayı yeni bitirmişlerdi ve Talen’le Kalten, oğlanın hazırladığı kaba mezar taşı üzerinde tartışıyorlardı.

“Ne fark eder ki?” diye omuz silkti Sparhawk.

“Yanlış yazılırsa, Berit yanından geçip giderken fark etmeyebilir,” dedi Talen.

“Fark edecektir,” dedi Sparhawk. “Berit akıllıdır. Sadece, mezarın üzerine sarı taşlarla yaptığımız düzenlemeyi bozmayın yeter.”

“Khalad’m, bu taşların ne anlama geldiğini anlayacağına emin misin?” diye sordu Talen, şüpheyle.

“Baban anlardı,” dedi Sparhawk. “Ve eminim Khalad’a da, tüm sık kullanılan işaretleri öğretmiştir.”

“Ben hâlâ iki kelime olduğunda ısrarlıyım,” dedi Kalten.

“Bevier,” diye seslendi Sparhawk.

Cyrinic Şövalye, yüzünde soran bir ifadeyle sahte mezara yaklaştı.

“Bu ikisi, ‘Koçboynuzu’nun nasıl yazılacağı üzerinde tartışıyorlar,” dedi Sparhawk. “Akademisyen sensin. Meseleyi sen hallet.”

“Ben yanlış yazdığını söylüyorum,” dedi gaddarca Kalten. “İki kelime şeklinde yazılması gerekir, değil mi?”

“Eee …” diye kaçamak bir cevap verdi Bevier. “Bu konuda, iki farklı düşünce okulu vardır.”

“Niye bunu onlara yolda anlatmıyorsun?” diye önerdi Mirtai. Sparhawk Xanetia’ya baktı. “Yapma,” diye uyardı. “Yapmamı istemediğin nedir, Anakha?” dedi masumca kadın. “Gülme. Gülümseme bile. Yoksa daha da beter olurlar.”

Üç hafta kadar sonra olabilirdi, olmayabilirdi de. Bergsten, gerçek zamanı izlemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Onun yerine, ciddi bir dinsel memnunsuzlukla, Cynestra kentinin çamur duvarlarına ve kendisine doğru gelen mide bulandıracak kadar genç, sağlıklı kişiye bakıyordu. Bergsten düzenli bir dünyaya inanırdı ve düzen ihlalleri sinirini bozardı.

Kız çok uzun boyluydu, altın rengi bir cildi, gece karası saçları vardı, ayrıca son derece güzeldi ve mükemmel kasları vardı. Bir barış bayrağı altında Cynestra’nın ana kapısından çıkmış, onları karşılamak için rahat bir tavırla koşmaktaydı. Aralarında kısa bir mesafe bırakarak önlerinde durdu. Bergsten, Sör Heldin, Daiya ve Tamul çevirmenleri Neran, kızla görüşmek için öne doğru at sürdüler. Kız uzun uzun Neran’la konuştu.

“Gözlerini ait oldukları yerde tut Heldin,” diye mırıldandı Bergsten.

“Ben sadece “

“Ne yapmakta olduğunu biliyorum. Yapma.” Bergsten bir an durdu. “Niye bir kadın göndermişler merak ediyorum.”

Elçi Fontan ile beraber gönderilmiş ince yapılı bir Tamul olan Neran, geri döndü. “O Atana Maris,” dedi. “Burada, Cynestra’da-ki Atan garnizonunun kumandanı.”

“Bir kadın?” Bergsten irkilmişti.

“Atanlar için alışılmadık bir durum değil, Ekselansları. Bizi beklemekteymiş. Dışişleri Bakanı Oscagne, geleceğimizi haber vermiş.”

“Kentteki durum neymiş?” diye sordu Heldin.

“Kral Jaluah geçtiğimiz aydan beridir Cynestra’ya sessiz bir şekilde birlikler yollamaktaymış. Atana Maris’in garnizonunda bin Atan var ve Cynesgalılar onların hareket özgürlüğünü kısıtlamaya çalışıyorlarmış. Bütün bunlar onun sabrını fena halde taşırmış. Bir hafta kadar önce neredeyse kraliyet sarayına karşı harekete geçecekmiş, ama Oscagne biz gelene dek beklemesini söylemiş.”

“Kentten nasıl çıkabilmiş?” diye homurdandı Heldin.

“Bunu sormadım, Sör Heldin. Terbiyesizlik etmek istemedim.”

“Yani, niye onu durdurmaya çalışmamışlar?”

“Eğer bunu yapsalardı ölürlerdi.”

“Ama o bir kadın!” diye belirtti Bergsten.

“Atanları pek tanımıyorsunuz, değil mi, efendim?” dedi Daiya.

“Onlar hakkında çok şey işittim, dost Daiya. Bu hikâyeler, bana delice abartılmış gibi geldi.”

“Hayır efendim, abartılmış değiller,” dedi sertçe Daiya. “Bu kızın ününü duydum. Tüm Atan ordusundaki en genç garnizon kumandanıdır ve bu konumunu tatlılıkla, hanımefendilikle kazanmadı. Duyduğum kadarıyla, tamamıyla vahşiymiş.”

“Ama öyle güzel ki,” diye karşı çıktı Heldin.

“Sör Heldin,” dedi Neran sertçe. “Ona hayranlık duyarken kol ve omuzlarının yapısına da dikkat etmeyi ihmal etmeyin. O kız bir boğa kadar güçlü ve onu kızdırırsanız sizi paramparça eder. Itag-ne’yi az kalsın öldürüyormuş - ya da öyle diyorlar.”

“Dışişleri Bakanı’run ağabeyini mi?” diye sordu Bergsten.

Neran başıyla onayladı. “Bir görev için buraya gelmiş ve kenti olağanüstü hal altına sokmaya karar vermiş. Bunun için Atana Maris’in yardımına ihtiyacı varmış, böylece kızı baştan çıkarmış. Kızm tepkisi heyecanlı - ama çok kaslıymış. Onun yanında çok dikkatli olun, beyler. Onun dostu olmak da, düşmanı olmak kadar tehlikelidir. Benden size talimatlarınızı vermemi rica etti.”

“Talimat mı?” diye patladı Bergsten. “Kadınlardan emir almam!”

“Ekselansları,” dedi Neran. “Cynestra hâlâ olağanüstü hal durumunda yani güç Atana Maris’in elinde. Kenti size teslim etmesi emrini almış, ama size, kendisi tüm direnişi ezene kadar kentin dışında beklemeniz talimatını verdi. Kenti size bir hediye olarak sunmak istiyor - hoş ve düzenli bir şekilde. Lütfen planını bozmayın. Ona gülümseyip kibarca teşekkür edin ve o sokakları temizlemeyi bitirine kadar burada bekleyin. Cesetleri düzgün yığınlar halinde dizmeyi bitirdiğinde, sizi içeri davet edecek ve kenti size devredecektir - büyük ihtimalle Kral Jaluah’ın kafasıyla beraber. Biliyorum, size durum garip görünebilir, ama Tanrı aşkına, onu kızdıracak bir şey söylemeyin. Sizinle de, herhangi biriyle olduğu kadar kısa sürede savaşa girebilir.”

“Ama öyle güzel ki,” diye tekrar karşı çıktı Heldin. Berit ve Khalad atlarından inerek atlarına su içirmek için vahanın kenarına gittiler. Teorik olarak, Vigayo’ya bu kadar çabuk varabilirlerdi. “Burada olup olmadığını söyleyebilir misin?” diye mırıldandı Khalad.

Berit başını olumsuz anlamda salladı. “Sanırım bu onun Styric olmadığı anlamına gelir. Bize gelmesini beklemek zorundayız.” Etrafındaki alçak

palmiye ağaçlarının gölgesine sığınmış birkaç beyaz duvarlı eve baktı. “Buralarda han gibi bir şey var mı?”

“Sanmam. Vahanın diğer yanında bir sürü çadır görüyorum. Etrafa bir sorarım, ama pek ümitlenme.”

Berit omuz silkti. “Neyse. Daha önce de çadırda kalmıştık. Nereye çadır kurmamıza izin vereceklerini öğren.”

Vigayo köyü, vahanın doğu kısmına yığılmıştı, tüccarların ve göçebelerin geçici çadırlarıysa, aslında orta boy bir artezyen havuzu olan şeyin batı kıyısı boyunca dizilmişti. Berit ve Khalad atlarını bağladılar, çadırlarını suyun yanma kurdular ve gölgede oturup beklemeye başladılar. “Sparhawk’m buralarda olup olmadığını anlayabilir misin?” diye sordu Khalad.

Berit başını olumsuz anlamda salladı. “Buradan geçip gitmiş olabilir. Ya da köyün dışındaki tepelerin birinden gözetliyordur. İnsanların, burada olduğunu bilmelerini istemeyebilir.”

Güneşin batışından bir saat kadar sonraydı ve alacakaranlık vahanın üzerine çökerken çizgili bol bir giysi içindeki bir Cynesgalı çadırlarına yaklaştı. “İçinizden birinin Sparhawk olup olmadığını sormam söylendi,” dedi hafif aksanlı bir sesle.

Berit ayağa kalktı. “Benim adım Sparhawk olabilir, komşu.”

“Olabilir mi?”

“Senin sorma tarzın böyleydi, dostum. Bana bir notun var. Niye onu uzatıp yoluna devam etmiyorsun? Konuşacak başka bir şeyimiz yok, değil mi?”

Habercinin yüzü sertleşti. Elini giysisinin içine soktu, katlanıp mühürlenmiş bir parşömen çıkardı ve isteksizce, Berit’in ayaklarının dibine attı. Sonra döndü ve yürüyüp gitti.

“Biliyor musun, Berit,” dedi Khalad yumuşakça. “Bazen Sparhawk’tan bile daha itici olabiliyorsun.”

Berit sırıttı. “Biliyorum. Ününü bozmamaya çalışıyorum.” Eğilip parşömeni yerden alarak mührü kırdı. Saç buklesini çıkardı ve kısa mesajı hızla okudu.

“Eee?” diye sordu Khalad.

“Ayrıntılı bir şey yok. Kuzeybatıya giden bir kervan yolu olduğunu söylüyor. Onu izlememiz gerekiyormuş. Yolda yeni talimatlar alacağız.”

“Kentten çıkınca büyüyü kullanıp Aphrael ile görüşmemiz güvenli olur mu?”

“Sanırım. Eminim, burada, Cynesga’da büyüyü kullanmamam gerekseydi, bunu söylerdi.”

“Pek bir seçeneğimiz yok. Sparhawk’m buraya varıp varmadığını, yolda mı yoksa burda mı olduğunu bilmiyoruz ve onlara, bu yeni talimatlar hakkında haber ulaştırmalıyız.”

“Bu gece yola çıkmamız gerekir mi sence?”

“Hayır. Karanlıkta fazla dolanmayalım. Yolumuzu kaybedebiliriz ve bu çölde boşluğun dışında bir şey yok.”

“Berit’i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam,” diye ısrar ediyordu birkaç gün sonra, Elysoun. “Ondan çok hoşlanıyorum.”

“Bir süre önce, onun Sparhawk’m yerine geçtiğini öğrendiler,” dedi Barones Melidere. “Onu zaten içinde olduğundan daha büyük bir tehlikeye atmıyorsun. Chacole’ye onun kılık değiştirdiğini anlatman, kadını, onun tarafına geçtiğine ikna edecektir - böylece sen de, önemli bilgilere ulaşabilirsin.”

“Onları, kocanın sana tamamen vurulmuş olduğuna inandırmak isteyebilirsin,” diye ekledi Emban. “Bırak, sana her şeyi anlattığına inansınlar.”

“Bana vurgun musun Sarabian?” diye muzipçe sordu Elysoun.

“Tamamıyla, hayatım,” dedi İmparator. “Sana tapıyorum.”

“Ne hoş söyledin.” Kız, sıcacık gülümsedi.

“Daha sonra, çocuklar,” dedi Melidere, alnı konuya yoğunlaşmaktan kırışmıştı. “Chacole’ye Berit’in kılık değiştirmesinden bahsederken, Daconia Körfezi’ndeki Kilise donanması hakkında da birkaç ipucu ver. Stragen bu özel yalanı büyük bir dikkatle yaymaya uğraşıyor, yani biz de veriyi onaylamış olalım. Onlara Berit meselesini anlattıktan sonra, senin filo hakkındaki hikâyene de inanacaklardır.” imparatora baktı. “Onlara söyleyeceğimiz ve bize zarar vermeyecek başka bir şey var mı? Doğruluğunu kanıtlayabilecekleri bir şey?”

“Önemli olması şart mı?”

“Pek değil, ama doğru olan bir şey. Karışımı tamamlamak için, bir gerçeğe daha ihtiyacımız var.”

“Karışım mı?”

“Bu bir tarif gibidir, Majesteleri,” diye gülümsedi kadın. “Bir parça yalana, iki parça gerçek; iyi karıştır ve sun. Karışımı iyi hazırlarsanız, hepsini yutacaklardır.”

Günün ağarmasıyla yola koyuldular. Alçak bir tepeye tırmanarak önlerinde uzanan uçsuz bucaksız, dümdüz, ölü beyazlığa baktıklarında güneş daha yeni doğmuştu. İklim gibi zaman da tüm anlamını kaybetmişti.

“Buradan yazın geçmek istemezdim,” dedi Kalten.

“Öyle,” diye onayladı Sparhawk.

“Köle tacirlerinin yolu buradan kuzeye kıvrılıyor,” diye belirtti Bevier, “belki bu düzlüklerin etrafından dolaşıyorlar. Bir Cynesga devriyesi bizi oralarda çevirirse, onları izlediğimiz kervandan olduğumuza ikna etmekte zorlanabiliriz.”

“Yolumuzu kaybettiğimizi söyleriz, olur biter,” dedi Kalten, omuz silkerek. “Bırak konuşma işini ben yapayım, Bevier. Zaten hep kaybolurum, yani oldukça ikna edici olabilirim. Düzlüğün diğer tarafı ne kadar uzağımızda, Sparhawk?”

“Haritama göre, yirmi beş fersah kadar.”

“Zorlasak bile, iki gün,” diye hesapladı Kalten.

“Hem de, etrafımız tamamen açık,” diye ekledi Bevier. “Bir örümceği bile saklayamazsm-” Lafını yarıda kesti. “Bu ne?” diye sordu, dağlık batı ufkundaki yoğun bir ışık huzmesini göstererek.

Talen gözlerini kısıp ışığa baktı. “Sanırım, aradığımız işaret bu.”

“Bunu nereden çıkardın?” dedi Kalten şüpheyle.

“Doğru yönde, değil mi? Ogerajin Vigayo’dan kuzeybatıya Tuz Ovalan’na doğru gitmemizi söylemişti. Sonra da, ‘Tuz Ovaları’mn ardında, önündeki ufukta Yasak Dağlafın karanlık silueti belirecektir ve Cyrgon dilerse parlak beyaz sütunları seni saklı kentine götürür,’ demişti. Dağlar orada ve eğer bu ışık tam onların ortasından geliyorsa, sütunlardan geliyor olması gerekmez mi?”

“Adam deliydi, Talen,” diye karşı çıktı Kalten. “Belki,” dedi Sparhawk, “ama tarif ettiği her şey, tam olması gerektiğini söylediği yerde. Şansımızı bir deneyelim. Hâlâ doğru yönde kalmış oluruz.”

“Başımıza bela açabilecek tek şey yardımsever bir Cynesga devriyesine rastlamamız ve onların bize, son birkaç gündür peşinden gittiğimiz kervana kadar eşlik etmeleri olur,” dedi Mirtai.

“Mantıken, oradaki düzlüklerde bir devriyeye rastlama olasılığımız çok düşük,” diye konuştu Bevier. “Bir kere, Cynesgalüar bu ıssız yerlerden uzak duracaklardır, ayrıca savaş sanırım tüm devriyelerin kaldırılmasına neden olmuştur.”

“Ayrıca, yolumuza çıkacak kadar bahtsız olan hiçbir devriye, gidip rapor verecek durumda olamaz,” diye ekledi Mirtai, sözlerini desteklercesine elini kılıcının kabzasına yerleştirerek.

“Sütunları tecrübe kabilinden saptadık,” dedi Sparhawk. “Ve eğer Ogerajin neden bahsettiğini biliyorduysa, yanılsamanın sınırlarından sızabilmek için, onların arasından bakmamız gerekecek. Artık onları bulduğumuza göre, bari kaybetmeyelim. O düzlüklerde şansımızı denememiz gerekecek. Şansımız yaver giderse, kimse bizi fark etmez bile. Eğer gitmezse, onlara yalan söylemeyi deneriz ve bu da işe yaramazsa, elimizde hâlâ kılıçlarımız var.” Etrafına bakındı. “Ekleyecek bir şeyi olan var mı?”

“Sanırım bu durumu özetliyor,” dedi Kalten, şüpheci bir şekilde.

“Haydi öyleyse başlayalım.”

“Öylece kaçışıp gittiler,” dedi Kring, yaklaşık bir gün kadar sonra. Kring’in yüzü şaşkındı. “Tikume’nin ve benim akıl ettiğimiz taktikleri kullanıyorduk. Her şey az çok beklediğimiz gibi gelişiyordu ve derken, birisi boru gibi bir şey üfledi ve onlar da kuyruklarını sıkıştırıp kaçtılar - ama nereye? Eğer bize söylenen doğruysa, koca dünyada, gidip nefes alabilecekleri hiçbir yer yok.”

“Onların peşine kimse düştü mü?” diye sordu Vanion.

“Sanırım birini takmalıydım, ama Cyrgaileri sınırın ötesine atmakla meşguldüm.” Kring Sephrenia’ya gülümsedi. “Şu Styric laneti son on bin yılda güçten düşmemişe benziyor. Sınırı geçer geçmez, üç koca Cyrgai bölüğü, yeni biçilmiş buğday gibi döküldüler.” Bir an durdu. “Pek akıllı değiller, değil mi?”

“Cyrgailer mi? Hayır. Bu dinlerine ters düşerdi.”

“En azından birkaçının bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edeceğini düşünür insan, ama hepsi sınırı geçip ölmeye devam etti.”

“Bağımsız düşünce onlarda pek desteklenmiyor. Onlar emirlere uymak için yetiştiriliyor - emirler kötü olsa da.”

Kring Sarna’nm öte yakasına uzanan köprüye baktı. “Sen orada mı çalışıyor olacaksın, dost Vanion?” diye sordu.

“Köprünün diğer yanma bir kuvvet yerleştireceğim, ama asıl kampımız bu tarafta olacak. Nehir Tamul Topraklan ve Cynesga arasındaki sınırı belirliyor, değil mi?”

“Teknik açıdan öyle, sanırım,” diye omuz silkti adam. “Ama lanetin sınırı birkaç mil daha batıda.”

“Sınır yıllar boyunca birkaç kez değişti,” diye açıkladı kadın.

“Tikume buraya gelip olup bitenleri sizinle konuşmam gerektiğini düşündü, dost Vanion,” dedi Kring. “Sparhawk’i rahatsız etmek istemiyoruz, bu yüzden Cynesga’nm fazla derinlerine dalmadık, ama elimizde peşinden gidilecek adam kalmadı.”

“Ne kadar ileri gittiniz?” diye sordu Vanion.

“Altı ya da yedi fersah. Her gece Şamar’a dönüyoruz - buna gerek olmasa da. Artık kuşatma tehlikesi kaldığını sanmıyorum.”

“Doğru. Onları, artık gerçekten Şamar üzerinde yoğunlaşamayacakları kadar geri püskürttük.” Haritasını açıp birkaç dakika kaşlarını çatarak düşündü. Sonra bir dizinin üstüne çöküp haritayı sararmış otların üzerine serdi. “Lütfen şu kenara basar mısın,” dedi Sephrenia’ya. “Bunun da peşinden koşmak istemiyorum.”

Kring şaşkınlıkla baktı.

“Şakacı,” dedi kadın, küçük ayağını Vanion’un haritasının köşesine basarak. “Vanion haritalardan çok hoşlanır ve bir meltem, geçen gün şu sıralar en çok sevdiği haritasını uçurtma yaptı.”

Vanion ses çıkartmadı. “Sparhawk’in etrafında kalabalık yapmak istemediğimiz konusunda sana katılıyorum, Domi, ama sanırım o çölde birkaç üs kurmak isteyebiliriz. Böylece Cyrga’ya doğru yola çıktığımızda, bize atlama tahtası işlevi görebilirler.”

“Benim de aklıma aynı şey gelmişti, dost Vanion.”

“Şu sınırın ötesinde varlığımızı oluşturalım. Betuana’ya haber göndereceğim, o da aynısını yapsın.”

“Ne kadar içeri dalalım?” diye sordu Kring.

Vanion Sephrenia’ya baktı. “On fersah?” diye önerdi. “Sparhawk’in ayağına basmayacağımız kadar kenarda, ama bize hareket alanı ve sana da, şu büyün için dirsek teması sağlar.”

“Büyüyü kullanmak iyi bir fikir, dost Vanion,” dedi Kring, biraz şüpheyle. “Ama kendini, düşmanlarımızın bize verebileceği en büyük zararın bile bile önüne atıyorsun - Sephrenia’yı da. İstediğin bu mu? Yani terbiyesizlik etmek istemiyorum, ama Klcel’in askerleriyle giriştiğin kavga, saflarını oldukça tenhalaştırdı.”

“Bu yüzden çölde üsler istiyorum, Domi,” dedi sertçe Vanion. “Başımıza olabilecek en kötü şeyler gelirse, bu konumlara geri çe-kilebilmek istiyorum. Beni kurtarmaya, bazı sevgili dostlarımın geleceğine eminim.”

“Güzel söyledin,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Dur,” dedi sertçe Khalad, Vigayo’nun beş mil kadar dışına çıkmışlardı.

“Ne var?” diye sordu gergin bir şekilde Berit.

“Koçboynuzu adlı biri ölmüş,” dedi Khalad, mezar taşını göstererek. “Bence durup saygılarımızı sunmalıyız.”

Berit yolun kenarındaki kaba saba mezara baktı. “Bakıp görmemişim,” diye itiraf etti. “Özür dilerim, Khalad.”

“Dikkatli olun, Lordum.”

“Sanırım bunu daha önce de söylemiştin.”

Atlarından indiler ve kaba “mezara” yaklaştılar.

“Akıllıca” diye mırıldandı Berit. Belki sesini alçaltması gerekmezdi, ama bu bir alışkanlık haline gelmişti.

“Herhalde Talen’in fikridir,” dedi Khalad, ikisi de tepeciğin yanında diz çökerlerken. “Sparhawk için fazla ince kaçıyor.”

“Bunun iki kelime olması gerekmez miydi?” diye sordu Berit, üzerine kabaca “Koçboynuzu” kazınmış mezar taşını göstererek.

“Okumuş olan sensin, Lordum. O taşlara dokunma.”

“Hangi taşlara?”

“Sarı olanlara. Onları okumayı bitirir bitirmez, karıştırarak yerlerini değiştireceğiz.”

“Taşları mı okuyorsun? Martıları okumak gibi bir şey mi?”

“Tam olarak değil. Bu Sparhawk’in bıraktığı bir mesaj. O ve babam, bu sistemi uzun zaman önce geliştirmişlerdi.” Kısa sakallı genç adam önce bir tarafa eğildi, sonra da gözlerini kısıp mezara baktı. “Elbette,” dedi sonunda bir miktar bezginlikle. Ayağa kalktı ve mezarın basma doğru yürüdü.

“Ne?” “

“Sparhawk mesajı aşağıdan yukarı doğru yazmış. Şimdi bir anlamı oldu.” Khalad san taşların, ağırlıklı olarak kahverengi toprağın üzerindeki, görünüşte rastlantısal düzenini okudu. “Dua et, Berit. Vefat etmiş kardeşimiz Koçboynuzu’nun ruhuna bir dua oku.”

“Saçmalama, Khalad.”

“Birileri bizi seyrediyor olabilir. İnançlı biri gibi davran.” Kuvvetli genç seyis atların eyerlerini indirip onları yoldan çıkardı. Eğildi ve Faran’ın sol ön ayağını eline alarak dikkatle nalı inceledi.

Faran ona kızgın kızgm baktı.

“Affedersin,” diye huysuz aygırdan özür diledi Khalad, “önemli bir şey değil.” Nalı yeniden yere indirdi. “Tamam Berit, ‘Amin de’ ve yolumuza devam edelim.”

“Bütün bunlar neydi?” diye atma binerken ters bir sesle sordu Berit.

“Sparhawk bize bir haber bırakmış,” dedi Khalad, eyerine atlarken, “sarı taşların düzeni, mesajı nerede bulacağımı anlatıyor.”

“Neredeymiş?” diye merakla sordu Berit.

“Şu anda mı? Sol çizmemde. Faran’ın nalını kontrol ederken eğilip aldım.”

“Senin yerden bir şey aldığını görmedim.”

“Görmemen gerekiyordu zaten, Lordum.”

Krager uzaktan gelen çığlıkların sesine uyandı. Uzun zamandır adamın bilincinde günler ve geceler birbirine girmişti, ama gözlerine dolan güneş, korkunç bir sabahın başlamış olduğunu gösteriyordu. Bir önceki gece niyeti kesinlikle o kadar çok içmek değildi, ama son Arcian kırmızısının dibkiin görünmesi fikri onu o kadar endişelendirmişti ki, giderek daha çok sarhoş

olmuş ve onun yakında biteceğini anlamak karmakarışık zihninde, hepsi bitip gitmeden şarabı içme dürtüsüne dönüşmüştü.

Şimdi bu salaklığın bedelini ödüyordu. Kafası çatlayacak gibiydi, midesi ateşler içinde yanıyordu ve ağzında, sanki bir şey içinde büzülüp ölmüş gibi bir tat vardı. Şiddetle sarsılıyordu, karaciğerinde keskin, batıcı bir acı vardı. Darmadağınık yatağının kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. Üzerinde bir felaket duygusu vardı, gölge gibi bir dehşet duygusu. Yanan gözlerini kapalı tutarak titrek eliyle, daima yatağın altında bulundurduğu, acil durum şişesini aradı. Bunun içindeki sıvı, ne şarap ne de biraydı. Lamork kökenli, düşük kalite şarapları kışın dondurarak elde edilen korkunç bir tertipti. Yukarı çıkan ve orada donmadan kalan sıvı, neredeyse saf alkoldü. Tadı bozuktu ve gırtlaktan inerken ateş gibi yakıyor ama tüm korkulan da uyutuyordu. Titreyen Krager, iğrenç şeyden yarım litre içip ayağa kalktı.

Ayakları birbirine dolanarak Natayos'un sokaklarına çıkabildiğinde güneş acı verecek kadar parlaktı ve kendisini uyandıran çığlıkların kaynağını aramaya koyuldu. Bir meydana ulaştığında dehşet içinde kaldı. Birkaç adam ölümüne işkence görürlerken, iğrenç taklit kraliyet giysilerini kuşanmış olan Scarpa kendi yaptığı tacıyla süslü bir iskemlede oturuyor ve sahneyi onaylayıcı bir şekilde seyrediyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Krager, ara sıra beraber sarhoş olduğu, Cabah adlı sefil bir Dacite serserisine.

Cabah hızla döndü. “Sen misin Krager,” dedi. “Anladığım kadarıyla Parıldayan İnsanlar Panem-Dea'nm üzerine çökmüşler.”

“İmkânsız,” dedi Krager. “Ptaga öldü. Tamulları çılgına çeviren bu yanılsamaları yaratacak başka kimse kalmadı.”

“Eğer şu ölen tiplerin bazılarının söylediklerine inanabilirsek, Panem-Dea'ya gitmiş olanlar yanılsama değilmiş. Oradaki pek çok subay savaşmaya çalışırken eriyip gitmiş.”

“Burada ne oluyor?” diye sordu Krager, meydanın ortasına dikilmiş kazıklara bağlanmış çığlıklar atan adamları göstererek.

“Scarpa kaçmış olanlara bir ders veriyor. Onları parçalara böldürüyor. İşte Cyzada geliyor.” Cabah, Scarpa’nın kumanda merkezinden koşarak gelen Styric’i işaret etti.

“Sen ne yapıyorsun?” diye bağırdı çukur gözlü Cyzada, uyduruk tahtında oturan adama.

“Mevzilerini terk ettiler,” dedi Scarpa. “Cezalandırılıyorlar.”

“Her adama ihtiyacın var, seni salak!”

“Onlara, sadık ordularıma katılmaları için kuzeye hareket etme emri verdim,” diye omuz silkti adam. “Emre uymamalarına bahane olsun diye, ucuz yalanlar uyduruyorlar. Cezalandırmaları lazım. İtaat etmelerini sağlayacağım!”

“Kendi askerlerini öldürtmeyeceksinl Kasaplarına durmalarını emret!”

“Bu kesinlikle imkânsız, Cyzada. Bir kere ağızdan çıkmış bir imparatorluk emri geri alınamaz. Panem-Dea’yı terk etmiş her firarinin ölümüne işkence görmesi emrini verdim. Artık benden çıktı.”

“Seni manyak! Yarın sabaha kadar tek bir askerin bile kalmayacak! Hepsi firar edecekler!”

“Öyleyse ben de daha fazla asker toplar ve hepsini yakalatırım, ana itaat edilecek!”

Esos’lu Cyzada’nm kızgınlığını büyük bir çaba harcayarak ontrol altında tutabildiği açıktı. Krager adamın dudaklarının kıpırdadığını ve parmaklarının havada karmaşık desenler dokuduğunu gördü. “Gel buradan uzaklaşalım, Cabah!” dedi hızla.

“Ne? Deli adam hepimizin seyretmesini emretti.”

“Birazdan olacakları görmek istemezsin,” dedi Krager. “Cyzada bir büyü dokuyor - büyük olasılıkla Zemoch. İmparatorumuza, ‘itaat’ kelimesinin anlamını öğretmek için bir ifrit çağırıyor.”

“Bunu yapamaz. Zalasta burada vekil olarak oğlunu bıraktı.”

“Hayır, asıl vekil Cyzada. Ben kendi kulaklarımla onun şimdi parmaklarını oynatan o Styric’e, çizgiyi aştığı anda oğlunu öldürmesini söylediğini duydum. Seni bilmem dostum, ama ben gidip saklanacak bir yer bulacağım. Daha önce Azash’ın emrindeki yaratıklardan görmüştüm ve bu sabah kendimi biraz hassas hissediyorum, bu yüzden bir tane daha görmek istemem.”

“Başımız belaya girecek, Krager.”

“Hayır. Cyzada’nın çağırmakta olduğu ifrit Scarpa’yı canlı canlı yerse, başımız belaya girmez.” Krager derin bir nefes aldı. “Sen bilirsin, Cabah. İstiyorsan kal, ama ben Natayos’da göreceğimi gördüm.”

“Firar mı edeceksin?” diye sordu Cabah dehşetle.

“Durum değişti. Sparhawk, eğer Delphaelilerle ittifak ettiyse, onlar ormandan parüdayarak çıktıklarında, buradan uzakta olmak istiyorum. Birdenbire Eosia’yı özlediğimi fark ettim. İster gel ister kal, Cabah, ama ben gidiyorum - hemen.”

Yirmi Beşinci Bölüm

EKATAS, KULENİN TEPESİNDEKİ geniş odanın bitişiğinde bulunan karanlık küçük hücrenin kapısını açtığında, Zalasta’nm yüzü garip bir şekilde değişmişti. Ehlana ve Alean’ı Cyrga’ya getireli bir hafta olmuştu. Daha önce Styric’in yüzüne hakim olan şüphe ve pişmanlık, yerini

soğukkanlı bir umursamazlığa bırakmıştı. Adam, küçük korkunç odaya bir göz attı. Ehlana ve Alean duvara zincirlenmişlerdi ve yatak yerine kullanmaları için konulmuş küflü saman yığınlarında oturuyorlardı. İçi soğuk lapa dolu kaba kil kaseler, içlerindeki yiyeceklere dokunulmamış olarak yerde duruyordu. “Bu bir işe yaramayacak, Ekatas,” dedi Zalasta uzaklardan gelen bir sesle.

“Bu seni gerçekten ilgilendirmez,” dedi Başrahip. “Mahkûmlar Cyrga’da, sıkı gözetim altında tutulur.” Zalasta’yla her konuştuğunda yaptığı gibi, Ekatas burnundan gelen bir sesle konuşuyordu.

“Bu mahkûmlar değil,” dedi Zalasta, hücreye girip iki kadını duvara bağlayan zincirleri eline alarak. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden zincirleri tozumsu bir pasa dönüştürüp ufaladı. “Burada durum değişti, Ekatas,” diye terslendi Ehlana’nın ayağa kalkmasına yardım ederek. “Şu karmaşayı temizlettir.”

Ekatas diklendi. “Ben Styriclerden emir almam. Ben Cyrgon’un başrahibiyim.”

“Bunlar için gerçekten üzgünüm, Majesteleri,” diye Ehlana’dan özür diledi Zalasta. “Son hafta boyunca dikkatimi başka şeyler meşgul etmişti. Belli ki, Cyrgailere dileklerimi yeterince iyi ilete-memişim. Lütfen bana bir dakika izin verin, ki bu dikkatsizliği telafi edeyim.” Yeniden Ekatas’a döndü. “Sana bir şey yapmanı söylemiştim,” dedi korkunç bir sesle. “Niye işe başlamadın?”

“Oradan çık Zalasta, yoksa seni de onlarla içeri kilitlerim.”

“Gerçekten mi?” dedi Zalasta hafif bir gülümsemeyle. “Seni daha akıllı sanırdım. Şimdi bunlarla uğraşacak zamanım yok, Ekatas. Bu odayı temizlet. Misafirlerimizi tekrar tapmağa götüreceğim.”

“Bana böyle bir talimat verilmedi.”

“Niye verilsin ki?”

“Cyrgon benim aracılığımla konuşur.”

“Kesinlikle. Talimatlar Cyrgon’dan gelmedi.”

“Burada Tanrı Cyrgon’dur.”

“Artık değil.” Zalasta adama neredeyse acımayla baktı. “Bunu hissetmedin bile, değil mi, Ekatas? Dünya etrafında kaynayıp patlıyordu ve sen farkına bile .varmadın. Nasıl bu kadar kaim kafalı olabildin? Cyrgon’un ayağı kaydırıldı. Artık Cyrga’yı Kleel idare ediyor - ve ben de Klsel adına konuşuyorum.”

“İmkânsız! Yalan söylüyorsun!”

Zalasta hücreden dışarı çıktı ve Başrahibi cübbesinden tuttu. “Bana bak Ekatas. Bana uzun uzun, sağlam bir şekilde bak ve yalan söyleyip söylemediğime karar ver.”

Ekatas bir an debelendi ve ardından elinde olmayarak, Zalasta’nm gözlerinin içine baktı. Kan yüzünden yavaşça çekilirken adam bir çığlık attı. Kendisini Styric’in demir gibi pençesinden kurtarmaya çalışarak tekrar haykırdı. “Sana yalvarıyorum!” diye dehşet dolu bir sesle bağırdı. “Yeter artık! Yeter!” Gözlerini elleriyle örterek sendeledi.

Zalasta aşağılayıcı bir tavırla kara cübbesini bırakırken adam, kendinden geçmiş bir şekilde ağlayarak yere yığıldı.

“Artık anladın mı?” diye sordu Zalasta, neredeyse yumuşakça. “Cyzada ve ben, seni ve minik tanrıcığmı Klael’i çağırmanın tehlikeleri konusunda uyarmaya çalıştık, ama dinlemediniz. Cyrgon Bhelliom’u esir etmek istiyordu, ama artık Bhelliom’un karşıtının esiri oldu. Klael adına konuştuğuma göre, sen de -benim esirimsin sanırım.” Bir ayağıyla ağlayan başrahibi dürtükledi. “Ayağa kalk, Ekatas! Efendin konuşurken ayağa kalk!”

Yerlerde sürünen başrahip zorla ayağa kalktı, gözyaşlarıyla kaplı yüzü dile getirilemeyecek bir dehşetle doluydu.

“Konuş, Ekatas,” dedi Zalasta acımasız bir sesle. “Bunu senden duymak istiyorum - yoksa başka bir yıldızın ölümünü de izlemek ister misin?”

“E-E-Efendi,” diye mırıldandı Başrahip.

“Bir daha - daha yüksek bir sesle.”

“Efendi!” Adam neredeyse haykırdı.

“Çok daha iyi, Ekatas. Şimdi muhafız odasındaki tembel serserileri uyandır da şu hücreyi temizlesinler. Tapmaktan döndüğümde, bazı hazırlıklar yapacağız. Anakha Bhelliom’u Cyrga’ya getiriyor ve o geldiğinde hazır olmak istiyoruz.” Döndü. “Nedimeni de getir, Ehlana. Klael size bakmak istiyor.” Zalasta bir kez daha kadını süzdü. “Sana işkence yaptık,” dedi yarı özür dileyen bir sesle, “ama kötü davranışlarımızın sizi çökertmesine izin vermeyin. Kim olduğunuzu hatırlayın ve bunu öne çıkarın. Kleel güce ve onu kullananlara saygı duyar.”

“Ona ne Söyleyeceğim?”

“Hiçbir şey. O bilmek istediklerini, size sadece bakarak öğrenir. Kocanı anlamıyor ve sana bakmak, ona Anakha’nm doğası hakkında bazı ipuçları verecek. Anakha bu işteki bilinmeyen unsur. Hep öyle olagelmişti, sanırım. Klael Bhelliom’u anlıyor. Onu şaşırtan şey Bhelliom’un yaratığı.”

“Sen değiştin, Zalasta.”

“Sanırım öyle,” diye itiraf etti. “İçimde, artık günlerimin sayılı olduğu duygusu var. Klael’in dokunuşu insanlara garip şeyler yapıyor. Onu bekletmesek iyi olur.” Şiddetle titreyen Ekatas’a baktı. “Döndüğümüzde, bu odanın temizlenmiş olmasını istiyorum.”

“Ben hallederim, Efendi,” dedi Ekatas, hizmetkâr sesiyle.

“Onları nasıl yeniden bulacaksın?” dedi Itagne merakla. “Demek istediğim TrollTer Yok-Zaman’dalar, ama sen ve Tynian, Sar-na’ya

girebilmek için gerçek zamana çıktınız, Troll'leri bıraktığınız ana nasıl döneceksiniz?"

"Lütfen metafizik sorular sorma, Itagne," dedi Ulath acı dolu bir ifadeyle. "Sadece Troll'lerden ayrıldığımız noktaya döneceğiz ve onlar da orada olacaklar. Biz 'nerede' kısmını hallediyoruz, Troll Tanrıları da 'Ne zaman' kısmını. Kurallara fazla dikkat etmeden zaman içinde oradan oraya zıplıyabiliyorlar gibi görünüyor."

"TrollTer şu anda neredeler?"

"Kentin tam'dışında," dedi Tynian. "Onları Sarna'ya yanımızda getirmenin iyi fikir olmayacağını düşündük. Biraz kontrolden çıkıyorlar."

"Bilmemiz gereken bir şey var mı, Tynian-Şövalye?" diye sordu Engessa.

Ulath iskemlesinde arkasına yaslandı. "Cyrgon, Thalesia'ya gidip Ghworg gibi yaparak Troll'lerin davranış tarzlarını biraz dağıttı," diye açıkladı ciddiyetle. "Zalasta ona Troll'lerden bahsetmişti, ama Cyrgon Troll'leri Şafak Adamları'yla karıştırdı. Şafak Adamları sürü hayvanlarıydı, ama Troll'ler gruplar halinde dolaşırlar. Sürü hayvanları kendi cinslerinden herhangi birini kabul ederler, ama grup hayvanları biraz daha seçicidir. Troll'lerin bir sürü gibi davranmaları şu an bizim de işimize geliyor. En azından hepsinin aynı yöne gitmesini sağlıyabiliyoruz ama bazı sorunlar çıkıyor. Gruplar ayrışıyor, aralarında bir sürü kapışma ve homurdanma yaşanıyor."

Tynian, kendilerinden biraz uzakta oturan, siyah giysiler içindeki Kraliçe Betuana'ya baktı. Engessa'yı yavaşça bir kenara çekti. "O iyi mi?" diye fısıldadı.

"Betuana-Kraliçe geleneksel olarak yasta," diye fısıldadı Engessa. "Kocasını kaybetmek onu çok derinden yaraladı."

"Gerçekten bu kadar yakın mıydılar?"

“Öyle görünmüyordu,” diye itiraf etti adam. Melankolik Kraliçesine bakarken gözleri bulutluydu. “Geleneksel yasa artık pek riayet edilmiyor. Onu dikkatle izliyorum. Kendisine zarar vermesine izin verilmemeli.” Engessa’nın omuz kasları seyirdi.

Tynian irkilmişti. “Böyle bir tehlike var mı?”

“Birkaç yüzyıl önce bu usûl yaygındı.”

“Sizi daha önce bekliyorduk,” diyordu Ulath’a, Itagne. “Anladığım kadarıyla, Yok-Zaman, Troll’lerin bir yerden bir yere neredeyse anında gidebilmeleri demek oluyor.”

“Tam olarak anında değil, Itagne. Buradan Tamul Dağlan’na yaklaşık bir haftada gittik. Durup avlanmaları için gerçek zamana dönmemiz gerekiyor. Aç Troll’ler pek iyi yol arkadaşları sayılmaz. Gelişmeler nedir? Yok-Zaman’da Aphrael ile bağlantı kuramıyoruz.”

“Sparhawk, Cyrga’nm yeri hakkında bazı ipuçları buldu,” dedi Itagne. “Çok net değil, ama şansını bir deneyecek.”

“Bergsten’in gelişi ne durumda.”

“Cynestra’yı ele geçirdi - aslında kent ona tabak içinde sunuldu.”

“Ya?”

“Atana Maris’i hatırlıyor musun?”

“Cynestra garnizonunu yöneten güzel kız? Hani senden çok hoşlanan?”

Itagne gülümsedi. “O kız. Ani tepkileri olan bir kız ve ben de ondan çok hoşlanıyorum. Bergsten ve Kilise Şövalyeleri’nin yaklaştığını görünce kenti onlara hediye etmeye karar vermiş. Cynesga birliklerini sokaklardan süpürmüş ve Bergsten’e kentin kapılarını açmış. Ona Kral Jaluah’ın kafasını da verecekmiş, ama bunu yapmaması konusunda kızı ikna etmiş.”

“Yazık,” diye mırıldandı Ulath, “iyi bir adam kendini dine kaptırdığında işte böyle oluyor.”

“Vanion yerinde,” diye devam etti Itagne. “O ve Kring Cynesga’dan bir günlük uzaklıkta üsler kuruyorlar. Biz de burada böyle yapacağız, ama sen gelene dek beklemeye karar verdik.”

“Ciddi bir mukavemetle karşılaşan var mı?” dedi Tynian.

“Bunu söylemek zor. Orta Cynesga’ya doğru ilerliyoruz ama Klael’in askerleri her taşın altından çıkıveriyorlar. Onları ne kadar geri itersek o kadar yoğun olarak birikecekler. Eğer onları safdışı etmenin bir yolunu bulamazsak, aralarından kendimize yol açmamız gerekecek ve Vanion’un anlattığı kadarıyla aralarından pek ge-çilmiyormuş. Kring’in taktikleri epey işe yarıyor, ama Cyrga’ya yaklaştıkça - ” Ellerini çaresizce iki yana açtı.

“Bir şeyler düşüneceğiz,” dedi Ulath. “Başka bir şey var mı?”

“Hâlâ bir şeyler havada, Sör Ulath. Stragen ve Caaladofun Bere-sa’da yaydığı masallar, Cynesga süvarilerinin çoğunu doğu sınırından çekiyor. Kuvvetlerinin yansı güneye, Kaftal civarındaki kıyıya doğru, diğer yansı da Zhubay denen, küçük bir köye, kuzeye doğru gidiyor. Caalador, Stragen’in güneydoğu kıyısındaki hayali filosuna, aynı yerde yoğunlaşan Atan kuvvetlerini de ekledi. Aralarında tüm Cynesga ordusunu ikiye bölüp ay ışığı kovalatmaya yolladılar.”

“Yarısı kuzeye mi gidiyor dedin?’ dedi Tynian masumca.

“Zhubay’a. Atanların oraya yığıldığını düşünüyorlar.”

“Ne tuhaf,” dedi Ulath dümdüz bir yüzle. “Tynian ve ben de oraya doğru kayıyorduk. Atanlar yerine Troll’lerle karşılaşmaları sence Cynesgalıları çok hayal kırıklığına uğratır mı?”

“Sanınm, gidip onlara sorabilirsin,” dedi gülümsemenin izi olmayan yüzüyle Itagne. Hepsi Zhubay’da neler olacağını biliyordu.

“Onlara özürlerimizi ilet, Aziz Şövalye,” dedi Betuana küçük, kederli bir gülümsemeyle.

“Bunu yapacağız, Majesteleri. Eğer Troll’lerle birkaç saat oynaştıktan sonra tek parça kalmış birini bulabilirsek.”

“Çekilin oradan!” diye haykırdı Kalten, çölün kıraç zemininde yatan bir şeyin etrafına toplanmış köpek benzeri yaratıklara doğru atını sürdü. Yaratıklar, ruhsuz kahkahalarla uluyarak kaçıştılar.

“Bunlar köpek miydi?” diye sordu Talen hastalanmış bir sesle.

“Hayır,” dedi Mirtai kısaca. “Çakallar.”

Kalten geri döndü. “Bir adam,” dedi karanlık bir sesle. “Ya da ondan geri kalanlar.”

“Onu gömmeliyiz,” dedi Bevier.

“Yeniden kazıp çıkarırlar,” dedi Sparhawk. “Ayrıca eğer herkesi gömmeye başlarsak burada birkaç ömür geçirebiliriz.” Batılarında uzanan alçak, karanlık dağlara doğru uzanan kemik kaplı düzlüklere işaret etti. Xanetia’ya baktı. “Seni beraberimizde getirmek bir hataydı, Anarae,” diye özür diledi. “Daha iyi olmaya başlamadan önce, bu iş giderek kötüleşecek.”

“Bu beklenmedik bir şey değil, Anakha,” dedi kadın.

Kalten tepelerinde daireler çizen akbabalara baktı. “İğrenç hayvanlar,” diye mırıldandı.

Sparhawk, ileriye bakmak için atının üzerinde dikildi. “Güneş batmadan önce birkaç saatimiz daha var, ama belki birkaç mil geri kalıp erkenden kamp kurmalıyız. Orada bir gece geçirmemiz gerekecek. Bari bunu iki yapmayalım.”

“İşaret olarak nasılsa o sütunlara ihtiyacımız var,” diye ekledi Talen. “Güneş doğarken çok daha parlak oluyorlar.”

“Eğer peşinden gittiğimiz o parlak nokta gerçekten o sütunlar-sa,” dedi Kalten şüpheyle.

“Bizi buraya kadar getirdiler, değil mi? Burası Ogerajin’in Kemikler Ovası dediği yer olmalı, değil mi? Benim de önce bazı şüphelerim vardı. Ogerajin o kadar çok sayıklıyordu ki, en azından yönleri karıştırdığını düşünüyordum, ama henüz bizi yanlış yöne götürmedi.”

“Henüz kenti görmedik, Talen,” diye hatırlattı Kalten. “Yani ben olsam, teşekkür mektubunu yazmadan önce biraz beklerdim.”

“Hayatta bana gerekecek tüm paraya sahibim, Orden/’ dedi rahat bir edayla Krager, iskemlesine yaslanarak pencereden liman kenti Delo’nun binalarına baktı. Şarabından bir yudum daha aldı.

“Ben olsam bunu ortalıkta anlatmazdım, Krager” diye öğüt verdi iri yarı Orden. “Özellikle burada, rıhtımda.”

“Kendime koruyucular tuttum. Önümüzdeki hafta, Cammoria’daki Zenga’ya giden bir gemi var mı, etrafa sorabilir misin?”

“Niye bir adam Zenga’ya gitmek ister ki?”

“Ben orada büyüdüm ve evimi özledim,” dedi omuz silkerek. “Ayrıca birkaç adamın suratını bozmak istiyorum - ben büyürken sonumun iyi olmayacağını söyleyen birkaç adamın.”

“Natayos’dayken Ezek diye birine rastladın mı?” diye sordu Orden. “Sanırım Deiralıydı.”

“İsmi tanıdık. Sanırım meyhaneyi işleten adam için çalışıyordu.”

“Onu oraya ben yolladım,” dedi Orden. “Onu ve diğer ikisini -Col ve Shallag. Narstil’in çetesine katılmayı deneyeceklerdi.”

“Olabilir, ama ben ayrılırken meyhanede çalışıyorlardı.”

“Beni ilgilendirmez, ama Natayos’da durumun o kadar iyiy-diyse, niye ayrıldın?”

“İçgüdüler, Orden,” dedi Krager, baykuşumsu bir edayla. “Kafatasımm dibinde, küçük, soğuk bir his beliriyor ve gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Sen Sparhawk diye bir adamdan bahsedildiğini duydun mu?”

“Prens Sparhawk mı? Herkes duymuştur. Oldukça ünlü biri.”

“Evet. Gerçekten öyle. Sparhawk yirmi yıldan beri beni öldürme fırsatım arıyor ve bu insanın içgüdülerini oldukça geliştiriyor.” Krager içkisinden uzun bir yudum daha aldı.

“Bir süre kurumayı düşünsen, iyi olur.” diye öğütledi Orden, Krager’in Arcian kırmızısı dolu maşrapasına bakarak. “Ben bir meyhane işletiyorum ve belirtileri öğrendim. Karaciğerin başına dert açacak, dostum. Gözlerinin akı sapsarı.”

“Denize açılır açılmaz, azaltacağım.”

“Sanırım azaltmaktan fazlasını yapmalısın, dostum. Yaşamak istiyorsan, tamamen bırakmalısın. İnan bana, ayyaşların öldüğü gibi ölmek istemezsin. Bir zamanlar, ölmeden önce üç hafta boyunca acıdan bağıran birini tanımıştım. Korkunçtu.”

“Karaciğerimde bir şey yok. Sadece buradaki komik ışık öyle gösteriyor. Denize açılınca, içkilerimin arasını biraz açarım. O zaman iyileşirim.” Yüzünde uğursuz bir ifade vardı ve içkiyi bırakmak düşüncesi bile, ellerinin titremeye başlamasına yetmişti.

Orden omuz silkti. Hiç olmazsa, adamı uyarmaya çalışmıştı. “Sen bilirsin, Krager. Etrafa, seni Sparhawk’m elinin ulaşamayacağı bir yere götürebilecek bir gemi bulunur mu, soruştururum.”

“Hemen, Orden, Hemen,” dedi Krager, maşrapasını tutarak. “Bu arada, niye bir tane daha yuvarlamıyoruz?”

Ekrasios ve yanındaki Delphaeler, yaprakların kımıldamadığı, ağaçların tepesinde ağır bulutların sallandığı, boğucu bir akşam üstü Norenja'ya varmışlardı. Ekrasios çocukluk arkadaşı Adras'ı yanına alarak yıkıntıları gözden geçirmek için çalı ve sarmaşıkların arasından kendine yol açarak açıklığın kıyısına gitti.

"Sence bize direnirler mi?" diye fısıldadı Adras.

"Bunu tahmin etmek güç. Anakha ve yoldaşları bu asilerin pek idmanlı olmadığını söylemişlerdi. Bence onların, bizim birdenbire belirmemize nasıl karşılık verecekleri subaylarının kişiliğine bağlı. Onlara ormana ulaşabilecekleri boş bir patika bırakalım. Onları kuşatırsak, çaresizlik içinde savaşmak zorunda kalacaklardır."

Adras başıyla onayladı. "Kapıları onarmak için çaba harcamışlar," dedi kentin girişini işaret ederek.

"Kapılar sorun olmaz. Sana ve yoldaşlarına, Edaemus'un lanetini değiştirmenizi sağlayacak bir büyü öğreteceğim. Bu yeni yapılmış kapılar tahtadan ve tahta da et kadar çürümeye açıktır." Kirli gri bulutlara baktı. "Günün hangi vaktinde olduğumuzu tahmin edebilir misin?"

"Şafağa iki saatten fazla kalmamıştır," diye yanıtladı Adras.

"Öyleyse harekete geçelim. Ancak bu gece karşılaşacağımız kişilere kaçış fırsatı sağlayacak bir kapı daha bulmalıyız."

"Ya yoksa?"

"Öyleyse kaçarken kendi yollarını bulmaları lazım. Edaemus'un lanetinin tüm kuvvetini ortaya dökmek konusunda çekincelerim var. Ama şartlar beni buna zorlarsa, bu zorlu görevden geri kaçacak değilim. Kalıp savaşmayı tercih ederlerse, yapmamız gerekeni yapacağız. Seni temin ederim Adras, güneş doğarken, Norenja kentinin duvarları ardında canlı kalmamış olacak."

“Ulu Tanrım!” diye haykırdı Berit. Güneş altında pişen kumlarda vücutlarına yapışan zırhlarıyla batıya doğru koşan devasa askerlere bir hendeğin içinden bakıyorlardı. “Bunlar canavar!”

“Alçak sesle konuş,” diye uyardı Khalad. “Kulaklarının ne kadar iyi duyabildiğini bilmiyoruz.”

Garip, hayvansı askerler Atanlardan daha iriydiler, dövülmüş çelik göğüs zırhları vücutlarına tamamen oturarak bütün kas çizgilerini ortaya çıkarıyordu. Boynuzlar ya da kanatlarla süslü miğferler takmışlardı ve miğferlerin yüz kısımları her savaşçının yüz hatlarına göre şekillendirilmişti. Dağınık bir düzen içinde, batıya doğru koşuyorlardı ve şiddetle soludukları o mesafeden bile belliydi.

“Bunlar nereye gidiyor? Sınır diğer tarafta.”

“Şu diğerlerinin gerisinde kalan savaşçıya, kırık bir kargı saplanmış,” dedi Khalad. “Bence bunun anlamı, Tikume’nin Peloile-riyle savaşmışlar. Sınıra kadar gitmişler, şimdi de dönüyorlar.”

“Nereye dönüyorlar?” diye şaşkınlıkla sordu Berit. “Nereye gidebilirler ki? Buralarda nefes alamıyorlar.”

Khalad dikkatle hendeğin kenarından uzandı ve gözlerini kısıp taşlı çöle baktı. “Bir mil batımızdaki şu tepelere gidiyor gibiler.” Durakladı. “Bugün kendini ne kadar meraklı hissediyorsun, Berit?”

“Aklından geçen nedir?”

“Bu hendek o tepelere doğru ilerliyor ve hendeği takip edip kafalarımızı aşağıda tutarsak, bizi göremezler. Niye batıya doğru biraz gitmiyoruz? Sanki bu tiplerin peşinden gidersek, önemli bir şeyler bulacakmışız gibi bir his var içimde.”

Berit omuz silkti. “Neden olmasın?”

“Bu çok mantıklı bir cevap değil, Berit. Niye olmaması gerektiği konusunda sana bir düzine cevap bulabilirim.” Khalad, çöl boyunca koşturan soluk soluğa kalmış askerlere baktı. “Haydi yapalım. İşe yarayacak gibi görünüyor.”

Hendeğin dibine kaydılar ve atlarını kurumuş su yolu boyunca batıya doğru sürdüler.

Çeyrek saat kadar, dere yatağının dibinde sessizce ilerlediler. “Hâlâ oradalar mı?” diye fısıldadı Berit. “Bakacağım.” Khalad dikkatle hendeğin dik kenarına tırmandı ve kafasını, yeterince uzağa bakabileceği kadar uzattı. Sonra geri kaydı. “Hâlâ tepelere doğru gidiyorlar. Bu hendek ilerde biraz daralıyor. Atlarımızı en iyisi burada bırakalım.”

Görünmemeye çalışarak devam ettiler ve hendek tepeye doğru yükselirken dört ayak sürünmek zorunda kaldılar.

Khalad, yeniden bakmak için hafifçe doğruldu. “Şu tepenin ardına doğru kıvrılıyorlar gibi,” diye fısıldadı. “Haydi yamaca tırmanalım ve ardında ne varmış bir bakalım.”

Artık sığlaşmış dere yatağından dışarı süründüler ve Khalad’m gösterdiği tepenin arkasında ne olabileceğine bakmak için yamacın tepesine doğru ilerlediler.

Etraflarındaki çölün içinde yükselen üç tepenin arasında sığ bir çukur vardı. Çukur boştu. “Nereye gittiler?” diye fısıldadı Berit.

“Hedefledikleri yer, bu çukurdu,” diye ısrar etti şaşkın kaşlarını çatarak Khalad. “Bekle. Midesine kargı batmış olan geliyor.”

Yaralı askerin çukura doğru tökezleyerek gelmesini izlediler, yaratık, düşüp kalkarak, kendisini ileriye doğru sürüklüyordu. Derken maskeli yüzünü kaldırıp bir şeyler böğürdü.

Khalad ve Berit gergince beklediler.

Tepelerden birinin kenarındaki dar bir yarıktan, iki asker çıktı, çukurun dibine indiler ve yaralı arkadaşlarını, neredeyse sürükleyerek tepeye bir mağara ağzına çıkardılar.

"İşte sorularımızın cevabı," dedi Khalad. "Bu mağaraya varabilmek için, miller boyunca çölde koştular."

"Niye? Ne işlerine yarar ki?"

"Hiç fikrim yok, Berit, ama yine de önemli olduğunu düşünüyorum." Khalad ayağa kalktı. "Atları bıraktığımız yere dönelim. Hâlâ güneş batmadan birkaç mil gidebilecek vaktimiz var."

Ekrasios, Norenja surlarının gerisinde meşalelerin sönmesi ve insan hareketliliğinin dinmesi için ormanın kenarında beklemeye çekildi. Panem-Dea'da olup bitenler, Lord Vanion'un ona Sarna'da, bu asilerin özellikleri hakkında verdiği bilgilere uyuyordu. En küçük fırsatta, bu eğitimsiz askerler kaçıyor ve bu da, Ekrasios'un işine geliyordu. Hâlâ Edaemus'un bahşettiği laneti kullanma konusunda çekinceleri vardı, kaçan insanların yok edilmesi gerekmiyordu.

Adras, gece sisinin içinde bir hayalet gibi ilerleyerek geri geldi. "Her şey hazır, Ekrasios," diye sessizce rapor verdi. "Kapılar en küçük bir dokunuşta ufalanıp gidecek."

Ekrasios kalktı, iç ışığını bastıran sert kontrolünü gevşetti. "Öyleyse, bu surların ardındaki herkesin kaçabilmesi için dua edelim."

"Ya kaçmazlarsa?"

"O zaman ölecekler. Anakha'ya verdiğimiz söz bizi bağlar. Bu harabeyi boşaltacağız - öyle ya da böyle."

"Burası o kadar da kötü değil," dedi atlarından inerken Kalten. "En azından kemikler daha eski." Geçen gece ürkütücü kemiklikte kamp kurmaları gerekmişti ve hepsi de bu dehşetin sonuna ulaşmak için istekliydi.

Sparhawk, aradaki çölün ötesine, Yasak Dağların doğu ucunu belirliyormuş görünen bazalt kayalığa bakarak homurdandı. Güneş doğu ufkundan henüz yükselmişti ve parlak ışığı, batılarında-ki isli siyah dağların kuvarz tepelerinden yansıyordu.

"Niye burada duruyoruz?" diye sordu Mirtai. "Şu kayalık hâlâ çeyrek mil uzağımızda."

"Sanırım şu iki tepeyi hizalamamız gerekiyor," dedi Sparhawk. "Talen, Ogerajin'in dediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyor musun?"

"Bir bakalım." Oğlan kaşlarını çatarak yoğunlaştı. Sonra başıyla onayladı. "Aklıma geldi," dedi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye merakla sordu Bevier.

Talen omuz silkti. "Bir numarası var. Kelimeleri düşünmüyorsun. Sadece onları duyduğun yer üzerinde yoğunlaşıyorsun." Yüzünü hafifçe kaldırdı, gözlerini kapatıp ezbere okumaya başladı. "Kemikler Ovası'ndan sonra, ardında Saklı Şehir Cyrga'yı barındıran Yanılsama Kapıları'na gelirsin. Ölümlülerin gözleri, bu kapıları algılayamaz. Çatlamış bir duvar gibi, Yasak Dağladın eteğinde dikilirler, senin yolunu kapamak için. Gözlerini her ne olursa olsun, Cyrgon'un iki beyaz sütununa dik ve adımlarını onların arasındaki boşluğa yönlendir. Gözünün sana sunduğu kanıta güvenme, çünkü yekpare görünen duvar sis gibidir ve yolunu kapamaz."

"Sesin bile seninki gibi çıkmadı," dedi Bevier.

"Bu da numaranın bir parçası," diye açıkladı Talen. "Ogerajin'in sesiydi yani gibi."

"Tamam öyleyse' dedi Sparhawk. "Bakalım, gerçekten neden bahsettiğinden haberi var mıymış." Yansıyan ışığın oluşturduğu iki parlak noktaya doğru gözlerini kısarak baktı. "Sütunlar orada." Sağa doğru birkaç adım attı ve başım salladı. "Buradan tek bir ışık olarak karışıyorlar." Sonra sola yürüdü. "Burada da aynı şey oluyor." Eski yerine döndü. "İşte bu nokta/' dedi heyecanla. "Bu iki doruk birbirine çok yakın. Eğer iki tarafa da

birkaç adım gidersen aralarındaki boşluğu göremezsin bile. Gerçekten aramadığın sürece, tamamıyla gözden kaçırabilirsin.”

“Eh, her şey yolunda, Talen,” dedi Kalten, alaycı bir sesle. “Daha fazla yaklaştığımızda şu kayalık dorukları görmemizi engelleyecek.”

Talen gözlerini yukarı doğru döndürdü.

“Ne?” diye sordu Kalten.

“Sadece kayaya doğru yürü Kalten. Sparhawk burada durup gözlerini aradaki boşluğa dikebilir. Sana sağa mı, sola mı gitmen gerekeceğini söyleyebilir.”

Kalten, etrafındakilere baktı. “Bu konuyu uzatmayın,” dedi onlara. Sonra kayaya doğru yürümeye başladı.

“Sağa doğru git,” dedi Sparhawk.

Kalten başıyla onaylayıp yön değiştirdi.

“Çok fazla oldu. Biraz sola.”

Sarışın Pandion kayalığa doğru yönünü Sparhawk’m talimatlarına göre değiştirerek yürümeye devam etti. Kayalığa varınca, ellerini kayanın yüzeyine vurmaya başladı. Sonra koca hançerini çıkardı, yere sapladı ve geri yürümeye başladı.

“Eee?” diye sordu Sparhawk, aralarındaki yolun yarısını geçtiğinde.

“Ogerajin neden bahsettiğini bilmiyormuş,” diye bağırdı Kalten.

Sparhawk küfretti.

“Yani yarık yok mu demek istiyorsun?” diye sordu Talen.

“Yarık var, ama senin deli herifin söylediği yerin en az beş adım ötesinde.”

Yirmi Altıncı Bölüm

“LÜTFEN YAPMA, TALEN,” dedi Bevier. “Ya tamamen içeri gir ya da dışarıda kal. Vücudunun yarısının yekpare kayadan böyle dışarıya çıktığını görmek çok rahatsız edici.”

“Yekpare değil, Bevier.” Oğlan, gösteri amacıyla elini kayaya sokup çıkardı.

“Ama öyle görünüyor. Lütfen, Talen. İçeri ya da dışarı. Arada durma.”

“Kafanı oradan çıkarırken bir şey hissediyor musun?” diye sordu Mirtai.

“Bu kısım biraz serin,” dedi Talen. “Bir tür mağara ya da tünel burası. Öbür ucunda bir ışık var.”

“Atları da oradan geçirebilir miyiz?” diye sordu Sparhawk.

Talen başıyla onayladı. “Bunun için yeterince büyük - tek sıra halinde ilerlersek. Sanırım Cyrgon birilerinin yarığı şans eseri bulmasını engellemek istemiş.”

“Önden gitsem daha iyi olur,” dedi Sparhawk. “Diğer uçta nöbetçiler olabilir.”

“Hemen arkandayım,” dedi Kalten, hançerim sokup kılıcım çekti.

“Çok ustaca bir yanılsatma,” diye, girişin solundaki kaya yüzeyine dokunarak belirtti Xanetia. “Hiç kesinti yok ve gerçeğinden ayırt edilemeyecek gibi.”

“Sanırım Cyrga’yı on bin yıl saklı tutabilecek kadar iyiymiş,” dedi Talen.

“Hadi girelim,” dedi Sparhawk. “Şu yere bakmak istiyorum.”

Elbette atlar zorluk çıkardı. Her şeyi, bir ata ne kadar mantıklı açıklarsanız açıklayın, bir taş duvardan geçmeye yanaşmayacaktır. Bevier sorunu, atların kafasının etrafına çaputlar sararak çözdü ve Sparhawk önde olmak üzere, diğerleri de atlarıyla tünele girdiler.

Yaklaşık yüz adım uzunluğunda bir tüneldi ve diğer ucundaki açıklık hâlâ gölgelerin arasında saklı kaldığı için, ışığı göz kamaştırıcı değildi. “Atımı tut,” diye Kalten’e mırıldandı Sparhawk. Sonra, kılıcını aşağıda tutarak yavaşça çıkışa doğru ilerledi. Oraya vardığında vücudunu gerdi ve hızla geçerek, herhangi bir yerden gelebilecek saldırıya karşı kendi etrafında döndü.

“Bir şey var mı?” diye fısıldadı Kalten.

“Hayır. Burada kimse yok.”

Diğerleri de dikkatle, atlarını tünelden çıkardılar.

Kurumuş kış otlarıyla kaplı, ağaçların gölgelediği ve beyaz işaret taşlarıyla kaplı bir açıklığa çıkmışlardı. “Kahramanlar vadisi,” diye mırıldandı Talen.

“Ne?” diye sordu Kalten.

“Ogerajin böyle demişti. Sanırım kulağa, “mezarlık” lafından daha hoş geliyor. Cyrgailer belli ki ölülerine, kölelerinden daha iyi davranıyorlar.”

Sparhawk uzayıp giden mezarlığa baktı. “Haydi gidelim,” dedi, belli belirsiz bir yükseltinin, mezarlığın sonunu belirlediği batı kıyısını göstererek. “Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istiyorum.”

Yükseltinin altına doğru mezarlığı geçtiler, atlarını oradaki ağaçlara bağlayıp dikkatle tepesine tırmandılar.

Havza, belirgin bir şekilde çevrelerindeki çölden daha alçaktı ve ortada, karanlık ve sabah gölgelerini yansıtmayan, orta boyutlu bir göl vardı. Göl,

kış nadasına yatırılmış tarlalarla çevriliydi ve karanlık ağaçların oluşturduğu bir orman havzanın eğimli kenarlarını kaplıyordu. Hepsinde katı bir düzen göze çarpıyordu, sanki doğa bile, kendini keskin çizgilere ve net açılara bağlı kılmıştı. Yüzyılların zalim el emeği, güzellik dolu bir yer olabileceği halde, burayı Cyrgon'un aklının katı bir yansımasına dönüştürmüştü.

Saklı vadi yaklaşık beş mil ötelerindeydi ve ileride on bin yıldır gizli kalmış kent duruyordu. Etrafı çevreleyen dağlar gerekli yapı malzemesini sağlamıştı, kent surları ve binaların hepsi, aynı bo-zumsu siyah volkanik bazalt taşından yapılmışlardı. Dış surlar yüksek ve kalındı. Dik, koni biçimli bir tepe, üstü binalarla kaplı olarak bu surların içinde yükseliyordu. Tepenin üzerinde, bir yüzünde siyah, diğer yüzeyindeyse kentle şaşırtıcı bir zıtlık oluşturan beyaz kulelerin olduğu bir tepe daha vardı.

"Pek yaratıcı değil," dedi Bevier, beğenmemiş bir tavırla. "Mimarın hayal gücünün kuvvetli olduğu söylenemez."

"Hayal gücü Cyrgailer arasında desteklenen bir özellik değildir, Aziz Şövalye," dedi Xanetia.

"Havzanın kenarlarından geçip daha yakmlaşabiliriz," diye önerdi Kalten. "Ağaçlar bizi saklar. Gölün etrafındaki bölgede bizi saklayacak pek bir şey yok."

"Biraz zamanımız var," dedi Sparhawk. "Şu tünelin ağzından uzaklaşalım. Burası vadinin tek giriş çıkış yoluysa, mutlaka trafik yoğundur. Aşağıdaki tarlalarda çalışan insanlar görebiliyorum -büyük olasılıkla, köleler. Onları izleyen Cyrgailer olacaktır, belki müfrezeler de vardır. Bakalım bir şeylere dalmadan önce, herhangi bir rutin keşfedebilecek miyiz."

Berit ve Khalad, garip askerleri gördükleri yerin iki gün batısında, başka bir karmaşık kaya parçaları yığının ortasında kamp kurdular. Atlarına, tasarruflu miktarda su verdiler, ateş yakmadılar ve soğuk yiyecekler yediler. Khalad çok az konuşuyor, keyifsiz bir şekilde gözlerini dikip çöle bakıyordu.

“Artık endişelenmeyi bırak, Khalad.”

“Tam dilimin ucunda, Berit. Biliyorum, ama söyleyemiyorum.”

“Konuşmak ister misin? Eğer tüm geceyi bununla güreşerek geçireceksen, nasıl olsa ikimiz de uyuyamayacağız.”

“Ben sessizce düşüncelere dalabilirim.”

“Hayır, aslında dalamıyorsun. Çok uzun süredir beraberiz, dostum. Seni düşünürken duyabiliyorum.”

Khalad hafifçe gülümsedi. “Mesele şu yaratıklar,” dedi.

“Gerçekten mi? Bu hiç aklıma gelmezdi. Son iki gündür bunu düşünüyorsun. Onlar hakkında bilmek istediğin nedir - büyük, çirkin, vahşi oldukları ve kanlarının sarı olduğu dışında?”

“Kafamdan çıkmayan kısım bu - san kan. Aphrael bunun nedeninin karaciğerleriyle nefes almaları olduğunu söylüyor. Çünkü havayı solumaya alışık değiller. Burada bir süre idare edebiliyorlar, ama bitkin düşünce çökmeye başlıyorlar. Önceki gün gördüklerimiz amaçsızca çölde koşturmuyorlardı. Ulaşacakları bir hedefleri vardı.”

“Şu mağara mı? Sence bu onların sığmağı mı?”

“Şimdi bir yerlere varmaya başlıyoruz,” dedi Khalad, dikkat kesilmiş bir ifadeyle. “Peloiler belki dünyadaki en iyi hafif süvari gücüdür, ama Klael’in askerleri Troll’ler kadar iri ve bizlerden birini anında öldürebilecek yaraları pek umursamıyor gibiler. Onların Peloilerden kaçtığını sanmıyorum.”

“Hayır. Havadan kaçmaya çalışıyorlar.”

Khalad parmaklarını şıklattı. “îşte bu!” diye haykırdı. “İşte bu yüzden işi yarıda kesip bu mağaralara kaçıyorlar. Peloilerden saklanmıyorlar. Havadan saklanıyorlar.”

“Hava havadır, Khalad ister dışanda ister bir mağarada.”

“Sanmıyorum, Berit. Sanırım Klael bu mağarayı askerlerinin alışık olduğu havayla doldurdu. Tüm dünyadaki havayı değiştiremez, çünkü bu Cyrgaileri ve bizleri öldürürdü, üstelik Cyrgon bunu yapmasına izin vermez. Ama mağarayı o havayla doldurabilir. Bunun için mükemmel bir yer. Kapalı ve az çok hava geçirmez. Böylece bu canavarlar, nefesleri kesildiğinde gidebilecek bir yer bulabiliyorlar. Orada dinlenip dışarı çıkabilir ve biraz daha dövüşebilirler. Bu haberi iletsen, iyi olur Berit. Aphrael, sadece orada soluyabildikleri için, Klael’in askerlerinin mağaralarda saklandıklarını diğerlerine bildirebilir.”

“Söylerim,” dedi Berit şüpheyle. “Ne işimize yarayacağını bilmiyorum, ama söylerim.”

Khalad, yüzünde geniş bir gülümsemeyle dirseklerinin üzerine yaslandı. “Sen düşünmüyorsun, Berit. Eğer bir şey sana sorun yaratıyorsa ve o şey mağaralarda saklanıyorsa, onun peşinden gitmen gerekmez. Tüm yapman gereken, girişi çökertmektir. Bir kere içeride tuzağa düştü mü, o sorunu unutabilirsin demektir. Niye bunu Aphrael’e iletmiyorsun? Diğerlerine, yollarına çıkan tüm mağaraları göçertmelerini söylemesini bildir. Bunu kendisinin yapması bile gerekmez.” Sonra yeniden kaşlarını çattı.

“Yine ne oldu?”

“Bu fazla kolay ve aslında o kadar işe yaramıyor. Bu yaratıkların cüssesine bakarsan, üzerlerine bir dağı çökertebilirsin ve hâlâ oradan kendilerine, dışarı giden bir yol kazabilirler. Henüz tam bir araya gelememiş bir çözüm daha var.” Bir elini kaldırdı. “Bulacağım,” diye söz verdi. “Tüm gece uğraşmam gerekse de.”

Berit homurdanmakla yetindi. “Ben de sizinle gelmeye karar verdim, Bergsten-Rahip,” dedi Atana Maris, ağır aksanlı, kırık dökük bir Elenceyle. Cynestra’nm beş gün güneyindelerken konvoylarının ardından çıkagelmişti.

Bergsten içinden yükselen küfürü zor bastırdı. “Biz hareket halinde bir orduyuz, Atana Maris,” diye, diplomatik bir şekilde açıklamaya çalıştı. “Bu gece konakladığımızda rahatınız ya da güvenliğiniz için gerekli ayarlamaları yapamayız.”

“Ayarlamalar mı?” Kız çevirmen Neran’a şaşkınca baktı.

Neran, Tamulca uzun uzun bir şeyler söyledi ve uzun boylu kız kahkahalara boğuldu.

“Bu kadar komik olan nedir, Atana?” diye sordu Bergsten.

“Bu konuda endişelenmeniz gereksiz, Bergsten-Rahip. Ben bir askerim. Bana fazla hayranlık duyan askerlerinize karşı kendimi koruyabilirim.”

“Niye bizimle gelmeye karar verdiniz, Atana Maris?” diye araya girdi Heldin.

“Siz Cynestra’dan ayrıldıktan sonra, aklıma bir şey geldi. Haftalardır, gidip Itagne-Elçi’yi bulmayı düşünüyordum. Siz de onun olduğu yere gittiğinize göre, sizinle geleceğim.”

“Sizin için mesaj taşıyabiliriz, Atana. Gelmeniz şart değil.”

Kız kafasını olumsuzca salladı. “Hayır, Heldin-Şövalye. Bu Itagne-Elçi ve benim aramdaki kişisel bir mesele. Cynestra’da olduğu zamanlarda, bana çok yakın davranmıştı. Sonra gitmesi gerekti, ama bana mektup yazacağını söylemişti. Yazmadı. Gidip iyi olup olmadığına bakmalıyım.” Bakışları sertleşti. “Eğer iyiyse, niye bana artık yakın davranmak istemediğini öğrenmeliyim.” İç çekti. “Duygularının değişmediğini umuyorum. Onu öldürmek zorunda kalmayı hiç istemem.”

“Bunun parçası olmak istemem,” dedi Gahennas aniden ayağa kalkıp diğerlerini onaylamayan bakışlarla süzerek. “Niyetiniz Cieronna’nm burnunu biraz sürtmek olsaydı, sizin yanınızda olurdum, ama ihanetin bir parçası olmayacağım.”

“Burada kim ihanetten bahsediyor, Gahennas?” dedi Chacole. “Kocamız gerçekten tehlikede olmayacak. Sadece ona karşı bir komplo varmış gibi göstereceğiz, bu komployu da Cieronna’nın kapısının önüne kadar izleyebilmelerini sağlayacak bariz kanıtlar yaratacağız. Sarabian’ın başına bir şey gelecek olursa, Veliaht Prens tahta geçer ve Cieronna da naip olur.

Gerçekten bir şey olmadan komplosunu ortaya dökeceğiz ve o da gözden düşecek belki hapse atılacak ve artık onun afra tafrasını çekmek zorunda kalmayacağız."

"Ne dersen de, Chacole," dedi düz bir sesle, koca kulaklı Tegalı imparatoriçe. "Sen ihanetvari bir şeyleri harekete geçiriyorsun ve buna katılmayacağım. Casuslarını def et ve bu delice plandan hemen vazgeç, vazgeçmezsen-" Gahennas, arkasını dönüp giderken, cümlesinin gerisini tehditkâr bir şekilde havada bıraktı.

"Bu çok beceriksizceydi, Chacole," diye homurdandı Elysoun, masanın üzerindeki gümüş tabaktan dikkatle bir meyve seçerek. "Eğer o kadar ayrıntıya girmeseydin, yola girerdi. Kendi suikastçılarını yollayacağım bilmesine hiç gerek yoktu. Henüz onun ne yapacağına emin değildin ve fazla hızlı gittin."

"Zamanım tükeniyor, Elysoun," dedi Chacole, ümitsiz bir ses tonuyla.

"Bu acelenin nedenini anlamıyorum. Yani bugün ne kadar zaman kazandın? Artık o Tega ucubesi senin her hareketini gözetliyor olacak. İşi batırdm, Chacole. Onu öldürmek zorundasın."

"Öldürmek mil" Chacole'nin yüzü sarardı.

"Kendi kelleni yitirmek istemiyorsan. Gahennas'm tek kelimesi seni darağacma yollamaya yeter. Sen gerçekten erkek siyaseti için yaratılmamışsın, şekerim. Fazla konuşuyorsun." Elysoun tembelce ayağa kalktı. "Bu konuyu ileride konuşuruz. Beni bekleyen ateşli bir muhafızım var ve ateşinin sönmesini istemem." Salma salma gitti.

Elysoun'un gevşek tavrı, epey bir miktar aceleyi saklıyordu. Chacole'nin Cynesga usûlü yetiştirilişi, onu acınacak şekilde açık kılıyordu. Serebian'ın diğer eşlerinin İmparatoriçe Cieronna'ya karşı besledikleri nefreti kullanmaya çalışmıştı. Bu kısım zekicey-di, ama fazlasıla ayrıntılı sahte suikast hikâyesi komik bir şekilde abartılıydı. Teşebbüsün, Chacole ve Torellia'nm masumca ilan ettikleri gibi başarısızlığa uğramak üzere

tasarlanmadığı gayet belliydi. Elysoun daha hızlı yürümeye başladı. Kocasını, hayatının her an tehlikede olduğu konusunda uyarmalıydı.

“Xanetia!” diye haykırdı Kalten, Anarae, o akşam üstü aniden beliriverdiğinde. “Bunu yapmadan önce öksürmek gibi bir önleme başvuramaz mısın?”

“Niyetim sizi şaşırtmak değildi, koruyucum,” dedi Xanetia.

“Sinirlerim bu sıralar biraz gergin,” dedi Kalten.

“Şansınız yaver gitti mi?” diye sordu Mirtai.

“Oldukça bilgi topladım, Atana Mirtai,” dedi Xanetia. Duraklayıp düşüncelerini toparladı. “Köleler çok iyi gözetlenmiyor ve onlara göz kulak olma işi Cynesgalı nöbetçilere verilmiş, çünkü böylesi adi işler Cyrgailerin azametine aykırı. Çölün kendisi kölelerin yolunu kapıyor. Kaçmaya yeltenecek kadar salak olanlar, bu uçsuz bucaksız çoraklıkta mahvoluyorlar.”

“Âdet olan rutinleri nedir, Anarae?” diye sordu Bevier.

“Köleler şafakla beraber hapishanelerinden çıkıyor, idaresiz ve muhahzsız olarak işlerinin başına gidiyorlar. Sonra, güneş batarken hâlâ idaresiz ve kimsenin umurunda olmadan kente dönüp hapishanelerinde yemek yiyorlar. Gece için hapishanelerinde zincire vurulup kilitleniyor ve sabahın ilk ışıklarıyla tekrar serbest bırakılıyorlar.”

“Bazıları burada, ormanlarda,” diye, onları saklayan ağaçlara bakarak belirtti Mirtai. “Onlar ne yapıyor?”

“Ormanda, efendileri için yakacak odun kesiyorlar. Cyrgailer, kışm soğuğuna karşı odunla ısınıyor. Sefil kulübelerine tıkılan kö-lelerinse kışı geçirebilmeleri gerekiyor.”

“Kentin yapısı hakkında bir fikir edinebildin mi, Anarae?” diye sordu Bevier.

“Biraz, Aziz Şövalye,” dedi Xanetia. Siyah surlu kente bakabilmeleri için, onları ormanın kıyısına getirmişti. “Cyrgailer, surların içinde yükselen tepenin eteklerinde yaşıyor ve kendilerini, aşağıdaki kentin daha avam kısmının üzerinde tutuyorlar. Dış surun içinde bir sur daha var ve bu iç sur Cyrgon’un seçilmişlerini daha aşağı ırklarla ilişki kurmaktan koruyor. Aşağı kentte köle hapishaneleri, yiyecek depoları ve dış surları koruyup kölelere göz kulak olan Cynesgalılarm kışlaları var. Gördüğünüz gibi, bir de o tepenin doruğundaki son duvar var. Bu duvarın içinde Kral Santheocles’in sarayı ve Cyrgon’un tapmağı bulunuyor.”

Bevier başıyla onayladı. “Öyleyse standart bir kale kent.”

“Bunları zaten biliyorduysanız, niye sordunuz Aziz Şövalye?” diye terslenerek sordu Xanetia.

“Emin olmak için, hanımefendi,” dedi Bevier, gülümseyerek. “Kent on bin yıllık. Modern silahlar icat edilmeden önce bir kalenin nasıl kurulacağı hakkında farklı fikirler geliştirmiş olabilirler.” Vadinin ötesindeki surlarla kaplı Cyrga’ya baktı. “Belli ki alt kenti kurban etmeye hazırlar. Yoksa dış suru Cyrgailer korurdu. Bu kısmı Cynesgalılara bırakmış olmaları depolara ve köle hapishanelerine fazla değer vermediklerini gösteriyor. Cyrgon Dağı’nın ete-ğindeki sur daha güçlü korunacaktır, gerekirse, sarayı ve tapmağı çevreleyen bu son sura doğru geri çekileceklerdir.”

“İyi güzel de Bevier,” diye lafını kesti Kalten. “Ehlana ve Alean nerede?”

Bevier ona şaşkın bir bakış fırlattı. “Tabii ki en tepede. Ya sarayda ya da tapınakta.”

“Bunu nereden anladın?”

“Onlar rehine, Kalten. Rehinelerin varsa, onları, düşmanların fazla yakınma geldiğinde ulaşabileceğin kadar yakınında tutarsın. Bizim sorunumuz, kente nasıl gireceğimiz.”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Sparhawk. “Ormana dönüp geceyi geçirmek için kamp kuralım.”

Ağaçların arasına döndüler ve ateş yakmak söz konusu olamayacağı için, soğuk yemekler yediler.

“Sorunumuz hâlâ çözülmedi, Sparhawk,” dedi Kalten, saklı vadinin üzerine akşam çökerken. “Bu surların içine hasıl gireceğiz?”

“İlk sur kolay,” dedi Talen. “Kapıdan içeri yürüyerek gireriz.”

“Biri seni engellemeden bunu nasıl becereceksin?” dedi Kalten.

“İnsanlar her gün kente sabah girip akşam çıkıyor, değil mi?”

“Onlar köle.”

“Tamam işte.”

Kalten çocuğa bakakaldı.

“Kente girmek istiyoruz, değil mi? En kolay yolu da bu.”

“Ya diğer surlar?” diye karşı çıktı Bevier.

“Önce bir sur, sonra diğeri, Aziz Şövalye,” dedi Talen neşeyle. “Hele bir dış surdan içeri girelim. Sonra diğer ikisini düşünürüz.”

Peloi Daiya, ertesi sabah çorak çölden dörtnala dönüyordu. “Onları bulduk, efendim,” diye seslendi saflara girerken Bergsten’e. “Cynesga süvarileri bizi saklandıkları yeren uzaklaştırmaya çalıştılar, ama onları bulduk. Tam önümüzdeki tepelerdeler.”

“O yüzleri maskeli koca şeyler mi?” diye sordu Heldin.

“Bazıları, dost Heldin, ama başkaları da var - eski moda miğferler giyiyorlar ve mızrakları var.”

“Cyrgailer,” diye homurdandı Bergsten. “Vanion bahsetmişti. Taktikleri o kadar antika ki, bize pek sorun çıkarmayacaklardır.”

“Tam olarak neredeler, dost Daiya?” diye sordu Heldin.

“Şu tepelerin doğusundaki geniş bir kanyondalar, dost Heldin. Öncülerim onları kanyonun kıyısında görmüşler.”

“Kesinlikle arkalarından o kanyona girmek istemiyoruz, Ekselansları,” diye uyardı Heldin. “Onlar piyade ve yakın dövüş onlara çok uygun. Onları açığa çıkarmanın yolunu bulmalıyız.”

Atana Maris, Neran’a Tamulca bir soru sordu ve adam uzun bir cevap verdi. Kız başıyla onayladı, kısaca konuştu ve ardından güneye doğru koşup gitti.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Bergsten.

“Düşmanlarınızın size bir tuzak hazırladığını söyledi, Ekselansları,” dedi Neran omuz silkerek. “Tuzağı bozacakmış.”

“Durdur onu, Heldin!” dedi sertçe Bergsten.

Sör Heldin’e haksızlık etmemek için, pire gibi hızlı Atan kızını yakalamaya çalıştığını söylemek gerekir, ama kız sadece omuzunun üzerinden bakıp güldü ve daha hızlı koşmaya başlayarak adamı atını mahmuzlayıp küfürler mırıldanırken geride bıraktı.

Bergsten küfür etmiyordu. Çevresine bakındı. “Ne yapıyor?” diye sordu Neran’a.

“Bir pusu planlıyorlar, Ekselansları,” dedi Neran soğukkanlılıkla. “Eğer onları gören olursa, pusuları hiçbir işe yaramayacaktır. Atana Maris, koşarak kanyona girip onu görmelerini sağlayacak ve yine kaçıp gidecek. Onu yakalamaya çalışmaları gerekecek. Böylece açığa çıkacaklar. Siz de adımlarınızı biraz hızlandırmayı düşünebilirsiniz. Onları dışarı çıkardığında, gereken konumda olmazsanız, sizin hakkınızda hayal kırıklığına uğrar.”

Bergsten, siyah saçları arkasında dalgalanarak güneye doğru rahatça Atana'ya, çölün ötesine baktı. Sonra yeniden küfretti, mahmuzlarında doğrulup haykırdı: "Hücum!"

Ekrasios ve dostları, gökyüzünü birkaç günden beri karartan bulutların arasından güneşin sıyrıldığı bir akşamüstü geç vakit, Synaqua'ya vardılar.

Synaqua'daki harabeler, Panem-Dea ya da Norenja'dakilerden çok daha bakımsızdı. Tüm doğu suru, ağır ağır Arjun nehrinin deltasına akan sayısız akıntıdan biri tarafından göçertilmişti ve bilinmeyen zamanlarda çöküp gitmişti. Scarpa'run asileri, harabeye yerleşmek için geldiklerinde, bu doğu kısmına kütüklerden bir duvar yapmışlardı. Yapı baştan savmaydı ve duvar etkileyici görünmüyordu.

Ekrasios, güneşin bulutların ardmda batışını keyifsizce seyrederken bunları düşünüyordu. Norenja'daki felaket saldırılarının ardından ciddi bir sorun çıkmıştı. Öyle görünüyordu ki, panik halindeki asilerin kaçabileceği pek çok kapı vardı ama kumandanları savunmalarının bir parçası olarak kapıları çamur yığınlarıyla kapatmışlardı. Korkuya kapılmış askerler duvarların içinde tuzağa düşerek çaresizlikten dönüp savaşmak zorunda kalmışlardı. Ekrasios adamlarını, harabenin ıssız bölgelerine çekip ana kapıyı kaçanlar için serbest bırakana kadar yüzlerce kişi, dile getirilemez azaplarla ölmüştü. Delphaelerin çoğu, yoldan çıkmış basit köylülere çektirmek zorunda kaldıkları dehşet yüzünden açıkça ağlamışlardı. Ekrasios'un iki gün boyunca, davayı bir tarafa bırakıp Delphaeus'a dönmek isteyen arkadaşlarını ikna etmek için tüm hitabet gücünü kullanması gerekmişti.

Ekrasios'un çocukluk arkadaşı ve ikinci kumandanı Adras en derinden rahatsızlık duyanlar arasındaydı. Adras şimdi, olabildiğince liderinden uzak duruyordu, aralarındaki tek iletişim kısa, resmi konuşmalardı. Adras, çağrılmadan gelip gün batınımın parıltısını yanında seyretmeye başlayınca Ekrasios çok şaşırmıştı.

"Seninle iki çift laf etsek, Ekrasios," dedi adam.

"Elbette Adras. Sorman gerekmediğini biliyorsun."

“Bu gecenin işine katılmayacağımı sana bildirmek istiyorum.”

“Anakha’ya verdiğimiz sözle bağlandık, Adras,” diye hatırlattı Ekrasios. “Anari’miz söz verdi ve biz onun sözünün şerefini korumak zorundayız.”

“Yapamam Ekrasios!” diye haykırdı Adras, birdenbire gözlerinden yaşlar boşanarak. “Yaptığım şeye dayanamıyorum ve bu kente girersem, yine yapmam gerekecek. Eminim Edaemus korkunç hediyesini böyle kullanmamızı amaçlamamıştı.”

Söyleyebileceği çok şey vardı, ama yüreğinin derinliklerinde, hepsinin geçersiz olduğunu biliyordu. “Israr etmeyeceğim, Adras. Bir arkadaşa böyle bir şey yapılmaz.” İç çekti. “İtiraf etmeliyim ki, ben de senin kadar rahatsızlık içindeyim. Savaşmaya uygun değiliz, Adras ve Edaemus’un laneti bizim savaşma yöntemimizi diğer ırkların kan akıtmasından daha korkunç kılıyor ve biz düşmanlık beslemediğimiz için dehşet ruhumuzu parçalıyor.” Durakladı. “Bu kararında yalnız değilsin, değil mi, Adras? Başkaları da var, değil mi?”

Adras sessizce, başıyla onayladı.

“Kaç kişi?”

“Yaklaşık yüz elli kişi, dostum.”

Ekrasios sarsılmıştı. Kuvvetlerinin üçte biri tam anlamıyla arı-zalanmıştı. “Beni zor duruma sokuyorsun, Adras. Sana vicdanının söylediklerine kulaklarını tıkamanı emretmeyeceğim, ama senin ve senin gibi hissedenlerin yokluğu, bu gece başarılı olup olamayacağımızı şüpheli kılıyor. Biraz düşünmeme izin ver.” Çamurlu orman açıklığında dolanarak çeşitli olasılıkları gözden geçirmeye başladı. “Yine de bu gece bir miktar zaferi kurtarabiliriz,” dedi sonunda. “Reddinin sınırlarını ölçmeme izin ver, dostum. Anladığım kadarıyla, vicdanın rahat olarak, önümüzdeki harabelere giremezsin, ama beni tamamen terk mi edeceksin?”

“Asla, Ekrasios.”

“Teşekkür ederim, Adras. Sen ve dostların, hassasiyetinizi incitmeden planımıza dahil olabilirsiniz. Norenja’da keşfettiğimiz gibi Edaemus’un laneti, etten başka şeylerde de etkili oluyor.”

“Evet. Bu harabenin kapıları, en ufak dokunuşta un ufak olur.”

“Synaqua’nin doğu duvarı, kütüklerden yapılmış. Ben kuvvetimizin geri kalanlarıyla kente girerken, o duvarı yıkma işini sana ve diğer yoldaşlarına bırakabilir miyim?”

Adras’m kavrayışı hızlıydı. Dostluklarını birkaç gündür soğutan yabancılaşma, yüzünde beliren sırıtışla eriyip gitmişti. “Sen idare etmek için doğmuşsun, Ekrasios,” dedi dostça. “Dostlarım ve ben bu işi mutlulukla yaparız. Sen ve yoldaşların ön kapıdan girerken, benimkilerle doğuda, kentte yaşayanların özgürce kaçabileceği kocaman bir kapı açacağız. İki amaca da ulaşılacak.”

“İyi söyledin, Adras,” diye onayladı Ekrasios. “İyi söyledin.”

Yirmi Yedinci Bölüm

“GÖZDEN KAYBOLDULAR,” diye tısladı Talen. “Gidip, el arabalarını kapın.”

Kalten ve Sparhawk çalıların arasından fırlayıp yarı yarıya odun dolu el arabasını ele geçirerek gizlediler. Akşam oluyordu.

“Hâlâ bunun salakça bir fikir olduğunu düşünüyorum,” diye homurdandı Kalten. “Kapıdan girmeye çalışırken durdurulmasak bile silahlarımızı ve zincir gömleklerimizi göze çarpmadan nasıl bırakacağız? Bunları almak için köle hapishanesinden nasıl çıkacağız?”

“Bana güven.”

“Bu oğlan beni erken yaşlandıracak, Sparhawk,” diye sızlandı Kalten.

“Bunu halledebiliriz, Kalten,” dedi Bevier. “Xanetia, Cynesgalı nöbetçilerin kölelere dikkat etmediğini söyledi. Ama şimdi, sahipleri el arabalarının kaybolduğunu anlamadan buradan çeksek iyi olur.”

İki tekerlekli, hantal el arabasını, Xanetia ve Mirtai’nin çalılıklarda saklandıkları yere çektiler. “Vay,” dedi saklandığı yerden Mirtai, “kahramanlarımız, savaş ganimetleriyle dönüyorlar.”

“Seni severim, küçük kız kardeşim,” dedi Sparhawk, “ama sivri bir dilin var. Kalten’in haklı olduğu bir nokta var, Talen. Cynesgalı nöbetçiler ne yaptığımızı anlayamayacak kadar salak olabilirler, ama diğer köleler büyük olasılıkla fark edecekler ve bu konuda ağzını ilk açan dikkat çekmeyi başaracaktır.”

“Benda bu konda çalışyom, Sporhawk,” dedi oğlan. Dizlerinin üzerine çöküp el arabasının altını incelemeye başladı. Sonra, ayağa kalkıp çıplak dizlerini silkeledi. “Sorun yok,” dedi. Vigayo’da aldıkları Cynesga giysilerini, başlık ve kollarını çıkarıp boyunu, tam dizlerin üzerine gelecek kadar keserek değiştirmişlerdi. Artık geriye kalan kılıklar, Cyrga’nm etrafındaki orman ve tarlalarda çalışan kölelerin giysilerine benziyordu.

Diğerleri ormana dağılarak kölelerin kestikleri yakacak odunları toplarken, Talen geride kalarak el arabasının altında bir şeyler yapmaya devam etti. Talen işini bitirdiğinde, diğerleri hatırı sayılır bir odun yığını oluşturmuşlardı. Sparhawk, bir kez daha kucak dolusu odunla döndüğünde, oğlanın işini bitirdiğini gördü. “Buna bir bakmak ister miydin?” dedi çocuk el arabasının altından.

Sparhawk, genç hırsızın işçiliğini gözden geçirmek için diz çöktü. Talen, ince dallarının uçlarını, arabanın tabanına sıkıştırarak çalıntı aletin tam altına oturan boş bir sepet örmüştü. “Bunun bir tökezlemede çıkmayacağından emin misin?” diye sordu Sparhawk, şüpheyle. “Kapıdan geçerken tüm silahlarımızın ve zırh gömleklerimizin yerlere dökülmesi utanç verici olurdu.”

“İstersen, arabayı ben iterim,” dedi Talen.

Sparhawk homurdandı. “Kılıçlan bir araya bağla tıkrrdamasınlar, şıkırdamalarını önlemek için zırh gömleklerin etrafına ot doldur.”

“Olur, ey ihtişamlı lider. Zaten bildiğim kaç şeyi daha söylemek istiyorsun?”

“Sadece işini yap yeter. Ukala söylevler çekmen gerekmiyor.”

“Seni kırmak istemiyorum, Mirtai,” diyordu Kalten. “Yalnızca, senin bacakların benimkilerden daha güzel.”

Mirtai cübbesinin eteklerini biraz kaldırarak, dikkatle uzun altın bacaklarına baktı. Sonra gözlerini kısıp Kalten’inkileri gözden geçirdi. “Öyle sanırım, değil mi?”

“Demek istediğim, üzerlerine biraz çamur sürersen o kadar göze batmazlar. Kapıdaki nöbetçilerin kör olduğunu sanmıyorum, içlerinden biri dizlerindeki gamzeleri görürse, senin erkek olmadığını anlayacaktır ve işi biraz daha yakından araştırmak isteyebilir.”

“Araştırmak istemese, daha hayırlı olur,” dedi kız soğukça.

“Burada, Sopal denen yerde ya da Arjun denen yerde olduğu kadar çok insan-şeylerin inleri yok,” dedi Bhlokw. Ulath’la beraber Zhubay köyüne yukarıdan bakıyorlardı. Sanki birkaç gündür seyahat ediyor gibiydiler, ama hepsi de öyle olmadığını biliyorlardı.

“Yok,” diye onayladı Ulath. “Burası, daha az insan-şeyin bulunduğu daha küçük bir yer.”

“Ama su deliğinin orada, kumaş-inlerden bir sürü var,” diye ekledi Troll, vahanın uzak tarafındaki büyük çadır kenti göstererek.

“Bizim avlayacaklarımız bunlar,” dedi Ulath.

“Bunları öldürüp yememize izin verildiğine emin misin? Sen ve Tin-in, bunu ne Sopal denen yerde, ne de Arjun denen yerde, hatta Nat-os denen yerde bile yapmama izin vermemiştiniz.”

“Burada izin var. Biz onları bu yere getirebilmek ve sonra avlayabilmek için yem koyduk.”

“İnsan-şeyleri çekmek için ne gibi yemler kullanıyorsunuz?” diye merakla sordu Bhlokw. “Tanrıların akıl|arı iyileşir de, yine insan-şeyleri avlamamıza izin verirlerse, bunu bilmek işe yarar.”

“Yem düşüncelerdir, Bhlokw. Kumaş-inlerdeki insan-şeylerin buraya gelme nedeni, bizim sürüdaşlanmızdan bazılarının onların düşüncesine, sarı derili uzun insan-şeylerin burada olacakları fikrini sokmaları. Kumaş-inlerdeki insan-şeyler buraya, sarı derili uzun insan-şeylerle savaşmaya geldiler.”

Bhlokw’un suratı, sırıtışı andıran sinsi bir ifadeyle bozuldu. “Bu iyi yem, U-lat. Ghworg ve Ghnomb’u çağırıp avlanmaya gideceğimizi söyleyeceğim. Kaç tanesini öldürüp yiyebiliriz?”

“Hepsini Bhlokw. Hepsini.”

“Bu iyi bir düşünce değil, U-lat. Hepsini öldürüp yersek çoğalacak adam kalmaz ve gelecek mevsim avlayabilecek kimseyi bulamayız. İyi düşünce, kaçıp çiftleşebilecek kadarını geride bırakmaktır, ki sürüdekilerin sayısı aynı kalsın. Şimdi hepsini yersek ileride yiyecek bir şey bulamayız.”

Bhlokw, Ghworg’u ve diğerlerini çağıran Troll büyüsünü yaparken, Ulath bu konuyu gözden geçirdi. Bunun üzerinde fazla durmamaya karar verdi. TrollTer savaşçı değil avcıydı ve onlara sonuna dek savaşma kavramını açıklamak çok uzun sürebilirdi.

Bhlokw, Yok-Zaman’m gri ışığında, muazzam varlıklarla uzun uzun görüştü ve sonra hayvani suratını kaldırıp sürünün geri kalanını çağırdı.

Ulath ve Tynian tepeden seyrederlerken, devasa tüylü kütle donmuş zamanın çeliksi ışığında, tepeden aşağıya, köye ve vahanın ötesindeki çadır ormanına doğru aktı. TrollTer kollara ayrılarak köyün etrafından dolandılar ve her bir koca canavar kendi avını yakalamaya başladı. Derken, belli ki Bhlokw'dan gelen bir sinyal üzerine, soğuk ışık titredi.ve güneş ışığı açtı.

Her yeri çığlıklar kapladı, ama bu beklenen bir şeydi. Dünyada aniden hiçliğin içinden karşısına çıkıveren yetişkin bir Troll görünce haykırmayacak pek fazla adam yoktur.

Vahanın ötesindeki koca katliam arazisindeki kan dökümü ürkütücüydü, çünkü TrollTerin amacı Cynesgalılarla savaşmak değil, onları parçalara ayırıp yapacakları şölene hazırlamaktı.

"Bazıları kaçıyor," dedi Tynian, panik içinde atlarına atlayıp dörtnala güneye doğru kaçan azımsanamayacak sayıdaki Cynesgalıyı göstererek.

Ulath omuz silkti. "Damızlık," dedi.

"Ne?"

"Bu bir Troll kavramı, Tynian. Sürekli yiyecek teminini garantilemenin bir yolu. Eğer TroU'ler bugün hepsini yerse, yarm yemek vakti geriye bir şey kalmamış olacak."

Tynina tiksintiyle titredi. "Bu korkunç bir düşünce, Ulath!"

"Evet. Oldukça dehşetli ama sen hep, insan müttefiklerinin âdet ve geleneklerine saygı göstermeli, demez misin?"

Yarım saat sonra, bütün çadırlar yamyassı olmuş, damızlıkların kaçmasına izin verilmiş ve TroU'ler yemeye oturmuştu. Kuzeydeki Cynesgalı tehdidi ortadan kaldırılmıştı ye artık TroU'ler serbestçe Cyrga'ya ilerleyebilirlerdi.

Khalad, aniden örtülerini üstünden atarak oturdu. "Berit," dedi.

Berit anında uyanıp kılıcına uzanmıştı.

“Hayır,” dedi Khalad. “Bir şey yok. Ateş gazı nedir, bilir misin?”

“Hiç duymadım.”Berit esneyerek gözlerini oğuşturdu.

“Öyleyse Aphrael ile görüşmem lazım - şahsen. Bana büyüyü öğretmen ne kadar sürer?”

“Sanırım bu sana bağlı. Ona söyleyeceklerini, benim aracılığımla iletemez misin?”

“Hayır. Ona bazı sorular sormam lazım ve sen, neden bahsettiğimi anlamazsın. Benim konuşmam lazım. Çok önemli, Berit. Ne anlama geldiğini bilmem gerekmez, sadece tekrarlasam yetmez mi?”

Berit kaşlarını çattı. “Emin değilim. Sephrenia ve ondan sonra Demos’da yerine gelen Styric böyle yapmamıza izin vermezlerdi, çünkü Styricce düşünmemiz gerektiğini söylerlerdi.”

“Bu Aphrael’in değil, onların özelliği olabilir. Deneyip görelim.”

Neredeyse iki saat sürdü, gözleri çapak dolu ve kesinlikle uykuya ihtiyaç duyan Berit, sonlara doğru huysuzlaşmaya başladı.

“Kelimeleri yanlış telaffuz edeceğim,” dedi Khalad sonunda. “Bu sesleri söyleyebilecek şekilde ağzımı döndürmeme imkân yok. Deneyelim ve ne olacak görelim.”

“Onu kızdıracaksın,” diye uyardı.

“Üstesinden gelecektir. İşte başlıyoruz.”Khalad duraksayarak büyüyü okumaya başladı ve bir yandan da parmak hareketlerini yapıyordu.

“Sen ne yapıyorsun, Khalad?” Kızın sesi, neredeyse kulak zarını patlatacaktı.

‘Özür dilerim, Flüt. Ama bu çok acil.”

“Berit’e bir şey olmadı, değil mi?” diye endişeyle sordu.

“Hayır. Bir şeyi yok. Sadece seninle şahsen görüşmem gerekti. Ateş gazı nedir, biliyor musun?”

“Evet. Bazen, kömür işçilerini öldürür.”

“Klael’in askerlerinin, bataklık gazı gibi bir havayla nefes aldıklarını söylemiştin.”

“Evet. Nereye varmak istiyorsun? Şu anda biraz meşgulüm.”

“Lütfen sabırlı ol, Kutsal Kişi. Hâlâ bu meselede yolumu bulmaya çalışıyorum. Berit sana, o yabancılardan bazılarının bir mağaranın içine kaçtığını söyledi, değil mi?”

“Evet. Ama ben hâlâ - “

“Aklıma, Klasl’in mağarayı, askerleri soluyabilsin diye bataklık gazıyla doldurmuş olabileceği geldi, ama artık o kadar emin değilim. Belki gaz zaten oradaydı.”

“Lütfen konuya gelir misin?”

“Ateş gazı ve bataklık gazının benzer olması mümkün mü?”

Kız, çileden çıkarıcı, uzun bir acı çekmenin sonucu çıkarılabilecek şekilde iç çekti. “Çok benzerdir, Khalad - hatta böyle söylemek bile biraz anlamsızdır, çünkü aynı şeylerdir.”

“Seni seviyorum, Aphrael,” diye keyifli bir kahkaha attı Khalad.

“Bu da nereden çıktı?”

“Bir bağlantı olduğunu biliyordum.. Burası bir çöl ve burada bataklık yok. Klael’in bu mağarayı dolduracak bataklık gazını nereden bulacağını düşünüp duruyordum. Ama buna gerek kalmadı, değil mi? Bataklık gazıyla

ateş gazı aynı şeyse, yapması gereken içinde kömür damarı olan bir mağara bulmaktı.”

“Tamam, senin sorunu cevapladığıma ve sen de bilimsel merakını giderdiğine göre, artık gidebilir miyim?”

“Biraz sonra, Kutsal Aphrael,” dedi mutlulukla ellerini oğuşturarak. “Bu mağaraya, askerlerin içine çektiği ateş gazıyla karışması için biraz bizim havadan üflemen mümkün mü?”

O uzun duraksamalardan biri daha yaşandı. “Bu korkunç, Kha-lad!” diye haykırdı.

“Lord Vanion ve Lord Abriel’in askerlerinin başına gelenler, onlar korkunç değil miydi? Bu bir savaş Aphrael, kesinlikle kazanmamız gereken bir savaş. Klael’in askerleri, nefes almak için bu mağaralara koşuyorlarsa, biz arkamızı döner dönmez oradan çıkıp, dostlarımıza saldıracaklar. Onları etkisiz kılmanın bir yolunu bulmalıyız ve sanırım, o yol bu. Bizi, o askerleri gördüğümüz mağaraya götürebilir misin?”

“Tamam.” Kızın ses tonu biraz küskündü.

“Onunla ne konuşuyordun?” diye sordu Berit.

“Savaşı kazanmanın bir yolunu, Berit. Haydi eşyalarımızı toplayalım. Aphrael bizi o mağaraya götürecek.”

“Hâlâ geliyorlar mı?” diye sordu Vanion, diğer şövalyelerin ardından giden Sör Endrik’e.

“Evet, Lordum,” diye haykırdı. “Ama bazıları geride kalmaya başladı.”

“İyi. Güçten düşmeye başladılar.” Vanion, önlerindeki kayalık araziye baktı. “Bir sürü yerimiz var,” dedi Sephrenia’ya- “Onları şu düzlüklere götürecek ve bir süre ortalıkta koşturacağız.”

“Bu acımasızca, Vanion,” diye kınadı kadın.

“Peşimizden gelmek zorunda değiller aşkım,” dedi atının üzerinde yükselerek. “Bu canavarların gerçekten koşmasını istiyorum.”

Şövalyeler atlarını dörtnala sürerek çelik sesiyle boş düzlüğe ilerlediler.

“Gidiyorlar!” diye haykırdı Endrik, yarım saat sonra.

Vanion, kuvvetlerini durdurmak için çelik kolunu kaldırdı. Sonra eyerinde yükselerek geriye baktı.

Maskeli devler vazgeçmiş ve batıya doğru koşuyorlardı, birkaç mil ötelerinde yükselen kayalık tepelere düşe kalka ilerliyorlardı.

“Herkesi şaşırtan şey bu,” dedi Vanion, Sephrenia’ya. “Aphrael’in bana anlattıklarına bakılırsa, diğerlerinin başına da aynı şey gelmiş. Klael’in askerleri, bir süre peşimizden koşuyor, sonra vazgeçip en yakındaki tepelere doğru kaçıyorlar. Orada onlara iyi gelecek ne bulmayı umuyorlar ki?”

“Hiçbir fikrim yok, tatlım,” dedi kadın.

“Hepsi iyi güzel de,” dedi Vanion, kaşlarını endişeyle çatarak. “Cyrga’ya son saldırımız başladığında, bu canavarları bitkin düşene dek koşturacak zamanımız olmayacak. Sırf bu da değil, Klael herhalde, burada, açık arazide karşılaştığımızdan daha geniş birimler oluşturmaya başlayacaktır. Onları sürekli olarak etkisiz kılmanın yolunu bulamazsak, Cyrga’ya canlı olarak varma şansımız yüksek değil.”

“Lord Vanion!” diye haykırdı şövalyelerden biri, alarm vererek. “Onlardan daha fazlası geliyor!”

“Nereden?” diye sordu Vanion etrafına bakınarak.

“Batıdan!”

Vanion kaçan canavarların ardından baktı. Sonra gördü. Orada, düzlüklerde, Klael’in askerlerinin iki bölüğü vardı. Daha önce karşılaştıkları, ufuk çizgisinden yükselen tepelere doğru düşe kalka

koşarken diğerleriyse, tepelerden onlara doğru geliyordu ve bu bölük, diğerlerinin gösterdiği bitkinlik belirtileri göstermiyordu.

“Bu komik,” dedi Talen, duyarlı parmak uçlarıyla zincirinin ucundaki kilidi inceleyerek.

“Onları açabileceğini söylemiştin,” diye fısıldadı Kalten.

“Kalten, bunları sen bile açabilirsin. Bunlar hayatımda gördüğüm en kötü kilitler.”

“Sadece aç, yeter Talen,” diye fısıldadı Sparhawk. “Ders vermene gerek yok. Hâlâ şu hapishaneden çıkmamız lazım.”

Diğer odun kesicilerin arasına karışıp güneş batarken, hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan Cyrga’mn kapılarından girmişlerdi. Sonra kölelerin peşinden kapının yanındaki açık bir meydana gitmiş, el arabalarını orada yığılmış odun kümelerinden birinin üzerine boşaltmış ve el arabasım, diğerlerinin yanma, kaba bir taş duvara yasla-mışlardı. Sonra, uysal koyun sürüleri gibi, geniş köle hapishanesine girmişler ve Cynesgalı nöbetçilerin, onları hapishanenin arka duvarından çıkan paslı, demir halkalara zincirlemelerine izin vermişlerdi.

Sulu, yağsız bir çorba verilmiş ve ardından gece olmasını beklemek için duvara yaslanarak kirli samanların üzerine çökmüşlerdi. Xanetia yanlarında değildi. Sessiz ve görünmez bir şekilde, hapishanenin etrafındaki sokaklarda dolanmaktaydı.

“Bacağını sallayıp durma Kalten,” diye tısladı Talen. “Böyle sallanıp dururken, zinciri çıkaramıyorum.”

“Affedersin.”

Çocuk bir an yoğunlaştı ve kilit açıldı. Hışırdayan samanın üzerinde sürünerek diğerlerine geçti.

“O kadar yakınlaşma,” diye karanlıkta mırıldandı Mirtai’nin sesi.

“Özür dilerim. Bileğini arıyordum.”

“Bacağın diğer ucunda.”

“Ben de fark ettim. Karanlık, Atana. Ne yaptığımı görmüyorum.”

“Siz orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Kalten’in yattığı samanın gerisinden yükselen mızmız, kölemsi bir ses.

“Seni ilgilendirmez,” diye tersledi Kalten. “Uyumaya devam et.”

“Ne yaptığınızı bilmek istiyorum. Söylemezseniz, nöbetçileri çağırırım.”

“Sustursan iyi olur, Kalten,” diye mırıldandı Mirtai. “O muhbir.”

“Ben hallederim,” dedi Kalten karanlık bir şekilde. Hışırtılı samanın üzerinde sürünerek uzaklaştı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu mızmız sesli köle. “Nasıl-” Ses kesildi, samanda, ani bir darbe ve vızılhlı bir boğulma sesi duyuldu.

“Orada ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı nöbetçi kulübelerinden sert bir ses. Kulübenin kapısından avluya ışık saçıldı.

Cevap yerine samanın içinden birkaç debelenme hışırtısı geldi. Kalten yerine döndüğünde, biraz soluyordu ve hızla kelepçesini geri takarak samanla kapadı.

Gergin bir şekilde beklediler, ama belli ki Gynesgalı nöbetçi daha fazla araştırmamaya karar vermişti. Yeniden içeri girdi, kapıyı arkasından kapadı ve avlu tekrar karanlığa boğuldu.

“Bu sık sık olur mu - yani köleler arasında?” diye Mirtai’ye sordu Bevier, Talen onun kelepçesini çıkarırken.

“Daima,” diye mırıldandı kız. “Köleler arasında sadakat yoktur. Bir köle, diğerini, fazladan bir ekmek kırıntısı için ele verebilir.”

"Ne acı."

"Kölelik mi? Bunu tanımlamak için, 'acıklı'dan daha sert kelimeler bulabilirim."

"Hadi gidelim," dedi Sparhawk.

"Xanetia'yi nasıl bulacağız?" diye sordu hapishaneden çıkarlarken Kalten.

"Bulamayız. O bizi bulacak."

Talen'in kapıyı açması için bir saniye yetti ve hepsi dışarıdaki karanlık sokağa kaydılar. Oradan dışarı çıkmadan önce, yakacak odunun yığıldığı geniş alana doğru süzüldüler.

"Etrafa bir göz at Talen," diye önerdi Sparhawk.

"Tamam." Genç hırsız karanlıkta eriyip gitti. Diğerleri gergin bir bekleyiş içindeydiler.

Birkaç dakika sonra, Talen'in sesini duydular. "Temiz. El arabaları bu tarafta."

Onun kısık sesine gittiler ve kısa süre içinde, duvara yaslanmış el arabalarının yanma vardılar.

"Hiç nöbetçi gördün mü?" diye sordu Kalten.

"Bir odun yığınının başında beklemek için kim bütün gece nöbet tutar?" Talen karın üstü yatarak el arabalarının altına girdi. Uydurma sepetin dalları kırılırken bir çıtırtı duyuldu.

"Al," dedi Talen. Bir kılıç, Sparhawk'm incik kemiğine çarptı.

Sparhawk kılıcı alıp Kalten'e geçirerek eğildi. "Onları, kabzası önde olarak geçir. Bana öyle, bir kılıcın sivri ucuyla vurma."

“Özür dilerim.” Kılıçları geçirmeye devam etti. Ardından, zırh gömlekler ve elbiseler geldi. Hepsi de silahlanınca kendilerini daha iyi hissetmişlerdi.

“Anakha?” Ses yumuşak ve çok hafifti.

“Sen misin, Xanetia?’ diye sordu Sparhawk, soru dudaklarından dökülürken ne kadar salakça olduğunu fark etmesine rağmen.

“Ta kendisi. Rica ederim, gelin. Fısıltı gizliliğin doğal sesidir ve gecede uzaklara kadar ulaşır. Bu uyuyan kenti koruyanlar dikkatsiz sohbetimizin kaynağını araştırmaya gelmeden uzaklaşahm.”

“Biraz beklemeliyiz,” dedi Khalad. “Aphrael’in, mağaraya hava üflemesi lazım.”

“işe yarayacağına emin misin?” diye şüpheyle sordu Berit. “Değilim, ama denemeye değer, değil mi?”

“Hâlâ bu mağarada olup olmadıklarına bile emin olamazsın.”

“Fark etmez. Her durumda artık mağarada saklanamayacak-lar.” Khalad dikkatle, arbaletinin oklarından birine yağ emdirilmiş bir paçavra sarmaya başladı. Sonra, kıvılcımları vücuduyla saklamaya dikkat ederek çakmak taşı ve çeliğini birbirine vurdu. Küçük mumunu yakıp çakmağının ateşini söndürdü. Sonra dikkatle, mumunu orta boy bir kayanın ardına koydu. .

“Aphrael bu işten pek hoşlanmışa benzemiyor, Khalad,” dedi Berit, serin bir meltem çıkınca.

“Ben de Lord Abriel’e olanlardan pek hoşlanmamıştım,” dedi Khalad, keyifsizce. “O yaşlı adama çok saygı duyardım ve bu sarı kanlı canavarlar onu paramparça ettiler.”

“Yani bunu intikam için mi yapıyorsun?”

“Hayır. Tam değil. Bu onlardan kurtulmanın en pratik yolu. Aphrael’e, mağarada yeterince hava olunca haber vermesini söyle.”

“Ne kadar sürer?”

“Hiç fikrim yok. Şimdiye dek bunu yeterince yakından görmüş tüm madenciler öldü.” Khalad sakalını kaşıdı. “Aslında burada neler olacağına emin değilim, Berit. Bataklık gazı ateş alınca sadece yanar ve sonra da söner. Ateş gazı biraz daha gösterişlidir.”

“Mağaraya hava üfleme meselesi de nedir?” diye sordu Berit.

Khalad omuz sikti. “Ateş canlıdır. Nefes alabilmesi gerekir.”

“Bu konuda sadece tahminde bulunuyorsun, değil mi? İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrin yok - ya da işe yararsa ne olacağı hakkında.”

Khalad sıkı bir sırıtışla cevap verdi. “İyi oturan bir teorim var.”

“Bence delisin. Bu salakça deneyinle tüm çölü yakabilirsin.”

“Ha, sanırım bu olmayacak.”

“Sanırım mı?”

“Oldukça olasılık dışı. Şu mağara ağzını ancak seçebiliyorum. Niye bir denemiyorum?”

“Ya tutturamazsan?”

“Yine atarım.”

“Bunu kastetmedim. Demek istediğim-” Berit, dikkatle dinleyerek sözünü yarıda kesti. “Aphrael, karışımın hazır olduğunu söylüyor. Hazır olduğunda atabilirsin.”

Khalad, okunu muma tuttu, yavaşça çevirerek yağlı paçavranın ateş almasını sağladı. Sonra yanan oku yerleştirdi, yayını bir taşın üzerine yerleştirip dikkatle nişan aldı. “İşte gidiyor,” dedi yavaşça manivelaya bastırarak.

Yay çınladı, yanan ok karanlıkta uçarak dar mağara ağzında gözden kayboldu.

Hiçbir şey olmadı.

“Senin iyi oturan teorin buraya kadarmış,” dedi Berit, alaycı bir ifadeyle.

Khalad küfredip yumruğuyla yere vurdu. “İşe yaraması lazım, Berit. Her şeyi tam olarak - “

Tepe patladığında ve yüzlerce adım boyunda bir ateş topu, tepenin yerine oluşan kraterden aniden göğe fırladığında çıkan ses gürültüden öte bir şeydi. Khalad, bir an bile düşünmeden kendisini Berit’in başının üzerine fırlatırken elleriyle de kendi boynunu örtüyordu.

Neyse ki, üzerlerine dökülenin çoğu, ufak tefek çakıllardı. Daha büyük kayalar, çölün daha ilerilerine fırlamıştı.

Birkaç dakika boyunca gökten çakıl yağmaya devam etti ve dayak yemişe dönen, oldukça sarsılmış durumdaki iki genç adam, Khalad’m deneyinin felaket sonuçlarına katlanarak, gergin bir şekilde yerde kıvrıldılar.

Nihayet, ısırgan yağmur kesildi.

“Seni salak!” diye haykırdı Berit. “İkimizi de öldürebilirdin!”

“Biraz hesap hatası yapmış olabilirim,” dedi Khalad, saçındaki pisliği temizleyerek. “Yeniden denemeden önce, üzerinde biraz çalışmalıyım.”

“Yeniden denemek mi? Sen neden bahsediyorsun?”

“İşe yarıyor, Berit,” dedi Khalad en mantıklı sesiyle. “Tüm yapmam gereken, biraz ayarını düzeltmek. Her deneyde törpülenmesi gereken ayrıntılar çıkar.” Ayağa kalkıp kulaklanndaki çınlamayı gidermek için elleriyle kafasına vurdu. “Bunu mükemmelleştirece-ğim, Lordum,” diye söz verdi Berit’in ayağa kalkmasına yardım ederek. “Gelecek sefer, o kadar

kötü olmayacak. Şimdi, niye Aphrael'den, bizi kampa geri götürmesini rica etmiyorsun? Herhalde izleniyoruzdur, onları şüphelendirmeyelim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"ŞEHRİN İÇİNDEYİZ APHRAEL," dedi Sparhawk, çağırma büyüsünün hemen ardından.

"Bunu nasıl becerdiniz?" Kızın sesinde bir şaşkınlık vardı.

"Uzun hikâye. Khalad'a söyle onların vadinin içine girebilmeleri için işaretler yerleştirdik. O neyi arayacağını bilir."

"Annemi nerede tuttuklarını bulabildiniz mi?"

"Tahminen."

Uzun bir sessizlik oldu. "Oraya gelsem iyi olacak," dedi kız.

"Bizi nasıl bulacaksın?"

"Seni fener olarak kullanacağım. Konuşmaya devam et."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Burada, Cyrgon'un tam kucağmdayız. Seni hissetmez mi?"

"Xanetia da orada değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse Cyrgon hiçbir şey hissetmeyecektir. Bu yüzden sizinle yolladım." Duraksadı. "Sizi kentin içine sokmayı kim becerdi?"

“Talen’in fikriydi.”

“Gördün mü? Bir de benimle onu yanında götürmek konusunda tartışıyordun. Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin, baba? Konuşmaya devam et. Yerinizi neredeyse buldum. Talen’in sizi, Cyrga’nın surlarının ardına geçirmeyi nasıl başardığını anlat.”

Sparhawk uzun uzun, kamuflajlarını anlattı.

“Tamam.” Ses hemen arkasından gelmişti. “Yeter. Ana hatlarıyla anladım.” Sparhawk döndüğünde, Aphrael’i Xanetia’nm kollarında buldu. Kız etrafına bakmıyordu. “Görüyorum ki, Cyrgailer henüz ateşi keşfetmemiş. Burası, eski bir çizmenin içinden bile daha karanlık. Biz tam olarak neredeyiz?”

“Dış şehirdeyiz, Kutsal Kişi,” dedi Bevier yumuşakça. “Sanırım buraya ticaret bölgesi diyebilirsiniz. Çeşitli depolar ve kölelerin hapishaneleri burada. Burayı Cynesgalılar koruyor ve çok dikkatli olduklarını söyleyemeyiz.”

“İyi. Haydi sokaktan gidelim.”

Talen, bir kapı bulana kadar ahıra benzeyen depoların arasından yolunu el yordamıyla seçti. “Buradan,” diye fısıldadı.

“Kilitli değil mi?” diye sordu Kalten.

“Artık değil.”

Hepsi birlikte içeri girdiler.

“Rica edebilir miyim, tatlım?” diye sordu Aphrael, Xanetia’ya. “Burada hiçbir şey göremiyorum.”

Xanetia’nin yüzü, etraflarındaki bölgeyi aydınlatan yumuşak bir ışıkla yanmaya başladı.

“Burada ne muhafaza ediyorlar?” diye sordu Kalten, loşluğa gözlerini dikerek. “Belki yiyecek bir şeyler?” derken sesi umutluydu. “Köle hapishanesinde verdikleri hayvan yemi pek besleyici değildi.”

“Buranın bir yiyecek deposu olduğunu sanmıyorum,”,dedi Talen. “Pek öyle kokmuyor.”

“Keşfe başka zaman çıkarsınız,” dedi Aphrael. “Şimdi yapacak başka işlerimiz var.”

“Diğerleri ne haldeler?” diye sordu Sparhawk.

“Bergsten Cynestra’yı ele geçirdi ve Kilise Şövalyeleri’yle güneye geliyor. Ulath ve Tynian TroU’leri Zhubay’a götürdüler ve TroU’ler Cynesga süvarilerinin yansını yedi. Betuana ve Engessa, Atanlarla güneybatıya doğru ilerliyorlar. Vanion ve Sephrenia, çölde onlarla beraber olduğunuzu gösterecek yanlış ipuçları bırakıyorlar. Kring ve Tikume, Sarna’mn batısındaki çölün her tarafında, Cyrgailerin, Cynesga süvarilerinin ve Klael’in azman askerlerinin kendilerini kovalamasına izin veriyorlar - ki bence bu canavarlar artık sorun olmaktan çıkacaklar. Khalad onları etkisizleştirmenin yolunu buldu.”

“Tek başına mı?” diye sordu Talen şaşkınlıkla.

“Klael kendisini tuzağa düşürdü. Askerlerinin içinde soluyacağı mağaralar buldu ve mağaralarda saklanıp bize saldırıyorlardı. Khalad, mağaraları yakmanın bir yolunu buldu. Sonuç çok gürültülü.”

“İşte görüyorsunuz, bu benim ağabeyim,” dedi gururla Talen.

“Evet,” dedi Çocuk Tanrıça, eleştiren ifadeyle. “Her seferinde yeni dehşetler icat ediyor. Stragen ve Caalador, Beresa’daki Dacite’i, güneyde bir kuvvetimiz olduğuna ikna ettiler ve” Duraksadı. “Bunları zaten biliyorsun, Sparhawk. Niye nefesimi tüketiyorum?”

“Öyleyse her şey planımıza göre işliyor, değil mi?” dedi Sparhawk. “Mağlubiyetler yok? Yeni sürprizler yok?”

“Bizim için yok. Ama Cyrgon o kadar iyi durumda değil. Delphaeler, Scarpa’nm ordusunu neredeyse tamamen dağıttılar, yani Matherion’a yönelik tehlike sönüp gitti. Ailemden bazılarından destek istedim. Onlar da zaman ve mesafeleri sıkıştırıyorlar. Ehlana güvenlikte olur olmaz bir tek sözümle koskoca ordular Cyrga’nm kapılarına dayanacak.”

“Khalad’m icadını, diğerlerine haber verdin mi?” dedi Talen.

“Kuzenim Setras, benim için hallediyor. Setras biraz dağınıktır, ama bunu onunla tekrar tekrar konuştum. İşi çok karıştıracağını sanmıyorum. Her şey yerinde. Diğerleri harekete geçmek için bizden haber bekliyorlar, yani artık işe koyulalım, içinizden etrafa ba-kmabilme fırsatı bulabilen oldu mu?”

“Ben dış şehri bir miktar araştırdım, Kutsal Aphrael,” dedi Xanetia. “Anakha, onlarla köle hapishanesinde tutsaklıklarını paylaşmamı akıllıca bulmadı.”

Çocuk Tanrıça, Talen’e, geniş, sert bir parşömen ve bir kalem uzattı. “Al,” dedi, “sana ödenen parayı hak et.”

“Bunları nereden buldun?” diye sordu delikanlı merakla.

“Ceplerimden birindeydiler.”

“Senin cebin yok ki, Flüt.”

Kız acı dolu, uzun bakışlarından biriyle baktı.

“Ha,” dedi oğlan. “Nedense bunu hep unutuyorum. Tamam, Anarae, sen kenti tarif et ben de resmini çizeyim.”

Ortaya çıkan çizim - olabildiğince - ayrıntılıydı. “İç kenti çevreleyen surlardan geçemedim,” diye özür diledi Xanetia. “Kapılar sürekli kilitli, çünkü Cyrgailer, kendilerini Cynesgalı paralı askerlerden ve sömürdükleri kölelerden üstün görüyorlar.”

“Bu şimdilik çalışmamız için yeterli olur,” dedi Flüt, Talen’in çizimini gözden geçirirken, dudaklarını büzerek. “Peki, Bevier, kale uzmanı sensin. Zayıf nokta neresi?”

Cyrinik, çizimi biraz inceledi. “Hiç kuyu gördün mü, Anarae?”

“Hayır, Aziz Şövalye.”

“Ön kapının tam dışında bir göl var,” diye hatırlattı Kalten.

“Kent kuşatıldığında, bu pek işe yaramaz,” dedi Bevier. “Surların içinde bir su kaynağı olmalı + sarnıç ya da kuyu gibi. Savun-madakilerin suyu biterse kuşatma oldukça çabuk sona erer.”

“Bir kuşatmaya dayanmak, amacıyla kurulduğunu düşünmenin sebebi nedir?” dedi Mirtai. “Kimsenin bulamaması gerekiyor zaten.”

“Surlar sadece süs için yapılmış olamayacak kadar kalın ve yüksek. Atana. Cyrga güçlü bir kent ve bu, bir kuşatmaya dayanabilecek şekilde kurulmuş olduğunu gösteriyor. Cyrgailer çok akıllı değiller, ama kimse içinde su olmayan bir kale kurmaz. En iyi tahminim bu, Kutsal Aphrael. Sularını nereden aldıklarını bulun - hem dış hem de iç kentte. Orası zayıf noktaları olabilir. Yoksa iç surun altından bir tünel kazmamız ya da bir yerinden kazımamız gerekebilir.”

“Buna gerek kalmayacağını ümit edelim,” dedi Aphrael. “Düşman kentinin içindeyiz ve ortalıkta ne kadar dolanırsak keşfedilme olasılığımız o kadar artar. Bir yolu varsa, Ehlana ve Alean’ı bu gece kurtaralım. Ben haber vereyim de, diğerleri harekete geçsinler. Kimse bu gece pek uyuyamayacak, ama bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok. Xanetia, gidip su ara. Siz diğerleriniz, burada kalın. Döndüğümüzde, sizi etrafta aramak istemiyoruz.”

“Delirdin mi, Gardas?” diye sordu Bergsten, tepeden tırnağa zırhlı Alcione şövalyesine. Thalesialı din adamı şövalyenin yanında duran çiftçi suratlı delikanlıya bakmayı reddediyordu. “Onun var olduğunu bile kabul etmemem gerekiyor, bırak oturup konuşmayı.”

“Aphrael bu konuda çekilmez olabileceğinizi söylemişti, Bergsten,” dedi Sör Gardas’ın yanında din adamının çadırına gelen kişi. “Mucizevi bir şeyler yapsam işe yarar mı?”

“Tanrım!” dedi Bergsten. “Lütfen böyle bir şey yapma! Zaten başım yeterince belada!”

“Onu ziyaret ettiğimde Dolmant da bazı sorunlar yaşamıştı,” diye belirtti Aphrael’in kuzeni. “Siz, Elene Tanrısı’nın hizmetkârları bazı tuhaf fikirlere sahipsiniz. O bizi görünce heyecanlanmıyor, siz niye heyecanlanıyorsunuz? Neyse, bu kriz geçene kadar normal kurallar iptal edildi zaten. Edaemus ve Atan Tanrısı bile aramıza katıldı - ki binlerce yıldır bizimle konuşmuyorlardı. Aphrael, sana Klael’in yanında getirdiği askerlerle ilgili bir şeyler anlatmamı istiyor. Khalad adında biri, onları yok edecek bir yöntem geliştirmiş.”

“Bunu Gardas’a anlat,” diye önerdi Bergsten. “O bana iletir, böylece başım belaya girmez.”

“Üzgünüm Bergsten, ama Aphrael, bunu sana söylemem konusunda ısrarlı. Benim sadece bir düş ya da öyle bir şey olduğumu varsay.” Setras’m yüzünde biraz şaşkın bir ifade belirmişti ve kocaman parlak gözleri bir kavrayamama durumunda olduğunu gösteriyordu. “Bunu tam olarak anlayabilmiş değilim,” diye itiraf etti çocuk, “Aphrael benden çok daha zekidir - ama birbirimizi çok severiz, bu yüzden salaklığımı yüzüme fazla vurmaz. O çok kibardır. Hatta bazen çekilmez olmasına rağmen sizin Tanrınıza bile iyi davranır - nerede kalmıştım?”

“Ee,” dedi Sör Gardas yumuşakça, “Ekselans’a, Klael’in askerlerinden bahsedecektiniz, Kutsal Setras.”

“Öyle mi?” Koca gözleri boştu. “Nerede kalmıştım? Beni sıkıştırmamalısın, Gardas. Dikkatimin çok kolay dağıldığını bilirsin.”

“Evet, Kutsal Setras. Bu aklıma gelmişti.”

“Neyse,” diye devam etti Setras, “bu Khalad denen kişi - anladığım kadarıyla, müthiş zeki, genç bir adam - Klael’in askerlerinin soluduğu berbat şeyle, onun “ateş gazı” dediği bir şey arasında benzerlik olabileceğini fark etmiş. Neden bahsettiği konusunda bir fikrin var mı, Bergsten?” diye sordu bir an şüpheye düşen Setras. “Sana ben de, Gardas gibi ‘Ekselansları’ mı demeliyim? Gerçekten o kadar kudretli misin? Bana acaip iri ve hantal görünüyorsun.”

“Bu resmi bir hitabet şeklidir, Kutsal Kişi,” dedi Sör Gardas.

“Ya. Aramızda resmiyete gerek yok, değil mi? Artık neredeyse eski dostlar sayılırız, değil mi?”

Emsat Başpiskoposu zorlukla yutkundu. Sonra iç çekti. “Evet, Kutsal Setras,” dedi. “Sanırım öyleyiz. Niye bana, Sparhawk’in seyisinin geliştirdiği şu yöntemi anlatmaya devam etmiyorsunuz?”

“Elbette. Oh, bir şey daha var. Yarın sabah, Cyrga’nın kapılarında olmamız gerekiyor.”

“Lütfen Atana Liatris,” diyordu Barones Melidere, sabırla, Sarabian’ın Atan eşine, “girişimde bulunmalarını biz istiyoruz.”

“Çok tehlikeli,” dedi Liatris, inatçı bir şekilde. “Chacole ve Torellia’yı öldürürsem, diğerleri kaçar ve bu iş biter.”

“Ama başka kimlerin işin içinde olduğunu öğrenemeyiz,” diye açıkladı Emban. “Tekrar denemeyeceklerine de emin olamayız.”

Prenses Danae, onların biraz uzağında kucağına kıvrılmış Mmrfla birlikte oturuyordu. Gözlerinin önünde, birbirinin üzerine giren iki resim gibi garip bir görüntü vardı. Sanki Cyrga’nm karanlık sokakları, oturma odasmdakilerin tam arkasmdaydı.

“Endişen beni duygulandırıyor, Liatris,” diyordu Sarabian. “Ama göründüğüm kadar çaresiz değilim.” Kılıcını kaldırıp savurdu.

“Üstelik yakınında muhafızlarımız olacak,” diye ekledi Dışişleri Bakanı Oscagne. “Chacole ve Torellia, hükümetin içindeki birilerinden yardım alıyor olmalılar - büyük ihtimalle, eski darbe girişiminden kalma birileri.”

“Onları öldürmeden önce onun kimliğim ağızlarından koparırım,” diye açıkladı Liatris.

Sarabian, “koparırım,” lafı üzerine ir kildi.

“Yaklaştık, Kutsal Aphrael.” Xanetia’nm sesi, aynı anda hem uzaklardan hem de çok yakından gelir gibiydi. “Su kokusu aldığımı düşünüyorum.” Yürüdükleri karanlık dar sokak, yüz adım ile-rilerindeki bir tür meydana açılıyordu.

“Hepsini yakalayalım, Liatris,” diyordu Elysoun. “Chacole ve Torellia’dan birkaç isim koparabilirsin, ama suikastçıları iş üzerinde yakalarsak tüm sarayı onlardan temizleyebiliriz. Yoksa kocamız, hayatının geri kalanını kılıcını çekmiş olarak geçirmek zorunda kalır.”

“Dinle!” diye fısıldadı Xanetia. “Akan su sesi duyuyorum.”

Danae yoğunlaşmak için kendini fazlasıyla zorladı. Her şeyi ayrı tutmaya çalışmak çok yorucuydu.

“Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum, Liatris,” diyordu, Sarabian, pişmanlıkla. “Ama Chacole ve Torellia’yı öldürmeni yasaklıyorum. Onlarla, suikastçılar beni öldürmeye çalıştıktan sonra hesaplaşacağız.”

“Kocam nasıl emrederlerse,” dedi Liatris.

“Yapmam istediğim şey, Elysoun ve Gahennas’ı koruman,” diye devam etti. “Gahennas büyük ihtimalle şu anda daha büyük tehlikede. Elysoun bu işin içindeki insanlar için hâlâ yararlı, ama Gahennas, bilmesini istediklerinden daha fazlasını biliyor. Eminim onu öldürmeye çalışacaklar, bu yüzden onu hemen bu gece Kadınlar Sarayı’ndan çıkaralım.”

“Sokağın altında, Kutsal Kişi,” dedi Xanetia. “Bana öyle geliyor ki, ayağımızın altından bir miktar su akıyor.”

“Gerçekten de,” dedi Çocuk Tanrıça, “sesi, kaynağına doğru takip-edelim. Burada, dış kentte, suya ulaşmanın bir yolu olmalı.”

“Sen bu işe nasıl bulaştın, Elysoun?” diye soruyordu Liatris.

Elysoun omuz silkti. “Benim, siz diğerlerinden daha fazla hareket özgürlüğüm var. Chacole’nin Kadınlar Sarayı’ndan dışarı mesajlarını taşıyacak birine ihtiyacı vardı. Planına kanmış gibi yaptım. Chacole’yi kandırmak zor olmadı. Ne de olsa, o bir Cynesgalı.”

“Burada, Kutsal Kişi,” diye fısıldadı Xanetia, kaba taşların arasına yerleştirilmiş demir bir kapağın üzerine elini koyarak. “Demirin altından bile suyun akışını hissedebiliyorsun.”

“Sen diyorsan öyledir, Anarae,” diye, demire dokunmanın düşüncesiyle bile irkilerek yanıtladı. “Bunu nasıl açıyorlar?”

“Bu halkalar, kapağın kaldırılabileceğini gösteriyor.”

“Diğerlerini getirelim. Bevier’in aradığı zayıf nokta bu olabilir.”

Danae esnedi. Her şey kontrol altında görünüyordu. Koltuğuna kıvrıldı, Mmrr’ı kollarının arasına alıp anında uykuya daldı.

“Yani sen onu şöyle?” diye sordu Talen parmaklarını oynatarak.

“Bu demir, Talen,” dedi Flüt, abartılı bir sabırla.

“Ne yani? Ne alakası var ki?”

Kız titredi. “Demirin dokunuşuna dayanamam.”

Bevier kıza dikkatle baktı. “Bhelliom da aynı dertten muzdarip.”

“Evet. Ne olmuş?”

“Bu belli bir akrabalık olduğunu gösteriyor.”

“Kavrayış gücün şaşırtıcı, Bevier.”

“Nazik ol,” diye azarladı Sparhawk.

“Demirin nesi var ki?” diye sordu Talen. “Soğuk, sert, onu çeşitli şekillerde dövebilirsin ve paslanır.”

“Bu hoş bir akademik tanımlama oldu. Sen mıknatıs taşı nedir bilir misin?”

“Başka bir demiri tutan bir parça demir filizi, değil mi? Platime’ın eskiden manyetizma diye bir şeyden bahsettiğini duymuştum.”

“Hem de onu gerçekten dinledin ha? Ne şaşırtıcı.”

“işte, bu yüzden Bhelliom kendini safirin içinde dondurdu!” diye haykırdı Bevier. “Demirin manyetizması yüzünden, değil mi? Bhelliom buna dayanamıyor, sen de dayanamıyorsun?”

“Lütfen, Bevier/’ dedi Aphrael, zayıfça. “Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi demirden konuşmayalım. Sudan konuşalım. Burada, dış kentte sokakların altından akan bir nehir ya da akarsu var ve iç surlara doğru akıyor. Buraya yakın bir yerde, sokağın ortasına konmuş geniş demir bir levha var ve altından akan suyu duyabiliyorsunuz. Sanırım bu aradığınız zayıf nokta olabilir. Su bir tür tünelin içinden akıyor ve tünel, iç kent surunun altından geçiyor - en azından öyle olduğunu umuyorum. Siz beyler, bu demir kapağı benim için kaldırır kaldırmaz, ne olduğunu anlayacağım.”

“Sokaklarda devriye gördünüz mü?” diye sordu Kalten.

“Hayır, Aziz Şövalye,” dedi Xanetia. “Yüzlerce yıllık alışkanlıklar dış kentin savunmasıyla görevli Cynesgalılan dikkatsizleştirmiş.”

“Bir hırsızın rüyası,” diye mırıldandı Talen. “Bu kentte çok zengin olabilirim.”

“Ne çalacaksın ki?” dedi Aphrael. “Cyrgailer, altın ve gümüşe değer vermezler.”

“Para olarak ne kullanıyorlar?”

“Kullanmıyorlar. Paraya ihtiyaçları yok. Cynesgalılar onlara gereken her şeyi sağlıyorlar, parayı düşünmeleri bile gerekmiyor.”

“Bu canavarca!”

“Ekonomi hakkında başka zaman tartışırız. Şimdi su yolunu incelemek istiyorum.”

“Seni salak!” diye kızıyordu generaline, Kraliçe Betuana.

“Öğrenmemiz gerekiyordu, Betuana-Kraliçe,” dedi Engessa. “Ve şahsen gitmeyeceğim yere, başkasını da göndermem.”

Betuana, geleneksel yasa bürünmeyi bir tarafa bırakmıştı. “Senden memnun değilim, Engessa-Atan! Klasl-canavarlarıyla son karşılaşman sana hiçbir şey öğretmedi mi? Mağaranın içinde bekliyor olabilirlerdi ve onlarla tekrar yalnız karşılaşacaktın.”

“Böyle yapacaklarım düşünmek pek mantıklı olmazdı,” dedi adam katı bir şekilde. “Aphrael’in habercisi, Klasl-canavarlarının, başka bir havayı soluyabilecekleri mağaralara sığındıklarını söylemişti. Mağaranm girişindeki hava, içerdeki havayla aynı olmazdı. Zaten pek önemli değil artık. İş halledildi, kimseye zarar gelmedi.”

Kadın kızgınlığını zaptedebilmek için büyük çaba harcıyordu. “Ve salakça eyleminizle neyi kanıtlamış oldunuz, Engessa-Atan?”

“Klael-canavarları mağarayı mühürlemişlerdi, Betuana-Kraliçe. ? Yüz adım içeride çelik bir duvar var. Bunun açılabileceğini düşün-I mek mantıklı. Klael-canavarları engelin gerisine çekilip kapıyı ka-I pıyor ve bir süre rahat soluyabiliyorlar. Sonra çıkıp saldırıyorlar.”

“Bu bilgi, hayatını tehlikeye atmaya değer miydi?”

“Keşfetmemiz gerekiyor, Kraliçem. Kring-Domi’nin geliştirdiği I taktikler bizi Klael-canavarlarından uzak tutuyor, ama böyle kaçmaktan hoşlanmıyorum.”

Betuana’nm bakışları sertleşti. “Benim de,” diye itiraf etti. “Her arkamı dönüp kaçtığımda, kocamın anısına şerefsizlik ediyorum.”

“Aphrael’in kuzeni bize, Khalad-Seyis’in, Klael-canavarlannın soluduğu hava bizimkiyle karıştığında yandığmı keşfettiğini söyledi.”

“Daha önce havanın yandığını hiç görmemiştim.”

“Ben de. Klael-canâvarları için hazırladığım tuzak çalışırsa, ikimiz de nasıl yandığını görebiliriz.”

“Ne tür bir tuzak, Engessa-Atan?”

“Bir fener, Kraliçem - iyi saklanmış bir fener.”

“Bir fener mi? hepsi bu mu?”

“Khalad-seyis haklıysa, yeterli olması gerekir. Feneri öyle sakladım ki, Klael-canavarları yemden dışarı çıkmak için kapıyı açtıklarında ışığını görmeyecekler. Onlar fark edemeden havaları bizimkiyle karışacak ve karışım fenerimin içinde yanan muma ulaşacak. O zaman, Khalad-seyis haklımıymış anlayacağız.”

“Yani kapıyı açmalarmı beklemeliyiz. Onları o yanan havanın öldürdüğünden emin olmadıkça arkamda bırakmayacağım. Ulath-Şö-valye’nin dediği gibi sadece bir aptal arkasında düşman bırakır.”

Bir kayanın ardına saklandılar, yıldızların ışığında zar zor seçilebilen mağara ağzına gözlerini dikip beklediler. “Kapıyı açmalarından önce, çok zaman geçebilir, Kraliçem,” diye belirtti Engessa.

“Engessa-Atan,” dedi Betuana, ciddiyetle. “Sizin resmiyetinizin yersiz olduğunu uzunca bir zamandır düşünmekteyim. Biz askeriz, yoldaşız. Lütfen bana buna göre hitap edin.”

“Nasıl dilerseniz, Betuana-Atana.”

Koca doruğu ve mağaranın karanlık ağzını gözetleyerek sabırla beklediler. Derken, yeraltından gelen gökgürültüsü gibi sarsıcı bir patlama sessizliği yırtıp toprağı sarstı ve mağaranın ağzından kaynayan kocaman bir ateş dalgası, yakınlarda büyüyen birkaç cılız çalıyı tütsüleyerek fışkırdı. Ateş sanki saatlerce mağaradan aktı, ardından her şey yavaş yavaş yatıştı.

Engessa ve kraliçesi, bu ani patlamadan şaşkına dönmüş bir şekilde, hayret içinde bakakalmışlardı. Nihayet, Betuana ayağa kalktı. “Artık havayı yanarken gördüm,” diye belirtti soğukkanlı bir şekilde. “Sanırım, beklemeye deydi.”

Hâlâ sarsıntının etkisinden kurtulamamış yoldaşına gülümsedi. “Sen iyi tuzaklar kuruyorsun, Engessa-Atan, ama şimdi Troll’lere katılmak için acele etmeliyiz. Ulath-Şövalye, yarın sabah Cyrga’da olmamız gerektiğini söylüyor.”

“Nasıl isterseniz, Betuana-Atan.”

“Ben ‘kaldır’ deyince,” dedi Sparhawk, ellerini halkanın yanma yerleştirerek. “Geri yerleştirirken, ses çıkmasın. Tamam, kaldır.”

Kalten, Bevier, Mirtai ve Sparhawk, yıpranmış kaba taşlar arasındaki paslı kapağı kaldırabilmek için gerildiler.

“Dikkatli ol,” dedi Talen Mirtai’ye. “Sakın içeri düşme.”

“Sen mi düşmek istiyorsun?” diye sordu kız.

Geniş dörtgen deliği kısmen açıkta bırakana kadar, koca ağırlığı yana doğru çektiler. “Yere koyun,” dedi Sparhawk, sıkılı dişlerinin arasından. “Yavaşça,” diye ekledi.

Kapağı yavaşça taşların üzerine indirdiler.

“Bir evi kaldırmak daha kolay olur,” diye mızıldandı Kalten.

“Arkanızı dönün,” diye emretti Flüt.

“Bunu yapman şart mı?” dedi Talen. “Bu da uçmak gibi mi?”

“Sadece arkanı dön, Talen.”

“Giysileri unutma,” dedi Sparhawk.

“Sadece ayağıma dolanırlar. Göreceğin şeyden hoşlanmıyorsan bakma.” Sesi şimdiden daha dolgundu.

Bevier gözlerini sıkı sıkı kapamıştı ve dudakları kıpırdıyordu. Belli ki dua ediyordu - var gücüyle.

“Hemen dönerim. Bir yere ayrılmayın.”

Onlara saatler gibi gelen bir süre beklediler. Sonra altlarında hafif bir şıpırtı duydular. Şıpırtıya, boğuk gülüşmeler eşlik ediyordu.

Talen, dört köşe deliğin yanında diz çöktü. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“O kadar komik olan nedir?”

“Cyrgailer. Ne kadar aptal olduklarına inanamazsın.”

“Şimdi ne yaptılar?”

“Su, dış duvarın tam yanındaki bir artezyen kaynağından geliyor. Cyrgailer etrafına bir sarnıç kurmuşlar. Sonra da, başkentlerini üzerine kurdukları dağın eteğindeki çok geniş bir havuza su taşımak için iç kentin suru altından giden bir tünel yapmışlar.”

“Bunda ne var ki?”

“Hiçbir şey - bu noktaya kadar. Bevier’in fark ettiği şeyi onlar da görmüş. Su kaynaklan bir zayıflık. Böylece, tünelin ağzına bir taş kafes kurmuşlar. Kimse sarnıçtan tünele giremez.”

“Hâlâ bunda gülecek ne var anlamadım.”

“Ben de ona geliyorum. Bu tünele giden dehliz sonradan eklenmiş - belki tüneli temizleyebilmek için, içeri girebilsinler diye.”

“Bu fena bir fikir gibi görünmüyor. Ne de olsa içme suyu.”

“Evet, ama dehlizi kazarken, bir şeyi unutmuşlar. Tünelin diğer ucu - ikinci duvarlarının içine denk gelen - tamamıyla açık. Ne parmaklıklar var, ne zincirler, hiçbir şey.”

“Ciddi olamazsın!”

“Diisem dilim yepyeşil ossun!”

“Bu düşündüğümden de.kolay olacak,” dedi Kalten. Eğilip karanlığın içine baktı. “Akıntı hızlı mı?” diye sordu.

“Yeterince hızlı. Ama sorun değil. Sizi dosdoğru sürükleyecek, böylece nefeslerinizi çok uzun süre tutmanız gerekmeyecek.”

“Ne yapmamız dedin?” dedi Kalten, sesi çatlak çatlak çıkarak.

“Nefesinizi tutmanız. Suyun altından yüzeceksiniz.”

“Ben değil,” dedi adam, cansız bir sesle.

“Yüzmeyi biliyorsun, değil mi?”

“Gerekirse, tam teçhizat bile yüzebilirim.”

“Öyleyse sorun nedir?”

“Suyun altından yüzemem. Paniğe kapılıyorum.”

“Kalten’in kafası suyun içine girer girmez, çığlık atmaya başlıyor,” dedi Sparhawk.

“Bunu yapamaz. Boğulur.”

“Kesinlikle. Suyu içinden çıkarmak için kaç kere üzerine çıktım. Biz çocukken, başımıza hep gelirdi.”

“Oh, tatlım,” dedi Aphrael. “Bunu hiç hesaba katmamıştım.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

AY NEREDEYSE DOLUNAY halindeydi ve solgun bir şafak-mışçasma parıldarken doğu ufkunu kızıla boyuyordu. Parlak beyaz tuz düzlüklerinin üzerinde tüm ağırlığı ile yükselirken, yavaş yavaş olanca haşmetini gözler önüne seriyordu.

“Ulu Tanrım!” diye haykırdı Berit, çevresini saran dehşete bakarak. Yıldızların solgun ışığında, yuvarlak beyaz taşlar gibi görünen şeyler, şimdi sessiz bir sızlanışla gökyüzüne bakan kemik karmaşası arasında yerleşmiş kurukafalar olarak belirmişti.

“Doğru yere gelmişiz gibi,” dedi Khalad. “Sparhawk’m bıraktığı notta, Kemikler Ovası’ndan bahsediliyordu.”

“Sonsuza dek gidiyor!” diye yutkundu Berit, batıya bakarak.

“Öyle olmadığını umalım.” Khalad dikkatle batıya bakmaya başladı. Korkunç düzlüğün çok ötesinde, alçak bir sıradağlar dizisinin ortasında yansıyan bir ışığı gösterdi. “İşte orada.”

“Ne nerede?”

“İşaretimiz. Sparhawk buna Cyrgon Sütunları diyor. Oradaki bir şeyler, ay ışığını yansıtıyor. Oraya doğru at sürmemiz lazım.”

“Bu da kim?” diye tısladı Berit. Kemiklerin parladığı çölden onlara doğru yürüyen bir şekli gösterdi.

Khalad kılıcını gevşetti. “Belki Kragefden gelen yeni bir nottur,” diye mırıldandı. “Dikkatli olmaya başlayalım, Lordum. Sanırım işlevimizi yitireceğimiz noktaya yaklaşmaya başlıyoruz.”

Çölden çıkıp gelen şekil, gezintiye çıkmış gibiydi ve yaklaştığında yüz hatlarını seçebildiler.

“Kendini kolla, Khalad!” diye tısladı Berit. “Bu bir insan değil!”

Khalad da hissetmişti. Tanımlanacak bir şey değildi, sadece insanların sahip olmadığı bir havaya sahip insanı aşan bir varlık hissiydi. Olağanüstü yakışıklı genç bir erkekti. Sık bukleleri, klasik yüz hatları ve büyük, parlak gözleri vardı. “Ah, işte buradasınız, baylar,” dedi akıcı bir Elenece ve uygar bir edayla. “Her yerde sizi arıyordum.” Etrafına bakındı. “Burası gerçekten lanetli bir yer, sizce de değil mi? Tam Cyrgailere yakışan türden bir yer. Cyrgon fazlasıyla yoldan çıkmış biri. Çirkinliğe hayran. Onunla hiç karşılaştınız mı? Korkunç bir tip. Hiç güzellik hissi yok.” Yeniden parlak, belirsiz bir gülümseme yolladı. “Beni kuzenim Aphrael yolladı. Kendisi gelecekti, ama şu anda çok meşgul - ama Aphrael hep meşguldür, değil mi? Bir kenarda sakince oturmaya dayanamaz.” Kaşlarını çattı. “Size bir şey söylememi istemişti.” Kaşlarını daha da çattı. “Neydi? Son zamanlarda belleğim çok zayıfladı.” Bir elini kaldırdı. “Hayır. Siz söylemeyin. Bir dakika içinde hatırlarım. Ama çok önemliydi ve acele etmemiz gerekiyor. Yolda düşünürüm.” Etrafına bakındı. “Siz beyler, iyi bir rastlantı eseri hangi yöne gitmemiz gerektiğini biliyor musunuz?”

‘İşe yaramaz, Aphrael,” dedi Kalten, karamsar bir şekilde. “Ölesiye sarhoşken de denedim ve aynı şey oldu. Su başımın üzerini kaplayınca deliye dönüyorum.”

“Sadece bir dene, Kalten,” dedi pek giysisi olmayan Tanrıça. “Seni gerçekten gevşetecek.” Maşrapayı eline sokuşturdu.

Kalten şüpheyle sıvıyı kokladı. “Güzel kokuyor. Nedir bu?”

“Biz bunu davetlerde içeriz.”

“Tanrıların birası mı?” Gözleri parladı. “Öyleyse iyi.” Dikkatli bir yudum aldı. “İyi,” dedi keyifle, “içki dediğinin tadı böyle olmalı.”

“Hepsini iç,” dedi kız, ona dikkatle bakarak.

“Zevkle.” Kafasına dikip boşalttı, dudaklarını sildi. “Gerçekten iyi. Bir adam bunun tarifine sahipse o-” Durdu, gözleri parlıyordu.

“Onu yere yatırın,” dedi kız. “Çabuk, sertleşmeye başlamadan. Onu tünelde sürüklerken, çörek gibi kıvrık olmasını istemiyorum.”

Talen, kahkahasını bastırmak için iki elini de ağzına bastırmak zorunda kalmıştı.

“Senin derdin nedir?” diye sordu Tanrıça, sertçe.

“Hiçbir şey,” diye yutkundu delikanlı. “Hiçbir şey yok.”

“Bununla çok işim var,” diye mırıldandı Aphrael, Sparhawk’a.

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Sparhawk. “Yani onu boğmadan, bilinçsiz birini gerçekten suyun altında sürükleyebilir misin?”

“Solumasını durduracağım.” Diğerlerine baktı. “Hiçbirinizin bana yardım etmeye kalkışmasını istemiyorum. Siz sadece, kendinizi oradan geçirmeye yoğunlaşın. Benim solumam gerekmiyor, ama sizin gerekiyor ve oraya vardıktan sonra, sizi teker teker o havuzdan çıkarmakla bir saatimi harcamak istemiyorum. Şimdi, başka söylemediği sorunları olan var mı? Bunları konuşmanm tam zamanı - hepimiz suyun altına girmeden.” Dikkatle Beviefe baktı. “Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı, Aziz Şövalye? Krizde gibisiniz.”

“Bir şey yok, Kutsal Kişi,” diye geveledi. “İyiyim. Ben balık gibi yüzerim.”Ama adam Aphrael’e bakmamayı tercih ediyordu.

“Öyleyse seni rahatsız eden nedir?”

“Söylemesem daha iyi.”

Tanrıça iç çekti. “Erkekler.” İç sura doğru akan görünmeyen suya inen deliğin yanma tırmandı. “Kalten’i getirin. Başlayalım.”

“Bu konuda bir şeyler yapabilmeyi gerçekten isterdim,” dedi Sephrenia, Vanion’a. Kum tepesinin ucundan köle tacirlerinin kampına bakıyorlardı.

“Ben de aşkım, ama biraz beklesek iyi olur kanısındayım. Her şey yolunda giderse, Cyrga’ya vardıklarında, onları orada bekliyor olacağız.” Adam biraz daha dikildi. “Sanırım izledikleri yolun ötesinde, tuz düzlükleri var.”

“Ay yükselince kesin olarak belli olur,” dedi Sephrenia.

“Aphrael’den bir haber aldın mı?”

“Anlamlı hiçbir haber alamadım. Aynı anda iki yerde olduğunda, yanküar çok kafa kanştırıcı oluyor. Anladığım, Matherion’da işler kaynama noktasına ulaşmakta, Sparhawk ve o yüzüyorlar.”

“Yüzmek mi? Burası bir çöl, Sephrenia.”

“Evet, ben de fark ettim. Ama yine de, içinde yüzecek bir şeyler bulmuşlar.” Kadın duraksadı. “Kalten yüzme bilir mi?”

“Fazla su şıpırdatır, ama suya batmamayı başarır. Yine de pek zarif göründüğünü söyleyemem. Niye sordun?”

“Onunla bazı sorunlar yaşıyor ve bu sorunlar yüzmeyle alakalı. Gidip diğerlerine katılalım, bir tanem. Köle tacirlerini sadece görmek bile, kanımı tepeme çıkarmaya yetiyor.”

Kum tepesinin dibine doğru kaydılar ve zırhlı askerlerine doğru sığ bir çukur boyunca yürüdüler. Cyrinik şövalyesi Sör Launesse, bir kenarda, iri yan, karmaşık bukleli, kalın kaşlı, geniş omuzlu ve klasik tavırlı bir kişinin yanında duruyordu. "Sephrenia!" diye bağırdı belirgin şekilde insan olmayan varlık, Thalesia'dan bile duyulabilecek bir sesle. "İyi ki karşılaştık!"

"İyi ki karşılaştık, Kutsal Romalic," dedi kadın bezgince iç çekerek.

"Lütfen, aşkım," dedi adam. "Ona, sesini alçaltmasmı söyle."

"Onu başka kimse duyamaz. Tanrılar yüksek sesle konuşur -ama sadece bazı kulaklara."

"Kız kardeşin sana selamlarını iletmemi rica etti/'diye gürledi Romalic, gökgürültüsü gibi bir sesle.

"Bu selamları getirmen çok kibarca, Kutsal kişi."

"Kibarlık ve nezaket bir yana, Sephrenia," dedi devasa Tanrı, muazzam parmaklarıyla sakalım tarayarak. "Hepimize hizmet etmeye ve layık olduğun konuma geçmeye hazır mısın?"

"Ben buna layık değilim, Kutsal Kişi," dedi kadın, alçakgönüllülükle. "Eminim, daha bilge ve daha uygun kişiler vardır."

"Bu da ne?" diye sordu Vanion.

"Uzun zamandır sürüp giden bir konu, bir tanem. Yüzyıllardır bundan uzak durmayı başarmıştım. Ama Romalic sürekli olarak konuyu yeniden açıyor."

Vanion'un aklında her şey yerine oturdu. "Sephrenia!" diye yutkundu. "Senin Üst Rahibe olmanı istiyorlar, değil mi?"

"Aphrael yüzünden Vanion. Bunu bana önererek onu kandırabileceklerini düşünüyorlar. Ben bunu gerçekten istemiyorum, onlar da bu konumu

gerçekten bana vermek istemiyor, ama ondan korkuyorlar ve bu şekilde onu yatıştırabileceklerini düşünüyorlar.”

“Aphrael acele etmenizi rica ediyor,” diye bildirdi Romalic. “Hepinizin şafakta Cyrga’nm kapılarına dayanmanız gerekiyor, çünkü bu gece, karar gecesi, Cyrgon hatta Klael’le yüzleşme gecesi ve umarız ki, zafer gecesi. Şu anda, Anakha, Saklı Şehifin sokaklarında hedefine doğru hayalet gibi ilerliyor. Haydi acele edelim.” Sesini daha da yükseltti. “Hedefimiz Cyrga!” diye gürledi.

“Hep böyle midir?” diye mırıldandı Vanion.

“Romalic mi? Evet. Cyrinic şövalyeleri için mükemmel uygunlukta. Gel, bir tanem. Cyrga’ya gidelim.” Tepelerinde yanıp sönen solgun ışıklar vardı ama Sparhawk suyun yüzeyine çıkıp tuttuğu havayı patlarcasına boşalttığında, havuz mürekkebimsi bir karanlık içindeydi.

“Kalten,” dediğini duydu Aphrael’in. “Uyan artık.”

Oldukça heyecanlı bir çığlık ve bir sürü şapırtı duyuldu.

“Kes şunu,” dedi Tanrıça. “Geçti ve başına hiçbir şey gelmedi. Xanetia, tatlım, biraz ışık verebilir misin?”

“Tabii ki, Kutsal Kişi,” dedi Anarae, yüzü parlamaya başladı.

“Hepimiz burda mıyız?” diye sordu Aphrael etrafına bakmarak. Xanetia’mn ışığı yavaş yavaş artınca, Sparhawk, Tannça’nm sadece bileklerine kadar suyun içinde olduğunu ve Kalten’i ceketinin arkasından tutmakta olduğunu gördü.

“Bana yardım etmek ister misin, Sparhawk?” dedi Bevier.

“Tamam.” Sparhawk, Cyrinik şövalyeye doğru yüzdü ve birlikte tünelden geçerlerken Bevier’in ardı sıra çektiği ipi toparladılar. İpin diğer ucunda, sıkıca sarmalanmış zincir zırhlar ve kılıçlar vardı.

“Biraz bekle,” dedi, ip birden gerildiğinde Bevier. “Bir yere takıldı.” Birkaç derin nefes alıp daldı ve ipi tutarak uzaklaştı.

Sparhawk, farkına varmadan nefesini tutarak bekledi. Derken ip serbest kaldı ve hızla çekildi. Bevier tekrar su yüzüne fırlayıp ciğerlerindeki havayı boşalttı.

“Yarı balık olmadığına emin misin?” diye sordu Sparhawk.

“Ciğerlerim iyidir. Sence kılıçlarımızı çıkarmalı mıyız?”

“Bakalım Aphrael ne diyecek,” dedi Sparhawk, etrafına bakmarak. “Henüz dışarı tırmanabileceğimiz bir yer göremiyorum.”

‘Şimdi ne olacak?” diye soruyordu Talen, Tanrıçaya. “Burada, kuyunun dibinde yüzüp duruyoruz.” Havuzdan yükselen duvarlara baktı. “Şurada bazı delikler var, ama onlara ulaşmanın yolu yok.”

“Getirdin mi, Mirtai?” diye sordu Aphrael.

Kadın başıyla onayladı. “Bir dakika beni affedin,” diyerek su yüzeyinin altına dalıp giysisini çıkarmaya başladı.

“Ne yapıyor?” diye sordu Talen, berrak sudan içeri bakarak.

“Giysilerini çıkarıyor,” dedi Aphrael. “Ve senin yardımına hiç ihtiyacı yok. Gözlerini ait oldukları yerde tut.”

“Sen durmadan ortalıkta çıplak geziyorsun,” diye karşı çıktı oğlan. “Niye Mirtai’yi soyunurken seyretmemizi umursuyorsun?”

“Bu tamamen farklı bir şey,” dedi kız. “Şimdi, söyleneni yap.” Talen, sırtını Mirtai’ye dönecek şekilde, suda döndü. “Onu asla anlayamayacağım,” diye homurdandı.

“Anlayacaksın,” dedi Kız, esrarengiz bir fısıltıyla. “Ama henüz değil. Birkaç yıl sonra, sana hepsini açıklayacağım.”

Mirtai, giysisinin omuzunun üzerine attığı halat demetini tutarak yüzeye çıktı. “Üzerinde durabileceğim bir şey lazım, Aphrael,” dedi halatın bir ucuna takılmış kancayı kaldırarak. “Suda kıpırda-şıp dururken bunu atamam.”

“Pekâlâ, beyler,” dedi Aphrael kesin bir edayla. “Gözler öne.”

Sparhawk’in gülümseyişini karanlık gizliyordu. Talen haklıydı. Aphrael kendi çıplaklığını fark etmiyor, ama konu Mirtai olunca işler değişiyordu. Suyun yüzeyinde dikilmek için ayağa kalktığını düşündüğü kadının bacaklarından süzülen suyun sesini duydu.

Ardından Mirtai’nin giderek daha geniş halkalar halinde savurduğu kancalı halatın vınlamasını duydu. Halatın sesi nefeslerini tuttukları bitmez tükenmez bir an için kesildi. Yukarıdaki taşlara çarpan çeliği duydular, sonra kancanın yerine geçerken çıkardığı sürtünme sesini.

“İyi atış,” dedi Aphrael.

“Şans,” dedi Mirtai. “Genellikle iki üç atış gerekir.”

Sparhawk omuzuna birinin dokunduğunu hissetti. “Al,” dedi Mirtai, halatı uzatarak. “Ben giyinene kadar, tut. Sonra yukarı tırmanır ve gidip karını buluruz.”

“Sen ne yapıyorsun, Bergsten?”

Emsat Başpiskoposu, arkasında belirip kendisine doğru gelen Tanrı’ya bakmak için şaşkınlıkla kafasını çevirdi.

“Acele ediyor olmalıydın, biliyorsun. Aphrael yarın sabah herkesin yerinde olmasını istiyor.”

“Klael’in askerlerinden bir kısmına rastladık, Kutsal Kişi,” dedi Sör Heldin. “Şu mağaranın içindeler.” Sığ çukurun ötesinde zar zor görülebilen bir yarığı gösterdi.

“Niye halletmediniz? Size nasıl yapılacağını anlatmıştım.”

“İçeri bir fener koyduk, ama mağaranın içinde bir kapı var, Set-ras-Tanrı,” diye açıkladı Atana Maris.

“İyi, o kapıyı açın, sevgili bayan. Yarın sabah gerçekten Cyrga’da olmalıyız. Geç kalırsak, Aphrael bana felaket kızar.” “Nasıl açacağımızı bilseydik, zevkle açardık, Kutsal Kişi,” dedi Bergsten. “Gecikmiş olalım veya olmayalım, arkamda o canavarları bırakarak buradan gitmeyeceğim ve eğer bu Aphrael’i kızdıracak-sa çok üzgünüm.” Yakışıklı, salak Tanrı her nedense Bergsten’i rahatsız ediyordu.

“Niye her şeyi kendi başıma yapmak zorundayım?” Setras iç çekti. “Burada bekle, ben hallederim ve sonra harekete geçebiliriz. Biliyorsunuz ya, felaket şekilde planın gerisinde kaldık. Yarın sabah orada olmak istiyorsak, yola düşmemiz lazım.” Taşlı çukurdan geçerek mağaraya girdi.

“Bu genç gerçekten sabrımı zorluyor,” diye mırıldandı Bergsten. “Ona bir şeyi açıklamaya çalışmak, tuğlalarla konuşmak gibi. Nasıl bu kadar - ” Bergsten, sapkınlığa yenik düşmeden sustu.

“Geri geliyor,” dedi Atana Maris.

“Bunu tahmin ediyordum,” dedi Bergsten, belli bir tatminle. “Belli ki, kapı konusunda bizden daha şanslı değilmiş.”

Setras, Styricce bir ezgi rrurıldanarak onlara doğru salma salma gelirken, bütün tepe, yeri sarsan, ateşli, muhteşem bir patlamayla sarsıldı. Ateş, öldürücü, kavurucu bir homurtuyla dışarı döküldü, Bergsten ve diğerlerini yere fırlatırken Aphrael’in kuzenini sardı.

“Ulu Tanrım!” diye yutkundu Bergsten, kaynayan ateşe bakarak.

Setras, tek bir saç teli bile dağılmamış olarak, ateşten dışarıya salma salma yürüdü. “İşte oldu,” dedi yumuşakça. “O kadar zor değilmiş, değil mi?”

“Kapıyı nasıl açtınız, Kutsal Kişi?” diye merakla sordu Heldin.

“Açmadım, eski dostum,” diye gülümsedi Setras. “Aslında, onlar benim için açtılar.”

“Niye bunu yapsınlar ki?”

“Çünkü kapıyı çaldım, eski dostum. Kapıyı çaldım. Onlar gibi yamukların bile görgü kurallarından haberi var. Artık gidebilir miyiz?”

“Diğer Cyrgailer onlardan çok korkuyor,” dedi Xanetia. “Ve hepsi onlara yol veriyor.”

“Irksal farklılıklar olmasaydı bu çok kullanışlı olabilirdi,” dedi Bevier.

“Öylesi farklılıklar aşılamaz bir engel değildir, Aziz Şövalye,” dedi Xanetia. “Gerekirse, senin ve dostlarının yüz hatları bir kez daha değiştirilebilir. Sizi gizleyen büyünün yapımında, eminim ki, Kutsal Aphrael, ablasının yerini alabilir.”

“Bu konuyu bir dakika içinde görüşebiliriz,” dedi Flüt. “Ama öncelikli olarak, sanırım hepimiz, kentin bu kısmının planı hakkında bilgi edinmeliyiz.” Tanrıça yeniden onların alışık oldukları biçimine girmiş ve bu Bevier’i oldukça rahatlatmıştı.

“Bence bu tepe doğal bir oluşum değil, Kutsal Kişi,” dedi Xanetia. “Kenarlar aynı diklikte ve tepeye tırmanan sokaklar, sokaktan çok merdiven gibi. Kesişen sokaklar, tepeyi eşit aralıklarla sarmış.”

“Hayal güçleri hiç yok, değil mi?” diye belirtti Mirtai. “Etrafta dolanan çok kişi var mı?”

“Hayır, Atana. Saat geç ve çoğu çoktan yataklarına girmiş.”

“Bir deneyebiliriz,” diye fikir yürüttü Kalten. “Flüt ve Xanetia Cyrgailer gibi görünmemizi sağlayabilirlerse tepeden yukarı yürüyerek gidebiliriz.”

“Bu kılıkta değil,” diye karşı çıktı Sparhawk.

Talen, kuyunun orta deliğine giden yoldaki gölgelerin arasından sıyrıldı. Pek çok yönden genç hırsız da neredeyse Xanetia kadar görünmez olabiliyordu. “Başka askerler de geliyor,” diye fısıldadı.

“Bu devriyeler sıkmaya başladı,” dedi Kalten.

“Bunlar diğerleri gibi değil,” dedi Talen. “Yan sokaklarda devriye gezmiyorlar. Sadece kentin tepesine giden merdivenlere tırmanıyorlar. Hem de, aynı tip zırh giymiyorlar.”

“Onları tarif et, genç efendi Talen,” dedi Xanetia, dikkatle.

“Pelerinleri ve göğüs zırhlarında bir tür amblem var. Miğferleri de değişik.”

“Öyleyse bunlar Tapınak muhafızlarıdır,” dedi Xanetia. “Daha önce onlardan bahsetmiştim. Karşılaştığım birkaç kişinin düşüncelerinden okuduklarıma göre, diğer Cyrgailer onlarla karşılaşmaktan olabildiğince kaçmıyorlar ve onlar geçerken hepsi eğilmek zorunda.”

Sparhawk ve Bevier uzun uzun birbirlerine baktılar. “İşte istediğin kılıklar, Sparhawk,” dedi Bevier.

“Kaç kişiler?” diye sordu Sparhawk.

“On tane saydım.”

Sparhawk durumu gözden geçirdi. “Haydi işe girişelim, ama sessiz olmaya çalışın.” Ve onları sokağa açılan yoldan geçirdi. “Ulu Tanrım, Ulath!” diye haykırdı Itagne. “Bunu sakın yapma! Kalbim neredeyse duracaktı!”

“Affedersin, Itagne,” diye özür diledi iri Thalesialı. “Gerçekten de, Yok-Zamandan çıkmanın pek zarif bir yolu yok. Hadi Betuana ve Engessa ile konuşalım.”

Kraliçe ve generalinin yanma gitmek için atlarını geri sürdüler.

“Sör Ulath biraz önce haberlerle geldi Majesteleri,” dedi Itagne.

“Ya. Haberler iyi mi, kötü mü, Ulath-Şövalye?”

“Her birinden biraz, Majesteleri. Troll’ler buranın birkaç mil doğusundalar.”

“Ve iyi haber nedir?”

Adam hafifçe gülümsedi. “İyi haber bu. Kötü haber, buranın güneyinde, Klael’in askerlerinin koca bir kuvvetinin pusuda bekliyor olması. Herhalde bir saat içinde size saldıracaklardır. Yolumuza çıkıyorlar, oysa acele etmemiz lazım. Sparhawk ve diğerleri bu gece Ehlana ve nedimesini kurtaracaklar. Sparhawk, yarın sabah hepimizin kentin önünde toplanmamızı istiyor.”

“Öyleyse Klael-canavarlarıyla savaşmalıyız,” dedi Kraliçe.

“Sorun çıkarabilirler,” diye mırıldandı Itagne.

“Tynian ve ben bazı çözümler geliştirdik,” dedi Ulath. “Ama size saygısızlık etmek istemiyoruz, Majesteleri, bu yüzden sizinle bu meseleyi konuşmaya karar verdik. Klael’in askerleri, sizi pusuya düşürmeye hazırlanıyorlar. Bununla kendi kendinize başa çıkmayı tercih ettiğinizi biliyorum, ama harekatın çıkarları adına, bu zevkten vazgeçmeye razı olur muydunuz?” •

“Çözümünüz nedir, Ulath-Şövalye?”

“Emrimde büyük bir kuvvet var, Majesteleri ve oldukça da açlar. Şu anda çölde sıçrayıp oynayacak vaktimiz olmadığına göre, niye Troll’lere, Klael’in askerlerini kahvaltı olarak vermiyoruz?”

Sör Anosian, Kring ve Tikume’yle konuşmak için atını ileri sürerken biraz sarsılmış görünüyordu.

“Sorun nedir, dost Anosian?” diye siyah zırhlı Pandion’a sordu Tikume. “Hortlak görmüşe benziyorsun.”

“Daha da kötüsü, dost Tikume. Biraz önce, bir Tanrı tarafından azarlandım. Pek çok insan bu deneyimden sağ çıkmaz.”

“Yine Aphrael mi?” diye tahmin yürüttü Kring. “Hayır, dost Kring. Bu seferki kuzeni Hanka idi. Çok sert biri. enidian şövalyeleri, büyülerini onun yardımıyla yapıyorlar.”

“Senden memnun kalmadı mı?” diye sordu Tikume. “Bu sefer ne yaptm?”

Anosian suratını ekşitti. “Bazen büyülerim biraz baştan savma oluyor,” diye itiraf etti. “Aphrael, beni affedebilecek kadar cömert. Ama kuzeni değil.” Adam titredi. “Kutsal Hanka bizi biraz koşturacak.”

“Ya?”

“Yarın sabah Cyrga’nm kapılarında olmamız gerekiyor.”

“Orası ne kadar uzakta?” diye sordu Kring.

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Anosian. “Ve bu şartlar altında, sanırım soracak kadar cüretli de olamam. Hanka batıya gitmemizi istiyor.”

Tikume kaşlarını çattı. “Ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorsak, yarın sabaha oraya varabileceğimizi nereden bileceğiz?”

“Oraya varacağız, merak etme, dost Tikume,” dedi Anosian. “Ama artık harekete geçmeliyiz. Kutsal Hanka sürekli olarak sinirli. Hemen batıya gitmeye başlamazsak, bizi buradan alıp Cyrga’ya fırlatmaya karar verebilir.”

Tapınak muhafızları, savaştaymış gibi duruyorlardı - pek yeteneği olmayan bir heykeltıraş tarafından duvar süslemelerine kazınmış, sert resmi görüntüler gibiydiler. Kalten adamın kılıcını bir yana savurarak, yumruğunu

miğferine geçirdi. Muhafız sallandı ve yavaşça kaldırımının üzerine yığıldı. Kalten suratına okkalı bir tekme attığında, yeniden ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Sessiz ol, Kalten!” diye fısıldadı Sparhawk.

“Özür dilerim. Kendimi kaptırmışım galiba.” Kalten eğilip muhafızın göz kapağım kaldırdı. “Akşama kadar uyur,” dedi. Doğrulup etrafına bakındı. “Hepsi bu muydu?”

“Bu sonuncusuydu,” diye fısıldadı Bevier. “Onları sokağın ortasından kaldıralım. Ay ışığı bu çukura düşmeye başlıyor, yakında ortalık gündüz gibi aydınlanacak.”

Kısa, çirkin ve küçük bir kavga olmuştu. Sparhawk ve dostları, karanlık bir ara sokaktan fırlayıp müfrezeye arkadan saldırmışlardı. Başarılarının büyük bölümünü şaşırtma taktiğine borçluydular normal değildi. Güney kıyısında rahat vermeyen kuvvetler Chyrellos Kilisesi Şövalyeleri’ne aitti - hepsi büyücüydü - ve bu adamlar gözünüzün önünde yok olup birkaç mil arkanızda tekrar ortaya çıkabilirlerdi. Hâlâ küfürler mırıldanarak yaverini çağırdı. “Sallat!” diye homurdandı. “Bölükleri uyandır. Hazırlanmalarını söyle! Eğer bu lanet olası şövalyeler buradan Sarna’ya geçiyorlarsa, nehrin bu kıyısına adımlarını bile atamadan onlara saldırmalıyız.”

“Bu da şu söylentilerden biri, Generalim,” dedi yaveri, Yüzbaşı Jodral’a küçümsemeyle bakarak. “Ne zaman salağın teki bir kayıkta üç balıkçı görse nehrin geçildiği haberini alıyoruz.”

“Biliyorum, Sallat, ama dikkat etmek zorundayım. Şövalyelerin bu nehirden geçmelerine izin verirsem, Kral Jaluah kellemi uçurtur.” General, çaresiz bir şekilde ellerini iki yana açtı. “Başka ne yapabilirim ki?” diyerek tekrar küfretti. “Hücum borusunu çal, Sallat. Belki bu kez nehre ulaştığımızda gerçek birileriyle karşılaşırız.”

Zalasta iki rehineyi küçük ama artık titizlikle temizlenmiş hücrelerine, yarasa kanatlı Klael ile yaptıkları gizli, sessiz görüşmelerin birinden daha geri getirirken Alean şiddetle titriyor ve Ehlana tüm duyguları emilmiş gibi

hissediyordu. Bu sonsuz zekânın tuhaf yumuşak taramasında sapıkça bir baştan çıkarıcılık vardı ve bu iş bittiğinde Ehlana kendisini daima zulme uğrayıp aldatılmış gibi hissediyordu.

“Bu son seferdi, Ehlana,” dedi Zalasta özür dilercesine. “Eğer seni rahatlatacaksa, kocan onu hâlâ şaşırtıyor. Bu kadar güce sahip bir yaratığın, isteye isteye itaat etmesine - “

“Sıradan bir kadına mı, Zalasta?” diye bitkince sordu Ehlana.

“Hayır, Ehlana, konu bu değil. Klael’in egemen olduğu bazı dünyalar, tamamen dişiler tarafından idare ediliyor. Erkekler sadece damızlık olarak kullanılıyor. Sadece senin ve Sparhawk’in arasındaki ilişkiyi anlayamıyor.”

“Ona aşkm anlamını açıklayabilirsin, Zalasta,” Kadın bir an durakladı. “Ama sen de zâten aşkı anlamıyorsun, değil mi?”

Adamın yüzü soğuklaştı. “İyi geceler, Majesteleri,” dedi duygusuz bir sesle. Sonra döndü ve hücrenin kapısını ardından kapayıp kilitledi.

Kapının kapatılmasının yankısı dinmeden kadın kulağını kapıya yapıştırmıştı bile.

“Onlardan korkmuyorum,” dediğini duydu Kral Santheocles’in.

“Öyleyse sen düşündüğümden de daha büyük bir salaksın/’ dedi Zalasta. “Tüm müttefiklerin sistematik bir şekilde safdışı edildi ve düşmanların dört yanını sardı.”

“Biz Cyrgaiyiz,” diye ısrar etti Santheocles. “Kimse karşımızda dayanamaz.”

“Bu onbin yıl önce, postlara bürünmüş düşmanlarınızın çakmaktaşı uçlu mızraklarla size saldırdığı zamanlar için geçerli olabilir, ama şimdi karşınızda, çelik zırhlı Kilise Şövalyeleri var. Parmak uçla-nyla askerlerinizi öldürebilecek Atanlarla karşı karşıyasınız. Rüzgâr gibi saflarınızın arasından geçecek Peloilerle yüzleşeceksiniz. Askerlerinizi

sadece öldürmeyecek onları yiyecek TrollTerle karşılaşacaksınız. Bu kadarı yetmiyormuş gibi, güneşi durdurabilecek ya da sizi taş edebilecek Aphrael var. En kötüsü Anakha ve Bhelliom ile karşı karşıyasınız ve bu da yok olmakla karşı karşıyasınız demektir.”

“Kudretli Cyrgon bizi koruyacaktır,” dedi Santheocles, kendi isteğiyle inatçı bir salaklıkta çıkardığı garip ses tonuyla.

“Niye gidip ZemochTu Otha ile konuşmuyorsun, Santheocles?” diye sordu Zalasta, sesinde belirsiz bir hakaret vardı. “Sana, Anakha onu yok ederken Yaşlı Tanrı Azash’m nasıl viyakladığını anlatsın.” Zalasta aniden lafını kesti. “O geldi!” dedi, boğulur gibiydi. “Olabileceğini düşündüğümüzden daha da yakında!”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Ekatas.

“Anakha burada!” diye haykırdı Zalasta. “Generallerine git, Santheocles! Bölüklerini çağırıp Cyrga’nm sokaklarını didik didik etmelerini söyle, çünkü Anakha surlarının içinde! Acele et be adam! Anakha burada ve bizim sonumuz da onunla beraber sokaklarda geziniyor! Benimle gel, Ekatas! Cyrgon ve ebedi Kfel’i uyarmalıyız! Hüküm gecesi üzerimize çöktü!”

Ve sen, ey Mavi, lanetle tüm yasları ve tasaları Kalbimizi taşı, ölümlülerin bilmediği doruğa Elron parmaklarıyla heceleri sayarak tempo tutuyordu ve küfretti. Son dizedeki heceleri ne kadar sıkıştınrsa sıkıştırsın hep bir vuruş fazla geliyordu. Tüy kalemini bir kenara fırlattı ve kederli bir sanatçı pozuna bürünerek başını ellerinin arasına aldı. Şiir yazarken, Elron bunu sık sık yapardı.

Sonra, sanki aklına bir fikir gelmiş gibi umutla yüzünü kaldırdı. Ne de olsa, şaheserinin son kıtasını yazmaktaydı ve etkiyi art-tırmalıydı. Eleştirmenler ne diyecekti?

Elron kararı yüzünden ıstırap çekmekteydi. Kariyerinin en önemli eserini çifte kahramanlık dizeleri halinde düzmeye karar verdiği günü lanetledi. Iambus vezninden nefret ederdi. O kadar acımasızca düzenli ve affetmez bir yapısı vardı ve pentametre boynunun etrafında bir zincir gibi adamı her

dizenin sonunda geri çekiyordu. Yaratıcısı biçim ve veznin huysuz uzlaşmazlıklarıyla boğuşurken “Mavi’ye Methiye”yi dengede tutmaya çalışıyordu.

Elron, çığlıkların ne kadar zamandır atılmakta olduğunu tam olarak söyleyemezdi. Yaratıcı bir çılgınlığa kapılmış olan aklı, bu adamı deli edecek kadar inatçı dizenin dışında, dışarıdan gelen tüm uyaranlara kapanmıştı. Şair, rahatsız olmuş bir şekilde ayağa kalktı ve meşalelerin aydınlattığı Natayos sokaklarına göz atmak için cama gitti. Onları böyle bağırtan da neydi?

Scarpa’nm, çoğu cahil, sabun yüzü görmemiş serfler olan askerleri meleyen koyunlar gibi feryat ederek dehşet içinde kaçışıyorlardı. Bu sefer onları sokaklara döken neydi?

Elron sokağa göz atabilmek için hafifçe dışarı sarktı. Harabe kentin hâlâ sarmaşıklar ve karmaşık çalılar arasına gömülü olan kısmından garip bir ışık geliyor gibiydi. Kaşlarını çattı. Bu kesinlikle meşale ışığı değildi. Aynı anda düzinelerce farklı yerden gelen, dalgalanan, sürekli, donuk beyaz bir parıltıya benziyordu.

Sonra Scarpa’nm çığlıkları bastıran sesini duydu. Deli şarlatan, en imparatorvari sesiyle, birtakım emirler yağdırmaktaydı. Ama sokaklara dökülmüş ayak takımı ona kulak asmıyordu. Ordu umutsuzca tıkanmış kapıdan çıkabilmek için birbirini itip kakıyor, haykırıyor, didişiyor, kapının önüne doluşuyordu. Kapının ötesinde, kırpışan meşalelerin, kentin etrafını saran ormana akışını gördü. Tanrı aşkına, orada neler oluyordu?

Sonra kanının doğduğunu hissetti. Yan sokaklarından çıkıp kapıya giden geniş cadde boyunca ilerleyen ışıldayan biçimlere dehşet içinde bakakalmıştı. Panem-Dea, Norenja ve Synaqua’yi ıssızlaştıran Parıldayan İnsanlar, sonunda Natayos’un üzerine çökmüşlerdi!

Şair bir an donakaldı. Sonra aklı mümkün olduğunu sandığından bile daha hızlı çalıştı. Kaçmak söz konusu olamazdı. Kapının önü öylesine dolmuştu ki, kapıya çoktan varmış olanların bile, orada kendilerine çıkış için bir yol açmaları zordu. Elron elinin tersiyle, yazı masasını itip mumunu devirerek

odayı karanlığa gömdü. Eğer bu üst kat pencerelerinde ışık göremezlerse, sokaklarda iz süren dehşetlerin burada birilerini aramak için nedenleri olmayacaktı. Delicesine odadan odaya koşarak, yerini ele verebilecek herhangi bir mumun yamyor olması olasılığına karşı, tüm odaları gözden geçirdi.

Sonra, en azından o an için güvenlikte olduğuna emin olarak tüm As tel’de Sabre olarak nam salmış kişi, pencerenin kenarından korku içinde sokağa bakarak, büzülüp kaldı.

Scarpa, sadece kendisinin görebildiği bölüklere, çelişkili emirler yağdırarak kısmen çökmüş bir duvarın üzerinde dikiliyordu. Lime lime kadife pelerinini omuzunun üzerine atmış, uyduruk tacı yana kaymıştı.

Onun durduğu noktadan fazla uzak olmayan bir yerde, Cyzada boğuk sesiyle bir şeyler söylüyor - bir çeşit büyü, diye tahmin etti Elron - ve parmaklan havaya karışık desenler çiziyordu. Genizden gelen bir Styricceyle sesi giderek yükseliyordu; ona doğru ilerleyen ışıltılı, sessiz biçimlerin karşısına çıkmaları için kimbilir hangi dehşetleri çağırmaktaydı. Sesi viyaklamaya dönüşmüş, hareketleri deli gibi fazlasıyla abartılı bir şekilde havayı tırmıklamaya başlamıştı.

Ardından akkor halindeki biçimlerden biri, ona ulaştı. Cyzada çığlık atıp şiddetle geri çekildi ama çok geç kalmıştı. Parıldayan el ona dokunmuştu bile. O neredeyse şefkatli dokunuş sanki ağır bir darbeymiş gibi, adam geriye doğru yuvarlandı. Kaçmak için tökezleyerek dönerken Elron adamın yüzünü gördü.

Şair, yerini ele verebilecek herhangi bir sesi bastırabilmek için elini ağzının üzerine yapıştırarak öğürdü. Esos’lu Cyzada eriyordu. Şimdiden tanınmaz hale gelmiş yüzü kafatasının üzerinden erimiş balmumu gibi akıyor ve hızla yayılan bir leke, beyaz Styric cübbesinin rengini değiştiriyordu. Adam, hâlâ delice sayıklayan Scarpa’ya doğru sendeledi, kollarını, iskeletimsi ellerinin etleri dökülürken bile hırsla deli adama doğru uzatıyordu. Sonra, çürüyen bedeni cübbesinin kumaşının arasından sızarken köpükler çıkarıp kaynayarak yavaşça taşların üzerine dağıldı.

“Okçular öne!” diye teatral sesiyle haykırdı Scarpa. “Onları oklarla temizleyin!”

Elron yere yığılıp pencereden uzağa sıvıştı.

“Süvariler kanatlara!” diye emrettiğini duydu Scarpa’nın. “Kılıçlar hazır!”

Elron karanlıkta el yordamıyla, yazı masasına doğru süründü.

“İmparatorluk muhafızları!” diye böğürdü adam. “Çabuk! Marş!”

Elron masanın bacağını buldu, deli gibi uzanıp masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Birinci bölük - saldır!” diye emretti Scarpa.

Elron masayı devirdi, ümitsiz bir aceleyle hıçkırıyordu.

“İkinci Bölük” Scarpa’nın aniden sustu ve Elron adamın çığlığını duydu. Şair kollarını açarak karanlıkta, “Mavi’ye Methiye”nin değersiz sayfalarını toplamaya çalıştı.

Scarpa’nın sesi artık tizleşmişti. “Anne!” diye viyakladı. “Lütfenlütfenlütfen!” Ses, yerini ürkütücü, boğucu bir sessizliğe bırakarak söndü.

Sabre, bulduğu sayfaları avuçlayarak diğerlerini aramaktan vazgeçti, dört ayak üzerinde odanın öte yanına koşturup yatağın altına saklandı.

Gecenin örttüğü kumluğun diğer yanına doğru ayaklarını sürüyen Bhlokw’un ifadesi sitemliydi. “Kötülük, U-lat,” diye suçladı. “Biz sürüdaşız ve sen bana, öyle olmayan bir şey söyledin.”

“Bunu asla yapmam, Bhlokw,” diye karşı çıktı Ulath.

“Akıl-karınına, yüzleri demirli büyük şeylerin yemek-için-iyi olduğu düşüncesini soktun. Onlar yemek-için-iyi değil.”

“Yemek-için-kötü müydüler Bhlokw?” diye sordu Tyian, derdine ortak olmak istercesine.

“Çok yemek-için-kötüydüler, Tin-in. Hayatımda hiç böyle yemek-için-kötü bir şey tatmamıştım.”

“Bunu bilmiyordum, Bhlokw,” dedi Ulath, özür dilemeye çalışarak. “Bana öyle gelmişti ki, o kadar büyük oldukları için bir iki tanesi mideni doldurmaya yeter.”

“Bir tane yedim. O kadar yemek-için-kötüydü ki, başka yemek istemedim. Bunları Ogreler bile yemez ve onlar her şeyi yer. Bana öyle olmayan bir şeyi söylemen beni mutlu-değil yapıyor, U-lat.”

“Beni de mutlu-değil yapıyor,” dedi Ulath. “Bilmediğim bir şey söylemişim. Bunu yapmam kötüydü.”

Kraliçe Betuana, Tyian’ı bir kenara çekti. “Saklı Şehir’e varmamız ne kadar sürer, Tynian-Şövalye?”

“Majesteleri, oraya varmamız gerçekten ne kadar sürecek diye mi soruyor, yoksa ne kadar sürüyormuş gibi görünecek diye mi?”

“İkisi de.”

“Bize haftalar gibi gelecek, Betuana-Kraliçe, ama aslında anında gerçekleşecek. Ulath ve ben, gerçek hayatta, Matherion’dan aynla-lı birkaç hafta oldu, ama bize, neredeyse bir yıldır yoldaymışız gibi geliyor. Çok garip ama bir süre sonra alışıyorsunuz.”

“Cyrga’ya yarın sabah ulaşmamız gerekiyorsa, hemen yola çıkmalıyız.”

“Ulath ve ben, Ghnomb ile bunu konuşuruz. Zamanı durduran tek kişi o, ama o aynı zamanda Yemek Tanrısı ve bizden pek memnun kalmamış durumda. Troll’lere, Klasl’in askerlerini yedirmek iyi fikirdi, ama Ghnomb onlardan öldürdüklerini yemelerini bekliyor ve bunların tadını da beğenmediler.”

Kadın titredi. “Troll-canavarlarının etrafınızda olmasına nasıl dayanabiliyorsunuz, Tynian-Şövalye? Korkunç yaratıklar.”

“O kadar da kötü değiller, majesteleri. Onlar ahlaki duyguları çok yüksek yaratıklar, biliyor musunuz. Kendi sürülerine çok bağlılar; yalan söylemeyi bilmiyorlar bile; yemeği düşünmedikleri hiçbir şeyi öldürmüyorlar - saldırıya uğramadıkça. Ulath Bhlokw’dan özür dileme işini halleder halletmez, Ghnomb’u çağırıp Cyrga’ya varmamız için zamanı durdurmasını rica edeceğiz.” Tynian yüzünü buruşturdu. “Bu biraz zaman alacak. Troll Tanrıları’na bir şeyi açıklayacağınız zaman, sabırlı olmanız gerekiyor.”

“Ulath-Şövalye’nin yaptığı gerçekten bu mu?” diye merakla sordu kadm. “Özür dilemek mi?”

Tynian başıyla onayladı. “Kulağa geldiği kadar kolay değil, Majesteleri. Trollce de, ‘Özür dilerim’ anlamına yakm bir laf bile yok, herhalde, Troll’ler utanç duyacakları hiçbir şey yapmadıkları için.”

“Sessiz olacak mısın?” diye tısladı Liatris, karşı çıkmakta olan Gahennas’a. “Şu anda yan odadalar.”

Üç imparatoriçe, Tegalınm özel dairesine açılan karanlık bir giriş odasmdaydılar. Liatris, elinde hançeriyle kapıda duruyordu.

Gergin bir beklenti içindeydiler.

‘Şimdi gittiler,” dedi Liatris. “Yine de, biraz beklesek, iyi olur.”

“Lütfen bana ne olup bittiğini söyler misin?” dedi Gahennas.

“Chacole, seni öldürmeleri için birilerini yolladı,” dedi Elysoun. “Liatris ve ben, bunu keşfedip seni kurtarmaya geldik.”

“Chacole niye böyle bir şey yapsın ki?”

“Çünkü planları hakkında çok fazla şey biliyorsun.”

“Cieronna’mn adını, sahte bir suikast girişimine bulaştırmakla ilgili o salakça plan mı?”

“Girişim sahte değildi ve Cieronna’mn konuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Chacole ve Torellia kocamızı öldürmeye çalışıyorlar.”

“İhanet!” diye yutkundu Gahennas.

“Belki de değil. Chacole ve Torellia, şu sıralar Tamul İmparatorluğu ile savaş halinde olan kraliyet soylarına mensuplar ve emirlerini ailelerinden alıyorlar. Sarabian’a suikast girişimini, bir savaş davranışı olarak değerlendirebiliriz.” Bir mide bulantısı hissi üzerinden geçerken, Elysoun bir an duraksadı. “Hay Allah,” dedi hasta küçük bir sesle.

“Ne var?” diye sordu Liatris.

“Hiçbir şey. Birazdan geçer.”

“Hasta mısın?”

“Gibi. Endişelenecek bir şey değil. Sen beni uyandırdığında, ters bir şey yemiş olmalıyım.”

“Kâğıt gibi beyazsın. Neyin var?”

“Gerçekten bilmek istiyorsan, hamileyim.”

“Eninde sonunda olacağı buydu, Elysoun,” dedi Gahennas, kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Yaptıklarına baloncа, daha önce olmadığına şaşmak lazım. Babasının kim olduğu hakkında fikrin var mı?”

“Sarabian,” dedi Elysoun, omuz silkerek. “Sence artık çıkmak güvenli olur mu, Liatris? Sanırım olabileceği kadar hızla kocamızın yanına gitmeliyiz. Chacole, Sarabian’a yapacağı girişimle aynı geceye rastlamadıkça adamlarını Gahennas’ı öldürmeye yollamazdı.”

“Chacole’nin, tüm kapılarda adamları olacaktır,” dedi Liatris.

“Tüm kapılardan değil, hayatım,” dedi Elysoun, gülümseyerek. “Onun varlığından haberdar olmadığı en az üç kapı biliyorum. Görüyorsun ya, Gahennas, faal bir sosyal hayatının olmasının bazı yararları var. Koridoru gözetle, Liatris. Chacole’nin suikastçıları dönmeden Gahennas’ı buradan çıkaralım.”

Sparhawk, diğerlerini kalan son birkaç basamağa yönlendirirken bronz kapıda duran Cyrgailer, korkuyla geri çekildiler. “Yala Cyrgon!” dedi komutayı üstlenmiş olan subay ve resmi selamını vermek için yumruğunu göğüs zırhına vurdu.

“Cevap ver, Anakha,” diye mırıldandı Xanetia’nin sesi, Sparhawk’m kulağına. “Bu, âdettendir.”

“Yala Cyrgon!” dedi Sparhawk. Baygın bir Tapınak Muhafızından aldığı ve süslü bir göğüs zırhı yerine, zincir zırhını giydiğini saklayan pelerininin açılmamasına dikkat ederek göğsüne vurdu.

Subay, bir şey fark etmemiş gibiydi. Sparhawk ve diğerleri, kapıdan geçerek bir tür merkezi alana doğru giden geniş cadde boyunca yürüdüler. “Hâlâ arkamızdan bakıyor mu?” diye mırıldandı Sparhawk.

“Hayır, Anakha,” dedi Xanetia. “O ve adamları, kapının yanındaki muhafız odasına girdiler.”

Aşağıdan bakıldığında, Cyrga’nın tepesindeki surların içinde sadece kale-saray ve tapmak varmış gibi görünüyordu, ama bu tamamen doğru değildi. Alçak, kullanıma yönelik tasarlanmış, Sparhawk’m tahminine göre çoğu depo olarak kullanılan başka binalar da vardı. “Talen,” dedi Sparhawk, omuzunun üzerinden. “Sokağın kenarına doğru git. Hemen açabileceğin bir kapı bul. Xanetia etrafa göz atarken biz ortalıkta görünmeyelim.”

“Tamam.” Gölgelerin arasına daldı, bir dakika sonra ıslığını duyarak onlar için açık tuttuğu kapıya doğru hızla ilerlediler.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Kalten.

“Xanetia ve ben gidip Ehlana ve Alean’ı arayacağız,” diye yanıtlayan Aphrael’in sesi, karanlığın içinden geliyordu.

“Sen nerelerdeydin?” diye sordu Talen merakla. “Yani biz tepeden yukarı tırmanırken, demek istiyorum?”

“Surda, burda. Ailem, tüm geri kalanları konumlarına yerleştiriyor ve her şeyin plana göre işlediğinden emin olmak istedim-“

“İşliyor mu?”

“Evet. Birkaç sorun vardı, hallettim. Haydi şu işe girişelim Xanetia. Hâlâ, sabaha kadar yapmamız gereken bir sürü iş var.”

“Hah, oradalar,” dedi Setras. “O kadar yanılmamışım, değil mi?”

“Bu sefer emin misin?” diye sordu Bergsten.

“Bana kızgınsın, değil mi, Bergsten?”

Bergsten iç çekti ve bu seferlik sineye çekmeye karar verdi. “Hayır, Kutsal Kişi. Sanırım, hepimiz hatalar yaparız.”

“Bu korkunç derecede kibar bir davranış, eski dostum,” diye teşekkür etti Setras, minnettarlıkla. “Genelde doğru yolda ilerle-mekteymişiz. Sadece birkaç derece şaşırmışım, hepsi bu.”

“Bu seferkilerin doğru doruklar olduğuna emin misiniz, Kutsal Kişi?” diye homurdandı Heldin.

“Oh, tamamen,” dedi Setras, mutlulukla. “Tam Aphrael’in tarif ettiği gibiler. Ay ışığında nasıl parladıklarını görüyor musunuz?”

Heldin, gözlerini kısarak çölün ötesinde, karanlık kırık kaya parçalarının arasından yükselen iki parlak kuleye baktı. “Doğru gibi görünüyor,” dedi şüpheyle.

“Benim gidip kapıyı bulmam lazım,” dedi Setras. “İki doruğun arasındaki açıklığın üzerinde bir yerde olması lazım.”

“Emin misin, Kutsal Kişi?” diye sordu Bergsten. “Güney tarafına göre öyle, ama buradan, kuzeyden de aynı şekilde olduğuna emin miyiz?”

“Sen hiç Cyrgon ile karşılaşmadın, değil mi, eski dostum? Kendisi hayatında görebileceğin en katı yaratıktır. Eğer güneyde bir kapı varsa, emin ol kuzeyde de bir tane olacaktır. Bir yere gitmeyin. Hemen dönerim.” Tanrı, arkasını döndü ve ayda ışıyan iki doruğa doğru çölde yürümeye başladı.

Atana Maris, hafiften endişeli bir ifadeyle Bergsten ve Hel-din’in yanında dikiliyordu.

“Sorun nedir, Atana?” diye sordu Heldin.

“Sanırım anlamadığım bir şey var, Heldin-Şövalye,” dedi kız, düşüncelerini Elenece ifade etmek için çaba harcayarak. “Setras bir Tanrı mı?”

“Bir Styric Tanrısı, evet.”

“Eğer o bir Tanrıysa, nasıl oldu da kaybolduk?”

“Tam olarak emin değiliz, Atana Maris.”

“İşte anlamadığım şey, bu. Eğer Setras-Tanrı insan olsaydı, aptal olduğunu söylerdim. Ama bir Tanrıysa, aptal olamaz, değil mi?”

“Sanırım bu konuyu Ekselanslarıyla ele alsanız, daha iyi olur,” dedi Heldin. “Ben sadece bir askerim. Dinbilimi konusunda uzman olan odur.”

“Teşekkürler, Heldin,” dedi Bergsten, yavan bir sesle.

“Bergsten-Rahip, eğer o aptalsa, bizi doğru yere getirdiğine nasıl emin olabiliriz?”

“Aphrael’e güvenmek zorundayız, Atana. Setras bazı konularda biraz belirsizlik yaşayabilir, ama Aphrael yaşamaz ve anladığım kadarıyla, ikisi bir müddet konuşmuşlar.”

“Aphrael onunla, ağır ağır konuşmuş,” diye ekledi Heldin. “Ve kısa, basit kelimeler kullanmış.”

“Bu olası mı?” dedi ısrarla Maris. “Bir Tanrı aptal olabilir mi?”

Bergsten çaresizce baktı. “Bizimkisi değil,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Eminim, sizinki de değildir.”

“Sorumu yanıtlamadınız, Bergsten.”

“Haklısınız, Atana. Yanıtlamadım - yanıtlamayacağım da. Gerçekten yanıtı bu kadar merak ediyorsanız, olaylar sona erdikten sonra sizi Chryellos’a götürebilirim ve orada, Dolmant’a danışırsınız.”

“Cesurca konuştunuz, Lord Bergsten,” diye mırıldandı Heldin.

“Kapa çeneni, Heldin.”

“Tamam, Ekselansları.”

Sparhawk, Bevier ve Klaten, kentin üzerinde kale gibi yükselen saraya bakarak küf kokulu bir deponun parmaklıklı penceresinden dışarıyı seyrediyorlardı. “Gerçekten eski usûl,” diye eleştirdi Bevier.

“Bana göre, yeterince dayanıklı görünüyor,” dedi Kalten.

“Sarayın ana yapısını, tam dış duvara bitişik yapmışlar, Kalten. Böylece iki duvar yapmaktan kurtuluyorlar, ama kalenin yapısal bütünlüğünü bozuyorlar. Bana birkaç ay ve birkaç iyi katapult verin, bütün bu şeyi parçalara ayırayım.”

“Onlar bu yapıyı inşa ettiğinde, katapultların keşfedilmiş olduğunu sanmıyorum, Bevier,” dedi Sparhawk. “Herhalde on bin yıl önce dünyanın en güçlü kalesiydi.” Alacakaranlıkta zar zor seçilen yığma baktı. Bevierln

de belirttiği gibi, ana yapı, Cyrga’nm bu kısmını kentin kalanından ayıran surlara yaslanmıştı. Daha kısa kuleler, basamak basamak saraym üzerinde yükselen ana kuleye doğru gidiyor, sanki duvardan fışkırıyorlardı. Görünüşe göre saray, kente tepeden baksın diye değil, kireç taşından beyaz tapınağa baksın diye inşa edilmişti. Cyrgailer, açıkça yüzlerini Tanrılarına dönmüşlerdi ve dünyanın kalanına sırtlarını dönüyorlardı.

Talen’in onları depoya sokmak için açtığı kapı, açılıp kapanır

ken gıcırdadı. Derken, Xanetia’nin yüzündeki yumuşak ışıltı, bir

kez daha etrafını loşça aydınlattı.

“Onları bulduk,” dedi Çocuk Tanrıça, Anarae, kendisini taş döşeli zemine bırakırken.

Sparhavvk’m kalbi yerinden sıçradı. “İyiler mi?”

“Onlara çok iyi muamele edilmemiş. Yorgunlar, açlar ve çok korkmuşlar. Zalasta onları, Klael’i görmeye götürmüş ve bu da kimi olsa korkutmaya yeter.”

“Neredeler?” diye sordu Mirtai, heyecanla.

“Sarayın arkasındaki en yüksek kulenin tepesinde.”

“Onlarla konuştun mu?” diye sordu Kalten.

Aphrael başını olumsuz anlamda salladı. “Bunun iyi bir fikir olmayacağını düşündüm. Bilmedikleri şey hakkında konuşamazlar.”

“Anarae,” dedi, Bevier, düşünceli bir ifadeyle, “saraydaki askerler, Tapınak Muhafızları’nm orada istedikleri gibi dolaşmalarına izin verirler mi?”

“Hayır, Aziz Şövalye. Cyrgailer âdetlere göre hareket ederler ve Tapmak Muhafızları’nm sarayda pek bir işleri yoktur.”

“Öyleyse, bunları atabiliriz,” dedi Kalten, aşağı kentte ele geçirdiği süslü bronz miğferi ve koyu renk pelerini üzerinden çıkararak. Yanağına dokundu. “Hâlâ Cyrgailere benziyoruz. Başka üniformalar çalıp içeri dalabiliriz değil mi?”

Xanetia, başını olumsuz anlamda salladı. “Sarayın içindeki askerlerin tümü akraba, soylu kabilenin üyeleri ve hepsi birbirini iyi tanıyor. Kılık değiştirme felaketlere neden olabilir.”

“O kuleye girmenin bir yolunu bulmalıyız!” dedi Kalten.

“Ben buldum bile,” dedi Mirtai, soğukkanlılıkla. “Tehlikeli, ama bence tek yol bu.”

“Devam et,” dedi Sparhawk.

“Saraya sızmayı başarabiliriz, ama yakalanırsak savaşmamız gerekir, o zaman Alena ve Ehlana tehlikede olurlar.”

Sparhawk, karamsarca başıyla onayladı. “Riske edilemeyecek kadar tehlikeli,” diye onayladı. “Tamam, öyleyse. Sarayın içinden geçemiyorsak, dışarıdan yukarı çıkmak zorundayız.”

“Kuleye tırmanalım mı demek istiyorsun?” Kalten inanamamıştı.

“Kulağa geldiği kadar tehlikeli değil, Kalten. Duvarlar mermerden yapılmamış, yani kaygan değiller. Kaba taş bloklardan yapılmışlar, elini, ayağını koyabileceğin birçok delik ve çıkıntı var. Gerekirse ben bu duvarlara merdivenden çıkar gibi tırmanabilirim.”

“Ben gerçekten pek becerikli değilimdir, Mirtai. Alean’ı kurtarmak için her şeyi yaparım, ama ters bir adım atıp beş yüz adım yüksekten dış kente düşersem, pek bir işe yarar halim kalmaz.”

“İplerimiz var, Kalten. Seni tutarım. Talen, bir serçe gibi duvarlara tırmanabilir, ben de onun kadar iyi tırmanabilirim. Stragen ve Caalador burada olsalardı şimdiden yolun yarısını katetmişlerdi.”

“Mirtai,” dedi Bevier, acı dolu bir sesle. “Üzerimizde zırh gömleklerimiz var. Omuzlarından aşağı inen otuz beş kiloyla düz duvara tırmanmak biraz zorlayıcı olabilir.”

“Öyleyse, zırh gömleğini çıkar, Bevier.”

“Yukarıda ihtiyacım olabilir.”

“Sorun değil,” dedi Talen. “Hepsini bohça yapıp arkamızdan çekeriz. Bu fikri sevdim, Sparhawk. Sessiz, hrzlı ve büyük ihtimalle, kulenin etrafmda, içeri girmeye çalışacakları bekleyen el ele vermiş muhafızlar olmayacak. Mirtai, Stragen ve Caaladofdan eğitim almıştı, ben de evleri soymak için doğmuşum. O ve ben, asıl tırmanışı gerçekleştirebiliriz. Yolun çeşitli aşamalarında, size ip atarız, siz de, kılıçlan ve zırh gömlekleri, ardınızdan çekebilirsiniz. Göz açıp kapayma dek kulenin tepesine tırmanırız. Yapabiliriz, Sparhawk. Kolay.”

“Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum,” dedi Sparhawk.

“Yapalım öyleyse,” dedi Mirtai. “Ehlana ve Alean’ı oradan çıkaralım, onlar güvenlikte olduktan sonra, burada taş taş üstünde bırakmamaya başlayabiliriz.”

“Gerçek yüzüme kavuştuktan sonra,” dedi Kalten, kesin bir ifadeyle. “Alean, dikkate alınmayı katılmayı hak ediyor.”

“O zaman bu işi şimdi yapalım, Xanetia,” dedi Aphrael. “Eğer yapmazsak, Kalten tüm gece başımızın etini yiyecek.”

“Başınızın etini yemek mi?” diye karşı çıktı Kalten.

“Saçının rengi neydi, Kalten? Mordu, değil mi?” Kızın yüzünde alaycı küçük bir gülümseme vardı.

Otuz Birinci Bölüm

ELYSOUN, LIATRIS VE Gahennas, az kullanılan kapıdan çıkıp yakınlardaki süs çamlarının gölgesine sığınmak için hızla ilerlerken, Kadınlar Sarayı'nın batı yakası, derin gölgelere gömülmüştü. "Tehlikeli kısmı burası," diye fısıldayarak uyardı Liatris. "Chocale, şu sıralarda suikastçılarının Gahennas'ı bulamadıklarını öğrenecek ve kesinlikle Ehlana'nm kalesine ulaşmamızı engellemek için dört yana adamlarını salacak."

Elysoun, ay ışığıyla yıkanan çimenliğe baktı. "Bu imkânsız," dedi. "Fazla aydınlık. Bu korunun içinden geçen bir patika var. içişleri Bakanlığı civarına çıkıyor."

"Yanlış yön Elysoun," dedi Gahennas. "Elene kalesi diğer tarafta."

"Biliyorum, ama o tarafta sığınacak bir şey yok. Burası ve kale arasında sadece dümdüz çimenlik var. Gölgelere sığınsak daha iyi olur. İçişleri'nin öte yanma geçmeyi başarırsak, Dışişleri'nin arazisinden geçebiliriz. Oradan, kalenin asma köprüsüne elli yarda kalır."

"Ya asma köprü çekilmişse?"

"Bunu oraya varınca düşünürüz, Gahennas. Ama önce, Dışişleri Bakanhğı'mn bahçelerine girmeliyiz."

"Gidelim öyleyse, bayanlar," dedi Liatris. "Burada durup konuşarak hiçbir şeye ulaşamayız. Gidip neyle karşılaşacağız görelim."

"Burada, arkada," diye fısıldadı, dar bir yoldan gelen Talen. "Saray duvarı, bu yolun sonunda dış surlarla birleştiği noktaya geri dönüyor. İki duvarın birleştiği dik açı tırmanmak için mükemmel."

"Buna ihtiyacın olacak mı?" dedi Mirtai, kancasını uzatarak.

“Hayır, onsuz da tırmanabilirim, kancanın taşlara çarpma sesinin yukarıdaki bazı nöbetçiler tarafından duyulması riskine gir-mesek daha iyi.” Onları, bölgeyi kentin geri kalanından ayıran heybetli surların saray duvarıyla birleştiği çıkmaz noktaya doğru dar yoldan geçirdi.

“Sence bunun yüksekliği ne kadardır?” dedi Kalten, gözlerini kısıp yukarı bakarak. Değiştirilmiş olduğu onca haftadan sonra Kal-ten’in yüzünü tekrar görmek çok garipti. Sparhawk, elinde olmadan kendi yüzüne dokundu ve kırık burnunun tanıdık hatlarını fark etti.

“Otuz ayak kadar,” dedi Bevier, Klaten’in sorusunu yanıtlayarak. Mirtai, iki duvarın oluşturduğu açıyı inceliyordu. “Pek zor olmayacak,” diye fısıldadı.

“Tüm yapı kötü tasarlanmış,” diye onayladı Bevier.

“İlk ben çıkıyorum/’ dedi Talen.

“Yukarıda salakça bir şey yapma,” diye uyardı Mirtai.

“Bana güven.” Ayağını duvarm dışarı fırlamış taşlarından birine koyup tutunacağı taşların birine uzandı. Hızla tırmanmaya başladı.

“Yukarı çıkınca, nöbetçiler var mı bakarız,” diye fısıldadı Mirtai. “Sonra, sizin için bir ip atarız.” Uzandı ve iki duvarın arasındaki açıdan genç hırsızın peşinden tırmanmaya başladı.

Bevier arkasına yaslanıp yukarı baktı. “Ay tam tepeye ulaştı.”

“Bizi gözönüne sereceğini mi düşünüyorsun?” dedi Xanetia.

“Hayır, Anarae. Biz kulenin kuzey tarafından tırmanıyoruz, yani tepeye kadar gölgede kalacağız.”

“Biri geliyor!” diye tısladı Kalten. “Orada, yukarıda mazgalların arasında!”

Tırmananlar durup iki duvarm arasındaki keskin açının gölgesine sakladılar.

“Meşalesi var,” diye fısıldadı Kalten. “Eğer onu mazgalların üzerinden tutarsa ” Sözünün sonunu getiremedi.

Sparhawk nefesini tuttu.

“Sorun kalmadı artık,” dedi Bevier. “Geri dönüyor.”

“Oraya varınca, onunla ilgilenmek isteyebiliriz,” dedi Kalten.

“Mecbur kalmadıkça, yapmayız,” diye karşı çıktı Sparhawk. “Kimsenin gelip onu aramasını istemiyoruz.”

Talen mazgallara ulaşmıştı. Bir an için etrafını dinleyerek sert taşlarda asılı kaldı. Yukarı kayıp gözden kayboldu. Birkaç sonu gelmez saniye sonra Mirtai de onu izledi.

Sparhawk ve diğerleri karanlıkta beklediler.

Ardından Mirtai’nin halatı sürünerek duvardan aşağı kaydı.

“Gidelim,” dedi Sparhawk, gergince. “Teker teker.”

Yapı taşları, dört köşe sert bazalttan yapılmıştı ve tırmanışı göründüğünden daha kolay kılarak düzensiz bir şekilde dışarı fırlıyorlardı. Sparhawk, ipi kullanmakla uğraşmadı bile. Tepeye ulaştı ve mazgallardan tırmandı. “Nöbetçilerin yerleşik bir sistemi var mı?” diye, Mirtai’ye sordu.

“Görünüşe göre her birinin kendi sur kısmı var. Bu uçtaki nöbetçi, çok hızlı yürümüyor. Geri gelmeden önce, çeyrek saat geçer.”

“O arada, saklanabileceğimiz bir yer var mı?”

“İlk kulede bir kapı var,” dedi Talen, surun ucunda yükselen yassı yapıyı göstererek. “Bir merdiven sahanlığına açılıyor.”

“Arka surlara bir göz attın mı?”

Talen başıyla onayladı. “O tarafta parapet yok, ama dış surun sarayın arkasına birleştiği yerde birkaç ayak genişliğinde çıkıntı var. Şu merkezi kuleye varana dek ordan ilerleyebiliriz. Sonra tırmanmaya başlarız.”

“Parapetin sonuna vardığında nöbetçi oraya bakıyor mu?”

“Geçen sefer bakmadı,” dedi Mirtai.

“Öyleyse şu merdiven sahanlığına bakalım. Diğerleri de nrmanır tırmanmaz, nöbetçi bu uca varıp geri dönmeye başlayana kadar orada saklanırız. Böylece o çıkıntıdan geçip merkezi kuleye tırmanmak için yarım saatimiz olur. Bir sonraki sefere, köşeden baksa bile o zamana dek onun meşalesinin aydmlatamayacağı bir yerlerde oluruz.”

“Her şey kontrolünde, değil mi?”dedi Talen, keyifle, Mirtai’ye.

“Bu oğlanın derdi ne?” diye sordu Sparhawk.

“Bu işin içinde belli bir miktar heyecan da var segilim,” dedi Mirtai. “Damarlarındaki kanı kaynatıyor.”

“Segilim mi?”

“Profesyoneller arasındaki şaka, Sparhawk. Sen anlamazsın.”

Vanion’un öncüleri, güneş batarken dönüp güneyde Kring ile ve kuzeyde Kraliçe Betuana’nm Atanlarıyla temas içinde olduklarını bildirdiler. Yasak Dağlar’ın etrafındaki çelik halka giderek dayanılmaz bir şekilde daralıyordu. Betuana ve Engessa, Vanion’un sağ kolundan, Kring ve Tikume de soldan yaklaştıklarında, ay, çölün üzerinde yükselmekteydi.

“Tynian-Şövalye yakında burada olacak, Vanion-Eğitmen,” dedi Engessa. “O ve Ulath-Şövalye, sağ taraflarındaki Bergsten-Rahip ile görüşmüşler. Ulath-Şövalye bir kaza olmasın diye Troll’lerle kalmış.”

“Kaza mı?” diye sordu Sephrenia.

“Troll’ler aç. Ulath-Şövalye onlara yemeleri için Klael-canavar-larından vermiş, ama onların tadı Troll’lerin hoşuna gitmemiş. Ulath-Şövalye özür dilemeye çalıştı ama Troll’lerin, anlayıp anlamadığına emin değilim.”

“Berit ve Khalad’ı gördün mü, dost Vanion?” diye sordu Kring.

“Hayır, ama Aphrael, tam önümüzde olduklarını söyledi. Kuzeni onları, gizli kapının olması gereken noktaya götürmüş.”

“Kapının nerede olduğunu biliyorlarsa, biz de girebiliriz,” diye önerdi Betuana.

“Beklesek daha iyi olur, tatlım,” dedi Sephrenia. “Sparhawk, Ehlana ve Alean’ı kurtardığında Aphrael bana haber verecek.”

Tynian, devasa açık mezarlıktan at sürerek onlara doğru geldi. “Bergsten konumunda,” diye bildirdi eyerinden aşağı atlayarak. Itagne’ye baktı. “Sizin için bir mesajım var, Ekselansları.”

“Ya? Kimden?”

“Atana Maris, Bergsten ile beraber. Sizinle konuşmak istiyor.”

Itagne’nin gözleri büyüdü. “O burada ne arıyor?” diye haykırdı.

“Mektuplarınızın kaybolmuş olması gerektiğini söyledi. Bir tanesi bile ona ulaşmamış. Ona yazdınız, değil mi, Ekselansları?”

“Yani - niyetim vardı.” Itagne biraz utanmış görünüyordu. “Ama hep araya bir şeyler girdi.”

“Eminim anlayacaktır,” derken, Tynian’in suratı tamamen ifadesizdi. “Neyse, Cynestra kentini Bergsten’e teslim etti ve gelip sizi aramaya karar verdi.”

Itagne’nin ifadesi hafifçe endişeliydi. “Bunu hesaba katmamıştım,” diye itiraf etti.

“Bu da neyin nesi?” diye merakla sordu Betuana.

“Elçi Itagne ve Atana Maris, Cynestra’da iyi dost olmuşlar, Majesteleri,” dedi Sephrenia. “Aslında, çok iyi dost olmuşlar.”

“Ya,” dedi Betuana. “Bu biraz alışılmadık, ama duyulmamış bir şey değil ve Maris de, daima atılgan bir kız olmuştur.” Atan kraliçesi, hâlâ derin yas kıyafetlerinde olduğu halde törensel sessizliğini bırakmış gibi görünüyordu. “Size nasihat vermeme izin verin Itagne-Elçi dinlemek isterseniz.” “Tabii ki, Majesteleri.”

“Bir Atan kadınının tutkularıyla oynamak pek akıllıca bir şey değildir. Öyle görünmeyebilir, ama çok duygusalızdır. Bazen pek uygun olmayan şekillerde bağlanabiliriz.” Bunu söylerken Engessa’ya bakmıyordu. “Ama uygun olsa da olmasa da bu hisler aşırı derecede güçlüdür ve bir kez bağlılık oluştu mu vaz geçmek için yapabileceğimiz bir şey yoktur.”

“Anlıyorum. Bunu unutmayacağım, Majesteleri.”

“Gidip Berit ve Khalad’ı bulmamı ve buraya getirmemi ister misiniz, dost Vanion?” diye sordu Kring.

Vanion bir an düşündü. “O kapıdan uzak dursak daha iyi olur. Cyrgailer gözetliyor olabilir. Berit ve Khalad’ın orada olmaları bekleniyor, ama bizim değil. Sparhawk, karısının güvende olduğunu bildirmeden ortalığı karıştırmayalım. Sonra, hepimiz içeri gireriz. Uzun zamandan beri açık olan birkaç hesabımız var ve sanırım, hesapların görülme vakti çok yaklaştı.”

Sarayın arkasından geçen çıkıntı, merkez kuleye ulaşmayı neredeyse gündelik bir gezinti kadar kolaylaştırıyordu. Ama yine de zaman alıyordu ve Sparhawk, gece yarısının çoktan geçmiş olduğu gerçeğini biliyordu. Mirtai ve Talen, hızla kulenin yanından ilerlemişlerdi, ama diğerleri güvenlik için iplerle birbirlerine bağlanmış olarak çok daha yavaş ilerliyorlardı.

Kalten yanma geldiğinde, Sparhawk, yukarı doğru bakıyordu. “Aphrael nerede?” diye fısıldadı sarışın Pandion.

“Her yerde. Sana söylemedi mi?”

“Çok komik, Sparhawk.” Kalten, doğuya doğru baktı. “Hava ağarmadan varabilecek miyiz?”

“Ucu ucuna yetişebiliriz. Tam üzerimizde bir tür balkon - ve aydınlatılmış pencereler var gibi.”

“Etrafından mı geçeceğiz?”

“Talen’e, gidip bakmasını söyleyeceğim. Eğer içerde çok fazla Cyrgai yoksa tırmanışı orada sona erdirebiliriz.”

“Şansımızı zorlamayalım, Sparhawk. Gerekirse, aya kadar tırmanırım. Çekil. Ben ipi çözdüm.”

“Tamam.” Sparhawk, irkildi. Hafif bir rüzgâr narin parmaklarıyla bazalt duvarı fırçalıyordu. Henüz bir tehlike oluşturmuyordu ama Sparhawk, güçlenmesini istemiyordu.

“Formdan çıkmışsın, Sparhawk,” dedi eleştirircesine Mirtai. Duvara tırmandığı noktanın tam yanma gelmişlerdi.

“Kimse mükemmel değildir. Şu balkon hakkında edinebildiğiniz ayrıntı var mı?”

“Ben de tam altına sallanıp bir bakmayı düşünüyordum,” dedi Ta-len. Belindeki ipi çözüp balkona doğru duvarda ilerlemeye başladı.

“Beni kızdırıyorsun, Sparhawk.” Aphrael’in sesi, zihninin sessizliğinde patlamıştı. “Bu genç adamla ilgili bazı planlarım var ve bunların içinde onu beş yüz ayak alttaki bir sokaktan kazımak yok.”

“O ne yaptığını biliyor. Fazla endişeleniyorsun. Hazır buradayken, bana bu kulenin tepesi hakkında birkaç ayrmtı verebilir misin?”

“Yukarıda ayrı bir bina var - herhalde, sonradan eklenmiş. Üç odası var: tören kıtaları veya benzeri gruplar için bir muhafız odası, annemin ve

Alean’m tutulduğu hücre ve ön kısmın karşısında geniş bir oda. Santheocles zamanının çoğunu orada geçiriyor.”

“Santheocles?”

“Cyrgai Kralı. Salağın teki. Hepsi salak, ama o en beterleri.”

“Ehlana’nın hücresinde pencere var mı?”

“Küçük bir tane var. Parmaklıklı, ama zaten oradan geçemezsiniz. Oradaki bina, bu kuledekilerin hepsinden daha küçük, etrafından geçen bir tür siper var.”

“Muhafızlar orada devriye geziyor mu?”

“Hayır. Buna pek gerek yok. Kentteki en yüksek yer orası ve birilerinin kuleye tırmanabileceği fikri, Cyrgilerin aklına gelmemiş.”

“Santheocles şimdi orada mı?”

“Oradaydı, ama sanırım, pencereden içeri son baktığımdan beri gitmiş olabilir. Zalasta onunla beraberdi - Ekatas da. Katılmayı düşündükleri bir tür toplantı vardı.”

Hafif bir ıslık duyuldu ve Sparhawk balkona doğru baktı. Talen ona işaret ediyordu. “Gidip bir bakacağım,” dedi Mirtai’ye.

“Fazla kalma,” diye uyardı kız. “Gece bitmeye başlıyor.”

Adam homurdanıp balkona doğru harekete geçti.

Asma köprü aşağıdaydı ve kimse nöbet tutmuyordu. Elysoun, Liatris ve Gahennas ile birlikte köprüyü geçerek kalenin avlusuna girdiler. “Ne kadar uygun,” dedi Elysoun. “Chacole de her şeyi düşünmüş, değil mi?”

“Kilise Şövalyelerinin burada nöbette olacağını düşünmüştüm,” dedi Gahennas. “Chacole onlara rüşvet veremez, değil mi?”

“Lord Vanion, şövalyelerini yanında götürdü,” dedi Liatris. “Kaleyi koruma görevi ana garnizondaki tören birliklerine verildi. Bazı subaylar, büyük olasılıkla, dün olduklarından daha zenginler. Daha önce buraya gelmiştin, Elysoun. Kocamızı nerede bulabiliriz?”

“Genellikle ikinci kattadır. Orada kraliyet daireleri var.”

“Acele etsek, iyi olur. Bu muhafızsız kapı beni çok rahatsız ediyor. Kalede bir muhafız bulacağımıza şüpheliyim, yani Chacole’nin suikastçıları engellenmeden Sarabian’a ulaşabilirler.”

Balkon, en azından bir kuşaktan beri kullanılmamış gibiydi. Köşelerde kalın toz katmanları vardı, zemindeki kuş pislikleri hiç el sürülmeden kabuk bağlamışlardı. Sparhawk taş korkuluktan geçerken Talen camın yanına sinmiş, köşeden içeri bakıyordu. “İçeride biri var mı?” diye sordu iri Pandion.

“Koskoca bir kalabalık,” diye fısıldadı Talen. “Zalasta biraz önce, bir grup Cyrgai ile içeri girdi.”

Sparhawk, genç arkadaşıyla beraber, içeri bakmaya başladı.

Oda, meşalelerin ışıklarıyla aydınlatılmış, bir tür kabul salonu ya da taht odasıydı. Sparhawk ve Talen’in bir kenarına sindikleri balkon zeminden yukardaydı ve oraya, içeriden birkaç basamak çıkılarak ulaşılıyordu. Odanın diğer ucunda, arkasındaki tek bir kayadan oyulmuş bir taht, hafif bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Etrafındakilere hükümdar edasıyla bakan kısa bir deri etek ve işlemeli bir göğüs zırhı giymiş kaslı, yakışıklı bir adam, tahta oturmuştu. Zalasta, tahttaki adamın bir yanında duruyordu ve işlemeli, siyah bir cübbe giymiş, buruşuk suratlı bir adam kendi dilinde konuşarak, yükseltinin önünde duruyordu. Sparhawk küfretti ve hızla çağırma büyüsünü söyledi.

“Şimdi ne var?” dedi Aphrael’in sesi, aklında yankılanarak.

“Bunu benim için çevirebilir misin?”

Bir an belirsiz vızılülı bir ses duydu, anlık bir baş dönmesi hissetti.

"… şu anda bile, bu kuvvetler kutsal kenti kuşatıyor," diyordu buruş buruş adam, Sparhawk'in artık anladığı bir dilde.

Demir grisi saçı ve güçlü kaslara sahip kolları olan bir adam, yükseltiye doğru, toplananların önüne bir adım attı. "Korkacak ne var, Ekatas?" diye gürledi. "Kudretli Cyrgon, yüzyıllardır yaptığı gibi düşmanlarımızın gözlerini kapatacaktır. Bırak, vadimizin ötesindeki kemiklerin arasında dolanarak boş yere Yanılsama Kapılanm arasınlar. Onlar kör ve Saklı Şehir için tehlike oluşturmuyorlar."

Yükseltinin önünde duran diğerlerinden onaylayın bir mırıltı yükseldi.

"General Ospados doğru söylüyor," dedi başka bir zırhlı adam öne çıkarak. "Gelin, her zamanki gibi kapılarımızdaki bu önemsiz yabancıları yok sayalım."

"Utanç verici!" diye haykırdı bir diğeri, konuşmuş olanlardan daha öne fırlayarak. "Daha aşağı ırklardan saklanacak mıyız? Kapılarımızdaki varlıkları, cezalandırılması gereken bir cüretkârlıktır!"

"Ne konuştuklarını anlayabiliyor musun?" diye sordu Talen.

"Tartışıyorlar," dedi Sparhawk.

"Gerçekten mi?" dedi Talen, alaycı bir sesle. "Biraz daha özele inebilir misin, Sparhawk?"

"Aphrael'in kuzenleri herkesi buraya toplamayı başarmışlar. Siyah cübbeli adamın dediğine bakılırsa, kent kuşatılmış."

"Dostlarımızın etrafta olması rahatlatıcı. Bunlar ne yapmayı planlıyor?"

"Bunu tartışıyorlar. Bazıları, sadece yerlerinde kalmayı düşünüyor. Diğerleri saldırmak istiyor."

Derken Zalasta yükseltinin önüne geldi. “Şöyle diyor ebedi Klael,” diye bildirdi. “Yanılsama Kapıları’nm ötesindeki güçler, hiçbir şey değil. Tehlike burada, Saklı Şehifin surları içinde. Anak-ha, şu anda bile, benim sesimi duyabilecek kadar yakınımızda.”

Sparhawk küfretti.

“Sorun ne?” diye sordu Talen.

“Zalasta burada olduğumuzu biliyor.”

“Bunu nerden biliyor?”

“Hiç fikrim yok. Klael adına konuştuğunu söylüyor, Klael de Bhelliom’u hissedebiliyor.”

“Altının gerisinde bile mi?”

“Altın Bhelliom’u Cyrgon’dan saklayabilir, ama Bheiliom ve Klael, kardeşler. Belki de birbirlerini evrenin diğer ucundan bile hissedebilirler - aralarında koskoca güneşler yansa bile.” Sparhawk elini kaldırdı. “Bir şey daha söylüyor.” Pencereye daha da yaklaştı. “Beni duyabildiğini biliyorum, Sparhawk!” diye Elene dilinde bağırarak konuştu Zalasta. “Sen Bheüiom’un yaratığısın ve bu da sana belli bir miktar güç veriyor. Ama ben şimdi Klasl’imm, bu da bana senin sahip olduğun kadar güç veriyor.” Zalasta genizden gelen bir sesle konuştu. “Kılık değiştirmelerin çok başarılıydı, ama Klael onların ardındakini anında gördü. Sana söyleneni yapmalıydın, Sparhawk. İki genç arkadaşının felaketine neden oldun ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Elysoun onu son ziyaret ettiğinde, imparatorun bulunduğu odanın önünde, uygunsuz giysiler içinde en az yarım düzine adam vardı. Elysoun bir an bile düşünmedi. “Sarabian!” diye bağırdı. “Kapını kilitle!”

İmparator, elbette yapmadı. Suikastçıların oldukları yerde dondukları bir anlık bir duraksamanın ardından Liatris, hançerlerini etrafındaki havayı küfürleriyle titreterek çekti. Kapı birdenbire açıldı, Elene pantolonu ve uzun

kollu keten bir gömlek giymiş, uzun kara saçlarını arkasına bağlamış Sarabian, elinde meçiyie koridora fırladı.

Sarabian bir Tamul’a göre uzun boyluydu ve ilk darbesi suikastçılardan birini tam arkasındaki kapıya mıhladı. İmparator, aniden çöken gövdeden, dramatik bir jestle kılıcını çekti.

“Gösteriş yapmayı bırak!” diye kocasını azarladı Liatris, suikastçılardan birini düzgünce ortadan ikiye bölerken. “Dikkat et!”

“Peki, aşkım,” dedi keyifle Sarabian ve yeniden savunma pozisyonuna geçti.

Elysoun’un yanında, sadece beş inç boyunda küçük, hoş bir hançer vardı. Ama yine de yeterince uzundu. Bir ayak uzunluğunda kaması olan bir Arjuni suikastçısı, Sarabian’m bir sonraki darbesini savuşturup öfkeyle homurdanarak adamın gözlerini hedef alan hamlesini yaptı. Sonra gırtlağından kopan bir haykırışla iki büklüm oldu. Elysoun’un, jilet kadar keskin küçük bıçağı, yumuşakça sırtına saplanıp böbreklerini parçalamıştı.

Ama hepsini şaşırtan Gahennas oldu. Onun silahı, ince, kıvrık bir bıçaktı. Tiz bir çığlık atan koca kulaklı Tega imparatoriçesi, kavganın ortasına atılıp Chacole’nin kiralık katilerinin yüzlerini dağıtmıştı. Çığlıklar atan Gahennas, şaşırmış suikastçıları doğramaya başladı ve Sarabian, onların her tökezlemelerini kullandı. Gerileme ve ilerlemenin ölümcül dansını yaparken ince kılıcı ıslık çalıyordu. Bu, Tamuli İmparatoru’nun, bir kılıç ustası olduğu şeklinde anlaşılmamalıydı, imparator, oldukça kabiliyetliydi, ama Stragen orada olsaydı muhakkak eleştirecek bir şeyler bulurdu. Aslında günü - ya da bu olayda geceyi - kurtaranlar, eşleriydi.

“İçeri buyrun, sevgililerim,” dedi vahşi kadınlarına Sarabian, yere yığılmış suikastçilerin üzerindeki havayı kılıcıyla yararak. “Ben arkanızı korurum.”

“Hay Allahım,” diye mırıldandı Liatris, Elysoun ve Gahennas’a. “Hâlâ bir bebek.”

“Evet, Liatris,” dedi Elysoun, bir koluyla çirkin Tegalı kız kardeşini sararak, “ama bizim.”

“Kring geliyor,” dedi Khalad, kemiklerin ay ışığı altında parla-dığı mezarlıktan dörtnala yaklaşan atlıyı göstererek.

“Fena fikir değil,” dedi Berit, kaşlarını çatarak. “Birileri gözetliyor olabilir.”

“Oradan uzaklasın!” diye sertçe tısladı Domi onlara ulaşınca.

“Ne oldu?” diye sordu Berit.

“Çocuk Tanrıça, diğerlerinin yanma gitmenizi söyledi! Cyrgailer, sizi öldürmeye geliyor.”

“Bunu denemeye karar vermeleri daha ne kadar sürecek diye merak ediyordum,” dedi Khalad, eyerine atlayarak. “Haydi gidelim, Berit.”

Berit başıyla onaylayarak Faran’ın dizginlerine uzandı. “Cyrgailer ortaya çıkınca, Lord Vanion bir şey yapacak mı?” diye sordu.

Kring’in sırıtışı, bir kurt gibiydi. “Kapıdan çıktıkları anda dost Ulath’m onlara bir sürprizi olacak.”

Berit etrafına bakındı. “O nerede? Göremiyorum.”

“Cyrgailer de göremeyecek - çok geç olana dek. Bu tepeden uzaklaşalım. Bizi görmelerine izin vereceğiz. Sizi öldürmeleri emredildi, yani peşimizden gelecekler. Dost Ulath’m yanında, altı ya da sekiz aç Troll var ve Cyrgailer çıkar çıkmaz tepelerine binecekler.”

“Senin nerede olduğunu biliyor muydu?” diye gergince sordu Kalten, duvara tırmanırken.

“Sanmıyorum,” dedi Sparhawk. “Kentte bir yerlerde olduğumu biliyor, ama onu dinliyor olabilmemin çeşitli yolları olabilir. Sanırım tehditler savurmaya başladığında, ne kadar yakınında olduğumun farkında değildi.”

“Berit ve Khalad güvenlikteler mi?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Zalasta küçük söylevini verirken, Aphrael de benimle beraberdi. O işi halledecek.”

“Tamam, Sparhawk,” diye üstlerinden seslendi Mirtai. “İşte ip geliyor.”

İpin boş ucu, yukarılarındaki karanlıktan sürtünerek geldi ve Sparhawk hızla tırmandı. “Daha ne kadar var?” diye sordu Mirtai’nin yanına ulaştığında.

“Bir tırmanmalık daha,” dedi kız. “Talen çıktı bile.”

“Beklemesi gerekirdi,” diye köpürdü. “Şu oğlanla konuşmam lazım.”

“İşe yaramaz. Talen şansını zorlamayı seviyor. Kalten hâlâ gereçlerimizi arkasından sürüklüyor mu? Oraya varıp tırnaklarımla savaşmak istemem.”

“Yukarı çekiyor - yavaş yavaş.” Sparhawk duvardan yukarı baktı.

“Niye bu sefer benim önden gitmeme izin vermiyorsun? Diğerlerini de, yapabileceğin kadar hızla yukarı çıkar. Hâlâ yapacak bir sürü işimiz var ve bu gece sonsuza dek sürmeyecek.”

“Lütfen,” dedi kız duvarın yukarısını göstererek.

“Bunu daha önce hiç söyledim mi, bilmiyorum, ama bizimle geldiğin için çok memnunum. Hayatımda tanıdığım en iyi askersin.”

“Duygusallaşma, Sparhawk. Bu utanç verici. Duvara tırmanacak mısın? Yoksa güneşin doğmasını mı beklemek istiyorsun?” .

Sparhawk, dikkatle tırmanmaya başladı. Kulenin kuzey tarafının gölgede olması onların yararınaydı, ama derin gölgeler yüzünden eliyle tutacağı ve ayağını koyacağı her noktayı iyice hissetmesi gerekiyordu. Tırmanışa odaklandı ve elli ayak yukansmdaki parapetin köşesindeki keskin çizgiye ve yukansmdaki duvara bakma dürtüsünü zorlukla bastırdı.

“Niye geciktin?” diye sordu Talen, iri Pandion, parapetin kenarındaki korkuluktan tırmanıp geldiğinde.

“Çiçek koklamak için mola verdim,” dedi Sparhawk, ısırgan bir edayla. Hızla doğuya baktığında dağların hatlarını ortaya seren sönük ışığı gördü. Karanlığın bitmesine en fazla bir saat daha vardı. “Nöbetçi yok, sanırım?” diye fısıldadı.

“Hayır. Belli ki, Cyrgailer, uykularını almaları gerektiğini düşünüyorlar.”

“Sparhawk?” Kalten’in fısıltısı, aşağılarından geliyordu.

“Yukardayım.”

“Yükü al.” Karanlığın içinden, bir ip yığını geldi.

“Bana yardım et, Talen.” Sparhawk taş korkuluktan aşağı sarktı. “Bırak,” dedi Kalten’e yumuşakça. “Biz çekiyoruz.”

Kalten homurdandı ve duvarda, bir kenara doğru ilerlediğini duydular. Sonra, Sparhawk ve Talen, garip, ağır bohçayı kulenin tepesine doğru, duvarın taşlarına vurup ses çıkarmamasına dikkat ederek çektiler. Sparhawk hızla kılıcını yığından çıkardı ve kendininkini arayarak, zırh gömlekleri karıştırmaya başladı.

Korkuluktan tırmanırken, Kalten soluk soluğaydı. “Niye bu kadar formdan düşmeme izin verdin, Sparhawk?” diye suçladı.

Sparhawk omuz silkti. “Dikkatsizlik, sanırım. Hah, işte burada.” Kendi zırh gömleğini, diğerlerinin arasından çekti.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Talen. “Yani bu karanlıkta?”

“Ben bunu yirmi yıldır giyiyorum. İnan bana, onu tanırım. Diğerleri ne durumda bak bakalım.”

Talen korkuluğun yanma gidip Bevier ve Mirtai kendi başlarına yukarı çıkarlarken, Xanetia’nin siperliğe çıkmasına yardım etti.

Birkaç dakika içinde, şövalyeler yine silahlarını kuşanmışlardı. “Talen nereye gitti?” diye fısıldadı Kalten, etrafına bakarak.

“Ortalığı kolaçan ediyor,” dedi Mirtai.

“Sanırım buna, öncülük etmek denir,” diye düzeltti Bevier.

Kız omuz silkti. “Her neyse.”

Sonra, Talen geri döndü. “Sanırım, aradığımızı bulduk,” dedi. “Üzerinde bir tür demir parmaklık olan küçük bir pencere var. Çok tepede, o yüzden içeri bakmadım.”

“Aphrael geri gelecek mi?” diye sordu Bevier. “Onu bekleyelim mi?”

Sparhawk başını olumsuz anlamda salladı. “Birazdan hava ışı-yacak. Aphrael ne yaptığımızı biliyor. O şu anda diğerlerinin yerlerini almalarını sağlıyor.” Talen onları, kulenin doğu tarafına götürdü. Kaba duvarın on ayak kadar yukansındaki, küçük, parmaklıklı bir pencereye işaret etti. “Orada, yukarıda.”

“Ön taraftaki pencerelerin herhangi birinde parmaklık var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Hayır. Onlar daha büyük ve yere yakın.”

“Tamam öyleyse,” dedi. Sparhawk, heyecan çığlığını bastırarak. “Aphrael, pencereyi tarif etmişti.”

Kalten, duvarın yukansındaki demir parmaklıklı pencereye, gözlerini kısıp baktı. “Kutlamalara başlamadan önce, emin olalım.” Ellerini duvara yaslayıp ayaklarını açtı. “Tırman ve bir bak, Sparhawk.”

“Tamam.” Sparhawk ellerini, arkadaşının kollarına dayadı ve geniş sırtına tırmandı. Ayaklarını dikkatle Kalten’in omzuna koydu ve pencereyi kaplayan paslı parmaklıklara uzanarak, yavaşça dikildi. Yüzünü kaldırıp karanlığa baktı. “Ehlana?” diye yumuşakça seslendi.

“Sparhawk?” Kadının sesi, heyecanlıydı.

“Lütfen sesini kıs. İyi misiniz?”

“Artık iyiyim. Buraya nasıl geldiniz?”

“Uzun hikâye. Alean da orada mı?”

“Tam buradayım, Prens Sparhawk,” dedi kızın gümüşi sesi. “Kalten sizinle mi?”

“Şu anda onun omuzları üzerinde duruyorum. Işık yakabilir misin?”

“Kesinlikle yapamam!” Ehlana’nm sesi boğuk çıkıyordu.

“Sorun nedir?”

“Saçlarımın hepsini kestiler, Sparhawk!” diye inledi kadıncağız. “Bana bakmanı istemiyorum!”

Otuz İkinci Bölüm

TALEN, KÜÇÜK PENCEREDEN parapete geri atladı. “Ben oradan geçebilirim,” dedi kendinden emin bir ifadeyle.

“Ya demir parmaklıklar ne olacak?” diye sordu Kalten.

“Onlar sadece süs. Zaten çok iyi yapılmamışlar, üstelik birkaç asırdır orada duruyorlar. Gevşetmek pek zaman almaz.”

“Xanetia dönene kadar bekleyelim,” dedi Sparhawk. “Ortalığı ezip geçmeden önce, neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum.”

“Kırıcı olmak istemiyorum,” dedi Mirtai. “Ama kavga başlayıp yarım düzine Cyrgai, hücreye dalarak Ehlana ve Alean’ı öldürmeye çalışırken, senin içeride olman neye yarayacak anlamıyorum.”

“Bikerre, onar o hüceye giremiicik ki, segilim,” dedi delikanlı, sırıtarak. “Kapı kilitli.”

“Onlarda anahtar var.”

“Beni yarım dakika o kilitle başbaşa bırak yeter, anahtarları bir işe yaramayacaktır. İçeri giremiyecekler, bana güven.”

“Başka seçeneğimiz var mi?” diye sordu Bevier.

“Hava ışımadan önce bize kalan zamana bakarsak yok,” dedi Sparhawk, doğu ufkuna endişeli bir bakış fırlatarak. “Kalten, yukarı git ve şu parmaklıklara bir göz at.”

“Tamam”. Sarışın Pandion küçük pencereye doğru tırmandı, iki eliyle antika parmaklığı kavrayıp sarsmaya başladı. Diğerlerinin üzerine moloz parçacıkları yağıyordu.

“Sessiz ol!” diye tısladı Mirtai.

“Şimdiden gevşedi,” dedi adam boğuk bir fısıltıyla. “Harç çürümüş.” Parmaklıklarla boğuşmayı bırakıp pencereye yaklaştı. “Ehlana seninle konuşmak istiyor, Sparhawk,” diye fısıldadı aşağıya.

Sparhawk tekrar pencereye tırmandı. “Evet, aşkım?” diye fısıldadı karanlığa doğru.

“Planın nedir, Sparhawk?” Kadının sesi o kadar yakındı ki, neredeyse dokunabilecekmiş gibiydi.

“Parmaklıkları gevşeteceğiz, sonra Talen pencereden içeri dalacak. Dışarıdakilerin hücreye giremeyeceği şekilde kilidi halledecek. Sonra diğerlerimiz, muhafızlara saldıracağız. Zalasta dışarılarda bir yerlerde mi?”

“Hayır. O ve Ekatas, Tapmak’a gittiler. Burada olduğunu biliyor, Sparhawk. Seni bir şekilde hissetti. Santheocles’in adamları, şu anda tüm kentte seni arıyorlar.”»

“Sanırım onlardan öndeyiz. Bizim çoktan burada, yukarılarda olduğumuzu fark ettiklerini sanmıyorum.”

“Oraya nasıl tırmandınız, Sparhawk? Tüm merdivenlerde muhafız var.”

“Kulenin dışından tırmandık. Dışarıdaki muhafızlar, ne zaman ortalıkta dolanmaya başlıyorlar?”

“Genellikle gün ışıyınca. Burada, muhafız odasında yemek adına verilen şeyleri onlar pişiriyor. Sonra birkaçı, Alean’a ve bana kahvaltımızı getiriyor.”

“Kahvaltın bu sabah biraz gecikebilir, aşkım,” dedi adam, sert bir sırıtışla. “Sanırım birazdan ahçılarınm farklı sorunları olacak.”

“Dikkatli ol, Sparhawk.”

“Tabii ki, Kraliçem.”

“Sparhawk,” diye yumuşakça seslendi Mirtai. “Xanetia döndü.” . “Şimdi gitmem lazım, aşkım,” dedi karanlığa doğru. “Seni birazdan oradan çıkaracağız. Seni seviyorum.”

“Ne güzel söyledin.”

Sparhawk, hızla parapete indi. “Hoşgeldin, Anarae,” dedi.

“Garip bir keyif içindesin, Anakha,” dedi kadın, hafif şaşkın bir sesle.

“Biraz önce, karımla sohbet ediyordum, Anarae. Bu her zaman beni keyiflendirir. Kaç muhafızla başa çıkmamız gerekecek?”

“Korkarım ki oldukça kalabalıklar, Anakha.”

“Bu sorun yaratabilir, Sparhawk,” diye belirtti Bevier. “Hepsi Cyrgai ve çok zeki değiller, ama yirmisi birden başımıza bela açabilir.”

“Belki de açamaz,” dedi Sparhawk. “Aphrael burada sadece üç oda olduğunu söylemişti - ana oda, Ehlana ve Alean’m olduğu hücre ve muhafız odası. Öyle değil mi, Anarae?”

“Doğru. Hücre ve muhafız odası burada, kuzey tarafında. Ana oda, Cyrgon Tapınağı’na tepeden bakarak güneyde. Uyanık olan bazı Cyrgailerin uykulu düşüncelerinden çıkarabildiğime göre, bu son kule Kral Santheocles’in bir başına kalmak için çekilmeyi âdet ettiği yermiş, çünkü parapete çıkıp topraklarına bakmayı - aşağıdaki kentteki uyruklarının övgülerini kabul etmeyi çok severmiş.”

“Salak,” diye mırıldandı Mirtai. “Yapacak daha iyi bir işi yok-muymuş?”

Xanetia hafifçe gülümsedi. “Daha fazlası onu aşardı, Atana. Kendileri de kısıtlı bir anlayış kabiliyetine sahip muhafızları dahi Krallarının kavrayışı konusunda yüce fikirler beslemiyorlar. Ama onun zekâsı ya da bu konudaki eksikliği o kadar önemli değil. Santheocles kraliyet ailesinin varisi ve tek görevi tacı taşımak.”

“Bunu bir şapka askısı da yapabilir,” dedi Talen.

“Doğru.”

“Muhafızların yerleşik bir alışkanlığı var mı?” diye sordu Bevier.

“Hayır, Aziz Şövalye. Sadece krallarının emirlerine uymak için her an hazır bekliyorlar, hepsi bu. Aslında onlar, savaşçıdan çok borazancı. Esas görevleri, Santheocles, Cyrgailerin övgülerini kabul etmek için parapete çıktığında bunu vatandaşlara bildirmek üzere borularını üflemek.”

“Muhafız odasında mı bekliyorlar?” diye ısrar etti Sparhawk.

“Senin kraliçenin kapısında nöbet tutan bir çift ve bu kulenin alt katlarına giden merdivende nöbet tutan diğer çift dışında hepsi.”

“Muhafız odasından, kraliçenin odasına geçebilirler mi?” diye heyecanla sordu Bevier.

“Hayır. Sadece bir kapı var.”

“Muhafız odası ve ana oda arasındaki kapı ne genişlikte?”

“Sadece bir adamın geçebileceği genişlikte, Sor Bevier.”

“Kalten ve ben, bu kapıyı tutabiliriz, Sparhawk.”

“Muhafız odasına giden başka kapılar var mı?” dedi Kalten.

Xanetia başını olumsuz anlamda salladı.

“Ya da geniş pencereler?”

“Sadece bir pencere var - üstümüzdekinin hizasında - ama parmaklıklı değil.”

“Öyleyse karşımıza çıkmak için sadece ana odadaki dört muhafız kalıyor” dedi Kalten. “Bevier ve ben, gerekirse, diğerlerini bir hafta boyunca o odada tutabiliriz.”

“Sparhawk ve ben de hücre kapısındakilerle merdivenlerdeki-leri hallederiz,” diye ekledi Mirtai.

“Haydi Talen’i şu hücreye sokalım,” dedi Sparhawk, karanlığın hafifçe gerilemeye başladığı doğuya doğru bakarak.

Kalten yeniden duvara tırmanıp pencereye uzandı ve hançeriy-le harcı kazımaya başladı.

“Etrafta dolan ve gözlerini dört aç, Anarae,” diye fısıldadı Sparhawk. “Eğer merdivenlerden birileri çıkarsa, bize haber ver.”

Kadın başıyla onaylarak kulenin köşesinden dönüp kayboldu.

Sparhawk'da tırmanıp arkadaşı sağ tarafı kazarken, harca soldan saldırdı. Birkaç dakika sonra, Kalten paslı demiri tutup çekti. "Altı gevşedi," diye mırıldandı,. "Haydi tepesine girişelim."

"Tamam." İki adam, pencerenin üst kısmına uzanıp oradaki harcı kazımaya başladılar. "Koptuğunda dikkatli ol," diye uyardı arkadaşım Sparhawk. "Parapetten aşağı düşsün istemiyoruz."

"Bu tarafı çıktı," diye fısıldadı Kalten. "Sen kendi tarafını çıkarana kadar ben bunu tutacağım." İçeri uzanıp sağ eliyle tutunacak bir yer buldu ve sol eliyle de parmaklığa yapıştı.

Sparhawk, aşağısındaki parapete taş ve toz parçacıkları dökerek daha kuvvetli kazımaya başladı. "Sanırım oldu," diye fısıldadı.

"Göreceğiz," dedi Kalten omuzlarını kaldırarak ve asırlık parmaklık gıcırtılı bir ses çıkararak duvardan koptu. Sonra, aynı hareketle ağır cismi, parapetten aşağı attı.

"Ne yapıyorsun?" diye yutkundu Sparhawk.

"Ondan kurtuluyorum."

"Yere çarptığında bu şey ne kadar gürültü çıkaracak, biliyor musun?"

"Ne yani? Beş yüz ayak yukardayız. Bırak istediği kadar gürültü çıkarsm. Bazı Cyrgailer ya da Cynesgalı bir tacir altma gelijse, kötü bir sürpriz yaşayacak. Ama bu gerçekle yaşayabiliriz, değil mi?"

Sparhawk kafasını artık açık olan delikten soktu. "Ehlana?" diye fısıldadı. "Orada mısın?"

"Başka nerede olabilirim ki, Sparhawk?"

"Özür dilerim. Sanırım salakça bir soruydu. Talen'i içeri yolluyoruz. O kilidi bozar bozmaz çığlık at ya da öyle bir şeyler yap ki, muhafızlar kapıdan içeri giremesin."

“Yolumdan çekil, Sparhawk,” dedi Talen. “Sen tüm pencereyi kaplarken, içeri giremem.”

Sparhawk delikten çekildi ve çevik delikanlı, pencereden içeri kıvrılmaya başladı. Birdenbire durdu. “İşe yaramıyor,” diye mırıldandı. “Beni geri çekin.”

“Ne oldu?” diye sordu Kalten.

“Sadece beni geri çek Kalten. Bunu açıklayacak zamanım yok.”

Kalten’le birlikte, genç hırsızı geri çekerlerken, Sparhawk’m kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Bir dakika durun,” dedi Talen, kıpırdanıp kollarını başının üstünde gerdi. “Tamam. Şimdi yeniden itin.”

“Yine sıkışıp kalacaksın,” diye karşı çıktı Kalten.

“O zaman, daha sert itmeniz gerekecek. İşte bana dayattığın tüm o yararlı yemeklerin, idmanların ve temiz hayatın sonu böyle olur, Sparhawk. O kadar büyümüşüm ki, omuzlarım geçmiyor.” Yeniden aralığın içinde kıvranmaya başladı. “İtin, baylar!”

İki adam delikanlıyı, ayakkabısının tabanından ittiler. “Daha sıkı!” diye homurdandı.

“Derin soyulacak,” diye uyardı Kalten.

“Ben daha gencim. Çabuk iyileşirim. İtin!”

İki adam da ayaklarına dayandılar, büyük uğraşlar ve birkaç küfürün ardından delikanlı içeri girdi.

“Oğlan iyi mi?” diye pencereden içeri fısıldadı Sparhawk.

“Ben iyiyim, Sparhawk,” diye fısıldadı. “Harekete geçseniz iyi olur. Benim işim çok uzun sürmez.”

. Sparhawk ve Kalten parapete geri atladılar. “Haydi gidelim,” dedi Sparhawk. Üç şövalye ve Mirtai hızla dar parapetten geçip kulenin güney tarafına ilerlediler.

“Sessizce, Anakha.” Xanetia’nm sesi, hiçlikten gelir gibiydi.

“Dolanmaya başladılar mı, Anarae?” diye fısıldadı Bevier.

“Birkaçı muhafız odasından çıkıyor,” diye yanıtladı ses.

Kulenin ön kısmında, iki büyük, camsız pencere vardı, her biri geniş kapının bir tarafmdaydı. Sparhawk dikkatle başını onlardan birinin alçak kenarından uzatıp içeri baktı. Oda, Aphrael’in de tarif ettiği gibi oldukça genişti. İçerisi, banklarla, birkaç tabure ve bir çift alçak masayla döşenmişti. Odayı, basit kandiller aydınlatıyordu.

Arka duvarın sağ tarafında, iki yanında heykel gibi dikilerek nöbet tutan iki Cyrgainin dikildiği dar bir kapı vardı. Odanın, aynı şekilde başında nöbetçi bulunan sol taraftaki merdiven sahanlığıysa üç tarafından alçak bir duvarla çevrelenmişti. Muhafız odasına giden ikinci kapıysa sol tarafta, merdivenlerin başlangıcının yakmındaydı.

Sparhawk muhafızlara silahlarım ve aletlerini inceleyerek dikkatle baktı. Kaslı adamlar, eski çağlardan kalma göğüs zırhları, ucu kıvrık miğferler ve kısa deri etekler giyiyorlardı. Her birinin sol koluna bağlı, geniş, yuvarlak bir kalkanı vardı ve her biri sağ elinde sekiz ayak uzunluğunda bir mızrak tutuyordu. Hepsinin bellerindeki kemerlerde, kılıçlar ve ağır hançerler takılıydı.

Sparhawk başını pencereden çekti. “Hepiniz bir göz atsanız, iyi olur,” dedi arkadaşlarına.

Teker teker, Kalten, Bevier ve Mirtai, odadan içeri bakmak için hafifçe doğruldular.

“Kilitli mi, Anarae?” diye sordu Sparhawk, parapete açılan kapıyı göstererek.

“Denemenin akıllıca olmayacağını düşündüm, Anakha. Cyrgai yapıları çok kaba ve bana öyle geliyor ki kentteki hiçbir kapı gıcırdamadan açılmaz.”

“Büyük olasılıkla haklısın.” İç çekti. “Haydi köşenin arkasına çekilelim,” dedi diğerlerini doğu yakasına doğru götürürken.

“Hava işiyor,” diye belirtti Kalten, ufuğu göstererek.

Sparhawk homurdandı. “Pencereden gireceğiz. Kapıdan girmeye çalışsak, zaten aynı derecede patırtı koparırdık. Bevier, sen ve Mirtai kapının uzak ucundaki pencereden girin. Kalten ve ben, bu taraftakinden gireceğiz. Dikkatli olun. Bu mızraklar belli ki, onların esas silahları, yani onlarla epey idman yapmışlardır. Yakınlasın ve hızlı olun. Onları anında alaşağı edip muhafız odasına.giden kapıyı bloke edin. Şu merdivenleri de tutmamız gerekecek.”

“Bunu ben yaparım,” dedi Mirtai. “Sen, dostlarımızı o hücreden çıkarmaya yoğunlaş.”

“Tamam. Onlar kurtulur kurtulmaz Bhelliom’u açacağım. Böylece, buradaki gariplikler oldukça etkilenecek.”

Ve derken, acı dolu bir şarkı söyleyen, billur bir ses uyuyan kentin üzerine yayılarak yükseldi.

“İşte işaret” dedi Kalten. “Bu Alean! Talen işini bitirdi! Haydi gidelim!”

“Onu duydunuz!” dedi Sparhawk, Bevier ve Mirtai’nin geçebilmesi için bir adım geri çekilerek. “Ben başlangıç işaretini vereceğim ve hepimiz aynı anda içeri dalacağız!”

Bevier ve Mirtai, iki büklüm bir şekilde pencerenin altından geçerek kapının yanındaki pencerenin altında konumlarını aldılar. “Bu işin dışında kal, Anarae,” dedi Sparhawk, görünmez Xanetia’ya. “Bu senin savaşma tarzına uygun değil.” Kaşlarını çattı. Yanında kadının varlığını hissedemiyordu. “Tamam, Kalten,” dedi ardmdan. “Haydi işe başlayalım.”

İkisi, sessizce, kılıçları ellerinde, ileri doğru sürünerek geniş pencerenin altına sokuldular. Sparhawk, siperlik boyunca bakmak için hafifçe doğruldu. Bevier ve Mirtai, uzaktaki pencerenin altında gergince bekliyorlardı. Derin bir nefes alıp hazırlandı. Elini pencerenin kenarına dayayıp odaya doğru bir yay çizerken haykırdı: “Şimdi!”

Daha önce içeride dört Cyrgai vardı. Şimdi on kişi olmuşlardı.

“Muhafız değiştiriyorlar, Sparhawk!” diye haykırdı Bevier, ölümcül lochaber’ini iki eliyle tutup sallayarak. .

Şaşırtma unsuru hâlâ onların tarafmdaydı, ama durum, ağır bir şekilde değişmişti. Sparhawk küfretti ve bir tür kova - büyük ihtimalle tutsakların kahvaltısı - taşıyan bir adamı biçti. Sonra, hücre kapısının önünde şaşkın şaşkın bakman dört muhafıza doğru koştu. Diğer üçü kavga konumuna geçmeye çalışırken, bir tanesi de kilitle uğraşıyordu. Hepsi, şüphesiz, çok disiplinliydiler, ama uzun mızrakları, sorun yaratıyordu.

Sparhawk, ağır, geniş kılıcını savurup mızrakları biçerek vahşi bir küfür savurdu. Diğer tarafa geçmiş olan Kalten de, mızraklara ağır darbeler savuruyordu. Odanın diğer yanından da kavga sesleri geliyordu, ama Sparhawk, hücre kapısını kırmaya çalışan muhafıza doğru ilerlemeye öyle yoğunlaşmıştı ki, dönüp bakamıyordu.

Mızrakların ikisi kırılmıştı ve Cyrgailer onları atıp kılıçlarını çekmişlerdi. Mızrağı hâlâ sağlam olan üçüncü muhafız, çılgınca kilitle uğraşan arkadaşını korumak için,geri çekilmişti.

Sparhawk, odanın diğer tarafına hızlı bir bakış fırlatmadan duramadı ve tam o anda Mirtai’nin debelenen bir muhafızı başının üzerine kaldırıp koca bir tangırtıyla merdivenlerden aşağı attığını gördü. Diğer iki Cyrgai de, hemen yakında ölmüş ya da ölmekteydi. Bevier, Otha’nm Zemoch’daki taht odasında yaptığı gibi, iri bir altm kediye benzeyen Mirtai, merdivenin üstünde kalmış diğer muhafızları dağıtırken muhafız odasının kapısını tutuyordu. Sparhawk, hızla, dikkatini tekrar karşıkarşıya olduğu adama yöneltti.

Cyrgailer usta bir şekilde kılıç kullanamıyorlardı ve fazlasıyla büyük olan kalkanları, hareketlerini engelliyordu. Sparhawk birinin kafasına doğru hızlı bir hamle yaptı ve adam, içgüdüsel olarak kalkanını kaldırdı. Anında kendini toparlayan Sparhawk, adamın göğüs zırhına kılıcını sapladı. Zırhında açılmış delikten kan fışkıran Cyrgai, çığlıklar atarak arkaya doğru düştü.

Ama henüz işleri bitmemişti. Hücre kapısındaki Cyrgai, kilitle uğraşmayı bırakıp kapıyı omzuyla kırmaya çalışıyordu. Sparhawk, odunun parçalanışını duyabiliyordu. Ümitsizce, saldırısını yineledi. Cyrgai o kapıyı bir kırsaydı -

Ve ardından, hatta hiç zorlanmadan kapı içeri doğru açıldı. Kapıyı zorlamakta olan Cyrgai, zafer dolu bir haykırışla kılıcını çekti.

Ve odaya yeni bir ışık dolarken adam bir çığlık attı.

Ölümcül elini uzatmış olan Xanetia, güneş gibi parlayarak kapıda duruyordu.

Arka üstü düşen Cyrgai, yerde debelenen iki yoldaşına dolanarak yeniden çığlık attı. Kendisini kurtarıp pencereye koştu ve aşağı zıpladı.

Uzun, acı dolu bir haykırışla korkuluğu aştıktan sonra koşup gitti.

Hücre kapısındaki diğer iki Cyrgai de, korkmuş fareler gibi odada bir o yana, bir bu yana koşuşturarak kaçtılar. “Mirtai!”diye kükredi Sparhawk. “Kenara çekil! Bırak gitsinler!”

Atana o anda diğer savaşçıyı başının üzerine kaldırıyordu. Onu merdivenlerden aşağı atıp hızla döndü. Sonra darmadağın olmuş Cyrgailerin kaçmalarına izin vermek için kenara zıpladı.

“Yana çekilin, Aziz Şövalye!” diye emretti Xanetia, Bevier’e. “Bu kapıyı sürgüleyeceğim, böylece kimse geçemeyecek!”

Bevier ışıldayan yüze bir bakış fırlatıp muhafız odasının kapısından çekildi.

Odanın içindeki Cyrgailer kadına bakıp hızla çarparak kapıyı kapattılar.

“Artık her şey yolunda, Ehlana,” diye seslendi Sparhawk.

Önce yüzü solgun ve sarsılmış görünen Talen çıktı. Oğlanın gömleği birkaç yerden yırtılmıştı ve kolundaki uzun, kanayan bir yara, dar pencereden geçmeye çalışırken neler çektiğini gösteriyordu. Delikanlı, huşu içinde Xanetia’ya bakmaktaydı. “Bir duman bulutu içinde pencereden girdi, Sparhawk!” dedi yutkunarak.

“Sis, Genç Talen,” dedi Xanetia, bilimsel bir tonla. Hâlâ parıldamaktaydı ve yüzü muhafız odasına dönüktü. “İnsan eti için duman kullanışsız olurdu.”

Muhafız odasından, bayağı bir gürültü geliyordu. “Ordan oraya mobilya çekiyorlarmış gibi görünüyor, Sparhawk,” diye güldü Bevier. “Sanırım kapının ardına yığıyorlar.”

Derken Alean, hücreden koşarak fırlayıp kendini Kalten’in kollarına attı. Hemen onun ardından Ehlana da hapishanesinden çıktı. Her zamankinden daha solgundu ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Kıyafeti yırtık pırtıktı ve kafasını, sıkı sıkı, sargı bezine benzer bir başörtüsüyle sarmıştı. “Oh, Sparhawk!” diye haykırdı ve kollarını ona doğru uzattı. Adam da kadına doğru gidip onu sert kollarının arasına sardı.

Aşağılardan, vahşi bir bağırtı geldi.

“Anakha!” Bhelliom’un sesi, Sparhawk’m zihninde gürledi. “Cyrgon felaketine uyandı! Beni serbest bırak!”

Sparhawk, keseyi gömleğinin altından çıkarıp ipini çekiştirdi.

“Bu bağrışma da ne?” diye sordu Talen.

“Cyrgon, Ehlana’yı kurtardığımızı biliyor!” dedi gergince Sparhawk, Kurik’in kutusunu keseden çıkararak. “Açıl!” diye emretti.

Kapak açıldı ve Bhelliom’un mavi ışıltısı dışarı taştı. Sparhawk, mücevheri dikkatle çıkardı.

“Merdivenlerden yukarı geliyorlar, Sparhawk!” dedi Mirtai.

“Oradan çekilin!” dedi sertçe adam. “Mavi Gül! Şu anda merdivenlerden yukarı çıkan düşmanlarımızın yolunu kapatabilir misin?”

Bhelliom yanıt vermedi, ama merdivenin başını çevreleyen bel yüksekliğindeki duvar çökerek koskoca bir toz duman bulutu içinde aşağıya yuvarlandı.

“Aphrael’e, annesinin serbest olduğunu bildir,” dedi Bhelliom. “Saldırı artık başlasın.”

Sparhawk büyüyü mırıldandı. “Aphrael!” dedi sertçe. “Ehlana bizde! Diğerlerine, ilerlemelerini söyle!”

“Bhelliom, Cyrgon’un yanılsamasını kaldırabilir mi?” diye sordu kız.

“Mavi Gül,” dedi Sparhawk, sessizce, “Cyrgon’un yanılsaması dostlarımın kente doğru ilerleyebilmesini engelliyor. Bu lanetli yere kuvvetlerini getirebilmeleri için o yamlsamayı dağıtabilir misin?”

“Dilediğin gibi olacak, oğlum.”

Anlık bir duraksamanın ardından yer hafifçe sallanır gibi oldu ve koca bir pırıltı, dalga dalga gökyüzünde aktı.

Aşağılarındaki cüzzamlı görünüşlü beyaz tapınaktan, keskin bir acı çığlığı duyuldu.

“Aman,” dedi Flüt, birdenbire odanın ortasında belirirken. “Hiç on bin yıllık bir büyünün bozuluşunu yaşamamıştım. Eminim hiçbir şey bu kadar acı vermez. Zavallı Cyrgon, tamamen felaket bir gece geçiriyor.”

“Gece henüz bitmedi, Çocuk Tanrıça,” dedi Bhelliom, Kalten’in dudaklarıyla konuşarak. “Şu zavallı hava atmanı, tüm tehlike geçene dek kendine sakla.”

“Yani, gerçekten!”

“Sus, Aphrael. Savunmalarımızı kontrol etmeliyiz Anakha. Cyrgon’un bildiğini Klael de bilir. Yarışma kapıda. Hazırlanmalıyız.”

“Doğru,” diye onayladı Sparhawk. Etrafındaki dostlarına baktı. “Haydi gidelim,” dedi. “Siperliğe dağılacağız, gözlerinizi açık tutun. Klael geliyor ve onun, arkamdan sürünmesini istemiyorum. Merdiven tamamıyla kapatıldı mı?”

“Bu yığının arasından bir fare bile geçemez,” dedi Mirtai.

“Muhafızları unutabiliriz,” dedi Bevier, kulağını muhafız odası kapısından çekerek. “Hâlâ mobilyaların yerlerini değiştiriyorlar.”

“İyi.” Sparhawk, siperliğe çıkan kapıya gitti. Kapı, paslı menteşeleri bir protesto gıcırtısı çıkararak açıldı. “Cesurlaşmaya başlamayın,” diye uyardı dostlarını. “Kavga, Bhelliom ve Klael arasında. Etrafa yayılıp gözetleyin.”

“Orada,” dedi Talen, güneydeki gölün ötesindeki bazalt çıkıntıyı göstererek.

Uzaktan minicik görünen ve şafak ışığında hâlâ karanlıkta kalan bir şekiller kütlesi Kahramanlar Vadisi’nden geçerek akm akm gelerek Cyrga’nm kapılarının önündeki havzaya doğru akıyordu. “Bunlar da kim?”diye haykırdı Ehlana, birdenbire Sparhawk’m kolunu yakalayarak.

“Vanion,” dedi Sparhawk. “Ve herkes yanında - Betuana, Kring, Ulath ve Troll’ler, Sephrenia - “

“Sephrenia mı?” diye haykırdı Ehlana. “O öldü!”

“Zalasta’nm ablamı öldürmesine gerçekten izin vereceğimi düşünmedin, değil mi, Ehlana?” dedi Flüt.

“Ama - o hançerini, kalbine sapladığını söyledi!”

Çocuk Tanrıça omuz silkti. “Öyle yaptı, ama Bhelliom, onu iyileştirdi. Vanion gerekeni yapacak.”

Talen, kulenin arkasındaki parapetten koşarak geldi. “Bergsten diğer taraftan geliyor,” diye bildirdi. “Şövalyeleri demin bir an bile yavaşlamadan üç Cyrgai bölüğünü ezip geçtiler.”

“Burada, bir kuşatmanın ortasında mı kalacağız?” diye endişeli bir ifadeyle sordu Kalten.

“Pek olası değil,” dedi Bevier. “Buranın savunması, açması şekilde yetersiz ve Bergsten ani hareket eden tiplerdendir.”

Aşağıda bir anda bir patlama oldu ve solgun tapınağın tavanı havaya uçtu. Klael’in sonsuz karanlığı, Cyrgon’un Evi’nden yükselirken göğe fırlayan kireç taşları dört bir yana savruldu. Klael’in engin derimsi kanatları kocaman açılmıştı ve alevler içindeki çekik gözleri vahşice etrafa bakmıyordu.

“Rica ederim, Anakha, beni yukarı tut ki, kardeşim beni görebilsin,” dedi Kalten’in dudaklarından dökülen, sakin ses.

Sparhawk, Safir Gülü başının üzerine kaldırırken elleri titriyordu.

Garip bir şekilde, ahşap bir kukla gibi hareket eden Kalten, Alean’m onu saran kollarından yumuşakça sıyrılarak parapetin önündeki’taş tırabzana çıktı. Hiçbir insan ağzından yaratılmış olamayacak bir dilde konuştu ve sözleri, dünyanın yarısı kadar uzakta olan Chyrellos’dan bile duyulabilecek gibiydi.

Devasa Klael, Cyrgon Tapmağı’nm yıkıntıları arasında beline kadar gömülmüş olarak üçgen yüzünü kaldırdı ve korkunç dişleri görünen

ağzından ateşler damlayarak yanıtını haykırdı.

“İyice dinle, Anakha.” Bhelliom’un, Sparhawk’m zihnindeki sesi, çok sakindi. “Yolunu şaşırmış kardeşimi kızdırmaya devam edeceğim ve tamamen gözü dönmüş olarak benimle kavgaya girişecek. Sen, bu yaklaşan dehşetin önünde sağlam dur, çünkü yenilgimiz ya da yengimiz, tamamen senin cesaretine ve bileğinin gücüne.bağlı.”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım, Mavi Gül. Klael ile çarpışacak mıyım?”

“Hayır, Anakha. Senin görevin, beni kurtarmak.”

Karanlığın canavarı, kireç taşı molozları bir kenara attı ve aç kolları ileri uzanmış olarak saraya doğru ilerledi. Koca kapılara vardığında devasa yumruğuyla kapıları silip süpürdü.

Kalten, iğneleyici laf atmalarına, Klael de sarayın alt kanatlarının arasından kendine yol açarken kızgınlıktan ulumaya devam etti. Bu arada, kuleye olan dur durak bilmeyen ilerleyişi sırasında yoluna çıkan her şeyi ezip geçiyordu.

Ardından kuleye ulaştı, iki muazzam eliyle kaba taşlarını tutarak ve yukarı çıktıkça kanatlarını çırparak tırmanmaya başladı.

“Sizi nasıl kurtaracağım, Mavi Gül?” diye sordu Sparhawk.

“Kardeşim ve ben, kısa bir an için yeniden birleşmeliyiz oğlum. Bir zamanlar olduğu gibi, yeniden bir olabilmek için, yoksa ben, sonsuza dek bu safir kristalde mahpus kalırım - yoksa Klael, şimdiki canavar biçiminde kalır. Geçici birleşmemiz sonucunda ikimiz de özgürlüğümüze kavuşacağız.” * “Birleşmek mi? Nasıl?”

“O, bu azımsanamayacak yüksekliğe ulaştığı ve zafer çığlıklarını atmaya başladığında, beni dosdoğru açık ağzından içeri atacaksın.”

“Ne yapacağım?”

“Tüm ruhuyla beni yutacak. Öyle olsun. Birleşme anımızda Klael ve ben, ikimiz de şimdiki biçimlerimizden kurtulacağız ve o zaman karşılaşmamız başlayacak. Başarısızlığa uğrama oğlum, çünkü seni yapmamdaki amaç ve senin kaderin buydu.”

Sparhawk, derin bir nefes aldı. “Başarısızlığa uğramayacağım, Baba,” diye tüm ruhuyla yemin etti.

Hâlâ kızgınlıktan çılgına dönmüş ve derimsi kanatlarıyla havayı döven Klael, saray kulesinin önünde giderek daha yukarılara tırmanıyordu. Sparhawk garip, dehşetsiz bir aldırmazlığın kendisini sardığım fark etti. Cehennem Krah’nm doğrudan yüzüne baktı ve hiçbir korku hissetmedi. Görevi basitliğin ta kendisiydi. Tek yapması gereken, Safir Gülü, o da olmazsa uzatacağı yumruğunda tuttuğu Bhelliom ile beraber kendisini bu açık gırtlağa atmaktı. Geri dönüşü olmayan bu karar üzerine çökerken, ne pişmanlık ne de üzüntü hissetti.

Böyle ölmek, pek çok arkadaşı gibi, tartışmalı bir sınır uğruna bir katliamda ölüp gitmekten çok daha anlamlıydı. Bunun bir ağırlığı vardı ve bir asker için umabileceklerinin en iyisiydi.

Klael, daha da yukarıya tırmanarak geliyor, geliyordu, nefret ettiği kardeşine doğru açlıkla uzanıyordu. Artık birkaç yarda kadar altlarına gelmişti. Çekik gözleri, acımasız bir zafer ışığıyla parladı ve sivri azı dişleri ateşler damlatarak meydan okumasını haykırdı.

Ve o anda, Sparhawk, Bhelliom’u yumruğunda tutarak binlerce yıllık mazgalların üzerine fırladı. “Tanrı ve kraliçem için!” diye haykırdı karşısındakine.

Klael, korkunç ellerinden birini ona doğru uzattı.

Sonra, sıkıca kapatılmış bir pınarın fışkırması gibi, Sparhawk harekete geçti. Kolu, bir kamçı gibi indi. “Git!” diye bağırdı yanan mücevheri fırlatırken.

Safir Gül, bir ok gibi, Klael'in ağzı daha da açılırken, ateşler içindeki ağızda kayboldu.

Bir yanına tırmanmakta olan muazzam kara ışıltı için için titrerken kule sallandı ve Sparhawk tünediği yerden düşmemek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı.

Klael'in kanatları sonuna kadar açıldı, korkunç bir gerilimle titriyorlardı. Koca canavar, daha da büyüyerek şişti. Sonra ufaldı. Ve ardından patladı.

Patlama yeri sarstı ve Sparhawk savrularak sertçe parapete düştü. Hızla yuvarlanıp ayağa kalktı ve mazgallara geri döndü.

Biri parıldayan mavi, diğeri isli bir kırmızı, iki ışık varlığı, birbirleriyle, on adım ilerideki havada döğüşüyorlardı. Çarpışmaları temeldendi, irade ve kuvvetin vahşi bir karşılaşmasıydı. Hatları olmayan yaratıklardı ve şekilleri, belirsizce insan biçimindeydi. Öne arkaya sallanarak, kaba bir köy meydanındaki güreşçiler gibi birbirlerine giriyorlar, her biri, kendisine tamamen denk olan karşıtına, kendi iradesi ve kuvvetini dayatmak için uğraşıyordu.

Mazgallardaki Sparhawk ve dostları, şaşkınlık içinde donakalmış olarak bu ebedi savaşı izliyorlardı.

Sonra ikisi de, birbirlerinden ayrıldılar ve sırtları kabarmış kolları yarı yarıya öne uzanmış bir şekilde, anlaşılmaz bir birleşmede ölümsüz kardeşiyle yüzleşerek karşı karşıya durdular.

Bhelliom'un, Sparhawk'm zihnindeki sesi sakindi. "Seçim senin, Anakha. Klael ve ben, kavgamıza devam edersek, bu dünya, daha önce pek çok kez olduğu gibi yok olacak. Sen bu dünyaya aitsin ve benim şampiyonum olacaksın. Beni sınırlamayan mecburiyetler, seni sınırlar. Klael'in şampiyonu da bu dünyadan ve benzeri mecburiyetlerle sınırlanıyor."

"Dediğin gibi olacak, Baba. Eğer gerekiyorsa, senin şampiyonun olarak hizmet vereceğim. Kiminle karşılaşmam gerekiyor?"

Aşağıdan dev bir öfke kükremesi geldi ve kireç beyazı tapmağın parçalanmış yıkıntıları arasından canlı bir alev fışkırdı.

“İşte rakibin, oğlum,” diye yanıtladı safir mavisi ruh. “Klael, seninle savaşması için onu çağırdı.”

“Cyrgon?”

“Evet, öyle.”

“Ama o bir Tanrı!”

“Sen değil misin?”

Sparhawk sersemledi.

“Kendi içine bak, Anakha. Sen oğlumsun ve seni, irademin havuzu olarak yarattım. Bu dünyamn şampiyonu olman için bu iradeyi, şimdi sana bırakıyorum. İrademin gücünün içine işleyişini hisset.”

Daima kapalı kalmış bir kapının açılışı gibiydi. Sparhawk, engeller yok olurken, düşüncelerinin sonsuz şekilde genişlediğini hissetti; bu genişlemeyle birlikte ifade edilemeyecek bir sükunet oluşuyordu.

“Şimdi artık gerçekten Anakha’sın, oğlum!” diye coştu Bhelliom. “Senin iraden, benim iradem. Artık senin için her şey mümkündür. Azash’ı ezen senin iradendi. Ben senin sadece aletindim. Bu olaydaysa sen benim aletim olacaksın. Yenilmez iradeni bu işe yönlendir. Onu avuçlarının atasına al ve şekillendir. Silahları, aklınla yarat ve Cyrgon’un karşısına çık. Eğer yüreğin güçlüyse karşında dayanamaz. Şimdi git. Cyrgon seni bekliyor.”

Sparhawk derin bir nefes aldı ve aşağıdaki, moloz kaplı alana baktı. Harabelerin arasından beliren alev, tapmağın yıkıntısı önünde dikilen alevler içinde bir adam şeklini almıştı. “Gel, Anakha!” diye kükredi. “Bizim karşılaşmamız, daha zaman başlamadan öngörülmüştü! Bu senin kaderin! Sen, diğerlerinin hepsinin ötesine geçerek, benim elimden ölme onuruna erişeceksin!”

“Kazanana dek kutlamaya başlama, Cyrgon!” diye haykırdı

Sparhawk, arkaik ifade biçiminin görkemini bir yana bırakarak. “Bir yere ayrılma! Hemen geliyorum!” Sonra bir elini trabzanın üzerine koydu ve üzerinden atladı.

“Bırak beni, Aphrael,” dedi havada asılı dururken.

“Sen ne yapıyorsun?” diye haykırdı kız.

“Sana söyleneni yap. Beni bırak.”

“Düşeceksin.”

“Hayır, düşmeyeceğim. Ben halledebilirim. Sen karışma. Cyrgon beni bekliyor, o yüzden, lütfen bırak.”

Aslmda buna uçmak denemezdi, ama Sparhawk, gerekirse uçabileceğine emindi. Cyrgon Evi’nin harabelerine doğru salınarak inerken garip bir hafiflik hissetti. Ağırlığı yokmuş gibi değildi, sadece ağırlığının bir anlamı yoktu. Onun iradesi, yerçekiminden daha güçlüydü. Havada kayan bir tüy gibi, elinde kılıcıyla yere kondu.

Cyrgon aşağıda bekliyordu. Eski Tanrı’mn alevler içindeki şekli, kendisine tapanların geleneksel olarak giydiği - dövülmüş çelikten bir göğüs zirhı, ucu sivri bir miğfer, geniş, yuvarlak bir kalkan ve avucunda tuttuğu bir kılıçtan oluşan - kadim zırhın içinde asla sönmeyen alevini dalgalandırarak dikiliyordu.

Şafak serinliğindeki havada kayarak inerken Sparhawk bir şeyi kavramıştı. Cyrgon, salak olmaktan çok, tutucuydu. Onun nefret edip korktuğu şey, değişimdi. Bu yüzden, Cyrgailerini zaman içinde sonsuza dek dondurmuş, herhangi bir değişim ya da yenilik potansiyelini düşüncelerinden silmişti. Cyrgailer, zamanın rüzgârlanna kayıtsız kalarak, sonsuza dek, Tanrıları onları ilk yarattığı zamanki gibi kalacaklardı. Bir ideal yaratmış ve onu yasa, gelenek ve içselleş-tirilmiş bir değişim nefretiyle dört yandan çevirmişti. Bu donmuş halleriyle Cyrgailer, sandaletli

ayaklarını durmaksızın değişen dünyanın üzerine koyduklarından beri, yok olmaya hüküm giymişlerdi.

Sparhawk hafifçe gülümsedi. Belli ki, Cyrgon'a, değişimin yararları konusunda bir ders vermek gerekiyordu ve ilk dersi, modern donanım, silahlar ve taktikler konusunda olacaktı. "Zırh" diye düşündü Sparhawk ve anında siyah, çelik bir zırha büründü. Sade kılıcını bir yana atıp daha ağır ve uzun tören kılıcıyla avucunu doldurdu. Şimdi tam donanımlı bir Pandion şövalyesiydi, Tanrı' nm bir askeri - neredeyse pişmanlıkla, "çeşitli Tanrıların," diye düşündü ama aslında, sadece kendi Kraliçesinin, Kilisesinin ve Tanrısının değil Bhelliom'un düşüncelerini doğru okuduysa, güzel ve bazen de boş kız kardeşinin, Dünya'nın da şampiyonuydu.

Aşağı kayarak harab olmuş tapmak yıkıntılarının arasına indi. "Selam olsun, Cyrgon," dedi en resmi haliyle.

"Selam olsun, Anakha. Seni yanlış değerlendirmişim. Artık bana uygunsun. Gerçek varlığını asla anlamayacağından korkarak seni hor görmüştüm. Çıraklık dönemin uzundu ve bana kalırsa, Aphrael ile olan uygunsuz yakınlığı yüzünden zorlaştı."

"Zaman kaybediyoruz, Cyrgon," dedi Sparhawk, süslü kibarlıkları yarıda keserek. "İşe girişelim. Zaten kahvaltıya geç kaldım."

"Öyle olsun, Anakha!" Cyrgon'un klasik hatları, bir onay ifadesine bürünmüştü. "Kendini koru!" Sparhawk'm başına doğru sıkı bir darbe savurdu.

Ama Sparhawk, çoktan kendi saldırısına geçmişti ve kılıçları havada, zararsızca çarpıştı.

Yeniden savaşmak güzeldi. Burada politika yoktu, yalan yeminlerin ya da dolambaçlı sözcüklerin karmaşası yoktu, sadece çeliğin çeliğe vuruşunun keskin çınlaması, kas ve kemiklerin yumuşak akışı vardı.

Cyrgon hızlıydı, Martel'in gençliği kadar hızlıydı ve yenilikten nefret etmesine rağmen çabuk öğreniyordu. Kılıç ustalarını diğerlerinden ayıran

karmaşık bilek, kol ve omuz hareketleri, eski Tan-n'ya neredeyse kendiliğinden geliyorlardı. "Canlandırıcı, değil mi?" dedi kurt gibi sırıtarak Sparhawk, Tanrının omzuna ısırgan bir yank açarken. "Aklını aç, Cyrgon. Hiçbir şey taştan değildir -bu kadar basit bir şey bile." Ve kılıcını yeniden savurup Cyrgon'un kılıç tutan kolunda bir yara daha açtı.

Ölümsüz, adama doğru fırladı, fazla büyük yuvarlak kalkanı adama doğru itti, gücü ve iradesiyle bu daha idmanlı düşmanı yenmeye çalıştı.

Sparhawk, onun kusursuz yüzüne baktı, orada pişmanlık ve ümitsizlik gördü. Kurik'in öğrettiği gibi, omzunu kaldırdı, kalkan kolunu kilitleyerek karşısındakinin etkisiz saldırılarına karşı aşılmaz bir engel oluşturdu. Sadece, hafifçe tuttuğu kılıçla karşılık verdi. "Teslim ol, Cyrgon," dedi. "Ve yaşa. Teslim ol ve Klael sürgün edilsin. Biz bu dünyadanız, Cyrgon. Bırak Klael ve Bhelliom, başka dünyalar için savaşsmlar. Kendi yaşamını ve insanlarının yaşamını al ve git. Seni öldürmeyeceğim."

"İğneleyici teklifinin üzerine tükürürüm, Anakha!" dedi Cyrgon, yarı yarıya viyaklayarak.

"Sanırım böylece, şövalyelik onurunun gereklerini yerine getirmiş oluyorum," diye kendi kendine mırıldandı Sparhawk, belli bir rahatlamayla. "Kabul etseydi, ne yapardım, Allah bilir." Yeniden kılıcını kaldırdı. "Öyle olsun, kardeşim," dedi, "Zaten biz, aynı dünyada beraber yaşamak için yaratılmamışız." Bedeni ve iradesi, sanki zırhının içinde kabarmıştı. "Seyret, kardeşim," dedi sıkılmış dişlerinin arkasından. "Seyret ve öğren."

Ve ardından gözünü döndüren öfkenin eşliğinde, beş yüz yıllık eğitimi bu zavallı, güçsüz Tanncık'ın üzerine boşalttı, ki o tanrı Rendor'daki sürgününden döndüğünden beri Sparhawk'm özlediği barışı, dünya barışını, paramparça etmişti. Cyrgon'un baldırını klasik bir yan vuruşla parçaladı. O mükemmel yüzü, Martel'in keşfi olan bir 'dik çapraz vuruş'la yardı. Cyrgon'un aşırı büyük yuvarlak kalkanının üst yarısını, Vanion'un 'Kandır ve Parçala'sıyla kesti. Tüm Kilise Şövalyeleri arasında, Pandionlar en yetenekli kılıç ustalarıydılar ve tüm Pandionlar arasında en üstünü Sparhawk'ti. Bhelliom ona, bir Tanrıya eşit olduğunu söylemişti, ama

Sparhawk bir erkek gibi savaşıyordu - çok iyi eğitilmiş, biraz formdan düşmüş ve böyle şeyler için gerçekten fazla yaşlı olan bir erkek gibi - ama, dünyanın kaderi buna bağlı olsaydı, böylesi bir kavgaya tekrar dayanabileceğine kesinlikle emin olan bir erkek gibi.

Kılıcı, parlayarak, savrularak, isabet ederek yeni doğan güneşin ışığında bulanıktı. Eskimiş Cyrgon, şaşkın bir şekilde karşılık vermeye çalışıyordu.

Fırsat doğdu ve Sparhawk, durumun mükemmel simetrisini hissetti. Cyrgon, farkında olmadan, siyah zırhlı Pandion'a, Martel'in, Azash tapmağında sağladığı açıyı sunmuştu. Martel darbe sıralarının öneminden tamamen haberdardı. Ama Cyrgon, değildi. Ve böylece, onu tamamen şaşkınlığa uğratarak geldi yarıcı darbe. Tanrı sertleşti ve bu öldürücü darbenin ardından geriye sendelerken, tutmayan parmaklarının arasından kılıcı yere düştü.

Sparhawk darbeden sonra kendisini topladı ve kanlı kılıcını, selam durmak için önünde kaldırdı. "Bir yenilik, Cyrgon," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Biliyor musun, gerçekten çok iyisin, ama biraz olup bitenleri takip etmelisin."

Ölümsüz yaşamı, göğüs zırhmdaki yarıktan dışarı akan Cyrgon, taş döşeli alanda sendeledi. "Ve sen şimdi dünyayı ele geçirecek misin, Anakha?" diye yutkundu.

Sparhavvk, nefesi kesilen Tanrının yanma, topuklarının üzerine çöktü. "Hayır, Cyrgon," diye yanıtladı yorgunca. "Ben dünyayı istemiyorum sadece sakin bir köşesini istiyorum."

"Öyleyse niçin karşıma çıktın?"

"Senin de dünyayı ele geçirmeni istemiyordum, çünkü sen dünyayı ele geçirseydin, benim küçük köşem güvende olmayacaktı." Uzanıp solgun elini tuttu. "İyi savaştın, Cyrgon. Sana saygı duyuyorum. Selam ve elveda."

"Selam ve elveda, Anakha," diye cevap veren ses sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Korkunç bir ümitsizlik ve kızgınlık uluması duyuldu. Sparhawk başını kaldırıp baktığında, Klael en uzak yıldızın bile ötesindeki sonsuz yolculuğuna başlarken, insan şeklindeki isli bir kırmızılığın şafak göğüne fırladığını gördü.

Otuz Üçüncü Bölüm

BİR YERLERDEN KAVGA sesleri geliyordu - çeliğin çeliğe çarparak çınlayışı, haykırışlar ve çığlıklar - ama tapmağın harabeleri ve biraz daha az zarar görmüş saray arasında kalan meydana bakan Ehlana, sesleri pek duymuyordu.

Güneş artık ufuk çizgisini aşmıştı ve Cyrga'nm kadim sokaklarını affetmeyen sert ışığıyla dolduruyordu. Elenia Kraliçesi, bitkindi, ama esaretinin tehlike dolu günleri geride kalmıştı ve kendisini kocasının kucaklayışında kaybetmeyi özlemişti. Biraz önce şahit olduklarının çoğunu anlayamamıştı, ama bu o kadar önemli değildi. Çocuk Tannça'yı kollarının arasında tutarak, mazgallarda duruyor ve aşağıdaki yenilmez şampiyonuna bakıyordu.

“Sence, artık aşağı inmemiz güvenli midir?” diye sordu kollarındaki küçük ilahi varlığa.

“Merdivenler kapandı, Ehlana,” diye hatırlattı Mirtai.

“Bunu halledebilirim,” dedi Flüt.

“Belki burada kalsak daha iyi olur,” dedi Bevier, endişeli bir kaş çatısıyla. “Cyrgon ve Klael gittiler, ama Zalasta, hâlâ oralarda bir yerde. Buradan kurtulabilmek için pazarlık yapmak amacıyla Kraliçeyi yeniden ele geçirmeye çalışabilir.”

“Buna hiç kaikışmasa, daha iyi olur,” dedi Çocuk Tanrıça, anlamlı bir şekilde. “Ehlana haklı. Haydi, aşağı inelim.”

Yeniden içeri girip merdivenlerin başına ulaştılar ve toz bulutlarının arasından aşağıya baktılar. “Sen ne yaptın?” diye Flüt’e sordu Talen. “Tüm kayalar nereye gitti?”

Kız, omuzlarını silkti. “Hepsini kuma dönüştürdüm.”

Merdivenler, kulenin duvarlarını izleyerek aşağıya doğru kıvrılıyorlardı. Ellerinde kılıçlarıyla Kalten ve Bevier, her katı dikkatle yoklayarak önden gidiyorlardı. İlk üç dört kat boştu, ama kulenin ortalarında bir kata gelindiğinde Xanetia fısıldadı: “Bir şey geliyor!”

“Nerede?.” diye sorduKalten. “Kaç kişiler?”

“İki ve bize doğru tırmanıyorlar.”

“Ben onlarla başa çıkarım,” diye mırıldandı adam, kılıcının kabzasına daha sıkı sarılarak.

“Salakça bir şey yapma,” diye uyardı Alean.

“Merdivenlerden tırmananlar salakça bir şey yapıyorlar aşkım. Kraliçeyle kal.” Kalten, önden gitti.

“Ben de onunla gidiyorum,” dedi Mirtai. “Bevier, Ehlana’yi koruma sırası sende.”

“Ama“

“Sus!” diye emretti kız. “Sana söyleneni yap.”

“Peki, han’fendi,” diye, hafifçe gülümseyerek teslim oldu adam.

Merdivenlerden yukarıya mırıltıh sesler yankılandı.

“Santheocles!” diye fısıldadı, gelenlerden birini tarayan Ehlana.

“Ya diğeri?” diye sordu Xanetia.

“Ekatas.”

“Ha,” dedi Xanetia. Soluk kaşları yoğunlaşmaya harcadığı çabayla çatılmıştı. “Tam olarak söyleyemeyeceğim,” diye özür diledi. “Bana öyle geliyor ki, senin kurtanldığından haberdar değiller Elenia Kraliçesi, senin hapishanene doğru gidiyorlar, seni öldürmekle tehdit ederek düşman safları arasından güvenle geçmeyi umuyorlar.”

Dar merdivenin yirmi adım kadar aşağısında bir sahanlık vardı. Kalten ve Mirtai orada durup kendilerine yer sağlamak için birbirlerinden uzaklaştılar.

Işıltılı göğüs zırhım ve ucu sivri miğferini takmış Santheocles, bir elinde kılıcıyla, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Sahanlığa vardığında salaklaşmış bir inanamazlık içinde, Kalten ve Mirtai’ye bakakalmıştı. Kılıcını salladı ve kendi dilinde sert bir emir verdi.

“Ne dedi?” diye sordu Talen.

“Onlara, yolundan çekilmelerini emretti,” dedi Aphrael.

“Onların, düşmanları olduğunu fark edemiyor mu?”

“Santheocles gibi biri için, düşman kavramını anlamak zor,” dedi Ehlana. “Hayatında hiç, Cyrga’nın surlarının dışma çıkmamış ve tahmin ederim ki hayatı boyunca gördüğü Cyrgai olmayan insan sayısı onu geçmez. Cyrgailer ona otomatik olarak itaat ediyorlar, yani açık düşmanlıkla pek bir deneyimi olmamış.”

Ekatas, Santheocles’in arkasmdan, oflaya puflaya merdivenlerden tırmanıyordu. Gözleri, şaşkınlıktan koskocaman açılmıştı ve buruşuk suratı kül rengiydi. Kralına sertçe bir şeyler söyledi ve Santheocles, mülayimce kenara çekildi. Ekatas kendini dikleştirdi ve ellerini önünde oynatarak, yüksek sesle bir şeyler söylemeye başladı.

“Onu durdur!” diye haykırdı Bevier. “Büyü yapıyor!”

“Büyü yapmaya çalışıyor,” diye düzeltti Aphrael. “Sanırım, birazdan kötü bir sürprizle karşılaşacak.”

Başrahibin sesi, uzun yavaş bir nakaratla yükseldi ve birdenbire tek kolunu, Mirtai ve Kalten’e doğrulttu.

Hiçbir şey olmadı.

Ekatas boş elini, yüzünün önüne tutarak tamamen şaşkın bir şekilde eline bakakaldı.

“Ekatas,” diye seslendi Aphrael, tatlı bir sesle, “kötü haberler taşımaktan nefret ederim, ama Cyrgon öldüğü için büyülerin işe yaramıyor.”

Kavrayış ve karşısındakini tanıma ifadeleri yavaşça yüzünde beliren adam kıza bakakalmışh. Sonra döndü, sahanlığın solundaki kapıdan içeri dalıp kapıyı arkasından çarptı.

Mirtai, hızla adamın peşinden gitti. Önce kapıyı açmayı denedi, sonra bir adım çekildi ve bir tekmeyle, kapıyı paramparça etti.

Kalten, kibirli Cyrgai Kralı’na doğru ilerledi. Santheocles, kahramanca bir tavır takınıp koca kalkanını önüne çekti, kılıcını kaldırdı ve başını dikleştirdi.

“Kalten ile başa çıkamaz,” dedi Bevier. “Niye kaçmıyor?”

“Kendini yenilmez sanıyor, Sor Bevier,” dedi Xanetia. “İdman alanında, kendi askerlerinin pek çoğunu kırıp geçirmiş ve bu yüzden kendini dünyanın en üstün savaşçısı sanıyor. Aslında, kulları onun darbelerine cevap vermek bir yana, kralları olduğu için ona karşı kendilerini savunmuyorlar bile.”

Zalim bir ifade ve intikam hisleriyle dolu olan Kalten, kıt akıllı kralın üzerine bir çığ gibi indi. Hayatında ilk kez birisi ona karşı silah kullanırken Santhocles’in yüzünden şok ve öfke akıyordu.

Kısa, çirkin bir kavga oldu, sonucu önceden belliydi. Kalten adamın fazla büyük kalkanını paramparça ederek kafasına birkaç tane oldukça sıradan darbe indirdi ve sonra kılıcım, kabzasına kadar adamın parlatılmış göğüs zırhının tam ortasına sapladı. Santheocles, sonsuz bir şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Sonra iç çekip geriye doğru sendeledi ve gevşekçe, merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

“Evet!” diye sevinçle haykırdı Ehlana, infazcılarının en saldırganı ölürken.

Parçalanmış kapının gerisinden, korkunç bir şekilde havaya karışan uzun, ümitsiz bir çığlık yükseldi ve Mirtai, karanlık bir tatmin ifadesiyle kapıda belirdi.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Kalten, merakla.

“Onu hadım ettim,” dedi kız, omuzlarını silkerek.

“Mirtai!” diye yutkundu adam. “Bu korkunç!”

Kız şaşkın bir bakış attı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu bir adama yapılabilecek en korkunç şeydir!”

“Onu pencereden atmak mı? Benim aklıma, insana yapılabilecek çok daha korkunç şeyler geliyor.”

“Bu, o anlama mı geliyor?”

“Tabii. Stragen, Matherion’dayken bundan çok bahsederdi.”

“Haa.” Kalten hafifçe kızardı.

“Sen ne anlama geldiğini sandın ki?”

“Eee - boş ver, Mirtai. Bir şey dediğimi bile unut.”

“Başka bir anlam vermiş olmalısın.”

“Bu konuyu kesebilir miyiz? Yanlış anlamışım, hepsi bu.” Diğerlerine baktı. “Haydi aşağı inelim. Başka kimsenin yolumuza çıkacağını sanmıyorum.”

Ehlana, aniden gözyaşlarına boğuldu. “Yapamam!” diye hıçkır-dı. “Sparhawk’m karşısına, bu halde çıkamam!” Bir elini, mahvedilmiş kafasının üzerini örten örtüye koydu.

“Hâlâ bunu mu dert ediyorsun?” diye sordu Aphrael.

“Felaket görünüyorum!”

Aphrael gözlerini yuvarladı. “Haydi, odaya girelim,” diye önerdi. “Eğer o kadar önemliyse, bunu senin için hallederim.”

“Yapabilir misin?” diye sordu Ehlana, aklı yatmış bir şekilde.

“Elbette.” Çocuk Tanrıça, gözlerini kısarak baktı. “Rengini değiştirmek ister misin? Ya da belki kıvırcık olsun istersin?”

Kraliçe, dudaklarını büzdü. “Niye bu konu üzerinde biraz konuşmuyoruz?”

Genellikle, Saklı Sehifin dış surlarım koruyan Cynesgalılar pek de iyi askerler değillerdi ve Troll’ler aniden Yok-Zaman’dan fırlayıp surları aşarak üzerlerine geldiklerinde dağılıp kaçışmaya başlamışlardı.

“Troll’lere, kapıları açmalarını söyledin mi?” diye sordu Vani-on, Ulath’a.

“Evet, Lordum, ama onlar bunu hatırlayana kadar, biraz zaman geçebilir. Şu anda çok açlar. Önce kahvaltı edecekler.”

“İçeri girmeliyiz, Ulath,” dedi Sephrenia, ivedilikle. “Köle barınaklarını korumalıyız.”

“Oh, Tanrım,” dedi Ulath. “Ben bunu unutmuştum. Troll’ler, köleleri, Cynesgalılardan ayırt edemeyeceklerdir.”

“Ben gidip, bir bakarım,” diye gönüllü oldu Khalad. Atından atladı ve kocaman ahşap kapılara doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra döndü. “Özel bir sorun çıkarmayacaklar, Lady Sephrenia,” diye bildirdi. “Bu kapılar, hapşırsan dağdır.”

“Ne?”

“Ahşap çok eskimiş ve yer yer çürümüş, izninizle, Lord Vani-on, birkaç adam ve bir koçbaşı bulup içeri girebilmemiz için kapıyı yıkacağım.”

“Tabii ki,” diye yanıtladı Vanion.

“Gel, Berit,” dedi Khalad, dostuna.

“Bu genç adam, her zaman kendimi yetersiz hissetmeme neden olmayı başarıyor,” dedi Vanion, arkalarında toplanmış şövalyelerin yanına giden iki genç adam bakarak.

“Hatırladığım kadarıyla, babası da senin üzerinde aynı etkiyi uyandırırdı,” dedi Sephrenia.

Kring, duvarın etrafından dörtnala geldi. “Dost Bergsten, kuzey kapıya saldırmaya hazırlanıyor,” diye bildirdi.

“Dikkatli olmasını tavsiye et, dost Kring,” dedi Betuana. “Troll’ler kentin içinde—ve açlar. Saldırısını biraz geciktirse, iyi olur.”

Kring başıyla onayladı. “Troll’lerle çalışmak işlerin tüm akışını değiştiriyor, değil mi, Betuana-Kraliçe? Kavga sırasında onlarla müttefik olmak çok iyi, ama onları aç bırakmamak lazım.”

On dakika sonra, Khalad ve birkaç düzine şövalye, geniş bir kütüğü, kapının önüne sürüklemekte ve onu el yapımı birkaç ayaklığa bağlayıp çürümüş ahşaba darbeler indirmekteydiler. Kapılar, kırmızı tozlar yayarak çatırdadüar ve parçalanmaya başladılar.

“Haydi gidelim!” diye heyecanla haykırdı Vanion, garip bir karışım olan ordusuna ve onları kente soktu. Sephrenia’nın ısrarı üzerine şövalyeler, önce köle barınaklarına gittiler, zincirlenmiş köleleri kurtarıp güvenli bir şekilde surların dışına çıkardılar. Sonra, Vanion’un kuvvetleri, Cyrga’nm ortasında yükselen dik tepeyi koruyan iç sura doğru ilerledi.

“Bu daha ne kadar sürer, Sör Ulath?” diye sordu Vanion, bir grup çılgına dönmüş Troll’ü işaret ederek.

“Bunu kestirmek biraz zor, Lord Vanion,” dedi Ulath. “Ama sanırım burada, dış kentin sokaklarında koşturan Cynesgahlar ortalıkta olduğu sürece onlardan pek yardım beklememeliyiz.”

“Belki böylesi daha iyi,” diye karar verdi Vanion. “Sanırım, Sparhawk ve diğerlerine Troll’lerden önce ulaşmak isteriz.” Etrafına bakındı. “Khalad,” diye, seslendi. “Adamlarına koçbaşmı buraya sürüklemelerini söyle. İç kentin kapısını indirip Sparhawk’i bulalım.”

“Tamam, Lordum,” diye yanıtladı Khalad.

İç surun kapıları daha dayanıklıydı ve Bergsten, yanında emektar Pandion Sör Heldin, Vanion’un tanımadığı bir Peloi ve uzun boylu, kıvrak bir Atan kızıyla çıkageldiğinde Khalad’m koçbaşı müthiş sesler çıkarıyordu. Vanion, Styric Tanrısı Setras’m da onlarla beraber olduğunu görünce biraz heyecanlandı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun, Vanion?” diye gürledi Bergsten.

“Bu kapıyı yıkıyorum, Ekselansları,” dedi Vanion.

“Bundan bahsetmiyorum. Tanrı adına, ilk saldırıyı yapmayı Troll’lere bırakmak, nereden aklına geldi?”

“Aslında bu pek de “bırakmak” meselesi değildi, Ekselansları. İzin istemediler.”

“Burada, dış kentte, korkunç bir karmaşayla karşı karşıyayız. Şövalyelerim iç sur üzerinde yoğunlaşamıyorlar, çünkü karşılarına

durmadan Troll’ler çıkıyor. Karınlarını doyurmak için çılgına dönmüşler, biliyor musun? Şu anda, hareket eden her şeyi yiyebilecek durumdalar.”

“Bunu söylemek zorunda mısın?” derken titredi Sephrenia .

“Merhaba, Sephrenia,” dedi Bergsten. “İyi görünüyorsun. Daha ne kadar bu kapıyla uğraşacaksın, Vanion? Haydi adamlarımızı, tek derdimizin Cyrgailer olacağı iç kente sokalım. Müttefiklerin adamlarımı çok gerginleştiriyor.” Şafak vakti göğünde keskin hatlarıyla beliren iç surun tepesine baktı. “Ben de, Cyrgailerin asker olduğunu sanırdım. Niye bu duvarları korumuyorlar?”

“Şu anda biraz moralleri bozuk,” diye açıkladı Sephrenia. “Sparhawk biraz önce Tanrılarını öldürdü.”

“O mu öldürdü? Bunu, Bhelliom yapacak sanıyordum.” Kadın iç çekti. “Bir anlamda, öyle oldu. Bu noktada, ikisini birbirinden ayırmak biraz zor. Aphrael, şu anda, Bhelliom’un nerede bittiğini ve Sparhawk’in nerede başladığını pek bilemiyor.”

Bergsten omuz silkti. “Bunları bilmek istediğimi sanmıyorum,” diye itiraf etti. “Zaten yeterince teolojik sorun yaşamaktayım. Klael’e ne oldu?”

“Gitti. Sparhawk Cyrgon’u öldürdüğünde o da sürgün edildi.” “Ee iyi bari Vanion,” dedi Bergsten, ağır bir alaycılıkla. “Beni kış soğuğunda binlerce fersah at üstünde buralara kadar getirt ve ben daha varmadan savaş yapılıp bitsin.”

“Biraz idman size iyi gelmiştir, Ekselansları.” Sesini yükseltti Vanion. “Daha ne kadar sürecek, Khalad?” diye seslendi.

“Sadece birkaç dakika, Lordum,” dedi Sparhawk’in seyisi. “Ahşap çatlamaya başladı bile.”

“iyi,” dedi Vanion, karanlık bir şekilde. “Zalasta’yı bulmak istiyorum. O ve benim - uzun uzun - konuşacak şeylerimiz var.”

“Hepsi kaçırıldı, Sparhawk,” diye bildirdi Talen, harabe sarayı gözden geçirme turundan döndüğünde. “Kapılar ardına kadar açık ve etraftaki tek insanlar, biziz.”

Sparhawk yorgunca baş salladı. Uzun bir gece olmuştu ve fiziksel olduğu kadar, duygusal olarak da tamamen boşalmıştı. Ama Bhelliom ile olan garip ilişkisinin gerçek anlamım kavradığı zaman üzerine çöken muazzam sakinliğe hâlâ sahipti. Yeni fark ettiği kapasitesinin sınırlarını denemek için - belki her şeyden çok meraktan kaynaklanan - bir istek, onu hafifçe baştan çıkarıyor gibiydi. Bile bile, bu dürtüleri bastırdı.

“Haydi yap, Sparhawk,” Flüt’ün, aklında yankılanan sesinde hafif bir meydan okuma vardı. Adam, karısının yanında duran çocuğa, soran bakışlarla bakmak için hafifçe döndü. Ehlana’nm yüzü sakindi ve parmaklarını uzun, soluk san renkli saçlarının arasından geçiriyordu. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye düşünceyi geri yolladı.

“Aklına gelen herhangi bir şeyi.”

“Niye?”

“Birazcık bile merak etmiyor musun? Bir dağın altını üstüne getirip getiremeyeceğini bilmek istemez miydin?”

“Yapabilirim,” dedi. “Ama böyle bir şey yapmak için bir neden göremiyorum.”

“Senden nefret ediyorum, Sparhawk,” dedi aniden parlayarak.

“Sorunun nedir, Aphrael?”

“Sen serserinin tekisin!”

Kıza yumuşakça gülümsedi. “Biliyorum, ama sen beni yine de seviyorsun, değil mi?”

“Sparhawk,” dedi Kalten, süslü bronz kapıdan seslenerek. “Va-nion tepeden yukarı geliyor. Bergsten de onunla beraber.”

Vanion Sparhawk’i çıraklığından beri tanıyordu, ama siyah zırhın içindeki yorgun görünüşlü adam, şimdi neredeyse yabancı gibiydi. Yüzünde ve gözlerinde, daha önce olmayan bir şey vardı. Eğitmen huşu duyulacak bir şeylerin yakınlığını hissederek Sephrenia ve Bergsten’le eski dostuna yaklaştı.

Ehlana Sephrenia’yı görür görmez, hafif bir çığlıkla koşarak sıkıca sarıldı.

“Görüyorum ki, bir kenti daha yerle bir etmişsin, Sparhawk,” dedi Bergsten, koca bir sırıtışla. “Alışkanlık haline geliyor galiba, ne dersin?”

“Günaydın, Ekselansları. Sizi yeniden görmek güzel.”

“Bunların hepsini sen mi yaptın?” dedi Bersgten, yarı yarıya göçmüş sarayı ve harabe halindeki tapmağı işaret ederek.

“Çoğunu Klasl yaptı, Ekselansları.”

İri yarı din adamı, omuzlarını dikleştirdi. “Dolmant’dan sana emirler getirdim. Bhelliom’u bana vermeni söyledi. Niye bunu şimdi - ikimiz de unutmadan - yapmıyorsun?”

“Korkarım ki, bu mümkün değil, Ekselansları.” İç çekti. “Artık bende değil.”

“Ona ne yaptın?”

“O artık yok - en azından, eski şekliyle yok. Seyahatine devam edebilmesi için, hapishanesinden çıkarıldı.”

“Kilise’ye danışmadan serbest mi bıraktın? Başın belada, Sparhawk.”

“Haydi ciddi ol, Bergsten,” dedi Aphrael. “Sparhawk, yapılması gerekeni yaptı. Ben bunu daha sonra Dolmant’a açıklarım.”

Vanion, başka bir şey düşünüyordu. “Bu çok ilginç,” dedi karamsarca, “ama ben şu anda, Zalasta’yı bulmakla daha çok ilgileniyorum. Onu nerede bulabileceğim konusunda fikri olan var mı?”

“Bunun altında olabilir,” dedi Ehlana, harabe halindeki tapmağı göstererek. “Sparhawk’m, Cyrga surları içinde olduğunu keşfettiklerinde, o ve Ekatas oraya gidiyorlardı. Ekatas kaçtı ve Mirtai onu öldürdü. Zalasta, Klael sarayı havaya uçurduğunda ezilmiş olabilir.”

“Hayır,” dedi Aphrael, “o burada değil.”

“Onu gerçekten bulmak istiyorum, Kutsal Kişi,” dedi Vanion.

“Setras, tatlım,” dedi Aphrael, tatlılıkla, kuzenine. “Benim için Zalasta’yı arayabilir misin? Vermesi gereken pek çok hesap var.”

“Yapabileceğimi yaparım,” diye söz verdi yakışıklı Tanrı. “Ama gerçekten stüdyoma dönmeliyim. Tüm bu olaylar esnasında işimi çok ihmal ettim.”

“Lütfen, Setras,” diye vızıldadı kız, o mahvedici küçük gülümsemesini takınarak.

Genç, çaresizce güldü. “Neden bahsettiğimi anlıyor musun, Bergsten?” dedi. “O evrendeki en tehlikeli yaratık.”

“Bunu duymuştum,” dedi Bergsten. “Bence en iyisi onun istediğini yap, Setras. Nasıl olsa sonunda yapacaksın.”

“Aa, işte buradasınız, Itagne-Elçi,” dediğim duydu Vanion, Atana Marris’in, aldatıcı tatlılıkta bir ses tonuyla. Cynestra garnizonunun genç ve çevik kumandanının, endişeli görünen Tamul diplomatına doğru eğildiğini gördü-“Ben de her yerde sizi arıyordum,” diye devam etti kız. “Konuşmamız gereken pek çok şey var. Mektuplarınızın hiçbiri elime ulaşamadı. Sanırım habercinizi azarlamalısmız.”

Itagne’nin yüzünde, tuzağa düşmüş bir ifade belirdi.

Akşam olmadan, demoralize olmuş son Cyrgai de teslim olduğunda, Betuana Matherion'a haberciler gönderdi. Sör Ulath, dış kentte Cynesgalılann başlarına gelenlerin bu teslim olma kararını etkilemiş olabileceği noktasının üzerinde özellikle durdu. Bergsten, hemşerisini iyice gözden geçirmeye karar vermişti. Bergsten kaba saba ve pratik akıllı bir din adamıydı, amaca ulaşmak için her çeşit kuralı eğip bükmeye de hazırdı, ama Ulath'm, katıksız olarak tüm cinsleri ve ırkları eşit gören bakış açısı, adamı biraz zorluyordu. "Sadece biraz fazla coşkulu, Sparhawk," diye açıkladı, iri yarı dinadamı. "Tamam, Troll'lerin yararlı olduğunu kabul ediyorum, ama " Sabitleşmiş önyargılarını dile getirmenin bir yolunu aramaya çalıştı.

"Ulath ve Bhlokw arasında özel bir akrabalık var, Ekselansları," dedi Sparhawk, konuyu değiştirerek. "Burada daha ne kadar işiniz kaldı? Artık karımı medeniyete geri götürmek istiyorum."

"Sen gidebilirsin," dedi Bergsten, omuz sikerek. "Biz buradaki temizliği hallederiz. Bize endişelenecek pek bir şey bırakmadın. Ben Cyrgaileri toparlamak için diğer şövalyelerle burada kalacağım; Tiklime, Itagne ve Atana Maris'e istilayı tamamlamakta yardım etmek için Peloilerini Cynestra'ya götürecek; Betuana da İmparatorluk otoritesini yeniden oluşturmaları için Atanlarını Arjuna'ya yollayacak." Acı bir surat takındı. "Küçük idari aynntılar dışında yapacak pek bir şey kalmadı. Beni iyi bir kavgadan mahrum bıraktın, Sparhawk."

"Eğer istiyorsanız, Klsel'den askerlerinden biraz daha yollamasını isteyebilirim, Ekselansları."

"Yok kalsın, Sparhawk," dedi Bergsten hızla. "O kavgalar olmadan da yaşayabilirim. Sen doğrudan Matherion'a mı gidiyorsun?"

"Doğrudan değil, Ekselansları. Nezaket kuralları gereğince Anarae Xanetia'ya, Delphaeus'a dönüş yolunda eşlik edeceğiz."

"O çok tuhaf bir hanım," dedi Bergsten, düşünceli bir ifadeyle. "Ne zaman bulunduğum odaya girse, kendimi önünde diz çökmenin eşiğinde buluyorum."

“İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var, Ekselansları. Bize gerçekten ihtiyacınız yoksa, diğerleriyle konuşup gitmeye hazırlanırız.”

“Tam olarak neler oldu, Sparhawk? Dormant’a rapor sunmalıyım ve diğerlerinin anlattıklarından bir şey çıkaramadım.”

“Size açıklayabileceğimden emin değilim, Ekselansları. Bir süre için Bhelliom ve ben, birleşmiş gibiydik. Sanırım, benim koluma ihtiyacı vardı.” Bu kolay bir cevap olmuştu ve Sparhawk’in henüz düşüncesine bile hazır olmadığı önemli bir konuyu atlıyordu.

“Öyleyse sen, bir araç miydin?” diye sordu dikkatle bakarak.

Sparhawk omuz silkti. “Hepimiz birer araç değil miyiz, Ekselansları? Biz tanrının araçlarıyız. İşimizin adı bu.”

“Sparhawk, o noktada, sapkınlığın kıyısında duruyorsun. Tanrı lafını, öyle kolayca etrafına savurma.”

“Hayır, Ekselansları” diye onayladı Sparhawk. “Bu sadece, dilin sınırlılığının bir yansıması. Bizim anlamadığımız ve isimlendireme-diğimiz şeyler var. Bunlann hepsini bir araya toplayıp onlara Tann adını takıyor ve öylece bırakıyoruz. Sen ve ben askeriz, Bergsten. Bize birileri boruyu üflediğinde yeri göğü inleterek koşturmamız için para veriyorlar. Bırakalım bu meseleleri Dolmant çözsün. Ona da, bu iş için para veriliyor.”

Kring, Betuana ve Engessa’nın eşliğindeki Sparhawk ve dostları, ertesi gün şafak sökerken paramparça olmuş Cyrga’dan, Sar-na’ya doğru yola çıktılar. Sparhawk, Cyrgon ile karşılaşmasının ardından Bhelliom’u ne duymuş ne de görmüştü ve bu konuda hafif bir hayalkırıklığı yaşıyordu. Troll Tanrıları da, Ulath ve Tynian’m yanında ayaklarını sürüyerek ilerleyen Bhlokw dışında, tüm çocuklarını yanlarına alarak gitmişlerdi. Bhlokw, onlara eşlik etme nedeni hakkında kaçamak cevaplar veriyordu.

Gynesga’nın uzayıp giden ıssız topraklarında, kuzeydoğuya doğru hafif bir tempoyla ilerlediler. Acele etmeye, artık gerek kalmamıştı. Sephrenia ve

Xanetia, bir kez daha beraber çalışarak, herkese kendi yüzlerini verdiler ve her şey normale dönmeye başladı.

Cyrga'dan ayrılmalarının onuncu gününün ortalarında, Sar-na'dan birkaç fersah uzaktalarken, Vanion, kafilenin başında giden Sparhawk'a katılmak için atını öne sürdü. "Seninle biraz konuşabilir miyiz, Sparhawk?" diye sordu.

"Elbette."

"Biraz özel."

Sparhawk başıyla onaylayıp kafileyi Bevie/e devretti ve biraz hızlanması için Faran'ı mahmuzladı. Diğerlerinin çeyrek mil ilerisine geçtiler. "Sephrenia evlenmemizi istiyor," dedi Vanion, herhangi bir giriş yapmadan.

"Benden izin mi istiyorsun?"

Vanion ona uzun ve sert bir şekilde baktı.

"Özür dilerim. Beni şaşırttın. Bu biraz problemli bir konu, biliyorsun. Ne Kilise ne de Styricum'un Bini bunu asla onaylamaz. Eskisi kadar dar kafalı değiliz, ama yine de ırklar ya da inançlar arası evlilikler sorun yaratabiliyor."

"Biliyorum," dedi Vanion, suratsızca. "Dolmant'm herhalde kişisel bir itirazı olmazdı, ama Kilise yasası ve doktrini elini kolunu bağlıyor."

"O zaman, nikahı kim kıyacak?"

"Sephrenia bu sorunu çözdü bile. Töreni Xanetia yapacak."

Sparhawk, neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"O bir rahibe, Sparhawk."

"Evet, teknik olarak öyle." Sparhawk, kahkahalara boğuldu.

“O kadar komik olan nedir?” diye sinirle sordu Vanion.

“Dört tarikatdan birinin Eğitmeni ve Kilise’nin Başpiskoposu olan birinin, bir Delphae rahibesi tarafından Styricum’un Bini’nden biriyle evlendirildiğini duyduğunda Ortzel’in yüzündeki ifadeyi düşünebiliyor musun?”

“Birkaç kuralı ihlal ediyor, değil mi?” diye sordu Vanion, endişeli bir gülümsemeyle.

“Birkaç mı? Vanion, bir anda daha fazla kuralı ihlal edebilecek başka tek bir davranış bile bulamazsın.”

“Sen de mi karşısın?”

“Ben değil, eski dostum. Eğer senin ve Sephrenia’nın isteği buysa, sizi Kilise’nin en tepesine karşı dahi savunurum.”

“Öyleyse, benim yanımda olur musun? Yani, tören esnasında demek istiyorum?”

Sparhawk, omzuna vurdu. “Onur duyarım, dostum.”

“İyi. Öyleyse her şey aile içinde kalacak. Sephrenia da karınla konuşmuş. Ehlana da onun yanında olacak.”

“Bunun olacağını biliyordum,” diye güldü Sparhawk.

Sarna’dan geçtiler ve güney Atan’daki Dirgis’e doğru, karlı dağları aştılar. Dirgis’i geride bıraktıktan sonra tekrar batıya dönüp dağlara doğru tırmanışa geçtiler.

“Arkamızda çok geniş bir iz bırakıyoruz, Sparhawk,” dedi Be-vier, karlı bir akşamüstü. “Ve bu iz doğruca Delphaeus’a gidiyor.”

Sparhawk dönüp arkasına baktı. “Halısın,” diye karar verdi. “Belki Aphrael ile konuşsam, iyi olur. İşler biraz değişti, ama yine de Delphaelerin turist kafilelerini ağırlamaya hazır olduklarını sanmıyorum.” Faran’ın başını

çevirip hanımlara doğru at sürdü. Aphrael, her zamanki gibi Sephrenia ile gidiyordu. “Bir öneride bulunabilir miyim, Kutsal Kişi?” dedi Sparhawk, deneme kabilinden.

“Tam Tynian gibi konuşmaya başladın.”

Bunu duymazlıktan geldi. “Hava değiştirme konusunda ne kadar iyisin?” diye sordu.

“Yaz olmasını mı istiyorsun?”

“Hayır. Aslında orta şiddette bir kar fırtınası istiyorum. Ardımız-daki karda iz bırakıyoruz ve bu iz doğruca Delphaeus’u gösteriyor.”

“Ne fark eder ki?” ‘ “Delphaeler, habersiz ziyaretçi istemiyor olabilirler.”

“Hiçbir ziyaretçi olmayacak - haberli ya da habersiz. Sen onların vadisini mühürlemeye söz vermiştin, değil mi?”

“Ah, Tanrım!” dedi adam. “Bunu tamamen unutmuşum! Bu sorun yaratacak! Bhelliom artık bende değil.”

“Öyleyse onunla bağlantı kurmaya çalış, Sparhawk. Ne de olsa söz, sözdür. Xanetia, anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirdi, sen de şimdi, kendi üstüne düşeni yapmalısın.”

Sparhawk’m başı beladaydı. Kafileden biraz uzaklaşıp yakınlardaki sık bir çam korusuna girdi ve pek cevap beklemeden seslendi: “Mavi Gül.”

“Seni duyuyorum, Anakha,” diye anında yanıtladı aklındaki ses. “Bana kırgın olduğunu düşünmüştüm.”

“Asla değildim, Mavi Gül. Sen, senden beklenen her şeyi - fazlasıyla - yerine getirdin. Düşmanlarımız yenilgiye uğratıldı ve ben, çok memnunum. Ama Delphaelere, yardımları için verdiğim sözü tutmadım. Bu dünyadan kimse onlara yaklaşanlasın diye vadilerini mühürlemeye söz vermiştim.”

“Sözünü hatırlıyorum, Anakha. İyi etmiştin. Ama çok yakında, buna gerek kalmayacak.”

“Ne demek istediğini pek anlayamadım.”

“Öyleyse seyret oğlum ve öğren.” Uzun bir duraksama oldu. “Seni kırmak istemem, ama bu meseleyi niye bana getirdin?”

“Vadilerini mühürleyeceğime söz verdim, baba.”

“Öyleyse, mühürle.”

“Senin yardımını isteyebilmek için, hâlâ seninle konuşabileceğime emin değildim.”

“Senin yardıma ihtiyacın yok, Anakha - ne benden ne başkasından. Cyrgon’la karşılaşman, sana, senin için her şeyin mümkün olduğunu öğretmedi mi? Sen Anakha’sm ve oğlumsun, koca evrende senin gibi bir tane daha yok. Planlarımı gerçekleştirebilmek için seni böyle yaratmam gerekiyordu. Benim aracılığımla yaptığın her şeyi kendi ellerinle de yapabilirdin.” Ses bir an durakladı. “Ben yine de, yeteneğinin farkında olmamandan memnunum. Böylece, seni tanıyabildim. Bundan sonra devam eden yolculuğumda sık sık seni düşüneceğim. Haydi öyleyse, yoldaşın Vanion ve bizim sevgili Sephrenia’mızm birleştirilecekleri ve senin bir mucizeye tanık olacağın Delphaeus’a doğru gidelim.”

“Nasıl bir mucize bu, Mavi Gül?”

“Eğer önceden bilirsen, senin için mucizeliği kalmaz oğlum.” Bhelliom’un varlığının hissi yok olurken sesinde hafifçe eğleniyor-muş gibi bir tını vardı.

Bir dağa tırmanarak, etraflarında uçuşan kar taneleri arasında puslu bir görünümü olan, sanki ay ışığı altmdaymış gibi ışıldayan gölü gördüklerinde karlı bir akşamüstünün ilk saatleriydi. Yaşlı Cedon, bu diğer saklı şehrin kaba saba kapısında onları bekliyordu ve onun yanında, Itagne’nin dostu Ekrasios duruyordu.

Geç saatlere kadar konuştular, çünkü anlatılacak çok şey vardı ve Sparhawk, karısıyla paylaştığı garip bir şekilde aşağıya çökük yatak odasında uyandığında ertesi günün sabahının geç saatleriydi. Delp-haeic yapı tarzının garipliklerinden biri de odalarının çoğunun zemininin, yer seviyesinin altında olmasıydı. Sparhawk buna pek kafa yormadı, ama konu Khalad'ın zihnini oldukça meşgul ediyordu.

Sparhawk hâlâ uyuyan karısını sevgiyle öptü, sessizce yataktan kayıp Vanion'u aramaya çıktı. Kendi düğün gününü hatırlayabilir yordu ve dostunun biraz desteğe ihtiyaç duyacağına emindi.

Gümüş saçlı Eğitmeni, derme çatma ahırda Talen ve Khalad ile konuşurken buldu. Khalad'ın yüzü asıktı. "Sorun nedir?" diye sordu Sparhawk, yanlarına giderken.

"Ağabeyim biraz mutsuz," diye açıkladı Talen. "Scarpa'nın ordusunu Arjuna'da dağıtmış olan Ekrasios ve diğer Delphaelerle konuşmuş ve kimse, Kragefe neler olduğunu anlatamamış."

"Ben onun hâlâ yaşıyor olması ihtimali üzerinde duruyorum," dedi Khalad. "Kaçamamış olamayacak kadar kaygandır o."

"Seninle ilgili planlarımız var, Khalad," dedi Vanion. "Hayatını, Natayos'dan canlı çıkması bir şey fark ettirmeyen sansar gibi bir sarhoşun peşinden koşarak harcayamayacak kadar değerlisin."

"O kadar zamanını almaz, Lord Vanion," dedi Talen. "Stragen ve ben, Cimmura'ya döner dönmez Platime ile konuşacağız ve o da, etrafa lafı yayacak. Krager hâlâ yaşıyorsa - dünyanın neresinde olursa olsun, onu buluruz."

"Hanımlar ne yapıyor?" diye sordu Vanion, sinirli bir şekilde.

"Ehlana hâlâ uyuyor," diye yanıtladı Sparhawk. "Buradan ayrılınca, sen ve Sephrenia, bizimle Matherion'a geliyor musunuz?"

“Kısa bir süre için. Sephrenia, Sarabian ile birkaç konu üzerinde konuşmak istiyor. Sonra, Betuana ve Engessa ile beraber Atan’a döneceğiz. Oradan Sarsos oldukça yakın. Betuana ile Engessa arasında olanların farkında mısınız?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Belli ki, Betuana Atanların bir krala ihtiyaçları olduğuna karar verdi. Engessa bunun için uygun, üstelik Androl’dan çok daha zeki.”

“Bu onu pek övmek olmuyor, Sparhawk,” dedi Talen, geniş bir sırıtışla. “Androl, bir tuğladan çok daha fazla akıllı değildi.”

Hanımlar, elbette ki büyük hazırlıklar yapmaktaydılar ve şövalyeler de, Vanion’u oyalamak için ellerinden geleni yaptılar.

Delphae inancının garip bir âdetine göre, törenin, ışıldayan gölün kıyısında, güneş batarken yapılması gerekiyordu. Sparhawk, bunun Parıldayan İnsanlar için niye uygun olabileceğini az çok an-layabiliyordu, ama Vanion ve Sephrenia’mn düğününün Delphaeler ve onların tanrıları arasındaki kurallarla pek alakası yoktu. Her durumda, nezaket kurallarına göre bu fikirlerini kendine saklaması gerekiyordu. Vanion’a geleneksel siyah Pandion zırhını giydirmeyi teklif etti, ama Eğitmen bunun yerine beyaz Styric cübbesini giymeyi tercih etti. “Ben son savaşımı yaptım, Sparhawk,” dedi, biraz üzgünce. “Bundan sonra, Dolmant’m beni kiliseden aforoz edip şövalyeliğimi elimden almaktan başka çaresi yok. Bu beni yeniden sivil kılıyor. Zaten zırh giymeyi hiçbir zaman pek sevmemiştim.” Ahırın kapısında, büyük bir ciddiyetle Bhlokw üe konuşan Ulath ve Tyni-an’a, merakla baktı. “Orada neler olup bitiyor?”

“Dostlarına, düğün kavramını açıklamaya çalışıyorlar. Pek ilerleme kaydettikleri söylenemez.”

“Troll’lerin törenlere pek düşkün olduklarını sanmıyorum.”

“Pek değil. Bir erkek, bir dişi hakkında böylesi hisler beslediğinde, ona yemesi için bir şeyler ya da birilerini götürür. Eğer kız bunu yerse evlenmiş sayılırlar.”

“Ya yemezse?”

Sparhawk omuz silkti. “O zaman genellikle, birbirlerini öldürmeye çalışırlar.”

“Niye Bhlokw’un diğer Troll’lerle gitmediği konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır Vanion. Ondan doğru dürüst bir yanıt alamıyoruz. Belli ki Troll Tanrıları’nın yapmasını istedikleri bir şeyler var.”

Akşamüstü ağır ağır geçti ve Vanion, her dakika daha da çekilmez bir hal aldı. Kaçınılmaz bir şekilde, gri gün, daha da gri akşama kaydı ve güneş Delphaeus’un saklı vadisi üzerinde batmaya başladı.

Kent kapısından göl kıyısına giden patika özenle temizlenmişti ve Aphrael, bu özel günde üçkâğıt yapmaktan kaçınmayarak yola çiçek yaprakları dökmüştü. Hepsi ışıldayan ve çok eski bir ilahi söyleyen Delphaeler, patikanın iki yanma sıralanmışlardı. Vanion, Sparhawk ile birlikte, gölün kıyısında bekliyordu ve grubun diğer üyeleri, Sephrenia yanında Ehlana’yla kıyıdan aşağı yürümek için kentten çıktığında, keyifli bir bekleyiş içindeydiler.

“Cesaret, dostum,” diye mırıldandı Sparhawk, eski dostuna.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Evlenirken aslında hiç canın acımayacak, Vanion.”

Her şey, gelin ve nedimesi gölün kıyısına giden yolu yarılamışken oldu. Karla kaplı çayırlığın kenarında, mürekkep karanlığında bir bulut aniden beliriverdi ve “HAYIR!” diye haykırdı koca bir ses. Derken bulutun ortasından için için yanan bir ışık çıkarak muazzam bir şekilde genişlemeye başladı, ışık kabarırken etrafında mor ışıktan bir hale yanıyordu. Sparhawk, bu olayı tanıdı.

“Ben bu menfurluğu yasaklıyorum!” diye gürledi ses.

“Zalasta!” diye haykırdı Kalten, genişleyen küreye bakarak.

Styric bitkindi ve saçı sakalı birbirine karışmıştı. Her zamanki beyaz urbasını giyiyor ve cilalı asasını, titreyen ellerinde tutuyordu. Işıldayan kürenin içinde durmaktaydı ve kürenin koruyucu ışığıyla çevrelenmişti. Sparhawk, aklını ve ruhunu, kaçınılmaz karşılaşmaya hazırlarken buz gibi bir sakinliğin üzerine indiğini hissetti.

“Ben seni kaybettim, Sephrenia!” diye bildirdi Zalasta, “ama bu Elene ile evlenmene izin vermeyeceğim!”

Uzun siyah saçları uçuşan Aphrael, küçük yüzünde sarsılmaz bir kararlılıkla ablasına doğru atıldı.

“Korkma, Aphrael,” dedi Zalasta, resmi Styricce konuşarak. “Bu lanetli yere, sana ya da yoldan sapmış ablana tuzak kurmak için gelmedim. Bu konuda, Styricum adına konuşuyorum ve tüm ırkımızı lekeleyecek bu iğrenç töreni engellemek için burada bulunuyorum.” Suçlayıcı parmağını Sephrenia’ya çevirdi. “Seni uyarıyorum, kadın. Bu doğaya aykırı hareketten vazgeç! Git buradan, Ylara’lı Sephrenia! Bu düğün gerçekleşmeyecek!”

“Gerçekleşecek!” diye çınladı Sephrenia’nın sesi. “Sen bunu engelleyemezsin! Git buradan, Zalasta! Beni öldürmeye çalışırken üzerimdeki tüm haklarını yitirdin!” Çenesini dikleştirdi. “Yoksa bir kez daha mı denemeye geldin?”

“Hayır, Ylara’lı Sephrenia. O olay, beni pençesine alan bir çılgınlığın ürünüydü. Bu münkirliği önlemenin bir yolu daha var.” Ve aniden dönerek ölümcül asasını Vanion’a doğrulttu. Asanın ucundan parlak bir kıvılcım fışkırdı, solgun akşam ışığında cızırdayarak akan bir ok gibi, Zalasta’nın tüm nefretini ve ölümü Vanion’a doğru taşıdı.

Ama, Zalasta’nın saldırısını kime yönlendireceğini tahmin etmiş olan Anakha, hazırdı. Cızırdayan kıvılcım dümdüz uçarken çevik Anakha, elini uzatarak onu yakaladı. Kıvılcımı tuttu ve tüm öfkesini parmaklarının arasında söndürdü. Sonra, bir kuşa taş atan bir oğlan gibi, ışıldayan kürenin yüzeyinde patlaması için geri attı.

“İyi becerdin, oğlum,” diye alkışladı Bhelliom’un sesi.

Zalasta, koruyucu kürenin içinde şiddetle kıvrandı. Solgun ve sarsılmış bir şekilde, Bhelliom’un Çocuğu’na baktı.

Metodik çalışmaya alışkın olan Anakha, elini, avucu dışarı doğru olacak şekilde kaldırdı ve güneşleri yaratan güçle ümitsiz Styric’i sarmalayan küreyi ufalarken, göz ucuyla düğün misafirlerinin dağıldığını ve Sephrenia’nın Vanion’a koştuğunu fark etti. Tekrar tekrar karşısındakini kamçılarken, meraklı Anakha, gücünü araştırıp deniyor, sınırlarını yokluyordu.

Sınır bulamadı.

Amansız Anakha, bir ömür boyu süren acılara ve yaslara neden olmuş olan üçkâğıtçı Styric’e doğru ilerledi. Artık dehşete kapılmış şarlatanı, tek bir düşünceyle yok edebileceğini biliyordu.

Öyle yapmamayı seçti.

İntikamcı Anakha yürüdü. Styric’in, can havliyle oluşturduğu savunmaları parçaladı, Zalasta’nm zavallı karşılık verme çabalarını bir tarafa iterek hepsini teker teker kesti.

“Anakha! Bu doğru değil!” dedi Trollce konuşan bir ses.

Şaşkın Anakha, dönüp baktı.

Konuşan Bhlokw idi ve Bhelliom’un Çocuğu, Troll Tanrıları’nm kıllı rahibine saygı duyuyordu.

“Bu, adi olanlardan geriye tek kalan!” diye bildirdi Bhlokw. “Khwaj’m dileği, ona canını yakmak! Cicek-Mucevhefin Çocuğu, Khwaj’in sözlerini duyacak mı?”

Kafası karışık Anakha, Troll Tanrıları’nm rahibinin dedikleri üzerinde düşündü. “Khwaj’in sözlerini duyacağım. Bunu yapmam doğru olur, çünkü

Khwaj ve ben sürüdaşız.”

Ateş Tanrısı’nm muazzamlığı etrafındaki çayırlığın karlarını eriterek belirdi. “Bhelliom’un Çocuğu, sürüdaşı Thalesia’dan-Ulath’m sözünü tutacak mı?” diye sordu Tanrı, fırın gibi gürleyen sesiyle.

“Thalesia’dan-Ulath’m sözü, benim sözümdür,” diye bildirdi şerefli Anakha.

“Öyleyse adi olan, benim!” ‘

Pişman Anakha, öfkesini yatıştırdı. “Khwaj’in sözleri, doğru sözler. Eğer Thalesia’dan-UIath, adi olanı Khwaj’a verdiyse, ben de, öyle olmasın demem.” Biraz olsun savunma kurmaya çalışan korku içindeki Styric’e baktı. “O senindir, Khwaj. O bana çok acı yaptı, ben de karşılık olarak, çok acı yapacaktım, ama Thalesia’dan-UIath, ona acı yapmanın Khwaj’m olduğunu söylediyse öyle olsun.”

“Bhelliom’un Çocuğu, iyi konuştu. Sen şereflisin, Anakha.” Ateş Tanrısı, suçlayıcı bir tavırla Zalasta’ya baktı. “Sen büyük adilikler yaptın, Zalasta-denen-adam.”

Dehşete düşmüş durumdaki Zalasta, neler olduğunu anlayamadan Khwaj’a bakıyordu.

“Ona, ne söylediğimi anlat, Anakha,” dedi Khwaj. “Niye cezalandırıldığını bilmeli.”

“Yapacağım, Khwaj,” dedi Nazik Anakha. Korkudan kendinden geçmiş Styric’e sertçe baktı. “Çok acı çekmeme neden oldun, Zalasta,” dedi, korkunç bir sesle Styric dilinde konuşarak. “Tüm mahvettiğin ya da bozduğun dostlarımın acısını senden çıkaracaktım, ama burada gördüğün Khwaj, senin üzerinde hak talep etti ve çeşitli nedenler yüzünden bu talebi kabul ediyorum. Bizden uzak durmalıydın, Zalasta. Vanion günün birinde seni avlardı, ama ölüm küçük bir şeydir, bir kere olur ve biter. Sana Khwaj’rn yapacakları, sonsuzluk boyunca sürecek.”

“Anlıyor mu?” diye sordu Khwaj.

“Bir dereceye kadar, Khwaj.”

“Zamanla daha çok anlar, nasılsa çok zamanı var. Sonsuz bir zamanı var.” Ve korkunç Ateş Tanrısı, Zalasta’nm son savunmalarını üfleyip götürdü, elini garip bir şefkatle, kıvranan Styric’in başının üzerine koydu. “Yan!” diye emretti. “Koş ve günlerin sonuna dek yan!”

Tepeden tırnağa alevler içindeki Styricum’lu Zalasta, çığlıklar atarak ve sonsuz ateşte yanarak dehşet içinde koşmaya başladı.

Merhametli Anakha, uzaklaştıkça küçülen acı, keder ve sonsuz yalnızlık haykırışları atarak karlar içindeki çayırda alevler içinde onlardan uzaklaşan adama, sonsuz cezasının ilk saatine girip hızla gözden kaybolan adama bakarak iç çekti.

Sonsöz

ERTESİ GÜN ŞAFAK, soğuk ve berrak bir güne işiyordu. Etraftaki dağları örten kar, güneşin altmda göz kamaştırıcıydı ve saklı Delphaeus Vadisi’nin ortasındaki gölden dumanlar yükseliyordu. Düğün, elbette ertelenmişti ve bu akşam yapılacaktı.

Doğal olarak, bazı soru işaretleri oluşmuştu, ama Sparhawk -tam bir yalan sayılmazdı olan biten her şeyin Bhelliom tarafından yapıldığını ve kendisinin sadece bir araç olduğunu belirterek tüm merakları dindirmişti.

Günü sakince geçirdiler, akşamın gölgeleri vadiye çöküp güneş batarken tekrar toplandılar. Tüm akşam, garip bir beklenti hissi Sparhawk’m içini kemirmişti. Burada bir şeyler olacaktı. Bhelliom ona bir mucizeye tanık olacağını söylemişti ve bu, Bhelliom’un kolay kolay kullanacağı bir söz değildi.

Akşamın gölgeleri derinleştiğinde Sparhawk ve diğer erkekler, gelin tarafını beklemek için ışıldayan göle doğru, Vanion’a eşlik ettiler. Parıldayan İnsanlar ise, dün akşam aniden kesilen çok eski ilahilerini söylemekteydiler.

Derken, yanında Elenia Kraliçesi ve diğer hanımlar da hemen arkasında olmak üzere gelin kapıda belirdi. Havada dönerek dans eden Çocuk Tanrıça, yollarına çiçek yaprakları döküyor, billur sesiyle, flüt notaları aracılığıyla yükseliyordu.

Göle inen patikada ilerleyen Sephrenia’nm yüzü sakindi. Küçük Styric gelini, iki dinin, evlenmesini yasakladığı adama yaklaşırken onun kişisel Tanrıçası, en azından kendisinin bu evliliği onayladığını belirten bir işaret verdi. Başlarının üzerinde yıldızlar yeni yeni belirmeye başlamıştı ve içlerinden biri, yolunu kaybetmişe benziyordu. Minicik bir kuyrukluyıldız gibi ışıldayan Sephrenia’nm üzerine indi ve bahar çiçeklerinden bir taç şeklinde hafifçe başının üzerine kondu.

Sparhavvk, gülümsedi. Olgunluğa kabul töreninde Mirtai’nin taç giymesine olan benzerlikler, gözden kaçamayacak kadar belirgindi.

“Çok bilmiş,” diye suçladı Aphrael’in sesi.

“Ben bir şey demedim.”

“İyi. Zaten söyleme.”

Delphae ilahisi, doruk noktasına yükselirken Sephrenia ve Vani-on el ele tutuştular. Biri mavi, diğeri beyaz iki ışıldayan biçimin eşlik ettiği Xanetia, gölün üzerinden, onlara doğru ilerledi. Delphaelilerin arasında bir fısıltı uğultusu yükseldi ve hepsi huşu içinde diz çöktü.

Anarae, Styric kız kardeşini sevgiyle kucaklarken Vanion’u, iffetli bir şekilde yanağından öptü. “Sevgili Edaemus ile, bize burada katılıp bu en mutlu birleşmeyi kutsaması için görüştüm,” dedi toplananlara, Anarae. “O da, yanında bizim törenimize yakın bir ilgi besleyen bir konuk daha getirdi.”

“O mavi kişi, benim düşündüğüm mü?” dedi Sparhawk’a, Kal-ten.

“Oh, evet,” dedi Sparhawk. “Bu onun Cyrga’da aldığı biçimdi, hatırlıyor musun? - onu, Klael’in boğazından aşağı attığım zamandan sonraki hali.”

“Benim o noktada dikkatim biraz dağılmıştı. Gerçekten görüntüsü böyle mi? Yani o safir katmanlarını soyduktan sonra.”

“Sanmıyorum. Bhelliom bir ruh, biçim değil. Sanırım bu belirli biçime sadece nezaket gereği bürünmüş bizim iyiliğimiz için.”

“Ben onu gitti sanmıştım.”

“Hayır, henüz değil.”

Edaemus’un ışıldayan biçimi kendisini dikleştirdi, biraz rahatsız görünüyordu. Xanetia’mn yüzü sertleşip gözleri kısıldı.

“Senin hakkında kötü düşünmüştüm, Ylara’h Sephrenia,” diye itiraf etti Delphae Tanrısı. “Anarae’m, beni düşüncemin yanlış olduğuna ikna etti. Beni affetmeni rica ediyorum.” Belli ki, kibar Xanetia, onun epey başının etini yemişti.

Sephrenia, uysalca gülümsedi. “Elbette seni afediyorum, Kutsal Edaemus. İtiraf ediyorum ki, ben de tamamen suçsuz değildim.”

“Öyleyse hepimiz, kendi Tanrılarımıza, bu adamın ve bu kadının birleşmesini kutsamaları için dua edelim,” dedi Xanetia, resmi bir sesle. “Çünkü bence bu, tüm insanlık için yeni bir güven ve karşılıklı anlayış ilişkisinin başlangıcıdır.”

Sparhawk bundan biraz şüpheliydi, ama o da diğerleri gibi başını eğdi. Ama yine de duasını, Elene Tanrısı’na yöneltmedi. “Mavi Gül,” dedi düşüncelerini yollayarak.

“Dua mı ediyorsun, oğlum?” dedi yanıtlayan ses, hafif keyifli bir ifadeyle.

“Fikrini soruyorum, Mavi Gül,” diye düzeltti Sparhawk. “Diğerlerimiz isteğimizi Elene Tanrımı’za iletecek ve bana öyle geliyor ki ayrılık zamanımız hızla yaklaşıyor.”

“Doğru.”

“Ben bu fırsatı değerlendirip senden lütuf dilemek istiyorum.”

“Eğer gücüm yeterse.”

“Senin gücünü gördüm, Mavi Gül -ve bir dereceye kadar da paylaştım. Yapabileceklerinin herhangi bir sınırı olduğunu ima etmen bile samimiyetsizlik.”

“Nazik ol,” diye mırıldandı Bhelliom. Bu cümle, çok hoşuna gidiyor gibiydi. “Ne lütfü, oğlum?”

“Gittiğinde, tüm gücünü kendinle beraber götürmeni rica ediyorum. Bu benim kabullenmeye hazır olmadığım bir yük. Ben senin oğlunum, Mavi Gül, ama aynı zamanda bir insanım. Bana bahşettiğin sorumluluğu kabul edecek kadar, ne sabrım ne de bilgeliğim var. Bu yarattığın dünyada, bir sürü Tanrı var. Birine daha ihtiyaç yok.”

“Bir düşün, oğlum. Neden vazgeçtiğini bir düşün.”

“Düşündüm, baba. Ben Anakha oldum, çünkü bu gerekliydi.” Sparhawk, duygularını sözcüklere dökebilmek için uğraştı. “Anakha olarak, Styric Zalasta’yla karşı karşıya geldiğimde, içimde kocaman bir umursamazlık hissettim ve bu umursamazlığı hâlâ içimde taşıyorum. Bana öyle geldi ki, senin hediyen beni değiştirdi, beni daha fazla - ya da daha az - insan kıldı. Sen de kabul edersen, “sabırlı Anakha” ya da “meraklı Anakha” ya da “amansız Anakha” olmak istemiyorum. Anakha’mn görevi sona erdi. Şimdi ben, tüm kalbimle yeniden Sparhawk olmak istiyorum. Anakha olmak demek olan dehşetli boşluk yerine, “seven Sparhawk” ya da hatta, “yanılan Sparhawk” olmayı kat kat tercih ederim.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Senden memnun olduğumu bil oğlum,” dedi gururla, Sparhawk’ın beynindeki ses. “Şu anda sende, herkeste olduğundan daha fazla erdem görüyorum. Sağlıcakla kal, Sparhawk.” Ve ses gitmişti.

Düğün töreni, bazı açılardan garip ve başka açılardan da gayet tanıdıktı. Vanion ve Sephrenia arasındaki aşkın kutlanması vardı, ama Elene ayinindeki vaaz yoktu. En sonunda, Xanetia, biraz önce birleştirdiği ikilinin başının üzerine ellerini koyarak, onları sevgiyle kutsadı. Bu hareket törenin bittiğini belirtiyor gibiydi. ‘

Ama bitmemişti.

Xanetia’ya, gölün ışıltılı sularının üzerinde eşlik etmiş olan biçimlerin ikincisi, mavi mavi ışıyarak öne çıktı ve kendi kutsamasını onunkine ekledi. Ellerini, adamın ve kadının üzerinde kaldırdı ve ikisi de, bir an için onun safir mavisi pırıltısını paylaştılar. Işık söndüğünde, Sephrenia derinden değişmişti. Binlerce yorgunluğun ve tasanın izleri olan yüzündeki kırışıklıklar yok olmuştu ve Alean’dan daha yaşlı görünmüyordu.,Bhelliom’un ışıltılı dokunuşunun Vanion’da yarattığı değişikliklerse daha belirgindi. Yılların çöktürdüğü omuzları yeniden dikleşmişti. Yüzü kırışıksızdı, gümüş saç ve sakalı, artık koyu kumraldı. Sparhawk, hayal meyal çıraklık günlerini hatırladı. Bu Bhelliom’un son hediyesiydi ve hiçbir şey, Sparhawk’i daha fazla mutlu edemezdi.

Aphrael, keyif çığlığıyla ellerini çırparak ablasını ve Vanion’u biraz önce gençleştirmiş olan ışıltılı, sisler içindeki biçimin kollarına uçtu.

Sparhawk, dikkatle gülümsemesini gizledi. Çocuk Tanrıça, nihayet Bhelliom’u, mahvedici öpücüklerine maruz bırakabileceği bir pozisyona sokmuştu. Öpücükler, elbette ki, sadece taşkın ve saf bir minnettarlık ifadesi olabilirlerdi - ama büyük olasılıkla değillerdi.

Düğün sona erdi, ama ışıldayan Delphaeler, kentlerine geri dönmediler. Xanetia, destekleyici bir şekilde, yaşlı Anari Cedon’un koluna girdi ve onu gölün parlayan yüzeyinin üzerine götürdü. Diğer Parıldayan insanlar da, akkor halindeki Edaemus gökyüzünde üzerlerinde salınır ken, başka bir ilahi tutturarak onları izlediler. Gölün ışığı kuvvetlendi ve Delphaelerin

içsel ışıkları birbiri içinde erir gibi göründü ve şekilleri, birbirlerinden ayırt edilemez hale geldi. Sonra, bir okun ucu gibi Edaemus göğe fırladı ve tüm çocukları, onun ardından göğe akın ettiler. Sparhawk ve dostları, Delphaeus'a ilk geldiklerinde, Anari Cedon onlara, Delphaelerin ışığa doğru gittiklerini ve bir gün ışık olacaklarını söylemişti, ama hâlâ önlerinde engeller vardı. Belli ki Bhelliom, bu engelleri kaldırmıştı. Delphaeler, akıl almaz yolculuklarının ilk adımında beraberce yükselerek, bir kuyrukluyıldız gibi göğü yardılar.

Gölün solgun, berrak parıltısı kaybolmuştu ama kararmamıştı. Bhelliom yaptıklarını gözden geçirip iyi olduklarına karar verirken safir mavisi bir kıvılcım gölün üzerinde asılı duruyordu. Derken o kıvılcım yükselerek, ebedi yıldızlara karıştı.

O gece, terk edilmiş Delphaeus'da kaldılar ve Sparhawk her zamanki gibi erkenden kalktı. Saçı başı dağılmış uyuyan karısını bırakarak sessizce giyinip basit yatak odalarından çıktı ve havanın durumuna baktı.

Kent kapısına vardığında, Flüt de ona katılmıştı. "Niye ayakkabı giymiyorsun?" diye sordu, kızın çimen lekeli çıplak ayaklarının kara gömüldüğünü görerek.

"Ayakkabılara ne ihtiyacım var ki, baba?" diye sordu Kız, kollarını ona doğru uzatarak. Sparhawk da onu kucağına aldı.

"Ne geceydi ama, değil mi?" dedi adam, bulutlu göğe bakarak.

"Bunu niye yaptın, Sparhawk?"

"Neyi?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Neler yapabilecek güçte olabilirdin, farkında mısın? Bu dünyayı cennete çevirebilirdin ve sen hepsini fırlatıp attın."

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum, Aphrael. Benim cennet anlayışım, büyük olasılıkla başkalarınınkinden farklı olacaktı." Serin havayı

kokladı. “Sanırım hava değişecek,” diye gözlemledi.

“Konuyu değiştirme. Sende mutlak güç vardı. Niye vazgeçtin?”

Adam iç çekti. “O kadar hoşuma gitmemişti. İçinde hiç çaba harcama yoktu ve bir şeyi onun için çalışmadan elde edersen hiçbir değeri olmaz. Ayrıca, benim üzerinde hakları olan insanlar var.”

“Bunun konuyla ne alakası var ki?”

“Eğer Ehlana, Arcium’u istediğine karar verseydi, ne yapacaktım? Ya da Dolmant, Styricum’u kendi dinine döndürmeye karar verseydi? Ya da tüm Tamuli’yi? Benim bağlılıklarım ve görevlerim var, Aphrael ve er geç, onlar yüzünden kötü kararlar vermek zorundayım. Bana güven. Doğru seçimi yaptım.”

“Bence buna pişman olacaksın.”

“Pek çok şeye pişman oldum. Bununla yaşamayı öğrenebilirim. Bizi Matherion’a götürebilir misin?”

“Bunu sende yapabiliyor olabilirdin, biliyorsun.”

“Yaptığımı yerin dibine batırma, Aphrael. İstemiyorsan, biz de karın içinden kendimize yol açarız. Yapmadığımız bir şey değil.”

“İğrençsin, Sparhawk. Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Şimdi, bağlılık ve görevlerin gücüyle neyi kastettiğimi anlıyor musun?”

“Bana ders vermeye kalkışma. Havamda değilim. Git diğerlerini uyandır da yola çıkalım.”

“Ne dersen öyle olsun, Kutsal Kişi.”

Delphaelerin tüm yemeklerini hazırladıkları, geniş ortak mutfağı ve tüm yiyeceklerini barındırdıkları ambarlan buldular. Asırlar sürmüş düşmanlığa rağmen, Styric ve Delphaelerin yemek anlayışları şaşılacak derecede

birbirine yakındı. Sephrenia, kahvaltıyı tam ağzma göre buldu, ama Kalten oldukça homurdandı. Yine de üç porsiyon yedi.

“Dost Bhlokw’a ne oldu?” diye sordu Kring, tabağını iterek. “Onu, Zalasta ateş aldığından beri görmediğimi fark ettim.”

“Tanrılarıyla gitti, Domi,” dedi Tynian. “Onu gönderme nedenleri olan görevini yerine getirdi ve şimdi, diğer Troll’lerle beraber Thalesia’ya dönüyor. Hepimize iyi avlar diledi. Bu, bir Tröll’ün kuracağı, “elveda”ya en yakın cümledir.”

“Kulağa biraz garip gelebilir,” diye itiraf etti Kring. “Ama onu sevmiştim.”

“O iyi bir sürüdaş,” dedi Ulath. “İyi avlanıyor ve avladığını sürüdeki diğerleriyle paylaşmaya hazır.”

“Evet,” dedi Tynian, bir titremeyle. “Bu ya taze öldürülmüş bir köpek ya da bir öbek çiğ Cyrgai’ydi.”

“Elindeki buydu, Tynian,” dedi Ulath, tüylü arkadaşım koruyarak. “Ve bunu paylaşmaya hazırdı. Daha fazlasını bekleyemezsin, değil mi?”

“Sör Ulath,” dedi Talen. “Daha yeni yemek yedim. Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz acaba?”

Atlarını eyerlediler ve Delphaeus’dan çıktılar.

Giderken Khalad atını dizginlerek inip kapıyı kapattı. “Bunu niye yaptın?” diye sordu Talen. “Biliyorsun, Delphaeler dönmeyecek.”

“Yapılması gereken budur,” dedi atına binen Khalad. “Kapıyı açık bırakmak saygısızlık olurdu.”

Hepsi artık kim olduğunu bildikleri için, Flüt zaman ayarlamasını gizlemek ihtiyacı duymadı. Atlar, sıkıştınlmadıkları zamanlar yaptıkları gibi ağır ağır gittiler, ama her dakika, ufuk çizgisi titreyip değişti. Bir keresinde,

Dirgis’in biraz doğusunda Sparhawk dizginleri üzerinde doğrulup ardına baktı. Açıkça belirgin olan izleri, sanki atlar ve süvarileri gökten düşmüşler gibi, çimenliğin üzerinde uzayıp giderken aniden kesiliyordu. Artık onlara tanıdık gelen ateş kubbeli Matherion’a ve limanına yukarıdan bakan tepenin doruğuna akşam olurken ulaştılar ve minnetle, kente doğru inişe geçtiler. Hepsi uzun süredir yollardaydı ve yeniden eve dönmek güzeldi. Sparhawk, hızla bu düşünceyi aklından sildi. Matherion, gerçekten onların evi değildi. Evleri, dünyanın öte tarafındaki, Cimmura Nehri’nin kıyısında rutubetli, sevimsiz bir kentti.

imparatorluk sarayı arazisinin kapısında birkaç şaşkın bakışla, Ehlana’nm kalesine giden çekme köprünün başındaysa daha da şaşkın bakışlarla karşılaştılar. Vanion, inatla, karısının başını ve yüzünü pelerininin kapşonuyla kapaması ısrarlarına kulak tıkamıştı ve kelimenin tam anlamıyla, otuz yılının silinip gidişini havalı bir şekilde sergilemekten zevk alıyordu. Vanion bazen böyle olabiliyordu.

Kalenin içinde de, bazı belirgin değişiklikler vardı. İmparatoru ve onunla beraber Barones Melidere’yi, Emban’ı, Oscagne’yi ve üç eşini, Elysoun, Gahennas ve Liatris’i, ikinci kattaki mavi döşenmiş oturma odasında buldular. Elysoun belli ki, en gözdeleriydi, çünkü oldukça sade giyinmişti.

“Ulu Tanrım, Vanion!” diye haykırdı Emban, Pandion Eğitme-ni’ni görünce. “Sana neler oldu?”

“Evlendim, Ekselansları’ dedi Vanion. Abanoz renkli “saçlarını okşadı. “Bu da, düğün hediyelerinden biriydi. Hoşunuza gitti mi?”

“Komik görünüyorsun!”

“Ben hiç öyle düşünmüyorum,” dedi Sephrenia. “Aslında hoşuma gidiyor.”

“Sanırım kutlamamız yerinde olur,” dedi medeni bir tavırla Sarabian. Tamul imparatorunda, gözle görülür bir değişiklik vardı.

Daha önce sahip olmadığı bir idare kabiliyeti ve özgüvene sahipti. “Muazzam dini engelleri gözönüne alarak, nikahı kim kıydı?”

“Xanetia, Majesteleri,” dedi Vanion. “Delphae doktrini itiraz etmedi.”

“Xanetia nerede?” diye sordu Sarabian, etrafına bakınarak.

Sephrenia, parmağıyla, yukarıyı gösterdi. “Oralarda,” diye yanıtladı üzgünce. “Diğer Delphaelerle beraber.”

“Ne?” diye sordu İmparator, şaşkın bir ifadeyle.

“Edaemus onları aldı, Sarabian,” diye açıkladı Flüt. “Belli ki o ve Bhelliom, bazı anlaşmalar yapmışlar.” “Danae nerede?” diye sordu etrafına bakınarak.

“Odasında, Kutsal Kişi,” dedi Barones Melidere. “Biraz yorgundu, o yüzden erkenden yattı.”

“Gidip annesinin eve döndüğünü haber vereyim,” dedi Çocuk Tanrıça, dairenin geri kalan kısmına açılan kapıya doğru giderek.

“Çok sayıda rapor aldık,” dedi Dışişleri Bakanı Oscagne. “Ama hepsi çok genel tutulmuştu, ‘Savaş sona erdi, biz kazandık’ gibi. Sizi incitmek istemiyorum, Kraliçe Betuana. Atanlarınız harika haberciler ama onlardan ayrıntılar koparmak oldukça zor.”

Kadın omuz silkti. “Bu belki de, ırksal bir eksikliktir Ekselansları.” Herkesin bildiği gibi, Betuana, sessiz Engessa’ya çok yakındı. Onu pek yanından ayırmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

“Beni en çok şaşırtan, kardeşimden aldığım karmakarışık bir mesaj,” diye itiraf etti Oscagne.

“Şu sıralar, Itagne-Elçi’nin kafası oldukça karışık,” dedi Betuana, yumuşakça.

“Ya?”

“Geçen güz Cynestra’ya atandığında, o ve Atana Maris çok yakınlaşmışlar. O işi pek ciddiye almamış, ama Maris almış. Onu aramaya geldi. Sonra da onu Cyrga’da bulup beraberinde Cynestra’ya götürdü.”

“Gerçekten mi?” Oscagne’nin yüzünde gülümsemeden eser bile yoktu. Sonra omuz silkti. “İyi öyleyse,” diye ekledi. “Zaten Itag-ne’nin bir yerlere kök salmasının zamanı gelmişti. Hatırladığım kadarıyla, Atana Maris, çok gayretli bir genç hanım.”

“Evet, Oscagne-Ekselanslan ve çok kararlı. Sanırım, zeki kardeşinizin bekârlık günleri artık sayılı.”

“Ne yazık,” diye iç çekti Oscagne. “Beni bir dakika affedin.” Adam hızla yan odaya geçti ve herkes içeriden gelen bastırılmış kahkaha seslerini duydu.

Danae, kara saçları uçuşarak odaya daldı ve annesinin Kollarına atıldı.

Sarabian’m yüzü karardı. “Zalasta’yı, sonunda, kim öldürdü?”

“Zalasta ölmedi,” dedi Sephrenia, Flüt’ü kucağına alarak.

“Ölmedi mi? Kaçmayı nasıl becerdi?”

“Onu bıraktık, Majesteleri,” dedi Ulath.

“Siz deli misiniz? Başımıza açabileceği belâları biliyorsunuz.”

“Artık başımıza hiçbir bela açamayacak, Majesteleri,” dedi Va-nion. “Belki birkaç çayır yangını dışında.”

“Bunu yapamaz, Vanion,” dedi Flüt. “Bu ruhsal bir yangın, gerçek değil.”

“Birileri bana, neler olduğunu anlatacak mı?” dedi Sarabian.

“Zalasta Sephrenia’nm düğününde ortaya çıktı, majesteleri,” diye anlattı Ulath. “Vanion’u öldürmeye çalıştı, ama Sparhawk onu durdurdu. Sonra tam, bu dostumuz Zalasta ile ilgili olarak oldukça nihai bir eyleme

girişecekken, Khwaj öncelik hakkı olduğunu öne sürdü. Sparhawk durumun siyasetini göz önüne alarak, kabul etti. Sonra Khwaj, Zalasta'yı ateşe verdi."

"Ne tüyler ürpertici bir fikir," diye titredi. Sephrenia'ya baktı. "Sanırım ölmediğini söylemiştiniz. Sör Ulath yakıldığını söylüyor."

"Hayır, majesteleri," diye düzeltti Ulath. "Sadece, Khwaj'in onu ateşe verdiğini söyledim. Aynı şey, Baron Parok'un da başına geldi."

"Troll'lerin adalet anlayışı, hoşuma gidiyor," dedi Sarabian, karanlık bir gülümsemeyle. "Ne kadar süre ile yanacaklar?"

"Sonsuza dek Majesteleri," dedi Tynian, kasvetle. "Ateş, ebedi."

"Ulu Tanrım!"

"Bu benim bile yapacağımdan daha ileri gidiyor," diye sözü tamamladı Sparhawk. "Ama Ulath'in da dediği gibi, işin içinde siyasi düşünceler vardı."

Seferin ayrıntılarına dalarak geç vakitlere kadar konuştular. Eh-lana ve Alean'ın kurtarılışı, Bhelliom'un serbest bırakıhşı ve Sparhawk ile Cyrgon arasındaki son karşılaşmayı anlattılar. Sparhawk, dikkatle olaydaki vekil konumunun üzerine bastı ve artık Anakha olmadığı noktasına da özellikle dikkat çekti. Kimsenin kafasında şüpheler kalmayacak ve bu sayfayı yeniden açamayacak şekilde konuyu tamamen kapamak istiyordu.

Bu uzun konuşma süresince, Sarabian onlara, Chacole ve Torellia'nın nasıl canına kastettiklerini anlattı. Sevgiyle, artık gözdesi olan Valesialı eşine baktı. "Elysoun olmasaydı, başarılı da olacaklardı," diye sözlerini bitirdi.

Mirtai, bir kaşını sorarcasına kaldırarak, Elysoun'a baktı. "Giysini niye değiştirdin?" diye sordu.

Elysoun omuz silkti. “Bir çocuk bekliyorum,. Sanırım macera günlerim sona erdi.” “Bu Valesia’da âdettendir,” ‘diye açıkladı Mirtai’nin saşkm ifadesine bakarak. “İlk hamileliğimize kadar belli bir miktar özgürlüğümüz vardır. Bundan sonra, hareketlerimize dikkat etmemiz beklenir.” Kız gülümsedi. “Zaten imparatorluk sarayındaki potansiyelleri de tüketmiştim, artık durulma - ve alamadığım uykularımı alma zamanı.”

“Stragen ve Caalador’dan haberi olan var mı?” dedi Talen.

“Vikont Stragen ve Dük Caalador, Matherion’a bir hafta önce döndüler,” dedi Sarabian.

“Yeni unvanlar mı?” diye sordu Ehlana, biraz şaşkındı.

“Hizmetlere karşılık, ödüller, Ehlana,” diyerek gülümsedi adam. “Bana uygun gibi göründü. Dük Caalador, İçişleri’nde bir pozisyonu kabul etti, böylece Lebas’daki işlerini halletmek için oraya döndü.”

“Ya Stragen?”

“Astel’e doğru yolda, Majesteleri,” dedi Barones Melidere, karanlık bir gülümsemeyle. “Elron’la bir çift laf etmek istediğini söyledi.”

“Elron Natayos’dan sağ çıkmış mı?” diye şaşkınlıkla sordu Kal-ten. “Ekrasios, Parıldayan Insanlar’ın orayı mahvettiğini söylemişti.”

“Caalador’un duyduğuna göre, Elron, Parıldayan İnsanlar Scarpa ve Cyzada’yı eritirken bir yerlerde saklanmış. Onlar gittikten sonra da harabelerden dışarı sürünüp eve doğru yola koyulmuş. Stragen onu arayacak.” Barones Khalad’a baktı. “Krager de kurtulmuş. Caalador, onun, doğu Cammoria’daki Zenga’ya doğru yolda olduğunu öğrendi. Ama Krager hakkında bilmeniz gereken bir şey var.”

“Ya?”

“Kral Wargun’un nasıl öldüğünü hatırlıyor musunuz?”

“Karaciğeri iflas etmişti, değil mi?” Kadın başıyla onayladı. “Aynı şey, Krager’in de başına geliyor. Caalador, Delo kentinde, Orden isimli biriyle konuşmuş. Onu Zenga’ya giden bir gemiye bindirdiklerinde, Krager tamamen kendinden geçmiş vaziyette imiş.”

“Ama hâlâ yaşıyor, değil mi?” dedi Khalad, kasvetli bir edayla.

“Buna yaşamak dersen,” diye iç çekti. “Boş ver, Khalad. Kılıcını saplasan bile, fark etmeyecektir. Senin kim olduğunu ya da onu niye öldürdüğünü bile bilmeyecektir.”

“Teşekkürler Barones,” dedi Khalad. “Ama sanırım, Eosia’ya vardığımızda, Berit ve ben Zenga’ya gidip emin olmaya çalışacağız. Krager, bu riske giremeyeceğimiz kadar çok kereler elimizden kurtuldu. Onu yerde kıvranırken görmek istiyorum.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Talen, istekle.

“Hayır,” dedi Khalad.

“Hayır da ne demek?”

“Senin çıraklığına başlama vaktin geldi.”

“O bekliyebilir.”

“Hayır, bekleyemez. Zaten yarım yıl geri kaldın. Eğer şimdi eğitime başlamazsan, asla usta olamazsın.”

Vanion, beğeniyle, Sparhawk’m seyisine baktı. “Daha önce konuştuklarımızı unutma Sparhawk ve tavsiyemi Dolmant’a ilet.”

“Bu da nesi?” diye sordu Khalad.

“Sana sonra anlatırım,” diye cevapladı Sparhawk.

“Bu arada, Ehlana,” dedi Sarabian, “konu açılmışken, senin küçük bülbülüne bir unvan versem, bana kızar mısın?” Adam sevgiyle Alean’a

gülümsedi. “Umarım kızmazsın, canımın içi, çünkü kızsan da yapacağım - imparatorluğa verdiği kıymetli hizmetler yüzünden, başka bir nedenle değil.”

“Ne harika bir fikir, Sarabian!” diye haykırdı Ehlana.

“Korkarım kendimi bu fikir yüzünden çok fazla övemeyece-ğim,” dedi adam, biraz pişmandı. “Aslında, bu kızının fikriydi. Prenses, çok akıllı bir kız.”

Sparhawk, önce kızma, sonra Flüt’e baktı, ikisinin de yüzünde aynı haşarı tatmin ifadesi vardı. Kutsal Aphrael belli ki, hiçbir şeyin çöpçatanlığını engellemesine izin vermiyordu. Sparhawk kısaca gülümseyip boğazını temizledi. “Eee Majesteleri,” dedi İmparatora. “Saat ilerledi ve hepimiz yorgunuz. Yarın devam etsek, diyorum.”

“Elbette, Prens Sparhawk,” diye onayladı Sarabian, ayağa kalkarak.

“Seninle biraz konuşabilir miyiz, Sparhawk?” dedi Emban, diğerleri dağılırken.

“Tabii ki.” Odada yalnız kalana kadar beklediler.

“Vanion ve Sephrenia’yla ilgili ne yapacağız?” diye sordu Emban.

“Sizi tam olarak anlayamıyorum, Ekselansları.”

“Bu “Güya” evlilik, Dolmant’ı çok zor duruma düşürecek.”

“Bu “Güya” bir evlilik değil, Emban,” dedi Sparhawk resmi bir şekilde, formaliteleri atlayarak.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Kilise hiyerarşisindeki tutucular bunu Sarathi’nin konumunu zayıflatmak için kullanacaklar.”

“Öyleyse, niye onlara söylüyorsunuz ki? Onları hiç ilgilendirmez. Burada, Tamuli’de, bizim teolojimizin açıklayamayacağı pek çok şey oldu,

Ekselansları. İmparatorluk, Kilise'nin idari alanı dışında, yani niye onlara bir şey anlatacaksınız ki?"

"Onlara yalan söyleyemem, Sparhawk."

"Ben bunu önermedim. Sadece konuyu açmayın."

"Dolmant'a rapor vermeliyim."

"Bu sorun değil. O esnektir." Sparhawk bir an düşündü. "İzlenecek en iyi yol da, herhalde bu. Dolmant'ı bir kenara çekip burada olup biten her şeyi anlatırız. Kilise Hiyerarşisine ne kadarını anlatacağına, o karar versin."

"Üzerine korkunç bir yük yüklüyorsun, Sparhawk."

Sparhawk omuz silkti. "Parasını bunun için alıyor, değil mi? Şimdi müsaade ederseniz, Ekselansları katılmam gereken bir aile toplantısı var."

Bundan sonraki birkaç hafta, ortalıkta melankolik bir bitiş hissi vardı. Hepsi, hava düzelir düzelmez, Matherion'dan ayrılacaklarını biliyorlardı. Tekrar bir araya gelebilme olasılıkları düşüktü. Beraber geçirdikleri anların tadını çıkardılar, bazen ikisi, üçü, kenarda köşede bir araya gelip önemsiz meselelerden konuşuyorlar, ama aslında birbirlerinin yüzlerini seslerini ve çok özel kişisel bağlarını içlerinde biriktirmeye çalışıyorlardı.

Sparhawk, fırtınalı bir sabah oturma odasına daldığında, Sarabian ve Oscagne'yi, başlarını eğmiş ciltli bir kitap üzerinde çalışırken buldu. İfadelerinde, kızgınlık vardı. "Sorun mu var?" diye sordu.

"Siyaset," dedi suratsızca Sarabian. "Bu daima bela demektir."

"Üniversite'nin Çağdaş Tarih Bölümü, son olaylar hakkındaki kendi yorumlarını basmışlar, Prens Sparhawk," diye açıkladı Oscagne. "İçindekilerin pek azı doğru - özellikle Pondia Subat'ın, eski Başbakanımızın, bir kahraman olarak gösterildiği göz önüne alınırsa."

“Yaptıklarını öğrenir öğrenmez, Subat’ı azletmeliydim,” dedi Sarabian, keyifsizce. “Bu saçmalığı en iyi kim yanıtlar Oscagne?”

“Kardeşim, majesteleri,” dedi anında, Dışişleri Bakanı. “O fakültenin bir üyesidir ve belli bir ünü var. Ne yazık ki, şu anda, Cynestra’da.”

“Onu getirt, Oscagne. Çağdaş Tarih, tüm bir kuşağın zihnini zehirlemeden, onu geri getir.”

“Maris de gelmek isteyecektir, Majesteleri.”

“İyi. Senin kardeşinin aklı havadadır. Atana Maris hoş bir kadın ve ona yakın tutalım. Ona biraz alçakgönüllülük öğretebilir.”

“Cyrgailer ile ne yapacağız, majsteleri?” diye sordu Sparhawk. “Sephrenia, Cyrgon öldüğünde üzerlerindeki lanetin kalktığını söyledi ve aslında, bu onların hataları olmasa da, modern dünyada onlar için pek yer yok.”

“Ben de bunun üzerinde kafa patlatıyordum,” diye itiraf etti İmparator. “Sanırım onları normal insanlardan uzak tutmak istiyorum. Tega’nın beş yüz fersah doğusunda bir ada var. Oldukça verimli ve hoş bir iklimi var. Cyrgailer tecrit olmayı o kadar sevdiklerine göre, bu işe yarayabilir. Sence, gemi yapmayı icat etmeleri, ne kadar sürer?”

“Birkaç bin yıl, majesteleri. Cyrgailer pek de yaratıcı değildir.”

“Öyleyse, orası mükemmel,” dedi Sarabian, sırıtarak.

“Benim kulağıma da hoş geliyor,” diye onayladı Sparhawk sırıtarak.

O yıl bahar doğu Tamuli’ye erken geldi. Tamul denizinden ılık nemli bir rüzgâr esmeye başladı ve çevredeki dağların karım bir gecede eritti. Nehirler, elbette coşmaya başlıyordu, bu yüzden yola çıkmak için hâlâ erkendi. Akıp giden her günle beraber, Sparhawk daha fazla sabırsızlanmaya başladı. Aslında, acilen yetişeceği bir şey de yoktu ama bu uzayan elveda çok acı vericiydi.

Bir konuda hâlâ tartışmaktaydılar. Ehlana, hepsinin Atan'a gidip Mirtai ve Kring'in düğününe katılmaları için ısrar ediyordu.

"Bırak Oscagne yapsın. O namusludur, çok fazla çalmaz."

"Majesteleri!" diye itiraz etti Oscagne.

Kadın gülümsedi. "Sadece seni kızdırmak için söyledim, Oscagne. Dostlar bunu, incinmeden, yapabilirler."

Hiçbiri, o gece pek uyuyamadı. Eşyalarını toplamaları ve bir sürü başka hazırlıklar yapmaları gerekiyordu ama gecenin çoğu hepsi temelde aynı olan bir sürü mesaj iletmek için koridorlarda koşturmakla geçti: "Bağlantıyı koparmayacağımıza söz ver."

Elbette hepsi söz verdiler ve sözlerinde gerçekten ciddiydiler. Bu karar en azından bir yıl gücünü korurdu - belki iki yıl.

Şafak Tamul Denizi üzerinde sökerken kalenin avlusunda toplandılar. Tüm el sıkışmalar, öpüşmeler ve sarışmalar yapıldı.

Nihayet Khalad, iyi, sağlam, güvenilir Khalad, dikkatle doğu yönündeki gökyüzüne bakıp boğazını temizledi. "Artık yola çık-sak iyi olur, Sparhawk, Eğer sabah gelgitini kaçırmasına neden olursan, Sorgi herhalde senden bir günlük fazla para alır."

"Haklısın," diye onayladı Sparhawk. Ehlana'yi/ Sarabian'ın onlara yolladığı ve içinde, Emban, Talen, Alean ve Melidere'nin oturmakta oldukları arabaya kaldırdı. Etrafına baktı ve Danae ile Flüt'ün sessizce konuştuklarını gördü. "Danae," diye seslendi kızına. "Gitme zamanı geldi."

Elenia Veliaht Prensesi, Styricum'un Çocuk Tanrıçası'm son kez öptü ve söz dinler bir şekilde avluyu geçip babasının yanma geldi.

"Uğradığın için teşekkürler, Sparhawk," dedi Sarabian ve elini uzattı.

Sparhawk onun elini kendininkinin içine aldı. “Benim için zevkti, Sarabian,” dedi. Sonra Faran’ın eyerine atlayıp asma köprüden geçerek sisli çayırlara doğru önden gitti.

Rıhtıma varmaları yaklaşık çeyrek saat, atları ön güverteye çıkarmaları da yarım saat sürmüştü. Diğerleri, güneşin henüz doğmadığı doğuya bakarak beklerken, Sparhawk güverteye çıktı.

“Hazır mıyız, Çluff Usta?” diye seslendi Sorgi, gemisinin kıçın-daki kaptan köşkünden.

“Tamamız, Kaptan Sorgi,” diye seslendi. “İşimizi hallettik. Haydi eve gidelim.”

Kendini bir şey sanan reis, demir alıp yelken açma işlemini gereksizce gözden geçirerek güvertede dolanıp duruyordu.

Gelgit oldukça hızlı hareket ediyordu ve onun ardından iyi bir esinti çıktı. Sorgi, yıpranmış eski gemisini, ustaca limandan çıkarıp denize açıldı.

Sparhawk Danae’yi bir koluna alıp kaldırdı, diğer kolunu da Ehlana’nın omuzuna attı ve beraber, dünyanın merkezi denen Ta-mul kentine bakarak ön güvertede durdular. Sorgi, yarımadanın etrafından dönmek için dümenini güneydoğuya kırdı; yelkenler esintiyle şişerken güneş doğudan yükseldi.

Matherion şafak vaktinin gölgeleri arasında solgun görünmüştü, ama şimdi, güneş doğduğunda yanardöner kubbeler ateş aldı ve ışıltılar içindeki parıldayan yüzeylerinde gökkuşakları oynaşmaya başladı. Gözleri onlara kendi tarzında veda ederek iyi yolculuklar dileyen ışıltılı kentin mucizesiyle dolu olan Sparhawk, karısı ve kızı güvertede duruyorlardı.